

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Tiểu Nhân Vật

Contents

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Tiểu Nhân Vật	3
1. Chương 1: Trọng Sinh	3
2. Chương 2: Anh Hai Thẩm Duệ	6
3. Chương 3: Thăng Thần	9
4. Chương 4: Thẩm Duệ, Con Bài Chưa Lật (1)	13
5. Chương 5: Thẩm Duệ Con Bài Chưa Lật (2)	16
6. Chương 6: Tử Phủ Không Gian	19
7. Chương 7: Kế Thừa Tử Phủ	23
8. Chương 8: Vô Đai Quyền Anh	26
9. Chương 9: Chuẩn Bị (1)	30
10. Chương 10: Chuẩn Bị (2)	34
11. Chương 11: Chuẩn Bị (3)	38
12. Chương 12: Chuẩn Bị (4)	42
13. Chương 13: Chuẩn Bị (5)	46
14. Chương 14: Chuẩn Bị (6)	49
15. Chương 15: Chuẩn Bị (7)	53
16. Chương 16: Chuẩn Bị (8)	57
17. Chương 17: Tận Thế Đến (1)	60
18. Chương 18: Tận Thế Đến (2)	61
19. Chương 19: Tận Thế Đến (3)	65
20. Chương 20: Tận Thế Đến (4)	69
21. Chương 21: Tận Thế Đến (5)	73
22. Chương 22: Danh Sách Cuối Cùng (1)	77
23. Chương 23: Danh Sách Cuối Cùng (2)	81
24. Chương 24: Xuất Phát	85
25. Chương 25: Tiểu Đội Siêu Nhân (1)	88
26. Chương 26: Tiểu Đội Siêu Nhân (2)	92
27. Chương 27: Mạt Thế Trăm Thái (1)	96
28. Chương 28: Mạt Thế Trăm Thái (2)	99
29. Chương 29: Mạt Thế Trăm Thái (3)	102
30. Chương 30: Mạt Thế Trăm Thái (4)	105
31. Chương 31: Mạt Thế Trăm Thái (5)	109
32. Chương 32: Mạt Thế Trăm Thái (6)	112
33. Chương 33: Người Mới Nhập Đoàn (1)	116
34. Chương 34: Người Mới Nhập Đoàn (2)	119
35. Chương 35: Người Mới Nhập Đoàn (3)	123
36. Chương 36: Người Mới Nhập Đoàn (4)	127
37. Chương 37: Người Mới Nhập Đoàn (5)	130
38. Chương 38: Người Mới Nhập Đoàn (6)	133
39. Chương 39: Người Mới Nhập Đoàn (7)	136
40. Chương 40: Người Mới Nhập Đoàn (8)	139
41. Chương 41: Người Mới Nhập Đoàn (9)	143

42. Chương 42: Người Mới Nhập Đoàn (10)	146
43. Chương 43: Thành Phố A – Người Mới Tạm Thời	150
44. Chương 44: Thành Phố A – Nguy Cơ Ẩn Nấp	153
45. Chương 45: Thành Phố A – Xương Khô Màu Đen Và Đứa Bé	156
46. Chương 46: Thành Phố A – Thẩm An Lắng Nghe	160
47. Chương 47: Thành Phố A – Đêm (1)	163
48. Chương 48: Thành Phố A – Đêm (2)	167
49. Chương 49: Thành Phố A – Hôn Môi Lần Thứ Hai	171
50. Chương 50: Thành Phố A – Bảo Bảo Và Xương Khô Màu Đen	174
51. Chương 51: Thành Phố A – Xương Khô Tên Liễu Trình	178
52. Chương 52: A Thành – Sắp Rồi Đi	181
53. Chương 53: Đại Tuyết Buông Xuống	184
54. Chương 54: Con Tê Tê??	187
55. Chương 55: Đại Tuyết Có Khách (1)	191
56. Chương 56: Đại Tuyết Có Khách (2)	194
57. Chương 57: Liễu Trình Tỉnh?	198
58. Chương 58: Liễu Trình Sống Lại	201
59. Chương 59: Xem Như Tâm Ý Hợp Nhất?	204
60. Chương 60: Nguy Cơ (1)	208
61. Chương 61: Nguy Cơ (2)	211
62. Chương 62: Nguyễn Rửa (1)	215
63. Chương 63: Nguyễn Rửa (2)	218
64. Chương 64: Nghĩ Lại	221
65. Chương 65: Nguyễn Vọng Của Một Tên Ngốc	224
66. Chương 66: Đánh Chuột – Khúc Đạo Đầu	228
67. Chương 67: Thẩm Đại Nhân Đánh Chuột	231
68. Chương 68: Thẩm Đại Nhân Trở Về (1)	235
69. Chương 69: Đại Tuyết Đóng Băng Kì (1)	239
70. Chương 70: Đại Tuyết Đóng Băng Kì (2)	242
71. Chương 71	245
72. Chương 72	249
73. Chương 73	252
74. Chương 74	255
75. Chương 75	259
76. Chương 76	262
77. Chương 77	266
78. Chương 78: Cầu Cứu (1)	269
79. Chương 79: Cầu Cứu (2)	272
80. Chương 80: Cứu Người (1)	276
81. Chương 81: Cứu Người (2)	279
82. Chương 82: Cứu Người (3)	282
83. Chương 83: Cứu Người (4)	285
84. Chương 84: Đêm Trước Gió Bão	289
85. Chương 85	293
86. Chương 86: Gió Bão Tới	295
87. Chương 87: Gió Bão Tới (2)	299
88. Chương 88: Gió Bão Tới (3)	302
89. Chương 89: Kiếp Trước Mà Thẩm An Không Biết (1)	305
90. Chương 90: Kiếp Trước Mà Thẩm An Không Biết (2)	309
91. Chương 91	312
92. Chương 92	317
93. Chương 93	322

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Tiểu Nhân Vật

Giới thiệu

Thể loại: Mạt thế – Huynh đệ niên thượng – Ôn nhu phúc hắc công – Tùy thân không gian – Dị năng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-chi-tieu-nhan-vat>

1. Chương 1: Trọng Sinh

Đây là thành phố phồn hoa nhất Hoa Hạ.

Thẩm An đứng ngơ ngác ở đầu đường, nhìn dòng xe như dòng nước chảy ồn ào náo động, cảnh trước mắt giống như đã từng nhìn thấy, lại đã nhiều năm không thấy được!

Hắn... Trở lại...

“Ê! Thẩm An, nhóc phát ngốc cái gì đó!” Thành linh một bàn tay chụp vai hắn, làm Thẩm An lấy lại tinh thần.

Thẩm An quay đầu nhìn anh chàng đầu đinh đang cười hì hì phía sau, ngẩn người, lập tức ha hả cười khan một tiếng, thật sự không quen a. Người ở trước mắt trong trí nhớ của hắn cuối cùng biến thành quái vật ghê tởm gọi là tang thi, còn muốn ăn hắn ...

“Tĩnh lại! Thẩm An, anh nói nhóc a, nhóc cứ mang bộ dáng ngốc lảng này, sớm muộn gì cũng bị ông chủ đuổi việc!” Đầu đinh tùy tiện nói.

Thẩm An không nói gì, chỉ rũ mi mắt, đi theo sau đầu đinh, xách hai túi đồ vật lớn yên lặng mà đi.

Đuổi việc? Cũng tốt. Dù sao, mục đích của hắn là lấy được tiền lương tháng này mà thôi.

Dù sao, hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Đầu đinh tùy tiện không phát hiện Thẩm An trầm mặc, lúc thì than vãn ông chủ keo kiệt, lúc lại phỉ nhổ giá hàng tăng cao.

Cuối cùng khi đầu đinh im miệng, Thẩm An thấp giọng nói một câu, “Anh Dương, nghe nói hình như gần đây ngoại quốc có loại bệnh độc rất lợi hại ...”

Đầu đinh cười nhạo một tiếng, cúi đầu quét mắt nhìn Thẩm An, trong mắt xẹt qua một tia khinh miệt lẫn khinh bỉ, “Thẩm An, anh nói với nhóc, tuy rằng nhóc cũng học đại học, nhưng vẫn phải học thêm cách nhìn người! Bệnh độc gì đó, đều là lời nói vô căn cứ!”

Thẩm An không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn trên đường cái đã bắt đầu lên đèn, ánh đèn thành thị vào lúc này Thẩm An nhìn thấy như giấc mộng mê ly.

Rốt cuộc là Trang Chu mộng điệp hay là điệp mộng Trang Chu? (theo wiki: Có lần Trang Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết mình là Chu nằm mơ thấy hóa thành bướm hay là bướm mơ thấy hóa Chu.)

Đi vào công trường đang thi công khí thế ngất trời, xin ông chủ nghỉ việc, Thẩm An trầm mặc thu thập đồ vật, một mình rời đi.

Thẩm An chạy, đầu đình kia đưa một câu, âm dương quái khí nói rằng, “Sinh viên a, sao có thể làm việc nổi? Chắc, xem đi, chịu không nổi rồi!”

Thẩm An nghe thấy được, nhưng làm như không nghe thấy, lên xe taxi, liền rời khỏi công trường này.

Nhìn chằm chằm ngọn đèn dần dần sáng lên ngoài cửa sổ, còn có ô tô chạy như bay ngang qua, ánh mắt Thẩm An có chút mơ màng.

Mười ngày trước, hắn từ trong một cơn ác mộng tỉnh lại.

Đó là ác mộng hắn không thể nào tưởng tượng được.

Trong ác mộng, tang thi ăn thịt người, thực vật đột nhiên biến dị điên cuồng sinh trưởng, tuyết lớn liên tục một tháng đóng băng thế giới này, sau tuyết rơi là thời tiết cực nóng duy trì liên tục, ngay sau đó là mưa to tầm tã liên tục không ngừng...

Trong ác mộng, hắn đã chết, chết rất đơn giản, hắn bị người sợ chết hoảng sợ đẩy về phía tang thi...

Hắn cho rằng chỉ là mơ.

Hắn thật sự thành tâm hy vọng, đây chẳng qua là mơ.

Mạt thế không đến, mặc kệ là tốt hay xấu, tất cả mọi người có thể tiếp tục sinh hoạt tại thế giới này.

Nhưng, sau khi tỉnh lại ký ức vẫn rõ ràng, các sự kiện trước mạt thế đều rõ ràng như vậy, ngay cả diễn biến của thị trường chứng khoán đều biết được tường tận, mà quan trọng nhất là, ngọc phật mẹ đi chùa cầu cho hắn lúc nhỏ đang đeo trên cổ đã biến mất, chỉ để lại một cái ấn ký mơ hồ.

Mà giống như trong những tiểu thuyết mạt thế đã nói, hắn đột nhiên tiến vào một địa phương kỳ quái.

— hay đó là không gian?

Thật nhanh, xe taxi liền tới nhà hắn thuê ở vùng ngoại thành.

Thẩm An mở cửa, tùy tay đem gói đồ lấy từ công trường ném lên ghế sa lông, liền xoay người chột lóe, vào không gian.

Đây là một khoảng đất, phía trước không xa là một hồ nước, bên trái là một mảnh rừng cây nhỏ, phía bên phải là một mảnh đất vườn đen trụi lủi, phía sau là một nhà gỗ nhỏ.

Thẩm An đi đến mảnh vườn đất đen, nhìn đất đen tuy rằng trụi lủi, nhưng số hạt giống ngày hôm qua ném xuống đã nảy mầm xanh.

Thẩm An xoay người, tùy tay cầm lấy thùng nước bên cạnh mảnh vườn, bước đến hồ nước, múc nước, tưới cây.

Động tác của Thẩm An rất là ngốc vụng, nhưng cũng ra khuông ra dạng. Tưới nước xong, Thẩm An đi đến rừng cây nhỏ, nhưng vừa mới đi qua, đã bị một bức tường vô hình chặn lại.

Thẩm An gãi đầu, thở dài, có chút phiền não và bất đắc dĩ. Rõ ràng đã rất cố gắng, nhưng hạt giống sau khi gieo cũng không có sau một ngày liền lập tức sinh trưởng, hơn nữa nếu không tưới nước, mầm cây liền lập tức uế oải, còn có nước trong hồ kia, đã uống qua ba ngày, cũng không có biến hóa gì, ít nhất khí lực cũng không có tiến bộ! Về phần rừng cây nhỏ này, như thế nào cũng không có cách đi vào.

Thẩm An thở dài, xoay người hướng tới nhà gỗ nhỏ.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, nhà gỗ nhỏ trống trơn, Thẩm An nghĩ rằng những công pháp tu chân gì gì đó, bí kíp nghịch thiên gì đó a, khẳng định đều cất giấu rất kỹ. Vì thế, Thẩm An đào sâu ba thước, xới tung toàn bộ nhà gỗ nhỏ, kết quả là cái gì cũng đều không có!

Thẩm An rối rắm, cũng không có cách, quả nhiên, những tiểu thuyết mạng thế đó toàn là nói bừa?

Vì thế, Thẩm An thật cẩn thận thử đem sô pha trong phòng mình vào không gian, cũng may, sô pha quả nhiên vào được.

Đến đây, Thẩm An cuối cùng thở ra, chỉ cần có thể chứa đủ đồ vật là được!

Làm người không thể quá tham lam! So với những người có dị năng không gian trong mạng thế cũng không có bản lĩnh nghịch thiên tài ba mà nói, mình có thể có được loại không gian này đã là phi thường may mắn!

Mà quan trọng nhất là, cho tới bây giờ Thẩm An chưa bao giờ nghĩ qua muốn dựa vào không gian này.

Mẹ Thẩm An thường hay nói một câu, “trông mong ông trời cũng không bằng dựa vào chính mình!” (Miêu: mẹ Thẩm An nói vậy mà vẫn đi chùa xin ngọc ah =3)

Cho nên, vẫn là ngoan ngoãn cố gắng rèn luyện chính mình đi!

Thẩm An xoay người ra khỏi không gian.

Đây là một gian nhà thuê không có lầu, bởi vì nơi này quá mức hẻo lánh, người ở chỗ này cũng không nhiều, Thẩm An thích yên tĩnh, lại muốn tiết kiệm, liền thuê một gian nhà trệt như vậy.

Thẩm An thu thập đồ đạc, lấy từ trên người ra tiền lương tháng này, không nhiều lắm, ba nghìn năm trăm mà thôi. Bất quá, muối nhỏ thịt ít thì cũng là thịt, cho nên Thẩm An cũng không rối rắm. Ngày hôm qua hắn đã rút tiền gửi ngân hàng của hắn ra, hơn nữa nhờ mẹ và anh chị của hắn giúp đỡ thêm năm vạn, đã được mười vạn, mười vạn này hắn đều ném hết vào thị trường chứng khoán.

Ngày mai, chắc là có thể kiếm được ba mươi vạn?

Thẩm An đối với chứng khoán cũng không rành, hắn chỉ nhớ rõ tên cổ phiếu kia sắp tới sẽ tăng giá, cho nên khẳng định sẽ không lỗ vốn, về phần kiếm được nhiều hay ít, phải đợi xem đã.

Cách mạng thế, còn ba tháng!

Thời gian vậy hắn là còn kịp!

Quan trọng nhất là phải đề cao thể chất, đề cao giá trị vũ lực của bản thân!

Thẩm An đem tiền thu thập xong, mở vỏ trên bàn ra, cầm bút viết xuống đồ vật phải mua được trước khi mạng thế tới!

Thuốc men, quần áo, lều trại, vật dụng sinh tồn dã ngoại ... Viết, viết, di động vang lên.

Thẩm An cầm lấy, không nhìn liền ấn phím trò chuyện, gọi điện cho hắn cũng chỉ có vài người.

“An An?” giọng nói ôn hòa lộ ra từ tính phát ra từ di động.

“Anh? Có việc tìm em?” Thẩm An ngừng bút viết, hơi hơi nhăn mi, là giọng của anh trai Thẩm Duệ ưu tú từ nhỏ hoàn mỹ vô khuyết của hắn.

Giọng nói bên kia di động hơi hơi ngưng lại, lập tức ôn hòa nói, “An An, anh muốn hỏi em, tiền có đủ hay không? Anh có hỏi qua bạn bè, nếu em thật sự muốn kinh doanh siêu thị, chỉ có năm vạn là không đủ ...”

Thẩm An nhíu mày, lời này nghe ra là vì lo lắng tài chính của hắn không đủ, nhưng, Thẩm An lại nghe ra một loại hương vị khác. Hắn vì gom tiền nên lấy đại lý do là muốn mở siêu thị, mà mở siêu thị đương nhiên chỉ có năm vạn là không đủ, anh ấy muốn tìm hiểu hắn rốt cuộc muốn làm cái gì à?

Lòng Thẩm An nhất thời lạnh xuống, vừa định nói ra vài câu tránh né, nhưng ánh mắt nhìn đến ảnh gia đình ở đầu giường. Ảnh gia đình chụp cách đây ba năm, khi đó, hắn còn chưa triệt để cắt đứt với gia đình, một nhà năm miệng ăn vô cùng náo nhiệt tụ cùng một chỗ... Sau khi mạng thế đến, hắn cố gắng phải về nhà, lại chết ở trên đường về nhà ... đến chết cũng không nhìn thấy được người thân ...

Thẩm An nhắm mắt, có chút chua xót, đưa tay ôm trán, tay cầm di động không ngừng căng thẳng.

“An An?” giọng nói ôn hòa mang theo một tia bất an và lo lắng.

“Em không sao.” Thẩm An thấp giọng trả lời.

Đầu kia di động dường như nhẹ nhàng thở ra, lại mang theo một chút thật cẩn thận, “An An, ngày mai anh tới thăm em được không? Anh không có ý gì khác, chỉ là...”

“Không cần!” Thẩm An lên tiếng đánh gãy, Anh hai ưu tú kiêu ngạo kia đột nhiên thật cẩn thận như vậy, làm hắn thực không quen.

Đầu kia di động tựa hồ ngăn người, lập tức liền muốn mở miệng, “An An ——”

Thẩm An lại thấp giọng mở miệng, lần thứ hai đánh gãy, “Tháng sau em sẽ về nhà.”

Đầu kia di động dường như không thể tin được, “An An, em, em nói là sẽ về nhà?”

“Vâng.” Thẩm An dứt khoát trả lời. Từ lúc tỉnh lại từ trong ác mộng, Thẩm An đã nghĩ lập tức phải về nhà! Nhưng mà tiền lương còn chưa kết toán, tuy rằng ba nghìn rưỡi không nhiều lắm, nhưng ba nghìn rưỡi này cũng đủ để hắn mua rất nhiều lương thực.

Còn có cổ phiếu, đối với hắn cái gì cũng không biết mà nói, cổ phiếu là biện pháp duy nhất có thể kiếm tiền.

“Vậy, An An, anh hiện tại vừa vặn đi công tác ở trong này, tháng sau anh và em cùng nhau về nhà được không?” Giọng nói ôn hòa bên kia di động lộ ra một tia thấp thỏm hỏi.

Thẩm An ngăn người, gì? Đi công tác? Nhưng mà Anh hai không phải là bộ đội đặc chủng sao? Đại khái là đi làm nhiệm vụ đặc biệt của bộ đội a?

Thẩm An cũng không nghĩ nhiều, lần thứ hai nhìn đến ảnh gia đình trên bàn, Thẩm An thấp giọng nói, “Được.”

“Tốt lắm! An An, ngày mai anh tới tìm em.” giọng nói ôn hòa bên kia di động tựa hồ đặc biệt sung sướng cao giọng.

Thẩm An há miệng thở dốc, theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng ... Lại nuốt trở về. Những mâu thuẫn gút mắt, sau mặt thể căn bản cái gì cũng không quan trọng. Người một nhà khỏe mạnh, bình an, còn có cái gì không bỏ qua được?

“... Được.” Thẩm An thấp giọng trả lời.

“Ừ, vậy em cúp điện thoại đi.” Giọng nói ôn hòa lộ ra sủng nịnh và ôn nhu.

“A.” Thẩm An lên tiếng, cúp điện thoại, sau ngăn người, mới nghĩ tới, cho tới nay, mỗi lần Anh hai và hắn gọi điện thoại, mặc kệ tán gẫu chuyện gì, đến cuối cùng đều là mình cúp điện thoại trước ...

Nhất thời trong lòng Thẩm An ngũ vị tạp trần.

2. Chương 2: Anh Hai Thẩm Duệ

Cúp điện thoại, Thẩm An đóng vở, xoay người ngã xuống giường.

Cầm lấy ảnh gia đình trên bàn, Thẩm An ngăn người nhìn chằm chằm ảnh gia đình.

Trong ảnh gia đình, ba hắn Thẩm Đại Bình, mẹ hắn Từ Phương, đứng ở phía sau ba hắn tươi cười ôn hòa là Anh hai Thẩm Duệ, bên cạnh Anh hai Thẩm Duệ là chị cha Thẩm Uyên tươi cười sáng lạn, còn có chính mình vẽ mặt bình tĩnh.

Anh hai Thẩm Duệ hơn hắn 5 tuổi, chị cha Thẩm Uyên hơn hắn 3 tuổi.

Hai năm trước hắn cùng gia đình triệt để cãi nhau.

Kỳ thật nói là cãi nhau, chính xác phải nói là bản thân hắn cấu kỉnh mới đúng.

—— chính là không thể chịu đựng được.

Không thể chịu đựng được —— từ nhỏ đến lớn, chính mình an tĩnh, chính mình không ưu tú, chính mình tự ti, luôn bị người khác đem anh chị so sánh với chính mình, chính mình ghen tị anh chị ưu tú, chính mình xấu xí nan kham ...

Hắn biết, người trong nhà mới đầu cũng không thêm để ý hắn gây sự, nhưng trong nhà ai cũng thật không ngờ, hắn vừa đi chính là hai năm. Triệt để cùng người nhà chặt đứt liên hệ. Cho đến mười ngày trước, hắn từ trong ác mộng tỉnh lại, việc đầu tiên chính là gọi điện thoại về nhà ——

Kết quả là bị ba mẹ lửa giận ngập trời tức giận mắng một trận! Nhưng thật nhanh đã bị hắn khóc lớn dọa sợ, truy hỏi rốt cuộc làm sao? Xảy ra chuyện gì? Mẹ còn ở bên kia điện thoại vừa vội vã hỏi vừa khóc bảo hắn nhanh chóng trở về nhà...

Mặc kệ sau mặt thể hắn có thể sống được bao lâu, hắn nhất định phải ở cạnh người nhà.

Cùng sống, cùng chết.

Thẩm An lẳng lặng suy nghĩ, sau khi bình phục cảm xúc trong lòng, lặn lội đứng lên, đi đến mảnh đất trống trước nhà, bắt đầu rèn luyện, năm trăm cái chống đẩy – hít đất, năm trăm cái nhảy cóc ... Cho đến khi mệt sức cùng lực kiệt, mới tha thân thể mềm nhũn vào trong phòng ... Xoay người, tiến vào không gian.

Hắn nên cảm ơn lão ba nhà mình xuất thân bộ đội, từ nhỏ liền lấy phương pháp bộ đội huấn luyện anh chị và hắn, không phải bất luận dị năng gì thì hắn căn bản là không có cách nào ra khỏi cái thành phố này.

Ngâm trong hồ nước của không gian, Thẩm An có chút mơ mơ màng màng nghĩ, đợi Anh hai đến, liền đem việc này nói cho anh, Anh hai thông minh hơn hắn, cũng có nhiều tiền hơn hắn, lại là bộ đội đặc chủng ...

Vật phẩm cấm tàng trữ gì đó, ví dụ như súng đạn a, khẳng định dễ dàng lấy được hơn so với hắn.

Cứ như vậy, mơ mơ màng màng nghĩ, Thẩm An từng chút từng chút chìm vào trong hồ nước. Ý thức cũng dần dần mơ hồ. Bởi vì ý thức mơ hồ nên Thẩm An không phát hiện, khi hắn từng chút một chìm vào trong hồ nước, hoa sen trong hồ nước nở ra, đồng thời, làn da Thẩm An tràn ra màu đen giống như nước bùn, mà màu đen giống như nước bùn này rất nhanh liền biến mất trong nước hồ, cùng lúc đó, hồ nước bỗng nhiên tản mát ra khói quang màu trắng, nhưng thật nhanh liền tan biến.

Mà Thẩm An ở trong không gian trầm tĩnh ngủ cũng không biết, lúc này, ngoài nhà trệt, một chiếc Hummer yên yên lặng lặng dung nhập vào đêm tối.

Cho đến khi một giọng nói trong Hummer đánh vỡ đêm tối yên lặng. “Alô, Tiểu Uyển phải không? Là anh.” Giọng nói ôn hòa chậm rãi, “Ừ... An An không giận anh, tháng sau, bọn anh sẽ cùng nhau về nhà.... Chuyện của An An anh không rõ lắm, hiện tại An An thực liều mạng... Yên tâm đi, anh sẽ điều tra rõ ràng ... Người khi dễ An An, anh sẽ không bỏ qua ...” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói ôn hòa tràn đầy lãnh ý.

Hôm sau, Thẩm An dụi mắt mở cửa phòng, ngáp dài, ra khỏi nhà trệt, xoay xoay thắt lưng. Thời điểm đang định chạy bộ, đã bị người xuất hiện trước mắt làm thân thể đông cứng lại.

“An An.” Nam nhân mặc sơmi nâu, quần bò xanh tuần nhả đứng trước một chiếc Hummer, một tay cầm sữa đậu nành bánh bao, hướng về phía Thẩm An cười đến ôn nhu sủng nịnh.

Thẩm An ngơ ngác nhìn nam nhân tuần nhả trước mắt chậm rãi đi về phía hắn, nam nhân này là Anh hai Thẩm Duệ của hắn? Nhìn khuôn mặt như quen thuộc rồi lại xa lạ, trong mặt thể mỗi lần đều xuất hiện trong mộng của hắn, một lần một lần cổ vũ hắn không được bỏ cuộc, nhất định phải về nhà ...

Tầm mắt Thẩm An bắt tri bắt giác dần dần mơ hồ.

Mà khi nam nhân tuần nhả nhìn thấy Thẩm An thân thể run rẩy, hốc mắt phấp phồng, đầu tiên là ngăn ra, lập tức trong mắt xẹt qua sầu lo và đau lòng, bước nhanh tiến lên. Khi nước mắt Thẩm An chảy xuống,

một tay kéo Thẩm An vào trong ngực của mình, một tay nhẹ nhàng phủ vỗ lưng Thẩm An, ôn nhu nhẹ giọng dỗ dành, “Tốt rồi, không có việc gì, anh đến rồi, có anh đây, không có việc gì!”

Thẩm An nắm chặt quần áo Anh hai Thẩm Duệ của hắn, áp lực liều mạng rốt cục vì Anh hai hắn ôn nhu ôm lấy trấn an mà vỡ òa ...

Có lẽ chỉ có trải qua sợ hãi tuyệt vọng, chỉ có bước qua sinh tử rồi, mới biết được, cái gì quan trọng nhất đối với mình!

—— không có gì so với thân nhân quan trọng hơn.

Mà trước mắt chính là Anh hai của hắn đang ôm thật chặt và trấn an hắn, so với hắn ưu tú gấp trăm lần, là Anh hai luôn sủng hắn chiều cố hắn, là Anh hai bị hắn ghen tị chán ghét mà thương tổn ... Là người thân quan trọng của hắn! Là người thân quan trọng nhất của hắn!

Thẩm An đưa tay lau mắt, ngửa đầu nhìn về phía Anh hai Thẩm Duệ cao hơn hắn một cái đầu, tầm mắt mặc dù có chút mờ hồ, nhưng có thể rõ ràng thấy, trong mắt Anh hai Thẩm Duệ tràn đầy ôn nhu và lo lắng đau lòng.

Vì thế, không chút suy nghĩ, Thẩm An thốt ra, “Anh, thật xin lỗi.”

Mà Thẩm Duệ sau khi nghe được, sững sốt, lập tức cúi đầu, nắm chặt bả vai Thẩm An, nghiêm túc nói, “An An, em không cần xin lỗi anh, hơn nữa, An An, em nhớ kỹ, em vĩnh viễn không cần nói với anh câu xin lỗi, anh cũng không muốn nghe được em làm gì sai mà phải nhận lỗi với anh!”

Thẩm An gạt mình, nhìn ánh mắt Thẩm Duệ nghiêm túc một lúc lâu, mới chậm rãi gạt đầu.

Thấy Thẩm An gạt đầu, Thẩm Duệ nở nụ cười. Tươi cười ôn nhu, đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, một tay cầm lấy sữa đậu nành và bánh bao mới vừa bị hắn đặt xuống đất, “Đến, ăn sáng đi.”

Thẩm An chần chờ một chút, tuy rằng bánh bao nóng hổi hấp thơm ngào ngạt này thực hấp dẫn người, nhưng mà hắn càng muốn chạy vài vòng, mặt thể đến trốn chết và đánh quái yêu cầu thể lực, hắn không có dị năng, chỉ có thể mong đợi thân thể không ngừng rèn luyện có thể càng thêm rắn chắc, có thể càng thêm hữu lực!

“Anh, em chạy vài vòng rồi mới về ăn sáng.” Thẩm An nói xong, lại có chút ngại ngùng sờ sờ cái mũi, vừa rồi khóc thật mất mặt a.

Thẩm Duệ ánh mắt lóe lóe, trên mặt cũng là nhu hòa mỉm cười, xoa xoa tóc Thẩm An, “Được, em đi đi. Anh ở trong phòng chờ em.”

Thẩm An giương mắt mỉm cười, ánh mắt bởi vì cười rộ lên mà cong cong.

Thẩm Duệ nhìn theo thân ảnh Thẩm An chạy đi, bình tĩnh đứng một hồi lâu, mới xoay người vào phòng.

Quét mắt nhìn bố cục một phòng khách một phòng ngủ đơn sơ chật hẹp, ánh mắt Thẩm Duệ trầm xuống.

Hắn biết An An hai năm nay ở bên ngoài chịu không ít khổ, lại không nghĩ hoàn cảnh vất vả như vậy!!

Nếu không phải bởi vì biết An An tính tình rất bằng phẳng, nếu không phải bởi vì trong lòng khiếp đảm sợ An An nhìn thấy chính mình xoay người bước đi...

—— hắn sớm nên đem An An trở về nhà!

Nhìn vừa rồi khóc thành như vậy, thời điểm hai năm trước cùng trong nhà gây gỗ, An An đều không rơi một giọt lệ!

Thẩm Duệ đem sữa đậu nành và bánh bao để trên bàn trong phòng khách, nhắc chân đi vào căn phòng ngủ duy nhất.

Liếc mắt một cái liền thấy được ảnh gia đình bên giường, ánh mắt Thẩm Duệ nhu hòa trở lại, đang muốn đi qua cầm lấy ảnh gia đình, khóe mắt thoáng nhìn quyển vở trên bàn.

Thẩm Duệ đi tới, tùy tay mở vở ra, khi nhìn đến dòng chữ viết ngoáy mà quen thuộc trong vở, Thẩm Duệ biến sắc, ánh mắt nhu hòa nhất thời lợi hại lạnh như băng!

Mà lúc này Thẩm An đang chạy vòng vòng quanh bãi đất trống, cũng chuyển động trong đầu, vừa rồi Anh hai Thẩm Duệ giống như không hỏi hấn vì cái gì mà khóc đi? Còn có chính là... Anh hai hấn làm sao biết hấn ở đây?!

Mặt khác quan trọng nhất chính là —— chuyện mặt thể nên nói như thế nào?

Mười ngày trước sau khi tỉnh lại, hấn liền nghĩ, chuyện mặt thể nên nói với người nhà như thế nào!

Nếu giấu nhem không nói, thời điểm mặt thể đến, cả nhà nên làm cái gì bây giờ? Mặc kệ bọn họ tin hay không, ít nhất phải làm cho bọn họ có thể có sự chuẩn bị trong lòng! Sau khi mặt thể đã đến sẽ không hoảng sợ.

Trong mặt thể có rất nhiều người chính là bởi vì hoảng sợ mà mất mạng.

Sau đó, hấn biết bản thân hấn không phải là người thông minh, năng lực cũng không đủ. Nếu hấn tự mình chuẩn bị cho mặt thể, nhất định sẽ có vài chỗ quên. Mà quan trọng là một mình hấn không có cách nào tập hợp vật tư. Không nói đến lương thực linh tinh, hành tẩu trong mặt thể phải có súng ống đạn dược và thuốc men hấn lại không thể sưu tập được.

Cho nên, hiện tại nên suy xét nói như thế nào ...

Rốt cuộc chạy xong mười vòng, Thẩm An thở dốc, ổn định hơi thở, rồi mới chậm rãi trở về nhà trệt.

Sự việc mặt thể này cũng không thể lập tức nói với người trong nhà, mà nếu muốn ba mẹ tin tưởng, đầu tiên nhất định phải làm cho lão đại ẩn hình trong nhà —— Anh hai của hấn Thẩm Duệ tin tưởng.

Nghĩ đến đây, Thẩm An lại có chút rối rắm, Anh hai Thẩm Duệ từ nhỏ đã cường đại thông minh quá mức, mà từ xưa đến nay, người thông minh thường cũng cực kỳ cố chấp và lý tính đến quá mức.

Anh hấn có thể tin loại chuyện mặt thể này không?

Thẩm An gãi đầu, trong lòng có chút oán hận nghĩ, đến lúc đó Anh hai mà không tin, hấn sẽ giả bộ tức giận không trở về nhà, sau đó buộc Anh hai cùng hấn đi thu thập vật tư!! Ừ, tính toán như vậy tốt rồi!

Vào phòng, Thẩm An còn chưa mở miệng, đã thấy anh hấn đang hết sức chuyên chú nhìn cuốn vở. Nhìn kỹ, là cuốn vở mà tối hôm qua hấn lên kế hoạch thu thập vật tư.

Thẩm An trong lòng máy động. Anh hai hấn... Nhìn ra cái gì sao?

“An An? Chạy xong rồi?” Thẩm Duệ vẽ mặt bình tĩnh khép vở trong tay, ngẩng đầu nhìn Thẩm An đang đứng ngẩn người ở cửa, trong lòng mềm nhũn, An An của hấn sao cứ thích ngẩn người như vậy? Bất quá bộ dáng ngơ ngác thật đáng yêu...

3. Chương 3: Thăng Thấn

Thẩm An chậm rãi lấy lại tinh thần, dờ dẫm lên tiếng, xoay người đi đến phòng ngủ của mình, lấy quần áo, nghĩ nghĩ, xoay người nhìn về phía Thẩm Duệ mỉm cười nhu hòa đi theo sau hấn.

“Anh, em vào không gian tắm rửa, anh chờ em.”

Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Duệ còn chưa kịp phản ứng, Thẩm An xoay người, chợt lóe, người liền vào không gian.

Vào không gian Thẩm An không biết, sau khi hấn đột nhiên biến mất, đối mặt phòng ngủ trống trơn không người, Thẩm Duệ xoát một chút sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng loạn cả lên.

Còn trong không gian, Thẩm An ôm quần áo đi vào hồ nước. Hồ nước này tuy rằng có hoa sen, nhưng nước này cơ hồ trong suốt. Thẩm An ngay từ đầu ôm hy vọng giống những truyện mặt thể nói nước này có thể

tẩy tủy luyện cốt, mỗi ngày tắm nước hồ, đáng tiếc, tắm đã mười ngày rồi, nước này vẫn là như vậy! Sau đó, hắc vẫn còn là cái bộ dáng cũ!

Bất quá, tắm nước này thật đúng là thoải mái.

Thẩm An thư thư phục phục ngâm mình, không phát hiện nước trong suốt quanh quần thân hắc tản ra ánh sáng trắng cơ hồ không thể nhận ra ...

Thẩm An tuy rằng tắm thật thoải mái, nhưng mà không dám ở lâu, anh hắc còn chờ ở bên ngoài mà.

Anh hai là loại người phải tận mắt nhìn thấy thì mới tin! Thẩm An mặc áo quần áo vào, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm.

Chợt lóe ra khỏi không gian, còn chưa lấy lại tinh thần đã bị lồng ngực dày rộng ầm ập gắt gao ôm lấy.

Giam cầm mạnh mẽ cùng với gắt gao tương ứng làm Thẩm An trong nháy mắt cứng ngắc.

Nhưng thật nhanh, bên tai vang lên thanh âm nén đầy tức giận, “Thẩm An!! Em dám biến mất?! Em còn dám biến mất thử xem!!!”

Thấp giọng phần nộ gào thét như vậy làm Thẩm An trong nháy mắt mềm nhũn.

Thanh âm phần nộ không chút nào che dấu như vậy đã bao nhiêu lâu chưa được nghe qua? Nói đến, từ lúc hắc mười lăm tuổi thiếu chút nữa bị xe đụng vào, Anh hai nắm cổ áo của hắc lạnh lùng nói “Còn dám lơ đãng như vậy thử xem!” Sau đó không còn nghe được.

Hoặc là không có cơ hội nghe được?

Bởi vì sau đó không lâu, Anh hai vốn nên xuất ngũ trực tiếp tiến nhập bộ đội đặc chủng... Sau, chỉ có năm mới quốc khánh mới có thể về nhà, rồi sau đó, chính mình không thi đậu, bị người ta châm chọc khiêu khích nổi giận, rời nhà.

—— cho đến bây giờ.

“Anh, đó là không gian.” Thẩm An đưa tay ôm lấy anh hắc Thẩm Duệ rồi nhẹ giọng nói, giống như rất nhiều năm trước đây, khi anh hắc ôm lấy hắc, hắc cứ như vậy đưa tay ôm lấy anh...

Khoảnh khắc Thẩm Duệ bị Thẩm An đưa tay ôm lấy có chút sững sờ, lập tức càng thêm mạnh mẽ ôm chặt, gắt gao, sau đó, mới chậm rãi buông ra, cúi đầu nhìn Thẩm An vẻ mặt nghiêm túc ngẩng đầu nhìn chính mình, Thẩm Duệ rất nhanh tỉnh táo lại, đầu óc bắt đầu tính toán.

Cái vở kia ghi loạn kế hoạch, mua lương thực, sưu tầm vật phẩm, rèn luyện, bản đồ, lộ tuyến ...

Còn có cái gọi là không gian đột nhiên biến mất lại đột nhiên xuất hiện vừa rồi...

“An An, anh có thể đi vào không gian không?” Thẩm Duệ nhìn chằm chằm Thẩm An hỏi.

Thẩm An ngẩn người, mang Anh hai đi vào? Cái này còn chưa thử qua, còn thật không biết được hay không ... “Anh, em chưa thử qua.”

Thẩm Duệ vừa nghe,捏 mắt, thấp giọng hỏi, “Không gian chỉ có anh biết?”

Thẩm An kỳ quái liếc nhìn Thẩm Duệ, đương nhiên chỉ có anh của hắc biết, hắc tuy rằng không thông minh, nhưng không phải là tên ngốc, làm sao ngốc hồ hồ đem khoe lung tung chuyện bản thân có một không gian!

“Đương nhiên rồi.” Thẩm An nắm chặt tay Thẩm Duệ, phát hiện tay của anh hắc quả nhiên vẫn thật ầm ập như vậy, mang lại cảm giác an tâm.

Thẩm An không phát hiện, sau khi hắc trả lời, trong mắt anh hắc xẹt qua một tia mềm mại và hài lòng.

Thẩm An chỉ lo ra lệnh bằng ý niệm trong đầu, tiến! Cảnh sắc trước mắt nhoáng lên một cái, tiến vào không gian, Thẩm An theo bản năng nghiêng đầu, anh hắc liền đứng ở bên cạnh hắc, vẻ mặt có chút kinh ngạc, lại không có cảm giác rung động gì, ngược lại thật nhanh mắt đi về mặt kính ngạc, như có điều suy nghĩ gì đó.

Anh hai của hần ... Quả nhiên mạnh a.

Nhớ tới bản thân sau khi trọng sinh lần đầu tiên tiến vào không gian, kinh ngạc đại ra nửa ngày mới lấy lại tinh thần, sau khi lấy lại tinh thần còn là bộ dáng hưng phấn muốn chết... Thẩm An yên lặng che mặt, thật sự là dọa người...

“An An!” Thẩm Duệ đánh giá bốn phía xong, liền nắm chặt tay Thẩm An, cúi đầu nhìn chăm chăm Thẩm An, vẻ mặt ngưng trọng nói, “Trừ bỏ anh, cái chỗ này em không thể để cho bất luận kẻ nào tiến vào!”

Thẩm An gật đầu, hần vốn tính toán là trừ anh của hần ra, sẽ không cho bất luận kẻ nào biết! Càng thêm không có khả năng sẽ mang những người khác tiến vào.

Thẩm Duệ sau khi thấy Thẩm An gật đầu cam đoan, mới nhẹ nhàng thở ra, trên mặt một lần nữa treo lên nụ cười ôn nhu, lôi kéo Thẩm An dạo qua một vòng không gian, đầy hưng trí tưới nước cho những cây non ở mảnh vườn, rồi lại nghiêng cứu đóa hoa sen màu trắng ven hồ nước kia không biết khi nào nở rộ, lại đi đến ven rừng cây nhỏ, phát hiện không thể vào rừng, mới chuyển tới trong nhà gỗ nhỏ, nhìn sơ pha trong nhà gỗ nhỏ, Thẩm Duệ cười mỉm quay đầu nhìn về phía Thẩm An, “Anh nói như thế nào thiếu một cái sơ pha, thì ra là bị em đem đến nơi này.”

Thẩm An sờ sờ cái mũi, lúc trước hần chỉ muốn thử xem có thể đem đồ vật cất vào trong không gian hay không, liền tùy tay sờ soạng cái sơ pha...

Thẩm Duệ dặt tay Thẩm An ngồi xuống ghế sơ pha, tay kia xoa xoa đầu Thẩm An, ôn nhu nói, “An An, bây giờ em có nên giải thích cho anh một chút?”

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, thấy trong mắt Thẩm Duệ trong chỉ có ôn nhu cùng sùng nịch, trong lòng yên ổn. Nhìn thẳng Thẩm Duệ, Thẩm An nghiêm túc mở miệng, “Anh, ba tháng sau, cũng chính là ngày 21 tháng 12, một thiên thạch sẽ từ trên trời rơi xuống, động đất, sóng thần, ngay sau đó, sẽ có rất nhiều người hôn mê ngủ say, sau khi những người đó tỉnh lại, một nhóm người trong đó sẽ có được dị năng, nhưng đại bộ phận người sẽ biến thành quái vật, tựa như tang thi trong phim khoa học viễn tưởng —— ăn thịt người...”

Thẩm An chậm rãi nghiêm túc nghiêm túc nói xong, mà Thẩm Duệ cũng nghiêm túc nghe.

Thẩm An lo lắng anh hần có tin hay không, anh hần có thể hay không cho rằng hần bị hoang tưởng?

Sau khi đem anh hần tiến vào không gian, mà anh hần Thẩm Duệ chỉ lo lắng không gian không an toàn, có thể làm hại tới hần hay không, hần chỉ biết, Anh hai Thẩm Duệ của hần đại khái là người đáng giá nhất để hần tin tưởng trên cái thế giới này!

“An An, đây là cái không gian này nói cho em biết sao?” Thẩm Duệ sờ sờ đầu Thẩm An, thấp giọng hỏi.

Thẩm An khẽ gật đầu, “Đại khái vậy, em không biết, chính là, ngọc phạt mẹ cho em đột nhiên biến mất, sau khi không gian xuất hiện, em liền vẫn luôn gặp ác mộng.”

Tay Thẩm Duệ vuốt đầu Thẩm An, chậm rãi chuyển qua xung quanh đôi mắt Thẩm An, vuốt xung quanh ánh mắt cơ hồ nhìn ra quầng đen, Thẩm Duệ đau lòng, nhưng trên mặt là nụ cười trấn an, “An An, đêm hôm đó em gọi điện thoại về nhà, là lần đầu tiên em gặp ác mộng?”

Thẩm An gật đầu.

Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, nói, “An An, việc này trừ bỏ anh, không cần nhắc tới với bất luận kẻ nào.”

Thẩm An lên tiếng, chần chờ hỏi, “Nhưng mà, anh, ba mẹ, còn có chị ba bọn họ...”

“Giao cho anh đi.” Thẩm Duệ cười nói.

Thẩm An a một tiếng, trong lòng cũng dần thoải mái.

Mà Thẩm Duệ sau khi nói xong, đưa tay sờ cổ Thẩm An, nơi đó dấu vết tuy rằng thực mờ, nhưng vẫn quan sát An An từ nhỏ hần vẫn có thể nhận ra dấu vết ngọc phạt kia. Khi còn bé bởi vì An An hay sinh bệnh, mẹ liền đi chùa miếu cầu ngọc phạt bảo hộ bình an cho hần, nói ra cũng kỳ quái, từ sau khi đeo lên, An An cũng dần dần không bị bệnh nữa...

Tay của anh hấn Thẩm Duệ tuy rằng thực ấm, nhưng chạm đến như vậy vẫn có chút ngứa ngứa, Thẩm An có chút không được tự nhiên động động. Thẩm Duệ sắc bén phát hiện Thẩm An không được tự nhiên, thu hồi tay, cười cười, nắm tay Thẩm An ôn nhu nói, “Tuy rằng dấu vết thực mờ, nhưng vẫn phải che lấp một chút, An An, em nói bởi vì có cái không gian này, cho nên em không ngừng gặp ác mộng, trong ác mộng, An An có về nhà không?”

Thẩm An ngần ra.

Vì che dấu trọng sinh, hấn mới nói với Anh hai là không gian làm cho hấn mơ thấy tương lai. Hấn nói cho Anh hai, trong mộng, hấn thấy mọi người đột nhiên nổi điên, biến thành quái vật ăn thịt người, tuyết lớn liên tục một tháng đóng băng mặt đất, sau là ba tháng nóng cháy liên tục...

Nhưng lại không nghĩ rằng, Anh hai lại hỏi ra vấn đề như vậy. Hấn có về nhà không? Mỗi giây phút trước khi chết hấn đều liều mạng hướng về nhà chạy đi...

“Ngạc... Em không thấy chính mình...” Thẩm An ấp úng nói.

Thẩm Duệ mỉm cười, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra, thực tốt, mộng biết trước không có An An nhà hấn. Vậy không cần lo lắng An An có thể bị cái mộng biết trước này làm khó khăn hay không.

—— bắt quá, nếu trong mộng biết trước có An An nhà hấn, thì thế nào?

“An An, việc này không cần nói cho những người khác, giao cho anh.” Thẩm Duệ thấp giọng chậm rãi nói, dặn dò lần thứ hai, ngữ khí vẫn thật bình tĩnh như cũ.

Thẩm An có chút hoang mang, Anh hai hấn sao có thể bình tĩnh như vậy chứ?

Hấn nói chính là mặt thế a!

Sao anh hấn lại biểu tình như vậy, giống như hấn nói chính là hôm nay thời tiết không tồi linh tinh râu ria vậy?

“Anh! Anh là không ... Không tin?” Ngữ khí Thẩm An có chút không xác định. Hấn đã đem không gian lấy ra, anh hấn còn không tin?!

“Anh tin tưởng.” Thẩm Duệ xem vẻ mặt Thẩm An bộ dáng anh dám nói không tin liền muốn mạng anh, không khỏi nở nụ cười.

An An nhà hấn, dù đã qua hai năm không thấy, tính cách ăn sâu bén rễ vẫn không thay đổi.

“Cho nên, An An, chúng ta nên ra khỏi không gian.” Thẩm Duệ cười tủm tỉm nói.

Thẩm An liếc mắt một cái xem xét Thẩm Duệ, ý niệm chợt lóe, hai người trở về trong phòng ngủ.

Thẩm Duệ mắt nhìn phòng ngủ, lôi kéo Thẩm An đi vào phòng khách, “Đến, An An ăn bữa sáng trước.”

Thẩm An ngồi trên ghế sa lông, liếc mắt nhìn anh hấn một cái, cầm lấy bánh bao và sữa đậu nành bắt đầu ăn.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An bắt đầu ăn sáng, cười cười, liền cầm lấy cuốn vở bị hấn vứt bỏ trên ghế sa lông, chuyên chú viết viết.

Thẩm An miệng ngậm bánh bao, tò mò đi lại gần, chỉ thấy trong vở kia hấn đã đồ đồ họa họa hỗn độn, sau khi vào tay anh hấn bắt đầu thay đổi rõ rệt!

Thẩm An trợn mắt há hốc mồm.

Nguyên bản hấn nghĩ là kế hoạch tương đối chặt chẽ trong ba tháng, sau khi anh hấn bổ sung, dường như rất là sung túc?

Hơn nữa, kia là cái gì?! Trừ bỏ trang bị dã ngoại, anh hấn còn thêm cái gì?! Bác sĩ?! Nhân viên nghiên cứu sinh vật?!

Từ từ! Anh hấn chính là bộ đội! Anh hấn có mấy thứ này sao?! Hơn nữa... Loại chuyện này... Đối với Anh hai trong bộ đội mà nói, có phải hay không có chút...

“Anh! Anh còn trong bộ đội không?” Thẩm An cầm bánh bao, gắt gao theo dõi anh hần hỏi.

Thẩm Duệ giương mắt, thấy khoe miệng Thẩm An còn có chút vụn bánh bao, đưa tay nhẹ nhàng phủi đi, mỉm cười nói rằng, “Sau khi em rời nhà, anh liền giải ngũ. Hiện tại mở công ty vệ sĩ, ngay tại trong thành phố này.”

4. Chương 4: Thẩm Duệ, Con Bài Chưa Lật (1)

Thẩm An ngơ ngác nhìn Thẩm Duệ, thì ra Anh hai đã sớm giải ngũ? Còn mở công ty ngay tại thành phố này?

Như vậy, kiếp trước, trước mặt thế, Anh hai vẫn luôn ở tại thành phố này cùng mình? Như vậy, có khả năng hay không, sau khi mặt thế bùng nổ Anh hai lại đi tìm mình?

Bộ dạng Thẩm An ngơ ngác làm Thẩm Duệ không khỏi buồn cười, đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, hỏi, “Làm sao vậy? An An rất kinh ngạc?”

Thẩm An ngoan ngoãn gật đầu. Đương nhiên rất kinh ngạc a, hần cũng không biết thì ra cho tới nay Anh hai và mình cùng ở trong một thành phố.

Thì ra khoảng cách giữa bọn họ là gần như vậy ...

Thẩm Duệ khẽ cười một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc Thẩm An. An An của hần từ nhỏ đến lớn, màu tóc không phải đen tuyền, có lẽ là bởi vì thể chất từ nhỏ không tốt, tóc An An có chút ánh vàng, nhưng trong mắt hần, tóc An An là tốt nhất, mềm mại, giống như bản chất của An An vậy.

“An An, em thu thập xong dọn đến chỗ anh ở, cũng đừng về nhà, một tháng sau, anh sẽ mang ba mẹ và cả Tiểu Uyển tới đó.” Thẩm Duệ thấp giọng nói, nhìn Thẩm An mở to hai mắt nghi hoặc, Thẩm Duệ mỉm cười, tay vén tóc Thẩm An vào lỗ tai, nhẹ nhàng néo néo, cười nói, “Nếu muốn chuẩn bị đồ vật, nơi này so với nhà chúng ta tiện hơn.”

Thẩm An nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không sai, rất nhiều đồ vật tại nơi này sưu tập so với nhà mình ở thị trấn nhỏ tiện lợi hơn, bất quá, quan trọng là, hần tin tưởng Anh hai nhà hần an bài.

—— nhưng mà, hần nhớ ba mẹ...

“Tốt, An An, chúng ta thu dọn đồ đạc đi. Đúng rồi, hôm nay cuối tuần không gọi điện thoại về nhà, mẹ sẽ rất lo lắng cho em.” Thẩm Duệ lời kéo Thẩm An đứng dậy, vừa nói.

Thẩm An gật đầu, cái này khẳng định sẽ, hần cũng nhớ ba mẹ! Tuy rằng mỗi ngày, đều có gọi điện thoại, nhưng bởi vì vội vàng chuẩn bị đồ vật, hần gọi điện thoại về nhà cũng chưa kịp nói cái gì.

Hiện tại, có Anh hai Thẩm Duệ, Thẩm An cảm thấy sau này chính mình có thể chuyên tâm rèn luyện nâng cao thực lực.

Bất quá, hiện tại, hần vẫn nên mua cổ phiếu đi, cũng không thể lãng phí cơ hội trọng sinh mới gặp được.

“Anh, em còn muốn đi ngân hàng!” Thẩm An nhìn nhìn đồng hồ trên tay của mình, thuận tay đem vở và laptop ném vào không gian, thấy anh hần khuôn mặt bình tĩnh nhìn mình làm biến mất một đồng hồ vật, trong lòng Thẩm An yên lặng phần hận, sao Anh hai không thể toát ra một chút thần sắc ngạc nhiên tán thưởng, để cho mình tự hào một chút??

“Đi ngân hàng?” Thẩm Duệ cầm lấy balô của Thẩm An thu thập vài bộ quần áo, hỏi, “Để làm gì?” Gửi tiền? Hay là rút tiền?

Nhớ tới danh sách An An viết trong vở, Thẩm Duệ hơi hơi nhăn mi, “Không phải đã nói rồi sao? Chuyện này giao cho anh làm là được.”

“Em muốn mua cổ phiếu.” Thẩm An nhìn thẳng Thẩm Duệ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, “Anh, đi cùng em đi, thuận tiện chuyển chút tiền cho em.”

Thẩm Duệ đầu tiên là sững sốt, lập tức lộ ra nụ cười thâm trầm ôn nhu, vì An An tỏ thái độ đương nhiên muốn dùng tiền của hắn, giống như An An đậm mặt xa cách đã biến mất, đưa em cho tới nay đúng lý hợp tình nói “Anh, giúp em đánh người!” “Anh, em muốn ăn xiu mại ở phố đông!” “Anh, chị lấy máy chơi game của em!”, “Anh, em không cần chạy bộ...” ...

— đưa em cũng không khách khí với hắn, An An cho tới nay chỉ cùng hắn thân mật trở lại có phải hay không?

“Được! Anh đi cùng em!” Lúc này cho dù là An An muốn cả công ty của hắn, hắn đều sẽ hai tay dâng lên!

Thẩm An nghe vậy, chân mày nghiêm túc trên mặt dần cong, khóe miệng hé ra, hiện lên một nụ cười sáng lạn.

Hai người lên xe Hummer của Thẩm Duệ, đi tới trung tâm thành phố, đến ngân hàng xx, Thẩm An một hơi rút của Thẩm Duệ năm mươi vạn, rút xong, Thẩm An mới đột nhiên phát hiện số tiền còn lại của tài khoản?! Thẩm An nuốt nuốt nước miếng, có chút kinh hãi đảm chiến tròng dãy số trong tài khoản kia!

— phía sau là bao nhiêu số 0 a!!!

“An An?” Thẩm Duệ nhìn bộ dáng Thẩm An đại ra, nở nụ cười, kéo tay Thẩm An, “An An, chúng ta về nhà, anh có tài khoản, em có thể trực tiếp giao dịch mua cổ phiếu trên mạng...”

Thẩm An vừa nghe, mãnh liệt quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, trong lòng có chút ủy khuất, sớm biết rằng anh hắn có tiền như vậy, hắn gây sức ép cái quái gì a!

Bất quá, những cổ phiếu đó vẫn nhất định phải mua! Thẩm An nắm tay!

Thẩm Duệ sững nịch cười nhìn Thẩm An đột nhiên đại ra lại đột nhiên ánh mắt lóe sáng chứa đầy ý chí chiến đấu, nhin không được nắm thật chặt tay Thẩm An, ho nhẹ một tiếng nói rằng, “An An, chúng ta cần phải đi.”

“Dạ”

Hai người ngồi trên xe Hummer, Thẩm An lấy di động gọi về nhà nghe mẹ Thẩm cẩn thận, vừa nghiêm túc nghe vừa kiên nhẫn giải thích, một lần lại một lần nhắc lại “Dạ, sẽ nghe lời, không cáu kỉnh, ngoan ngoãn cùng Anh hai về nhà...”

Thẩm Duệ lái xe, lỗ tai và khóe mắt đều chú ý Thẩm An.

Trước thời điểm cáu kỉnh rời nhà hai năm trước, Thẩm An ở trước mặt người nhà chưa bao giờ là người có kiên nhẫn, hoặc phải nói, An An khi đó chính là đứa trẻ bị hắn làm hư, mặc dù có chút hướng nội an tĩnh, nhưng trong khung cũng rất bốc đồng.

Mà hiện tại trải qua hai năm, An An của hắn tựa hồ hiểu chuyện ...

Tay Thẩm Duệ cầm tay lái không khỏi mạnh mẽ một ít, An An như vậy, làm hắn đau lòng.

“Anh ... Từ khi nào bắt đầu việc buôn bán?” Thẩm An cúp điện thoại, nhớ tới cái thẻ ngân hàng còn rất nhiều số không đang nằm trong túi áo hắn, quay đầu hỏi.

Thẩm Duệ lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Thẩm An một cái, khóe miệng gợi lên nụ cười ý nghĩa sâu xa, “An An, em khẳng định Anh hai là buôn bán mới kiếm nhiều tiền như vậy?”

Thẩm An theo dõi khuôn mặt nghiêng đẹp trai của Anh hai hắn, bĩu môi, anh hắn mặc dù lúc ở bộ đội đặc chủng chiến công hiển hách, nhưng hắn biết, anh hắn chính là đen từ trong xương.

Anh hắn mà an phận thủ thường trong bộ đội đặc chủng mới là lạ! Nhất định là một bên tại bên trong gặp may lập chiến công, một bên bên ngoài đầu cân nhắc chút “Tà môn ma đạo”!

“Anh, rốt cuộc là anh kinh doanh lĩnh vực gì a?” Vệ sĩ sao? Công ty vệ sĩ Anh hai nói là mới mở hai năm nay. Trong hai năm Anh hai không có khả năng kiếm nhiều tiền như vậy.

Thẩm Duệ khẽ cười, An An quả nhiên hiểu hắn.

“Năm năm trước bắt đầu, nếu muốn nói là lĩnh vực nào, An An, chi bằng em hỏi anh, có loại chuyện làm ăn kiếm tiền nào anh không nhúng tay?” Thẩm Duệ tà tà nói xong, nhìn về phía Thẩm An, ha hả... An An này khoe miệng rõ ràng run rẩy lại muốn làm bộ như bình tĩnh, thật sự là... Đáng yêu nha.

Thời điểm Thẩm An theo Thẩm Duệ xuống xe, liền phát hiện bất tri bất giác bọn họ đã đi tới vùng ngoại thành của thành phố. Vùng ngoại thành thật hẻo lánh, bốn phía lác đác một ít nhà xưởng cũ hoặc đã bị bỏ hoang, mà cách đó không xa có thể thấy được sân bay của thành phố này. Tuy rằng rất xa, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng máy bay lên xuống.

“Đến đây, An An.” Thẩm Duệ nắm tay Thẩm An đi đến cửa nhà xưởng phía trước.

Thẩm An đánh giá bốn phía, địa phương hẻo lánh như vậy, còn có chỗ này bên ngoài vừa thấy chính là cái nhà xưởng cũ, lại là chỗ ở của Anh hai hử?

Thẩm An trong lòng .

Thẩm An bị dắt tay, nhưng hần không có phát hiện, chỉ lo vừa đi vừa đánh giá bốn phía bên ngoài nhà xưởng cũ này. Nhà xưởng bỏ hoang gần nhất cách chỗ này cũng hơn trăm mét, nếu mặt thế đến, tang thi hoành hành, thời điểm động vật biến dị đi khắp nơi, chỗ này thật không tồi, ít nhất tại lúc đầu mặt thế, không cần lo lắng nơi nơi đều là tang thi!

Quan trọng hơn, những cái nhà xưởng bỏ hoang đó cải tạo một chút còn có thể làm kho hàng tạm thời.

Đi vào nhà xưởng, trước mắt rộng mở ánh sáng.

Thẩm An kinh ngạc mở mắt trừng lớn, này, đây là nhà xưởng? Hay là căn cứ quân sự?!

Bên trái là đường băng, mười người trái phải hô một hai ba bốn (chắc tập đi đều), bên cạnh còn có một nam nhân quần áo màu xanh lục vung roi trong tay lớn tiếng răn dạy nghiêm khắc ... Bên phải là sân tập võ, năm sáu người ở nơi đó luyện tập ... Một nam nhân đứng cạnh một nam nhân ngồi xe lăn đang cười vang như sấm....

Đằng trước là tòa nhà ba tầng rộng thoáng, dưới cùng là văn phòng???

Xuyên qua thủy tinh trong suốt, hần thật dễ dàng nhìn thấy người bên trong đi tới đi lui, hoặc là đánh chữ, hoặc là ở nơi nào tiến hành trò chuyện, đến rồi lại đi, tựa hồ rất bận rộn?

Ánh mắt Thẩm An ngay từ đầu kinh ngạc thật nhanh liền chuyển thành chờ đợi, nơi này... Thật sự là chỗ ở của Anh hai hử??

“Nơi này chính là công ty vệ sĩ của anh, đây là trụ sở, chi nhánh ở địa phương khác, bởi vì phòng ở quá mắc, anh mua không nổi, cho nên liền ở nơi này, dù sao nơi này phòng ở nhiều nhất.” Thẩm Duệ mỉm cười nói.

Thẩm An khoe miệng vừa kéo, còn không kịp phun tào, bên cạnh liền truyền đến âm thanh hô to gọi nhỏ, “Phòng ở quá mắc?! Trời đất! Tôi không nghe lầm chứ?”

Thẩm An theo âm thanh nhìn qua, ngay trước cửa tòa nhà ba tầng, một nam nhân quần áo xanh lục trừng mắt, bộ dáng vẻ mặt vô cùng đau đớn, “Thẩm lão đại!! Nếu là ngài ngại phòng ở mắc, đưa cho tôi một trăm vạn đi, tôi tự lo chỗ ở, thật sự!”

Thẩm An vừa nghe, không khỏi bật cười. Nam nhân quần áo màu lục gương mặt ngăm đen, hai mắt cũng rất có thần, hơn nữa thực to, nghe thấy Thẩm An bật cười, lập tức quay đầu nhìn lại đây, đánh giá giá trên dưới một phen, nhếch miệng mỉm cười, lộ ra răng nanh trắng lóa, “Xin chào, em trai Thẩm lão đại!”

Thẩm An thu hồi tươi cười, hần không thích nghe nhất chính là —— cái gì em trai Thẩm Duệ, em trai Thẩm đại ca!

Hiện tại lại thêm một cái em trai Thẩm lão đại?!

—— Chết tiệt! Lão tử có tên có tuổi gọi là Thẩm An!

“Tôi tên Thẩm An!” Thẩm An trừng mắt nói.

Nam nhân a một tiếng, đưa tay gãi gãi đầu, cười hắc hắc, “Tôi tên Dương Sở Thuần, cậu gọi tôi anh Dương là được.”

Thẩm An trong lòng hừ lạnh, anh Dương? Người không phải anh của ta!

Thẩm An còn chưa mở miệng, Thẩm Duệ bên cạnh liền cười nói, “Sở Thuần, công việc xong rồi? Vậy vừa lúc, chỗ này tôi có một danh sách nhiệm vụ, cậu đi làm tốt cho tôi đi.”

Dương Sở Thuần a một tiếng, mờ mịt đang định vươn tay tiếp nhận danh sách, đã bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện cầm lấy.

Thẩm An quay đầu nhìn lại, nam nhân đột nhiên xuất hiện đứng ở phía sau Dương Sở Thuần, dáng người rất cao to, Thẩm An nhìn ra đại khái cũng khoảng trên 1m85, Anh hai Thẩm Duệ nhà mình cũng được 1m85, nhưng Anh hai khí chất ôn hòa, làm người ta cảm giác đa phần là lương thiện mà phải áp bách, nhưng nam nhân cao to trước mắt này mặt không đổi sắc, có chút cảm giác áp bách.

“Chu đội, anh đoạt danh sách thì tôi làm gì?” Dương Sở Thuần hỏi, có chút mặc danh kỳ diệu nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện phía sau.

“Tôi làm xong việc rồi, tôi đi cùng cậu.” Nam nhân nói xong, liền hướng Thẩm Duệ gật gật đầu, lại nhìn nhìn Thẩm An, kéo kéo khóe miệng, nói, “Chu Vũ.”

Thẩm An sững sờ, vội mở miệng đáp lời, “Em là Thẩm An.”

“Xin chào, Thẩm An.” Chu Vũ nghiêm trang chững chạc chào hỏi.

“Ngạch... Chào. Anh Chu Vũ.” Thẩm An ngượng ngùng nói. Đối với một người thoạt nhìn nghiêm trang chững chạc lại nghiêm túc như vậy, Thẩm An luôn luôn có cảm giác giống như gặp thầy giáo chủ nhiệm.

5. Chương 5: Thẩm Duệ Con Bài Chưa Lật (2)

Chu Vũ gật đầu với Thẩm Duệ, liền xoay người lôi Dương Sở Thuần đi.

Thẩm An nhìn bộ dáng Dương Sở Thuần đối với Chu Vũ tựa hồ cũng thực câu nệ, trong lòng nghĩ, quả nhiên khí phách giáo viên chủ nhiệm rất cường đại a.

“An An, đi thôi.” Thẩm Duệ thấy Thẩm An còn nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Vũ, khẽ nhíu mày, lập tức ôn nhu cười, kéo Thẩm An chính thức đi vào toà nhà.

Thẩm An lấy lại tinh thần, đã nhìn thấy ba người trong văn phòng ngừng công việc ngẩng đầu nhìn mình, trong lòng co quắp, bất quá, trên mặt vẫn là nghiêm trang chững chạc thật bình tĩnh chào hỏi, “Chào mọi người, tôi là Thẩm An.”

Sau đó, Thẩm An liền thấy ba người trong văn phòng lộ ra biểu tình bưng bình, ngay sau đó lại dùng ánh mắt như tia laser quét từ đầu đến chân hắn!

Thẩm An bỗng cảm thấy sống lưng lạnh từng trận, không đợi hắn mở miệng hỏi rõ ràng, Thẩm Duệ liền kéo Thẩm An đi, lộ ra nụ cười ôn hoà như gió mùa xuân đối với ba người trong văn phòng.

Thẩm Duệ mỉm cười như vậy, ba người trong văn phòng run rẩy một trận, Thẩm Duệ thấy ba người run lên, vừa lòng, dẫn Thẩm An đi thẳng lên lầu trên.

Thẩm An có chút mờ mịt, ơ? Liền như vậy lên lầu hai? Không cần cùng đối phương giao lưu một chút sao? Thẩm An nghi hoặc nhìn Thẩm Duệ đang nắm tay mình đi ở phía trước.

Nhưng Thẩm Duệ chỉ quay đầu cười với Thẩm An, rồi trực tiếp dẫn Thẩm An đến lầu ba.

Thẩm An đứng ở cửa thang lầu ba, nhìn cửa phòng rộng mở trước mắt này, là chỗ ở của anh Thẩm Duệ sao? ừ, cũng không tồi, một cái bàn làm việc, không lớn, trên bàn là máy tính, ống đựng bút, a, cây tiên

nhân chương này? Thẩm An đi tới, cầm lấy cây tiên nhân chương trên bàn, bên ngoài chậu cây tiên nhân chương còn có vài chữ khắc cong vẹo: An An tặng.

Đây là quà sinh nhật khi hần học lớp 6 tiểu học tặng cho Anh hai hần, không nghĩ tới Anh hai vẫn còn chăm sóc...

Thẩm Duệ đang lấy nước pha trà thấy Thẩm An cầm cây tiên nhân chương, cười cười, “An An, lại đây uống trà.”

Thẩm An lên tiếng, buông cây tiên nhân chương xuống, thuận tay cầm lấy bình nước trên bàn tưới nước cho cây tiên nhân chương, mới xoay người đi tới.

Bị Thẩm Duệ lôi kéo ngồi xuống bên cạnh hần, lại nhận lấy cái ly Thẩm Duệ đưa qua, Thẩm An nheo lại ánh mắt chậm rãi uống.

Thẩm Duệ sờ sờ tóc Thẩm An, thấp giọng mở miệng, “Chu Vũ là đội trưởng đội huấn luyện, cũng là huấn luyện viên của vệ sĩ toàn công ty. Nhân viên vệ sĩ, đều từ hần phụ trách huấn luyện, nếu không qua được huấn luyện, hoặc là không thích hợp làm vệ sĩ, đều từ hần định đoạt, Dương Sở Thuần là thủ hạ thứ nhất trong bốn huấn luyện viên phụ. Chu Vũ rất trung trực, nhưng cực kỳ lạnh lùng, trừ bỏ Dương Sở Thuần, hần không thêm để ý bất luận kẻ nào.”

Thẩm An sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, Anh hai nói như vậy có ý tứ gì?

Thẩm Duệ thấy ánh mắt Thẩm An nghi hoặc, chỉ cười cười, liền lại tiếp tục mở miệng nói rằng, “Dương Sở Thuần người này rất tốt, trọng nghĩa, cũng sáng sủa, chính là có đôi khi sẽ phạm điểm ngốc, bất quá, có Chu Vũ nhìn, sẽ không sai lầm. Dương Sở Thuần còn có một cái bản lĩnh, trực giác của hần phi thường chuẩn, nhìn người nhìn sự đều không xuất sai lầm. Ai hần cũng không sợ, chỉ sợ Chu Vũ, Chu Vũ là khắc tinh của hần.”

Thẩm An vuốt cằm, vừa nghe vừa gật đầu, ừ, nói như thế, Dương Sở Thuần này có thể tiếp xúc đúng không?

“Ba người vừa mới dưới lầu kia là Ngũ Lang, Tống Húc Dương, Lưu Khiết, ba người là bộ hậu cần, Ngũ Lang và Tống Húc Dương đều là hai năm trước cùng anh đồng thời xuất ngũ, bởi vì bị thương trong nhiệm vụ, tuy rằng không tạo thành tàn tật gì, nhưng cũng đã không thể ở lại trong bộ đội, hai người bọn họ trong nhà cũng đã không có thân nhân nào. Lưu Khiết từ năm năm trước chính là quản lý bộ hậu cần, đừng xem hần văn văn nhược yếu, thực lực của hần không tồi, cùng Chu Vũ đánh nhau, còn có thể kiên trì được mười phút. Bất quá, Lưu Khiết hận nhất người khác gọi tên của hần.”

Thẩm An vuốt cằm, do dự một chút hỏi, “Vậy em gọi hần là anh Lưu?”

Thẩm Duệ mỉm cười, xoa xoa đầu Thẩm An, không hổ là An An nhà hần, thông minh! Không hỏi vì sao Lưu Khiết hận người khác kêu như vậy, mà là hỏi nên xưng hô với Lưu Khiết như thế nào ...

“Gọi hần anh Lưu là được rồi.” Thẩm Duệ cười đáp lời, lại tiếp tục nói, “Lúc chúng ta vừa tiến vào, ngồi xe lăn chính là bộ nghiên cứu Bạch Cảnh Khanh, cầm roi hét to chính là người nhà của Bạch Cảnh Khanh, cũng là phu nhân hần, một trong bốn huấn luyện viên phụ Từ Trường Thiên. Chán Bạch Cảnh Khanh bởi vì ba năm trước đây truy bắt trùm buôn thuốc phiện biên giới bị chém đứt, sau xuất ngũ, liền tới chỗ này của ca, Bạch Cảnh Khanh bình thường nói chuyện rất được, nhưng muốn nói đến nghiên cứu, hần cũng rất không thể nói lý, chỉ số thông minh của hần rất cao, nếu như không đi theo Từ Trường Thiên tòng quân, hần hiện tại nhất định là nghiên cứu viên ở viện khoa học.”

Thẩm An ngẩn người, vừa rồi hần không có nghe lầm chứ? Phu nhân??

Thẩm An thật cẩn thận hỏi, “Anh, vừa rồi nói, Từ Trường Thiên kia là phu nhân Bạch Cảnh Khanh?”

Thẩm Duệ khoan thai uống một hớp trà, cười tủm tỉm nói, “Nói chính xác, Bạch Cảnh Khanh là phu nhân Từ Trường Thiên. Bất quá, chúng ta giống nhau đều không nói như vậy.”

Thẩm An nhất thời đại ra.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An ngơ ngác, nhíu mày, một tay lôi kéo Thẩm An, một tay nắm ở bả vai Thẩm An, hơi hơi dùng sức, ngữ khí trầm thấp, “An An? Em ... Chán ghét?”

Thẩm An lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt Thẩm Duệ phức tạp nhìn chính mình, thậm chí có một tia sắc bén, Thẩm An vội lắc đầu, lắp bắp nói, “Không, không phải, anh, em chỉ là có chút kinh ngạc. Ngạc, nhìn đoán không ra a.”

Thẩm Duệ nghe vậy, ánh mắt phức tạp nháy mắt liền ôn nhu, xoa xoa đầu Thẩm An, “Không có việc gì, lúc vừa mới biết đến, anh cũng giống em đều thật kinh ngạc. Bất quá loại chuyện này cũng không có gì, An An, em phải hiểu được, loại chuyện này, như người uống nước ấm lạnh tự biết, chỉ cần lẫn nhau vui vẻ hạnh phúc là được, căn bản là không cần để ý tới cái nhìn của người khác.” Thời điểm nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói Thẩm Duệ mang theo hàm xúc ý tứ giảng dạy.

Nhưng đầu óc Thẩm An lúc này có chút mờ mịt, nhưng không phát hiện, chỉ gật đầu theo bản năng, không sai, chỉ cần chính mình sống tốt, quản người khác nói cái gì! Chính mình trước kia chính là rất ngu ngốc, thế nhưng để ý cái nhìn của đám tam cô lục bà kia, bạch bạch rời nhà hai năm, kiếp trước thế nhưng còn chết tha hương!

Thẩm Duệ thấy Thẩm An gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia ánh sao, lập tức ánh mắt sùng nịch ôn nhu giống như sóng biển u trầm ban đêm.

“Vậy ... anh là muốn mang bọn họ theo?” Mang theo bọn họ cùng trốn chết tại mặt thế? nếu không, Anh hai sẽ không đem tình huống giới thiệu đến rõ ràng như vậy.

Thẩm Duệ cười gật đầu, “An An, người là sinh vật yêu cầu sống quần thể, hưởng hồ, lấy thực lực người một nhà chúng ta, muốn sống tại mặt thế là phi thường khó khăn, nhưng nếu có một đoàn thể, vậy không giống.”

“Dạ, em hiểu được.” Thẩm An gật đầu, nhưng lại chần chờ hỏi, “Nhưng mà anh ơi, bọn họ có tin hay không?”

Thẩm Duệ tiếp tục rót trà, một bên chậm rãi nói, “Bọn họ tin tưởng hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, việc anh giao cho bọn họ có thể thuận lợi làm tốt là được.”

Thẩm An nghiêng đầu, lời này hẳn nghe không hiểu. Mà Thẩm Duệ liền chuyển hướng đề tài, “An An, mặt mã máy tính kia là sinh nhật của em cùng với 04551, em chơi một mình đi. Anh hai đi làm chút việc.”

“A.” Thẩm An nhìn theo Thẩm Duệ rời đi, mới đứng dậy ngồi vào ghế dựa sau bàn làm việc.

Anh hẳn tài sản nhiều như vậy, nhưng nhìn cách bố trí văn phòng này, vẫn là thể hiện đơn giản thực dụng, cũng không xa hoa cao điệu.

Máy tính cũng loại thực phổ thông, Thẩm An một bên dùng sinh nhật của mình cộng với 04551 nhập vào mở máy, một bên trong lòng không chút để ý nghĩ, 04551 này có ý nghĩa gì nha? (04551 Nǐ shì wǒ wéi You are the one and only for me – Em là duy nhất của anh | Anh Duệ hơi bị sến =))

Bất quá, khi biểu tượng windows7 xuất hiện, Thẩm An liền đem nghi vấn trong đầu vứt qua một bên!

Thẩm An một bên mở cửa sổ giao dịch cổ phiếu, một bên tùy tay mở nhai thức Miêu muối ra (chắc là weibo bên đó hay xài), đem việc ngày tận thế cùng đồ vật cần nên chú ý tùy tay biên tập rồi gửi lên.

Thẩm An biết, lấy tính tình Anh hai Thẩm Duệ, loại chuyện này hẳn sẽ không hảo tâm thông tri đến những người khác! Tuy rằng Anh hai đã từng là bộ đội đặc chủng, nhưng, Thẩm An biết, trong xương can hẳn chính là tên song hắc —— phúc hắc + lòng dạ hiểm độc, người anh hẳn để ý cũng chỉ có mấy người, là hẳn và ba mẹ, chị, còn có mấy người anh vừa mới cố ý giới thiệu mấy kia.

“Kẻ điên! Lạnh huyết!!” Trong đầu đột ngột vang hình ảnh năm hẳn mười sáu tuổi, anh hẳn trở về chúc mừng sinh nhật cho hẳn, nhưng không biết như thế nào, ba cùng anh tranh cãi, sau đó ba ba liền mắng chửi, trong đó có một câu nói như vậy.

Ba ba cho tới bây giờ chưa từng mắng qua Anh hai, đó là một lần duy nhất, vẫn là trước mặt bọn họ. Ba ba khi đó đã tức giận đến mất đi lý trí đi?

Bất quá, khi đó anh vẫn cười, mỉm cười sờ sờ đầu của hắn, ánh mắt vẫn là ôn nhu như vậy, sau đó liền xoay người thản nhiên rời đi. Cái thái độ tùy ý tiêu sái này cùng với ba ba một bên giờ chân mắng to thật sự là —— đối lập châm chọc nha!

Sau hắn cho rằng một đoạn thời gian “Chiến đấu” kéo dài lại đột nhiên mai danh ẩn tích, anh hắn cứ theo lẽ thường ngày lễ ngày nghỉ về nhà, ba ba không mắng chữ nữa, nhưng cũng là thật trầm mặc, bất quá vẫn là sẽ cùng Anh hai nói chuyện, chỉ là im bật không đề cập tới sự việc ngày ấy cãi nhau mắng chữ.

Hắn tò mò quá, vì thế trộm hỏi anh, không nghĩ tới Anh hai cho tới bây giờ đối với mình đều là biết sẽ nói hết, cũng thu hồi tươi cười, nghiêm túc hỏi hắn, “Nếu Anh hai thật sự điên rồi, em làm như thế nào?”

Khi đó, hắn trả lời như thế nào nhỉ? A, khi đó, hắn không chút nghĩ ngợi đã trả lời —— “Còn có thể làm như thế nào? anh vẫn là anh trai của em!”

Đúng vậy! Khi đó, hắn chính là trả lời như vậy.

—— mặc kệ Anh hai là kẻ điên hay là lãnh huyết. Đều là Anh hai quan trọng của hắn! Anh hai không thể thay thế được!

Thẩm An vừa nhìn cổ phiếu liên tục tăng trưởng, vừa mở bài viết mình vừa post lên, nhìn các lời bình luận phía dưới, đều là đùa giỡn và châm chọc.

Thẩm An trong lòng đậm mặc xem lướt qua. Hắn nghĩ, tôi đã báo cho, tin hay không mặc kệ!

Thẩm An xem bài viết, vừa nhìn cổ phiếu không ngừng tăng trưởng, quyết đoán bán ra! Vừa bắt đầu lục tìm bí mật của Anh hai hắn.

—— không biết Anh hai có hay không cất giấu... Khụ khụ... Những “cái đó”? (bé An An cũng đâu có “ngây thơ” =)))

Thẩm An từng bước từng bước mở từng thư mục. Cuối cùng, mũi tên chuột máy tính dừng ở một thư mục.

Tên thư mục thật buồn nôn —— bảo bối của tôi !

Thẩm An không thể chờ đợi được nhấp chuột, nhảy ra chính là một video clip?

Mở ra, video clip bắt đầu, một ca khúc vang lên, dĩ nhiên là bảo bối yêu dấu của tôi ?! Nhưng mà ...

Cái thanh âm này, , người hát là anh của hắn?

Theo ca khúc lưu chuyển, từng ảnh chụp hiện ra ... Người trong ảnh chụp...

, tại sao Anh hai còn có ảnh chụp hắn đang khóc to lúc 5 tuổi?!

Còn có, tấm ảnh chụp hắn đang chảy nước miếng nhìn đĩa sườn heo chua ngọt không phải đã bị hắn hủy thì diệt tích sao?!

6. Chương 6: Tử Phủ Không Gian

Khi Thẩm An còn trong văn phòng lầu ba rồi rầm đối với ảnh chụp của mình, Thẩm Duệ trong phòng hội nghị lầu hai bố trí từng cái nhiệm vụ.

Bộ hậu cần Ngũ Lang, Tổng Húc Dương và Lưu Khiết nhìn chằm chằm Thẩm Duệ không biết nói gì, lượng được phẩm cùng các vật phẩm cấp cứu lớn như vậy, còn cả thiết bị? Thẩm lão đại tính toán xâm lấn thị trường được phẩm Hoa Hạ sao?

Bộ duy tu Từ Trường Thiên cùng với phu nhân nhà mình Bạch Cảnh Khanh, một bên đánh máy, nhú mảy hỏi, “Bốn chiếc Hummer trang bị vũ khí chiến đấu, ba chiếc xe việt dã tăng thêm khoang đựng hàng lớn?”

Cái gì gọi là xe việt dã tăng thêm khoang đựng hàng lớn? Hummer trang bị vũ khí chiến đấu? Cái loại đồ vật này là có thể tùy tùy tiện tiện làm sao?

Thẩm Duệ cười tùm tùm gật đầu, nhìn ra nghi vấn của Từ Trường Thiên, hảo tâm giải đáp, “Vật liệu để trang bị cho Hummer, tôi đã giao lão Chu cùng Tiểu Dương đi đặt mua. Về xe việt dã tăng thêm khoang đựng hàng lớn, cơ bản nhất, cần có tốc độ, chống va đập, có thể chịu nước, có thể đi đường núi, các chi tiết khác có thể tùy ý biến đổi.”

“Rầm!!” Thanh niên khuôn mặt thanh tú ngồi trên xe lăn cười như không cười đập mạnh cái bàn, lộ ra răng nanh trắng lóa, “Người cho là Đô-rê-mon à!” Còn chịu được va đập, leo núi lội nước! Lăn mẹ người! Đó là xe thùng đựng hàng! Xe thùng đựng hàng! Hiểu?!

Thẩm Duệ vẫn cười tùm tùm như vậy, “À! Đúng vậy! Chắc lão Từ đúng là Đô-rê-mon! Người xem, thiếu chút nữa hần đã dựng thành công mạng vệ tinh rồi. À, đúng rồi, lão Từ à, ta cho người thời gian hai tháng, nhất định phải làm xong mạng vệ tinh cho ta, về phần bốn chiếc Hummer chiến đấu cùng với ba chiếc xe việt dã tăng thêm thùng đựng hàng, ừm, một tháng, không thành vấn đề chứ?”

“Thẩm Duệ tên hỗn đản này! Quỷ hút máu!” Thanh niên văn tú trên xe lăn thiếu chút nữa liền muốn nhào qua, Từ Trường Thiên bên cạnh vội giữ phu nhân nhà mình lại, vuốt lông trán an nói, “Khanh Khanh bình tĩnh! Ta không cùng quỷ hút máu chấp nhận à!”

Lưu Khiết nhíu mày nhìn, quay đầu nhìn Thẩm Duệ đang cười cười như là tâm tình rất tốt, hỏi, “Lão Đại, phát sinh chuyện gì sao?”

Thẩm Duệ nhướng mày nhìn về phía Lưu Khiết, vẫn còn có một người bình tĩnh, rất tốt.

“Nếu ta nói đây là chuẩn bị cho mặt thế, các người sẽ tin sao?” Thẩm Duệ vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Lưu Khiết, nói.

Phòng hội nghị trong nhất thời lặng im. Lưu Khiết khước miệng nhếch lên, thanh niên văn tú trên xe lăn lại hình như là không thể nhận được nữa.

Từ Trường Thiên đỡ trán, vị lão đại nhà bọn họ này không lẽ... Bởi vì hòa hảo với em trai bảo bối, kết quả hưng phấn quá đầu óc chấp mạch rồi?

Mà Thẩm Duệ chỉ cười cười, nhìn về phía Ngũ Lang, tiếp tục phân phó nói, “Chúng ta tại phố bắc của thành phố B nơi đó có một kho hàng, người mấy ngày nay đem kho hàng nhập đầy, đầy rồi thì đem chìa khóa kho hàng giao cho Ngô Thiên Hà.”

Ngũ Lang ngẩn ra, “À?”

Tổng Húc Dương xem xét xem xét Lưu Khiết bên cạnh, nhin không được lên tiếng hỏi, “Lão Đại! Ngô Thiên Hà tuy rằng không thuộc tổng bộ, nhưng hần cũng là tổng quản phân bộ thành phố B, đồ vật trong kho hàng kia hần cũng biết đến, sao phải cố ý đem chìa khóa đưa cho hần?”

Nếu lão đại là muốn tập hợp vật tư, ba cái kho hàng ở thành phố B cũng phải thu xếp công việc bớt chút thì giờ xuất một cái đến, nhưng lại đến thông qua Ngô Thiên Hà. Hiện tại vì cái gì muốn đem chìa khóa cái kho hàng lớn nhất trong đó giao cho Ngô Thiên Hà? Cho tới nay, bọn họ trong lĩnh vực siêu thị, đều là vật tư cùng tài chính, quản lý — tam quyền cùng tồn tại quản lý, Ngô Thiên Hà là quân nhị đại điển hình (tạm hiểu là con nhà quân đội ^^), hiện nay là quản lý siêu thị thành phố B. Ngô Thiên Hà người rất tốt, cũng rất sáng sủa, nhưng bởi vì xuất thân của hần rất miễn cưỡng, hơn nữa lý do gia nhập bọn họ rất ghê tởm (mấy Chương gần cuối sẽ biết lý do), cho tới nay chỉ chạy việc bên ngoài cho bọn hần.

Lưu Khiết cũng như là có điều suy nghĩ, dường như nghĩ thông suốt cái gì, lập tức ngắt đầu nói rằng, “Ta hiểu được, chờ kho hàng nhập đầy, ta cho người đem chìa khóa đưa cho Ngô Thiên Hà.”

Thẩm Duệ vừa lòng gật đầu, nhìn về phía một bên bởi vì Lưu Khiết đột ngột trả lời, mà lặng im xuống dưới, những người khác từng người trầm tư, thanh âm trầm thấp xuống dưới, ngũ khí nghiêm túc, “Như vậy, hiện tại, nhiệm vụ liền như vậy định ra. Lão Từ, ta sẽ cho hậu cần toàn lực hiệp trợ người, tiểu bạch, hệ thống hóa lỏng và lọc nước, ta hy vọng hai tháng sau người có thể hoàn thành.”

Bạch Cảnh Khanh nhíu nhíu mày, cuối cùng gật đầu nói, “Ta hiểu được.”

Thẩm Duệ gật đầu đứng dậy, trước lúc rời đi nói với Tổng Húc Dương, “Dem nhân viên cấp A của chúng ta ở các phân bộ khác lập thành danh sách.”

Mà lúc này Chu Vũ khởi động Hummer, mặt không đổi sắc nhìn về phía Dương Sở Thuần vẻ mặt rối rắm, “Trên danh sách đó viết cái gì?”

“Ngạch... Chính người xem đi.” Dương Sở Thuần nhìn số lượng từng loại vũ khí trên danh sách, rõ ràng đem danh sách đưa cho Chu Vũ.

Chu Vũ tiếp nhận, nhìn lướt qua, ánh mắt lạnh lùng, Thẩm lão đại đây là muốn đổi nghề đi buôn bán súng ống đạn dược?

“Chu đội, ta có loại cảm giác...” Dương Sở Thuần đưa tay áp chế đầu óc đột nhiên đau nhói, thấp giọng lầm bầm nói, “Chỉ sợ sẽ phát sinh một ít sự việc phi thường không tốt ...”

Ban đêm, Thẩm An nhìn màu đen dày đặc bên ngoài, không biết là bởi vì trải qua một lần mặt thế sẽ là như thế nào? Lúc này Thẩm An phát hiện, bầu trời đêm bên ngoài trong màu đen dày đặc tựa hồ hỗn loạn một tia hồng?

“An An?” Thời điểm Thẩm Duệ lau tóc đi ra từ trong phòng tắm, chỉ thấy Thẩm An tựa vào bên cửa sổ ngơ ngác nhìn bóng đêm bên ngoài, trong vẻ mặt còn có lo lắng. Thẩm Duệ đi tới, chỉ mặc quần ngủ, thân trên để trần, cơ bắp tinh tráng rắn chắc làm Thẩm An ghen tị thật sâu trong lòng, hắn cũng là hàng năm rèn luyện, sau khi trọng sinh một ngày một ngày tăng lớn lượng huấn luyện, nhưng mà hắn không có cơ bắp giống như anh hắn Thẩm Duệ buộc chặt ẩn chứa sức bật...

“Làm sao vậy?” Thẩm Duệ sờ sờ đầu Thẩm An, cúi đầu hỏi, trong mắt là lo lắng không chút nào che giấu.

Ma xui quỷ khiến Thẩm An chột chột bụng Thẩm Duệ, chua giọng nói, “Ca, một thân thịt này rèn luyện như thế nào?”

Thẩm Duệ sững sốt, lập tức bật cười, một tay nắm lấy ngón trỏ của Thẩm An đang chột bụng mình, trong mắt hiện lên đen tối không rõ, ôn nhu nói, “An An, vừa rồi em đang phiền não chuyện này?”

Thẩm An lắc đầu, “Không phải, ca, em chỉ là nghĩ tới chuyện ba tháng sau ...”

Ba tháng sau, trời long đất lở, sau ba ngày ba đêm mê man mọi người thức tỉnh lại, chính là huyết tinh giết chóc!

Khi đó... Hắn cùng ca ca sẽ ở nơi nào? Ba mẹ, còn có tỷ tỷ hay không có thể không bị tách ra lần nữa?

Đột nhiên bị ôm chầm, ấm áp lại an tâm, Thẩm An sững sờ một chút, thân thể mềm rũ, ngã vào trong lòng ngực ấm áp dày rộng phía sau. Hô hấp bên tai đều là khí tức quen thuộc.

“Không có việc gì, có ca đây.” Thẩm Duệ thanh âm trầm thấp ôn nhu trấn an.

Thẩm An ừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, “Ca, em muốn vào không gian.”

Cả ngày hôm nay còn chưa vào không gian tưới nước, cũng không biết những mầm cây còn sống không?

Thẩm Duệ xoay người Thẩm An lại, nhìn thẳng Thẩm An, nghiêm túc nói rằng, “An An, em phải đáp ứng ca một việc.”

“Anh, nói đi.” Thẩm An trừng mắt nhìn anh hắn đột nhiên nghiêm túc như vậy có chút dọa người.

“Về sau muốn vào không gian, phải nói với anh, mặt khác, nếu anh không cùng em đi vào, em không thể vào đó vượt quá nửa giờ!” Thẩm Duệ nghiêm túc nói.

Thẩm An a một tiếng, hắn biết mình đột nhiên biến mất là có chút dọa người, lần trước anh hắn bị chính mình dọa, cảm xúc phần nộ cùng sợ hãi chính là không nửa điểm che giấu. Bởi vậy, Thẩm An cũng không vì bị quần thúc mà phản cảm.

“Vây, ca, ca hiện tại muốn theo em đi vào sao?” Thẩm An ngửa đầu hỏi.

Thẩm Duệ gật đầu, lộ ra nụ cười ôn nhu, “Tốt lắm. Ca giúp em chăm sóc cây.”

Vì thế, hai người chợt lóe, Thẩm An ôm áo ngủ lần thứ hai mang theo Thẩm Duệ vào không gian.

Vào không gian, Thẩm Duệ liền đầy hứng trí mang theo thùng nước đi múc nước tưới mầm cây, mà Thẩm An thấy, liền rõ ràng trực tiếp đi hồ nước tắm. Cũng không biết như thế nào, hắc hiện tại một ngày không tắm, đã cảm thấy cả người không thích hợp.

Thẩm An vào hồ nước không phát hiện, ánh mắt Thẩm Duệ ám trầm nhìn thân thể hắc. (An An tắm tiên, cởi sạch rồi =)))

Mà sau khi Thẩm An chìm vào nước, chậm rãi, bắt đầu mơ màng, mệt mỏi muốn ngủ, trên người tràn ra một ít màu đen cấu bẩn, còn có khói trắng lượn lờ quanh thân.

Thẩm Duệ vừa thấy, đầu tiên là mở to hai mắt, lập tức biến sắc, đột nhiên vọt tới, một phen ôm lấy Thẩm An, ánh sáng trắng đó là gì? Thứ màu đen kia lại là chuyện gì xảy ra?

Quan trọng nhất là, tại sao An An mê man?!

Thẩm Duệ gắt gao ôm Thẩm An, một phen ra khỏi hồ nước, nhìn An An trong ngực ngủ say, Thẩm Duệ hơi hơi hít vào một hơi, gương mặt nhìn về hoa sen màu trắng chính giữa hồ nước, sát ý lạnh lẽo phóng thích, đề thấp thanh âm bình tĩnh không thôi, “Đây là có chuyện gì?”

Trong không gian một mảnh quỷ dị an tĩnh.

“Ta biết, vạn vật có linh, đây là vật nghịch thiên, nhất định tồn tại linh tính!” Thẩm Duệ thanh âm lãnh tĩnh không thôi, nhưng tay gắt gao ôm Thẩm An cũng là hơi hơi chặt lại.

“Ta tên là Bạch Liên. Là trông coi tử phủ.”

Khi Thẩm Duệ tiến vào nơi này, Thẩm Duệ liền ần ần có cảm giác quỷ dị bị người quan sát. An An nói nơi này không có vật gì sống, nhưng Thẩm Duệ trực giác không đúng, nếu hắc cùng An An đều có thể tiến vào, thì tại sao vật còn sống không thể tiến vào?

Thời gian thứ này tồn tại khẳng định rất lâu, không có khả năng An An là chủ nhân thứ nhất! Tin tưởng trực giác của mình, Thẩm Duệ liền cảnh giác trong lòng.

Thẩm Duệ nheo mắt, quả nhiên là có thứ cổ quái tồn tại!

“An An bị làm sao?”

“Kết quả của tẩy tủy phạt kinh, người này hồn phách từng bị thương, không thể trải qua kích thích quá mãnh liệt, ta chỉ có thể chậm rãi rót tịnh thủy vào, tẩy đi dơ bẩn một chút, tẩy tủy phạt kinh.”

Thẩm Duệ ngẩn người, hồn phách bị thương? Thẩm Duệ cúi đầu nhìn Thẩm An tại trong ngực của mình chìm vào giấc ngủ.

Hai năm trước An An tuy rằng cũng đáng yêu như vậy, ánh mắt sạch sẽ giống như lưu ly, nhưng gần đây, làn da An An càng thêm trở nên trắng treo, ánh mắt cũng càng thêm lóe sáng, rõ ràng nhất chính là một thân thông thấu khí tức sạch sẽ. Hắc tưởng hai năm qua An An đã trải qua sự đời mang đến thay đổi, nhưng hôm nay suy nghĩ cẩn thận, tựa hồ không phải đơn giản như vậy.

“Thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, An An không duyên cớ được một đồ vật như vậy, nhất định là phải trả giá cái gì! Người lấy được gì từ An An?” Thẩm Duệ hí mắt hỏi.

“Người quả nhiên thông tuệ hơn người. Tử phủ bị phong ấn, yêu cầu phải có ý nguyện tinh thuần cường đại không hỗn loạn bất luận tư dục gì mới mở ra được. Người này trước khi chết, sinh ra nguyện lực, hơn nữa người này hiến một lượng lớn máu huyết, hắc mở tử phủ ra, ta thỏa mãn nguyện vọng của hắc, đem hắc mang về trước đại kiếp nạn của thiên hạ.”

Trước khi chết?! Thẩm Duệ tâm run lên, đau xót, mở to hai mắt khó có thể tin, có ý tứ gì?!

7. Chương 7: Kế Thừa Tử Phủ

“Người này chết vào năm Quý Ty, tháng Giáp Dần, ngày Bính Ngọ, giờ Hợi, trước khi chết sinh ra ý nguyện cường đại, mở ra tử phủ, tâm nguyện của hắn là được trở về trước khi thiên kiếp bùng nổ, đoàn tụ cùng người, cùng gia nhân đoàn viên, ta cảm kích ân hắn mở ra tử phủ, đem hắn mang về.”

Năm Quý Ty, tháng Giáp Dần, ngày Bính Ngọ, giờ Hợi? Đó không phải là ngày 9 tháng 2 năm 2013 sao — ngày trừ tịch?!

Thẩm Duệ tay không khỏi càng thêm dùng sức, sau khi mặt thể bùng nổ, An An của hắn sẽ chết?!

Thẩm Duệ cúi đầu nhìn Thẩm An trong ngực, ầm ập, mềm mại, rõ ràng ngay tại trong lòng ngực của mình...

Thẩm Duệ hơi hơi nhếch môi, đem Thẩm An ôm chặt, thấp giọng nói, “Cho nên, điều kiện của người?”

“... Tâm chí của người quả nhiên kiên định, thiên tư của người, thông minh của người có thể sánh bằng tổ tiên của tử phủ.”

Thẩm Duệ biểu tình không hề biến hóa, vẫn ôn nhu như cũ chăm chú nhìn vào Thẩm An trong ngực.

Tựa hồ là thở dài một tiếng, thanh âm kia chậm rãi nói, “Ta hiện giờ đối thoại với người bằng thần hồn duy nhất còn sót lại, người trong ngực người, tuy rằng thiên tư khá cao, hồn tinh thuần, nhưng đáng tiếc xé rách bầu trời thương tổn quá lớn, thần chí của hắn không có cách nào kế thừa tử phủ, nhưng tử phủ đã lựa chọn hắn, cũng cùng hắn dung hợp nhất thể, mà tử phủ yêu cầu linh lực cường đại để tồn tại, nếu không có linh lực cường đại, tử phủ tất sẽ biến mất, tử phủ biến mất, người trong ngực người cũng sẽ hồn phi phách tán!”

Nghe được lời này, sắc mặt Thẩm Duệ trầm xuống, chậm rãi ngẩng đầu nhìn đóa Bạch Liên kia, thanh âm lãnh tĩnh, “Ta nên làm như thế nào?”

“Tiếp thu kế thừa ta, trở thành trông coi tử phủ!”

“Được!”

Thẩm Duệ không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Mà tiếng nói Thẩm Duệ vừa dứt, đóa Bạch Liên kia đột nhiên xuất ra ánh sáng mãnh liệt đem Thẩm Duệ bao lại.

Trong hư không, một thanh âm chậm rãi thở dài, “Ta sắp biến mất, không thể tưởng được, kết quả sẽ là như thế, ý trời khó đoán ...”

Mà sau khi ánh sáng quanh Thẩm Duệ dần dần tiêu tán, nhìn về phía Bạch Liên, Bạch Liên đã biến mất, mà vị trí nguyên bản là Bạch Liên, xuất hiện một hạt châu màu tím đậm, hạt châu tản ra ánh sáng nhiều màu, tuy rằng quý dị, ngoài ý muốn cũng rất xinh đẹp rực rỡ.

Thẩm Duệ liếc mắt nhìn hạt châu kia một cái, hơi hơi nhíu mày, trong óc của hắn hiện tại rất nhiều hình ảnh, tuy rằng rất nhiều, nhưng nên biết đến lại không nhiều lắm, hiện tại hắn khẳng định duy nhất chính là, hạt châu kia cùng loại với nguyên thần của hắn, ký thác trong không gian này.

Mà những thứ khác, ví dụ như lai lịch của tử phủ? Ngoài ý muốn cũng không phải là về tử phủ này.

Trông coi tử phủ, không có tư cách biết lai lịch tử phủ?

Thẩm Duệ suy tư một chút, liền rõ ràng buông tha, ôm Thẩm An xoay người ra khỏi không gian.

Thật cẩn thận đặt Thẩm An lên giường, kéo chăn qua, Thẩm Duệ nằm ở bên cạnh Thẩm An, cẩn thận đem Thẩm An mềm nhẹ ôm vào trong ngực, Thẩm Duệ chậm rãi bình tĩnh các loại hỗn loạn trong lòng.

Thì ra đây mới là nguyên nhân An An biến hóa lớn như vậy ... Chết qua một lần, cho nên không muốn lại cùng người thân tách ra, cho nên dễ dàng liền tiếp thu tha thứ chính mình, cho nên bất an lo lắng tương lai ba tháng sau như vậy...

Tiền nhiệm trông coi tử phủ vừa biến mất kia có lưu lại trong truyền thừa có vẻ bí tịch tu luyện, nhưng không có nửa điểm về việc An An trọng sinh!

Mà có lẽ, hẳn nên cảm tạ tiền nhiệm trông coi tử phủ này không có để lại việc An An trọng sinh, nếu có, hẳn không biết nội tâm hẳn lúc này sẽ đau đớn như thế nào, lửa giận ngập trời!

Thẩm Duệ chậm rãi đưa tay nhẹ vỗ về mặt Thẩm An, trong ánh mắt là đau đớn cùng may mắn không chút nào che dấu, hẳn nên cảm tạ mẹ, cho An An một khối ngọc bội mang theo tử phủ như vậy, để An An có thể sống lại một lần!

Mà hẳn cũng có thể chặt chẽ bắt lấy An An, cho dù là chết, An An cũng phải chết cùng hẳn!

Trong mắt Thẩm Duệ xẹt qua một tia điên cuồng, lập tức ẩn nấp trong sâu thẳm ôn nhu.

Đương nhiên, hẳn sẽ bảo vệ tốt An An ... Thẩm Duệ chậm rãi cúi đầu xuống, sùng nịch ôn nhu hôn liếm môi Thẩm An, quyến luyến khó nhịn, triền miên không tha.

Hôm sau, sau khi Thẩm An tỉnh lại, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, giật giật cổ, Thẩm An theo bản năng cọ cọ cái đệm ấm áp quen thuộc? Hử? Đệm?

Thẩm An nhất thời cứng đờ, lập tức chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đại ra liền chiếu ra khuôn mặt anh hẳn đang mỉm cười.

Thẩm An lập tức buông lỏng, lần thứ hai cọ cọ, thì ra là ca của hẳn a, không sao hết.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An không thèm để ý chút nào cọ trong ngực mình, còn có vẻ mặt thích ý thỏa mãn, trong lòng có chút đỡ khốc đỡ cười, hẳn tối hôm qua trần trọc một đêm không ngủ, sau khi thật vất vả bình ổn tâm tình của mình, liền điều động vài thứ trong đầu ra, chỉnh lý hơn nửa đêm, mới tìm ra thứ thích hợp với bản thân, một ít thích hợp với An An.

An An nhà hẳn thì ngược lại, thư thư phục phục ngủ một đêm, bất quá so với hôm qua có tinh thần nhiều hơn.

Thẩm Duệ đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, giọng nói buổi sáng có chút khàn khàn lộ ra từ tính, “An An, ngày hôm qua ca được một thứ tốt.”

Thẩm An ngẩng đầu, thứ tốt?

Trong đôi mắt sáng to đen tròn của Thẩm An tràn đầy tò mò.

Thẩm Duệ ngưng mắt nhìn ánh mắt Thẩm An, nếu là dĩ vãng, hẳn chỉ cảm thấy ánh mắt em trai bảo bối nhà mình thật sự là xinh đẹp, mà hiện tại, sau khi tiếp nhận truyền thừa trông coi tử phủ, hẳn biết, ánh mắt phân rõ đen trắng này không chỉ là xinh đẹp mà thôi, ánh mắt này lóe ra ánh sáng nhiều màu, là sạch sẽ, cũng là thông thấu linh hồn.

Dựa theo trong truyền thừa của trông coi tử phủ, điều kiện mở ra tử phủ này cực kỳ hà khắc, chỉ có linh hồn chân chính tinh thuần phát ra nguyên lực, nguyên lực này còn phải là không có bất luận hỗn loạn hiệu quả và lợi ích gì, mà còn còn phải là chân thành, mới có thể mở ra, về phần mặt khác cần máu huyết, Thẩm Duệ không muốn tìm hiểu thêm. Nếu thật sự là như truyền thừa đã nói, vậy... An An đã chịu đau khổ...

Thẩm Duệ đưa tay đem Thẩm An ôm chặt vào trong ngực mình, thanh âm càng thêm khàn khàn nói, “Một tên gia hỏa tự xưng trông coi tử phủ gì đó, câu ca làm người thừa kế của hẳn, bởi vì nghĩ về sau có thể ở cùng An An, ca đáp ứng!”

Thẩm An vừa nghe, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, trong hai mắt mở to tràn đầy ngạc nhiên, “Ca! Trông coi tử phủ kia là làm cái gì?”

Thẩm Duệ điều chỉnh tư thế một chút, để Thẩm An dựa vào càng thêm thoải mái chút, mới lên tiếng, “Không rõ ràng lắm, trong truyền thừa của hắc cũng không nói gì.”

Thẩm An nghi hoặc, a? Chưa nói? Không phải là giả, gạt người chứ?

Thẩm Duệ nhìn trên mặt Thẩm An kia tâm tư không chút nào che dấu, bật cười một tiếng, nhẹ nhéo nhéo mặt Thẩm An, “Em lại suy nghĩ cái gì nha!”

Thẩm An cau có cái mũi, kéo tay Thẩm Duệ xuống, “Ca, vậy hắc cho ca thừa kế cái gì?”

Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, hơi hơi khép lại hai mắt, tay nhẹ vung lên, ánh sáng màu tím thản nhiên xẹt qua giữa không trung!

Thẩm An nhất thời mở to hai mắt nhìn, oa! Dị năng giả?! Ngạch, không đúng, không đúng! Thiên thạch còn chưa có rơi xuống trái đất đâu! Cho nên... Đây là cái trông coi tử phủ cho ca ca kế thừa?

Thẩm Duệ giương mắt, mỉm cười nói, “Đây là một trong những cái truyền thừa trông coi tử phủ cấp cho, gọi là thiên cơ bí quyết .”

Dừng một chút, Thẩm Duệ lại đem Thẩm An kéo gần, hai trán thân mật dính vào nhau, “An An, nhắm mắt lại.”

Thẩm An trừng mắt nhìn, nghe lời nhắm mắt lại, tuy rằng hơi thở nóng hổi gần tại chóp mũi làm hắc có chút không quen, nhưng mà, bởi vì là ca ca, Thẩm An cảm thấy có thể xem nhẹ.

Thẩm Duệ điều động khí tức, đem linh thủy bí quyết tối hôm qua vất vả tìm được, chậm rãi truyền vào ý thức Thẩm An.

Cái quá trình này cực kỳ vất vả, nếu Thẩm Duệ không phải lần đầu tiên, nếu Thẩm Duệ đã tu luyện qua nhiều năm, đem công pháp truyền vào ý thức như vậy là sự tình cực kỳ đơn giản, nhưng Thẩm Duệ là lần đầu tiên, hơn nữa tuy rằng thời điểm tối hôm qua Thẩm Duệ tu luyện tựa hồ rất đơn giản, thực dễ dàng, nhưng linh lực bất quá mới dành dụm được một chút mà thôi.

Bởi vậy, khi Thẩm An mở to mắt, còn chưa kịp hỏi cái gọi là gì linh thủy bí quyết trong đầu kia là xảy ra chuyện gì, chỉ thấy anh hắc mặt tái nhợt, nhất thời, Thẩm An bị dọa! “Ca! Ca! Ca làm sao vậy?” Thẩm An luống cuống.

Thẩm Duệ đưa tay xoa xoa mặt Thẩm An, cười hiền trấn an nói, “Ca không có việc gì, chỉ là linh lực không đủ, An An, ca muốn đi vào không gian, em đưa ca đi vào.”

Thẩm An không chút nghi ngại liền lên tiếng, “Dạ!” Mà chờ đến khi đưa anh hắc tiến vào không gian, Thẩm An mới chậm rãi chỉnh lý sự việc rung động sáng sớm này.

Anh hắc tự nhiên nhận được một cái truyền thừa. Truyền thừa rất lợi hại, anh hắc hiện tại cũng đã có dị năng, còn có thể đem công pháp truyền cho mình.

Môn công pháp này tên —— linh thủy bí quyết , giống như rất lợi hại, có thể chữa tạo ra và điều khiển nước ... Trong mặt thể, nguồn nước chính là thứ quý trọng gấp trăm lần vàng bạc!

Nhưng mà —— hắc vẫn cảm thấy anh hắc che giấu gì đó... Bất quá, không sao hết, anh hắc gạt hắc, phải là một ít chuyện không tiện nói ra. Cho nên, hắc sẽ không đi truy vấn.

Hiện tại, quan trọng nhất là, tăng mạnh thực lực của chính mình!

Như vậy, khi mặt thể đến, hắc mới sẽ không bám sau chân ca ca! Người trong nhà bọn họ, người yếu nhất chính là hắc, ba đã từng là lính, mẹ đã từng là cảnh sát, bây giờ tỷ tỷ là mỹ nữ cảnh sát ...

—— ngạch, không nói! Luyện công! Luyện công!

Thẩm An ngồi xếp bằng, dựa theo trong ý thức, linh thủy bí quyết kia đã nói, chậm rãi vận chuyển khí tức đến.

Mà lúc này, Thẩm Duệ trong không gian cũng đang ngồi xếp bằng, điều động khí tức.

Lúc này bên ngoài, trong một cái nhà xưởng phía sau toà nhà, Từ Trường Thiên đang nhú mảy vẽ bản thiết kế. Bạch Cảnh Khanh ở một bên thì thảo tính công thức.

Lưu Khiết mang theo hộp thức ăn chứa bữa sáng tiến vào, chỉ thấy một người đang vẽ thỉnh thoảng phần hện nhú mảy, một người thì thảo viết con số thỉnh thoảng nhéo tóc, Lưu Khiết khước miệng hơi hơi vừa kéo, buông hộp cơm xuống, sửa sang lại quần áo, “Ta nói... Các người là tối hôm qua đều không ngủ?”

Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh không nói gì, cả gương mặt bố thí cái ánh mắt đều không có, Lưu Khiết sờ sờ cái mũi, hừ! Hẳn bị xem nhẹ!

Lưu Khiết rõ ràng xoay người rời khỏi nhà xưởng, xì, cùng hai tên cuồng nghiên cứu không có gì để so đo! Đương nhiên, lát trưa còn phải lại đây một chuyến, nhìn chăm chăm hai vị này ăn cơm mới được!

Đi ra khỏi nhà xưởng, Lưu Khiết ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh trên không trung tốt đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Mạt thế? Quả thực không cách nào tưởng tượng. Bất quá, Lưu Khiết cũng tin tưởng tám phần. Bởi vì đó là lão đại Thẩm Duệ của bọn họ, bắt đầu từ năm năm trước, bất động thanh sắc mang theo bọn họ kiếm tiền, thành lập dần “quân nhân phế thải” thuộc về bọn họ, lão Đại của căn cứ Thẩm Duệ!

—— đúng vậy, bọn họ là bởi vì đủ loại nguyên do bị ném khỏi quân nhân, đội ngũ phế thải quân nhân!

Như Bạch Cảnh Khanh, truy nã trộm buôn thuốc phiện lại trả giá bằng một đôi chân của bản thân! Chẳng sợ nhiệm vụ thành công hoàn thành, cũng không thể không rời khỏi đội ngũ quân nhân, cũng bởi vì đặc tội một tên lão đại quyền thế mà thiếu chút nữa bị xử chết!

Như Từ Trường Thiên, vì Bạch Cảnh Khanh, cam nguyện buông tha quân hàm, cùng Bạch Cảnh Khanh đồng sinh cộng tử, chặt vật thất vọng đầu đường.

Như Chu Vũ, không quen nhìn bản thân quân nhị đại, bị tận lực xa lánh, cuối cùng rõ ràng rời đi.

Như Dương Sở Thuần, vì Chu Vũ bệnh vực kẻ yếu, cuối cùng cũng là không thể không lựa chọn rời đi.

Như hắc Lưu Khiết... A...

...

Bọn họ đều là quân nhân phế thải bị bỏ rơi, bởi vì Thẩm Duệ mà cùng nhau tụ tập đến.

Thẩm Duệ là lão đại của bọn họ, bọn họ cũng biết, Thẩm Duệ người này coi như là người xấu, nhưng, vậy thì có quan hệ gì? Khi bọn họ bất lực nhất Thẩm Duệ giúp đỡ bọn họ một phen, cho bọn họ chỗ dung thân, mà quan trọng nhất —— Thẩm Duệ làm cho bọn họ biết, bọn họ không phải phế thải!

Tại trong căn cứ này, trong đoàn đội của Thẩm Duệ, không thể thiếu bọn họ!

8. Chương 8: Võ Đài Quyền Anh

Lưu Khiết đang muốn đi vào tòa nhà tiếp tục làm việc, khước mắt liền thoáng nhìn thấy thân ảnh Thẩm An đi tới sân huấn luyện, Lưu Khiết đẩy kính mắt trên mũi, ánh mắt chợt lóe, xoay người, đi theo.

Sau khi Thẩm An luyện công theo linh thủy bí quyết kia xong, liền phát hiện trong cơ thể của mình hình như mơ mơ hồ hồ có loại năng lượng lưu động, vào không gian, vốn định tìm anh hắc Thẩm Duệ hỏi một chút loại tình huống này, đã thấy anh hắc ngồi nhắm mắt, bốn phía thân thể còn có khói đen quay quanh, mà đóa Bạch Liên trong hồ nước trước kia không thấy! Thay thế chính là một viên hạt châu phát ra nhiều màu rực rỡ!

Thẩm An không rõ cho nên, hoang mang mờ mịt, nhưng thấy tình trạng anh hắc Thẩm Duệ cũng không dám quấy rầy, nghĩ nghĩ, liền tưới nước cho mấy mầm cây, nói thầm với nhóm mầm cây một trận xong, liền ra khỏi không gian.

Ra khỏi không gian, Thẩm An liền quyết định đến sân huấn luyện luyện tập, tuy rằng hiện tại ra về có dị năng, nhưng Thẩm An kiên định không nghĩ bỏ qua luyện tập mỗi ngày, dù sao, loại dị năng này là nghịch thiên, là ông trời ban cho! Công phu quyền cước lại là của chính mình!

Cầu trời không bằng dựa vào chính mình!

Cho nên! Thẩm An, phấn đấu đi!

Tới sân huấn luyện, Thẩm An quơ quơ nắm tay, bắt đầu chạy bộ.

Cái sân huấn luyện này phi thường chính quy, đồ vật nên có đều có, xà đơn xà đôi, bao cát, hố cát! Trong góc phòng còn có sân tập bắn súng nhỏ! Đồ vật không nên có, nói thí dụ như cái giống võ đài quyền anh này ...

Thẩm An chạy năm vòng lớn, đường băng này một vòng cũng cỡ năm trăm thước a?

Thẩm An thở hồng hộc, anh hần thể nhưng có thể nghĩ ra dùng nhà xưởng vứt đi thành lập sân huấn luyện, tại cái thành thị phồn hoa tấp tểch này, cái khu xưởng vứt đi này khẳng định không mắc!

“Thẩm An!” Thanh âm rất là lạnh lùng vang lên.

Thẩm An chống đầu gối quay đầu, một nam tử mặc áo sơ mi trắng quần jean xanh tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám chậm rãi đi tới chỗ hắn.

Đợi đến gần, Thẩm An mới phát hiện, nam nhân khuôn mặt nhã nhặn mang theo kính mắt, trên mặt mang nụ cười giả dối không phải là người có tên rất đặc sắc —— Lưu Khiết sao?

Thẩm An đứng lên, ngoan ngoãn chào hỏi, “Lưu ca!”

Nam nhân này hẳn là giống anh hần thích cười, nhưng không đồng dạng như vậy là, ca ca tươi cười cho dù là giả dối, cũng là lộ ra thân thiết, nhưng người này tươi cười là lộ ra một loại... Nói như thế nào đây? Chính là một loại ý tứ hàm xúc thật kiêu ngạo.

Lưu Khiết nghe Thẩm An gọi hắn là Lưu ca, tươi cười hơi hơi đông cứng, lập tức đi nhanh tới, ánh mắt lại là cẩn thận suy nghĩ đánh giá người trước mắt chỉ có hai mươi hai tuổi nhìn qua lại cùng mười bảy mười tám tuổi sai lệch không nhiều lắm —— em trai lão Đại —— Thẩm An.

Có thể đi vào dưới chân nơi này mang danh nghĩa công ty vệ sĩ, trên thực tế là địa bàn của lão Đại, ai cũng biết, lão đại Thẩm Duệ có một em trai bảo bối.

Lão đại vì cái em trai bảo bối này tòng quân, lão đại vì cái em trai bảo bối này xuất ngũ, lão đại vì cái em trai bảo bối này ngàn dặm xa xôi chạy đến cái thành phố này “Đoạt địa bàn” chiếm thị trường, thành lập căn cứ, lão Đại rõ ràng tưởng niệm cái em trai bảo bối này đến muốn chết, lại cố tình không dám tới gần để tiếp cận...

Cả đám bọn họ đã từng ở sau lưng trộm đoán qua, cái em trai bảo bối này nhất định là phi thường tùy hứng, phi thường kiêu ngạo, phi thường không dễ đối phó...

Lại không ngờ... Hôm qua vừa gặp, tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng Lưu Khiết hẳn vẫn không thể không nói một câu, bọn họ sai, bọn họ đã đoán sai.

—— đứa trẻ ngoan ngoãn ngoan ngoãn, sạch sẽ, có chút ngơ ngác thật sự là em trai của vị thâm trầm tàn nhẫn đến chết người không đền mạng kia?!

Đây chắc là đột biến gen đi?

“Luyện tập à.” trong lòng Lưu Khiết kêu gào, trên mặt lại là ý cười như cũ.

Thẩm An ừ một tiếng, nhìn nhìn Lưu Khiết, lên tiếng hỏi, “Lưu ca, có thì giờ rảnh không?”

Lưu Khiết đang nghĩ tới nên nói chuyện như thế nào với vị em trai sạch sẽ nhu thuận ngơ ngác của lão Đại, chợt nghe Thẩm An hỏi một câu như vậy.

Lưu Khiết nhướng mày nhìn về phía Thẩm An, “Có việc?”

“Ta muốn cùng Lưu ca khoa tay múa chân một chút.” Thẩm An gật đầu, chỉ chỉ võ đài quyền anh, vốn định tìm ca Thẩm Duệ của hắn, bất quá anh hắn bây giờ còn ở trong không gian chưa đi ra, mà những người khác, hắn cũng không quen thuộc, người tên Dương Sở Thuần hôm qua hắn là có thể thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng giờ không thấy Dương Sở Thuần, trước mắt cũng chỉ có một mình Lưu Khiết, nghe ngữ khí của anh hắn về Lưu Khiết, hắn là có thể lôi kéo làm quen.

Vậy khoa tay múa chân một chút đi Lưu ca.

Lưu Khiết có chút ngoài ý muốn, tuy rằng vừa mới nhìn tư thế Thẩm An chạy bộ hắn là trường kỳ rèn luyện, nhưng, cùng chính mình khoa tay múa chân? Thẩm An đệ đệ xác định?

“Có thể.” Lưu Khiết đẩy kính mắt, cười đồng ý, sau kính mắt phượng nhãn mị đứng lên, như thế rất thú vị.

Vì thế, hai người đồng thời nhảy lên võ đài quyền anh!

Trong không gian, Thẩm Duệ điều tức hoàn tất, mắt nhìn hạt châu màu đen ở trung tâm hồ nước, hạt châu lúc này phát ra ánh sáng lóng lánh loá mắt, Thẩm Duệ nhìn chăm chăm hạt châu màu đen, quả nhiên cùng loại với nguyên thần, cùng một nhịp thở với hắn?

Như vậy, nếu An An mà xảy ra chuyện, mình cũng không cách nào sống một mình?

—— vậy thật sự là... Thật là khéo!!

Nét mặt Thẩm Duệ tuần tú biểu lộ nụ cười vừa ôn nhu sủng nịch lại điên cuồng.

Tuy rằng hiện tại tinh lực dư thừa, trong cơ thể lưu chuyển một cỗ năng lượng ấm áp, nhưng trong truyền thừa còn rất nhiều đồ vật vẫn nhìn không tới, hiện nay chỉ có thể nhìn đến những cái bí tịch công pháp.

Thẩm Duệ nghĩ thầm, chờ mặt thể đến, mình tìm lý do gì đó chọn mấy bí tịch thích hợp cho mấy tên gia hỏa bên ngoài kia học tập?

Thẩm Duệ trong lòng vừa chuyển, muốn rời đi, quả nhiên, giây tiếp theo, hắn liền xuất hiện ở trong phòng.

Nụ cười trên mặt Thẩm Duệ càng sâu, cứ như vậy, chính mình có thể không cần lo lắng mỗi lần An An đột ngột biến mất, nếu em ấy mà còn dám tự tiện biến mất, chính mình vẫn có thể bắt được em ấy!

Nhưng mà, khi mắt Thẩm Duệ nhìn trong phòng, Thẩm Duệ hơi hơi nhăn mi, An An đâu?

Thẩm Duệ hơi hơi nhắm mắt, điều động khí tức trong cơ thể, cảm giác bốn phía.

Hắn là trông coi tử phủ, An An chính là tử phủ.

Khi hắn tiếp thu truyền đã tạo nên mối quan hệ giữa cả hai, thành lập sự cảm ứng của riêng họ.

Thẩm Duệ mở to mắt, An An ở sân huấn luyện?

Thẩm Duệ tùy tay vơ lấy bộ quần áo màu xanh lục, xoay người đi nhanh xuống lầu.

Thời điểm Thẩm Duệ đi vào sân huấn luyện, vừa vặn liền thấy một cú đá xoay người xinh đẹp của Thẩm An đem Lưu Khiết bức lui hai bước, rồi đột nhiên xông lên trước, một quyền hướng thẳng vào mặt Lưu Khiết, nhưng Lưu Khiết liền lui về sau liền thoát hiểm, trả lại một cú đá, Thẩm An trốn tránh không kịp, chặt vật té ngã trên đất.

Tuy rằng chặt vật té ngã trên đất, nhưng tay trái Thẩm An nhấn một cái, mãnh lực bật dậy, bổ nhào một cái, lần thứ hai bức Lưu Khiết lui về sau!

Nhưng sau khi bổ nhào tới, Thẩm An đã rõ ràng mất hết sức lực, khuôn mặt có chút tái nhợt.

Thẩm Duệ hơi hơi nheo ánh mắt, nhìn những động tác luân phiên vừa rồi của Thẩm An, rõ ràng thật miễn cưỡng nhưng vẫn không chịu lui về phía sau, quật cường kiên trì...

Này chỉ là khoa tay múa chân tầm thường luyện tập đánh nhau mà thôi.

Lưu Khiết cũng thật nghi hoặc, bất quá, đối với Thẩm An đệ đệ nghiêm túc liều mạng như thế này, cũng rất tán thưởng.

Vì thế, Lưu Khiết đưa tay ý bảo, “Được rồi, chúng ta dừng ở đây.”

Mà lúc này, những người khác đứng bốn phía quanh võ đài quyền anh hứng thú nồng hậu nhìn xem cũng thổi bay huyết sáo, trầm trồ khen ngợi, “Nha! Thẩm đệ đệ đánh không tệ a! Người có thể đem Lưu ca của chúng ta bức lui cũng không nhiều a!”

“Đúng vậy! Thẩm đệ đệ, lần sau cũng đánh cùng ta một hồi!”

“Ai! Còn có ta a!”

Thẩm An cứng đờ, Thẩm đệ đệ???

Thẩm An cứng còng cổ, chậm rãi xoay người, nhếch miệng lộ ra nụ cứng ngắc, “Ta tên Thẩm An!” Không phải Thẩm đệ đệ gì đó!

Lưu Khiết liếc mắt nhìn Thẩm An một cái có thể nhìn ra biểu tình cứng ngắc và không cao hứng, nhin không được bật cười, đưa tay đang muốn chụp bả vai Thẩm An, sau lưng liền truyền đến giọng nói của Thẩm Duệ: “An An!”

“Ca!” Thẩm An quay đầu theo tiếng nhìn lại.

Lưu Khiết lặng lẽ thu hồi tay mình, chậm rãi bước đến phía Thẩm Duệ, cười như không cười chào hỏi, “Hắc! Lão đại!”

Thẩm Duệ chậm rãi bước tới, ánh mắt hơi hơi nheo lại quét một vòng bốn phía, Thẩm An chỉ cảm thấy giống như một trận gió lạnh thổi qua, mấy người dưới võ đài quyền anh liền cười ha ha, “Ha ha... Lão đại khỏe!”

“Lão Đại uy vũ!”

“Lão Đại buổi sáng tốt lành!”

Thẩm Duệ tươi cười khê gật đầu, “Đều huấn luyện xong rồi?”

“Huấn luyện xong —— a! Ta quên ta còn chưa chạy 1km!”

“Lão tử bản còn không chính xác!”

“Từ từ! Ta cũng chạy 1km!”

...

Vì thế, một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, mấy người vây quanh võ đài quyền anh xoát một chút —— không còn hình bóng.

Thẩm An chớp mắt, mấy người kia chạy trốn thật là nhanh!

Thẩm Duệ nhìn sang Thẩm An, cúi đầu cười hỏi, “An An ăn sáng chưa?”

Thẩm An lắc đầu, hắn còn chưa có ăn đâu.

“Ân, vậy đi ăn cùng ca đi.”

Thẩm Duệ mặt mày ôn nhu, dặt tay Thẩm An, ngữ điệu hoà ái quay đầu nói với Lưu Khiết đang lặng lẽ xoay người định rời đi, “Lão Lưu, cùng đi.”

Lưu Khiết xoay người, mặt không đổi sắc đẩy kính mắt, “Ta ăn rồi.”

“A, vậy vừa lúc, đi theo ta, có một số việc ta muốn nhanh chóng xác định xuống dưới.” Thẩm Duệ tươi cười thân thiết nói.

Thẩm Duệ không nói nữa, liền dắt tay Thẩm An đi đến nhà ăn.

Lưu Khiết cứng đờ, lập tức nâng bước đi theo, chính là động tác nâng mắt kính không tự chủ được lặp lại mấy lần.

Vào nhà ăn, Thẩm An đánh giá một vòng, chính giữa nhà ăn, khoảng mười bàn tròn, phía sát tường dùng tấm ván gỗ đơn giản phân cách ra, từng gian phòng ăn nhỏ có treo rèm.

“An An, em cùng lão Lưu đến một gian phòng nhỏ bên kia chờ ca.” Thẩm Duệ buông lỏng tay Thẩm An, thấp giọng nói.

Thẩm An lên tiếng, liền cùng Lưu Khiết vào trong một gian phòng ăn ngồi xuống.

Một gian phòng nhỏ này tuy rằng không thể cách âm hoàn toàn, nhưng Thẩm An phát hiện, Lưu Khiết treo lên một bảng “đừng làm phiền”, sau đó, liền kéo một tấm vách gỗ ngăn cách với hai gian phòng ăn trái phải bên cạnh.

Đây là cái gì? Thẩm An tò mò gõ gõ vào vách. Cứng rắn.

“Đây là phát minh của tiểu Bạch. Một loại cách âm hiệu quả cũng không tệ lắm. Có thêm chức năng đề phòng, nếu có người đến gần, sẽ phát ra âm thanh cảnh cáo.” Lưu Khiết vừa rót trà, vừa giải thích.

Thẩm An ngồi xuống, tiếp nhận trà Lưu Khiết đưa tới, trong lòng nghĩ, tiểu Bạch là vị ngồi xe lăn kia?

“Lưu ca, tiểu Bạch chính là Bạch Cảnh Khanh sao?” Thẩm An hỏi.

Lưu Khiết nhướng mày, xem ra, cái gì lão đại cũng đều cho Thẩm đệ đệ biết hết.

“Không sai.” Lưu Khiết đáp lời.

Thẩm An cười cười, hẳn rất tò mò về người tên Bạch Cảnh Khanh đó. Nhất định là người rất lợi hại, cũng khẳng định là người thú vị, thú vị giống như Lưu ca.

“Thẩm An đệ đệ...”

“Lưu ca, gọi ta tiểu An là được.”

Thẩm An lên tiếng cắt ngang, Thẩm An đệ đệ, hẳn nghe đã cảm thấy không thoải mái, giống như mình là một đứa nhóc.

Lưu Khiết nghĩ nghĩ, nói, “Cũng được.” Bất quá... Cái xưng hô này phỏng chừng còn phải thông qua một cửa của Thẩm lão đại đã.

Thẩm Duệ nâng một mâm thức ăn vén rèm lên đi vào, thuận tay kéo tấm ván gỗ trước cửa.

Lưu Khiết nhìn Thẩm Duệ kéo tấm ván gỗ trước cửa, trong lòng bắt đầu nghiêm túc, xem ra, việc Thẩm lão đại muốn nói rất quan trọng.

Bọn họ khi rảnh rỗi cũng sẽ bàn công việc tại nhà ăn, nhưng cho tới bây giờ Thẩm lão đại cũng không kéo tấm ván trước cửa.

Đây là lần đầu tiên.

9. Chương 9: Chuẩn Bị (1)

“An An, bữa sáng em ăn cháo đi, bánh quẩy là Hứa bá bá tự mình làm, đúng rồi, Hứa bá bá chính là cha của Chu Vũ, bất quá, không là cha ruột, Hứa bá bá và cha ruột của Chu Vũ là chiến hữu, cha của Chu Vũ hy sinh trong nhiệm vụ, Hứa bá bá liền đem Chu Vũ về nhà nuôi. Ba năm trước đây, Chu Vũ đến căn cứ, bởi vì nhà ăn của căn cứ thiếu một quản lý, ta giao cho Chu Vũ thỉnh Hứa bá bá lại đây.”

Thẩm Duệ vừa múc chén cháo cho Thẩm An, vừa tỉ mỉ giới thiệu, nói xong, chỉ chỉ một điệp sao trứng gà, mỉm cười nói, “Hứa bá bá nghe nói em đã đến rồi, liền đặc biệt làm cho em món này.”

Thẩm An uống một hơi cháo xong, ánh mắt liền sáng ngời, này cháo ngọt ngọt, thơm thơm, uống ngon thật.

“Ăn ngon không?” Thẩm Duệ cúi đầu, ôn nhu nhìn Thẩm An.

“Ừ, ăn ngon.” Thẩm An gật đầu thật mạnh.

Thẩm Duệ vỗ vỗ đầu Thẩm An, “Vây em từ từ ăn. Ca cùng lão Lưu bàn chút việc.”

Thẩm An gật đầu, vui đầu ăn.

Lưu Khiết ngồi bên cạnh liếc mắt xem xét Thẩm An chuyên tâm ăn sáng một cái, trong lòng thở dài, tâm tư Thẩm lão đại hình như không chỉ là luyện đệ đơn giản như vậy a. Cả chuyện tư mật của Chu Vũ cũng nói cho Thẩm An đệ đệ biết ...

Đây là muốn làm cho Thẩm An đệ đệ hoàn toàn dung nhập với bọn họ đúng không? Bất quá nhìn bộ dáng Thẩm An đệ đệ còn mờ mịt vô tri như thế này ...

“Danh sách cấp A phải chọn xong nhanh một chút.” Thẩm Duệ gõ gõ mặt bàn, ý bảo Lưu Khiết chuyên tâm, về mặt tuy rằng thực ôn hòa, nhưng ngữ khí cũng là bắt đầu nghiêm túc.

Lưu Khiết chấn động, lập tức cũng nghiêm nghị, xuất ra sổ tay tùy thân và bút rất nhanh bắt đầu ghi chép.

“Cái kho hàng giao cho Ngô Thiên Hà kia phải sắp xếp xong nhanh một chút, sau khi Chu Vũ trở về, thời điểm người kiểm kê đồ vật, lấy hai mươi phần trăm giao cho Ngô Thiên Hà.”

Thẩm Duệ dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Một việc nữa, trong danh sách cấp A, danh sách thân thuộc cũng cần chỉnh lý, chú ý, chỉ có thể là trực hệ.”

“Ta giao cho Ngũ Lang và Húc Dương mua vũ khí, nhất định phải xong trong hai tháng, đồng thời cũng phải chú ý không thể xảy ra chuyện gì nổi bật làm người khác chú ý. Giao cho tin tức bộ chỉnh lý lộ tuyến đi tây bắc cùng với vị trí kho hàng trên đường.”

“Nghiên cứu viên bên tiểu Bạch và lão Từ, người cũng phải lập ra cái danh sách, nghiên cứu viên không thể so với đầu người chúng ta, người tự mình đi qua, chia làm hai tổ danh sách A B, danh sách tổ A thấp hơn tử hạo, hiểu rõ diễn luyện ưu tú, thân thuộc ít hoặc là không có trực hệ, danh sách tổ B tiềm năng có thể không tốt, nhưng hiểu rõ diễn luyện phải gần đạt tiêu chuẩn, trực hệ nhiều.”

Thẩm Duệ dừng một chút, tiếp tục nói, “Danh sách hai tổ A B, đến lúc đó chúng ta sẽ mang đi toàn bộ. Nhưng tổ B trực hệ chỉ có thể là ba người, nếu có vượt qua trên ba người, đến lúc đó phân loại với tổ C, danh sách tổ A B C lập ra xong, cho lão Từ chính mình dành trước, người giữ một phần, lão Chu giữ một phần, ta giữ một phần.”

Tay Lưu Khiết lúc này đã bắt đầu run nhè nhẹ.

Thẩm Duệ thoáng nhìn, vẫn ôn hòa chậm rãi như cũ nói, “Từ hôm nay trở đi, căn cứ thay đổi chia làm ba bộ: hậu cần, tác chiến, nghiên cứu. Hậu cần vẫn là người, tác chiến là lão Chu, nghiên cứu là lão Từ, khác, trong hậu cần, Hứa bá bá sẽ do người chỉ huy, thủ hạ của Hứa bá bá chính là nhóm công nhân viên chức của nhà ăn đồng dạng do người chỉ huy, bộ tác chiến sẽ đem tổ tình báo tăng lên một bậc. Về sau quyết định trọng đại sẽ thông qua bộ trưởng ba bộ cùng phó bộ trưởng thảo luận.”

“Cuối cùng, cuối tuần căn cứ sẽ thống nhất khảo hạch, chọn ra mười lăm người đứng đầu, do ta tự mình huấn luyện. Huấn luyện thành công xong, những người này do ta lãnh đạo trực tiếp lãnh đạo, không về lại bộ tác chiến.”

“Lão Lưu, bắt đầu từ ngày mai, hậu cần và nghiên cứu đều phải tham gia thao luyện và khảo hạch cuối tuần, không đạt yêu cầu, mặc kệ là ai, đều điều đến phân bộ!”

Nói đến chỗ này, Thẩm Duệ nâng tách trà lên chậm rãi uống, vừa lộ ra tươi cười, tươi cười cực kỳ thân thiết hòa ái, “Tốt, hiện tại, lão Lưu, người có gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Lưu Khiết thầm hít một hơi, hỏi, “Đây là thật sự?” Mặt thể sắp tới? Hay là phiên toái lớn gì đó sắp đến?

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, thu hồi nụ cười, khuôn mặt nghiêm túc, “Thật sự.” ngày 21 tháng 12 năm 2012, người sẽ nhìn thấy mặt thể chân chính ...

Lưu Khiết trầm mặc một lúc lâu, lúc này Thẩm An đã ăn xong, yên yên lặng lặng ngồi một bên.

“Ta biết. Ta sẽ mau chóng hoàn thành.” Lưu Khiết không nói nữa, liền đứng dậy đẩy tấm ván gỗ ở cửa rời đi.

Đội Lưu Khiết rời đi, Thẩm An thấp giọng mở miệng hỏi, “Ca, Lưu ca sẽ tin sao?”

“Điều đó không quan trọng.” Thẩm Duệ mỉm cười nói, trong tươi cười lộ ra một tia ý vị sâu sa, bất quá, hẳn biết, Lưu Khiết sẽ tin, trong mấy người đi theo hắn, sắc bén thông minh nhất chính là Lưu Khiết.

Người thông minh cũng không ngạc nhiên, nhưng người có giác quan thứ sáu sắc bén hơn người có thể xác nhận. Dương Sở Thuần trời sinh có trực giác, đó là ông trời ban cho, mà Lưu Khiết cũng là qua nhiều năm chiến đấu người lừa ta gạt rèn luyện được giác quan thứ sáu hơn người.

Cho nên, Lưu Khiết và Dương Sở Thuần khẳng định sẽ tin. Dương Sở Thuần tin, Chu Vũ liền sẽ tin. Lưu Khiết tin tưởng, những người khác cũng sẽ chậm rãi tin theo.

Dù sao so với tin tưởng trực giác của một tên ngốc, nói thí dụ như Dương Sở Thuần, chi bằng tin tưởng Lưu Khiết, một người xưa nay tỉnh táo nhất, làm việc rất trầm ổn, trong bộ đội từng làm qua công tác chính ủy!

Thẩm Duệ cầm lấy một cái bánh bao, chấm tương, đưa cho Thẩm An, cười nói, “Bánh bao này mùi vị không tệ. An An ăn một cái thử xem.”

Thẩm An tiếp nhận, cắn một miếng, ừ, đúng là ăn rất ngon.

Lưu Khiết ra khỏi nhà ăn, thuận tay lấy đi hai cái bánh bao, vừa đi vừa không ngừng chuyển động đầu óc nghĩ vừa công việc Thẩm Duệ lão đại vừa mới bố trí.

Nhân khẩu thường trú trong căn cứ là năm mươi người, ngày thường cũng không phân chia nghiêm khắc, mọi người tự đi theo cấp trên thích hợp, đi theo Chu Vũ không cần phải nói, chính là phần tử bạo lực! Đi theo Bạch Cảnh Khanh và Từ Trường Thiên, thì phải là nghiên cứu sinh vật và trân trọng máy móc, cuồng phát minh. Mà đi theo hắn, thì phải là giống hắn, chủ nghĩa tươi cười.

Mà mấy người bọn họ, Lưu Khiết hắn, Chu Vũ, Bạch Cảnh Khanh và Từ Trường Thiên thì đều là đi theo Thẩm Duệ lão đại lẩn lộn!

Nhân khẩu thường trú căn cứ kỳ thật có thể đạt tới một trăm người, nhưng mỗi nửa năm Thẩm Duệ lão đại khảo hạch một lần—— năm mươi trạm kiểm soát địa ngục (cách gọi của Dương Sở Thuần), đem nhân khẩu thường trú ở căn cứ kiểm soát trên dưới 50 người, một tháng trước hoạt động năm mươi trạm kiểm soát địa ngục vừa mới chấm dứt, hiện nay nhân khẩu thường trú ở căn cứ ——45 người. Chết tiệt! Mất đi năm người!

Lưu Khiết nhăn chân mày, trong lòng cân nhắc, hiện nay phân bộ cũng chỉ có chuỗi siêu thị ở thành phố B, năm năm trước Thẩm Duệ lão đại đầu tư xâm nhập địa bàn, ba năm trước đây lấy được đến tay, sau lại tăng thêm nghỉ ngơi và hồi phục, chuyên môn thu lưu không thể tiến vào căn cứ, lại không đường có thể, để lại quân nhân xuất ngũ phẩm tính coi như không tồi. Trong những người này, có thể thông qua năm mươi trạm kiểm soát địa ngục, tức có thể đạt tới danh sách cấp A, chỉ có một người —— Ngô Thiên Hà.

Nhưng rõ ràng, Ngô Thiên Hà là không cần phải nói, vì người cha sau lưng của hắn, vì lý do ghê tởm lúc gia nhập hắn không dám biểu lộ ra, Thẩm Duệ lão đại liền đem hắn trong danh sách cấp A gạch bỏ!

Các khu khác, giống như sẽ không có.

Lưu Khiết nghĩ đến đây, đỡ trán, hắn giống như bị Thẩm Duệ lão đại làm hồ đồ! Bảo hắn chỉnh lý danh sách cấp A ở các phân bộ khác, nhưng trên cơ bản, người trong danh sách cấp A đều ở trong căn cứ... —— từ từ! Ngô Thiên Hà?! Hay là...

Lưu Khiết đẩy kính mắt, có chút giật mình, mở sổ tay trong người ra, xoát xoát vài cái liền nhớ kỹ tên của Ngô Thiên Hà.

Lưu Khiết lúc này chạy tới trước văn phòng, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời hôm nay có chút âm trầm.

Khó hiểu, Lưu Khiết cảm thấy có chút lạnh.

Thẩm Duệ lão đại phân ra các tổ, tổ nghiên cứu sinh vật, ba tổ A B C, trực hệ, ít thân thuộc, ... Khảo hạch, mười lăm người đứng đầu trực tiếp do Thẩm Duệ lão đại chỉ huy... Cuối tuần khảo hạch, khảo hạch không đạt, trực tiếp đá khỏi căn cứ...

Trong đầu xẹt qua một câu: “Danh sách hai tổ A B, đến lúc đó chúng ta sẽ mang đi toàn bộ.”

—— đây là đang cắt giảm số người có thể mang đi sao?

Lưu Khiết đứng lặng im trong chốc lát, xoay người đi trở về bảng đen treo trước cửa nhà ăn, lấy phấn viết, viết vài chữ thật to:

Cuối tuần này lão đại tự mình khảo hạch, người không đạt chuẩn, đá khỏi căn cứ!

Khác! Báo trực hệ, trước 12:00 hôm nay báo xong!

Viết xong, Lưu Khiết liền xoay người chạy chậm hướng về phía văn phòng!

Vào văn phòng, Ngũ Lang và Tống Húc Dương đang vui cười, Lưu Khiết sắc mặt trầm xuống, đem sổ tay trong tay ném thật mạnh lên bàn!

Ngũ Lang và Tống Húc Dương liền đứng lên, nghiêm!

“Hop!” Lưu Khiết mắt lạnh quét qua Ngũ Lang và Tống Húc Dương!

Ngũ Lang và Tống Húc Dương trộm liếc nhau, ánh mắt nghi hoặc, Lưu ca nay bị sao vậy?

“Ngũ Lang, tờ danh sách mua sắm trong hai tháng phải xong! Húc Dương, theo ta đi bộ nghiên cứu sinh vật!” Dừng một chút, ánh mắt sắc bén của Lưu Khiết chậm rãi đảo qua Ngũ Lang và Tống Húc Dương, “Kể tiếp chúng ta sẽ rất bận rộn, còn có, cuối tuần này khảo hạch, nếu để ta biết hai người các người bị loại! Các người đi -chết-đi!” Nói xong ba chữ cuối cùng, Lưu Khiết khẩu khí âm trầm!

Ngũ Lang và Tống Húc Dương nhất thời tóc gáy dựng đứng, run một chút, nghiêm đứng vững! “Hiểu rõ!”

“Rất tốt!” Lưu Khiết vừa lòng hé môi, cười như không cười, dưới tay hắn chỉ có hai người như vậy, những sự việc lớn nhỏ lão đại giao cho đều là ba người bọn họ giải quyết! Hắn không tin, Ngũ Lang và Tống Húc Dương sẽ bị loại?!

—— vô luận như thế nào, hai người dưới tay hắn này tuyệt đối sẽ không bỏ lại!

“Húc Dương! Theo ta đi bộ nghiên cứu sinh vật!”

“Rõ!”

Ra khỏi nhà ăn Thẩm An nhìn thấy một vòng người vây quanh bảng đen trước mặt, liền kiềm chân muốn nhìn rõ ràng, nhưng đột nhiên một bàn tay to hạ xuống đè đầu của hắn xuống, giọng nói trêu tức vang lên, “An An, em xem không thấy.”

Thẩm An im lặng. Thời điểm rời nhà hai năm trước hắn đã một thước bảy mươi lăm bây giờ vẫn là... một thước bảy mươi lăm...(sao giống mình dữ vậy, 18t 1m55, 22t vẫn là 1m55 !!)

Mà anh hắn, một thước tám lăm...

“Ca, trên bảng đen kia viết cái gì?” Thẩm An yên lặng ngửa đầu nhìn ra sau, anh hắn liền đứng ở phía sau hắn.

“Khảo hạch. Cuối tuần này ca muốn mở khảo hạch. Không đạt chuẩn, liền đá ra khỏi căn cứ.” Thẩm Duệ nhẹ giọng nói xong, gương mặt rất là ôn hòa quét nhìn một đám người lúc đầu kịch liệt thảo luận, hiện tại đã bị lời của hắn làm im lặng đến quỷ dị.

“Phải cố gắng a.” Thẩm Duệ cong cong khóe miệng, nhìn nhóm hắn tử đều cao trên một thước tám đang đứng cứng ngắc trước mặt, Thẩm Duệ rất là hảo tâm cổ vũ.

Thẩm An nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn hướng Thẩm Duệ, “Ca, cuối tuần này em cũng tham gia khảo hạch.”

Thẩm Duệ sững sốt, cúi đầu nhìn về phía Thẩm An, thấy ánh mắt Thẩm An rất là kiên định, khỏe miệng không khỏi gọi lên nụ cười nhu hòa, “Được.”

Mà nhóm hán tử đang đứng cứng ngắc đều cùng nhìn về phía Thẩm An, nghi hoặc, khinh thường thường thức, khinh bỉ...

10. Chương 10: Chuẩn Bị (2)

Thẩm An chỉ quét nhìn một vòng, ngược lại trong lòng thật bình tĩnh, ngạc nhiên, phải nói còn có một chút hưng phấn, nghĩ có thể tham gia khảo hạch do ca ca chủ trì, hẳn cũng rất hưng phấn, như vậy đối với việc đề cao thực lực của hắn khẳng định sẽ có trợ giúp rất lớn!

“An An, ca mang em đi dạo.” Thẩm Duệ nói xong, lôi kéo tay Thẩm An xoay người rời đi.

Mà hai người này vừa rời khỏi, nhóm hán tử đang đứng cứng ngắc liền đồng loạt hít thở, lau mồ hôi, khí phách vừa rồi của lão đại cũng không phải mạnh bình thường a!

“Ai, em trai lão đại cũng muốn tham gia khảo hạch?”

“Ha? Bằng hắn?!”

“Ê ê... Đừng xem thường khả năng của Thẩm đệ đệ a, Thẩm đệ đệ chính là người bức Lưu ca lui hai bước!”

“Người nói cái gì?! Lưu ca thua?! Điều đó không có khả năng!”

“... Khụ khụ, ta chưa nói Lưu ca thua, ta chỉ nói Lưu ca bị hắn bức lui hai bước...”

“Dám đem Lưu ca bức lui?! Lão tử thề không đội trời chung với hắn!”

“... Ngải Hiếu Sơ... Đó là em trai lão đại...”

“... Khụ khụ, thời điểm khảo hạch ta sẽ không thủ hạ lưu tình ...”

...

“Đây là bộ nghiên cứu sinh vật và bộ máy móc, hai người tiểu Bạch và lão Từ đều là cuồng nghiên cứu. Có mười hai người đi theo bọn họ. Tiểu Bạch rất xoi mói người, đến bây giờ còn có thể ở bên cạnh hắn không bị hắn dọa chạy cũng chỉ có năm người hiện tại, lão Từ hoàn hảo, bất quá hắn cũng kén chọn, hiện tại có bảy người đi theo hắn. Hai người này đều là không có cha mẹ, hiện tại đều là lấy căn cứ làm nhà, tòa nhà nhỏ phía sau bộ nghiên cứu bộ chính là nhà của hai người bọn họ.” Thẩm Duệ vừa nói, vừa dắt tay Thẩm An đi vào.

Thẩm An đi vào, nơi này vẻ ngoài chính là phòng ở của nhà xưởng, vừa vào nhìn thấy, bên trong dùng tường thủy tinh chia cách thành hai bộ phận, bên trái, năm người mặc áo khoác dài màu trắng đi tới đi lui, ở bên trong nghiên cứu các loại chai lọ hóa chất, bên phải giống như một bãi đỗ xe thật lớn, đứng phía sau một chiếc Hân Mã, hai người loay hoay ở nơi đó, phía trước còn có hai người đang nói thầm gì đó trước một loại đồ vật không biết tên, thỉnh thoảng cầm dụng cụ chỉnh sửa, mà tới gần cái bàn sát bên tường thủy tinh, nhìn thấy nam nhân hôm qua hét to ở sân huấn luyện gục ở chỗ này mày nhăn gât gao!

Nam nhân kia vô thức ngẩng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt Thẩm An, ánh mắt nam nhân thật sắc bén, nhưng nhoáng lên một cái liền biến mất, ngay sau đó, nam nhân liền ngoác tay, Thẩm Duệ mỉm cười gật đầu, nắm tay Thẩm An đi tới.

Đi vào, Thẩm An mới đột nhiên phát hiện, a, thì ra tường thủy tinh tường đó còn có tác dụng cách âm? Khó trách lúc này ở bên ngoài cái gì cũng không nghe thấy.

“Lão Từ, vừa lúc ta có việc tìm người.” Thẩm Duệ đẩy cửa thủy tinh ra, cũng không có đi vào đi, ngược lại mỉm cười ngoắc Từ Trường Thiên, “Người đi ra một chút, thuận tiện mang theo bản thiết kế của người.”

Từ Trường Thiên thật lưu loát thu thập bản vẽ trên mặt bàn, cũng không hỏi vô nghĩa, liền đi theo Thẩm Duệ đi ra.

“Vị kia của nhà người đâu?” Thẩm Duệ tùy ý hỏi, một bên dắt Thẩm An đi đến văn phòng bên trong nhà xưởng văn phòng.

“Hắn còn đang ngủ.” Từ Trường Thiên lôi kéo cổ áo, nhũ mày đau lòng nói, “Người giao đề tài nghiên cứu rất khó khăn, tối hôm qua Khanh Khanh đều không thể ngủ. Cả đêm lảo bẫm về nhiệm vụ.”

Thẩm Duệ ừ một tiếng, đi vào văn phòng. Thẩm Duệ tùy tay đóng cửa lại, nhìn về phía Từ Trường Thiên, “Lão Từ, mở chế độ giữ bí mật cấp ba.”

Từ Trường Thiên sững sốt, Thẩm An trừng mắt nhìn, tò mò, giữ bí mật cấp ba?

Từ Trường Thiên sau khi sững sờ cũng không hỏi vô nghĩa, quay đầu ngay tại trên cửa gỗ nhìn qua thật phổ thông kia ẩn xuống một cái, trên mặt cửa gỗ xuất một bàn phím số, Từ Trường Thiên tùy tay nhập vào vài con số, nhất thời, cảm giác toàn bộ văn phòng liền không giống, giống như không gian bị bịt kín.

“Như vậy, hiện tại, người có nên nói cho ta biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Từ Trường Thiên đem bàn phím số ẩn đi, xoay người ngồi xuống ghế sa lông, nhìn chằm chằm Thẩm Duệ, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ngày hôm qua ta cũng đã nói, mặt thế sắp tới.” Thẩm Duệ vẻ mặt thản nhiên, nắm tay Thẩm An, nhìn về phía Từ Trường Thiên, ánh mắt bình tĩnh lại lộ ra ngưng trọng.

Từ Trường Thiên ngăn người, lập tức lâm vào trầm mặc, một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi, “Như vậy, ta cam đoan ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn.”

“Cho dù không có mặt thế, lão Từ, ta biết người cũng sẽ hoàn thành đúng hạn nhiệm vụ ta giao cho. Mà hiện tại, ta bảo người mở chế độ bí mật cấp ba, là muốn hỏi người, tiểu Bạch, người định làm như thế nào?”

—— nếu mặt thế đến, Bạch Cảnh Khanh, cho dù có tài năng có một không hai, một phé nhân không có hai chân, như vậy làm sao sống tại mặt thế?

Từ Trường Thiên nghe vậy, đột ngột ngắc đầu mỉm cười, nụ cười rất là ôn nhu, “Hắn sống ta sống, hắn chết ta chết.”

Chỉ là tám chữ, lại làm cho Thẩm An ngồi một bên nghe tim đập nhảy dựng, người nam nhân này là nghiêm túc... Hắn đối với Bạch Cảnh Khanh, quả nhiên là sống chết không rời...

Thẩm Duệ nhướn mày, “Rất tốt. Vậy người liền bán mạng cho ta đi!”

Từ Trường Thiên nghe vậy, đảo cặp mắt trắng dã nói, “Người nói vậy không phải là vô nghĩa sao? Ta cùng Khanh Khanh không phải luôn luôn bán mạng cho người sao?”

Thẩm Duệ chỉ cười cười, “Vậy, người nhớ cho kĩ, kế tiếp ta muốn có mấy thứ như thế này —— xe thùng đựng hàng người có thể ở, xe thùng đựng hàng có thể để tiểu bạch tiến hành nghiên cứu, phòng chữa bệnh loại nhỏ, công cụ chuyển hóa rác rưởi sinh hoạt, mạng internet riêng? của căn cứ cùng với di động tùy thời tùy chỗ đều có thể truy cập internet.”

Từ Trường Thiên đỡ trán, thống khổ nói, “Ta biết sẽ như vậy mà!”

Thẩm Duệ mỉm cười, gõ gõ mặt bàn, “Lão Từ, những điều này là do chúng ta yêu cầu, ta tin tưởng người nhất định có thể làm được, cái khác không nói, chỉ nói dụng cụ chuyển hóa rác thải sinh hoạt, người đã sớm nghiên cứu, hiện tại cũng sắp thành công rồi?”

Từ Trường Thiên trừng mắt, “Đó là sắp thành công! Lão đại! Người nói chính là sắp-thành-công?!”

Từ Trường Thiên ngữ khí có chút âm trầm trầm này không tính là gì! Còn có di động tùy thời tùy chỗ có thể liên truy cập internet riêng của căn cứ —— mạng vệ tinh, tuy rằng bước đầu đã thành hình, nhưng dựa theo kế hoạch còn phải cần thêm ba năm. Hiện tại nếu tính tăng ca thêm giờ, hai tháng cũng quá gấp!

Nhưng Từ Trường Thiên cũng không nói gì, chính là phiền toái vô cùng, dời đề tài đi chỗ khác hỏi, “Ta muốn nói cho tiểu Bạch. Có thể chứ?”

“Hai người các người không phải đều không có bí mật riêng tư gì sao?” Thẩm Duệ uống một hớp trà, mỉm cười hỏi ngược lại.

Từ Trường Thiên hắc hắc hai tiếng, tươi cười ngọt ngào, Thẩm An ngồi một bên từ đầu đến cuối đều im lặng nhìn thấy cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

“Chuyện kể tiếp, người cẩn thận nghe kỹ.” Thẩm Duệ thu hồi tươi cười, nghiêm túc nói, “Lão Lưu sẽ dẫn người đến đăng ký danh sách người nhà, người cho thủ hạ phối hợp, không cần có cái gì phiền toái.”

Từ Trường Thiên nhất thời trầm mặc. Lão Lưu đăng ký danh sách người nhà? Đây là muốn...

Từ Trường Thiên tâm tư thật phức tạp, hẳn muốn mở miệng hỏi, dưới tay hắn và tiểu Bạch chỉ có vài người có thể hay không... Có thể hay không... Nhưng trong lòng nghĩ đã lâu cũng không hỏi ra.

Một lúc lâu, Từ Trường Thiên đứng dậy nói, “Ta hiểu được.”

Thẩm An một bên nhìn, hẳn biết ý tứ của ca ca, hẳn cũng nhìn ra hy vọng trong đáy lòng Từ Trường Thiên, chỉ là, nhớ lại trong đầu mặt thể tàn khốc kia, huyết tinh, nơi nơi đều là tuyệt vọng cùng chết lặng...

Thẩm An rũ mắt. Bọn họ yêu cầu một đoàn đội, nhưng đoàn đội này không có khả năng là người già, phụ nữ và trẻ em. Có lẽ, này thật tàn khốc, này thật vô tình, nhưng đây là mặt thế!

“Lão Từ, cho thủ hạ người kiên trì rèn luyện mỗi ngày, từ hôm nay trở đi, hậu cần và bộ nghiên cứu đều phải mỗi năm ngày kiểm tra một lần, không đạt yêu cầu, cũng chỉ có thể ly khai.” Thẩm Duệ ở một bên chậm rãi nói.

Lão Từ đột nhiên trừng lớn mắt, trong lòng giận dữ, “Thẩm Duệ! Con mẹ nó người nói chính là tiếng người sao? Thủ hạ của lão tử đều đang liều mạng nghiên cứu đồ vật cho người! Người còn bắt bọn họ năm ngày kiểm tra một lần?! Kiểm tra xong bắt quá chỉ còn có thể nằm bò! Chết tiệt! Lão tử hiện tại bảo bọn họ đi hết cho người xem!”

Thẩm Duệ nhíu mày, đang muốn mở miệng, Thẩm An liền lên tiếng. “Nếu bọn họ muốn sống sót tại mặt thế! Nhất định phải huấn luyện chính mình! Đối với mình càng tàn nhẫn, tương lai càng sống được lâu!” Thẩm An đột ngột lên tiếng, làm Từ Trường Thiên dời tầm mắt nhìn qua.

Về mặt Thẩm An thật bình tĩnh, nhưng đôi mắt đen tỏa sáng lại là lộ ra một loại yên tĩnh giống như cái chết.

—— đó là ánh mắt của người một đường chém giết trong biển máu thì hài mới có được!

Từ Trường Thiên ngẩn ra, Thẩm Duệ quay đầu nhìn về phía Thẩm An, sắc mặt cũng trầm xuống, một tay kéo Thẩm An vào trong ngực của mình, gất gao ôm, cúi đầu dán bên tai Thẩm An, thì thầm nói, “Được rồi, An An, việc này đã có ca lo, em đừng để ý a. Ngoan, nghe lời.”

Thẩm An có chút mờ mịt, hẳn chỉ mới nói một câu nói mà thôi, anh hẳn đây là làm sao vậy?

Bất quá, giọng nói của anh hẳn nghe thật là thoải mái...

Thẩm An dựa vào trong ngực Thẩm Duệ, không tự chủ được nhắm mắt, có chút mệt mỏi muốn ngủ.

Hắn không biết, anh hẳn vừa dùng một phương pháp an thần trong truyền thừa.

Thấy Thẩm An mệt mỏi muốn ngủ, Thẩm Duệ mới quay đầu nhìn về phía Từ Trường Thiên, trên mặt không treo nụ cười thường ngày, ánh mắt còn mang theo sắc bén.

“An An là người ta coi trọng nhất! Lão Từ, người biết rõ ràng nhất!” Thẩm Duệ nói rất nhẹ, sợ đánh thức Thẩm An, nhưng trong lời nói lộ ra ý tứ hàm xúc cũng rất nguy hiểm.

Từ Trường Thiên hít một hơi, lần thứ hai nhìn Thẩm An bị Thẩm Duệ đặt tại trong ngực, “Hắn chính là cái cây cái đũa năm đó?”

Trong nhiều người đi theo Thẩm Duệ như vậy, hẳn là một người duy nhất đã sớm biết tâm tư Thẩm Duệ, cũng là một người duy nhất đã từng thấy qua Thẩm An, bắt quả nhìn bộ dáng Thẩm An, giống như đã không nhớ rõ.

Thẩm Duệ nghe được ba chữ cây cải đỏ, ánh mắt nhu hòa trở lại. Cây cải đỏ, biệt danh năm đó chính mình đã từng đặt cho An An...

“Hắn vừa mới... Là xảy ra chuyện gì?” Cái loại ánh mắt tỉnh mạch lại quỷ dị này? Bảo bối Thẩm Duệ quý trọng như vậy, như thế nào lại lộ ra cái loại ánh mắt này?

Đôi mắt Thẩm Duệ rũ xuống, xẹt qua một tia lưu quang, thấp giọng nói, “Lão Từ, việc này trừ bỏ tiểu Bạch, người tuyệt đối không thể nói ra ngoài.”

Tim Từ Trường Thiên nhảy dựng, xảy ra chuyện gì?

“Hai năm nay An An không biết gặp gỡ chuyện gì, dường như có năng lực đặc biệt, hẳn, có thể đoán được tương lai.”

Từ Trường Thiên ngẩn ngơ, đoán được tương lai?

Từ Trường Thiên nhìn bộ dáng Thẩm Duệ gắt gao che chở Thẩm An, nuốt nuốt nước miếng, Thẩm Duệ người này mặc dù có khi thật ác liệt, nhưng trong chính sự cũng không xằng bậy, hơn nữa, sự tình liên quan bảo bối của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không lấy ra nói giỡn! Mà nghĩ lại, về mặt thể, còn có bố trí liên tiếp hai ngày này ...

Từ Trường Thiên thâm hít một hơi, nghiêm mặt nói, “Ta biết. Ta và Khanh Khanh cũng sẽ không nói lung tung!”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, gương mặt, trịnh trọng nói, “Đa tạ.”

Từ Trường Thiên xua tay, nhìn nhìn Thẩm An ý thức vẫn là có chút mơ mơ màng màng, thở dài, biết trước tương lai nha, cũng không phải là sự tình tốt nha.

Nhìn bộ dáng Thẩm An đệ đệ này, chắc là nhìn thấy một ít hình ảnh trong mặt thể, có thể làm Thẩm An đệ đệ cuộc sống đơn thuần như thế còn bị bảo hộ trường kỳ lại lộ ra cái loại ánh mắt vừa rồi, nhất định là... hình ảnh rất bi thảm.

Từ Trường Thiên nghĩ đến đây, trịnh trọng nói, “Ta sẽ tự mình đốc thúc những thằng nhóc đó tăng mạnh huấn luyện! Nhưng mà, Thẩm Duệ, ta hy vọng người năm ngày khảo sát một lần không cần quá nghiêm khắc, dù sao bọn họ huấn luyện xong còn phải làm việc.”

Thẩm Duệ gật đầu, “Yên tâm, khảo hạch ta cho bọn hắn sẽ bỏ bớt mấy loại khó khăn.”

Từ Trường Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hai người lại thảo luận một ít phương án cải tiến Hummer, mới rời khỏi văn phòng giữ bí mật ba cấp này.

Hai người vừa ra khỏi văn phòng, liền thấy Bạch Cảnh Khanh ngồi trên xe lăn chắn trước cửa, cười như không cười nhìn bọn họ.

Từ Trường Thiên lập tức hô một tiếng Khanh Khanh, liền nhào qua, ngón tay Bạch Cảnh Khanh ấn nhẹ, tay vịn xe lăn liền bắn ra hai cái phi tiêu lao thẳng tới trước mặt Từ Trường Thiên!

Từ Trường Thiên kêu rên một tiếng, “Bạch Cảnh Khanh, em mưu sát chồng a!”

Trán Bạch Cảnh Khanh nổi gân xanh, cười lạnh một tiếng, “Con mẹ nó anh bị chó cắn sao?! Ai là chồng?!”

Hai người ồn ào, làm cho Thẩm An bị Thẩm Duệ ôm vào trong ngực thanh tỉnh lại. Thẩm An nhảy xuống đất, dựa vào bả vai Thẩm Duệ, nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Bạch Cảnh Khanh trong truyền thuyết.

Bạch Cảnh Khanh một tay đẩy Từ Trường Thiên đang dính trước mặt hắn, nhìn về phía Thẩm An, Thẩm An tầm mắt rơi xuống đến trên người hắn đã bị hắn phát hiện.

“Thẩm An?” Bạch Cảnh Khanh nhướng mày hỏi.

Thẩm An khoe miệng nhếch lên, “Ân.” Dừng một chút, nhẹ giọng nói, “Bạch ca, người khỏe.”

Thẩm An quyết định, Bạch Cảnh Khanh này hẳn quyết định muốn đặc biệt lôi kéo làm quen!

Người này thật rất được, lần đầu tiên thấy hẳn liền gọi thẳng tên của hẳn!

Đây chính là lần đầu tiên trong nhiều năm qua a!

Bạch Cảnh Khanh gật gù đầu, quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ hơi hơi có chút không vui, hơi mào khoe miệng mỉm cười, “Em trai của người không tệ, ta thích!”

Bạch Cảnh Khanh vừa nói xong, không đợi Thẩm Duệ lên tiếng, Từ Trường Thiên liền khoa trương nhào qua, kêu rên nói, “Khanh Khanh! Em muốn vứt bỏ anh sao? Em không thích anh sao?”

Bạch Cảnh Khanh đen mặt, quay đầu, một ánh mắt rét căm căm vứt đi qua, Từ Trường Thiên bật người thẳng tắp đứng vững.

Thẩm Duệ lúc này mỉm cười lên tiếng, “An An của nhà ta từ nhỏ người gặp liền thích.” Không mẶn không nhạt một câu, nhưng trong lời nói ý tứ hàm xúc, Bạch Cảnh Khanh tự nhiên có thể nghe được —— làm người khác thích, đó cũng là An An của nhà ta!

Bạch Cảnh Khanh hừ hừ, từ chối cho ý kiến.

“Tốt, An An, chúng ta cũng nên đi. Bạch ca và Từ ca của em còn có rất nhiều chuyện phải làm.” Thẩm Duệ mỉm cười nói xong, nắm cả bả vai Thẩm An đi ra ngoài.

Thẩm An chỉ tới kịp vẫy vẫy tay với Bạch Cảnh Khanh, nhếch môi mỉm cười. Mà Bạch Cảnh Khanh cũng nhe răng mỉm cười, gật đầu vẫy tay với An An.

Thẩm Duệ thoáng nhìn, ánh mắt lóe lóe, khoe mắt quét về phía Từ Trường Thiên ánh mắt cũng đang lóe sáng, cả hai trao đổi một cái ánh mắt không cần nói cũng biết.

—— đem Khanh Khanh (An An) nhà người cách An An (Khanh Khanh) nhà ta xa một chút!

11. Chương 11: Chuẩn Bị (3)

Khi Thẩm An bị ca của hẳn Thẩm Duệ đang muốn đi dắt ra khỏi nhà xưởng nghiên cứu thiết kế đặc biệt này, phía trước liền có một nữ nhân mặc áo khoác dài màu trắng đang hướng tới, nữ nhân này còn vừa chạy vừa hét lên, “Em trai lão đại ở nơi nào? Em trai lão đại ở nơi nào?!”

Thẩm An nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt vội vàng hướng lại đây, vẻ mặt không còn gì để nói, em trai lão đại? Hẳn rất nổi tiếng sao?

“Xin chào, ta chính là em trai lão đại —— Thẩm An!” Thẩm An cắn răng, nhấn thật mạnh hai chữ em trai!

Thẩm Duệ đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt lóe lóe, khéo léo kéo Thẩm An qua, chỉ vào nữ nhân mặc áo khoác dài màu trắng, ánh mắt tỏa sáng khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, cười ôn hòa nói, “Ngải Hiểu Trân, nghiên cứu viên, thủ hạ giỏi nhất của Bạch Cảnh Khanh.” Đồng thời nhẹ giọng nói vào tai Thẩm An rằng, “An An, em biết không, con gái làm nghiên cứu cô có đôi khi đầu óc sẽ có điểm không rõ ràng lắm...”

Lời này nói được rất nhẹ, nhưng nữ nhân mặc áo khoác trắng đứng gần trong gang tấc —— cũng chính là Ngải Hiểu Trân làm sao có thể không nghe thấy được?

Ngải Hiểu Trân khụ khụ hai tiếng, vuốt vuốt tóc, tiện đà lại cười lấy lòng đối với Thẩm Duệ, “Cái đó, lão đại a, ta đây là tò mò thôi mà.”

“Nhìn ta rất kì lạ sao?” Thẩm An đứng một bên nghiêm túc đặt câu hỏi.

Từ sáng sớm hôm nay hắn đã cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn hắn đều lộ ra tò mò, được rồi, hắn là lần đầu tiên tiến vào căn cứ này, lại là em trai của lão đại căn cứ, mọi người tò mò cũng rất bình thường, nhưng, hắn vẫn cảm thấy ánh mắt của mọi người kia lại lộ ra ý tứ hàm xúc không giống vậy.

Ngải Hiểu Trân vừa nghe, vội lắc đầu, lại cười hì hì nói, “Thẩm An đệ đệ thực đáng yêu quá.”

Lại tới nữa... Thẩm An đệ đệ... “Tốt, không có việc gì liền đi thôi.” Thẩm Duệ kéo Thẩm An đi qua, mỉm cười đối với Ngải Hiểu Trân.

Ngải Hiểu Trân run lên, vội nghiêm đứng vững, lần thứ hai dùng ánh mắt sáng lấp lánh lưu luyến nhìn chăm chú Thẩm An một cái, mới xoay người bước từng bước nhỏ rời đi.

Thẩm An bị kia ánh mắt sáng lấp lánh kia nhìn có chút sợ hãi, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Duệ, vì cái gì hắn cảm thấy quái quái?

Thẩm Duệ sờ sờ đầu Thẩm An trấn an, lôi kéo Thẩm An đi đến văn phòng.

“An An, em về phòng chúng ta đi, vào không gian tu luyện cho tốt linh thủy bí quyết kia.” Thẩm Duệ sau khi mang Thẩm An đến trước cửa phòng làm việc lâu ba, mới ôn nhu nói.

Thẩm An ngẩn người, liền gật đầu nói, “Được, ca, em sẽ cố gắng!”

Ca ca chuẩn bị cho mặt thể so với hắn chu toàn cũng so với hắn tốt hơn nhiều lắm, so với việc ca làm, hắn ghi chú trong cuốn vở giống như con nít chuẩn bị đồ chơi, quá sơ sài!

Quả nhiên, chỉ số IQ 200 siêu người đúng là không giống...

Bất quá, hắn cũng biết, khả năng của ca, cùng với khả năng của hắn, cách xa nhiều lắm.

Mà hắn có thể làm, chính là không ngừng đề cao mình, tuyệt đối không thể liên lụy ca ca!

Vì thế, Thẩm An sau khi nói xong, liền xoay người đi vào một cái phòng nhỏ bên cạnh văn phòng ở lầu ba.

Anh hai hắn làm việc và nghỉ ngơi đều tại nơi này, nói đến, anh hai hắn tuy rằng kiếm tiền rất nhiều, nhưng các phương diện sinh hoạt vẫn là cực kỳ đơn giản, đại khái người từng nhập ngũ đều là như vậy đi? Ba ba cũng giống vậy... Đúng rồi, cả ngày hôm nay còn chưa có gọi điện thoại về nhà, giờ phải gọi điện thoại về nhà hỏi một chút.

Sau khi nhìn Thẩm An vào phòng, Thẩm Duệ mới xoay người xuống lầu.

Vừa rời ánh mắt của Ngải Hiểu Trân dọa An An sợ. Cũng không lạ gì Ngải Hiểu Trân, chuyện hắn đã làm mấy năm nay, vài người rất thân cận với hắn đều biết, như tiểu Bạch, lão Từ, lão Chu, lão Lưu. Ngải Hiểu Trân là thân tín của tiểu Bạch, hắn năng là từ tiểu Bạch biết được.

Ngải Hiểu Trân cũng không có ác ý, đại khái là cảm thấy phi thường khiếp sợ, trên thế giới này, thế nhưng sẽ có người mà người đậm mặt như mình coi trọng...

Bất quá vẫn phải cảnh cáo một phen.

Thẩm Duệ đi về phía địa bàn nghiên cứu của Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh, còn chưa tới gần, Thẩm Duệ trong lòng vừa động, mở ý thức của mình ra, bắt đầu quét về phía nhà xưởng kia, sau đó, giọng nói của Ngải Hiểu Trân và Bạch Cảnh Khanh liền truyền vào trong ý thức của hắn:

“Người muốn chết sao? Dùng cái loại ánh mắt này nhìn Thẩm An, người không phát hiện Thẩm Duệ vừa rồi muốn mắng người!” Bạch Cảnh Khanh tức giận nói.

“Tiểu Bạch lão đại, ta chỉ là tò mò mà! Người xem, Thẩm lão đại mấy năm nay đều nhớ thương em trai bảo bối đó của hắn, hiện tại thật vất vả mới nhìn thấy, oa, thật không nghĩ tới, Thẩm lão đại âm hiểm giả dối như vậy, vậy mà có em trai da dẻ sạch sẽ trắng trắng mềm mềm! Thật sự là đáng yêu cực kỳ! Ai nha, ta thật muốn nhéo má của hắn!”

“... Ngải Hiểu Trân, cảm phiền không chế tốt bản thân! Ta cũng không muốn thủ hạ ta yêu thích nhất ngày mai bị bầm thây vạn mảnh ném ngoài phòng nghiên cứu!”

“... Tiểu Bạch lão đại lời này của người thật sự là khủng bố...”

“Ta đây cũng không phải là nói chuyện giật gân! Thắm An đó là vầy ngược của Thắm Duệ! Người có thể thân cận với hắn, nhưng tốt nhất bảo trì một khoảng cách!”

“... Ngạch, ta biết ...”

...

Nghe được tới đây, Thắm Duệ vừa lòng cười, tiểu Bạch quả nhiên thông minh.

Thắm Duệ xoay người, đi thẳng đến phía trước văn phòng, vừa rồi khi hắn dùng ý thức kiểm tra, cũng đã nghe được giọng nói của Chu Vũ và Dương Sở Thuần, bọn họ về rồi? Thật đúng là rất nhanh!

Mà lúc này Thắm An đã tiến vào không gian.

Sau khi vào không gian, Thắm An cũng không lập tức tiến hành tu luyện linh thủy bí quyết, mà là cẩn thận đánh giá bốn phía lần thứ hai, không biết có phải ảo giác của bản thân hay không, không gian này hình như có chút không giống.

Đầu tiên Thắm An đi đến nhà gỗ, bậc thang nhà gỗ nhiều hơn, không gian bên trong nhà gỗ giống như lớn hơn, ít nhất cái sofa lúc trước dựa sát tường giờ lại cách tường một khoảng lớn, mà nhà gỗ giống như còn có lầu hai?

Thắm An tò mò tiêu sái lên lầu hai. Lầu hai trống trơn, nhưng có một cái ban công lớn, nhìn ban công lớn đó, Thắm An nghĩ thầm rằng, về sau có thể để cái giường ở nơi đó. Ủ, chủ ý này không tồi.

Thắm An nhảy xuống lầu, đi về phía hồ nước kia.

Buổi sáng hôm nay hắn thấy hồ nước kia, liền rất ngạc nhiên đối với hạt châu kia.

Nhưng ca ca không giải thích cho hắn hạt châu đó rốt cuộc là cái gì, nhưng nhìn hạt châu đó mặc dù là màu đen, nhưng phát ra ánh sáng nhiều màu rực rỡ xinh đẹp.

Nhìn cũng rất hấp dẫn người.

Thắm An đi vào hồ nước.

Nước hồ trước sau như một trong suốt sạch sẽ, còn có sức nổi, có thể nổi lơ lửng trong hồ nước, chỉ hôm nay biên độ trôi nổi càng lớn, trước kia thời điểm nằm ở trong hồ nước, có thể cảm giác sức nổi tự nhiên, nước không cao quá mũi cũng sẽ không gặp khó khăn khi hít thở, nhưng bây giờ là cả người đều nổi trên mặt nước.

Thắm An tò mò vốc một chút nước, mặc kệ chính mình dùng nước này tắm bao nhiêu lần, đều là sạch sẽ trong suốt như vậy, rõ ràng ở bên ngoài lăn lộn đầy bụi bặm, ở trong này tắm một lát, liền nhanh sạch sẽ, hơn nữa lại trôi vô tung vô ảnh, thật sự là lợi hại!

Nước này rốt cuộc là cái gì?

Thắm An không nghĩ tiếp, không gian này nơi nào cũng lộ ra thần bí, cả ca ca cũng bắt đầu lộ ra thần bí.

Thắm An đối với loại thần thần bí bí này rất ngạc nhiên, nhưng tự biết, bản thân hiện nay còn không có khả năng biết, hoặc là nói, ca ca không muốn nói.

Không gian này biến hóa, nhất định là bởi vì ca ca được truyền thừa.

Thắm An ngâm mình trong hồ nước trong chốc lát, sợ chính mình lại ngủ quên, liền nhanh chóng đứng dậy.

Mặc xong quần áo, ngay tại hồ nước, ngồi xếp bằng, tu luyện linh thủy bí quyết, bản lĩnh thân thể vững chắc rất quan trọng, nhưng nếu có loại linh thủy bí quyết cùng cấp với dị năng này, vậy càng tốt!

Cho nên, Thắm An, cố gắng tu luyện đi!

Thẩm Duệ xoay người đi đến văn phòng, chỉ thấy Chu Vũ từ trên lầu đi xuống, liền đứng lại cười hỏi, “Trở lại?”

Chu Vũ khẽ gật đầu.

Thẩm Duệ đi đến cầu thang, “Vậy đến lầu hai đi. Vừa lúc có chuyện muốn nói với người.”

Khi Thẩm Duệ lướt qua Chu Vũ đi lên lầu hai, đột nhiên phát hiện bị tập kích sau lưng. Thẩm Duệ cũng không thèm nhìn, đưa tay nắm cổ tay của đối phương, chậm rì rì quay đầu mỉm cười nhìn về phía Chu Vũ đang nhú mào.

“Lão Chu, đều lớn tuổi rồi, còn chơi trò tập kích sau lưng a!” Thẩm Duệ cười cười nói xong, thả tay ra.

“Người trở nên mạnh hơn!” Chu Vũ xoa cổ tay, ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Duệ, bất quá chỉ mới một ngày mà thôi, Thẩm Duệ trước mặt này, thể nghiệm cảm giác giống như tiến giai một cấp bậc!

Rõ ràng trước kia là có năm phần phần thắng, hiện tại đại khái cũng chỉ có bốn phần!

“Ha ha...” Thẩm Duệ chỉ cười ha ha, quay đầu tiếp tục lên lầu.

Chu Vũ trầm mặc đi theo Thẩm Duệ vào lầu hai, trong lòng đều là tính toán, quả nhiên là có nguyên nhân đặc biệt gì đó?

Nhớ tới Dương Sở Thuần đang ở trong phòng bởi vì trực giác mà đau đầu không rõ lý do, vẻ mặt Chu Vũ bắt đầu ngưng trọng.

“Người nói mặt thế gì đó sắp đến?” Sau khi Thẩm Duệ đóng cửa lại, Chu Vũ không thể chờ đợi được liền lập tức hỏi.

“Còn có ba tháng.” Chu Vũ đặt câu hỏi cũng không ngoài ý muốn của Thẩm Duệ, vừa rồi dùng ý thức kiểm tra, cũng đã biết Dương Sở Thuần bởi vì đau đầu mà chạy về phòng ngủ.

Mỗi lần có trực giác cảm giác, Dương Sở Thuần đều sẽ đau đầu, sự tình cảm giác được càng phiền toái, đau đầu lại càng thêm lợi hại.

“Ngày 21 tháng 12 năm 2012.”

Thẩm Duệ vừa rót cho mình và Chu Vũ một ly nước, vừa thản nhiên nói.

Chu Vũ nhăn mày, như vậy, thời gian rất gấp!

“Sự tình đại khái cũng đã bắt đầu bố trí.” Thẩm Duệ uống nước, chậm rãi nói, “Nhiệm vụ của người cũng cần gia tăng. Ngô Thiên Hà bên kia phải làm tốt hơn.”

Chu Vũ nhìn về phía Thẩm Duệ, mặt không đổi sắc hỏi, “Người muốn làm cho Ngô Thiên Hà là một đường lui cho chúng ta?”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Đây là thứ nhất. Thứ hai, có vài người chúng ta chỉ có thể giao cho Ngô Thiên Hà.”

Chu Vũ giật mình, lập tức sáng tỏ. Mặt thế đến, số người bọn họ có thể mang đi khẳng định không nhiều lắm, những người khác làm như thế nào? Có vài người là khẳng định một mực đi theo bọn họ, nếu là vứt bỏ mặc kệ bọn họ, bọn họ cũng không làm gì được, huống chi, những người khẳng định một mực đi theo bọn họ cũng là có người có bản lĩnh!

“Cha Ngô Thiên Hà cha ở thành phố B, trong mặt thế, thành phố B khẳng định an toàn! Có cha Ngô Thiên Hà, có Ngô Thiên Hà, những người của chúng ta đều có bản lĩnh thật sự, bọn họ ở thành phố B khẳng định sẽ thực an toàn.

Đương nhiên, ta cũng sẽ lưu lại một đường cho bọn hắn. Chỉ bây giờ còn chưa nghĩ tốt nên làm như thế nào.” Thẩm Duệ nhẹ giọng nói.

Chu Vũ khẽ gật đầu, “Ta tin tưởng người.”

Thẩm Duệ giương mắt nhìn về phía Chu Vũ, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Lão Chu, những thứ càng ta muốn nhanh càng tốt, mấy người thủ hạ của ngươi về sau nhập vào bộ tác chiến, ngươi cần một lần nữa phân phối một chút, cuối tuần này ta muốn tiến hành khảo hạch tất cả, không đạt, đều chỉ có thể đi thành phố! Ngươi làm cho thủ hạ hiểu rõ điều này!”

Chu Vũ khẽ nhíu mày, đứng dậy nói, “Ta biết.” Đi tới cửa, Chu Vũ đột nhiên quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, “Sở Thuần đau đầu ngươi cũng biết, nếu ba tháng sau mặt thể đến, đầu của hắc đầu sẽ làm hắc không cách nào tham gia khảo hạch cuối tuần.”

Thẩm Duệ im lặng, nghĩ nghĩ, nói với Chu Vũ, “Cho hắc tiến vào bộ hậu cần đi.”

Chu Vũ gật đầu, “Cảm tạ!”

“Không có gì!”

12. Chương 12: Chuẩn Bị (4)

Mười ngày sau.

Thẩm An chặt vật đứng lên từ võ đài quyền anh, lau vết máu bên miệng, nhìn nam nhân đứng ở trước mắt hắc—— ca ca của hắc Thẩm Duệ.

Mà lúc này, một đám nam nhân mặc đồng phục xanh lục vây quanh dưới đài. Mọi người nghiêm nghị nhìn Thẩm An đang lắc lắc đứng dậy trên đài, trong vẻ mặt có tán thưởng, có sợ hãi than, cũng có tiếc hận.

Thẩm An nhìn ca ca Thẩm Duệ của hắc.

Ca ca của hắc... Thật sự rất mạnh.

Hắc cho là mình ít nhất có thể chống đỡ trên mười chiêu với thủ hạ của ca ca, lại không ngờ, thật vất vả thông qua năm mươi cửa địa ngục, tiến vào hai mươi người đứng đầu, lại không ngờ, người khảo hạch cuối cùng lại là ca ca Thẩm Duệ của hắc!

Tuy rằng hắc thực chờ mong cùng ca ca so chiêu!

Nhưng, cũng không phải là tại cái chỗ này! Không là tại đây trong khảo hạch!

Trước mắt bao người, bị anh hắc đánh không thể chống đỡ ... Được rồi, cái gọi là lòng tự trọng nam nhân đang rục rịch.

Thẩm An ánh mắt lóe lóe, vẻ mặt ca ca đứng trước mặt hắc đều là nghiêm túc và nghiêm túc, không giống ngày thường ôn hòa, thậm chí trong ánh mắt còn mang theo xơ xác tiêu điều.

Hắc thật cao hứng, bộ dáng này của ca ca, đại biểu cho, ca ca là nghiêm túc. Rất tốt!

Ca ca của hắc xem hắc là đối thủ!

Trong số quần chúng vây xem dưới đài, Dương Sở Thuần ôm đầu, chột chột nam tử trẻ tuổi gầy yếu ánh mắt đang không ngừng lóe sáng sùng bái bên cạnh, “Cây ngải cứu nhỏ, người khảo hạch cuối cùng không phải Chu đội sao? Như thế nào biến thành Thẩm lão đại?”

Nam tử trẻ tuổi gầy yếu lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Dương Sở Thuần một cái, “Tiểu Dương Tử, nói với ngươi thật vô ích! Ta tên Ngải Hiếu Sơ! Không phải cây ngải cứu nhỏ! Chết tiệt! Coi chừng lúc lão tử lên võ đài quyền anh dẫm bẹp ngươi!”

Dương Sở Thuần hừ hừ, nếu không phải hắc hiện tại đau đầu muốn chết, sức chiến đấu giảm xuống một nửa, hắc liền đánh tên này ngay lập tức nha!

Dám gọi hắc Tiểu Dương Tử?!

“Phi! Tiểu tử ngươi nói thật vô nghĩa! Nói! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Ai ê ê, Thẩm lão đại còn ra tay được a!” Dương Sở Thuần vừa nhấc chân đá Ngải Hiểu Sơ, vừa mắng, trong lúc ánh mắt vô tình đảo qua, chỉ thấy trên võ đài quyền anh, Thẩm An đệ đệ đáng yêu lại bị một cước của Thẩm lão đại đá ngã lăn trên mặt đất! Chậc chậc! Một cước này! Đủ ác!

“Vốn là lần khảo hạch cuối này là hai mươi người rút thăm, hai hai quyết đấu, nhưng Thẩm lão đại nói, Thẩm An đệ đệ không tính là nhân viên chính thức, hẳn tự mình đến khảo hạch. Cho nên, liền biến thành như vậy.” Ngải Hiểu Sơ hai tay chặn lại, rất là bất đắc dĩ nói.

Vốn là thấy Thẩm lão đại tự mình lên võ đài, mọi người cho rằng đây là ca ca không muốn nhìn em trai bị người khác đánh, Thẩm An đệ đệ này, tuy rằng công phu tay chân coi như là không tồi, nhưng so với bọn họ xuất thân là bộ đội chính, người lăn lộn hàng năm tại “Đạo kiếm” còn không so được! (chẳng thấy chú thích “đạo kiếm” là cái gì (_))

Nhưng, lại không ngờ rằng, Thẩm lão đại không lên thì thôi, vừa lên võ đài, ra tay, bọn họ liền trợn mắt há hốc mồm!

—— cái này thật đúng là không lưu tình a!

Mới mấy chiêu? Thẩm An đệ đệ liền trở thành bao cát thịt người!

Mà Thẩm An đệ đệ này cũng thật là!

Cũng không mở miệng nhận thua, một lần lại một lần bị đánh ngã xuống đất, còn lại một lần một lần đứng lên, rõ ràng chính là kiếm chuyện tự chịu khổ với Thẩm lão đại!

Khảo hạch mà thôi, cần nghiêm túc như vậy sao?

Dương Sở Thuần dè cái trán, , em gái ngươi, đầu này rốt cuộc muốn đau tới khi nào!

“Ta kháo! Thẩm An đệ đệ còn không tính toán nhận thua sao?” Dương Sở Thuần trừng lớn ánh mắt, nhìn Thẩm An đã té trên mặt đất còn cố gắng giãy dụa đứng lên, nhịn không được chửi bậy.

Ngải Hiểu Sơ không nói gì, chỉ là vui cười trên mặt không biết khi nào cũng bắt đầu nghiêm túc.

Mà trên đài quyền anh, Thẩm Duệ chậm rãi thu hồi tay, nhìn Thẩm An trên mặt đất đã không thể đứng lên, thâm trầm trong mắt hiện lên đau lòng và bất đắc dĩ.

Thẩm Duệ chậm rãi đi đến trước, trên cao nhìn xuống, nhìn xuống Thẩm An nằm dưới đất, giọng nói xưa nay ôn hòa có chút trầm thấp và lạnh như băng.

“Ta đếm đến ba, nếu ngươi không đứng lên, liền tính ngươi thua.”

Thẩm An cố sức mở to mắt, ý thức đã bắt đầu có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng.

“Một...”

Vẫn là thua a. Ai, cảm giác thật sự là chán ghét, thật giống như cảm giác trước lúc rời nhà cùng ba mẹ và tỷ tỷ tranh cãi một trận, liền xông ra khỏi cửa...

“Hai...”

Chính là, cảm giác vô cùng nhuần nhuyễn thống thống khoái khoái này cũng thật không tệ.

Ít nhất, ca ca, không bởi vì chính mình mà thủ hạ lưu tình. Ca ca là nghiêm túc đem chính mình trở thành đối thủ!

“Ba...”

Thẩm An ngưng, hơi hơi giương mắt, nhìn về phía Thẩm Duệ đã ngồi xổm xuống, trong mắt Thẩm Duệ bất an, trong mắt Thẩm Duệ đau lòng khó chịu, trong mắt Thẩm Duệ bất đắc dĩ và thống khổ...

Đều ở trước mặt của hắn không hề giấu diếm.

“Ca... Công em trở về nghỉ ngơi.” Thẩm An khẽ nói.

Thẩm Duệ sững sốt, lập tức trên mặt xẹt qua vui sướng, thật cẩn thận đem Thẩm An ôm lấy, nhảy xuống khỏi võ đài, mà thời gian này, tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên.

Thẩm An đã muốn lâm vào mê man không có nghe được, nhưng Thẩm Duệ cũng là lộ ra ôn hòa tươi cười, đầu đi ánh sáng chợt lóe trong mắt.

Thẩm Duệ ôm Thẩm An vội vàng chạy về phòng.

Dương Sở Thuần nhìn Thẩm Duệ ôm Thẩm An vội vàng rời đi, ngăn người, lập tức nhìn về phía Ngải Hiểu Sơ, “Ai, lão đại đi rồi a, các người làm như thế nào?”

Ngải Hiểu Sơ xoa xoa hai má, thở dài, “Làm như thế nào a? Ồ, người xem!” Ngải Hiểu Sơ chỉ về phía võ đài quyền anh.

Trên đài, hai người Lưu Khiết và Chu Vũ đã đứng lên trên, một người cầm ống thẻ trong tay, một người cầm sổ ghi chép trong tay.

“Hiện tại, đi lên rút thăm! Dương Sở Thuần, không cho đứng góc ở nơi đó! Đi! Đến băng đen bên kia làm người ghi điểm số cho ta!”

Dương Sở Thuần ai oán liếc mắt nhìn Lưu Khiết một cái, chậm rãi dịch qua, hắn cũng muốn lên đài đánh một hồi được không?

Thẩm Duệ vội vàng ôm Thẩm An trở lại gian phòng trên lầu ba của mình, sau khi khóa cửa, liền trực tiếp ôm Thẩm An vào không gian.

Sau khi vào không gian, Thẩm Duệ ôm Thẩm An trực tiếp bước vào hồ nước.

Trong hồ nước, Thẩm Duệ nhẹ nhàng cởi quần áo Thẩm An ra, cũng thuận tay cởi luôn quần áo trên người bản thân. Gắt gao ôm lấy Thẩm An, trong lòng Thẩm Duệ phình lên đau đớn và thương tiếc.

An An mặt ngoài thuận theo, nhưng trong xương lại là quật cường, lòng tự trọng lại lớn, nếu không lúc trước sẽ không vì bị tức giận mà rời nhà.

Hắn biết, là bởi vì An An trải qua mệt mỏi, trải qua tử vong, cho nên An An so với bất luận kẻ nào đều khát vọng trở nên mạnh mẽ! An An cũng so với bất luận kẻ nào đều cố gắng hơn!

Trong mười ngày này, sáng sớm mỗi ngày An An thức dậy đi theo đám gia hỏa kia huấn luyện, huấn luyện xong, liền tới phòng nghiên cứu của Bạch Cảnh Khanh nghiên cứu hỗ trợ, buổi chiều lại tiếp tục đi theo huấn luyện, buổi tối còn muốn vào không gian tu luyện linh thủy bí quyết.

Hôm nay khảo hạch, hắn cho An An tham gia, nhưng hắn biết, An An tuy rằng rất cố gắng, nhưng dù sao thủ hạ của hắn không thể so với người bình thường, An An khẳng định bị đánh. Thay vì để An An thua bởi những người khác, không bằng để An An thua trong tay chính mình!

Mà như vậy cũng có thể làm cho đám hỗn đản thủ hạ của mình chấp nhận An An, hắn muốn An An được nhìn nhận, như vậy, khi mệt mỏi đến, những tên hỗn đản đó mới có thể cam tâm tình nguyện bảo hộ tốt An An!

Chỉ là, tại sao An An lại bướng bỉnh như vậy?

Không đến một giây cuối cùng còn thật không chịu buông tha sao? An An...

Nước hồ trong suốt bắt đầu có tác dụng, dấu vết sưng đỏ trên người Thẩm An chậm rãi nhạt dần, sau đó biến mất, Thẩm Duệ ngừng mắt nhìn, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về làn da trắng nõn bóng loáng của Thẩm An sau khi đánh tan những vết sưng đỏ, ánh mắt Thẩm Duệ hơi hơi mị lên, nước trong hồ này rốt cuộc là cái gì? Linh thủy sao?

Trong truyền thừa chỉ có công pháp, đó là Bạch Liên kia thật sự là giả dối!

Hắn cho rằng theo tu vi của chính mình tăng lên, hắn là có thể biết được tư liệu của tử phủ không gian này, nhưng không ngờ, trong mười ngày này, hắn liều mạng tu luyện, hiện nay đã đem thiên cơ bí quyết tu

luyện tới tầng thứ hai, nhưng vẫn chỉ mở ra công pháp, mà theo công pháp mở ra ký ức của đóa Bạch Liên kia lại nói cho hắn biết —— không gian tử phủ, hắn sẽ không lưu lại bất luận tư liệu gì, hết thấy nhượng chính bọn hắn đi sở soạn!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Duệ có chút tức giận.

Đột nhiên người trong ngực hừ hừ, Thẩm Duệ vội cúi đầu, thả lỏng lực đạo, đem thân mình trần trụi của Thẩm An thay đổi tư thế, nhẹ vỗ về lưng Thẩm An, tuy rằng tư thế này thực tốt đẹp, nhưng...

Thẩm Duệ hơi nhúm mày, yên lặng vận chuyển thiên cơ bí quyết, cố gắng bình ổn tình dục đang bốc lên trong người.

“Ca...” Thẩm An mơ mơ màng màng mở to mắt, ngáp một cái. Mắt nhìn bốn phía, ừ, quả nhiên là không gian, nếu không thân thể hắn sẽ không thư thái như vậy...

“An An, cảm thấy thế nào?” Thẩm Duệ nâng Thẩm An dậy, bước ra khỏi hồ nước, vừa phát tay liền hiện ra quần áo sạch sẽ mà bọn họ đã sớm thu vào nhà gỗ, một bên đưa cho Thẩm An, một bên chính mình cũng mặc một bộ quần áo thể thao.

Thẩm An duỗi tay chân một chút liếc mắt cười nói với Thẩm Duệ, “Tốt hơn nhiều! Ca, em không sao.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, lại vẫn là đau lòng đưa tay xoa mặt Thẩm An còn có chút vết bầm, suy xét đến không thể bộc lộ ra bí mật của không gian, vết bầm trên mặt Thẩm An rõ ràng không thể tiêu trừ ngay được.

Rõ ràng đã tránh thương tổn đến mặt An An, như thế nào còn lưu lại vết bầm này?

Thẩm An nhếch miệng mỉm cười, đưa tay đè tay Thẩm Duệ lại, từ trên gương mặt cầm xuống dưới.”Ca, không có việc gì! Nam nhân mà, chừa chút sẹo không có sao!”

Sắc mặt Thẩm Duệ trầm xuống, “Nói bậy bạ gì đó!”

Thấy Thẩm Duệ giận tái mặt, Thẩm An trộm thè lưỡi, nói tránh đi, “Ca, chúng ta đi khu vườn xem cây con có trưởng thành chưa.”

Đất vườn trong không gian này thật là kỳ quái, chẳng những không có công năng tăng trưởng, ngay cả cây cỏ đều phát triển chậm như vậy! Mất công hắn và ca mỗi ngày dùng nước trong hồ đến ... Lúc mặt trời đến, đến lúc đó chẳng những nguồn nước bị ô nhiễm, cả thổ địa đều sẽ bị ô nhiễm, đến lúc đó rau dưa phải làm như thế nào? Hoàn hảo, Bạch Cảnh Khanh đã sớm nghiên cứu phương pháp nuôi trồng không cần đất ...

Thẩm Duệ tùy ý Thẩm An lôi kéo hắn đi đến khu vườn, trong lòng suy nghĩ nên như thế nào không làm người khác chú ý vết bầm trên mặt An An ngăn diệt trừ... Chỉ là, cho dù vết bầm trên mặt An An biến mất, hắn động thủ với An An cũng là không thể thay đổi.

Ngồi xổm bên cạnh vườn cây, nhìn Thẩm An nói chuyện với cây con, ánh mắt Thẩm Duệ sâu thẳm phức tạp.

Thẩm An quay đầu liền thấy ánh mắt Thẩm Duệ bình tĩnh ngưng mắt nhìn chính mình.

Thẩm An ngẩn người, “Ca, làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Thẩm Duệ ôn nhu cười, đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An.

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, sâu thẳm trong mắt xẹt qua xẹt qua đau lòng khó chịu hắn cũng không có xem nhẹ, “Ca, em thật là cao hứng, hôm nay ca ca nghiêm túc cùng em đánh nhau, ca ca xem em là đối thủ chân chính đối thủ!” Thẩm An cười nói, ánh mắt lấp lánh, ánh mắt sạch sẽ làm Thẩm Duệ nhin không được đem Thẩm An ôm lấy.

Thẩm Duệ cúi đầu bên tai Thẩm An khẽ nói, “An An, hôm nay là lần đầu tiên, cũng là cuối cùng. Về sau, không được như vậy nữa!”

Thẩm An vội đáp, “Ừm! Ca, em cam đoan về sau không làm loạn nữa!”

Thẩm Duệ vừa lòng xoa xoa tóc Thẩm An, cúi đầu, cái trán chạm vào trán Thẩm An, nhìn chăm chăm Thẩm An, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói rằng, “Nếu em lại xằng bậy, ca sẽ đem em nhốt ở trong này. Không cho em đi ra ngoài!”

Thẩm An đứng hình, lập tức sờ sờ cái mũi, anh hấn đây là... Đe dọa? Bất quá, không gian này chính là ở trên người hắn, ca ca làm sao có thể đem hắn nhốt tại trong không gian đâu?

Mà Thẩm Duệ nhìn bộ dáng Thẩm An vô tội mờ mịt, cũng cười cười, kéo Thẩm An, “Tốt, chúng ta nên đi ra ngoài, An An, buổi tối nhóm vật tư đầu tiên sẽ đến, đến lúc đó chúng ta đem nó vào trong không gian.”

Thẩm An gật đầu, “Được.” Thẩm An không nói nữa, ngón tay quơ quơ, nước trong hồ liền hóa thành một vòi nước, thẳng tắp tưới vào đất vườn.

Thẩm Duệ sờ sờ đầu Thẩm An, trong lòng đối với việc Thẩm An sử dụng linh thủy bí quyết càng ngày càng thuần thục rất lòng.

13. Chương 13: Chuẩn Bị (5)

Ra khỏi không gian, Thẩm Duệ liền đi xuống lầu xử lý công việc.

Thẩm An lấy di động ra xem, có người gọi tới, mở ra thì thấy là tỷ tỷ ở trần nhỏ gọi tới.

Thẩm An ấn phím trả lời.

“Tỷ?”

“An An! Tại sao em và ca ca chưa trở về?” Đầu kia di động, thanh âm giòn giòn lạnh lẽo làm Thẩm An không khỏi lộ ra tươi cười.

“Tỷ, ta đang huấn luyện trong căn cứ của ca ca. Tỷ, cả nhà không phải được nghỉ sao? Tỷ, nếu không tỷ cùng ba mẹ cũng lại đây vui đùa một chút đi, ở nơi này có rất nhiều người thú vị.” Thẩm An dụ dỗ.

Thanh âm bên kia di động có chút trầm mặc quái dị, “An An, em... Cùng ca ca ở chung một phòng hả?”

Trong lòng Thẩm An cảm thấy kỳ quái, lúc trước không phải đều như vậy sao? Hắn từ nhỏ ở chung phòng với ca ca, sau khi ca ca tòng quân, hắn mới ở một mình, hiện tại cùng ca ca ở chung phòng cũng đâu có cái gì kỳ quái?

Tại sao ngữ khí của tỷ tỷ kỳ quái như vậy?

Bên kia di động tựa hồ thở dài một tiếng.

Thẩm An đang muốn hỏi lại, bên kia di động, tỷ tỷ của hắn Thẩm Uyển cũng lên tiếng nói, “An An, chờ tháng sau, tỷ được nghỉ ngơi, đến lúc đó tỷ và ba mẹ qua đó tìm các người.”

“A.” Thẩm An lên tiếng, di động đã bị cắt đứt.

Thẩm An gãi gãi đầu, thật kỳ quái a, sao tỷ tỷ phản ứng kỳ quái như vậy?

Đợi khi Thẩm An xuống lầu, nói cho Thẩm Duệ, cuộc điện thoại kỳ quái này, Thẩm Duệ cũng chỉ cười cười, nói Thẩm An không cần lo lắng, nói như vậy không phải vừa lúc sao?

Thời gian nhoáng lên một cái mà trôi qua...

Hai tháng sau.

Bầu trời tối đen như mực, tại phía nam, trên đài quan trắc XX.

Nam nhân trung niên áo sơ mi nâu, quần bò, tóc lộn xộn vừa cầm di động, vừa lay hoay trước dụng cụ.

“Được rồi! Cha biết! Cha biết! Chờ cha lấy ngày nghỉ tháng này, cha liền đi.... A, lão đại của con nói phải lập tức trở lại trong vòng mấy ngày nay? Làm như thế nào?”

“Cái gì?! Tiểu tử con mọc đủ lông rồi có phải hay không! Tối mai không quay về con liền không nhận ta đây là cha?! A?! Trương Vô Kỵ! Thằng nhóc! Con đừng tưởng rằng hiện tại con kiếm tiền nhiều hơn cha, con liền lợi hại?!”

“Khụ khụ... Cha không có ý này... Ai, cha biết, cha thực xin lỗi. Con ... Rồi rồi... Được được được... Cha ngày mai trở về liền! Cha cam đoan, tối mai con sẽ lập tức

nhìn thấy cha! Cha ngồi máy bay! Cái gì? Con đặt vé máy bay cho cha rồi... Ngạch, không phải, cha không có ý đó... Được được ... Ai, cha cúp trước! Cha giống như nhìn thấy thứ gì đó thú vị!”

Ba một tiếng, nam nhân trung niên hưng phấn đem ánh mắt nhìn vào kính viễn vọng!

Nam nhân trung niên hưng phấn thì thảo luận, “Để ta xem, là cái gì đây? Người ngoài hành tinh? Phi thuyền vũ trụ? Sao băng? Ngạch... Đây là?!”

Nam nhân trung niên đột nhiên kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt khó có thể tin!

Là thiên thạch?!

Nam nhân trung niên đột nhiên vọt tới trước dụng cụ bên kia, ba một chút mở ra máy tính thật lớn, ngón tay như bay không ngừng ấn bùm bùm! Miệng không ngừng lẩm bẩm nói, “Không có khả năng! Làm sao có thể! Quỹ đạo thiên thạch hướng tới địa cầu?!”

Làm sao có thể?”

Mà khi bóng đêm ảm đạm dần dần lưu luyến rời khỏi bầu trời, khi tia nắng ban mai xuất hiện, lặng lẽ chiếu sáng đất trời.

Thành phố S, cũng chính là thành thị phồn hoa nhất Hoa Hạ, sân bay vùng ngoại thành bên cạnh khu công nghiệp, một chiếc Hummer an tĩnh chạy.

Điều khiển Hummer là một nam tử trẻ tuổi, tuấn nhã ôn hòa, khoe miệng hơi hơi mang theo ý cười. Bên cạnh ghế điều khiển là một người trẻ tuổi, khoảng chừng mười tám hai mươi, khuôn mặt đáng yêu, một thân khí tức sạch sẽ, khoe miệng của hắn cũng mang theo ý cười, thường thường quay đầu nói chuyện với nữ tử trẻ tuổi ngồi phía sau, một đôi mắt to đen láy, sáng lấp lánh như tia nắng ban mai.

“Tỷ nói An An a, như thế nào mà là da em càng ngày càng tốt a! Em nói, hai năm nay có phải gặp được kỳ ngộ nha? Gặp gỡ cao nhân ẩn cư? Tu chân?”

Nữ tử trẻ tuổi ngồi phía sau một đầu tóc dài đen huyền, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, áo khoác da màu lửa đỏ, áo thun bên trong màu đen, quần short cùng một đôi cao cổ boots nâu, già giặn lưu loát, nhưng khuôn mặt phát ra phong tình, lại tự nhiên thuần.

“Đúng vậy, mẹ thấy An An càng ngày càng nhỏ, ha ha... Y như em bé mới sinh mềm mềm trắng trắng a!” Người phụ nữ trung niên có khuôn mặt tương tự nữ tử trẻ tuổi cũng cười ha ha, cười vui cõi mở, tuy rằng lớn tuổi, nhưng khoe môi nhếch lên sáng sủa tươi cười, trong mắt còn lộ ra một tia bừng bình, đều thực dễ dàng làm người khác xem nhẹ tuổi.

“Nói bậy bạ gì đó!” Nam tử trung niên ước chừng năm mươi tuổi ngồi bên cạnh tròng mắt liếc nhìn một cái, đồng thời không dấu vết liếc mắt nhìn nam tử trẻ tuổi tuấn nhã đang lái xe phía trước, ho nhẹ một tiếng, nói rằng, “Bất quá, An An a, nghe nói con gần đây đều thao luyện, như thế nào còn trắng như vậy?”

An An, cũng chính là Thẩm An có chút buồn bực gãi gãi đầu, hắn mỗi ngày đều chạy bộ, vật lộn, nhưng thân thể làn da này ngâm hồ nước, dù bị thương gì đều có

thể lành ngay lập tức. Làm cho Tiểu Dương Tử (Dương Sở Thuần) cả ngày chê cười hắn còn trắng hơn con gái! Còn có Ngải Hiểu Trân kia cả ngày quanh co hỏi thăm hắn dùng mỹ phẩm dưỡng da gì ...

—— em gái người!

Hắn không muốn lại đi ngâm nước hồ, nhưng mặc kệ hắn lấy có gì, ca ca Thẩm Duệ vẫn là mỉm cười mang theo quần áo tự tay lột hắn vào hồ nước ... Còn nói hồ nước này đối với tu luyện của hắn mới có lợi. Không sai, hồ nước này chính xác giúp hắn nắm giữ linh thủy bí quyết rất tốt, hiện tại linh thủy bí quyết đã tiến vào tầng thứ hai, chỉ lạ —— tác dụng phụ này cũng quá lớn!

Thẩm An buồn bực không muốn trả lời.

Mà Thẩm Duệ bên cạnh lại đột nhiên ngừng xe, quay đầu về mặt nghiêm túc mở miệng, “Ba, mẹ, Tiểu Uyển, An An chính xác là có kỳ ngộ.”

Chỗ ngồi phía sau, nữ tử trẻ tuổi —— Thẩm Uyển, phụ nữ trung niên —— Lâm Ấu Trân (cái này ngộ, Chương 1 ghi là Từ Phương mà giờ tên khác, khó hiểu. Mà mọi người xem như là bug bỏ qua hen, về sau toàn kiu là mẹ Thẩm thôi không thấy nhắc tên nữa hoho ()), nam tử trung niên —— Thẩm Đại Bình, đều đồng loạt sửng sốt.

Hả? Thực sự kỳ ngộ?

Mà Thẩm An cũng ngăn người, phản ứng đầu tiên trong lòng là, chẳng lẽ ca ca muốn nói ra chuyện không gian? Không phải ca ca nói chuyện không gian là bí mật giữa hai người thôi sao?

Ánh mắt mấy người đều ngốc lăng, Thẩm Duệ nghiêm túc, thông thả mở miệng, “An An, em ấy từng bị sét đánh.”

“...” Đây là Thẩm An đang đứng hình.

“...” Đây là Cha Thẩm, mẹ Thẩm, Thẩm Uyển không biết nói gì.

“An An sau khi bị sét đánh, liền có năng lực biết trước, mặt khác, An An còn có một cái không gian rộng một trăm năm mươi thước vuông.”

Thẩm Duệ không để ý đến mấy người đang đứng hình không lời gì để nói, tiếp tục bỏ thêm một trái bom nguyên tử.

Lúc này, Thẩm An mới kịp phản ứng.

Nhưng mà trong lòng có chút lo lắng, lúc này nói ra, có phải hay không bất ngờ quá lớn?

Rồi sau đó trong ba người, người thứ nhất có phản ứng cũng là Cha Thẩm.

Cha Thẩm ý tứ không rõ liếc nhìn Thẩm Duệ một cái, quay đầu nhìn về phía Thẩm An, hòa ái nói, “An An, con có năng lực biết trước, vậy con biết trước cái gì?” Tận thế? Hừ!

—— muốn nói dối cũng không lấy có đáng tin! Thấy hắn lớn tuổi dễ bị lừa sao?!

Thẩm An vừa định thốt ra tận thế, đột nhiên thấy ánh mắt Cha Thẩm ẩn ý cười lại hoài nghi, Thẩm An vùng tay lên, bùm bùm, mấy bao mì ăn liền hôm qua vừa mới chuyển vào không gian liền rớt ra!

Thẩm Uyển và cha Thẩm mẹ ánh mắt mở to nhìn! Thẩm An lại vùng tay, bùm bùm, quần áo mấy ngày hôm trước vừa mới mua cho cha Thẩm mẹ Thẩm và đồ trang sức mua cho Thẩm Uyển rớt đi ra!

Mẹ Thẩm mắt sáng rực lên, Thẩm Uyển ánh mắt sáng lên, Cha Thẩm về mặt phức tạp.

“Ba, 2g57 chiều ngày mai, khu xx sẽ phát sinh động đất cấp 4...” Thẩm An nhìn chằm chằm vào Cha Thẩm, “Ba, ba ngày sau, xxx sẽ xuống đài... Còn có...”

“Được rồi, không cần phải nói, ba ba tin.” Cha Thẩm đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt có chút phức tạp và lo lắng nhìn về phía Thẩm An, trong ba đứa con của hắn, để cho hắn kiêu ngạo chính là Thẩm Duệ, để cho hắn yêu thương chính là Thẩm Uyển, để cho hắn yên tâm chính là Thẩm An.

Bởi vì Thẩm Duệ ưu tú, đại bộ phận ánh mắt của hắn đều đặt trên đứa con để cho hắn tự hào kiêu ngạo này, bởi vì Thẩm Uyển là con gái duy nhất, hắn vẫn luôn nghĩ đó là Thẩm Uyển. Ngược lại là Thẩm An...

Bởi vì từ nhỏ do Thẩm Duệ và Thẩm Uyển quản giáo, hắn vẫn luôn không đa nghi, hơn nữa Thẩm An nhu thuận nghe lời hiểu chuyện...

Bị xem nhẹ nhất ngược lại là đứa con nhỏ nhất...

Mà, cho đến khi Thẩm Duệ tâm tư quỹ bí bị chính mình và lão bà ngẫu nhiên gặp được, hấn thất vọng, Thẩm Duệ ưu tú như thế lại...

Thất vọng và phần nộ trong lòng, còn có nói không nên lời nên giận chó đánh mèo, hấn càng thêm lãnh đạm Thẩm An.

— trong lòng là tức giận nói không nên lời, có thể hay không là đứa con nhu thuận nghe lời này dụ dỗ Thẩm Duệ?

Tuy rằng sau đó Thẩm Duệ chủ động tòng quân rời nhà, trong bộ đội từng bước thăng chức, thậm chí tiến nhập đẳng cấp cao nhất trong bộ đội, mang đến cho hấn mang đến thể diện rất lớn, nhưng, trong lòng vẫn còn tồn bất mãn — bởi vì hấn biết, Thẩm Duệ cũng không thay đổi tâm tư của mình, tương phản là tâm tư càng ngày càng sâu!

Cũng bởi vậy, hấn đối với Thẩm An có thể nói là càng thêm lãnh đạm.

Rốt cục, hai năm trước, bởi vì những thân thích vì tư lợi nói xằng bậy, Thẩm An giận mà rời nhà. Hấn mới giật mình phát hiện mình đối với Thẩm An có bao nhiêu bất công!

Tâm tư của Thẩm Duệ và hấn có quan hệ gì đâu? Thẩm An vô cùng vô tội!

Mà chờ đến khi hấn muốn văn hồi, Thẩm An đã chặt đứt liên hệ. Hoàn hảo, An An rốt cục trở lại...

“An An, nhớ kỹ, việc con biết trước tương lai và có không gian đều tuyệt đối không thể để cho những người khác biết!” Cha Thẩm nhìn chằm chằm Thẩm An, nghiêm túc ngưng trọng nói.

Mà Thẩm Uyển bên cạnh cầm đồ trang điểm nghiên cứu vui sướng hài lòng, còn có mẹ Thẩm vừa nghe, đều khấn trương ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm An.

Thẩm Uyển thậm chí nhéo lỗ tai Thẩm An, cả giận nói, “Đứa em ngu ngốc! Dem chuyện không gian này nói ra làm gì a! Nếu có người dùng thuật thôi miên bắt tỷ nói đi ra thì làm sao a!? Nếu có người giống em có công năng đặc dị có thể nhìn ra ký ức của tỷ vậy phải làm thế nào a!”

Thẩm An nhất thời vô tội, chuyện không gian là ca nói mà ... Không phải hấn nói a... Hơn nữa, loại chuyện này hấn cũng không tính toán gạt ba mẹ và tỷ tỷ.

— về sau trong mặt thể trốn chết còn phải che che lấp lấp chuyện không gian rất phiền toái!

Cái không gian một trăm năm mươi thước vuông này chính là hấn và ca cùng nghĩ ra một cái lí do để thoái thác.

Thẩm Duệ vẻ mặt không vui gạt tay Thẩm Uyển đang nhéo tai Thẩm An, trầm giọng nói, “Em sẽ không nói ra được!”

Thẩm Uyển ánh mắt sáng long lanh nhìn về phía Thẩm Duệ, “Ca, ca có biện pháp?”

Thẩm Duệ sờ sờ lỗ tai Thẩm An có chút ửng đỏ, thấy Thẩm Duệ đau tiếc vuốt tai Thẩm An, Thẩm Uyển cúi đầu sờ sờ bàn tay bị chụp hồng, trong lòng oán thầm, anh hấn có phải hay không đả ngộ cũng quá khác nhau? Bất quá, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy...

Nàng coi như là thói quen, bất quá, cũng phải nhìn xem trường hợp chứ? Thẩm Uyển trộm liếc mắt Cha Thẩm bên cạnh, ba ba như có điều suy nghĩ, cũng không biết đang suy nghĩ gì?

14. Chương 14: Chuẩn Bị (6)

“Tiểu Duệ, con có biện pháp gì?” mẹ Thẩm lên tiếng truy vấn, việc này chính là phiền toái lớn, các con không giấu diếm chuyện không gian làm cho nàng thật cao hứng, nhưng nếu bởi vậy mà mang đến phiền

toái cho các con, nằng thà rằng cái gì cũng không biết!

“dạ, mẹ, nơi này có ba viên thuốc, có thể bảo hộ mọi người không bị khổng chế và ám toán.” Thẩm Duệ từ hư không lấy ra ba viên thuốc, mấy ngày trước đây hắn rút cục tiến giai đến thiên cơ bí quyết tầng thứ ba, mở ra một cái công pháp truyền thừa hạn chế, cũng rút cục vào được cái rừng cây nhỏ kia, từ trong một thạch động trong rừng, hắn tìm được một ít thuốc, chỉ là, phần lớn thuốc đều là vô dụng, chỉ miễn cưỡng tìm được ba viên có thể nâng cao thể chất, tẩy tẩy phạt kinh.

Mẹ Thẩm tiếp nhận, hỏi cũng không hỏi liền nuốt vào bụng, Thẩm Uyển thì ngử ngử, thì thào một câu “Nghe như thế nào giống socola vậy.” Mà Cha Thẩm là liếc nhìn Thẩm Duệ một cái, không hỏi gì liền nuốt xuống.

Thẩm An nhìn, trừng mắt nhìn, cứ như vậy? Ba mẹ uống liền? Mất công hắn lúc trước trong không gian đi theo ca ca phát hiện ba viên thuốc này còn đang suy nghĩ nên làm sao dụ ba mẹ và tỷ uống hết, lại không nghĩ rằng, ca ca thể nhưng cứ như vậy giải quyết xong?

Thẩm Duệ thấy ba người trong nháy mắt đều uống hết, ngăn người, thuốc này chính là tẩy tẩy phạt kinh, hơn nữa... Sau khi uống thuốc sẽ lập tức ngủ say ...

Ầm! Bịch!

Thẩm An nhìn ba người phía sau ngã thành một đoàn, gãi gãi đầu, quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, “Ca? Làm sao giờ?”

Thẩm Duệ than nhẹ một tiếng, ai, còn có thể làm như thế nào? Chờ thôi.

Thẩm Duệ lấy điện thoại di động ra, bắt đầu quay số điện thoại, “Này, lão Lưu, kẹt xe, chắc tối nay mới về tới. Nói Hứa bá bá không cần chờ ba ta.”

Cúp điện thoại, Thẩm Duệ nhìn về phía Thẩm An, Thẩm An đã đi đến chỗ ngồi phía sau, điều chỉnh tư thế cho cha Thẩm mẹ Thẩm và Thẩm Uyển ngồi dậy.

“Ca, ca nói xem, đợi lúc ba mẹ tỉnh lại, chúng ta nên nói như thế nào?” Thẩm An nhìn Cha Thẩm khuôn mặt đỏ bừng nhắm chặt hai mắt, trên người bùn đất từ từ lộ ra, thật nhanh, trong xe liền tràn ngập mùi tanh hôi.

Thẩm An quơ quơ ngón trở, ngón trở phát ra bọt nước, đã đem mùi hôi thối trong xe xua bớt đi một ít.

Thẩm Duệ cũng nhẹ nhàng vung tay lên, ánh sáng chợt lóe, ngay trước mặt cha Thẩm mẹ và Thẩm

Uyển bốn phía bày ra tường ngăn cách.

Thẩm An bò lại ghế phụ lái, nhìn Cha Thẩm ngồi đó nhắm chặt mắt, mẹ Thẩm, còn có tỷ tỷ Thẩm Uyển, Thẩm An khóe miệng chậm rãi giương lên nụ cười vui vẻ, thật tốt, đời này, cả nhà bọn họ rút cục đều có thể ở cùng một chỗ.

Thẩm Duệ cúi đầu nhìn Thẩm An khóe miệng cười hạnh phúc, vươn hai tay ra, từ phía sau lưng ôm chặt Thẩm An, cúi đầu, thật là tự nhiên hôn nhẹ nhàng vào khóe miệng Thẩm An, thấp giọng cười nói, “Thì nói đó là thuốc phòng ngừa bị khổng chế và thôi miên, ừ, còn có có thể tăng cường thể chất, làm đẹp dưỡng da, về phần ca có dị năng, yên tâm, ca đã nghĩ tốt nên nói như thế nào.”

Thẩm An ngơ ngác a một tiếng, ý thức còn dừng lại tại lúc khóe miệng nhẹ nhàng bị đụng vào kia, không phải chưa bị ca hôn lần nào, nhưng chỉ là ở cái trán, hai má, ngẫu nhiên còn có tóc, cái mũi, nhưng mà khóe miệng ... là lần đầu tiên..., loại cảm giác này, thật đúng là rất đặc biệt ... Mặc dù có chút quái quái, bất quá, từ nhỏ đến lớn thân mật đã trở thành thói quen, cho dù hai năm không gặp, nhưng sau khi trọng sinh gặp lại được ca ca che chở trân trọng, làm Thẩm An thật nhanh liền xem nhẹ quái dị trong lòng.

Thẩm Duệ ôm thật chặt Thẩm An, trên mặt bình tĩnh, nhưng khó mắt lại nhìn chăm chăm Thẩm An, thấy Thẩm An sưng sốt phát ngốc một chút, liền tiếp tục thuận theo dựa vào chính mình, khóe miệng vẫn là nụ cười vui vẻ, nhẹ nhàng thở ra trong lòng, ánh mắt lóe lóe, ôm chặt lấy Thẩm An.

Mà thật nhanh, người đầu tiên tỉnh lại là Thẩm Uyển, Thẩm Uyển đầu tiên là mơ mơ màng màng nhìn nhìn bốn phía, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Duệ và Thẩm An, còn cười cười, nhưng giây tiếp theo, Thẩm Uyển liền hét âm lên, “Đây là cái gì?!”

Ngay sau đó Cha Thẩm cũng tỉnh lại, cũng kinh hãi nhìn bùn đen trên người mình, người cuối cùng tỉnh lại là mẹ Thẩm cũng kinh hoảng không thôi.

Thẩm Duệ vung tay lên gỡ bỏ cấm chế ngăn cách, lập tức mở miệng cười nói, “Ba mẹ, Tiểu Uyển, không cần khẩn trương, đây là tạp chất trong cơ thể mọi người bị ép ra, đây là chuyện tốt, chứng minh thân thể sẽ càng ngày càng khỏe mạnh.”

Thẩm Uyển bịt mũi, khó có thể nhẫn nại nói, “Ca, chúng ta vẫn là đi nhanh lên thôi, em nhịn không được, em muốn tắm rửa!!!”

“Ân! Đúng vậy! Tiểu Duệ, mau lái xe, có chuyện gì chờ chúng ta tắm rửa xong lại nói!” mẹ Thẩm cũng không thể chịu đựng bùn đất tanh hôi trên người.

Cha Thẩm trực tiếp lấy khăn tay ra, bắt đầu dùng sức chà xát cả người.

Thẩm Duệ cười cười, quay đầu, giẫm chân ga, xe bắt đầu chạy nhanh như bay!

Khi Cha Thẩm tắm rửa xong ra khỏi nhà tắm tập thể cải tạo lại từ nhà xưởng, chỉ thấy con trai trưởng nhà mình đứng trước cửa nhà tắm, hai tay đút trong túi quần, người dựa vào tường, khoe miệng trước sau như một mỉm cười, ngửa đầu nhìn không trung. Về mặt vẫn là ôn hòa như cũ.

Cha Thẩm xoa cánh tay của mình, là ảo giác sao? Sau khi tắm xong, ông cảm thấy mình so với ngày xưa có tinh thần nhiều hơn! Hơn nữa, làn da hình như tốt hơn?

“Ba?” Khi Cha Thẩm vừa đi ra, Thẩm Duệ liền phát hiện. Tu luyện thiên cơ bí quyết, làm cho giác quan của hắn sắc bén hơn người, hơn nữa theo hắn tiến giai, phạm vi có thể cảm ứng được cũng mở rộng.

“An An đâu?” Cha Thẩm hỏi, mắt nhìn bốn phía, hình như An An không có ở đây?

“An An đi rèn luyện.” Thẩm Duệ trả lời, nhìn Cha Thẩm, vẻ mặt thực ôn hòa bình tĩnh.

Cha Thẩm nhìn Thẩm Duệ, hỏi, “Chuyện An An biết trước được là chuyện gì?”

Thẩm Duệ vẻ mặt nghiêm túc ngưng trọng, “Ba, tận thế sắp tới.”

Cha Thẩm ngẩn người, nhìn nhìn bầu trời, buổi chiều 3g, bầu trời xanh đến thật...

Cha Thẩm nhìn trời một lúc lâu, mới quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, “Sự việc đều chuẩn bị tốt?”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Không sai biệt lắm.”

Cha Thẩm hơi hơi gật đầu, đột nhiên nghiêm túc nhìn chằm chằm Thẩm Duệ, lạnh lùng nói, “Ba mặc kệ con làm như thế nào! Tóm lại, việc An An không muốn làm, con không thể ép buộc nó! Nếu không lão tử liền một phát bắn chết con!”

Thẩm Duệ mỉm cười, nụ cười cực kỳ sung sướng.”Ba yên tâm, con sẽ không bức bách An An.”

Cha Thẩm hừ hừ, “Tốt nhất là như vậy!”

Cha Thẩm không đứng yên, xoay người quay lại nhà tắm.

Mà Thẩm Duệ thì cười sáng lạn như mặt trời lúc 6g (so sánh ngộ quá @.@), xoay người đi tìm An An.

Cha Thẩm đi vào nhà tắm, chỉ thấy vợ đang lo lắng nhìn mình.

“Làm sao vậy? Lão bà tử?” cha Thẩm nhìn vẻ mặt lo lắng của vợ, liền lên tiếng hỏi.

“Lão nhân... Ông đáp ứng?” mẹ Thẩm thấp thỏm bất an hỏi, chuyện khó nói của con trai trưởng nhà mình, lúc trước chồng bà thiếu chút nữa đã muốn bắn chết con trai trưởng, sau lại còn giận chó đánh mèo lên người con trai út vô tội. Như thế nào liền...

Cha Thắm vừa nghe, hừ hừ, “Tôi đáp ứng khi nào? Tôi vừa rồi chính là cảnh cáo nó, nếu nó dám ép buộc An An, tôi liền bắn bỏ nó!”

Mẹ Thắm muốn nói lại thôi, cái đó và đáp ứng có khác nhau chỗ nào? Chỉ cần An An đồng ý, đó không phải là...

“Bà yên tâm! An An không nhanh thông suốt như vậy!” cha Thắm thấy mẹ Thắm vẻ mặt rối rắm, giận dữ nói, bất quá, nếu mà An An thật sự thông suốt ... Việc này cũng rất là phiền toái!

Mẹ Thắm lúc này cũng nghĩ thông suốt, cũng giận dữ nói, “Mặc kệ! Lão nhân, chúng ta liền thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần bọn nhỏ sống khoẻ mạnh, chuyện khác không cần quan tâm!”

Cha Thắm ừ một tiếng, ông sẽ không nói gì, cứ thuận theo tâm tư tự nhiên.

Hơn nữa, mặt thế...

“Đúng rồi, lão nhân, ông có phát hiện gì không?” mẹ Thắm đột nhiên tiến đến trước mặt cha Thắm, hưng phấn hỏi.

Cha Thắm trừng mắt nhìn, phát hiện cái gì? Không lẽ là nói làn da tốt hơn, mắt sáng rực lên, tinh thần tốt hơn nhiều, khụ khụ...

Chính là cả người nhìn trẻ hơn nhiều tuổi!

—— nói, như thế nào lại xinh đẹp như vậy?!

Cha Thắm ấp úng mở miệng, “Là không phải bộ dạng cũ”

Mẹ Thắm nghe vậy, nhất thời nổi giận, “Cái gì mà bộ dạng cũ!”

Lúc này, Thắm Uyển kinh hô một tiếng, cha Thắm và mẹ Thắm cùng quay đầu lại chỉ thấy con gái nhà mình giống như biến thành thiếu nữ mười tám xinh như hoa, vừa chạy tới, vừa hét lên, “Ai nha! Ba mẹ, hai người trẻ hơn nhiều lắm a!”

Cha Thắm nhú mày tiến lên che miệng Thắm Uyển, cảnh cáo, “Tiểu Uyển, con lớn tiếng như vậy làm gì! Muốn ồn ào cho mọi người đều biết hết sao?!”

Thắm Uyển đột nhiên bưng tỉnh, lập tức nghiêm nghị thần sắc, khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu được. cha Thắm lúc này mới buông tay ra.

Mẹ Thắm lúc này cũng hồi thần, kéo Thắm Uyển qua, thấp giọng khấn trương nói, “Tiểu Uyển, việc này chúng ta đều phải giữ bí mật chặt chẽ biết không? Ca ca và em trai con làm ra viên thuốc này nhất định là đồ vật vô cùng quý hiếm, nếu như bị người khác biết sẽ không tốt.”

Thắm Uyển lập tức nghiêm nghị nói, “Ba, mẹ, hai người yên tâm, giết chết con cũng sẽ không nói.” Dừng một chút, lại buồn bực nói, “Nhưng mà bộ dạng ba người chúng ta có thể hay không...”

Ba người bọn họ lúc này đều trẻ hơn thiết nhiều tuổi a.

“Cái này ca ca con sẽ xử lý tốt, yên tâm đi.” cha Thắm ngược lại thật thản nhiên.

Ông tin tưởng bản lĩnh con trai trưởng của mình.

Thắm Uyển cũng gật đầu, dựa vào bản lĩnh ca ca của nàng, chính xác là không cần quan tâm.

Vì thế, ba người nói thầm trong chốc lát, thương lượng các loại lý do, xác định bất kể gặp loại tình huống nào cũng sẽ không lộ ra, ba người mới ra khỏi nhà tắm.

Mà ba người sau khi ra khỏi nhà tắm thật nhanh liền cảm nhận được không khí hùng hực khấn trương trong căn cứ.

Nhìn trên sân huấn một tốp người đang chạy, mười mấy người chuyên chú luyện bắn, mấy người bận rộn ở bên trong văn phòng chạy vào chạy ra, phía sau nhà xưởng thỉnh thoảng có xe thùng đựng hàng ra vào,

trong không khí, tràn ngập khẩn trương, làm cha Thẩm và mẹ Thẩm hai người không khỏi nắm chặt tay nhau, còn Thẩm Uyển về mặt bắt đầu sắc bén.

Lúc này, một người chạy tới, “Thẩm bá bá, Thẩm bá mẫu!”

Thẩm Uyển vừa xoay người nhìn thấy, không khỏi dịu đi khí tức, “Lưu ca!”

Người tới là người Thẩm Uyển tương đối quen thuộc, là người có khả năng đặc lực nhất bên cạnh ca ca —— Lưu Khiết!

Lưu Khiết đẩy kính mắt, mấy năm trước hắn chỉ gặp qua Thẩm Uyển một lần, hiện giờ gặp lại...

Lưu Khiết trong lòng nghĩ, quả nhiên Thẩm An đệ đệ vĩnh viễn giống như thiếu niên mười tám tuổi làn da thật tốt là do gen di truyền a!

Nhìn thấy làn da của Thẩm Uyển này chắc chắn Ngải Hiểu Trân và mấy người nữ nhân kia sẽ ghen tỵ đến chết!

“Tiểu Uyển, lão đại gọi em qua sân huấn luyện bên kia.” Lưu Khiết mỉm cười nói.

15. Chương 15: Chuẩn Bị (7)

Thẩm Uyển vội cười đáp, “Cám ơn Lưu ca, em qua đó liền.”

Lưu Khiết lại mỉm cười nhìn về phía mẹ Thẩm, “Thẩm bá mẫu, ngài và Thẩm bá bá xin theo con đi nhà ăn bên kia, Hứa bá bá đã chờ ở nơi đó.”

Cha Thẩm và mẹ Thẩm liếc nhau, liền cười nói, “Làm phiền tiểu Khiết.”

Lưu Khiết nghe thấy hai chữ “Tiểu Khiết”, ánh mắt chợt lóe, khóe miệng co rút, nụ cười trên mặt cứng đờ. —— lão tử tên Lưu Khiết! Không phải tiểu Khiết!

Cha Thẩm cười ha ha tiến lên vỗ vỗ bả vai Lưu Khiết, “Tiểu Khiết a! Mấy năm nay vất vả huynh đệ các cậu giúp đỡ tiểu Duệ a!”

Mẹ Thẩm cũng lạnh lẽo cười, “Đúng vậy! Tiểu Khiết đúng là cậu bé ngoan!” Dừng một chút, lại nhiệt tình tiến lên, “Tiểu Khiết, có vợ chưa? Bá mẫu quen biết không ít cô gái tốt a.”

Lưu Khiết ra vẻ bình tĩnh đẩy gọng kính, tiếp tục mỉm cười, “Cám ơn Thẩm bá mẫu, bá phụ bá mẫu, chúng ta cần phải đi, Hứa bá bá vừa nghe nói hai người sắp tới, liền chuẩn bị một chai Mao Thai...”

Lưu Khiết còn chưa dứt lời, cha Thẩm liền xoay người, tươi cười hết sức hòa ái, “Ai nha! Cái lão Hứa này a! Đã nói với hắn bao nhiêu lần, không cần uống rượu, vậy mà còn chuẩn bị chai Mao Thai làm gì! Ai! Lão bà tử! Tôi đi trước a! Bà với tiểu Khiết tiếp tục tán gẫu ——” tiếng nói vừa dứt, cha Thẩm cũng đã bay xa.

Mẹ Thẩm vừa nghe, nổi giận, “Ông già kia, ông dám đi uống rượu?!”

Lưu Khiết nhìn mẹ Thẩm gơ tay gơ chân mắng cha Thẩm đã bay xa, yên lặng đẩy mắt kính, quả nhiên người nhà Thẩm lão đại đều không đơn giản ...

Đến sân huấn luyện, Thẩm Uyển nhìn thấy Thẩm An đang chạy trên đường băng, giật mình, An An thật sự... Thay đổi rất nhiều, kiên định trong ánh mắt kia chưa từng thấy qua, tuy rằng bề ngoài An An trắng xinh hơn rất nhiều, vừa nhìn thấy, vẫn là bộ dạng chàng trai mười bảy mười tám tuổi, nhưng kiên nghị trong vẻ mặt cũng là lần đầu tiên thấy, cảm giác... giống như An An trưởng thành ...

“Tiểu Uyển.” giọng nói của Thẩm Duệ làm Thẩm Uyển lấy lại tinh thần.

Thẩm Uyên nhìn về phía Thẩm Duệ đang mỉm cười ngoắc mình, vội nhấc chân đi tới, “Ca!”

“Tiểu Uyên, đến, ca giới thiệu cho em một chút.” Thẩm Duệ mỉm cười gật đầu với Thẩm Uyên, chỉ vào mấy cô gái vẻ mặt tò mò đứng bên cạnh nói rằng, “Đây là Ngải Hiểu Trân. Em trai của cô ấy là Ngải Hiểu Sơ, thủ hạ của lão Chu.”

Ngải Hiểu Trân cười với Thẩm Uyên, còn bưng bình nháy mắt.

“Đây là Bạch Mộng Viên. Em họ của Bạch Cảnh Khanh.” Thẩm Duệ chỉ vào cô gái có khuôn mặt lạnh lùng, trên mặt còn có vẻ cao ngạo đang đứng bên cạnh Ngải Hiểu Trân.

Cô gái kia nhìn Thẩm Uyên, chỉ lãnh đạm nhìn lướt qua, liền dời mắt đi chỗ khác.

Thẩm Uyên nhướng nhướng mày, sắc bén chú ý tới, cô nàng tên Bạch Mộng Viên này ánh mắt vẫn luôn nhìn vào đại ca nhà mình.

Thẩm Uyên nghiêng ngẫm mỉm cười, trong lòng bật cười, lại là một cô nàng ngốc ánh mắt đặt trên đỉnh đầu còn vọng tưởng trai đẹp chất lượng tốt!

“Đây là Tống Tiêu Tiêu, em gái Tống Húc Dương.” Thẩm Duệ chỉ vào cô gái nhỏ xinh rụt rè đang cười khách sáo đứng phía sau Ngải Hiểu Trân.

Thẩm Uyên cũng mỉm cười đối với cô gái có khuôn mặt cười khách sáo giống như thực thân thiết, nhưng trong mắt vẫn là cất dấu khinh thường kia, trong lòng thầm nghĩ, trừ bỏ Ngải Hiểu Trân ra, hai cô nàng này, đều không đáng tin!

“Tiểu Uyên, em cùng các nàng đồng thời huấn luyện.” Thẩm Duệ mỉm cười nói, “Năm ngày sau, bốn người các ngươi so tài, người thắng coi như đội trưởng!”

Ba người sững sốt, Thẩm Uyên chỉ mỉm cười tùy ý, “Hiểu được!”

—— đến lúc đó đội trưởng khẳng định chính là nàng! Em gái Thẩm Duệ làm sao có thể thua được?

Tuy rằng nàng không hiểu chỉ có bốn người con gái còn cần đội trưởng làm gì ...

Bên kia, trong phòng ăn.

Cha Thẩm sờ sờ lỗ tai bị nhéo sưng đỏ, ngượng ngùng cười, bưng chén rượu lên, cười gượng nói, “Lão Hứa, thật sự là để ông chê cười a!”

Nam nhân trung niên phúc hậu ngồi đối diện cha Thẩm cười ha ha, vỗ vỗ vai cha Thẩm, nói đùa, “Lão Thẩm a, nhìn không ra đó, lúc trước trong bộ đội đều nói ông là người nham hiểm, không thể ngờ được trước mặt vợ lại là một con hổ giấy!”

Nhớ lại bộ dáng lão Thẩm vừa rồi bị vợ lắc lắc lỗ tai tức giận mắng cũng không dám động, hà hà ...

Nam nhân trung niên phúc hậu, cũng chính là lão Hứa —— cha Chu Vũ, lần thứ hai chụp bàn phá lên cười.

Cha Thẩm cương mặt cười cười, đột nhiên âm trầm trầm mở miệng, “Hứa Đại Phú, chúng ta cũng lên đài luyện tập??”

“Khụ khụ...” Lão Hứa, cũng chính là Hứa Đại Phú nghiêm nghị lại, “Lão Thẩm, nói tới, ông nuôi được hai đứa con trai rất giỏi!”

Hứa Đại Phú rất chân thành nói, “May mà Tiểu Võ nhà tôi lúc xuất ngũ gặp được tiểu Duệ nha...”

Cha Thẩm cười cười, khiêm tốn nói, “Nào có! Nếu không có tiểu Võ với mấy đứa tiểu Khiết kia canh chừng tiểu Duệ, tiểu Duệ sao có được hôm nay a.” Tuy rằng khiêm tốn, trong ý cũng là thờ dài... Nếu không có cái loại tâm tư quỷ bí nói không nên lời thì tốt rồi... Ai...

“Bất quá, lão Thẩm, tôi nói thật, tiểu Duệ hần gần đây làm loại cây thế này, có phải hay không ...” Hứa Đại Phú muốn nói lại thôi, mắt nhìn cha Thẩm, nghi hoặc và lo lắng trong mắt không chút nào che dấu.

Cha Thẩm cũng nghiêm nghị, “Lão Hứa, việc này tôi cũng không rõ ràng lắm, bất quá tôi hiểu tiểu Duệ, nó rất cẩn trọng, sẽ không làm không bất luận chuyện gì nguy hiểm.” Dừng một chút, cha Thẩm hạ giọng

nói, “ Ông xem, cả tôi và lão bà tử còn có Tiểu Uyển đều đến, cho nên, việc này, khẳng định có nguyên do. Đúng rồi, thằng nhóc tiểu Võ kia có nói cái gì không?”

Hứa Đại Phú thở dài, “ Tên nhóc tiểu Võ kia cái gì cũng đều không nói, chỉ là nói tôi nhanh chóng gia tăng rèn luyện.”

“Nếu tiểu Võ đã nói như vậy, việc này khẳng định rất nghiêm trọng.”

Cha Thắm vừa há mồm to cắn thịt, vừa mơ mơ hồ hồ nói, trong lòng cũng suy nghĩ, nếu mặt thể tới, thịt kho tàu ngon như vậy khẳng định không được ăn!

“Bất quá, lão Thắm...” Hứa Đại Phú đột nhiên thần thần bí bí hạ giọng, mắt xem xét bốn phía, nhỏ giọng nói, “Tôi nghe người ta nói, hình như là mặt thể sắp tới ...”

Nói xong lại khẩn trương dặn dò, “Tôi đây chỉ là nghe người ta nói! Tiểu Lưu bên hậu cần, chính là Lưu Khiết, đều đang dữ trữ kho hàng ở khắp nơi!”

“Phì ——” cha Thắm phun đầy rượu lên mặt Hứa Đại Phú, phun xong lại hối hận! Ai u uy! Rượu của lão tử a!!!

Hứa Đại Phú bị phun đầy rượu cũng không buồn bực, chỉ khẩn trương dặn lần nữa, “Ông đừng nói lung tung a! Tôi đây cũng chỉ là nghe người ta nói!”

Cha Thắm không còn gì để nói nhìn Hứa Đại Phú, năm đó trong bộ đội bị gọi là gốc đại thiếu, bao nhiêu năm qua vẫn y như vậy a!

Không cho người ta nói lung tung, còn ở nơi này dùng sức nói với ông!

Bất quá chuyện mặt thể này như thế nào giống như biến thành sự thật ván đã đóng thuyền?

Cẩn thận ngẫm lại, này khẳng định lại là tiểu Duệ làm ra!

Thế nhân đều là như vậy, cho dù là giống trống khua chiêng nói, không chừng vàng thật cũng sẽ bị cho là đồng giả! Nhưng nếu là tin tức lén lút bay loạn nơi nơi, thì đồng giả cũng trở thành vàng ròng!

Đương nhiên, chuyện mặt thể này phỏng chừng tất cả mọi người đều nửa tin nửa ngờ, nhưng đối với động tác rầm rộ như vậy của tiểu Duệ, người khác rất là lo lắng và hoài nghi!

Đặc biệt... Không ngừng có thân nhân của người trong căn cứ bị triệu tập về...

“Được, tôi sẽ không nói lung tung.”

Cha Thắm ra vẻ không tin lời biếng nói, lại tùy ý hỏi, “Tiểu Võ đâu? Ông hỏi tiểu Võ, tiểu Võ nói như thế nào?”

“Tiểu tử kia bảo tôi cái gì cũng đừng hỏi!” Hứa Đại Phú nghiêng răng, thở phì phì nói.

Cha Thắm a một tiếng, tiếp tục cúi đầu mồm to ăn thịt!

Hứa Đại Phú thấy cha Thắm một chút cũng không thèm để ý, ăn thịt uống rượu, cũng chỉ chuyển đề tài sang chuyện khác, ai, xem ra tiểu Duệ cũng không lộ tin tức với người trong nhà a.

Vẫn là tiểu Võ nhà mình tốt a, chuyện mặt thể đều nói với ông, Hứa Đại Phú đắc chí trong lòng cười trộm. Bất quá nghĩ tới tiểu Võ nhà mình quán Dương Sở Thuần, Hứa Đại Phú lại thở dài trong lòng, ai, như thế nào lại không thích con gái? Cổ tình thích tên nhóc Dương Sở Thuần đó? Vậy mà tên nhóc Dương Sở Thuần lại gốc không nhìn ra tâm tư tiểu Võ nhà mình ... Ai...

Lại nói đến sân huấn luyện bên này, sau khi nghe Thắm Duệ nói năm ngày sau sao tài xác định đội trưởng, Ngải Hiểu Trần là người thứ nhất giờ tay.

“Thắm lão đại, tôi xin phép bỏ cuộc trận đấu năm ngày sau!” Ngải Hiểu Trần lớn tiếng nói, lý do hợp lý, “Giá trị vũ lực của tôi không cao, tôi bỏ quyền!” Dừng một chút, lại nghiêm trang chững chạc nói, “Mặc kệ ai là đội trưởng, tôi đều phối hợp!”

Thẩm Duệ cười cười, rất là thân thiết, “Có thể.”

“Tôi cũng không đánh.” Bạch Mộng Viện lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm Duệ, có chút phức tạp, “Tôi là tới gặp anh tôi, không phải đến tổ đội!”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Được! Vậy ngày mai cô liền rời khỏi căn cứ.” Thẩm Duệ không nói nữa, quay đầu ngoắc Ngũ Lang bên sân đăng ký, “Ngũ Lang, lại đây!”

“A! Lão Đại! Có chuyện gì?” Ngũ Lang chạy tới, nhìn thấy Thẩm Uyển ánh mắt sáng lên, lập tức quay đầu đứng nghiêm trước mặt Thẩm Duệ, nghiêm túc hỏi.

“Cô gái này ngày mai rời khỏi căn cứ, cậu an bài một chút.” Thẩm Duệ ôn hòa nói.

Bạch Mộng Viện vừa nghe, nhất thời biến sắc, nhìn về phía Thẩm Duệ, ánh mắt nhất thời thống khổ.

Mà Thẩm Duệ giống như không nhìn thấy, quay đầu nhìn về phía Tống Tiêu Tiêu, mỉm cười hỏi, “Còn cô? Đánh hay không đánh?”

Tống Tiêu Tiêu ngẩn người, lập tức mím môi, nhìn thẳng Thẩm Duệ, “Tôi muốn biết, vì sao không để chúng tôi tự lập đội?”

Thẩm Duệ hòa ái hoà ái, mỉm cười, nhưng ánh mắt lại là lạnh như băng, “Không vì sao hết, đây chính là quy định nơi này, cô không muốn tuân thủ, cô liền rời khỏi. Ai cũng sẽ không ngăn cô.”

Lúc này, Từ Trường Thiên phụ giúp đẩy xe lăn Bạch Cảnh Khanh lại đây.

“Nha! Sao nóng nhiệt vậy?” Từ Trường Thiên cười hì hì nói xong, lại rất là thân thiết nhìn về phía Bạch Mộng Viện sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn còn cao ngạo, “Viện Viện, thế nào? Cũng không tệ lắm đi.”

Bạch Cảnh Khanh liếc nhìn Bạch Mộng Viện, nhìn về phía Thẩm Duệ, nghiêm túc nói, “Lão Đại, Viện Viện không hiểu chuyện, anh bỏ qua cho.”

Thẩm Duệ cười cười, quay đầu nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, “Em họ cậu ngày mai phải rời khỏi căn cứ, tối hôm nay cậu trò chuyện vui vẻ với cô ấy đi.”

Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh đồng loạt sửng sốt. Bọn họ vốn đang bận việc ở phía sau, nhận được tin nhắn SOS của Ngải Hiểu Trân, liền nhanh chóng chạy tới sân huấn luyện, chỉ nghĩ là tranh chấp nho nhỏ, lại không ngờ là nghiêm trọng đến mức ngày mai lập tức rời khỏi căn cứ!

Bạch Cảnh Khanh quay đầu, nhìn về phía Bạch Mộng Viện, nghiêm khắc hỏi, “Viện Viện! Em làm cái gì?!”

Thẩm Duệ lúc này đã cười như không cười nhìn về phía Từ Trường Thiên, trong mắt tràn đầy không vui.

Từ Trường Thiên sờ sờ cái mũi, trong lòng cười khổ, trong căn cứ mỗi người chỉ có thể mang ba người thân thuộc! Trong trực hệ của Từ Trường Thiên chỉ có một em trai, xui xẻo là em trai lại thật ngoan cố, làm việc cho chính phủ, Thẩm Duệ trực tiếp gạch bỏ, nói thẳng, em trai Từ Trường Thiên không thể dẫn theo, nếu muốn dẫn, cũng phải chờ sau khi mặt thế bắt đầu!

Bản thân hắn cũng rõ ràng tính nết em trai mình, cũng không nài ép, trực tiếp yêu cầu ba vị trí trong tay chuyển một vị trí cho Bạch Cảnh Khanh!

Vì thế, ba mẹ Bạch Cảnh Khanh ở ngoại quốc, ông ngoại đều được đón về, Từ Trường Thiên lại gọi thêm em họ đã mất cha mẹ của Bạch Cảnh Khanh —— Bạch Mộng Viện.

Lại không ngờ, tính nết Bạch Mộng Viện này lại quá mức kiêu ngạo! Lại nhìn trúng Thẩm Duệ, kết quả nhìn thấy Thẩm Duệ sùng bái Thẩm An, trong lòng đại khái ghen tỵ, châm chọc khiêu khích Thẩm An vài câu, đã làm Thẩm Duệ tức giận.

16. Chương 16: Chuẩn Bị (8)

Trong căn cứ đều là người nhảy bén, thái độ Thẩm Duệ đối với Thẩm An đặc biệt —— sủng nịnh biến thái, ai mà không nhìn ra?

Người trong căn cứ cũng biết, không thể đắc tội Thẩm An, mà tính tình Thẩm An lại rất tốt, người cũng đơn thuần, thường ngày cùng người trong căn cứ huấn luyện, cũng không kêu khổ.

Lúc trên võ đài quyền anh bị Thẩm Duệ đánh thành như vậy, cũng không kêu rên đau đớn, lúc rảnh rỗi còn giúp Bạch Cảnh Khanh làm việc, giúp đỡ Lưu Khiết chạy vật, lúc nào cũng như đứa trẻ ngoan, hiền lành hiểu chuyện, không kiêu ngạo, đối với ai cũng lễ phép, chỉ bởi vì lúc ăn cơm Thẩm Duệ giúp Thẩm An lột vỏ tôm đã bị đâm vài câu!

—— kỳ thật, vô tội nhất chính là Thẩm An đệ đệ.

Nhưng, cô em họ này, cô nàng Bạch Mộng Viện này là em họ mà Khanh Khanh nhà mình đau tiếc a.

Từ Trường Thiên nhìn Bạch Mộng Viện gắt gao căn môi, quật cường không chịu mở miệng, thật đau đầu.

Mà lúc này Thẩm Duệ đã mỉm cười nhìn về phía Tổng Tiêu Tiêu, “Nói như thế nào? Ngày mai cũng muốn rời khỏi đúng không?”

Tổng Tiêu Tiêu bình tĩnh nhìn Thẩm Duệ, thấp giọng nói, “Tôi ngày mai sẽ rời đi. Nhưng, anh của tôi Tổng Húc Dương phải theo ta rời đi.”

Ánh mắt Thẩm Duệ chợt lóe, cười cười nhìn Ngũ Lang đang đứng chờ ra bên cạnh, “Đi, gọi Lưu Khiết và Tổng Húc Dương tới cho tôi!”

Lúc này sự tình chuyển tiếp thật đột ngột!

Thẩm Uyển một bên nhìn, chợt chợt Ngải Hiếu Trân cũng đang sững sốt, thấp giọng hỏi, “Lúc thu nhận người đều không điều tra qua sao? Thẻ loại ngọc nào cũng kéo tới căn cứ vậy?”

Thanh âm Thẩm Uyển không cao không thấp, mọi người ở đây đều nghe thấy, vì thế, sắc mặt Bạch Cảnh Khanh trầm xuống, Từ Trường Thiên bắt đầu dĩ dĩ trán, Thẩm Duệ cũng rất là đồng ý gật đầu, “Ừ, Tiểu Uyển nói không sai!”

Thẩm Duệ cảm thấy chính mình thất sách, có lẽ ngay từ đầu, hắn không nên vội vã định ra kế hoạch như vậy.

Nhìn xem, người tới đều là thế này a!!

Nhìn bộ dạng Tổng Tiêu Tiêu này, đại khái là nghĩ hắn đang làm chuyện gì đó phi pháp. Chậc, căn cứ hiện tại “Khí thế ngất trời”, chính xác sẽ bị hoài nghi, nhưng, cơ mật hắn cũng không lộ ra ngoài, cũng không sợ bọn họ sau khi rời khỏi đây nói lung tung!

—— có cho phép, bọn họ cũng không dám!

Nhưng mà, những người này một người cũng không thể ở lại căn cứ!

Thẩm Duệ lạnh lùng nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, Bạch Cảnh Khanh đón nhận ánh mắt của Thẩm Duệ, nhất thời sắc mặt trắng nhợt!

Từ Trường Thiên lập tức tiến lên, chắn trước mặt Thẩm Duệ, trong ánh mắt có một tia cầu xin.

Thẩm Duệ thản nhiên thu hồi ánh mắt, khí thế lạnh lẽo cường đại thường ngày tận lực che giấu cũng bắt đầu phát tán!

Một cỗ áp khí cường đại chậm rãi áp chế bốn phía!

Thẩm An đang chạy bộ la người thứ nhất phát hiện khác thường!

Có lẽ là bởi vì có mối quan hệ với không gian tử phủ, tâm tình của anh hắn tốt xấu hắn đều có thể phát hiện.

Lúc này, khí tràng của ca ca giường lên, hần liền lập tức phát hiện.

Thẩm An quay đầu nhìn về phía ngoài sân huấn luyện, anh hần Thẩm Duệ vẻ mặt tươi cười nhàn nhạt, trong mắt lại không có nửa điểm ý cười.

Thẩm An nhấc chân nhanh chạy về phía Thẩm Duệ.

Khi Thẩm An đến trước mặt Thẩm Duệ, phát hiện Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh sắc mặt đã có chút trắng bệch, nhưng nhìn tình huống hần là không sao, mấy cô gái, trừ bỏ Ngải Hiểu Trân và Thẩm Uyển, hai cô gái kia đều hơi hoảng sợ nhìn về phía anh hần Thẩm Duệ, cách đó không xa, Lưu Khiết và Tống Húc Dương đang gấp rút chạy tới.

“An An?” Thẩm Duệ mỉm cười nhìn về phía Thẩm An, nhìn thấy Thẩm An, ánh mắt Thẩm Duệ vốn là có chút lạnh như băng nhất thời nhu hòa ấm áp trở lại, khí tràng quanh thân cũng dần dần dịu đi, không còn áp lực.

Từ Trường Thiên nhẹ nhàng thở ra, Bạch Cảnh Khanh cũng học ra một hơi. (Chứ không phải học máu như truyện kiếm hiệp sao *sờ cằm*)

“Ca... Có chuyện gì sao?” Thẩm An nhìn về phía tỷ của hần Thẩm Uyển, tỷ tỷ của hần Thẩm Uyển nhảy mắt với hần, hử? Cái ánh mắt này là kêu hần không cần nhiều chuyện?

“Không sao, một chút việc nhỏ.” Thẩm Duệ đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An bởi vì chạy bộ mà có chút ướt, nhu hòa mỉm cười, “Em đi chạy bộ đi, Tiểu Uyển, em cũng đi, sẵn tiện cùng luyện tập với An An.”

Thẩm Uyển lập tức đi ra, lôi kéo Thẩm An có chút không rõ tình hình, tươi cười như hoa, “Tốt lắm! Đến! An An! Để tỷ tỷ nhìn xem, gần đây em có tiến bộ không?”

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ một cái, xoay người theo Thẩm Uyển rời đi, nếu anh hần không muốn hần biết, vậy hần không cần nhiều chuyện làm gì.

Đội Thẩm An rời đi, Lưu Khiết và Tống Húc Dương cũng đã đến.

Tống Húc Dương vừa đến, Tống Tiêu Tiêu sắc mặt trắng bệch liền nhào qua, “Anh!”

Lưu Khiết nhíu mày nhìn Tống Húc Dương, quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, “Lão Đại?”

Thẩm Duệ thu hồi tươi cười, thản nhiên nói, “Lão Lưu, người đi gọi Chu Vũ, chúng ta đến lầu hai bàn việc.” Thẩm Duệ không nói nữa, nhấc chân rời đi.

Bạch Cảnh Khanh và Từ Trường Thiên nhìn nhau, hai người yên lặng đi theo.

Bạch Mộng Viện cắn môi, khi Bạch Cảnh Khanh rời đi, đột nhiên thấp thấp kêu một tiếng, “Anh họ!”

Bạch Cảnh Khanh nhíu nhíu mày, nhưng không có dừng lại. Bạch Mộng Viện có chút không cam lòng nhìn bóng dáng Bạch Cảnh Khanh, ánh mắt ủy khuất chậm rãi đỏ.

Nàng rốt cuộc làm sai cái gì? Thật sự muốn nàng rời đi sao? Chính là...

Lưu Khiết gật đầu đáp ứng, nhìn về phía Ngũ Lang, lại nhìn về phía Tống Húc Dương đang không biết làm sao, mặt không đổi sắc dặn dò, “Dàn xếp ba người bọn họ một chút, trước khi có kết quả, đừng cho bọn họ tùy ý đi lại.”

Ngũ Lang bật người đứng thẳng, đáp, “Rõ!”

Lưu Khiết dặn xong liền xoay người đi đến văn phòng.

Trong văn phòng, Thẩm Duệ vỗ mặt bàn, nói rằng, “Sự việc xảy ra chính là như vậy. Tôi tự kiểm điểm trước, thái độ của tôi không tốt, nhưng việc này cũng thuyết minh, vấn đề xử lý người nhà của mọi người không thích đáng! Tất cả mọi người hần là rõ ràng, nếu trong đội ngũ xuất hiện người không an phận, đối với an nguy của đội ngũ sẽ sinh ra uy hiếp rất lớn.”

Chu Vũ gật đầu, hần không hề gì, dù sao hai người quan trọng của hần đều ở trong căn cứ, hơn nữa chẳng những cực kỳ an phận, mà còn là thành viên quan trọng của căn cứ, mặt thế đến, Thẩm Duệ sẽ không có khả năng bỏ rơi bọn họ. Bất quá, nếu trong đội ngũ có người không an phận, đối với toàn bộ đội ngũ đều không tốt, bọn họ đều từng trong bộ đội, đương nhiên biết.

Từ Trường Thiên nhìn Bạch Cảnh Khanh, Bạch Cảnh Khanh trầm mặc, mắt rũ xuống, không nói gì.

Mà Lưu Khiết ngược lại mở miệng trước, hần nhìn chăm chăm Thẩm Duệ, “Tổng Húc Dương là một người tốt, tôi cam đoan, hần sẽ xử lý tốt vấn đề em gái của hần.”

Thẩm Duệ hí mắt, nhìn về phía Lưu Khiết, cười như không cười mở miệng, “Lão Lưu, cậu cam đoan? Vậy đi! Nhưng nếu Tổng Húc Dương xử lý không tốt, vậy cậu định làm như thế nào?”

Lưu Khiết sững sốt, lập tức rũ ánh mắt chậm rãi nói, “Đến lúc đó, tôi sẽ tự mình đưa bọn họ rời đi.”

“Nếu lỡ, Tổng Tiêu Tiêu rời khỏi căn cứ rồi nói hừ nói vượn thì sao?”

Thẩm Duệ tiến thêm một bước ép hỏi.

Lưu Khiết đột nhiên giương mắt, nhìn về phía Thẩm Duệ, ánh mắt kiên định, “Tôi sẽ tự tay giải quyết!”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Tốt lắm.”

Lập tức, Thẩm Duệ ôn hòa mỉm cười, “Lão Lưu, sự việc cũng không phiền toái như vậy, chủ yếu chính là hai cô gái đó nhìn không rõ tình thế, cậu để Tổng Húc Dương nói rõ ràng với họ.” Dừng một chút, vừa cười ha hả nói, “Bất quá. Lão Lưu, những chuyện kể tiếp tôi phân phó cậu làm, cậu đừng cho Tổng Húc Dương biết.”

Lưu Khiết ngẩn ra, lập tức trong lòng trầm xuống, đây là Thẩm Duệ tỏ rõ không tin tưởng Tổng Húc Dương?

“Tôi đồng ý.” Đột ngột, Chu Vũ mở miệng.

Lưu Khiết quay đầu nhìn Chu Vũ, có chút ngoài ý muốn, Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh liếc nhau, đều nhìn về phía Chu Vũ.

Chu Vũ vẻ mặt lạnh lùng, ngữ khí lại cực kỳ trào phúng, “Người không hiểu được báo đáp ơn nghĩa, thì không nên lưu trữ! Lão Đại đây là nhân từ!”

Nhớ ơn báo đáp? Lưu Khiết sững sốt, đầu tiên là có chút mơ hồ, sao lại nói như vậy? Lập tức giật mình.

—— chính xác! Tổng Tiêu Tiêu thật đúng là không hiểu được báo đáp ơn nghĩa!

Tổng Húc Dương và Tổng Tiêu Tiêu đều là cô nhi không cha mẹ, trong nhà cũng không có thân thích nào khác, Tổng Húc Dương trong bộ đội đặc biệt người khác, bị bắt xuất ngũ, kiếm sống khó khăn, Tổng Tiêu Tiêu có nguy cơ bị đuổi học, là Lưu Khiết phát hiện hoàn cảnh của Tổng Húc Dương, Thẩm Duệ nghe đề cử của Lưu Khiết, trực tiếp thu người vào căn cứ, Tổng Tiêu Tiêu được tiếp tục đi học, còn học lên đại học! Mà hiện tại Tổng Tiêu Tiêu học năm thứ tư, công ty tương lai nàang muốn vào làm cũng là Tổng Húc Dương nhờ Thẩm Duệ, Thẩm Duệ sắp xếp cho một vị trí tốt!

Nhưng hiện tại, Tổng Tiêu Tiêu sắp tốt nghiệp, lại muốn dẫn Tổng Húc Dương cùng rời đi?! Chỉ bởi vì cảm thấy hành động trong căn cứ rất quý dị? Hay bởi vì Thẩm Duệ nói mấy câu?!

“Chết tiệt!” Bạch Cảnh Khanh nghĩ thông suốt tình huống cũng nhin không được chữ bậy!

Lưu Khiết nắm chặt tay, cũng bắt đầu ức chế không được phần nộ, Thẩm lão đại dùng phương thức này trợ giúp quân nhân xuất ngũ cũng không riêng một mình Tổng Húc Dương!

Nhưng hiện nay trong căn cứ, xảy ra chuyện lộn xộn đều do em gái Tổng Húc Dương, Tổng Tiêu Tiêu!

Hần biết, hôm nay, không phải là Thẩm Duệ tức giận nhất thời, mà là Thẩm Duệ tức giận đã nhiều ngày.

Không nói về Bạch Mộng Viện trước, Tổng Tiêu Tiêu kia vừa tới căn cứ liền ra vẻ tò mò tìm hiểu chung quanh, cũng không gây chuyện, hần cả ngày bận rộn không có thời gian lưu ý, nhưng bộ hậu cần nộ lên

đăng ký làm việc mỗi ngày, trong danh sách nhân viên nhà ăn và nhân viên vệ sinh nhân không có tên Tổng Tiêu Tiêu!

Những người thân thuộc đi vào căn cứ, đều sẽ tự giác tìm việc làm, ví dụ như cha mẹ Bạch Cảnh Khanh, một người làm việc trong phòng ăn, một người quét tước ký túc xá tập thể của căn cứ, ví dụ như Thẩm An là em trai Thẩm lão đại, mỗi ngày sau khi rèn luyện rất nhiều còn đi theo Bạch Cảnh Khanh làm việc và chạy vặt cho mình.

Trong căn cứ không nuôi người hết ăn lại nằm!

“Thời gian không nhiều lắm.” Thẩm Duệ lúc này hạ giọng mở miệng, “Danh sách cuối cùng, sẽ xác nhận ở ngày cuối cùng. Trước đó, các cậu đứng một bên cho tôi, không được nhúng tay!”

Mấy người sững sốt, Chu Vũ không hề gì gật đầu, mà Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh liếc nhau, Lưu Khiết do dự một chút.

Cuối cùng, Bạch Cảnh Khanh thấp giọng mở miệng, “Tôi muốn đưa Bạch Mộng Viện đến chỗ Ngô Thiên Hà ở thành phố B.”

Từ Trường Thiên kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh.

Bạch Cảnh Khanh vẻ mặt phức tạp nhìn Từ Trường Thiên, hẳn cũng không muốn, nhưng Bạch Mộng Viện sau khi đến căn cứ, cũng không có làm việc, cả ngày chỉ vây quanh Thẩm Duệ, người như vậy, căn cứ sẽ không hoan nghênh, đặc biệt còn không hiểu chuyện đặc tội Thẩm Duệ! Mà nghe ngữ khí Thẩm Duệ, mấy ngày sau hẳn là sẽ còn có những sự việc “Khảo nghiệm” khác phát sinh, thay vì đến lúc đó bị Thẩm Duệ trực tiếp loại bỏ, chi bằng rời đi trước, đi thành phố B đầu nhập vào Ngô Thiên Hà, thuận tiện đi gặp dì của nàng.

Bạch Cảnh Khanh quay đầu nghiêm túc nhìn về phía Thẩm Duệ, “Cứ như vậy đi, chỗ trống Trường Thiên cho tôi, tôi giao còn cho anh, anh xem ai thích hợp thì người đó”

Thẩm Duệ gật đầu, “Có thể, nhưng chuyện vị trí giao cho lão Lưu.”

Dừng một chút, Thẩm Duệ nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, “Tôi sẽ gọi điện thoại cho Ngô Thiên Hà, dặn hẳn chiếu cố Bạch Mộng Viện.”

Bạch Cảnh Khanh thở dài ra một hơi, nói rằng, “Cám ơn.”

Thẩm Duệ quay đầu nhìn về phía Lưu Khiết, “Nếu không, Tổng Húc Dương và Tổng Tiêu Tiêu cũng đưa qua bên Ngô Thiên Hà?”

Lưu Khiết sững sốt, thích hợp sao?

Dù sao Tổng Húc Dương xem như thân tín của mình, công việc hẳn biết đến rất nhiều, nếu hẳn đến bên Ngô Thiên Hà ...

17. Chương 17: Tận Thế Đến (1)

Thẩm Duệ nhếch môi, giương lên nụ cười ôn hòa nhưng lại đậm mạc, “Không hề gì, cho dù Tổng Húc Dương phản bội cũng không có vấn đề gì. Ngô Thiên Hà không cần lo đến, tôi ngược lại rất hứng thú, Tổng Húc Dương có thể phản bội hay không?”

Lưu Khiết rũ mắt, khẽ gật đầu, “Tôi hiểu được.”

Đi thành phố B, nếu mặt thế đến, thành phố B coi như là chỗ thoát thân ...

Thẩm Duệ mắt nhìn mọi người, trong lòng thoáng vừa lòng. Trong đoàn đội trong nên có ai, không nên có ai, đều nên định ra quy trình!

Trong căn cứ thân thuộc đa số đều là người thường, người thường nếu muốn sinh tồn trong mật thể, đầu tiên nhất định phải hiểu được một đạo lý, đó là —— thức thời, cùng với như thế nào là tự trọng tự mình cố gắng!!

Người thường nếu thức thời, nên giống An An nhà mình, nghiêm túc mà làm việc, cho dù là việc bé nhỏ không đáng kể!

Người thường nếu hiểu được tự

trọng tự mình cố gắng, nên giống An An nhà mình, cố gắng rèn luyện, cố gắng mạnh mẽ hơn, không dựa vào có anh là lão đại căn cứ, mà là dựa vào bản thân nghiêm túc kiên định chiếm được sự nhìn nhận của mọi người!

—— người xem, An An của chúng ta đáng yêu lắm a. (= = An An có tử phủ không gian, An An có linh thủy bí quyết, An An là người thường sao?)

18. Chương 18: Tận Thế Đến (2)

Thẩm An từ trong giấc ngủ bừng tỉnh!

Ngay lúc Thẩm An đột nhiên từ trên giường bật dậy, Thẩm Duệ cũng đột nhiên mở ra đôi mắt lạnh như băng!

Khí tức không đúng!!

Khí tức trong không khí không thích hợp!

Thẩm An đột nhiên xúc chấn muốn lao ra ngoài, bị Thẩm Duệ kéo lại ngồi ở trên giường!

“Ca!” Thẩm An vội vàng quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ đang gắt gao giữ chặt cổ tay hắn, “Chúng ta phải đi ra ngoài! Ba mẹ, còn có tỷ tỷ...”

Thẩm Duệ vẻ mặt ngưng trọng nghiêm túc trấn an, “An An đừng hoảng hốt! Hiện tại chúng ta phải cố gắng giữ tỉnh táo! Biết không?” Vừa nói vừa rất nhanh lấy qua một bộ quần áo đưa cho Thẩm An.

Thẩm An trong lòng rối loạn, hắn rất sợ, biết ba mẹ và tỷ tỷ ăn uống thuốc rồi hắn là không ngại, nhưng mà, trong lòng hắn vẫn là rất sợ ...

Thẩm Duệ sau khi đưa quần áo cho Thẩm An, chính mình cũng nhanh chóng mặc quần áo, không kịp cài hết nút áo, liền nắm tay Thẩm An mở cửa xông ra ngoài!

cha mẹ Thẩm Thẩm cùng với Thẩm Uyển đều ở tại lầu hai, khi hai người bọn họ lao xuống, vừa lúc thấy cha Thẩm và mẹ Thẩm đang khẩn trương chạy ra, còn có Thẩm Uyển khoác áo khoác, bên trong vẫn là áo ngủ vội vàng chạy ra.

Cha Thẩm và mẹ Thẩm vừa thấy Thẩm Duệ và Thẩm An, còn có Thẩm Uyển ba người đều không có việc gì, bình an, đều nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó liền nghi hoặc, trong không khí có gì đó rất không thoải mái, cảm giác cực kỳ nguy hiểm là xảy ra chuyện gì?

Mà Thẩm Uyển cũng mờ mịt nhìn nhìn cha Thẩm, lại quay đầu nhìn nhìn Thẩm Duệ, không hiểu hỏi, “Ca, có chuyện gì sao?”

Không khí thật không thoải mái, khí tức nguy hiểm làm người ta hít thở không nổi là sao?

Thẩm An vừa thấy cha Thẩm, mẹ Thẩm, còn có tỷ tỷ Thẩm Uyển đều tỉnh táo đứng trước mặt hắn, trong lòng an tâm.

Ba mẹ và tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi.

Thẩm Duệ vẽ mặt ngưng trọng bước đến trước cửa sổ lầu hai, mắt nhìn ngoài cửa sổ, lúc này đã là 6g sáng, bầu trời bên ngoài sáng ngời chói mắt, nhưng lại không phải ánh sáng mặt trời!

—— quá dị đáng sợ!

Thẩm Duệ không nói gì, chỉ lặng im trầm tư, vẽ mặt khó lường.

Trong lúc nhất thời, người một nhà đều lặng im, khí tức trong không khí càng ngày càng không thoải mái, còn có cảm giác nguy hiểm đang tới gần, đều làm sắc mặt cha Thẩm và Thẩm mục mục dần ngưng trọng, Thẩm Uyển cũng không thoải mái kéo chặt áo khoác.

“Hôm nay... Là ngày 21 tháng 12.”

Thẩm An mở miệng giữa bầu không khí trầm mặc khẩn trương, thanh âm thật bình tĩnh.

Hắn nhớ tới kiếp trước, cũng là ngày 21 tháng 12, hắn đang ngủ say, cho đến ngày 23 tháng 12, hắn tỉnh lại, sau đó, sợ hãi phát hiện, thế giới —— thay đổi.

Thẩm An vừa dứt lời, Thẩm Duệ liền bừng tỉnh, lập tức bước đến cạnh Thẩm An, đem Thẩm An kéo vào trong ngực, sờ sờ đầu trấn an Thẩm An, Thẩm An ngửa đầu mỉm cười, “Ca, thật tốt, tận thế, cả nhà còn có thể ở cùng nhau!”

Thẩm An vừa dứt lời, ánh mắt mẹ Thẩm liền đỏ, vẽ mặt cha Thẩm lúc đầu ngưng trọng cũng dần dần thả lỏng, rồi bắt đầu cười vui mừng, còn Thẩm Uyển thì nở nụ cười, tươi cười quyến rũ lộ ra lạnh lẽo, “Con đi vào thay quần áo.” Ngữ khí thật thoải mái.

Tận thế?

Không quan hệ, người một nhà còn có thể ở cùng nhau là đủ.

Mẹ Thẩm xoa xoa mắt, cười cười với cha Thẩm, “Lão nhân, tôi đi thay quần áo, ông cũng đi thay đi! Thật là! Mọi người đều còn mặc áo ngủ đó.”

Cha Thẩm cười cười, cùng mẹ Thẩm vào phòng thay quần áo.

Đợi cha Thẩm và mẹ Thẩm vào phòng, Thẩm Duệ cúi đầu, nhìn ánh mắt sạch sẽ an tĩnh của Thẩm An, ôn nhu mỉm cười, “An An...”

“Dạ?”

“Mặc kệ kế tiếp phát sinh chuyện gì, em nhớ kỹ, có chết cũng phải chết cùng ca ca.” Thẩm Duệ khẽ nói, ôn nhu nhưng lại cực kỳ nghiêm túc không để cho phản bác.

Thẩm An đầu tiên là lẳng lặng nhìn Thẩm Duệ, lập tức tươi cười, “Dạ. Ca ca yên tâm, đương nhiên là vậy!”

—— trước khi trọng sinh đều liệu chết chạy về nhà, sau khi trọng sinh làm sao còn có thể tách khỏi người nhà? Đương nhiên là chết cũng phải cùng nhau.

Thẩm Duệ nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, An An vẫn không hiểu sao?

Thôi vậy ... Từ từ sẽ đến, chỉ cần An An không rời khỏi mình là tốt rồi.

Lúc này, một tiếng ho nhẹ vang lên.

Sắc mặt cha Thẩm có chút cứng ngắc đi ra cùng với mẹ Thẩm.

Hai người đều mặc bộ quần áo xanh lục, không biết có phải do tác dụng của viên thuốc hay không, tinh thần của cha Thẩm và mẹ Thẩm được nâng cao, một thân quần áo xanh lục, tư thế oai hùng hiên ngang!

Mà Thẩm Uyên bước ra ngay sau đó thì càng thêm không cần phải nói!

Minh mị chói mắt lại lưu loát lạnh lẽo, Thẩm An nghĩ thầm, tỷ tỷ như vậy tại mặt thế có thể hay không rất thu hút? Rất thu hút ... Cũng là một loại phiền toái a.

Nghĩ lại xem, mặt thể, trong một đám phụ nữ xơ xác lại xuất hiện một cô gái khuôn mặt xinh đẹp toả sáng chói mắt ...

— đó không phải là dụ sói sao?

Thẩm An đang do dự lên tiếng nhắc nhở, Thẩm Duệ đã nhú mày nói, “Tiểu Uyển, sau khi chúng ta ra khỏi căn cứ, em tìm gì đó bôi vào mặt, che dấu một chút!”

Thẩm Uyển sững sốt, “Để làm gì?”

Thẩm An nghiêm túc nói, “Tỷ tỷ quá đẹp, bộ dạng này tại thời điểm bên ngoài lộn xộn sẽ không an toàn!”

Thẩm Uyển đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức thần nhiên mỉm cười, vuốt vuốt tóc, “Ai nha! Thì ra là vậy a! Không thành vấn đề! Yên tâm! Yên tâm! Tỷ tỷ sẽ tự lo được cho bản thân!”

Thẩm An còn muốn nói thêm cái gì đó, Thẩm Duệ lôi kéo Thẩm An, lắc đầu với Thẩm An, dời đề tài sang việc khác, “Ba, giờ chúng ta phải đi ra ngoài nhìn xem.”

“Được!” cha Thẩm khẽ gật đầu, khi đi ngang Thẩm Uyển, nghiêm khắc nói, “Vừa rồi ca con nói, con phải nhớ kỹ!”

Thẩm Uyển thấy cha Thẩm nghiêm khắc, cũng thu hồi tươi cười, nghiêm túc nói, “Ba! Ba yên tâm, con sẽ nghe ca, đến lúc vừa ra khỏi căn cứ, con liền hoá trang che dấu một chút.” Dừng một chút, lại nhỏ giọng nói thầm, “An An cũng rất thu hút người khác a.”

Mẹ Thẩm ở phía sau nghe thấy, gật đầu đồng ý nói, “Đúng vậy, An An rất thu hút, lúc Tiểu Uyển hoá trang thời nhớ cũng hóa trang luôn cho An An.”

Thẩm Uyển khoe miệng vừa kéo, vừa rồi nàng tùy tiện nói, mẹ của nàng còn thật quan tâm? Có ca ca bên cạnh, An An tuyệt đối an toàn không cần quan tâm! Huống chi, An An còn mạnh hơn nàng a!

Với lại — An An có không gian cùng với năng lực khống chế nước ...

Thẩm Duệ và Thẩm An bước nhanh đi ra khỏi văn phòng, chỉ thấy Lưu Khiết, Chu Vũ và Dương Sở Thuần, còn có Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh chạy tới.

Thẩm An nhẹ nhàng thở ra, mấy người kia đều tỉnh táo, nghĩa là không bị không khí sau khi thiên thạch va chạm địa cầu ảnh hưởng.

Trước khi trọng sinh, hắn trực tiếp hôn mê đến ngày 23, rốt cuộc có người ngay ngày 21 tỉnh lại hay không hắn cũng không rõ ràng lắm, nhưng hắn biết, rất nhanh liền sẽ phát sinh động đất, còn có sóng thần, nên thật may mắn là thành phố bọn họ ở cách xa biển ...

“Có bao nhiêu người tỉnh?”

Thẩm Duệ đợi mấy người chạy tới, liền lãnh tỉnh hỏi.

Vốn là mấy người Lưu Khiết vẻ mặt đều có chút khẩn trương và ngưng trọng, vừa thấy Thẩm Duệ vẻ mặt lãnh tỉnh hỏi, đều dần dần bình tĩnh lại.

“Không có, chỉ có vài người chúng ta.” Chu Vũ trầm giọng nói.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Kế tiếp đại khái sẽ phát sinh cái gì, chúng ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng cần chuẩn bị sẵn sàng, dựa theo kế hoạch chúng ta định sẵn, chuẩn bị tốt đồ dùng chữa bệnh đồ dùng và phương tiện khẩn cấp, từ hôm nay bắt đầu dùng nước chúng ta đã dự trữ trước, để phòng ngừa nước bị ô nhiễm, tiểu Bạch, cậu hiện tại chịu trách nhiệm về không khí và thổ nhưỡng, nguồn nước nếu không gián đoạn làm kiểm tra đo lường, nếu bọn Ngải Hiểu Trân tỉnh, không thành vấn đề, tôi sẽ cho bọn họ đi giúp cậu, Tiểu Uyển và mẹ cũng đi theo tiểu Bạch làm trợ thủ. Lão Từ, kiểm tra sở xe và thiết bị, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta có thể rút lui bất cứ lúc nào! Lão Lưu, ai tỉnh, cậu liền cùng ba của tôi lập tức đăng ký, không qua tiểu Bạch kiểm tra đo lường, thì không thể thả ra! Lão Chu, cậu cùng tôi đi cảnh giới, Tiểu Dương Tử, cậu mang An An đi kho hàng, toàn bộ vật phẩm đã thu thập được hôm nay phải đưa hết vào trong không gian!”

“Hiểu rõ!” Mấy người ngẩn ngơ lên tiếng, xong từng người liền tản ra làm việc!

Thẩm An và Dương Sở Thuần chạy bộ tới kho hàng nhỏ của căn cứ.

Nơi này cho tới nay đều là chỗ không làm người khác chú ý, nhưng nơi này cũng là kho hàng quan trọng nhất của căn cứ!

Vũ khí và thiết bị quan trọng Thẩm Duệ bí mật nghiên cứu đều giấu ở đây.

Cửa kho hàng khoá bằng vân tay, Thẩm An trực tiếp quét ngón cái, cửa mở. Lúc trước thiết lập kho hàng xong, Thẩm Duệ trực tiếp đem vân tay An An làm mã khoá, cho dù Thẩm Duệ muốn vào, cũng phải có Thẩm An quét ngón cái mới vào được.

Vào kho hàng, Thẩm An cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp nhắc tay, rầm một chút, vũ khí và một ít thiết bị to lớn đều vào không gian của hắn.

Dương Sở Thuần đứng bên cạnh tán thưởng, cho dù hắn đã được xem qua một lần, cũng vẫn cảm thấy thật thần kỳ, dị năng không gian a. Thật tốt a!

“Thẩm An đệ đệ, cậu thật sự không thể vào đi vào không gian sao?”

Dương Sở Thuần ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm An đặt câu hỏi.

... Có thể. Thẩm An yên lặng ở trong lòng đáp lời.

“Thẩm An đệ đệ, vậy thật sự rất đáng tiếc a. Nếu mà tôi có một cái không gian như vậy thật là tốt biết bao a.” Dương Sở Thuần chùi chùi miệng, nước miếng giống như chảy xuống rờn rờn, “... Thương tình không... Tiểu cái phiền... Gà mặt, rượu!!! Bia Thanh Đảo! Bia Châu Giang!! ... Lộc cộc lộc cộc...”

Thẩm An không còn gì để nói quay đầu nhìn về phía Dương Sở Thuần hai mắt đang mơ màng, người này... Suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ, không gian chính là để mấy thứ đó sao?

“Anh không lo lắng sao?” Thẩm An vung tay lên, lần thứ hai thu lấy thiết bị to lớn, nói, mấy thiết bị này rốt cuộc là để làm cái gì?

Dương Sở Thuần lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thẩm An, chùi nước miếng, nói, “Lo lắng cái gì?”

“Anh có thể biết trước, đúng không?” Thẩm An không trực tiếp trả lời, tiếp tục nhẹ giọng hỏi, so với chính mình trọng sinh, Dương Sở Thuần có năng lực biết trước đã quá lợi hại.

Trước khi mặt thể đến liên tục gặp ác mộng và đau đầu đến mức lảo đảo không thể xuống giường, Chu ca bắt đắc dĩ, nhờ Bạch Cảnh Khanh cho Dương Sở Thuần thuốc an thần và giảm đau châm, nhưng cũng vô dụng, cho đến hôm trước mới đột nhiên ngừng lại.

Thật ra Thẩm An từng hoài nghi, cái tên Dương Sở Thuần đầy tật xấu không đứng đắn này không lẽ bởi vì biết trước nên đau đầu đến mức điên rồi?

Nhưng ngày hôm qua Dương Sở Thuần rất là nghiêm trang chừng chặc nói cho hắn biết, đây là lần đầu tiên hắn đau đầu muốn chết.

Phía sau đột nhiên yên lặng.

Thẩm An không dám xoay người, có chút hối hận rằng mình không nên hỏi.

Biết trước tương lai thật ra là tốt hay không?

Biết rất rõ ràng lại không thể thay đổi được gì, bất lực và hốt hoảng ... Nếu không có ca ca tin tưởng vô điều kiện và có không gian tử phủ, nếu không phải có người thân ở bên cạnh mình.

—— hắn cũng không biết hiện tại bản thân sẽ như thế nào?

Đã tự sát? Hay là vẫn còn sống sợ hãi chờ đợi mặt thể?

“Nói thật là tôi rất sợ hãi, những hình ảnh hiện lên trong đầu thật sự rất đáng sợ, bất quá, có lão đại và Chu đội, tôi còn sợ gì!” Dương Sở Thuần cười hắc hắc ngây ngô.

Thẩm An xoay người nhìn Dương Sở Thuần, cái tên không đứng đắn trước mắt này thật ra mới là chân chính lạc quan?

Thẩm An không khỏi cong mắt cười, “Tôi cũng nghĩ như vậy, có ca ca và mọi người, thật tốt.”

— trong mặt thế, tôi không lẻ loi một mình.

Thật tốt.

“Oa a! Thẩm An đệ đệ, cậu cười lên thật sự là rất đáng yêu a!” Dương Sở Thuần kêu to.

Thẩm An cứng đờ, dừng một chút, đen mặt xoay người, dùng đáng yêu để hình dung hẳn? Thu hồi lời lúc này, người này chính là tên ngu ngốc!

Lưu Khiết nhìn toà nhà 9 tầng trước mắt vừa được xây sửa lại cách đây không lâu.

Ba tháng trước, sau khi Thẩm An đệ đệ đến, Thẩm Duệ đã đem ký túc xá 7 tầng thiết kế và cải tạo lại thành 9 tầng, hơn nữa còn là mỗi người một căn phòng có 2 lớp cửa, một cửa gỗ một cửa thủy tinh, lúc ấy Dương Sở Thuần còn nói giỡn rằng đây là muốn làm ngục giam a. Hẳn cũng không hiểu nổi, nhưng, cho tới bây giờ Thẩm Duệ cũng sẽ không vô duyên vô cớ làm việc gì đó, bọn họ cũng sẽ không phản đối.

Rồi sau đó đến khi Dương Sở Thuần nhìn thấy hình ảnh tương lai, cả đám bọn họ liền im lặng.

Nếu dựa theo hình ảnh tương lai Dương Sở Thuần nhìn thấy, sau khi thiên thạch va chạm địa cầu, nhân loại sẽ xuất hiện quái vật ăn thịt người, hơn nữa người bị cắn hay cào trúng cũng sẽ bị lây bệnh biến thành quái vật, như vậy toà nhà 9 tầng vô cùng cần thiết!

Hiện giờ, trải qua một tháng điều chỉnh, cuối cùng danh sách đã được xác định, hiện tại ở trong toà nhà 9 tầng này, có nhân viên căn cứ, cũng có người nhà nhân viên.

Người nhà nhân viên ở từ lầu 1 đến lầu 3, nhân viên ở từ lầu 4 trở lên.

Lưu Khiết và cha Thẩm từ từ đi lên, mỗi tầng lầu đều có thang máy và thang bộ, từ tối hôm qua, Thẩm Duệ cũng đã hạ lệnh an toàn, đóng toàn bộ cửa thủy tinh.

Vốn là cửa thủy tinh và mỗi người một gian phòng đã làm người nhà căn cứ buồn bực và hoài nghi, nhưng những người buồn bực và hoài nghi đó cùng với thân nhân bọn họ đều bị trực trực xuất rời đi. Có đi thành phố B, có đi nhậm chức chỗ khác.

Hiện tại ở trong này, cũng chỉ có 20 nhân viên bộ tác chiến và người thân của bọn họ, bộ hậu cần chỉ có hẳn và Ngũ Lang cùng với Hứa bá bá bên nhà ăn và cha mẹ Bạch Cảnh Khanh, Thẩm bá bá và Thẩm bá mẫu, ba ba của Trương Vô Kỵ là Trương Tùng Khê, bộ nghiên cứu sinh vật thì có Ngải Hiểu Trân, Phương Nhất, Trịnh Nguyên, Hứa Hạ, bốn huynh đệ họ Lý hàng năm đi theo Từ Trường Thiên.

Cho nên, trên thực tế mỗi tầng lầu đều không có ở hết, mà tối hôm qua, Thẩm Duệ bắt bọn hắn phải ở đầy mỗi một tầng lầu.

19. Chương 19: Tận Thế Đến (3)

Khi Lưu Khiết đi lên tầng thứ nhất, rút mã tấu ra, cha Thẩm cũng rút chủ thủ (dao găm) ra, chậm rãi đi vào.

Lưu Khiết ấn một cái nút bên cạnh thang bộ đầu dãy phòng, cửa gỗ của một gian phòng liền chậm rãi mở ra, lộ ra cửa thủy tinh bên trong.

Hai người chậm rãi đi tới kiểm tra, tầng thứ nhất, không có người tỉnh.

Hai người liếc nhau, cha Thẩm hỏi, “Tiểu khiết, ai ở tầng này?”

Lưu Khiết thấp giọng nói, “Chủ yếu đều là hậu cần và người thân của bọn họ.”

Cha Thắm khẽ gật đầu, hai người tiếp tục lên tầng hai.

Tầng thứ hai, cũng không có người tỉnh.

Cha Thắm và Lưu Khiết nhìn nhau, “Ồ tầng này là...”

Lưu Khiết trả lời, “Là bộ tác chiến.”

Cha Thắm suy nghĩ, không lẽ trong cả căn cứ chỉ có vài người bọn họ tỉnh chứ?

Lưu Khiết và cha Thắm tiếp tục lên tầng ba, ở tầng thứ ba cũng không có người tỉnh.

Cha Thắm sờ sờ cằm, cùng Lưu Khiết liếc nhau, hai người liền ra khỏi ký túc xá.

Lưu Khiết có chút lo lắng nhìn ký túc xá phía sau, bọn họ sẽ không sao chứ?

Cha Thắm cũng nhìn ký túc xá, hít một hơi thật sâu, quay đầu thấy Lưu Khiết nhăn mày gắt gao, liền an ủi Lưu Khiết, “May rủi do trời, tiểu Khiết, hiện tại chúng ta nên làm tốt các bước chuẩn bị, con phải tin tưởng anh em con, bọn họ đều là nam tử hán chân chính, nhất định có thể chống chọi được!”

Lưu Khiết nghe, khẽ gật đầu, không sai, hiện tại ở trong này lo lắng cũng không làm được chuyện gì, Lưu Khiết đẩy kính mắt, “Thắm bá bá, con hiểu được.”

Cha Thắm mỉm cười, “Vậy là tốt rồi.” Lúc này ánh sáng chói mắt trên bầu trời dần dần ẩn đi, khí tức nguy hiểm trong không khí hình như càng thêm đậm đặc.

Lưu Khiết nhìn nhìn không trung, bắt đầu trầm tư, trong căn cứ chỉ có vài người bọn họ tỉnh? Vì sao?

Lưu Khiết nhìn cha Thắm, mấy người bọn họ gì đặc biệt sao?

Trong mấy người bọn họ tỉnh, tổ chất thân thể cũng bất đồng, lão đại và Chu Vũ, lão Từ, còn có hấn, Dương Sở Thuần, cùng với Thắm An đệ đệ tổ chất thân thể mạnh, thể chất không cần phải nói, Thắm Uyển cũng không yếu, nhưng cha Thắm và mẹ Thắm đã lớn tuổi ... Như vậy, bọn họ có cái gì đặc biệt giống nhau sao?

Cẩn thận suy nghĩ, thật đúng là có!

Bọn họ đều đã từng tu luyện qua công pháp lão đại đưa!

Nghĩ đến đó, trong lòng không khỏi kinh ngạc, là bởi vì tu luyện công pháp lão đại cho bọn họ?!

Công pháp của lão đại có gì đặc biệt sao? Lão đại nói là để luyện võ. Lão Đại cho hấn một bộ tâm pháp ngồi thiền, một bộ kiếm pháp phối hợp với tâm pháp đó, trong hai tháng này, sau khi tu luyện hấn lĩnh hội được lớn nhất chính là —— thân thể nhẹ nhàng, tinh thần sảng khoái, cả người tỉnh lực dư thừa, cho dù hai ngày hai đêm không ngủ cũng không sao hết.

Thời điểm lão đại đưa ra tâm pháp kiếm pháp đó, chỉ nói hấn luyện cho tốt, cũng không nói là từ đâu có được, hiện giờ xem ra, quả nhiên là thứ quan trọng ...

Quay đầu nhìn lại ký túc xá, Lưu Khiết rũ mắt, đáng tiếc, nhân tâm khó dò, lão đại vì giữ bí mật và vì an toàn của căn cứ, chỉ đem công pháp cho mấy người bọn họ.

Hy vọng giống như Thắm bá bá đã nói, các anh em đều có thể qua được!

“Lão Lưu, thế nào?” giọng nói của Thắm Duệ vang lên.

Lưu Khiết và cha Thắm đồng thời nhìn qua, đằng trước là Thắm Duệ và Chu Vũ đang bước nhanh về phía bọn họ.

Lưu Khiết lắc đầu nói, “Không có ai tỉnh, tất cả mọi người đều ngủ.”

Thắm Duệ nghe xong, khẽ gật đầu, “Chờ một chút. Đợi An An và Tiểu Dương Tử từ kho hàng trở về, sẽ tới nơi này hỗ trợ.”

Lưu Khiết nghe xong, cau mày nói, “Tạm thời không có người tỉnh lại, ta và cha Thắm hai người đủ rồi, An An và Tiểu Dương Tử nên đi theo các hai người cảnh giới.”

Chu Vũ lúc này lên tiếng, “Không cần! Đại khái hiện tại trong thành phố này, ngoại trừ chúng ta ra, sẽ không có người khác tỉnh táo.”

Cha Thắm vừa nghe, sững sốt hỏi, “Nghĩa là sao?”

“Ba ba, vừa rồi con và lão Chu lái xe dạo qua một vòng bốn phía, cả chó cũng ngủ như chết.” Thắm Duệ nói, ngữ khí bình tĩnh.

Cha Thắm và Lưu Khiết trong lúc nhất thời đều trầm mặc.

“Còn có, máy đo địa chấn Trương Tùng Khê đem đến vừa có tín hiệu.” Thắm Duệ lại tiếp tục nói, trong giọng nói có chút trầm thấp, “Hôm nay có lẽ sẽ có động đất, mọi người cẩn thận một chút.”

Cha Thắm và Lưu Khiết đồng thời chấn động, Lưu Khiết lập tức quay đầu nhìn về phía ký túc xá, trong lòng cảm thấy may mắn, hai tháng trước, Thắm An đề nghị gia cố ký túc xá, vì thế Thắm Duệ thật sự chi thật nhiều tiền gia cố ký túc xá an toàn gấp hai lần, lúc ấy, hắn còn oán giận Thắm Duệ lãng phí, còn trộm nói Thắm An không hiểu chuyện, hiện giờ xem ra, Thắm An đều suy xét trước mọi chuyện. Thắm An biết trước tương lai rất là hữu dụng!

Sau khi Thắm An thu hết đồ trong kho hàng vào không gian, đã bị Dương Sở Thuần lôi kéo, “Thắm An đệ đệ, lão đại bảo chúng ta đi qua tập trung.”

Dương Sở Thuần vừa nói vừa vuốt đồng hồ mới trên tay, lẩm bẩm nói, “Wow! Thật sự là lợi hại nha! Từ ca đúng là thiên tài!”

Thắm An cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, đúng thật là thiên tài! Cái đồng hồ trên tay này thật ra là một thiết bị định vị kết hợp liên lạc.

Tối hôm qua, ca ca nhà mình phân phát thứ này, yêu cầu bọn họ từ nay mang theo không được tháo ra, suy xét đến xuất hiện tình huống đặc biệt, nút áo đầu tiên trên quần áo bọn họ chính là thiết bị định vị kiêm micro.

Thắm An và Dương Sở Thuần đi ra ngoài, vừa mới đi đến văn phòng, liền nhìn thấy Bạch Cảnh Khanh được tỷ tỷ Thắm Uyển phụ giúp đi đến.

Nhìn Bạch Cảnh Khanh, tuy rằng Thắm An biết, Bạch Cảnh Khanh rất mạnh, từ sau khi lấy được công pháp từ ca ca, vừa bận rộn chuẩn bị vừa vẫn luôn cực khổ luyện tập, nhưng mà ... chân này ... Chờ sau này ca ca tiến giai, nhìn xem trong truyền thừa nâng cao có loại công pháp nào có thể trợ giúp Bạch Cảnh Khanh không, hoặc là, linh thủy bí quyết của hắn, nếu tiếp tục tu luyện, có thể chữa khỏi chân Bạch Cảnh Khanh hay không?

Thắm An nghĩ, đột nhiên khí tức quen thuộc từ phía sau truyền đến, Thắm An quay đầu, chỉ thấy anh hắn Thắm Duệ cười ôn nhu với hắn.

Thắm An cũng mỉm cười theo bản năng.

Thắm Duệ đưa tay sờ sờ đầu Thắm An, “Đều thu hết rồi?”

Thắm An gật đầu, “Dạ, đều xong hết rồi.”

Thắm Duệ cười cười, quay đầu nhìn về phía mọi người, “Hôm nay sẽ có động đất, ký túc xá bên kia có gia cố, không cần lo lắng, nhưng một ít đồ vật phải lập tức thu thập, đặc biệt là phòng thí nghiệm của tiểu Bạch, đối với tương lai của chúng ta rất quan trọng, cho nên, An An và Tiểu Dương Tử đi theo lão Lưu đi ký túc xá, những người khác đi theo tôi đến phòng thí nghiệm của tiểu Bạch, lão Từ, đồ vật bên cậu cũng đồng thời nhanh chóng thu thập!”

Bạch Cảnh Khanh khi nghe sắp có động đất sắc mặt liền trầm xuống, hiện giờ nghe Thắm Duệ an bài, lập tức gật đầu nói, “Được! Đi nhanh lên!”

Từ Trường Thiên lúc này đã xoay người vội vàng chạy về phía nhà xưởng!

Trong phòng thí nghiệm của tiểu Bạch có nghiên cứu quan trọng nhất —— tinh lọc đất!

Nếu dựa theo hình ảnh tướng lai Dương Sở Thuần nhìn thấy và Thẩm An biết trước, sau khi thiên thạch va chạm, đất trên địa cầu sẽ ô nhiễm, thiết bị tinh lọc đất là vô cùng quan trọng!

Tuy rằng hiện tại tinh lọc đất không có tiến triển tốt, nhưng cũng rất quan trọng!

Thẩm An nhìn Từ Trường Thiên gấp gáp chạy đi, thiếu chút nữa thốt ra, động đất buổi tối mới xảy ra, hiện tại 10g sáng ...

Nhưng mọi người khẩn trương cũng tốt, đỡ phải suy nghĩ miên man, mà ca ca cũng nói, bắt đầu từ giờ, khả năng “Biết trước” của hắn sẽ dần biến mất...

Thẩm Duệ vỗ vỗ đầu Thẩm An, liền theo Từ Trường Thiên chạy về phía nhà xưởng.

Còn Thẩm An và Dương Sở Thuần liền đi theo cha Thẩm và Lưu Khiết đi đến ký túc xá.

Vào đêm.

Thẩm Duệ cùng mọi người tập trung ở trước mặt ký túc xá, thời tiết đột nhiên có chút lạnh, tuy rằng hiện tại đã là tháng 12, lạnh cũng là bình thường, nhưng loại khí lạnh làm người ta nổi da gà này thật quái dị.

Thẩm Duệ phát tay, bó củi mốc meo chồng chất trong góc nhà xưởng liền hiện ra trước mặt.

Bọn Chu Vũ sững sốt, bọn họ biết Thẩm Duệ lợi hại, nhưng không nghĩ tới Thẩm Duệ lại có dị năng?!

Dương Sở Thuần lắp bắp mở miệng, “Lão, lão đại, cái này, cái này là...”

Thẩm Duệ ôn hòa mỉm cười, theo tay vung lên, lửa cháy, vì thế, khí lạnh bị đuổi bay đi. cha Thẩm và mẹ Thẩm đã sớm đến ngồi trước đồng lửa, chà xát tay, Thẩm Uyển cũng lôi kéo Thẩm An ngồi xuống, Thẩm Duệ vẫn đứng như cũ, ngón tay phóng ra ngọn lửa, tươi cười ôn hòa, “Các cậu cũng có thể có.”

Dương Sở Thuần trừng to mắt, ánh mắt Chu Vũ nhất thời sáng ngời, Bạch Cảnh Khanh bật người quay đầu nhìn về phía Từ Trường Thiên, Từ Trường Thiên về mặt mở miệng.

“Bởi vì tôi vừa rồi mới phát hiện, tôi có cái dị năng này.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng băng quơ cười nói.

“Cho nên, các cậu thử xem đi.”

“Được a!” Dương Sở Thuần hưng phấn, đưa tay quơ quơ, lại cảm thấy không thích hợp, về mặt đau khổ nhìn về phía Chu Vũ, “Chu đội! Cái này...”

Chu Vũ không phát tay, chỉ giơ tay lên nhìn nhìn, gương mặt nhìn về phía Thẩm Duệ, “Anh làm sao phát hiện ra?”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Tôi chỉ nghĩ muốn đốt lửa, thì lửa đã phóng ra.”

Thẩm An ngồi bên cạnh yên lặng nghe, trong lòng thầm nghĩ, mới không dễ vậy đâu!

Ca nói vậy để che dấu thôi? Chu ca bọn họ có được dị năng mới là lạ đó!

Thẩm An kiếp trước chỉ lo trốn chết, gặp gỡ dị năng giả cũng chỉ đứng xa xa nhìn một hai người, tuy rằng hắn không rõ ràng lắm tình huống của dị năng giả, nhưng mà cũng không phải một ngày như thế liên có đâu?

Sau đó, ngay lúc Thẩm An yên lặng ăn món mì sợi yêu thích do mẹ Thẩm nấu, Dương Sở Thuần hưng phấn hét to, “Chu đội! Anh cũng có thể! Thật là lợi hại!”

Thẩm An ngẩng đầu, chỉ thấy Chu Vũ mặt không đổi sắc nhìn ngón tay phát ra sấm sét, nhất thời .

Thật sự... Cũng có thể có dị năng!

Cha Thẩm cũng thật kinh ngạc, hắn biết hai đứa con trai nhà mình sớm đã có dị năng, vừa rồi nghe Thẩm Duệ giải thích là biết con trai muốn che dấu, bởi vậy cũng không cho là bọn Chu Vũ có thể xuất hiện dị năng. Nhưng hiện tại, đây là cái tình huống gì?

Cha Thắm theo bản năng nhìn về phía Thắm Duệ, trong mắt Thắm Duệ xẹt qua một tia hoang mang, lập tức ẩn đi, khóe miệng hé ra nụ cười thú vị, xoay người ngồi xuống cạnh Thắm An, thấy Thắm An nghi hoặc nhìn mình, Thắm Duệ cười cười, vỗ vỗ đầu Thắm An, “Có thể những người còn thức tỉnh chính là có khả năng đặc biệt.”

Những lời này ý vị sâu sa, nhưng tất cả mọi người nghe đều hiểu.

Vì thế, Chu Vũ nhượng mày nhìn về phía Thắm Duệ, nói hai chữ, “Cảm ơn!”

20. Chương 20: Tận Thế Đến (4)

Thắm Duệ đưa tay, tiếp nhận một chén mì mẹ Thắm đưa tới, liền vùi đầu ăn.

Bên kia Dương Sở Thuần bắt đầu vừa thì thào tự nói vừa xoay vòng vòng, “Ai nha, loại dị năng gì tốt đây? Nước? Lửa? Điện? ...”

Thắm An nghe, đen mặt, tên ngốc Dương Sở Thuần này cho rằng dị năng là thứ người muốn cái gì sẽ có cái đó?

Chu Vũ đại khái cũng nghe không nổi nữa, một bàn tay chụp đầu Dương Sở Thuần, lạnh lùng nói, “Ăn cơm!!”

Dương Sở Thuần ủy khuất bưng đầu, vừa nói thầm, vừa ngồi xuống cạnh Chu Vũ, “Chu đội anh cũng có dị năng, tôi còn không...”

“Cậu nghĩ dị năng là rau cải trắng sao! Muốn mua có thể mua?” Bạch Cảnh Khanh cười nhạo một tiếng, một tay bưng bát, một tay gấp mì sợi.

Từ Trường Thiên cũng nhìn về phía Chu Vũ cười nói, “Lão Chu, cậu nói một chút, như thế nào phát ra dị năng được?”

Chu Vũ mặt không đổi sắc giương mắt nhìn Từ Trường Thiên một lúc lâu mới lên tiếng, “Chỉ là nghĩ đến liền có!”

Lưu Khiết bên cạnh nghe vậy, khóe miệng run rẩy, nói như vậy có khác gì lão đại trả lời lúc nãy?

Ăn xong mì sợi, mấy người ngồi vây quanh đồng lửa trại, nhìn ký túc xá yên tĩnh đáng sợ trước mặt.

Không khí im lặng có chút ảm đạm, Thắm Duệ giương mắt nhìn mọi người, lên tiếng, “Đi thử xem, các người hẳn là đều có dị năng.”

Lời này của Thắm Duệ làm mấy người đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thắm Duệ, mấy cặp mắt lóe sáng như sao trong đêm tối.

Thắm An ngồi cạnh Thắm Duệ bỗng cảm thấy giống như bị sói hoang theo dõi, lưng phát lạnh. Vậy mà trong đó còn có cả ánh mắt của ba mẹ nữa chứ!?

“Con trai, con nói thật chứ?” mẹ Thắm ánh mắt lấp lánh hưng phấn.

Thắm Duệ mỉm cười, gật đầu, “Thật sự.”

Thắm An kinh ngạc, sao ca ca tự tin như vậy?

Dương Sở Thuần bên cạnh đã sớm kiềm chế không nổi nhảy lên, kéo Chu Vũ, hét lên, “Chu đội! Theo tôi đi luyện tập! Ta muốn có dị năng lửa!”

Thắm Uyển cũng nhảy lên, vừa nhìn đồ vật phát phát tay, vừa lẩm bẩm, “Chẳng lẽ là động tác phát tay không đúng?”

Lưu Khiết đứng dậy, vừa đi vừa nhìn chăm chăm tay mình.

Từ Trường Thiên đẩy xe lăn dùm Bạch Cảnh Khanh, hai người đi đến bên kia, vừa đi vừa nói nhỏ.

“Ca, ca xác định bọn họ đều có thể có dị năng?” Thẩm An thấp giọng hỏi.

Thẩm Duệ đưa tay ôm Thẩm An, ban đêm gió thật lớn, hôm nay trong gió còn kèm theo một ít khí tức nguy hiểm, Thẩm Duệ đưa tay lập kết giới ngăn cách, mới thấp giọng nói, “Thử xem đi, còn hơn để bọn họ cả đêm nay ở trong này suy nghĩ miên man.”

Thẩm An giương mắt nhìn Thẩm Duệ, hẳn hiểu được ý của ca ca, cha mẹ Bạch ca, cha nuôi Chu ca đều đang mê man trong ký túc xá, anh em đã từng cùng bọn họ vào sinh ra tử cũng đều ở trong ký túc xá.

Mấy hôm trước, danh sách cuối cùng được công bố, cũng chỉ còn sáu mươi lăm người.

Sáu mươi lăm người so với danh sách cấp A hai trăm năm mươi người hẳn ngẫu nhiên thấy được ở chỗ Lưu ca là quá ít.

Thật hy vọng, ngày mai, những người này đều có thể bình an tỉnh lại.

Tốt nhất... Ai cũng không bị biến thành quái vật ăn thịt người ...

“An An, em nhắm mắt lại nghỉ trong chốc lát, bổ sung tinh thần, ngày mai nói không chừng sẽ có rất nhiều việc phiền phức.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng đem đầu Thẩm An tựa vào trên vai mình, hạ giọng ôn nhu nói.

Còn ca thì sao? Không nghỉ ngơi sao? Ngày mai nếu thực sự có sự việc phiền phức, người mệt nhất là ca đó? Nhưng Thẩm An giương mắt nhìn về phía Thẩm Duệ, đã thấy ánh mắt Thẩm Duệ nhu hòa đến cực điểm, đau tức sưng ả trong mắt nhìn không sót gì, Thẩm An không khỏi rũ mắt, không biết sao, đau tức sưng ả không chút nào che giấu như thế, làm hắn thế nhưng có chút không dám nhìn thẳng, một lúc lâu, Thẩm An chậm rãi nhắm mắt lại, cũng thấp giọng nói, “Ca, ca cũng nghỉ ngơi.”

Thẩm Duệ đưa tay vuốt về từng sợi tóc mềm mại của Thẩm An, cúi đầu Thẩm An đang dựa vào vai mình, Thẩm An không mở mắt, tay lại lôi kéo quần áo Thẩm Duệ, miệng cố chấp nói, “Ca, ca cũng nghỉ ngơi.”

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An, khóe miệng cong lên, môi nhẹ nhàng chạm vào môi Thẩm An, dán chặt môi Thẩm An, nỉ non nói, “Được, ca nghỉ cùng em.”

Thẩm An lúc này mới buông lỏng tay ra.

Thẩm Duệ không nói cho có lệ, ngưng mắt nhìn khuôn mặt Thẩm An nhắm mắt ngủ yên bình, cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cả thế giới đều ngủ, thời khắc này dường như chỉ có hai người bọn họ, Thẩm Duệ trong lòng có cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có được.

—— rất là ích kỷ lạnh lùng, nhưng tâm tình lại vô cùng chân thật.

Đây là —— Thẩm Duệ.

Tay bị lão bà tử nhà mình lôi kéo, cha Thẩm nhìn hai anh em ngồi bên đồng lửa đầu dựa vào đầu, ôm lấy nhau, vẻ mặt khó chịu, sau khi bị lão bà tử nhà mình dùng sức kéo kéo, hừ hừ, cha Thẩm cầm giạn xoay người cùng lão bà tử nhà mình là mẹ Thẩm rời khỏi.

Đi cùng tới đồng lửa, Thẩm Uyển đảo cặp mắt trắng dã, cũng xoay người chạy lấy người, giữa ngón tay xẹt ra tia lửa.

Chu Vũ liếc mắt nhìn hai người kia, bịt miệng Dương Sở Thuần, mặt không đổi sắc đi ra chỗ khác. Dương Sở Thuần không cam lòng phất tay, không biết chém ra cái gì, cũng không biết đụng phải cái gì, bụp —— giống như tiếng bong bóng bể.

Nhưng đã thành công làm Thẩm An mở mắt nhìn đi qua.

Thẩm An chớp mắt, Thẩm Duệ sắc mặt trầm xuống.

Chu Vũ sắc mặt tối sầm, trừng mắt nhìn Dương Sở Thuần mờ mịt vô tội —— Tên ngốc này! Không biết rằng quấy rầy người khác luyện ái sẽ bị lửa đá sao! Làm phiền Thẩm lão đại sủng ái Thẩm đệ đệ sẽ bị diệt khẩu đó?!

Chu Vũ kéo kéo Dương Sở Thuần, nhìn về phía Thẩm Duệ, nói rằng, “Hắn là đồ ngốc.” Cho nên, nể mặt anh em, đừng cùng một tên ngốc so đo!

Thẩm Duệ ôn hòa mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Thẩm An nhảy lên, tò mò nhìn về phía Dương Sở Thuần, “Tiểu Dương Tử, anh cũng có dị năng?!” Thật sự có a? Vậy là đại ca nói trúng rồi?

Dương Sở Thuần đắc ý dào dạt phát tay, “Thẩm An đệ đệ, cậu xem đây!”

Dương Sở Thuần vung tay lên! Ầm!!

Lần này thanh lớn hơn nhiều. Nhưng hình như đánh trúng cái gì vậy, lại phốc một tiếng, nổ!

Dương Sở Thuần giật mình, hử?? Xảy ra chuyện gì?

Thẩm Duệ ánh mắt hơi hơi chột lóe, “Pháo không khí?”

Chu Vũ gạt đầu, “Hắn có thể thao túng không khí?”

Thẩm Duệ nhướng mày, “Thứ tốt!”

Tuy rằng hiện nay giống như không có lực sát thương, nhưng có thể thao túng không khí? Đây chính là giết người không thấy máu!

“Không lợi hại như anh.” Chu Vũ nhìn chằm chằm Thẩm Duệ, “Anh bố trí gì đó ở xung quanh?”

Thẩm Duệ mỉm cười, giơ tay lên, gỡ bỏ kết giới, nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, “Kết giới.”

Chu Vũ nghe vậy, ánh mắt nheo lại, người này còn có bao nhiêu chiêu?!

Dương Sở Thuần đứng bên cạnh nghe, nghẹn họng nhìn trân trối, chột chột Thẩm An, thấp giọng hỏi, “Lão đại còn có bao nhiêu chiêu vậy?”

Thẩm An nghiêng đầu, bao nhiêu chiêu? Ca ca tu luyện thiên cơ bí quyết rốt cuộc là cái gì, cả ca ca cũng nói không rõ, hắn càng thêm nói không rõ, phỏng chừng bao nhiêu chiêu, cả ca ca cũng không biết... Vì thế, Thẩm An thành thực lắc đầu, “Không biết.”

Dương Sở Thuần khoe miệng run rẩy, cả Thẩm An đệ đệ cũng không biết?!

Dương Sở Thuần lại nhin không được chột chột Thẩm An, “Vậy còn cậu?”

“Tôi?” Thẩm An chớp mắt nhìn về phía Dương Sở Thuần, cười sáng lạn, “Tôi cũng không biết...”

Hiện nay mọi người biết hắn có không gian, điều khiển được nước, về phần chữa trị, lắng nghe tiếng lòng động vật gì đó, ca nói, còn rất yếu, nên không muốn nói! Ca ca còn nói, lâu lâu tạo ra một ít kinh hỉ gì đó cũng không tồi.

Dương Sở Thuần liếc liếc xem thường, xong, Thẩm An đệ đệ đã bị Thẩm lão đại phá hư rồi!

Lúc này, một mũi băng tiễn đột nhiên bắn ra, khi sắp bắn tới đầu Dương Sở Thuần, bị một luồng sét đánh nát!

Chu Vũ mặt không đổi sắc nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh đang lười biếng ngồi trên xe lăn.

Dương Sở Thuần giơ chân gạt đỡ hét, “Bạch ca!! Anh đây là mưu sát! Mưu sát!!”

Bạch Cảnh Khanh lười biếng mở lòng bàn tay ra, một con dao băng chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay của hắn, “Cậu không phải là còn sống đó sao?”

Dương Sở Thuần giận dữ, “Đó là nhờ Chu đội phản ứng nhanh!”

Bạch Cảnh Khanh cười nhạo, “Cậu có thể thao túng không khí, sao cậu không nghĩ tạo cho mình một bức tường không khí!? Như thế nào? Hay là cậu muốn giống một nữ nhân, chờ Chu Vũ tùy thời làm anh hùng cứu mỹ nhân?!”

Sắc mặt Dương Sở Thuần nhất thời thay đổi!

“Dương Sở Thuần! Chu Vũ có thể phát hiện được bằng tiền của tôi, sao cậu lại không làm được? Mặt thể đã đến! Nói không chừng ngày mai liền có một đồng quái vật bò ra, cậu còn lơ lửng như vậy? Muốn chết sao?!” Bạch Cảnh Khanh lạnh lùng nói.

Thẩm An đứng bên cạnh nghe, vốn định tiến lên, lại bị Thẩm Duệ giữ chặt, Thẩm Duệ khẽ lắc đầu với Thẩm An, Thẩm An đành phải đứng im, nhìn sắc mặt Dương Sở Thuần thay đổi cùng với Bạch Cảnh Khanh mặt lạnh như băng.

Cha Thẩm và mẹ Thẩm đã quay lại, còn có Thẩm Uyển và Lưu Khiết liếc nhìn nhau, đều trầm mặc đứng ở tại chỗ.

Đánh vỡ im lặng chính là Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần nhìn Bạch Cảnh Khanh, đột nhiên nhếch miệng mỉm cười, nụ cười vẫn là trước sau như một ngốc hề hề, “Bạch ca, tôi biết. Cảm ơn Bạch ca nhắc nhở tôi!”

Bạch Cảnh Khanh hừ hừ, hẳn sẽ không thừa nhận mình là tâm tình buồn bực nhìn thấy Dương Sở Thuần vui tươi hơn hờn giận tùy tay ném bằng tiền ra, sau đó tìm cớ mắng lung tung ...

— nhưng trong lòng cũng không muốn nhìn thấy tên gia hỏa cười ngây ngô này sẽ giống những người trong ký túc xá, một ngày nào đó ngủ say, sống chết không biết!

Chu Vũ tiến lên, nhìn chằm chằm Bạch Cảnh Khanh, “Cảm ơn, tôi nhớ kỹ.”

— cảm ơn thiện ý nhắc nhở.

— tôi sẽ nhớ kỹ một mũi tên của cậu hôm nay! Hừ!

Tên ngốc nhà tôi không tới phiên Bạch Cảnh Khanh cậu giáo huấn!

Từ Trường Thiên bắt đầu dĩ, nhìn Chu Vũ, ho nhẹ một tiếng, “Không cần nhớ kỹ làm gì.”

Chu Vũ liếc mắt nhìn hắn, hỏi, “Hắn là băng, còn cậu?”

Từ Trường Thiên bắn ngón tay, giữa không trung, đỉnh sắt liền hướng Chu Vũ vọt tới, Chu Vũ còn chưa động, đột nhiên, đỉnh sắt đã bị cố định giữa không trung, ngay sau đó, ầm một tiếng, đỉnh sắt đã bị cái gì đó ném sang một bên.

Chu Vũ quay đầu nhìn về phía phía sau, Dương Sở Thuần cười đắc ý, ngón tay bắn đạn, nhếch miệng nói, “Thấy sao?”

Từ Trường Thiên vuốt cằm, nhìn Dương Sở Thuần, tỏ ra ngạc nhiên, “Nha, không tệ, hai người các người tâm linh tương đồng a.”

Nụ cười trên mặt Dương Sở Thuần cứng đờ, lập tức giận dữ nói, “Cái gì mà tương đồng! Tôi và Chu đội đây chính là chiến hữu hợp ý nhau!”

Chiến hữu hợp ý?!

Từ Trường Thiên đồng tình nhìn về phía Chu Vũ sắc mặt càng lúc càng đen, chiến hữu hợp ý?! Đã đến mặt thể, lão Chu còn chưa thu phục được tên ngốc này?

“Khụ khụ...” Lưu Khiết đứng xem này giờ nhin không được ho nhẹ một tiếng, “Xem ra tất cả mọi người đều có dị năng?”

“Ai nói!” mẹ Thẩm rất là oán niệm nhìn Lưu Khiết, “Bác không có!”

Thẩm An sững sờ, nhìn cha Thẩm, “Ba ba, còn ba thì sao?”

Cha Thẩm buông tay, bắt đầu dĩ, “Ba cũng không có.”

“Tiểu Uyển?” Thẩm Duệ lập tức nhìn về phía Thẩm Uyển, vẻ mặt có chút ngưng trọng, “Còn em?”

“Em có a.” Thẩm Uyển lắc lắc ngón trỏ, ngọn lửa nhảy nhót trên ngón tay nàng.

Thẩm Duệ suy nghĩ sâu xa, nhìn về phía Lưu Khiết, “Lão Lưu?”

Lưu Khiết phát tay, trong tay đột nhiên hiện ra một tô mì thịt trâu, lại phát tay, mì thịt trâu biến mất, “Không gian, đại khái rộng một trăm thước vuông, không lớn bằng Thẩm An.”

Thẩm An ngoài ý muốn nhìn về phía Lưu Khiết, không thể tưởng được Lưu Khiết lại là không gian?

“Này hình như có liên quan đến cá tính và kỹ năng chiến đấu của mấy đứa?” cha Thẩm nhìn mấy người, đột ngột mở miệng nói.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, chính xác như thế. Ví dụ như Từ Trường Thiên là rõ ràng nhất, thường ngày hẳn đều tiếp xúc với kim loại, đạt được dị năng thao túng kim loại, còn Chu Vũ, được Thẩm Duệ đưa cho bộ công pháp gọi là lôi quyền, tính tình Chu Vũ trong nóng ngoài lạnh, thường ngày lạnh lùng, nhưng bên trong lại thật thô bạo. Cho nên, Chu Vũ có dị năng là sấm sét...

“Ba, mẹ, đừng nóng vội, nói không chừng mấy ngày nữa hai người cũng có dị năng.” Thẩm Duệ an ủi.

“Có dị năng hay không cũng không quan trọng, chúng ta sẽ cố gắng bảo vệ tốt bản thân.” cha Thẩm lắc đầu nói, đồng thời, vẻ mặt nghiêm nghị, “Tiểu Duệ, hiện tại đã là năm giờ.”

Thẩm Duệ cúi đầu mắt nhìn thời gian, đúng vậy, đã năm giờ. Nhưng, bầu trời vẫn là một mảnh tối đen như mực.

Ngày 23 tháng 12 năm 2012

Thẩm An và Dương Sở Thuần hai người đi cùng với Lưu Khiết canh giữ ở trước ký túc xá, Chu Vũ và Thẩm Duệ đi cảnh giới, Bạch Cảnh Khanh và Thẩm Uyển, mẹ Thẩm tiếp tục dọn đồ vật đi, Từ Trường Thiên lo chỉnh lý trang bị (xe cải tiến, các loại vũ khí), Lưu Khiết tại dùng di động vẽ phác thảo chỉnh lý lộ trình.

Thẩm An đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt, lập tức quay đầu nhìn về phía ký túc xá! Khí tức trong ký túc xá dường như có chút khác thường.

21. Chương 21: Tận Thế Đến (5)

Thời điểm Thẩm An đột nhiên quay đầu, Thẩm Duệ cũng đồng thời ngẩng đầu, nhìn chăm chăm phía ký túc xá. Lập tức hướng ký túc xá chạy tới, Chu Vũ cũng sốt, lập tức theo sát.

Thẩm Duệ đi đến ký túc xá, thấy Thẩm An an toàn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trên mặt vẫn ngưng trọng nhìn chăm chăm ký túc xá.

“Ca?” Thẩm An vừa thấy Thẩm Duệ, liền mở miệng kêu.

Thẩm Duệ vỗ vỗ đầu Thẩm An, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm ký túc xá.

Mà những người khác bị Lưu Khiết và Chu Vũ gọi tới vừa thấy Thẩm An và Thẩm Duệ vẻ mặt ngưng trọng, cũng đều khẩn trương.

Bạch Cảnh Khanh và Chu Vũ là khẩn trương nhất, Bạch Cảnh Khanh hạ giọng hỏi, “Lão đại, có phải hay không?” Có phải hay không trong ký túc xá xuất hiện tình huống ngoài ý muốn?

Ba mẹ hẳn không có việc gì chứ?

Thẩm Duệ khẽ gạt đầu, quay đầu lãnh tĩnh nói, “Lão Chu, Tiểu Dương Tử và lão Từ đi theo tôi, những người khác đều ở bên ngoài, mặc kệ phát sinh chuyện gì, nếu như không có mệnh lệnh của tôi, ai cũng không được tiến vào.”

Bạch Cảnh Khanh muốn đi theo, nhưng một ánh mắt của Thẩm Duệ khiến cho Bạch Cảnh Khanh ngừng lại, ngữ khí Thẩm Duệ bình tĩnh, nhưng chân thật đáng tin, “Đây là mệnh lệnh!”

Bạch Cảnh Khanh mím môi, gục đầu xuống, buông lỏng tay đặt trên xe lăn.

Mấy người bọn họ cũng biết, một khi Thẩm Duệ hạ mệnh lệnh, thì không thể phản bác.

Thẩm An nhìn anh hắt Thẩm Duệ cùng mấy người lão Chu tiến vào ký túc xá, tuy rằng trong lòng có chút lo lắng, nhưng Thẩm An biết, trong ký túc xá đều là nhà một gian phòng, có cửa thủy tinh và cửa gỗ, buổi tối trước mặt thế một ngày ca ca Thẩm Duệ đã hạ lệnh khóa lại từ bên ngoài. Cho nên, nếu thật sự có người biến thành quái vật tang thi, cũng không ra khỏi phòng được, huống chi, ban đầu, tang thi đều rất trì độn, cũng rất dễ dàng đánh, đối với ca ca căn bản là không tạo thành uy hiếp!

Lại có tử phủ không gian, ừ, cho nên, Thẩm An yên lòng.

Thẩm An nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, nghĩ trong ký túc xá có Bạch bá phụ Bạch bá mẫu, không khỏi thở dài trong lòng, đi tới, nhẹ giọng nói, “Bạch ca, yên tâm, không có việc gì.”

Bạch Cảnh Khanh không nói gì, chỉ giương mắt miễn cưỡng cười trừ đối với Thẩm An.

“Hiện tại lo lắng cũng không làm được chuyện gì. Tiểu Bạch, phóng khoáng tâm, ba mẹ của con đều cũng có phúc.” cha Thẩm cũng lên tiếng an ủi.

Bạch Cảnh Khanh không yên lòng gạt đầu, cha Thẩm nhìn, cùng với mẹ Thẩm liếc nhau, đều nhẹ giọng thở dài, nhìn về phía ký túc xá.

Nói là không lo lắng, nhưng thật có thể không lo lắng sao?

Dù sao trong ký túc xá kia chính là cha mẹ của Bạch Cảnh Khanh mà.

Nhấc chân bước vào ký túc xá, Thẩm Duệ liền đưa tay ấn nút cạnh cầu thang.

“Đình” một tiếng, cửa gỗ của từng căn phòng chậm rãi kéo lên, lộ ra cửa kính dày.

Lúc trước Lưu Khiết và cha Thẩm tuần tra xong liền đóng cửa gỗ lại, hiện giờ, nhóm Thẩm Duệ tiến vào, chuyện thứ nhất chính là mở cửa gỗ ra.

Sau đó, chợt nghe vài tiếng hoan hô, “Nha! Nhóm lão đại đến!”

Từ Trường Thiên vừa nghe thanh âm này liền nở nụ cười, là anh em họ Lý theo hắt nhiều năm! Thật tốt quá! Xem ra bọn họ khỏe mạnh.

Ngay sau đó, Chu Vũ chợt nghe đến giọng nói lo lắng mà hắt quen thuộc : “Tiểu Võ!? Tiểu Võ ở bên ngoài?!”

Chu Vũ mặt không đổi sắc rốt cục hiện lên ý cười, mà Dương Sở Thuần đã sớm vọt tới, “Hứa bá bá, bác không sao chứ?”

Thẩm Duệ cũng hơi hơi cong môi, không tồi, xem ra đều rất tốt.

Nhưng Thẩm Duệ vẫn không lơ lỏng cảnh giác, chậm rãi bước tới, kiểm tra từng gian phòng, trừ bỏ bốn anh em họ Lý và Hứa Đại Phú, người trong tầng lầu này đều đang ngủ say.

Chu Vũ và Dương Sở Thuần đang đứng trước cửa thủy tinh hỏi ý kiến tình huống Hứa Đại Phú, mà Từ Trường Thiên sau khi nói chuyện với bốn anh em họ Lý xong, liền lo lắng đứng trước cửa phòng cha mẹ Bạch Cảnh Khanh.

Mà khi Thẩm Duệ đi ngang qua một gian phòng khác, Thẩm Duệ đột nhiên dừng cước bộ.

Thẩm Duệ nhìn chăm chăm gian phòng này, người ngủ bên trong hình như rất khó chịu, lăn qua lộn lại, Thẩm Duệ nhìn tên ghi ngoài cửa, là ba ba của Trương Vô Kỵ, Trương Tùng Khê??

“Xảy ra chuyện gì?” Chu Vũ thấy Thẩm Duệ đứng bên ngoài một gian phòng, liền đi tới, mắt nhìn người bên trong, thấp giọng hỏi.

“Cẩn thận một chút.” Thẩm Duệ thấp giọng nói ba chữ, liền chậm rãi mở cửa thủy tinh, cửa thủy tinh này chỉ có thể mở ra từ bên ngoài, hiện tại, Giáp Ất Bính Đinh họ Lý cùng với Hứa Đại Phú đang ồn ào hỏi sao không mở cửa?

Mà khi Thẩm Duệ mở cửa phòng, Trương Tùng Khê đang lăn lộn trên giường đột nhiên ngồi dậy, phát ra một tiếng rống to!

Tiếng rống to này dọa mấy người Hứa Đại Phú nhảy dựng!

Mà cùng lúc đó, Thẩm Duệ đã đưa tay vung lên! Quyết đoán người mất lộ ra dữ tợn trên giường đóng băng!

Nhưng, giống như tín hiệu, khi Trương Tùng Khê phát ra tiếng rống to, tầng lầu này cũng vang lên những tiếng rống khác!

Cửa gỗ đã mở ra, xuyên cửa thủy tinh rất dễ dàng là có tình hình người trong phòng đối diện.

Trong một tầng lầu, giống như tín hiệu, sau khi Trương Tùng Khê rống to, đa số người đều dần dần thức tỉnh lại, có vài người đã la hoảng lên, “A! Đó là cái gì?! Quái vật!!”

Thẩm Duệ nhíu nhíu mày, đi nhanh đi ra ngoài, quét mắt nhìn mấy người đang la hoảng, đều là thân thuộc, người của căn cứ tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng đều nhếch môi, không có lên tiếng.

“Câm miệng!” Thẩm Duệ lạnh lùng lên tiếng.

Thanh âm không lớn, nhưng phát ra khí tràng áp bách làm mấy người đang kêu la sợ hãi liền che miệng lại.

Thẩm Duệ nhìn về phía Từ Trường Thiên đang nhắm mắt, vẻ mặt Từ Trường Thiên lúc này là khó có thể tin ngần ngợ đứng trước phòng Bạch cha đã thức tỉnh, mà mắt Bạch cha lộ ra thê lương nhìn gian phòng Bạch mẹ đối diện, Bạch mẹ đã lộ ra khuôn mặt dữ tợn, đồng tử đã bắt đầu tan rã!

Thẩm Duệ không chút nghĩ ngợi liền cửa thủy tinh ra, vung tay, nháy mắt đã đóng băng Bạch mẹ.

Từ Trường Thiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thẩm Duệ, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp, hờn thẹn thống khổ, mà Thẩm Duệ giống như không thấy, bình tĩnh nói, “Trong tầng lầu này còn ai biến thành quái vật?”

Từ Trường Thiên chưa sót mở miệng, “Không có, cũng chỉ có mẹ của tôi và Trương bá phụ.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, nói với những người khác, “Trước khi trải qua kiểm tra đo lường, mọi người đều đợi ở trong này! Lão Chu, chúng ta lên lầu hai! Lão Từ người ở trong này canh chừng.”

Từ Trường Thiên gật đầu, Thẩm Duệ xoay người, lại cảnh cáo, “Lão Từ, bất luận kẻ nào cũng không thể rời khỏi phòng, gọi nhóm tiểu Bạch tiến vào làm kiểm tra đo lường!”

Từ Trường Thiên trịnh trọng trả lời, “Yên tâm, tôi sẽ không mở cửa, cửa phòng của bất luận kẻ nào cũng sẽ không mở ra.” Từ Trường Thiên cường điệu nhấn mạnh ba chữ bất luận kẻ nào, mà Bạch cha khi nghe được Từ Trường Thiên nói như vậy, vốn muốn nói lại chậm rãi nhắm lại, ánh mắt buồn bã nhìn Bạch mẹ ở đối diện bị Thẩm Duệ đóng băng.

Thẩm Duệ gật đầu, cùng với Chu Vũ lên lầu hai.

Vào lầu hai, Thẩm Duệ và Chu Vũ chợt nghe thấy một tiếng rống, cùng tiếng kêu kinh hãi, “Ba! Mẹ! Các người làm sao vậy?!”

Thẩm Duệ và Chu Vũ cất bước, vội vàng đến phòng trước mặt, Chu Vũ không khỏi đảo hút một hơi.

Người trong phòng này và phòng đối diện đều đã hoàn toàn biến thành quái vật. Xem làn da bọn họ nhăn nheo, ánh mắt đã nhìn không thấy đồng tử, mà trắng đại ra, thân thể đã cứng ngắc, thậm chí một chút thịt trên gương mặt có thể thấy được hư thối!

Thẩm Duệ trong lòng trầm xuống, đây là bị nhiễm độc từ thiên thạch biến thành quái vật?

“Đều yên lặng!” Chu Vũ trầm giọng quát!

Trong tầng này đều là bộ tác chiến, cùng với người nhà bọn họ.

Chu Vũ hét lớn làm người thuộc bộ tác chiến đều im lặng.

Thẩm Duệ quay đầu chậm rãi dùng ánh mắt quét một vòng, lúc này khí thế mạnh mẽ của Thẩm Duệ hoàn toàn phóng ra, làm người của bộ tác chiến đều rút lui một bước.

“Nghe, hiện tại thế giới bên ngoài đã hoàn toàn cải biến. Hôm nay là ngày 23 tháng 12, mọi người đã hôn mê hai ngày, người tỉnh lại chính là giống mọi người như bây giờ, bình thường, hoặc không bình thường. Không bình thường chính là bọn họ như bây giờ!”

“Bọn họ chỉ sinh bệnh! Lão đại! Ba mẹ của tôi bọn họ chỉ là sinh bệnh!” Một nam nhân phòng bên cạnh phòng có người biến thành quái vật vừa đập vào cửa thủy tinh vừa điên cuồng hét lên.

Thẩm Duệ tiến lên mở cửa thủy tinh phòng hấn ra. Người nam nhân này lão đảo vọt ra, lập tức liền vọt tới trước phòng có người biến thành quái vật, định mở cửa phòng, nhưng bị Chu Vũ một bước tiến lên ngăn lại, “Tổng Binh cậu bình tĩnh một chút!!”

Nam nhân, cũng chính là Tổng Binh, đột nhiên giãy dụa, kêu lên, “Đội trưởng, anh buông!! Anh buông ra!”

Thẩm Duệ đưa tay ngăn Chu Vũ, “Để hắn đi vào!”

Chu Vũ nhíu mày vừa định phản đối, Tổng Binh đã mở được cửa phòng chạy vào, vừa hướng về phía quái vật kêu lên, “Ba ba!”

Mà quái vật kia gầm rú liền hướng Tổng Binh đánh tới!

Chu Vũ vừa định tiến lên, Thẩm Duệ đã đưa tay ngăn lại, Tổng Binh không kịp phản ứng, liền bị quái vật đẩy ngã, Tổng Binh tự thân xoay chuyển, tránh được!

Thẩm Duệ lúc này vùng tay! Đóng băng quái vật!

Tổng binh ngỡ ngàng nhìn quái vật bị đóng băng, lắp bắp nói, “Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Biến hóa đột nhiên ngoài ý muốn này, làm tất cả mọi người sợ hãi!

Thẩm Duệ giương mắt chậm rãi nhìn mọi người, “Hiện tại, các người đều rõ ràng đi? Bọn họ đều đã biến thành quái vật, tôi có thể tạm thời đem bọn họ đóng băng lại, nhưng đóng băng không phải là vĩnh cửu, một khi băng tan, bọn họ vẫn là quái vật.”

“Lão Đại, đem mẹ của tôi đóng băng đi.” Tổng Binh ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, ánh mắt hồng hồng, nhưng đã tỉnh táo lại.

Tổng Binh vừa mở miệng, những người khác cũng đều mở miệng theo.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, mở cửa những phòng có quái vật, hiện tại, trong tầng này biến thành quái vật cũng chỉ có ba người mà thôi.

Đợi đến khi đem ba người biến thành quái vật đều đóng băng xong, Thẩm Duệ nhìn những người còn trong phòng, lúc này, Chu Vũ đã đem Tổng Binh ném trở về một gian phòng.

“Trước khi tiểu Bạch kiểm tra đo lường, các người tạm thời không thể rời khỏi nơi này ——”

Nhưng tiếng nói vừa dứt, đột nhiên mặt đất lắc lư!

Động đất?!

Thẩm Duệ trong lòng trầm xuống, vùng tay lên, cửa thủy tinh “đình” một tiếng toàn bộ mở ra!

Chết tiệt! Hai ngày yên tĩnh như vậy, thiếu chút nữa hấn cho rằng máy đo địa chấn của Trương Tùng Khê đoán sai!

Không nghĩ tới ngay hôm nay động đất bùng nổ!

“Đi!” Thẩm Duệ trầm giọng nói.

“Tổng Binh! Trương Thư! Lưu Phong! Theo tôi đem ba người bị đóng băng ra ngoài!” Chu Vũ hô, xoay người liền dẫn đầu công ba ba Tổng Binh lên, Tổng Binh vội đi qua công mẹ của mình, còn Lưu Phong và Trương Thư giúp nhau công mẹ Lưu Phong lên.

Mà ở bên ngoài ký túc xá, sau khi mặt đất rung động, Lưu Khiết và cha Thẩm liền lập tức lôi kéo mẹ Thẩm và Thẩm Uyển chạy đến khu đất trống, mà lúc này ba người Thẩm An và Bạch Cảnh Khanh, Dương Sở Thuần cũng sớm đã vào tầng một ký túc xá.

Sau khu mặt đất rung động, Thẩm An phản ứng nhanh nhất, lập tức phát tay, tất cả cửa thủy tinh loảng xoảng “đình” một tiếng đều mở ra!

“Đi!” Thẩm An quyết đoán hô.

Dương Sở Thuần xoay người công Trương Tùng Khê đã bị đóng băng lên.

Bạch ba ba lập tức vọt tới trước mặt Bạch ma ma bị đóng băng, Từ Trường Thiên muốn xoay người công Bạch ma ma, Bạch ba ba lập tức lắc đầu vội vàng nói, “Con đi chiếu cố Cảnh Khanh, cha chiếu cố mẹ con được rồi!”

Từ Trường Thiên vừa định xoay người, chỉ thấy Bạch Cảnh Khanh đã được Ngải Hiểu Trân và Ngải Hiểu Sơ phụ giúp rời đi.

Thẩm An không lập tức đi, hắn đứng ở cửa cầu thang sốt ruột nhìn người trong căn cứ từ lầu hai nới đuôi nhau xuống, ca ca đâu? Sao ca còn chưa xuống?!

Cho đến khi thấy anh hai hắn Thẩm Duệ đi xuống cuối cùng, ánh mắt sáng lên.

Mà Thẩm Duệ thấy Thẩm An đầu tiên là sưng sốt, lập tức giận tái mặt, một cái lắc mình đến trước mặt Thẩm An, lôi kéo Thẩm An chạy ra ngoài!

22. Chương 22: Danh Sách Cuối Cùng (1)

Đội khi tất cả mọi người chạy tới sân huấn luyện giữa trung tâm căn cứ, mặt đất lại kịch liệt rung chuyển.

Đại khái sau mười phút, động đất mới đình chỉ, mà động đất vừa ngừng, bên ngoài căn cứ vang lên tiếng sụp đổ thật lớn.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn lại, bên ngoài một mảnh bụi mù ồn ào náo động, Lưu Khiết đẩy kính mắt, yên lặng đếm số người ở chỗ này, uhm, sáu mươi lăm người, ngạc, sáu mươi người, thêm năm vật thể không còn là người.

Lưu Khiết nhìn ký túc xá vẫn còn đứng vững sau trận động đất, Lưu Khiết thầm lau mồ hôi, may mà lúc trước lão đại kiên trì muốn gia cố...

Động đất đình chỉ, mọi người đầu tiên là ngăn người, sau đó bắt đầu thấp giọng thảo luận. Còn thân nhân của năm vật thể bị đóng băng kia, Bạch Cảnh Khanh, Trương Vô Kỵ, Tổng Binh mấy người liền vọt tới bên thân nhân biến thành quái vật của mình.

Mà Thẩm Duệ buông lỏng bàn tay vừa rồi còn gắt gao lôi kéo Thẩm An, nhảy lên võ đài quyền anh.

Ngay khi Thẩm Duệ nhảy lên võ đài quyền anh, những tiếng thảo luận bất an và ồn ào dưới đài lập tức biến mất, tất cả mọi người lặng im, nhìn Thẩm Duệ trên võ đài.

“Hiện tại lập tức tập hợp theo đội ngũ!” Giọng nói của Thẩm Duệ vẫn thực ôn hòa, bình bình đạm đạm, nhưng trên mặt không còn mỉm cười như trước, mà là vẻ mặt bình tĩnh.

Sau một trận xô xao, bốn người Chu Vũ, Lưu Khiết, Bạch Cảnh Khanh, Từ Trường Thiên đứng trước võ đài quyền anh, đối mặt Thẩm Duệ, mà phía sau từng người bọn họ là cấp dưới, người nhà thì đứng sau cha Thẩm.

“Trước ngày 20 tháng 12, tôi có một bảng danh sách, các ngành cũng đều có một bảng danh sách, những người có tên trên đó, chính là những người tôi có thể mang theo. Điểm ấy, cũng có vài người đã sớm biết, ngày mai, tôi sẽ mang những người trên danh sách này theo, cùng với người thân của tôi, đến Tây bộ trước, tôi muốn thành lập căn cứ ở nơi đó một lần nữa. Hành trình này sẽ rất gian khổ, mệt thể đã đến, loạn thể sắp bắt đầu, có lẽ còn chưa tới được Tây bộ, sẽ có người chết đi, cũng có khả năng, tất cả mọi người còn sống, tôi không cam đoan mọi người được an toàn, tôi cũng không cam đoan những người đi theo tôi đến Tây bộ nhất định có thể trở lại cuộc sống trước mệt thể.

Thậm chí, tôi không thể cam đoan, mọi người đến được Tây bộ liền sẽ an toàn, bởi vậy, hiện tại, tôi cho tất cả thời gian một ngày suy xét, 8g30 sáng mai, tôi sẽ xác định danh sách cuối cùng! Những ai không muốn đi theo, tôi sẽ lệnh hậu cần chia cho nửa tháng đồ ăn và vũ khí.”

“Nếu mọi người có ý xác định, thì gặp Lưu Khiết lấy một bảng quy định, nếu có thể tiếp thu và nguyện ý tuân thủ những quy định đó, 8g30 sáng mai tới gặp đội trưởng của bộ mình báo danh. Hiện tại, giải tán!”

Thẩm An đứng trước tử đông, nhìn khuôn mặt nhắm mắt an tĩnh của Bạch mẹ bị đặt trong tử đông. Thì ra ngay sau khi vừa nhiễm bệnh độc, đóng băng lại có thể không chế được bệnh độc phát tán à?

“May mắn...” Đột nhiên, tiếng thì thầm vang lên.

Thẩm An quay đầu, chỉ thấy Bạch Cảnh Khanh không biết đã đến từ lúc nào, phía sau còn có Bạch ba. Bạch Cảnh Khanh ngừng mắt nhìn Bạch mẹ trong tử đông, lẩm bẩm nói, “May mắn, lão Đại đóng băng kịp lúc, nếu không...”

Nếu không, sẽ hoàn toàn giống tang thi trong tử đông bên cạnh bắt đầu hư thối.

Thẩm An nhìn Bạch mẹ trong tử đông, nhẹ giọng nói, “Bạch ca, Bạch bá mẫu còn có thể tỉnh táo lại không?”

Bạch Cảnh Khanh ngẩng đầu nhìn Thẩm An, hỏi, “Cậu cảm thấy sao?”

Thẩm An nhìn Bạch Cảnh Khanh, nghiêm túc nói, “Bạch ca nhất định sẽ làm cho Bạch bá mẫu tỉnh lại.”

Bạch Cảnh Khanh còn chưa mở miệng, Bạch ba cũng đã khàn khàn giọng nói rằng, “Loại chuyện này làm sao có thể được? Đóng băng hoàn toàn, cả tế bào cũng bị đóng băng, làm sao có thể hồi tỉnh lại đây? Cho dù có tỉnh lại, chỉ sợ cũng là...” Bạch ba không nói tiếp, ánh mắt thống khổ nhìn Bạch mẹ nằm yên lặng trong tử đông.

Bạch Cảnh Khanh trầm mặc, bình tĩnh nhìn chằm chằm mẹ đang nằm trong tử đông, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, giọng nói của Thẩm Duệ đột ngột vang lên, “An An!”

Thẩm An quay đầu, nhìn về phía Thẩm Duệ đang bước vội tới, khóe miệng hiện lên nụ cười, “Ca!”

Thẩm Duệ vốn đang muốn phạt Thẩm An vì Thẩm An còn dám ở lại trong ký túc xá chờ hấn lúc xảy ra động đất! Lại không ngờ, An An của hấn lại đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ.

Thẩm Duệ tâm tình chợt lóe, lập tức trên mặt cũng hiện ra nụ cười hiền hòa, nhưng đôi mắt lại càng thêm sâu thẳm.

Thẩm Duệ đi đến bên cạnh Thẩm An, liền đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, giọng điệu ôn hòa tùy ý giống như nói về thời tiết, “Tiểu Bạch, việc nghiên cứu bệnh độc tôi giao cho cậu, đúng rồi, có thứ này, cậu với Bạch bá phụ xem thử, nếu có thể đồng ý thì kí tên vào.”

Bạch Cảnh Khanh có chút không hiểu gốc gác tiếp nhận, mở ra nhìn thấy:

Tôi _____ nguyện ý đem người thân của tôi _____ giao cho Thẩm Duệ quản lý, để lãnh đạo phòng nghiên cứu sinh vật là Bạch Cảnh Khanh tiến hành nghiên cứu trị liệu, toàn bộ phí dụng nghiên cứu được

miễn, nhưng nếu nghiên cứu thất bại, trách nhiệm không thuộc phòng nghiên cứu sinh vật, cũng không liên quan đến Bạch Cảnh Khanh!

“Một bộ hai phần, nếu như không có vấn đề, cậu kí tên phần người nghiên cứu đi. Tôi đã ký tên tôi rồi, tên người nhà thì để Bạch bá phụ ký.” Thẩm Duệ nói xong, nét mặt biểu lộ nụ cười ôn hòa.

Tay Bạch Cảnh Khanh run run, đôi mắt Bạch ba ba cũng hồng hồng, Bạch Cảnh Khanh nhìn Thẩm Duệ, ngập ngừng hỏi, “Lão Đại, anh cảm thấy, mẹ tôi còn có khả năng tỉnh lại sao?”

Thẩm Duệ không nói gì, chỉ thản nhiên cười.

Thẩm An tiếp lời, vẻ mặt nghiêm túc, “Bạch ca, mặt thế đã đến còn có cái gì là không có khả năng?”

Dừng một chút, Thẩm An lại nghiêm túc nói, “Quan trọng nhất là, Bạch ca, anh nguyện ý buông tha như vậy sao?”

Ánh mắt của Bạch Cảnh Khanh nhất thời đỏ! Hắn đương nhiên không nguyện ý buông tha, đó là mẹ của hắn! Là khi hắn bốc đồng đi theo Từ Trường Thiên tham gia quân ngũ, mẹ của hắn yên lặng tha thứ, là khi hắn bị phế hai chân, mẹ của hắn vì hắn khóc vì hắn bồn ba khắp nơi tìm bác sĩ, là khi hắn bị người khác âm thầm sửa trị không chỗ để đi, thiếu chút nữa lang thang đầu đường, mẹ vẫn không bỏ rơi hắn, gọi hắn trở về nhà, thậm chí, khi hắn bốc đồng nói với mẹ, nửa đời sau muốn sống cùng Từ Trường Thiên, mẹ vẫn như cũ đón nhận hắn!

Hắn sao có thể cứ như vậy nhìn mẹ của hắn nằm ở nơi này?

“Cậu chủ Thẩm, cậu muốn, muốn mang chúng tôi theo sao?” Bạch ba run rẩy hỏi.

Cậu chủ Thẩm? Thẩm Duệ bị Bạch ba đột nhiên gọi là cậu chủ Thẩm làm cho sững sờ, Bạch ba trước giờ đều gọi hắn Tiểu Duệ ...

Nhưng Thẩm Duệ lập tức cười nói, “Đương nhiên, bất quá, Bạch bá phụ, ngài vẫn gọi con một tiếng tiểu Duệ đi, giống trước kia là được rồi.” Dừng một chút, Thẩm Duệ lại áy náy nói, “Cam kết này là con tạm thời nghĩ ra, có chút viết ngoáy, nhưng con nghĩ loại chuyện này phải mấy điều ước thích hợp. Bá phụ, ngài xem kỹ lại, nếu như không có vấn đề, ngài cùng với tiểu Bạch kí tên đi, con đã nói với lão Từ, xe thùng đựng hàng cải tạo lại có một chiếc là cho phòng nghiên cứu sinh vật, đến lúc đó, bá mẫu chuyển đến trong xe đó, bá phụ, ngài cũng có nghiên cứu cái này, đến lúc đó, ngài làm trợ thủ giúp tiểu Bạch.”

Bạch ba nghe xong, vẻ mặt có chút kích động, ông cho rằng ông và con trai Bạch Cảnh Khanh sẽ bị bỏ rơi, ông không có khả năng mặc kệ vợ mình, cũng đã sớm tự tính toán xong, nhất định phải bắt Trường Thiên mang tiểu Khanh theo, còn ông lưu lại chăm sóc lão bà, mặc kệ sống chết như thế nào, ông cũng sẽ không rời khỏi lão bà đã cùng ông làm bạn hơn ba mươi năm ...

Nhưng lại không ngờ, Thẩm Duệ lại đồng ý mang bọn họ theo, mang lão bà đã biến thành quái vật theo ... Còn giao cho tiểu Khanh nghiên cứu bệnh độc, thậm chí làm ra bản cam kết như vậy ...

Có lẽ, bản cam kết này, trong loạn thế sắp tới không tính là gì, nhưng ít nhất biểu lộ được tâm ý của Thẩm Duệ!

— mà ông tin tưởng, lấy đầu óc khôn khéo của Thẩm Duệ, nếu hắn nói ra, như vậy việc nghiên cứu quái vật bệnh độc là chắc chắn!

Bạch ba ba âm thầm nắm chặt tay, ông nhất định sẽ trợ giúp tiểu Khanh nghiên cứu được loại bệnh độc này!

Bạch Cảnh Khanh bình tĩnh nhìn Thẩm Duệ, nghiêm túc, trang trọng nói, “Lão Đại! Cảm ơn!”

Thẩm Duệ mỉm cười, lôi kéo Thẩm An ra ngoài.

Thẩm An đi theo Thẩm Duệ đến một bãi đất trống, dọc theo đường đi, Thẩm An thấy không ít người đã vào lều trại, mà trong những người này, có vài người thấy bọn họ cười cười hoặc là cung kính chào hỏi, có vài người ánh mắt có chút lóe, hoặc là rõ ràng cúi đầu rầu rĩ tránh đi.

Thẩm An biết, tâm những người này đã muốn rời đi!

Tu luyện linh thủy bí quyết làm cho nhĩ lực của hắn hơn người bình thường rất nhiều, mà linh thủy bí quyết mang đến năng lực có thể lắng nghe vạn vật, tuy rằng hiện nay chỉ có thể nghe được tàng ngao ca ca nuôi ngao ngao kêu muốn ăn thịt bò, nhưng, thực vi diệu, dường như hắn có thể nhìn thấu tâm tư của những người này?

Hình như là ở trong đầu mơ mơ hồ hồ cảm giác được tâm tư của những người này ...

Thẩm An nghiêng đầu nhìn anh hai hắn, mặc kệ những người này tránh đi, hoặc giả vờ cười, hoặc cung kính, hoặc cười thành khẩn, ca ca đều mỉm cười như cũ, không hề tỏ vẻ không vui hoặc là cảm xúc khác thường.

Ca ca của hắn đã sớm tính đến?

“An An, chúng ta đi xem Thịt Bò tỉnh chưa ...” Thẩm Duệ lời kéo Thẩm An vừa đi vừa cười mị mị nói, lần thứ hai phất phất tay đối với những người cúi chào hai anh em bọn họ, xem như chào hỏi, cũng không thêm để ý đối phương nhìn thấy hay không.

Thẩm An thấy ca ca Thẩm Duệ không thêm để ý, cũng không thêm để ý tới, trong lòng nghĩ, Thịt Bò? Là nói tới tàng ngao ca ca nuôi, tàng ngao đặc biệt thích ăn thịt bò...

Kiếp trước trước khi chết, hắn chưa từng thấy qua động vật biến thành quái vật, nhưng từng nghe nói qua, có vài loại động vật sẽ biến dị, không biết tàng ngao của ca ca có thể hay không...

Khi đi đến trước ổ chó, thì thấy một con chó to toàn thân ngăm đen đang ngáp dài, vừa ngáp vừa phun ra ngọn lửa...

—— quả nhiên... Biến dị ...

Thẩm Duệ nhướng mày, cười mỉm lời kéo Thẩm An ngồi xổm xuống, sờ sờ cái đầu đang thân mật cọ hắn, “Không tồi. Ủ, có thể phun lửa là có thể mang theo.”

Con chó to hưng phấn, phe phẩy cái đuôi, ánh mắt lấp lánh nhìn Thẩm Duệ.

Thẩm An nghe được tiếng hưng phấn kích động ngao ngao gọi: Lão Đại! Lão Đại! Em sẽ phun lửa! Đổi tên cho em nha!

Vì thế Thẩm An quay đầu, phiên dịch từng chữ.

Thẩm Duệ chột chột ngọn lửa Thịt Bò phun ra, cười tủm tỉm nói, “Đổi tên? Được! Nhất định là ghét bỏ hai chữ nghe không hay đúng không? Tốt! Về sau kêu mày là Viên Thịt Bò!”

Thịt Bò, không, Viên Thịt Bò cứng lại rồi! Rơi lệ đầy mặt ngửa đầu nhìn trời, ta là tàng ngao, ta không phải Viên Thịt Bò a!!

Chơi với Viên Thịt Bò bị phần ủy khuất trong chốc lát, Thẩm An ngửa đầu nhìn về Thẩm Duệ phía sau mình, “Ca! Ca nghĩ, Bạch bá mẫu có thể trở lại bình thường không?”

Người bọn họ muốn dẫn theo rất nhiều, tuy rằng ba tháng trước ca ca đã cải tạo Hummer, xe thùng đựng hàng xe, nhưng mà, nếu muốn mang theo người đã biến thành quái vật, vẫn phải dùng tử đông, tuy rằng nói là vì nghiên cứu, nhưng những người khác có thể cảm thấy lãng phí không?

Hơn nữa, mang theo những người biến thành quái vật đó, cũng là tai họa ngầm.

“Có thể hay không, ca ca không biết.” Thẩm Duệ vuốt mái tóc mềm mại của Thẩm An, hạ giọng ôn nhu nói, “Nhưng nếu Bạch Cảnh Khanh có thể nghiên cứu thành công, nói không chừng chính là tuyệt chiêu bảo mệnh của chúng ta trong tương lai. Lo trước tai họa tốt đúng không?”

Dừng một chút, Thẩm Duệ nhìn về phía lều trại bên trái mảnh đất trống, hình như chỗ đó xảy ra tranh cãi, Chu Vũ đang xử lý.

Thẩm Duệ hí mắt, thiên cơ bí quyết của hắn đã tiến giai.

Lúc này, bên kia tranh cãi ầm ĩ, hắn đều nghe thấy.

Thì ra là bất mãn vấn đề lều trại và lương khô nhảm chán sao? Có người bắt đầu gây rối rồi?

Thẩm Duệ trong lòng thờ ơ, đại khái ngày mai đến báo danh, hắn là chỉ còn lại một nửa.

Như vậy rất tốt.

An An đơn thuần, lo lắng những người khác sẽ cảm thấy mang theo Bạch bá mẫu chính là trói buộc, đến lúc đó sẽ bất mãn, đối với Thẩm Duệ hắn mà nói, quái vật đã bị đóng băng không cử động được không phải quái vật nguy hiểm cũng không phải là trói buộc, những kẻ không tín nhiệm Thẩm Duệ hắn, có tâm nghi kỵ hoài nghi hắn, lòng đầy dã tâm ích kỷ mới chân chính là trói buộc.

Những người đó trước mặt thể, nghĩ được khí tức của căn cứ không tầm thường, vì thế lựa chọn lưu lại.

Những người đó cho là đã thông qua được khảo nghiệm cuối cùng, có thể leo lên con thuyền của Thẩm Duệ hắn, lại không ngờ, mặt thể đã đến, hết thấy đều thay đổi.

Những kẻ thường ngày bị hấn và nhóm Chu Vũ ngăn chặn, ích kỷ của bọn họ, nghi kỵ đa nghi của bọn họ, dã tâm của bọn họ, trong đêm nay sẽ bộc phát ra.

Bọn họ sẽ lựa chọn rời đi, nhưng khả năng cao hơn chính là, bọn họ sẽ lựa chọn cướp đoạt vật tư phong phú — cái kho hàng hấn cố ý hạ lệnh cố ý mở ra tràn đầy lương thực, còn có vũ khí!

Còn có xe đã nâng cấp tốt trước mặt thể mà bọn họ mơ ước ...

— bình biến?

Hắn rất chờ mong.

Thẩm Duệ nhíu mày, nhìn Thẩm An đang tò mò ngẩng đầu trong lòng ngực của hấn, ánh mắt chăm chọc lạnh như băng dần dần mềm mại, cúi đầu nhẹ nhàng hôn hai má Thẩm An, thấp giọng nói, “An An, ca ca mang em đi xem trò hay.”

23. Chương 23: Danh Sách Cuối Cùng (2)

Thẩm An sững sốt, trò hay? Lập tức nhìn về phía cách đó không xa, nhú nhú mày, hấn không cảm thấy tranh cãi ầm ĩ ở chỗ đó là trò hay!

Nhưng Thẩm Duệ vẫn nắm tay Thẩm An, thân chợt lóe, cả hai liền đứng trên sân thượng toà văn phòng. Thẩm Duệ đưa tay về nửa vòng tròn trong không khí, bố trí kết giới, che giấu khí tức và thân hình. Chỉ cần bọn họ không ra khỏi nửa vòng này, người ở mảnh đất trống phía dưới sẽ không biết đến sự tồn tại của bọn họ.

Thẩm Duệ từ phía sau ôm lấy Thẩm An, cầm để trên đầu Thẩm An, khẽ cười, “An An đang giận?”

Người trong ngực thân mình cứng ngắc, hơn nữa lại đang tức giận. Có tử phủ không gian, tâm ý giữa hai người bọn họ càng thêm thông suốt. Hấn cảm giác được An An tức giận, nhưng hấn lại thật cao hứng.

— An An tức giận là bởi vì mình.

“Ca, ca không giận sao?” Thẩm An dựa vào Thẩm Duệ, ngửa ra sau ngẩng đầu lên, nhìn người sau lưng rõ ràng đã bị phản bội, lại vẫn cười dung dung tuấn tuấn.

Câu trả lời của Thẩm Duệ — cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt Thẩm An.

“Tại sao ca phải giận? Bọn họ không phải là An An.” Thẩm Duệ cười khê, ôm chặt Thẩm An, lời nói nhẹ nhàng tùy ý, giống như nói chuyện thời tiết.

Thẩm An giật mình, hấn nghe được sự lạnh lùng trong lời nói của ca ca.

Không giận, bởi vì bọn họ không phải là An An.

Không phải An An, không cần để ý?

— cho nên, bọn họ đối với ca ca là người xa lạ?

Thẩm An hít một hơi, khó khăn xoay người trong cái ôm gắt gao của Thẩm Duệ, bình tĩnh nhìn Thẩm Duệ. Thẩm Duệ vẫn là cười ôn nhu sủng nịnh, nhưng cánh tay lại càng siết chặt.

Hắn đang thử thăm dò, An An có thể bởi vì hắn lạnh lùng mà rời xa hắn hay không?

Hắn ở trước mặt An An, trước mặt mọi người, đều là Thẩm Duệ ôn hòa, tốt bụng, khôn khéo.

Thành lập căn cứ vì nhóm quân nhân xuất ngũ, an bài công việc cho bọn họ, giúp bọn họ mau chóng dung nhập xã hội, thu lưu quân nhân không có chỗ ở, thậm chí còn giúp đỡ người thân của những quân nhân gặp khó khăn —

Thứ nhất là bởi vì thời điểm bắt đầu cần nhân lực, nếu muốn tuyển người, thì tuyển những người xuất thân bộ đội quen thuộc và có lợi nhiều hơn! Thứ hai là vì An An. Nếu như không có mặt thể, hắn nghĩ trong vòng ba năm tới, sau khi căn cơ vững chắc, sẽ lừa An An đến đây. Nếu thời điểm đó An An còn xa cách hắn, có lẽ hắn sẽ dùng một ít thủ đoạn ...

Tình yêu đồng tính vốn là chuyện khó chấp nhận, huống chi là anh em, ngay cả ba mẹ xưa nay yêu thương hắn cũng đã từng kịch liệt phản đối, huống chi là những người khác, nhưng nếu có lực lượng cường đại thì không nhất định ...

Cho nên, hắn muốn tạo ra một quốc gia của riêng hắn, chỉ cần đứng ở góc độ của hắn, không có bất luận tiếng nói phản đối gì, thậm chí cùng giải quyết cùng chúc phúc cho bọn hắn. Cho nên hắn mới lựa chọn những người có thể trở thành cánh tay của hắn, có thể trở thành thân tín của hắn, là Chu Vũ lạnh lùng, Bạch Cảnh Khanh cực đoan, Từ Trường Thiên khéo đưa đẩy, Lưu Khiết thông minh lòi đời.

Những người này có thể hiểu được tình cảm của hắn đối với An An, hoặc là không quan tâm hắn thích em trai hắn hay ai khác. Bọn họ chỉ cần mạnh mẽ cùng với hắn, bọn họ chỉ quan tâm hắn có bọn họ chỉ dẫn phương hướng chính xác, và quan trọng nhất, bọn họ — có trách nhiệm, ân oán phân minh! Có định nghĩ chính nghĩa của riêng bọn họ, xem thường đạo đức thế gian.

Đối với những người này cùng với người đi theo bọn họ mà nói — Người thích ai, người yêu ai, người muốn sống cùng ai, đó là chuyện của người!

Chỉ cần người hoàn thành việc của người, chỉ cần người sẽ không gây trở ngại đến người khác là được!

Tiêu tốn gần năm năm, chỉ cần hai năm nữa là có thể hoàn thành quốc gia của hắn, lại không ngờ, mặt thể đến, An An quay về bên cạnh hắn.

Mà ba hắn cố chấp rốt cục cũng dẹp bỏ thành kiến, lựa chọn im lặng.

Cho nên, hiện tại, hắn muốn từng bước một để An An nhìn rõ Thẩm Duệ chân chính.

— một Thẩm Duệ tuyệt đối không phải là người tốt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Duệ lần thứ hai tăng lực ôm lấy Thẩm An.

Thẩm An nhú mày, bị ôm đến đau, nhưng không oán giận, chỉ đưa tay ôm lại Thẩm Duệ, nghiêm túc an ủi, “Ca, như vậy tốt rồi, không cần tức giận vì bọn họ! Không đáng!”

Thẩm Duệ sững sốt, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Thẩm An, trong lòng có chút bất đắc dĩ, An An vẫn không rõ ý tứ của hắn sao? Bất quá, cũng không quan trọng, An An sẽ không xa cách hắn là được.

Thẩm Duệ cúi đầu, thân mật cọ cọ chóp mũi Thẩm An. Khi còn bé, hắn chơi đùa cùng An An rất thích cọ mũi An An như thế, “Ừ. An An nói cái gì thì chính là cái đó.” Thẩm Duệ ôn nhu nói, đôi mắt sâu thẳm.

— không vội, hắn sẽ chậm rãi để cho An An từng chút từng chút thấy rõ hắn, thấy rõ tất cả giữa bọn họ.

Thẩm An bị cọ như vậy, ngẩn người. Nhớ tới khi còn bé, không, cho tới hai năm trước, ca ca vẫn thường cọ chóp mũi hắn như vậy. Mỗi lần ca ca cọ hắn như vậy, ánh mắt sẽ càng mềm mại hơn thường ngày, giống như một hồ nước sâu, hấp thu linh hồn hắn.

Thẩm An kinh ngạc thất thần nhìn đôi mắt đen thâm trầm trước mắt, giống như linh hồn từng chút từng chút chìm vào hồ nước sâu...

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh, làm Thẩm An lấy lại tinh thần. Thẩm Duệ như không có việc gì, đem môi sắp chạm đến môi Thẩm An chậm rãi dời đi, nhẹ nhàng hôn lên hai má Thẩm An. Mắt nhìn hai người giữa mảnh đất trống kia, Thẩm Duệ cười ôn hòa, “An An, em xem, Tiểu Dương Tử nhịn không được.”

Thẩm An a một tiếng, xoay người nhìn về phía đất trống, nhiệt độ thiêu đốt trên mặt cũng chậm rãi giảm xuống. Vừa rồi, hẳn nhất định là lại bị khí chất đẹp trai của ca ca làm mê mẩn!

Thẩm An nghĩ thầm, sau đó liền vứt ra khỏi đầu. Cứ nhìn thất thần như vậy, hai năm trước hẳn cũng bị qua, ca ca đẹp trai như vậy, ngẫu nhiên bị mê mẩn là chuyện bình thường. Ừ, không có gì hết. Thẩm An tự an ủi mình.

Hiện tại hấp dẫn Thẩm An chính là hai người ở giữa mảnh đất trống kia.

Chu Vũ và Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần phần nộ, “cm bọn mày, lặp lại lần nữa!”

Một đám người đứng trước mặt Dương Sở Thuần và Chu Vũ, đại khái có mười mấy người, bọn họ giống như có chút sợ hãi, nhưng lại tham lam và sát ý nhiều hơn.

“Dương Sở Thuần!! Nể tình anh em chúng ta mấy năm nay, cậu chỉ cần giết Chu Vũ, chúng ta liền thừa nhận cậu là thành viên của chúng ta!”

“Mày mơ giữa ban ngày!” Dương Sở Thuần rống giận vung tay lên, ầm!! Lại là một quả bom thật mạnh!

Nhưng một cơn gió đột nhiên ngăn trở đạn không khí của Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần kinh ngạc.

Chu Vũ đứng phía sau mặt không đổi sắc, nhướng nhướng mày, Tô Đại cũng khai phá dị năng?

Thẩm An cũng kinh ngạc, quay đầu nhìn Thẩm Duệ, “Ca! Người kia là?”

“Tô Đại. Từng là tâm phúc của Chu Vũ, phó bộ trưởng bộ tác chiến.” Thẩm Duệ cười khẽ, ngữ khí thực tàn bạo, “Dị năng của hắn hình như là gió, uhm, thích hợp với hắn ...” Một tên điên ngu ngốc.

Sao hắn dám khẳng định Dương Sở Thuần nhất định sẽ giết Chu Vũ?

Đó lại là Dương Sở Thuần cố chấp nhất, ngu ngốc nhất.

“Hừ! Đi tìm chết!” Dương Sở Thuần lần thứ hai ném đạn không khí ra.

Lần này, Tô Đại không đỡ được, chật vật lăn trên mặt đất vài vòng.

Mà khi Tô Đại không chống đỡ được Dương Sở Thuần, mười mấy người phía sau Tô Đại gầm rú một tiếng nhắm phía Dương Sở Thuần!

Chu Vũ cả mí mắt cũng không động, liền ra tay, bùm bùm, mười mấy quả cầu sấm sét đập vào những người này!

Vì thế, tiếng kêu thảm thiết qua đi, những người này nằm trên mặt đất kêu đau liên tục.

Thẩm An ngạc nhiên nhìn Chu Vũ, Chu Vũ khổng chế được dị năng lợi hại như vậy??

Mà lúc này, không biết từ khi nào xuất hiện mấy nam nhân mặc quần áo xanh lục dẫn theo một đám người mặt xám mày tro bị trời thành một đoàn.

Từ Trường Thiên đen mặt đi đến trước mặt Chu Vũ, “Tìm thấy lão đại chưa?”

Chu Vũ lắc đầu, “Không phát hiện”.

Dừng một chút, thấy Từ Trường Thiên sắc mặt âm trầm, liền hảo tâm hỏi một câu, “Cậu tìm lão đại có chuyện gì?”

“Mẹ nó! Xe ông đây nâng cấp có thể tùy tùy tiện tiện tặng người sao?! Giúp mấy thằng lấy oán trả ơn này! Dựa vào cái gì phải cho bọn nó một chiếc xe chứ!! Phi!” Từ Trường Thiên chửi ầm lên, nhấc chân đá Tô Đại đang nằm trên mặt đất, “Mẹ mày bạch nhãn lang!! Lúc trước nếu lão Đại không cho mày vào căn cứ! Tiểu tử mày bây giờ còn lưu lạc tại tây bắc!! Giờ thì ngon rồi! Mạt thế đến! Cánh mày cũng cứng rồi! Còn dám xuất kế sách diệu hồ ly sơn! Sao? Muốn đoạt kho hàng? Còn muốn lấy xe ông đây nâng cấp!? Con mẹ mày cũng không biết soi gương!! Xe ông nâng cấp là thứ bọn ghê tởm chúng mày có thể có sao?! Còn bọn mày!! Ông sớm biết bọn mày là loại này, lúc trước nên nghe Khanh Khanh của ông nói, để bọn mày đi chết đi!! Chết tiệt! Ông hận không thể một phát bắn chết cả lũ!”

“Lão Từ! Cậu bình tĩnh một chút!” Chu Vũ nhúu mày, giữ chặt Từ Trường Thiên, quay đầu quát Dương Sở Thuần đang hung hăng bên cạnh, “Cậu an phận cho tôi! Đi! Tìm lão Đại cho tôi!”

Dương Sở Thuần giận dữ, vừa định tức giận mắng, thấy ánh mắt Chu Vũ lạnh lùng, liền uể oải, ủ rũ nói, “Tôi làm sao biết lão Đại ở đâu?”

“Tìm Thẩm An! Thẩm An ở đâu thì lão Đại ngay tại đó!” Chu Vũ không kiên nhẫn nói.

Vừa dứt lời, Thẩm Duệ và Thẩm An liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Nam nhân đang nắm dây trói đám người cùng với một đám bị trói giật nảy mình, đây là, đây là ảo thuật biến ra người sống a?

Mấy người Chu Vũ sớm thành thói quen, chỉ có Dương Sở Thuần còn hoảng sợ, Từ Trường Thiên thì nổi giận đùng đùng tiến lên.

“Lão Đại! Anh nghe rõ ràng! Xe ông nâng cấp không cho bọn bạch nhãn lang đó!” Từ Trường Thiên giận hét lên.

Thẩm Duệ cười ôn hòa, tiến lên một bước, vỗ vỗ vai Từ Trường Thiên, cười nói rằng, “Tốt, đừng nóng giận. Không phải tôi đã nói rồi sao? Nếu đêm nay bọn họ có thể lấy được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu. Bọn họ lấy được chìa khóa của chiếc xe đó à?”

Từ Trường Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, tuy rằng thật không muốn nói, nhưng vẫn phải nghiêng răng nói, “Tiểu Giáp chết tiệt làm đứt dây chuyền! Cái chìa khóa trên dây chuyền bị bọn họ lấy được!”

Thẩm Duệ thở dài một tiếng, “Vây xem như ý trời. Lão Từ, xe đó coi như là tình nghĩa anh em chúng ta mấy năm nay đi.”

Từ Trường Thiên gắt gao mím môi, dùng sức trừng Thẩm Duệ, nhưng bộ dáng Thẩm Duệ ưu tư thở dài làm Từ Trường Thiên nhìn chỉ cảm thấy ê răng, rồi lại không tiện mở miệng, mà trong đám bị trói đã có người đổ mắt nhìn hẩn cầu xin.

Vì thế, Từ Trường Thiên giận dữ xoay người, chỉ thấy Lý Giáp đang xấu hổ muốn trốn, Từ Trường Thiên hét lớn, “Lý Giáp! Tiểu tử cậu mẹ nó đứng lại cho tôi!” Liền cuộn tay áo, đuổi theo Lý Giáp!

Chu Vũ nhúu nhúu mày, cũng biết Từ Trường Thiên lúc này khó chịu, mượn cơ hội tìm việc phát tiết, nên không đi ngăn cản hẩn, liền đi đến cạnh Thẩm Duệ, “Tất cả những người ở đây.” Chu Vũ lạnh lùng nói, chỉ vào mà đám người bị hẩn dùng sét đánh nằm trên mặt đất, “Những người này nghe Tô Đại an bài, tìm cơ hội gây sự giữ chân tôi và Sở Thuần...” Lại chỉ vào một đám bị trói nói rằng, “Bọn họ liền nhân cơ hội đi cướp kho hàng và vũ khí, mặt khác, tiểu Bạch vừa gọi điện thoại cho tôi, quả nhiên bọn họ còn an bài người định bắt cóc Trầm bá phụ và Trầm bá mẫu, kế hoạch thất bại, người đã bị Thẩm Uyển và bộ tác chiến bắt được, hiện tại đã giam giữ trong ký túc xá.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Rất tốt.”

Thẩm An nghe đến đó, trong lòng căng thẳng, tức giận, đám hỗn đản này còn dám đánh chủ ý lên ba mẹ?! Nếu ca ca không sớm dự đoán được, nếu không có Chu Vũ bố trí tác chiến, cùng với tỷ tỷ Thẩm Uyển, thì ba mẹ không có dị năng đã gặp nạn rồi?!

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng khóc sụt sùi, Thẩm An quay đầu nhìn lại, là người nhà của bọn phản bội, tuy rằng khoảng cách có chút xa, nhưng Thẩm An có thể nghe được, những người này hùng hùng hổ hổ, thậm chí có mấy nữ nhân khóc lóc om sòm lẫn lộn muốn bọn họ thả người!

Thẩm An lạnh lùng, bọn họ cho rằng bọn họ là ai?!

Mà không đợi Thẩm An mở miệng, Chu Vũ lạnh lùng nói, “Bịt miệng bọn họ lại! Để tôi nghe được tiếng chó sủa lẫn nữa, liền ném ra bên ngoài cho quái vật ăn!”

Chu Vũ nói xong, ồn ào bên kia liền biến mất.

Thẩm Duệ mỉm cười, “Như vậy mới đúng a. Cãi nhau làm gì. Mọi người đều không cần nghỉ ngơi?”

Thẩm Duệ cười híp mắt nhìn đám người bị trói, nói rằng, “Trước ủy khuất mấy người đợi hết đêm nay trong ký túc xá, chờ đến sáng mai, thu xếp xong, khi chúng tôi rời khỏi sẽ lập tức thả mấy người ra, đương nhiên, người nhà của mấy người cũng giống vậy, yên tâm, tôi không thể giết mấy người.”

Tuy rằng Thẩm Duệ nói cực kỳ ôn hòa, nhưng hần càng nói ôn hòa, những người nghe lại càng run rẩy.

Thẩm An đứng nhìn, cảm thấy ngạc nhiên, nếu sợ ca ca như vậy. sao còn dám làm chuyện thế này?

Trong lúc trở về tìm Thẩm và mẹ Thẩm, Thẩm An nhìn không được đặt câu hỏi.

Mà Thẩm Duệ chỉ cười nói, “A, cái này a, ca cũng không hiểu.”

Nhân tâm hắc ám cùng với dã tâm không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

An An của hần vĩnh viễn không cần phải hiểu những thứ đó, những thứ không tốt, hắc ám, xấu xa, hần sẽ dùng đôi tay mình giúp An An ngăn trở, mặt thế cũng là như thế.

Cho nên, An An của hần, chỉ cần tiếp nhận hần. —— tốt, hay không tốt, đều phải tiếp nhận.

24. Chương 24: Xuất Phát

Tìm được ba mẹ, Thẩm An liền thả tay Anh hai, nhào tới ba mẹ.

“Ba, mẹ! Hai người không sao chứ?” Thẩm An tách ra làm Thẩm Duệ có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ thở dài trong lòng, trên mặt vẫn là tươi cười, bước nhanh tới.

Cha Thẩm cười ha ha vỗ vai Thẩm An, “Không sao! Ba của con khỏe lắm!”

Mẹ Thẩm cũng cười lanh lẹ, “Mẹ con cũng không phải gổm sứ, những người đó vừa mới tới gần, mẹ liền phát giác được!”

Thẩm Duệ đứng bên cạnh nhìn, mỉm cười. Đợi cha Thẩm và mẹ Thẩm cùng với Thẩm An tâm sự xong, mới lên tiếng, “Mẹ, con tàng ngao con nuôi chắc mẹ cũng biết, tuy rằng hơi ngốc, nhưng bây giờ nó có thể phun lửa, con nghĩ nhờ mẹ chăm sóc nó giúp con.”

Mẹ Thẩm vừa nghe, ngạc nhiên, “Oa! Thịt Bò có thể phun lửa sao? Vậy không phải là thịt bò kho tàu sao?” (bỏ tay, con người ta phun lửa được đi kiu là kho tàu =]])

“Hi hi!” Thẩm An nhìn không được nở nụ cười, người chung quanh nghe cũng ha ha cười.

Thịt bò kho tàu?! Ha ha, , chắc chắn con tàng ngao kia sẽ khốc chết!

Thẩm Duệ cũng cười to, “Mẹ, hiện tại không phải thịt bò kho tàu, mà là viên thịt bò kho tàu!”

“Gi??”

“A, nó ghét bỏ tên của mình chỉ có hai chữ nghe không hay, cho nên con đổi thành ba chữ.” Thẩm Duệ nhẹ cười nói.

Đợi nói chuyện phiếm xong, nhóm Lưu Khiết và Chu Vũ đến gần, Thẩm Duệ liền vỗ vỗ đầu Thẩm An, “Anh đi họp, em ở trong này, không được chạy loạn, biết không?”

Thẩm An a một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo anh hần rời đi.

Cha Thắm cũng theo Thắm Duệ đi họp, nhìn Thắm An nghiêm túc chuyên chú nhìn theo Thắm Duệ, cha Thắm trong lòng hơi trầm xuống, trừng mắt nhìn Thắm Duệ, hừ hừ, chấp hai tay sau lưng, giành đi trước.

Thắm Duệ nhìn cha Thắm thở phì phì, chỉ mỉm cười. Hiện tại ba tức giận mà lại không nói gì làm khó dễ hẳn.

Đến võ đài quyền anh, Lưu Khiết bận rộn không ngừng điểm điểm ấn ấn điện thoại di động của mình, Chu Vũ nhú mày viết vào điện thoại di động, Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh thấp giọng nói chuyện, cha Thắm bước lên võ đài quyền anh, Thắm Duệ liền vung tay, thiết lập kết giới trong ánh mắt tò mò bốn phía.

Vì thế, những ánh mắt tò mò xem trộm bốn phía nhất thời đại ra!

Các vị lão đại trên võ đài đi đâu mất rồi?! A?! Biến mất?! Chuyện ma quái?!

Cha Thắm quét mắt nhìn bốn phía đang đại ra, nhú mày nhìn Thắm Duệ, “Hình như quá đột ngột?”

Thắm Duệ mỉm cười, “Bọn họ sớm muộn gì đều phải quen.” Loạn thế đã tới, thời điểm nên thể hiện thì cần phải thể hiện!

Cha Thắm nhượng nhượng mày, không nói. Tuy rằng thật không muốn thừa nhận, nhưng lời này con trai nói đúng, hẳn không có gì để phản bác.

“Thông báo tình huống các ngành.” Thắm Duệ bình thản hỏi.

“Hiện nay ký kết hiệp nghị trị liệu, trừ bỏ cha ta ra, còn có Trương Vô Kỵ, Tống Bình.” Bạch Cảnh Khanh cầm bốn tờ hiệp nghị nói.

Lưu Khiết nhìn di động nói, “Nhân số hậu cần đã thanh lý hoàn tất, vật tư và trang bị vũ khí đã sắp xếp toàn bộ lên xe. Về phân phối xe nâng cấp, bốn chiếc Hummer và bốn xe thùng đựng hàng phân phối như sau: Điều khiển xe đen và người trên xe —— lão Đại, Thắm An đệ đệ, Thắm Uyển, Trầm bá phụ Thắm bá mẫu. Điều khiển xe trắng và người trên xe, Chu Vũ, Dương Sở Thuần, Ngũ Lang ——”

Lưu Khiết còn chưa nói xong, đã bị Thắm Duệ đưa tay cắt ngang, “Từ từ! Phân phối như vậy không tốt.”

Lưu Khiết nhượng mày, “Không tốt?”

Thắm Duệ dừng một chút, vừa suy tư vừa nói, “Mỗi xe thùng đựng hàng phối hợp với một chiếc Hummer: —— chiếc đầu tiên là phòng nghiên cứu sinh vật của tiểu Bạch, cho nên người ngồi xe đó là tiểu Bạch, cùng với nhân viên phòng nghiên cứu sinh vật, phối hợp với người trên xe Hummer: Từ Trường Thiên, cùng với bốn anh em họ Lý, thêm hai người nhân viên bộ tác chiến.” Dừng một chút, Thắm Duệ nói với Chu Vũ, “Cha mẹ Tống Bình nếu ở trong phòng thí nghiệm của tiểu Bạch, vậy cho Tống Bình làm nhân viên dự bị thuộc tổ này luôn.”

Chu Vũ không dị nghị gật đầu.

“Xe thứ hai và thứ ba đã cải tạo thành nhà xe di động, người nhà của các ngành, bao gồm hậu cần, đều ở trong đó, ưu tiên chiếu cố người già, bởi vậy, người trên hai chiếc Hummer còn lại như sau: Lưu Khiết, Thắm Đại Bình, Hứa Đại Phú, Lâm Ấu Trân, Thắm Uyển, thêm bốn người bộ tác chiến.”

“Một chiếc cuối cùng là phòng của bộ tác chiến và phòng trinh sát, các loại thiết bị dụng cụ đều để trong xe đó, phòng nghỉ của bộ tác chiến cũng ở đó, người trên Hummer phối hợp như sau, Chu Vũ, Dương Sở Thuần, tôi, Thắm An.”

Thắm Duệ ngừng nói, nhìn Lưu Khiết, “Hiện nay có bao nhiêu người báo danh rồi?”

Lưu Khiết lật lật di động của mình, đẩy kính mắt, cau mày nói, “Không nhiều lắm, tính luôn người nhà mới hai mươi lăm người.”

Thắm Duệ gật đầu, “Tốt, xem ra nhiều nhất cũng chỉ bốn mươi người. Ngày mai 8g30, chúng ta xác định danh sách cuối cùng, chiều ngày mai lập tức xuất phát! Lão Từ, đêm nay cậu phải vất vả rồi, dùng mạng vệ tinh thu hoạch bản đồ giao thông mới nhất, xác định lộ tuyến đi tây bộ.”

Từ Trường Thiên gật đầu, “Không thành vấn đề!”

Thẩm Duệ lại nhìn về phía Chu Vũ, “Đêm nay cần tiếp tục cảnh giới.”

Chu Vũ mặt không đổi sắc, “Rõ!”

“Tốt, bây giờ còn vấn đề gì không.?”

“Có!” Từ Trường Thiên giơ tay lên, giận dữ trừng Thẩm Duệ, “Tôi không rõ vì cái sao phải cho bọn vô ơn kia một chiếc xe?!”

Thẩm Duệ ôn hòa cười cười, “Đó là một vấn đề hay.” Thẩm Duệ quét mắt nhìn mấy người Lưu Khiết và Bạch Cảnh Khanh cũng đang tỏ vẻ không đồng ý.

“Có hai nguyên nhân, thứ nhất, tôi nghĩ mượn sức những người đó để thử lòng những người muốn đi theo chúng ta, thứ

hai, tôi cảm thấy nếu để lại cho bọn họ một chiếc xe sẽ xảy ra một ít chuyện thú vị.” Thẩm Duệ cười nói.

Chuyện thú vị? Cả đám người bao gồm cha Thẩm đều không rõ nguyên do nhìn Thẩm Duệ. Trong lòng mỗi người nghi hoặc, chuyện thú vị là chỉ chuyện gì???

Giữa trưa hôm sau, ánh mặt trời rất cực bắt đầu khiêu vũ trên mặt đất.

Khi Thẩm An ra khỏi lều trại liền thấy một màn ánh sáng, tuy rằng bầu trời vẫn còn màu đỏ yêu dị, nhưng màu lam dường như đã dần dần thẩm thấu đi ra.

“Thời tiết không tồi a.” Phía sau truyền đến giọng nói sung sướng thoải mái.

Thẩm An xoay người, nhìn về phía Thẩm Duệ, Thẩm Duệ toàn thân quần áo một màu đen, tinh thần chấn hưng, trên cổ tay đeo băng vải đỏ. Trên băng vải là dấu hiệu chữ thập.

Đây là đồng phục thống nhất hậu cần phân phối sáng nay, áo màu đen, quần màu đen quần, trên cổ tay đeo băng vải gồm ba loại là đỏ lục lam, Anh hai là màu đỏ, mấy người Lưu Khiết là màu lục, những người khác đều là màu lam, cổ tay hấn đeo băng vải màu trắng ở giữa có dấu hiệu chữ thập màu đen.

“Đi thôi, An An.” Thẩm Duệ vỗ vỗ vai Thẩm An, nắm cả người Thẩm An đi đến võ đài quyền anh.

Đi đến trước võ đài, mọi người đồng dạng đồng phục đen đã nghiêm nghị đứng chờ. Xe thùng đựng hàng đã mở ra, cha Thẩm và Hứa Đại Phú mang theo tổ trung niên và người già đang dọn lều trại và đồ vật linh tinh, từng lều trại xếp chính tề đặt trên trần xe thùng đựng hàng, dùng mấy thanh sắt to cột chắc. Trên trần xe gắn thêm một ô vuông khoảng một mét vuông, mẹ Thẩm đang mang theo nhóm phụ nữ lớn tuổi sắp xếp các loại nồi và dụng cụ nấu ăn.

Thẩm Duệ cầm lấy xấp giấy A4 Lưu Khiết đưa tới, nhảy lên võ đài quyền anh.

Khi Thẩm Duệ nhảy lên võ đài, người phía dưới đều ngẩng đầu lên.

“Trên tay của tôi là danh sách mọi người đã ký tên. Bây giờ, tôi, Thẩm Duệ, lấy sinh mệnh ra thề, tôi sẽ làm hết khả năng đưa mọi người đến nơi an toàn nơi. Trong mọi tình huống, chỉ cần mọi người nghiêm túc tuân thủ các quy định này, sẽ không bị vứt bỏ, nếu vi phạm thì vứt bỏ!” Thẩm Duệ nghiêm túc nói.

Mọi người bên dưới đều toát ra thần sắc kích động.

Mà bên xe thùng đựng hàng, một phụ nữ lớn tuổi đối diện mẹ Thẩm cảm kích nói, “Đại Ngưu nhà tôi phải làm phiền Thẩm đại nhân rồi.”

Gì? Thẩm đại nhân?? Ánh mắt mẹ Thẩm xoát sáng ngời, xưng hô này không tồi nha.

Trong lúc vô tình đem Thẩm Duệ gọi thành Thẩm đại nhân, người phụ nữ không hề có cảm giác, vẫn tiếp tục nói như cũ, “Đại Ngưu nhà tôi tính bước bình, trong bộ đội đắc tội người ta, suýt nữa là ngồi tù, nếu không có Thẩm đại nhân a, Đại Ngưu giờ còn ăn cơm trong tù! Hiện tại, Thẩm đại nhân lại đồng ý mang chúng ta đi, tôi đây cùng Đại Ngưu nói, hai cái mạng mẹ con chúng tôi sau này sẽ là của Thẩm đại nhân!”

Mẹ Thẩm trong sáng mỉm cười, nói rằng, “Ai u! Chị à, đó là tiểu Duệ nên làm! Nói cái gì mạng với không mạng!”

Người phụ nữ ha hả cười, cũng không nói nhiều lắm, chỉ là có chút việc nói không bằng làm!

Bên một xe khác, Bạch Cảnh Khanh đang chỉ huy mấy người Ngải Hiểu Trân phòng nghiên cứu sinh vật đem dụng cụ thực nghiệm cất vào trong xe thùng đựng hàng. Tuy rằng hai xe có khoảng cách, nhưng lời người phụ nữ nói nói vẫn truyền hết vào tai hắn, Bạch Cảnh Khanh run rẩy lỗ tai, Thẩm đại nhân? Cái xưng hô Thẩm đại nhân này cũng không phải sai.

Bất quá dì này đem Thẩm Duệ trở thành quan hải? Thẩm đại nhân?!

“Hiện tại, nghe theo an bài các ngành, lên xe!” Thẩm Duệ một tay vung lên, vì thế, người bên dưới đứng nghiêm, cùng hô to, “Rõ!”

Ngày 25 tháng 12 năm 2012, 12g trưa.

Thẩm An cùng Anh hai hắn Thẩm Duệ mang theo mọi người trong căn cứ xuất phát đi tây bộ.

Thẩm An lên xe Hummer đen, tò mò sờ sờ trần xe, hình như trên trần xe còn có ngăn ngầm?

“An An, ấn nút bên cạnh tay vịn của em.” Thẩm Duệ ngồi phía sau thấy bộ dạng tò mò của Thẩm An, liền sủng nịch cười nói hướng dẫn.

Thẩm An cúi đầu ấn xuống một cái nút trên tay vịn, cạch, trên trần xe quả nhiên có ngăn ngầm, trong ngăn ngầm là súng lục và đạn?

“Không tồi đúng không.” Từ Trường Thiên ngồi phía sau khoát tay lên vai Bạch Cảnh Khanh, cười ha ha nói, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Thẩm An gật đầu, “Dạ! Thật là lợi hại!”

“Còn lợi hại hơn nữa nè! ” Dương Sở Thuần ngồi tại vị trí lái cười hì hì nói, tùy tay vỗ một cái nút cạnh khe CD, trên trần xe liền rút xuống một màn hình tinh thể lỏng.

Thẩm An kinh ngạc trợn to mắt, cái này cũng làm được?! Là TV mini??

Lưu Khiết ngồi phía sau tùy tay cầm lấy di động của mình, hướng vào màn hình nhấn một cái, tách!

Màn hình sáng, là tin tức trực tiếp của đài XX.

“... Thông cáo toàn quốc! 23 giờ 59 phút ngày 20 tháng 12 năm 2012 thiên thạch va chạm địa cầu... Nước XX bị sóng thần vì thiên thạch va chạm tạo ra bao phủ. Hôm qua 8 giờ 30 phút tin tức xác nhận từ nước bởi vì động đất mà đình trệ...”

Hiện tại, một loại bệnh độc không biết tên từ ngoài vũ trụ đã xâm nhập nhân thể, hiện nay người bị nhiễm người có hai loại, một loại đã được xác định khai phá gien dị biến dị năng, một loại sẽ triệt để biến thành quái vật, thích ăn thịt người thịt, người bị cào cắn trúng đều sẽ bị nhiễm! ... Hiện toàn bộ phía nam đã bị nhiễm bệnh, toàn quốc tiến vào trạng thái nguy cấp, chính phủ đã thành lập căn cứ Hy Vọng, kêu gọi toàn dân tự phát tự cứu, đi đến căn cứ Hy Vọng. Đầu tiên vị trí của căn cứ Hy Vọng như sau...”

25. Chương 25: Tiểu Đội Siêu Nhân (1)

Thẩm An leo vào chỗ ngồi phía sau, nhìn tin tức lặp lại lần thứ hai, phối hợp với thanh âm là hình ảnh đám người hoảng sợ chạy trốn khắp nơi, đám quái vật mặt hư thối dữ tợn, thân thể cứng còng rõ ràng gặm cắn người ... Hình ảnh không ngừng chớp động ...

Thẩm An có chút hoảng hốt, giống như trước mắt lại xuất hiện hình ảnh mình bị đàn quái vật này truy đuổi, hoảng sợ trốn chạy không biết chọn đường nào.

Đột nhiên đôi mắt bị che khuất, phía sau là ôm ấp ấm áp, “An An, đừng sợ.”

Thẩm An lấy lại tinh thần, kéo bàn tay thon dài ấm áp xuống, quay đầu cười nhạt, “Anh, em không sao.”

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An thật kỹ, khóe miệng vẽ lên nụ cười ôn nhu, sờ sờ đầu Thẩm An, quay đầu nhìn Lưu Khiết, “Kết nối với mạng vệ tinh, nhìn xem tình trạng lộ trình chúng ta sắp đi.”

Lưu Khiết gật đầu, ần ần di động trong tay, Thẩm An tò mò vươn người qua nhìn nhìn, quay đầu nhìn Thẩm Duệ, “Anh! Đó là điều khiển từ xa?”

“Nói chính xác thì đó là bàn phím điều khiển, mà này, là màn hình.” Từ Trường Thiên cười ha ha giải thích, trên mặt không giấu được đắc ý, “Mỗi chiếc Hummer đều có một cái màn hình, mỗi đội trưởng ngành đều có một di động.

Chúng ta có thể truy cập mạng vệ tinh mọi lúc mọi nơi, nếu không cẩn thận lạc nhau, chúng ta cũng có thể thông qua mạng vệ tinh và di động, cùng với đồng hồ định vị tìm đến đối phương.”

Thẩm An nghe, khâm phục thật nhiều, trong ba tháng có thể làm ra loại thiết bị nghịch thiên này, lợi hại!

“Anh Từ, anh thật trâu (trâu bò =))!” Thẩm An giơ ngón tay cái lên, thành khẩn ca ngợi.

Ai biết Từ Trường Thiên lại cứng người, còn Bạch Cảnh Khanh thì vui sướng khi người gặp họa.

Từ Trường Thiên rơi lệ trong lòng, cái kia, Thẩm đại nhân à, có thể đem ánh mắt âm u của ngài dời đi không? Thẩm An đệ đệ ca ngợi tôi, cũng không phải tự tôi muốn a!

Thẩm Duệ chỉ cười ôn nhu lại lộ ra âm trầm, thấp giọng ôn hòa nói, “An An, mạng vệ tinh và di động anh Từ đã nghiên cứu hơn năm năm, mấy ngày trước thật vất vả mới thành công. Bất quá, hiện tại xem ra vẫn không đủ hoàn mỹ. Em xem, hình ảnh trực tiếp từ vệ tinh cũng không có biện pháp làm rõ nét hơn ...” Thẩm Duệ cười mỉm, không dấu vết phá hư hình tượng Từ Trường Thiên.

Từ Trường Thiên giận mà không dám nói gì, chết tiệt, có thể làm ra thứ này cũng đã là nghịch thiên rồi! Muốn vệ tinh trực tiếp hình ảnh rõ nét?! Em gái anh! Trước tiên trang bị vệ tinh riêng. cho tôi đi! Đây đều là xài trộm vệ tinh chính phủ mới xây dựng được mạng vệ tinh đó biết không?

—— mặc kệ trong lòng gào thét như thế nào, Từ Trường Thiên giận mà không dám nói gì. Vẫn là Bạch Cảnh Khanh bên cạnh an ủi xoa bóp ngón tay Từ Trường Thiên, Từ Trường Thiên trong lòng cảm động, rơi lệ, chỉ có Khanh Khanh nhà mình tốt thôi.

Thẩm An nghiêm túc nghe, nghe xong, thật nghiêm túc gật đầu, “Dạ, anh Từ vất vả nhiều rồi.”

Khóe miệng Thẩm Duệ cứng đờ, lập tức nụ cười càng sâu.

Từ Trường Thiên chỉ cảm thấy da đầu run lên, lưng ứa ra mồ hôi lạnh, Bạch Cảnh Khanh vội ho nhẹ một tiếng, dời đề tài đi chỗ khác, hỏi, “Hiện tại, chúng ta trực tiếp đi đường cao tốc?”

“Đường cao tốc hiện tại khẳng định không tốt, khẳng định mặt đường đã bị động đất phá hư, hiện tại cũng khẳng định có rất nhiều người đều đổ xô vào đường cao tốc. Chúng ta sẽ đi dã lộ.” Thẩm Duệ liếc Từ Trường Thiên, thần nhiên nói với Bạch Cảnh Khanh.

Chu Vũ gật đầu, “Tôi đồng ý.”

“Tán thành.” Bạch Cảnh Khanh tùy ý nói, dù sao đi nào con đường đều được, có thể lập tức rời khỏi thành phố này là tốt rồi.

“Tán thành!” Từ Trường Thiên phát tay nói.

Lưu Khiết gật đầu, “Tán thành.”

“Tốt. Như vậy, sau khi trở về, mỗi người mở màn hình trên xe mình, để mọi người cũng hiểu biết tình huống bên ngoài.” Thẩm Duệ mỉm cười nói.

Chu Vũ hơi suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý nói, “Phải.”

Trong căn cứ cũng có mấy con quái vật, nhưng đều bị đông lạnh hết, không cho bọn họ hiểu biết thêm tình hình khủng bố bên ngoài, chỉ sợ bọn họ sẽ cho rằng mặt thể cũng không có gì đáng sợ.

Thẩm An nghĩ nghĩ, định nhấc tay, nhưng lại rút về, hẳn có thể nghe ké hội nghị, nhưng không thể lên tiếng trong hội nghị.

Theo tục ngữ nói, trong triều có thân thích sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái, tuy rằng nhóm anh Từ anh Chu có lẽ sẽ không để ý, nhưng một cái đoàn thể muốn vững bền thì những vấn đề chi tiết nhất định phải suy xét đến. Huống chi, Anh hai rất để ý mình, cho nên càng không thể để cho Anh hai thêm khó xử.

— mặc dù hẳn biết Anh hai sẽ không khó xử. Nhưng hẳn cũng không nguyện ý tạo thêm một tai họa ngầm cho đoàn thể chưa xác định được tương lai này.

“Tốt, hiện tại đều trở về xe của mình đi.” Thẩm Duệ đưa tay lạng lẽ ra hiệu với Dương Sở Thuần đang ngồi ôm tay lái, ý bảo Dương Sở Thuần tránh ra.

Dương Sở Thuần tiếc nuối sờ sờ tay lái, tuy rằng hẳn ngồi chung Hummer với Chu đội, nhưng Chu đội keo kiệt không chịu để cho hẳn lái xe, khó có cơ hội lái chút xíu rồi trả lại ...

Dương Sở Thuần lăm bằm xuống xe, đã bị Chu Vũ lôi đi.

Thẩm Duệ lên vị trí lái xe, Thẩm An ngồi vị trí phó lái, dây ghế phía sau đã trống không.

“Anh, em có ý tưởng này.” Thẩm An nhẹ giọng nói.

Thẩm Duệ cười nhìn Thẩm An, “Nói đi.”

“Em nghĩ nên đi chậm một chút, nếu trên đường gặp được quái vật, mọi người tranh thủ luyện tập. Tất cả mọi người còn chưa chính thức đối chiến với quái vật, như vậy không tốt. Nếu quái vật đột nhiên đánh lén, mọi người không quen thuộc quái vật, đến lúc đó luống cuống tay chân liền phiền toái.” Thẩm An lựa lời nói, tận lực đem ý tưởng của mình biểu đạt rõ ràng ngắn gọn, “Còn nữa, em nghe anh Lưu nói, có vài thứ còn chưa chuẩn bị đủ, nếu trên đường gặp được siêu thị, mọi người cũng có thể đi vào tìm xem.”

Thẩm Duệ nghe, khẽ gật đầu, ấn nút đỏ thẫm trên đầu xe, mở bộ đàm liên lạc: “Lão Chu, chúng ta đi xx lộ, báo cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sẽ diễn tập thực chiến, đội thứ nhất ra trận cho bọn họ tự nguyện báo danh, còn lại tự cậu an bài.”

Trong xe thật nhanh vang lên giọng lạnh lùng của Chu Vũ: “Hiểu rõ.”

Treo bộ đàm, Thẩm Duệ nhìn Thẩm An, nhu hòa cười nói, “An An, vì sao vừa rồi em không đề cập với mọi người?”

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, “Anh, như vậy không tốt.” Về phần vì sao không tốt, Anh hai thông minh vậy không cần hẳn nói nhiều.

Quả nhiên, Thẩm Duệ chỉ đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, nhẹ giọng thở dài, “An An, cho dù không mang theo bọn họ, người một nhà chúng ta cũng có thể bình an tới tây bộ ...” Nhà bọn họ, cho dù là mẹ có giá trị vũ lực yếu nhất cũng không phải dễ khi dễ, huống chi, bọn họ còn có tử phủ không gian ...

“Nhưng mà, anh, nếu như vậy, ba mẹ và chị sẽ không vui, anh cũng sẽ không vui.” Thẩm An thấp giọng nói.

— người đi theo bọn họ, không phải nói bỏ qua có thể bỏ lại.

Quan trọng là, trong mặt thể, chẳng lẽ chỉ có bỏ rơi những người khác mới có thể sống sót?

Cho tới bây giờ nhân loại cũng không phải sinh vật dựa vào vứt bỏ đồng bào để sinh tồn.

Anh hai không phải người tốt, nhưng nếu không vừa mắt liền vứt bỏ anh em, cũng không phải là Anh hai Thẩm Duệ của hẳn!

Thẩm Duệ cười khẽ, đôi mắt ôn nhu nhìn Thẩm An thật lâu, An An ... Quả nhiên hiểu hẳn... An An như thế sao hẳn có thể buông tay?

Ánh mắt Thẩm Duệ thâm sâu lại nhu hòa đến cực điểm làm Thẩm An trong lòng nhảy loạn, vội dời mắt đi chỗ khác, ho nhẹ một tiếng, nói, “Anh, em cũng muốn tham gia luyện tập.”

Thẩm Duệ vừa nghe, nhíu mày, nhưng nhìn ánh mắt Thẩm An cố chấp, chỉ có thể xoa xoa tóc Thẩm An, giận dữ nói, “Cũng được.”

Thẩm An vội ấn nút đỏ, “Anh Chu, em muốn báo danh!”

“Cái gì?! An An! Em báo danh cái gì?!” Lại không ngờ người trả lời hần là Thẩm Uyển.

Thẩm An mờ mịt nhìn Thẩm Duệ, hỏi? Xảy ra chuyện gì?

Thẩm Duệ mỉm cười, “Đây là bộ đàm nội bộ, xe trong đoàn đều có thể nghe được.”

“Thẩm An đệ đệ, hoan nghênh cậu tham gia tiểu đội siêu nhân a!” Tiếp theo vang lên chính là tiếng cười hi hi của Dương Sở Thuần.

Thẩm An không còn gì để nói, tiểu đội siêu nhân?

“Tiểu An! Cậu muốn tham gia sao? Từ Trường Thiên!! Anh làm gì đó?! Đặt rồi rồi tay! Anh không được đổi ý!” Bạch Cảnh Khanh đột nhiên nổi giận quát.

“Từ từ chờ đã!!! Mấy người rốt cuộc đang nói cái gì?! Siêu nhân?! Cái gì siêu nhân?! Ai đặt cái tên ngu ngốc này?!” Thẩm Uyển vội vàng quát.

Vì thế... Trong bộ đàm loạn thất bát tao la hét ầm ĩ.

Thẩm An yên lặng bịt lỗ tai, nhìn Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ cười, ngón tay gõ gõ đầu xe, âm thầm dùng giọng đáng sợ, “Yên lặng!”

Giọng nói không lớn, chỉ một thoáng lại áp hết mọi tiếng động, trong bộ đàm thông tấn chỉ còn có Thẩm Duệ thản nhiên nói, “Nhiệm vụ tham gia diễn tập đánh quái, đội thứ nhất, tên: tiểu đội siêu nhân, người đặt tên: Dương Sở Thuần, người tham gia, hiện tại báo danh ——”

“Chu Vũ.”

“Dương Sở Thuần.”

“Thẩm An”

“Lưu Khiết”

“Thẩm Uyển” đột ngột vang lên giọng nữ thanh thúy dễ nghe, làm Thẩm An ngẩn người, lập tức bình tĩnh nghe.

Thẩm Duệ cũng chỉ hơi hơi nhướn mày, liền thản nhiên nói, “Tiếp tục! Còn nữa không? Hạn mức cao nhất mười người.”

“Tổng Binh!”

“Đại Ngưu!”

“Phương Nhất!”

...

“Từ Trường Thiên!”

“Lý gia tứ nhật vương!” đột nhiên có tiếng rống lên làm Thẩm An hoảng sợ, lập tức , Lý gia tứ nhật vương, là bốn anh em Giáp Ất Bính Đinh họ Lý?

Thẩm Duệ cười ôn hòa, “Tốt! Hiện tại, trừ bỏ Từ Trường Thiên và bốn anh em họ Lý, những người khác chuẩn bị!”

“Khoan đã!!” Từ Trường Thiên trầm giọng mở miệng, “Thẩm đại nhân, vì sao chúng tôi không thể tham gia?!”

“Bởi vì cậu phải cùng tôi lưu thủ! Hiểu chưa?” Thẩm Duệ tùy ý thản nhiên nói.

Từ Trường Thiên đành trệ, lập tức rầu rĩ nói, “Cũng được.”

Nhưng bởi vì có nhạc đệm này, mọi người cũng biết cái nút đỏ có chỗ tốt, vì thế, trước khi đoàn xe tiến vào phố XX, Thẩm An không ngừng nghe thấy giọng nói của Thẩm Uyển và Dương Sở Thuần:

“Siêu nhân thì sao chứ? Siêu nhân đánh quái thú cô không biết hả!”

“Câm miệng! Chẳng lẽ cậu không biết một trăm câu chuyện siêu nhân và quái thú tương thân tương ái không thể không nói sao?!”

“... Đó là cái gì? Siêu nhân cùng quái thú tương thân tương ái?! Cô lừa quỷ a! Không tin!”

“Hừ! Tóc ngắn óc nông cạn!”

“Cô nói cái gì?!”

“Đều câm miệng!” Bạch Cảnh Khanh nổi giận quát một câu, nhưng lập tức lại bình thản nói, “Mua xong rồi tay! Còn có ai muốn đặt cược không?”

“Tiểu Bạch, tôi mua Thẩm An giết được nhiều quái thú nhất!”

“Hả? Vì sao là Thẩm An? Rõ ràng Chu đội giá trị vũ lực rất cao mà?”

“Ngạch, tôi cũng mua An An ...”

26. Chương 26: Tiểu Đội Siêu Nhân (2)

Thẩm An nghi hoặc, tại sao mọi người đều mua hắn thắng? Với lại Bạch Cảnh Khanh lấy cái gì đặt cược? Tiền sao? Thời gian này tiền giấy đã hết xài được rồi mà?

Mà Bạch Cảnh Khanh lúc này đang ngồi trong xe thùng đựng hàng, vừa xé túi khoai tây chiên vừa giáo huấn Từ Trường Thiên,

“Dương Sở Thuần là tên ngu ngốc! Nhóm hắn trừ Chu đội với hắn ra còn ai biết gì?! Tiểu An là bảo bối của Thẩm đại nhân, mua tiểu An thắng nhất định là đúng! Hừ!”

Từ Trường Thiên dở khóc dở cười nhìn Bạch Cảnh Khanh, “Vậy sao vừa rồi em còn không cho anh đổi?”

“Xí! Mua xong rồi tay! Đây là một quy định cơ bản nhất của dân cờ bạc.” Bạch Cảnh Khanh khinh bỉ trừng mắt nhìn Từ Trường Thiên, lại thản nhiên nói, “Hơn nữa, ai cũng đều mua tiểu An thắng, em đây lấy gì ra bồi thường!”

Từ Trường Thiên sờ sờ cái mũi, la hét, “Chỉ có hai bao khoai chiên thôi mà ...”

Không sai, đặt cược chính là ——

hai bao khoai tây chiên loại ngon nhất!

Khi dần tiến vào nội thành, thanh âm vui tươi trong bộ đàm dần dần yên tĩnh.

Căn cứ nằm ở vùng ngoại thành, là khu xưởng bỏ hoang, con đường bọn họ một đường đi tới vốn là hoang phế yên tĩnh, thường ngày không có mấy người đi qua. Bọn họ cho dù nhìn tin tức trên TV, cũng chỉ có cảm giác rung động, mà cho dù rung động cũng chỉ có mấy phút đồng hồ mà thôi.

Chờ đến khi vào nội thành, tận mắt nhìn thấy, mọi người đều trầm mặc.

Cửa hàng và siêu thị hai bên đường bị đập phá tung tóe, ô tô trên đường tai nạn hoặc là bị vứt bỏ, trên mặt đường bọn quái vật vờ qua lại. Bọn quái vật có bụng thối nát, ruột đều chảy ra, có ngũ quan đã mờ

hồ không rõ, khoe miệng ngậm thịt, phát ra thanh âm dữ tợn bén nhọn chói tai. Thẩm An nhíu mày che lỗ tai, còn Thẩm Duệ vừa lãnh tĩnh thảo luận bằng bộ đàm vừa đưa tay tạo kết giới cho Thẩm An, “Chuẩn bị chiến đấu!”

Tiếng nói của Thẩm Duệ vừa dứt, bọn quái vật lắc lư trên đường cũng tụ tập hướng tới đoàn xe của bọn họ!

“Tiểu đội siêu nhân chuẩn bị!”

Chu Vũ lãnh tĩnh hạ mệnh lệnh trong bộ đàm, “Những ai đã có dị năng chú ý rèn luyện độ thuần thục dị năng!”

“Tổ nghiên cứu sinh vật chú ý, mở thiết bị ghi hình! Mục tiêu là động tác và tứ chi của bọn quái vật!”

“Hậu cần chuẩn bị đi thu thập vật tư!”

“Những người lưu lại bảo hộ trọng điểm!” Thẩm Duệ trầm giọng nói.

Ngay sau khi thấy Thẩm An vừa mở cửa xe nhảy xuống, thân mình Thẩm Duệ chợt lóe, liền xuất trên nóc Hummer dẫn đầu đoàn xe, trên cao lạnh lùng nhìn xuống những con quái vật đang đổ xô tới. Cùng với An An say khi nhảy xuống xe, liền là người đầu tiên hướng tới con quái vật gần nhất!

—— Thẩm Duệ trong lòng tức giận bùng nổ, tại sao An An lại xông ra trước như vậy?!

—— trên thân xe thùng đựng hàng thân mở cửa sổ nhỏ ra xem, tổ trung niên lớn tuổi đều sôi nổi chen nhau nhìn. Trong đó, Thẩm

mẹ vừa thấy Thẩm An là người đầu tiên xông ra ngoài, thiếu chút nữa tức giận mắng ra tiếng, nhưng đôi tay lại gắt gao nắm chặt!

Trên xe Hummer, cha Thẩm cũng cao hứng. Ai u! Tiểu tử An An sao lại dũng mãnh như thế!

Còn Thẩm Uyển trong tiểu đội siêu nhân vừa thấy Thẩm An nhắm phía quái vật, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức theo sát!

Thẩm Uyển vung tay quăng một quả cầu lửa, đáng tiếc độ chính xác của cầu lửa không đủ! Thẩm Uyển sửng sốt, nhìn quái vật mình đánh trật hướng chính mình gầm rú một tiếng đánh tới, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thẩm An xoay người, đá bay quái vật đánh về phía Thẩm Uyển, đoản đao trong tay ngay lập tức bổ vào quái vật phía bên trái. Đồng thời tức giận trừng Thẩm Uyển đang ngơ ngác, “Chị!! Muốn chết hả?!”

Thẩm Uyển bị hét lớn như vậy, đột nhiên bừng tỉnh. Lập tức mím môi, rút đại đao bên hông ra, hướng tới quái vật gầm rú dữ tợn bên kia!

Một đầu xe khác Chu Vũ nhìn Dương Sở Thuần ngón tay không ngừng tung bay phóng ra đạn không khí, vung tay tạo sấm sét, liền đánh bại quái vật đánh về phía Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần sắc mặt có chút đỏ đẫn, không còn cười vô tư tới vô tâm, lại nhìn Tổng binh và Lưu Khiết gần đó, cũng là đồng dạng hồ hững.

Lúc ban đầu, tiểu đội siêu nhân chuẩn bị hoàn tất, mấy người bọn họ còn cười hì hì, mặc kệ là Dương Sở Thuần, hay là Lưu Khiết, Tổng Binh, đều không nghiêm túc, cho đến khi vào nội thành, nhìn thấy xác người bị cắn xé đầy máu trước mắt, còn có quái vật du dương trên đường, bọn họ mới chính thức ý thức được, đây không phải là trò chơi, đây không phải là nằm mơ.

Đến lúc xuống xe, người thứ nhất lao ra là Thẩm An, cùng với quái vật phát ra gầm rú chói tai hướng bọn họ đánh tới.

Bọn họ... Mới xem như hoàn toàn hiểu được.

—— cho dù hiểu được, đối mặt rõ ràng là thân hình người, quái vật đã từng là một con người, trong lòng bọn họ cũng có do dự.

Nhưng hiện tại, do dự đã biến mất ...

Chu Vũ xoay người một đao chặt đứt cánh quái vật.

Lúc này, Thẩm An lên tiếng, “Chặt đầu bọn nó!”

Chu Vũ nhìn Thẩm An, vừa lúc Thẩm An một đao chém bay đầu một con quái vật, con quái vật lập tức ầm ầm ngã xuống đất, không cử động nữa.

Vì thế, Chu Vũ không chút nghĩ ngợi, liền vung mã tấu trong tay!

Mấy người Lưu Khiết và Tống Bình cũng nghe được lời của Thẩm An, không chút nghĩ ngợi bắt đầu đem mục tiêu nhắm ngay đầu quái vật.

Còn Thẩm Uyển, mím môi, chuyên chú quơ đại đao lấy đầu quái vật, đồng thời mượn cơ hội phóng cầu lửa, rèn luyện độ thuần thực.

Trong lúc nhất thời, hiệu suất tăng cao.

Trên nóc Hummer, Thẩm Duệ lẳng lặng ngưng mắt nhìn, ánh mắt mãnh liệt mà lạnh lẽo, quanh thân tản mát phát ra khí tức quỷ dị lạnh như băng.

Còn người trong đoàn xe đều lặng im.

Chứng kiến trước mắt chính là hiện thực!

Chứng kiến trước mắt, chính là mặt thể!

Mặc kệ có nguyện ý hay không, người đều phải đối mặt với mặt thể như vậy! Quái vật khắp nơi, mà tương lai còn có càng nhiều nhân tố không xác định!

Không bao lâu, bọn quái vật đều bị thanh trừ sạch sẽ. Nhưng quái vật cách đó không xa đang lắc lắc lại đây.

Thẩm Duệ bình tĩnh nhìn Thẩm An ánh mắt yên tĩnh, một thân vết máu, một hồi lâu mới dời ánh mắt, nhìn người trên Hummer và xe thùng dừng hàng xe, nói rằng, “Về sau, diễn tập như vậy sẽ thường xuyên phát sinh, mọi người phải chuẩn bị tâm lý, hiện tại, lên xe.”

Lên xe, Thẩm An đã bị Thẩm Duệ giữ chặt, đột nhiên bị nắm cổ áo, gương mặt tuần tú áp sát làm Thẩm An hoảng sợ, Thẩm An trong lòng thấp thỏm, tiêu, Anh hai giận rồi!

“Nếu còn lần sau! Anh liền đem em nhốt trong không gian!” Thẩm Duệ mặt không đổi sắc trầm thấp mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, nhưng trong lời nói áp chế lạnh lùng và tức giận lại làm cho Thẩm An run run!

—— đem em nhốt trong không gian! Xem em như thế nào làm ầm ĩ?! Xem em như thế nào còn hù dọa được hần?! Xem em còn dám làm như vậy nữa không?!

Anh hai là nói thật... Anh hai thật sự sẽ đem hần nhốt trong không gian...

Sắc mặt Thẩm An có chút trắng bệch. Không chút nào che dấu lãnh ý và cường thế áp bách, Thẩm An nhìn gương mặt gần trong gang tấc cho tới nay đều ôn nhu mỉm cười, nay đột nhiên lạnh lùng, cặp mắt sâu thẳm nhu hòa kia cũng đột nhiên xa lạ, sắc giọng.

Thẩm An cảm thấy bất an, cũng ... hơi sợ.

“Anh, anh, em...” Thẩm An có chút sợ nói lắp, “Em, em biết.”

Thẩm Duệ bình tĩnh nhìn Thẩm An, cho đến khi trong mắt Thẩm An thật sự xuất hiện ý sợ hãi, mới chậm rãi buông tay khỏi cổ áo Thẩm An.

—— hần phải để An An hiểu được, lao ra đầu tiên là không thể! Liều mạng giết địch như vậy càng không thể! Hần không thể chịu đựng được nếu lỡ An An có chuyện gì!

Nhưng chuyện đó hần không thể giải thích.

Hắn không thể nói cho An An, không thể như vậy, không thể mạo hiểm cứu Tiểu Uyển... Hắn chỉ có thể tỏ ra đáng sợ như vậy, để An An sợ hãi, để lần sau An An không được hành động trước, ít nhất sẽ do dự, không còn liều mạng như vậy ...

Còn Tiểu Uyển, hắn sẽ làm cho nàng mạnh hơn!

“Vào không gian đi.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói, “Anh chưa vào thì không cho phép đi ra!”

Thẩm An rất muốn phản đối, nhưng nhìn sắc mặt Thẩm Duệ bình tĩnh khó lường, Thẩm An yên lặng xoay người vào không gian.

Sau khi Thẩm An tiến vào không gian, Thẩm Duệ liền ấn nút màu đỏ.

“Tiểu đội siêu nhân vừa rồi làm được rất tốt, tổng thời gian tác chiến là 30 phút, tiêu diệt 20 con quái vật. Nhưng, Thẩm Uyển khinh địch, Dương Sở Thuần không đủ chính xác, mạo hiểm cấp tiến, Tổng Binh lúc mới bắt đầu động tác cứng nhắc là xảy ra chuyện gì?! Đại Ngưu không dám mạnh tay! Chu Vũ động tác quá chậm! Lưu Khiết không chiếu cố toàn cục! ...” Giọng Thẩm Duệ thật trầm, thật thông thả, thanh âm thường ngày ôn nhuận lúc này tràn đầy lãnh ý và không vui, trong đoàn xe một mảnh lặng im, tất cả mọi người yên lặng, nghiêm túc nghe Thẩm Duệ nhận xét.

“Cuối cùng, nghe đây, điều chỉnh tốt tâm trạng! Trừ bỏ ba người trong đoàn xe chúng ta, bên ngoài đều là quái vật! Nếu không muốn chết, thì nhận rõ sự thật

này!!” Thẩm Duệ lạnh lùng nói, dừng một chút, lại nói tiếp, “Nhìn đợt tác chiến vừa rồi, hiệu quả dị năng không tốt, cầu lửa của Thẩm Uyển càng đánh càng nhỏ, hơn nữa hao phí tinh lực quá nhiều, đạn không khí của Dương Sở Thuần lực độ không đủ, Đại Ngưu không có dị năng, ngược lại hắn có thể kiên trì đến cuối cùng.

Hiện tại, Bạch Cảnh Khanh, tôi cho cậu bốn tiếng, tôi muốn biết, rốt cuộc là bởi vì sao? Buổi tối bảy giờ chúng ta họp.” Thẩm Duệ không nói nữa, dùng ý thức xem xét không gian, thấy Thẩm An từ trong hồ nước đi ra, đang thay quần áo sạch sẽ, liền rời khỏi không gian. Vừa rồi thoáng nhìn thấy thân thể trắng nõn làm đôi mắt của hắn thâm trầm vài phần, trong lòng nhảy lên cũng có chút không xong.

Thẩm Duệ hơi hơi nhắm mắt lại, nắm tay lái thật chặt, nhắm tính sau khi Thẩm An đã mặc quần áo tử tế, lại dùng ý thức tiến vào không gian, gọi, “An An, ra đi.”

Thẩm An đang ngồi xổm trong vườn rau chọt cây con, cây con kia giống như có trí thông minh? Còn lay động nhoáng lên một cái giống như muốn né tránh ngón tay Thẩm An?

Thẩm An cảm thấy thú vị, đang muốn tiếp tục chọt, chọt nghe thấy giọng Thẩm Duệ, ngẩn người, theo bản năng nhìn khắp nơi, hử, là ảo giác sao?

Ý thức Thẩm Duệ còn trong không gian, thấy Thẩm An tò mò nhìn xung quanh, không khỏi mỉm cười, “An An, đó là ý thức của anh, em quên rồi sao? Anh là trông coi tử phủ, trông coi có thể tùy thời tra xét tình trạng không gian. An An, ra ngoài đi. Anh hai không giận.”

Thẩm An vừa nghe, kinh ngạc, hử, thì ra còn có thể như vậy?!

Thẩm An xoay người ra khỏi không gian, liền xuất hiện ở chỗ ngồi phía sau, chỗ ngồi phía sau đã bị Thẩm Duệ đẩy ra, hiện tại xếp thành một cái giường nhỏ, hơn nữa mền gối gì cũng có.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ điều khiển tay lái, Thẩm Duệ không quay đầu, chỉ nhìn Thẩm An qua kính chiếu hậu, cười nhu hòa sủng nịnh, “An An, ngủ đi. Chờ đến điểm nghỉ ngơi anh sẽ gọi em.”

Thẩm An vốn muốn hỏi chuyện trông coi tử phủ, cũng không biết vì sao, trong không gian nghe giọng Anh hai không biết là có cái gì, nhưng lúc này nhìn Anh hai ngồi phía trước, còn có nụ cười ấm áp trong kính chiếu hậu, hắn liền nhớ lại, trước khi tiến vào không gian, trong nháy mắt đó Anh hai mặt không đổi sắc lạnh lùng thô bạo, Anh hai không đánh hắn, nhưng khi đó, hắn lại cảm thấy, so với Anh hai đánh hắn thì còn nguy hiểm và đáng sợ hơn.

Thẩm An rũ mi mắt, trong lòng đột nhiên khiếp ý sợ, là chuyện gì xảy ra?

27. Chương 27: Mạt Thế Trăm Thái (1)

Có tử phủ không gian, Thẩm Duệ gần như lập tức cảm nhận được Thẩm An mờ mịt và khiếp ý sợ hãi. Thẩm Duệ có chút hối hận, vừa rồi có lẽ không nên nghiêm khắc đáng sợ như vậy.

Thẩm Duệ ấn nút đỏ, mở miệng nói, “Chu Vũ, các cậu đi đầu, tôi đi cuối chữ.”

Bên Chu Vũ dừng một chút, mới hồi đáp, “Được.”

Thẩm Duệ thả chậm tốc độ xe, mắt nhìn bốn phía, nơi này là dã ngoại, bên ngoài là một mảnh đất vườn, đường cực kỳ khó đi, đoàn xe bọn họ đi cũng không được nhanh. Cho dù ở dừng lại ở đây, muốn đuổi kịp cũng thật dễ dàng.

Thẩm Duệ thả chậm tốc độ xe, rũ mắt nhìn chằm chằm con đường phía trước, không nhìn kính chiếu hậu, giọng nói Thẩm Duệ rất mềm nhẹ, ngữ khí cũng là trầm thấp mang theo ôn nhu sủng nịnh, “An An, ngủ một giấc thật ngon, tới lúc dừng xe anh sẽ gọi em.” Dừng một chút, Thẩm Duệ lại mang theo ngữ khí bất đắc dĩ nói, “An An, lần sau đừng dọa Anh hai như vậy, tim Anh hai cũng không tốt, bị em dọa thêm mấy lần là anh có thể đi gặp Diêm vương ... Em không cần liều mạng như vậy, cho dù em không làm gì hết, cũng sẽ không ai dám nói em nửa câu, anh chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, hiểu không? ... Ba mẹ cũng bị em dọa sợ... Em đợi —— “ Thẩm Duệ đột nhiên im bặt.

Đột nhiên trên lưng nặng trĩu, đôi tay trắng nõn mềm dẻo vòng qua cổ hần, là Thẩm An. An An của hần.

“An An?” Thẩm Duệ rũ mắt cúi đi sung sướng, cất đầu thích ý và đắc ý.

“Anh... Em không muốn trở thành trời buộc của anh. Anh, em muốn giúp anh.” Thẩm An rầu rĩ lên tiếng.

Khiếp ý và sợ hãi trong lòng Thẩm An khi nghe lời nói của Thẩm Duệ liền lặng lẽ tiêu tán ...

Thẩm Duệ cười càng sâu, nâng tay vỗ vỗ tay Thẩm An tay, “Ừ, anh biết. Vậy em ngoan ngoãn, ra sau ngủ một giấc. Em nhìn xem sắc mặt của em khó coi chết được...”

Thẩm An dạ một tiếng, buông tay khỏi cổ Thẩm Duệ, ngoan ngoãn ra ghế sau nằm xong, Thẩm Duệ nhìn kính chiếu hậu, thấy Thẩm An không đắp mền, cau mày nói, “An An, đắp mền đi.”

Thẩm An xem xét Thẩm Duệ, đưa tay lôi kéo, kéo mền đắp lên.

“Anh ... Ba mẹ giận nhiều không?” Trước khi nhắm mắt lại, Thẩm An khẽ hỏi.

Thẩm Duệ nhìn thần sắc Thẩm An rồi rầm, cười cười, “Không có gì, nhiều nhất là mắng chửi mấy câu.”

Thẩm An trong lòng rồi rầm, mắng mấy câu? Ba thì không sao, còn mẹ mà mắng người có thể mắng liên tục mấy tiếng... Thẩm An nhắm mắt lại, đi ngủ, đi ngủ, không nghĩ nữa ...

Đội Thẩm An hô hấp đều đặn, xác định Thẩm An đã ngủ, Thẩm Duệ mới chậm rãi tăng tốc độ xe, nhập vào đoàn xe, mở đồng hồ liên lạc trên tay.

“Lão Chu, tổ trình sát có hồi báo gì không?” Thẩm Duệ hạ giọng hỏi, đeo tai nghe lên.

Lúc này, đoàn xe bọn họ đã tiến đến vùng ngoại thành Đông Dã, dọc theo đường đi rõ ràng không nhìn thấy quái vật. Nhưng tình hình giao thông cực kỳ không tốt, dãn xóc khó đi, nhưng con đường này là thông qua mạng vệ tinh trình sát là đường tương đối an toàn nhất, tuy rằng cao tốc cũng có một đường tình huống tốt, nhưng lúc này thời tiết rất nóng, nếu một đoàn xe như vậy đi qua, khẳng định không ít phiền toái.

“Tổ trình sát vừa mới trở lại, năm mươi thước phía trước có một thôn trang, là một nhà nông gia nhạc, rộng khoảng một trăm mẫu, ba tiểu viện, một hồ nước, bốn mẫu đất trồng rau, bên trong quái vật ít hơn, mục tiêu trình sát, có năm người sống, hai người trong đó có thể có dị năng, ba nam, hai nữ.” Chu Vũ đạm mạc nói, nói xong, dừng một chút, hỏi, “Thẩm An không có việc gì chứ?”

“Uhm, em ấy rất tốt, đang ngủ.” Đề cập đến Thẩm An, thanh âm của Thẩm Duệ không tự giác nhu hòa hơn.

“Anh tắt bộ đàm, đồng hồ liên lạc cũng không tiếp, bá phụ bá mẫu đều rất lo lắng, Thẩm Uyển cũng tự trách mình.” Chu Vũ nói xong, do dự một chút, hạ giọng nói, “Thẩm An không phải kẻ yếu, hấn trong tiểu đội siêu nhân biểu hiện cực kỳ ưu tú.”

Thẩm Duệ nhượng mày, thật khó thấy, Chu Vũ mà cũng khen ngợi người khác ...

“Tôi biết.” Thẩm Duệ nói ngắn gọn.

Thẩm Duệ nói xong, vung tay tạo kết giới xung quanh Thẩm An, mới ấn cái nút đỏ, thanh âm lú rú thực nhanh vang lên.

“Câm miệng! Chỉ với công phu mèo ba chân của cậu, đừng tới quái vật cậu là người đầu tiên tiêu đời!”

“Ngải Hiểu Sơ, hai nữ nhân kia xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp! Tôi đã nói với anh, khuôn mặt... Khụ khụ... Đau quá đau... Câm miệng! Cho dù xinh đẹp cũng không đẹp bằng chị Thẩm Uyển của tiểu đội siêu nhân chúng ta! Chị Thẩm Uyển, chị nói đúng không?”

...

Thẩm Duệ nghe, mỉm cười, thản nhiên mở miệng, “Nha! Anh bạn Ngải Hiểu Sơ tư xuân à?”

Thẩm Duệ vừa lên tiếng, đầu tiên là một mảnh lặng im, ngay sau đó, Dương Sở Thuần liền lớn giọng hô, “Thẩm đại nhân! Thẩm An đệ đệ đâu?”

Thẩm đại nhân? Thẩm Duệ khoe miệng run rẩy, mặc kệ nghe mấy lần, hấn đều cảm thấy cái xưng hô Thẩm đại nhân này thật sự là... Kì diệu...

“Em ấy đang ngủ.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng băng quơ nói.

Lại không ngờ, ba chữ kia vừa nói ra, mọi người liền yên lặng quỳ dị.

Em ấy đang ngủ?

Vì sao Thẩm An đệ đệ lại ngủ?

Thẩm đại nhân làm gì Thẩm An đệ đệ vậy?

Ngạch... Làm?! Thật sự làm?!

Sau đó, thanh âm của cha Thẩm liền uy nghiêm vang lên.

“Tiểu Duệ! An An làm sao vậy?” trong giọng nói của cha Thẩm lộ ra âm trầm tức giận.

Sau khi mọi người yên lặng quỳ dị, Thẩm Duệ liền phát hiện lời hấn vừa mới nói sẽ dẫn tới ý nghĩ quỳ dị?

Thẩm Duệ một tay đỡ trán, không phải là hấn nghĩ nhiều chứ?

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An nằm ngủ điềm tĩnh ở phía sau, tim đập nhanh, trong đầu hiện lên thân mình trắng nõn trong không gian.

Thẩm Duệ hít một hơi, thở dài, hấn cũng muốn làm như vậy a như vậy a ... Từ thật lâu thật lâu trước kia đã muốn ...

Thẩm Duệ tùy ý nhẹ nhàng nói, “Vừa rồi em ấy đánh quái thú rất lao lực, dị năng cũng dùng quá độ, con bảo em ấy ngủ một giấc, dưỡng tức tinh thần.”

Dương Sở Thuần vừa nghe, “A...” Giọng điệu bình tĩnh hiểu rõ.

Bạch Cảnh Khanh ý vị sâu sa, “A...” Rất là tiếc hận.

Mọi người thở dài, “A, là như thế này a...”

Mọi người ý tứ không rõ a a một hồi lâu.

Cho đến Thẩm Duệ cực kỳ ôn hòa mở miệng, “Như thế nào? Mọi người còn vấn đề gì không?”

—— hấn đến bây giờ còn chưa thể cùng An An nhà hấn như vậy như vậy, mấy người cao hứng lắm hả?

Mọi người vừa nghe, không tốt!! Thảm đại nhân tức giận!!! Vội sôi nổi chớ có lên tiếng.

Lưu Khiết lúc này mở miệng, “Thảm đại nhân, đêm nay chúng ta sẽ ngủ lại nông gia nhạc sao?”

Thảm Duệ ừ một tiếng, thản nhiên nói, “Tổ trình sát hồi báo tình huống mọi người cũng biết, ba dì nặng giả, hai người thường, nông gia nhạc quái thú không nhiều lắm, tổ chức tiểu đội siêu nhân thứ hai, tự nguyện báo danh, người đã tham gia đội thứ nhất không cần báo danh. Bạch Cảnh Khanh, buổi tối tôi muốn biết kết quả.”

“Biết! Thảm đại nhân anh thật dong dài! Phiền!” Bạch Cảnh Khanh phiền toái vò tóc, lại đột nhiên quát, “Từ Trường Thiên, con mẹ nó anh lần lại đây cho ông! Ngải Hiểu Trân, lấy máu hần!! Ông không tin ông phá không được cái gen chết tiệt này!”

Thảm Duệ cũng không tức giận, gõ gõ tay lái, cực kỳ ôn hòa cười nói, “Tôi biết trong đoàn đội này mấy cậu trai chưa hưởng qua tư vị nữ nhân tư vị không ít, nhưng nghe rõ đây, thủ tục các cậu ký, nên biết làm thế nào chứ? Đợi đến nông gia nhạc, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp nếu ai không giữ mình, liền thu thập hành trang cuốn gói!”

“Thảm đại nhân!! Nhưng mà nữ nhân xinh đẹp rất được mà.” Ngải Hiểu Sơ ai oán nói, lại lầm bầm, “Hai nữ nhân kia thật sự rất xinh đẹp ...”

“Ngải Hiểu Sơ!! Mi muốn chết thì lão nương sẽ thành toàn cho mi!” Âm thanh nghiêng răng cười thanh nhiên vang lên.

Ngải Hiểu Sơ yếu ớt trả lời, “Chị, em, em nói giỡn mà, dù xinh đẹp cũng không bằng chị Thảm Uyển và chị đầu.”

“Ngải Hiểu Sơ, mi nếu dám táy máy tay chân, lão nương sẽ khiến cho mi bỏ mạng! Nhớ kỹ!” Ngải Hiểu Trân hừ lạnh một tiếng cảnh cáo.

Thảm Duệ cười khế, tắt bộ đàm. Quay đầu nhìn Thảm An an an tĩnh tĩnh ngủ phía sau, đôi mắt sâu thẳm ôn nhu, nếu nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy si mê trong đó.

Nữ nhân xinh đẹp nữ thì như thế nào? Không phải An An, thì đều là lớp da bọc xương.

Hần đã từng vì muốn đánh tab tưởng niệm trong lòng, thử gặp qua đủ loại mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng, đối mặt với những mỹ

nhân đó, hắn không hề hứng thú, phiền chán không thôi, mà thậm chí, cả đụng chạm cơ bản hắn cũng không thể chịu đựng được!

—— hắn không thể chịu đựng được, nghĩ đến chính mình một khi đụng vào những nữ nhân đó, trên người của hắn liền dính khí tức của những nữ nhân đó, sau đó, những khí tức đó sẽ lây dính vào An An nhà hắn ... (Miêu: anh Duệ bệnh nặng quá:3) Vừa nghĩ tới trên người An An sẽ có khí tức của những người khác, hắn liền ức chế không nổi ý định giết người.

Hắn biết, tham vọng độc chiếm của hắn đối với An An đã không còn trong phạm vi bình thường. Không biết Chu Vũ, Từ Trường

Thiên có cũng là như vậy hay không? Có lẽ hắn nên tìm thời gian hỏi thăm?

Hoàng hôn buông xuống, ráng chiều chậm rãi bò lên không trung.

Nhưng màu ráng chiều này trộn lẫn giữa màu tím và xanh lục, nửa tím nửa xanh, dị thường quỷ dị, làm mọi người trong đoàn xe kinh hô.

Thảm An mơ mơ màng màng mở to mắt, chợt nghe thấy tiếng kinh hô, mà trước mắt, khuôn mặt Thảm Duệ ôn nhu tươi cười làm Thảm An trực tiếp xem nhẹ tiếng kinh hô bên ngoài.

Thảm An xóc mền, ngồi dậy, nhìn Thảm Duệ, “Anh?”

Thẩm Duệ đưa tay nhẹ xoa đầu Thẩm An, cười cười, “Chúng ta đã đến nông gia nhạc, buổi tối chúng ta đóng quân dã ngoại ở đây. Đợi Chu Vũ sẽ sắp xếp lịch trực đêm, An An, em theo anh một tổ.”

Thẩm An vừa nghe, ánh mắt sáng lên, “Dạ!”

Anh hai đã hiểu lời hấn nói lúc này, sẽ không đem hấn dẫu ở phía sau đúng không?

Thẩm Duệ nhìn ánh mắt Thẩm An lấp lánh sạch sẽ, nhin không được, kéo Thẩm An qua, hai tay ôm thật chặt, cổ nén suy nghĩ “ăn luôn” An An sâu trong lòng, chỉ nhẹ nhàng ôn nhu không ngừng khẽ hôn mi mắt, cái trán, cái mũi của Thẩm An.

Ngay từ đầu, Thẩm An có chút mơ hồ, nhưng Thẩm Duệ khẽ hôn thật dễ chịu, cũng không cảm thấy khó chịu gì, giống như khi còn bé, Anh hai sẽ nhẹ nhàng hôn mi mắt của hấn, hôn trán, cổ vũ hấn trấn an hấn

Nhưng mà lần này khẽ hôn hơi dài, còn có chút rậm rạp...

“Anh ...” Thẩm An nhin không được lên tiếng.

Thẩm Duệ cuối cùng nhẹ nhàng hôn khóe miệng Thẩm An, ngẩng đầu nhìn Thẩm An, cười cười, thông dong, tự nhiên, giống như ăn cơm xong tự nhiên uống nước, “Ừ, nên đi ra ngoài, ba mẹ vừa rồi có tới xem em, thấy em ngủ say nên không gọi em dậy. Hiện tại hấn là bận bịu xong rồi.”

“A...” Thẩm An nhú mày, có chút rối rắm, khi Thẩm Duệ muốn buông tay ra, nhin không được lại giữ chặt, mở to mắt nhìn Thẩm Duệ, “Anh ...”

Thẩm Duệ tuy rằng trong lòng rất hưởng thụ bị Thẩm An kéo, đặc biệt An An nhà hấn còn đưa mắt trông mong nhìn hấn. Nhưng, nhớ lại lúc cha Thẩm đến xem Thẩm An, trừng mắt nhìn hấn, Thẩm Duệ vẫn cười nhu hòa, đưa tay lôi kéo Thẩm An mở cửa xe.

Vừa xuống xe, Thẩm An liền thấy, chân trời rắng màu nửa xanh nửa tím.

28. Chương 28: Mạt Thế Trăm Thái (2)

Kiếp trước Thẩm An đã từng thấy qua một lần, sau khi mạt thế đến, rắng chiều là màu xanh tím, cho nên Thẩm An bình thần nhin không có gì lạ mắt, liền quay đầu tìm kiếm ba mẹ nhà mình.

Thẩm An thấy một sợi dây đỏ thẫm căng thành một cái vòng tròn vòng, trong vòng tròn là một mảnh đất trống lớn. Giữa mảnh đất trống, người thuộc bộ hậu cần của Lưu Khiết đang vội vàng đốt lửa trại, chuẩn bị nồi và lương thực. Sau xe bọn họ, lều trại đã chuẩn bị cực kỳ chỉnh tề.

Chu Vũ đang nghiên cứu một tấm bản đồ trải rộng trên bàn xếp, bên cạnh còn có hai người thuộc bộ tác chiến, những người còn lại thuộc bộ tác chiến đang rèn luyện, chị Thẩm Uyển và Ngải Hiểu Trân cũng đang trong số đó.

Còn Từ Trường Thiên mang theo bốn anh em họ Lý kiểm tra chiếc xe.

Tầm mắt Thẩm An chuyển một vòng, rốt cục tìm được mẹ mình đang cùng vài di lớn tuổi chuẩn bị đồ ăn, nhóm đại thúc đang chuẩn bị lều trại. Còn có ba đang vừa thanh lý rác thải vừa nói chuyện với một người bên ngoài vòng dây đỏ, bên cạnh là Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ.

Nam nhân kia không mặc đồng phục đoàn đội, chắc là người xa lạ.

Mà ở phía sau nam nhân kia còn có hai nam hai nữ.

Thẩm An nhìn thoáng qua, an tâm, Dương Sở Thuần có dị năng không khí và Ngải Hiểu Sơ có dị năng gió thân, khẳng định ba sẽ không gặp phiền phức.

Vì thế, Thẩm An quay đầu nói với Thẩm Duệ, Anh, em đi tìm mẹ.”

Thẩm Duệ cười vỗ vỗ đầu Thẩm An, “Ừ.” Dừng một chút, Thẩm Duệ kề sát vào Thẩm An, hạ giọng nói, “Yên tâm, lát nữa Anh hai sẽ đi ‘Cứu’ em!”

Thẩm An vừa nghe, ánh mắt cong lên, xem như nhẹ nhàng thở ra, mẹ mà cần nhẫn thì không phải ai cũng có thể chịu đựng được giống ba.

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An vui vẻ, khoe miệng cười càng sâu, nhìn theo Thẩm An chạy về phía mẹ, lại nhìn mẹ giận đứng lên, hai tay chống nạnh bắt đầu giáo huấn Thẩm An, nước miếng bay tứ tung, Thẩm Duệ không khỏi cười nhẹ một tiếng, nhưng vẫn xoay người tránh ra, dù thế nào, An An cũng phải tiếp thu giáo huấn, mỗi lần đều muốn làm anh hùng xung phong đầu tiên thì tuyệt đối cần phải giáo huấn thật mạnh!

Vì thế, Thẩm Duệ xoay người đi về phía Chu Vũ, mà đối với mấy người bên ngoài sợi dây đỏ đang nói chuyện với ba mình, Thẩm Duệ không thèm để ý.

Trên thực tế, không chỉ Thẩm Duệ, những người khác cũng không.

Mà lúc này, cha Thẩm bị mấy người xa lạ kia tươi cười đón chào cũng đang ảo não bất đắc dĩ! Hắn không nên bởi vì con trai lớn nói một câu, “Ngài trước kia làm chính ủy, làm chính ủy, loại chuyện này rất quen thuộc, cho nên về sau giao tiếp với người ngoài đều làm phiên ngài ...” Liên thí điền thí điền đáp ứng.

“Các vị à, thật sự chúng tôi cũng chỉ muốn nghỉ ngơi tốt một đêm, nếu các vị thật sự không có biện pháp mang theo chúng tôi, vậy đem chúng tôi bỏ lại giữa đường là được!” Nữ nhân đáng thương hể hể nhìn cha Thẩm, đồng thời trộm ngắm Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi kéo búa bao.

Đáng tiếc, Dương Sở Thuần chuyên chú chơi căn bản không phát hiện, Ngải Hiểu Sơ phát hiện cũng không để ý.

Dù sao nhiệm vụ của bọn họ là bảo hộ cha Thẩm, mà thực rõ ràng, mấy người đó không phải đồ ngốc, ở trong tình huống người nhiều như vậy, mấy người đó cho dù có ba người là dị năng giả, bọn họ cũng không dám xằng bậy!

Cho nên, lúc này vẫn là chơi bao búa kéo đặt cược tương đối có lực hấp dẫn hơn.

“Ta đã nói rồi, thật xin lỗi, không được. Cho nên, phiền các người quay về đi.” cha Thẩm cười ha ha nói. Tuy rằng trên mặt cười, nhưng không kiên nhẫn trong mắt đã thật rõ ràng.

Nữ nhân còn muốn nói, nam nhân chừng ba mươi tuổi vẫn đứng không mở miệng tiến lên, trầm ổn nói, “Làm phiền, chỗ này của tôi có ba bao mì ăn liền, tôi muốn đổi khẩu súng với ngài, nếu không được, tôi còn có một cái ngọc bội.”

Nam nhân nói, đưa tay, trên tay liền hiện ra ba bao mì ăn liền.

Cha Thẩm ánh mắt lóe lóe, a, dị năng không gian? Giống An An a.

Cha Thẩm nhìn nhìn ba bao mì ăn liền, quay đầu đá Dương Sở Thuần một cước, “Tiểu Dương Tử, đến hỏi một chút, có người muốn cùng đổi súng với chúng ta!”

Dương Sở Thuần cười hì hì lên tiếng, liền đứng dậy chạy tới chỗ Thẩm Duệ.

“Thẩm đại nhân!” Dương Sở Thuần chạy tới chỗ Thẩm Duệ, nghiêm đứng vững, hô một tiếng.

Thẩm Duệ vừa cùng Chu Vũ nói xong về lộ trình, nghe thấy Dương Sở Thuần gọi Thẩm đại nhân, cũng không ngắt đầu, ôn hòa nói, “Ừ, nói.”

“Có người muốn đổi đồ vật với chúng ta!”

“Đổi cái gì?”

“Súng đạn!”

Đổi súng? Thẩm Duệ ngắt đầu, nhìn Chu Vũ, xoay người nhìn về phía mấy người bên ngoài dây đỏ đang khấn trương nhìn bọn hắn.

Thẩm Duệ nhướng mày, đổi súng? Có kiến thức.

Thẩm Duệ thu hồi ánh mắt, nhìn về Chu Vũ, “Mấy người kia có chút quen mắt.”

Chu Vũ gật đầu, “Một trong đó là Lý Chấn Đông, thời điểm trong bộ đội, chúng ta và hắn trong cùng một quân khu, tại đại hội luận võ của quân khu hắn thua ở trên tay người.”

Thẩm Duệ vừa nghe, a một tiếng, lập tức cười cười nói, “Tôi thật không nhớ rõ.”

Chu Vũ thật bình tĩnh, “Tôi biết.”

—— đúng vậy, Thẩm đại nhân chỉ nhớ rõ hai loại người, hữu dụng (lợi dụng được) và quan trọng.

Chu Vũ biết rất rõ ràng điều đó, mà Chu Vũ rất may mắn, trong trí nhớ của Thẩm đại nhân, hắn và mấy người Dương Sở Thuần, Lưu Khiết là quan trọng, mà không phải hữu dụng.

Thẩm Duệ nhìn Dương Sở Thuần tùy ý nói, “Đi tìm lão Lưu, nếu lão Lưu cảm thấy súng đạn có dư thì đổi. A, đúng rồi, hỏi rõ ràng, ai là Lý Chấn Đông, hỏi hắn có súng không, không có thì lấy cho hắn.”

Dương Sở Thuần nghiêm lớn tiếng nói, “Rõ! Tuân chỉ Thẩm đại nhân!”

“Cút!” Thẩm Duệ cười mắng một tiếng, Chu Vũ trực tiếp mặt không đổi sắc nhấc chân đá một đá.

Dương Sở Thuần giả vờ giơ chân kêu khóc, “Chu đại nhân, ngài đánh nhẹ a! Tiểu nhân vừa mới có thai a!”

Ha ha ——

Mấy người vừa vặn đi ngang qua đều phá lên cười!

Có người trực tiếp trêu chọc, “Tiểu Dương Tử, mấy tháng rồi? Nha! Cậu đừng chạy nhanh như vậy! Coi chừng rớt cháu trai của anh!”

Chu Vũ đen mặt, cắn răng định tiến lên cho tên ngu ngốc đó một trận thì Dương Sở Thuần đã chạy đến vòng dây đó!

Thẩm Duệ ha ha cười, nhìn Chu Vũ đầy hàm ý, “Lão Chu! Giải a! Xuống tay rất nhanh nhen!”

Chu Vũ trong lòng nghiêng rằng, mặt lạnh, không mẫn không nhạt trả lời một câu, “Đâu có! Chỉ nhanh hơn Thẩm đại nhân một chút thôi!”

Thẩm Duệ đình trệ, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Vòng dây đỏ, Dương Sở Thuần lôi kéo cha Thẩm đi qua một bên, thiết lập tường không khí, chiêu phòng bị tai vách mạch rừng này là học theo Thẩm đại nhân. Ừ, cực kỳ hữu dụng.

Dương Sở Thuần nhanh nhen lập lại phân phó của Thẩm đại nhân, lại đưa qua hai khẩu súng.

Cha Thẩm tiếp nhận, liền đi qua chỗ nam nhân kia, nam nhân vẻ mặt trầm ổn, khí chất bình tĩnh, lúc đứng thân hình thẳng tắp, áo dính máu, còn bị xé rách vài chỗ, quần bò cũng rách vài nơi, nhưng nam nhân không có nửa điểm chật vật.

Cha Thẩm gật đầu, xuất thân quân đội, vẫn là hơn người như vậy!

“Tên của cậu?” Cha Thẩm hỏi.

“Lý Chấn Đông.” Nam nhân nói.

Cha Thẩm gật đầu, tên đúng rồi, “Trước kia thuộc khu nào?”

Nam nhân, cũng chính là Lý Chấn Đông nhìn Chu Vũ đang thương lượng với Thẩm Duệ cách đó không xa, quay đầu nói rằng, “quân khu XX.”

“Rất tốt.” cha Thẩm cười cười, đưa ra một khẩu súng lục và một hòm đạn. “Cầm đi.”

Lý Chấn Đông tiếp nhận, nói một câu, “Cám ơn.” Liền muốn đem mì ăn liền và ngọc bội trong tay đưa qua, nhưng cha Thẩm lại đẩy trở về.

“Đây là Thẩm đại nhân của chúng ta đưa.” cha Thẩm mỉm cười nói, liền nhìn về phía những người khác, “Rồi, có cái gì đổi, liền đem lại đây đi.”

Lý Chấn Đông ngăn người, nhìn về phía Thẩm Duệ cách đó không xa, trầm mặc một hồi lâu, xoay người muốn đi, lại không ngờ bị những người khác ngăn lại, “Anh Lý! Anh quen người bên trong đúng không? Anh cùng bọn họ nói một câu, mang theo chúng ta đi! Chúng ta có dị năng, cũng sẽ đánh quái vật, chúng ta sẽ không chiếm tiện nghi của họ!”

Một nữ nhân trong đó còn khóc nói rằng, “Anh Lý! Anh là quân nhân! Anh không thể cứ như vậy a!”

Lý Chấn Đông biến sắc. Cha Thẩm lại nở nụ cười. Mà trên mặt Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ cũng xuất hiện một tia khó chịu.

Quân nhân? Đã từng là quân nhân lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bị ném khỏi quân đội, đối với bọn hắn cái xưng hô quân nhân cái này là vinh quang còn với bọn họ lại là sỉ nhục!

Lý Chấn Đông nhìn nữ nhân xinh đẹp kia, trầm mặc một hồi lâu, mới ra tiếng, “Tôi nói rồi, tôi sẽ bảo hộ mấy người rời đi, bọn họ không phải quân nhân, bọn họ không nguyện ý thu lưu chúng ta, tôi cũng không có cách nào.”

Nữ nhân xinh đẹp kia đang định mở miệng, Lý Chấn Đông vẫn lạnh lùng ngắt lời, “Nếu mấy người muốn đối phương thu lưu, thì tự mình đi nói! Tôi phải đi!”

Lý Chấn Đông dứt lời, liền nhanh chóng nắm chặt súng lục rời khỏi!

Nữ nhân xinh đẹp kia tức giận giậm chân, nhưng hai nam nhân còn lại liếc nhau, liền tiến lên thương lượng với cha Thẩm.

“Vị này, chúng ta có ba bao mì ăn liền, tuy rằng không có ngọc bội, nhưng có một cái đồng hồ Thụy Sĩ, ngài xem, có thể đổi cho chúng ta một khẩu súng không?” Trong hai nam nhân, một người tuổi còn trẻ thực hòa khí mang theo một tia lấy lòng hỏi.

Một nam nhân khác dáng người khỏe mạnh, thanh âm thực hùng hậu, cứng rắn nói, “Chỗ này của tôi cũng chỉ có một cái điện thoại di động và bốn bao khoai tây, nếu không thể đổi lấy khẩu súng, mã tấu cũng được!”

Cha Thẩm cười nói, “Được, hai người chờ, tôi kêu người hỏi một chút! Tiểu Dương Tử, đến hỏi tiểu Khiết, di động, khoai tây, đồng hồ Thụy Sĩ đổi được hay không?”

Dương Sở Thuần vừa nghe, lập tức cười hì hì đáp, “Dạ! Con đi hỏi liền!”

29. Chương 29: Mạt Thế Trăm Thái (3)

“Không cần, tôi đến rồi.” Đột nhiên xoát một tiếng, Lưu Khiết xuất hiện phía sau Dương Sở Thuần. Dương Sở Thuần hoảng sợ, “Anh Lưu! Ngài rất xuất quỷ nhập thần!”

Lưu Khiết đẩy kính mắt, nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, “Vừa mới khai phá kỹ năng mới —— không gian thuần di (dịch chuyển không gian), ngại quá, dọa đến cậu, cháu trai của tôi không bị sao chứ?” Lưu Khiết nói xong, quét mắt liếc bụng Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần ngây ngô cười, sờ sờ đầu.

Lưu Khiết nhìn cha Thẩm, cung kính nói, “Bá phụ, Thẩm đại nhân nói có thể đổi đồ vật, không lấy di động, khoai tây và cùng đồng hồ Thụy Sĩ, ngọc bội thì có thể suy xét. Loại chuyện này về sau chính ngài quyết định, sau này Ngũ Lang sẽ đi theo ngài, đồ vật khan hiếm cậu ấy sẽ nói với ngài.”

Cha Thẩm cười ha ha gật đầu, “Vậy là tốt rồi. Cũng không cần Tiểu Dương Tử chạy tới chạy lui. Tốt, Tiểu Dương Tử, chỗ này của tôi có Ngải Hiểu Sơ và Ngũ Lang, cậu về nghỉ ngơi đi. Cũng đừng một cháu trai của tôi...” cha Thẩm cuối cùng trêu ghẹo nói.

Dương Sở Thuần cứng đờ, nha nha... Hắn chỉ nói giỡn một câu sao ai cũng chọc hắn vậy?

Lưu Khiết nói xong, đang định rời khỏi, đột nhiên nam nhân khỏe mạnh phía sau hô, “Cậu là Lưu Khiết! Cậu là Lưu Khiết đúng hay không?!”

Lưu Khiết ánh mắt nhú lại, ai dám can đảm gọi hắn là Lưu Khiết?!

Lưu Khiết lạnh lùng xoay người, nhìn nam nhân khỏe mạnh đang kích động trước mắt, hử? Nhìn quen quen?

“Anh là ai?” Lưu Khiết nheo mắt hỏi.

“Tôi là Đại Tráng a! Mã Đại Tráng a! Cậu quên rồi sao? Trung học Thượng Dương khóa 705!!” nam nhân khỏe mạnh, cũng chính là Mã Đại Tráng kích động không thôi.

Lưu Khiết ngẩn người, Mã Đại Tráng? Hình như có người này...

Ngải Hiểu Sơ khuỷu tay đẩy đẩy Dương Sở Thuần đang vuốt cằm về mặt hưng phấn, “Ai! Tiểu Dương Tử sao cậu kích động vậy!”

“Sao không!! Đây là lần đầu tiên có người nhảy ra nhận người quen với Lưu đại nhân! Mấy năm nay, ngoại trừ việc của căn cứ và nhiệm vụ, Lưu đại nhân sẽ không tiếp xúc với người ngoài, hiện tại nhảy ra một tên Mã Đại Tráng! Hắc! Đây chính là lần đầu tiên a!!” Dương Sở Thuần hưng phấn kích động không thôi.

Ngải Hiểu Sơ nhìn Dương Sở Thuần, cũng quay đầu tò mò nhìn Mã Đại Tráng, vừa nói như thế, cũng phải a.

“Xin chào.” Lưu Khiết phản ứng thật đậm mạc, gật đầu, liền xoay người rời đi.

Mã Đại Tráng ngẩn ngơ, người này... tiêu sái như vậy sao.

Nam nhân trẻ tuổi bên cạnh ngằm khinh bỉ trào phúng nhìn Mã Đại Tráng, liền xoay người bỏ đi.

Thu đồ vật xong, cha Thẩm chào mấy người Dương Sở Thuần rồi cũng bỏ đi.

Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ liếc nhau, đều rất thất vọng, haizz, còn tưởng rằng có thể nghe được chuyện gì thú vị chứ.

Cuối cùng, bên ngoài sợi dây đỏ chỉ còn lại hai nữ nhân xinh đẹp đôi mắt trông mong nhìn người bên trong vòng dây bận rộn.

Thẩm Uyển và Ngải Hiểu Trân rèn luyện xong, lau mồ hôi trán, đi về phía xe thùng đựng hàng số 003 có tên Hồng Phấn. Trong xe chia làm hai tầng, đều có giường gấp, thường ngày đều gấp lại, buổi tối đi ngủ có thể mở ra. Tầng trên là nữ ngủ, tầng dưới là nam. Giường ngủ thống nhất đánh số an bài, ai cũng không được dị nghị. Trong xe này còn có phòng tắm và buồng vệ sinh nhỏ, đều là chuyên dụng cho nữ nhân. Hai xe thùng đựng hàng còn lại, của bộ tác chiến đánh số 002 tên là Xanh Nhạt, của tổ nghiên cứu sinh vật đánh số 004 tên là Sinh vật phi điển hình, của bộ hậu cần đánh số 001, tên là Thực Vật.

(ps: tên xe thùng đựng hàng số 003 là Ngải Hiểu Trân đặt, của bộ tác chiến là Thẩm Uyển đặt, về phần tổ sinh vật và bộ hậu cần là Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ đặt.)

Trừ bỏ Bạch Cảnh Khanh cười lạnh đối với cái tên Sinh vật phi điển hình Dương Sở Thuần đặt, những người khác đều thấy không hề gì, đều đùa giỡn khi nhàm chán, không có gì.

Đặc biệt sau khi Thẩm đại nhân cười mỉm nói một câu, “A, không tệ, rất tốt”, mọi người cũng đều chấp nhận.

Lúc này tài nguyên nước cực kỳ trân quý, tuy trước mặt thể hệ thống lọc nước của Bạch Cảnh Khanh đã giúp bọn họ trữ một lượng nước lớn, nhưng bọn họ đều rất tiết kiệm. Không nói các nam nhân, các nữ nhân dưới sự đề nghị của mẹ Thẩm, ba ngày tắm rửa một lần, hơn nữa mỗi lần tắm rửa không thể vượt qua một thùng nước.

Hiện tại, sau khi các nàng tắm rửa, thì ba ngày sau không thể tắm rửa. Nhưng lại chỉ có một thùng nước, bởi vậy, Thẩm Uyển và Ngải Hiểu Trân đều tắm rửa thật cẩn thận.

Tắm rửa xong, Thẩm Uyển thở dài, nàng xem Ngải Hiếu Trân đã tắm xong đang sấy tóc, đi qua hỏi, “Trân a, thiết bị tinh lọc nước từ không khí của tổ nghiên cứu khi nào thì hoàn thành?”

Ngải Hiếu Trân thở dài, “Đừng thúc dục! Hiện tại Bạch đại nhân đang phiền não vấn đề dị năng! Thẩm đại nhân không ngừng ném vấn đề đến, Bạch đại nhân sắp nóng chết rồi! Hiện tại tổ chúng ta lại thiếu người, vấn đề lại nhiều như vậy...”

Thẩm Uyển nghe xong, cũng thở dài.

Tổ nghiên cứu sinh vật đúng là quá ít người ...

Hai người tắm xong đi ra, sắc trời đã âm đạm.

Bên đồng lửa đồ ăn nóng hằm hập. Người nấu chính là một vị đại thúc trong tổ người cao tuổi, nghe nói là một vị đầu bếp cấp đặc biệt, rau xanh đơn giản vào tay hắn cũng có thể nấu thành món ăn mỹ vị. Thật sự là lợi hại!

Một đám người tự giác ngồi vây quanh đồng lửa, trong tay mỗi người là một bát nhôm lớn, chờ các dì trong tổ người cao tuổi phân phát đồ ăn.

Lúc này Thẩm An đang cúi người đưa lỗ tai nghe cha Thẩm giáo huấn, “Con giỏi lắm đúng không!? A!? Còn dám lao ra như vậy! Tiểu Võ xuất thân quân đội cũng không dám đi trước, với năng lực của con?! Con lợi hại lắm hả?!”

Thẩm An ủy khuất không thôi, hắn khi đó chỉ là muốn biểu hiện, thứ hai là ý thức đòi trước lưu lại, đối mặt quái vật phải dũng mãnh!

Anh hai đã hù dọa giáo huấn hắn rồi, mẹ đã lải nhải lâu rồi, hiện tại lại đến phiên ba... Anh hai đâu? Không phải Anh hai đã nói sẽ đến giải cứu hắn sao?

“Được rồi! Ba, nên ăn cơm.” Thẩm Duệ cầm trên tay hai cái bát mĩnh cười đi tới, đem bát trong tay phân biệt đưa cho cha Thẩm và Thẩm An.

Cha Thẩm hừ hừ, lại trừng mắt nhìn Thẩm Duệ, “Con cũng vậy! Không canh chừng được em trai! Nếu còn lần sau ba giữ An An bên người!” Câu cuối cùng cha Thẩm cố ý cường điệu thật mạnh, trong giọng nói ẩn ý cảnh cáo cực kỳ nồng hậu.

— ông đồng ý mở mắt nhắm mắt mở đơn giản chính là muốn bọn nhỏ bình an ở bên cạnh mình và lão bà tử!

Nếu đứa lớn không có biện pháp bảo đảm đứa nhỏ bình an, còn không bằng sớm tách ra!

Nụ cười của Thẩm Duệ đình trệ, lập tức bình tĩnh nói, “Ba yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Cha Thẩm lúc này mới đứng dậy, bưng bát đi đến đồng lửa.

Thẩm An bụng đói kêu vang xem xét Thẩm Duệ, có thể ăn cơm chưa? Thật sự sẽ không có lần sau ... Không lẽ Anh hai còn muốn giáo huấn hắn nữa? Hắn rất đói a!

Thẩm Duệ bị cha Thẩm cảnh cáo nên tâm tình tối tăm, nhưng quay đầu nhìn thấy ánh mắt Thẩm An ươn ướt đáng thương hề hề, nháy mắt liền mềm mại, tâm tình cũng không tự giác sáng sủa hơn.

Thẩm Duệ bất đắc dĩ thở dài, xoa xoa đầu Thẩm An, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!”

Thẩm An ngừng một chút, liền cười sáng ngời, đi theo Thẩm Duệ hướng tới lửa trại.

Thẩm Uyển bưng bát tìm đến Thẩm An, nhìn thấy Thẩm An cười ha ha đi theo Thẩm Duệ, Thẩm Uyển không khỏi mỉm cười, không chút để ý quay đầu lại thấy bên ngoài sợi dây đỏ có một nữ nhân xinh đẹp gắt gao nhìn chằm chằm nàng, trong ánh mắt toát ra ghen tị hận thù.

Thẩm Uyển ngẩn người, lập tức khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh lùng.

Nữ nhân, nếu không thể tự lập tự mình cố gắng, trong mặt thể bất quá chỉ là một món đồ chơi!

Hiện tại ghen tị hận thù Thẩm Uyển nàng có năng lực thì sao? Có thể đổi được sự thương tiếc của nam nhân?

Hừ! Mơ mộng hảo huyền!

Thẩm Uyển bưng bát cười to, đi về phía lửa trại.

Bên ngoài dây đỏ, hai nữ nhân xinh đẹp, còn có các nam nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất yên lặng ăn lương khô, đều thỉnh thoảng nhìn lửa trại bên trong vòng dây.

Mã Đại Tráng cắn vài ngum mì ăn liền, ngửi ngửi mùi đồ ăn trong không khí, nuốt nuốt nước miếng.

Ừng ực ... Thật là thơm a.

Đáng tiếc, Lưu Khiết còn ghi hận sự tình trước kia. Thật sự là nam nhân keo kiệt! Mã Đại Tráng bĩu môi, lại thở dài, mẹ nó vận khí hần thật không tốt, lại bị nhốt tại cái chỗ này!

Lý Chấn Đông bên kia sờ sờ súng trong tay, đôi mắt âm trầm nhìn bên trong vòng dây. Lúc trước hần thua dưới tay Thẩm Duệ, sau khi Thẩm Duệ rời bộ đội, hần từng bước một thăng tiến, không ngờ, hiện giờ cũng là Thẩm Duệ cho hần một khẩu súng! Chỉ là, hình như Thẩm Duệ đã sớm biết thiên thạch sẽ đến, sau đó làm tốt chuẩn bị trước ...

Lý Chấn Đông âm trầm nghĩ, có lẽ, sau khi hần tìm được quân đội hần là phải báo cáo chuyện Thẩm Duệ đầu tiên ...

Một nam nhân trẻ tuổi khác mồm to cắn bánh mì khô cứng, còn giống như có chút vị mốc. Nhưng mặc kệ, nam nhân trẻ tuổi sờ sờ súng bên hông, có thứ này, hần còn sợ tìm không thấy thức ăn? Nam nhân trẻ tuổi lại có chút hâm mộ nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên trong vòng dây. Haizz, thật tốt a, người ta được ăn thức ăn nóng hầm hập. Tam thiếu gia Cao gia, Cao Phi hần cũng có lúc phải hâm mộ người khác sao?

—— đây là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây sao?

Cao Phi đứng dậy, duỗi duỗi người, lại thăm hít một hơi hương thức ăn trong không khí thổi qua, toát ra vẻ mặt say mê, liền lưu loát xoay người tìm chỗ bằng phẳng nằm xuống, hai tay gối đầu, mắt nhìn bầu trời đêm phát ra màu xanh đen quỷ dị, liền nhắm hai mắt lại.

Mà hai nữ nhân xinh đẹp kia, từng người ngồi ở một bên, vẫn cứ trông mong nhìn thế giới bên trong vòng dây ...

Bên trong xe Hummer —— hắc mã số 1 (ghi chú: tên Dương Sở Thuần đặt), Chu Vũ, Từ Trường Thiên, Lưu Khiết, Thẩm Duệ, cha Thẩm, ngồi ở băng ghế phía sau, Thẩm An ngồi ghế phó lái, Dương Sở Thuần ngồi ở ghế lái, vừa sờ tay lái, vừa cùng Thẩm An nói chuyện khe khẽ.

Thẩm An nghe Dương Sở Thuần nói một ít bát quái về Ngải Hiếu Sơ, đang nghe tới điểm hứng thú, giọng của Thẩm Duệ liền vang lên.

“Như vậy, hiện tại hợp.”

30. Chương 30: Mạt Thế Trăm Thái (4)

“Hiện tại có 3 vấn đề yêu cầu giải quyết: một, trừ bỏ cơm tập thể, lương thực và lượng nước phân phối mỗi ngày; hai, duy trì sử dụng dị năng liên tục và luyện binh; ba, vấn đề người mới nhập đoàn.” Thẩm Duệ cười nói, ngữ khí rất là tùy ý.

Tiếng nói của Thẩm Duệ vừa vang lên, mọi người đều yên tĩnh, Thẩm An bật người quay đầu ghé vào lưng ghế dựa, Dương Sở Thuần cũng vênh tai tựa lưng vào ghế ngồi nghe.

Lưu Khiết gật đầu, lên tiếng trước tiên, “Lượng lương thực và nước phân phối mỗi ngày tôi đã tính toán qua, với số vật tư chúng ta mang theo cùng với số đã chuẩn bị trước trong kho hàng kế tiếp, nếu như không có vấn đề gì lớn, mỗi người mỗi ngày một túi mì ăn liền hoặc bao khoai tây chiên, tổ trung lão niên được phân phối thêm một túi bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ có thể tùy thời chế tác, xe ‘Thực vật’ của hậu cần có gắn bộ nồi hơi, lượng bột mì cũng đủ, trên đường cũng có thể sưu tầm, vấn đề nước khá lớn, hiện nay chỉ có thể cung cấp bình nước khoáng loại nhỏ 330 ml.”

Lưu Khiết nói xong, bấm di động trong tay, “Hiện nay, tôi cảm thấy kho hàng chúng ta an bài trên đường đi không thể bảo đảm được lương thực và nguồn nước cần thiết. Lúc trước lại có động đất, có thể kho hàng bị hư hao, hoặc là, bị người ta phát hiện ...”

Lưu Khiết cũng không nói tiếp, nhưng sắc mặt những người khác đã có chút khó coi.

Nhưng Thẩm Duệ vẫn cười nhạt như thường, ngữ khí ôn hòa, “Không có việc gì, các kho hàng đó tôi đều cho người trang bị thiết bị đặc biệt, nếu xảy ra vấn đề, tôi sẽ biết ngay lập tức. Hiện tại tôi không nhận được tin tức gì, cho nên hẳn là không có bất cứ vấn đề gì. Huống hồ, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ nghĩ qua muốn dựa vào những kho hàng đó. Lộ trình tiếp theo của chúng ta sẽ đi qua vài thành phố, nơi đó có vài nông trường, đặc biệt hạt giống sẽ là mục tiêu của chúng ta. Cho nên, tiểu Bạch, kế tiếp đặt trọng tâm vào kỹ thuật trồng cây không cần đất, mặt khác, kỹ thuật tinh lọc đất cũng phải tiến hành.”

Bạch Cảnh Khanh nhu nhu trán, hẳn thật sự cảm thấy mình sắp tức chết, Bạch Cảnh Khanh than phiền, “Không thành vấn đề, nhưng mà, Thẩm đại nhân, ngài nên tìm thêm cho tôi một số người, chỉ vài người chúng tôi căn bản là không có cách nào hoàn thành công tác!”

Thẩm Duệ cười cười, “Yên tâm, việc này tôi vẫn luôn để ý.”

Bạch Cảnh Khanh lúc này mới giãn chân mày.

Chu Vũ trầm giọng mở miệng, “Vấn đề dị năng, tiểu Bạch, cậu có kết luận chưa?”

Bạch Cảnh Khanh cau mày nói, “Xem như có một chút, dị năng và tinh thần lực có quan hệ, hiện nay tôi phân tích chính là như vậy, cậu xem tên này ——” Bạch Cảnh Khanh chỉ vào Dương Sở Thuần, “Thời gian chiến đấu bằng các cậu, hẳn đánh quái vật cũng nhiều, dùng đến cây mạnh cũng không ít, nhưng sau khi kết thúc hẳn còn có thể vui vẻ tìm Ngải Hiếu Sơ cãi nhau, Ngải Hiếu Sơ lại không được, Ngải Hiếu Sơ sau khi chiến đấu xong lập tức than mệt, những người khác cũng không dư năng lượng như hẳn. Đương nhiên, lão Chu cậu không giống.”

Chu Vũ nhướn mày, nhìn Dương Sở Thuần đang đắc ý cười hì hì, đôi mắt lóe lóe, “Bởi vì trước đây hẳn đã có dị năng tiên tri?”

“Tiên tri rất hao phí tinh thần lực, lúc trước tôi đã cho hẳn làm thí nghiệm, tinh thần lực của hẳn mạnh hơn những người khác nhiều lắm.” Bạch Cảnh Khanh vuốt cằm nói, “Đương nhiên, còn phụ thuộc thể chất, sử dụng dị năng thuần thực hay không, Dương Sở, Chu đội cậu, còn có lão Lưu đều sử dụng thuần thực, những người khác sử dụng dị năng không thuần thực bằng mấy cậu.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Uhm, kết luận này không tồi, lão Chu, thời điểm huấn luyện, dị năng cũng xếp vào nội dung huấn luyện.”

Chu Vũ gật đầu, “Hiểu được.”

“Hiện tại nói về vấn đề người mới nhập đoàn.” Thẩm Duệ nhìn cha Thẩm, cười hỏi, “Ba so với bọn con có kinh nghiệm nhiều hơn, ba thấy loại chuyện này nên làm như thế?”

Cha Thẩm nhìn Thẩm Duệ, nghiêm túc mở miệng nói, “Trước tiên, mấy người bên ngoài kia con định làm như thế nào?”

“Cứ như vậy, nói thật con rất hứng thú, có người nhìn không được hấp dẫn hay không?” Thẩm Duệ mỉm cười nói, mắt nhìn màn hình bị Chu Vũ lấy ra, trên màn hình chính là mấy người kia.

“Nằm, chắc chắn là Cao Phỉ, con thứ ba của một vị đại nhân vật. Người đi tới đi lui là Mã Đại Tráng, tổng giám đốc công ty XX. Hai nữ nhân, một là tiểu minh tinh, một là sinh viên, còn người vượt súng chính là Lý Chấn Đông.” Chu Vũ đậm mặt ngăn gọn nói.

“Lý Chấn Đông? Chính là tên âm hiểm tiểu nhân rõ ràng bại bởi Thẩm đại nhân của chúng ta, lại mặt dày mày dạn chiếm vị trí vốn là thuộc về Thẩm đại nhân?!” Từ Trường Thiên kêu lên, trừng mắt nhìn về phía Chu Vũ, “Con mẹ nó anh còn cấp súng cho hắn?!”

Chu Vũ mặt không đổi sắc, “Súng không phải tôi cấp.”

“Tôi cấp, không hề gì, trong trí nhớ của tôi không có loại người này.” Thẩm Duệ cười mỉm xua tay.

“Nhưng nếu hắn đem chuyện của chúng ta tiết lộ cho quân đội...” cha Thẩm ý vị sâu sa nhìn Thẩm Duệ.

—— nếu quân đội hoặc là chính phủ biết có bọn họ tồn tại...

Thẩm Duệ mỉm cười, ôn hòa lại lộ ra tự tin, “Không có việc gì, ai mạnh thì luật thuộc về người đó.” Dừng một chút, Thẩm Duệ cười cười nói, “Tôi không nghĩ là hắn có thể còn sống tìm được tổ chức.”

Cha Thẩm vừa nghe, trong lòng ngược lại thả lỏng, sau đó cũng cười ha hả nói, “Đúng vậy.”

—— nếu bọn họ đủ mạnh, cần gì sợ hãi? Mà quan trọng là, trong mặt thế, chỉ sợ chính phủ và quân đội cũng đã sớm loạn thành một đoàn?

“Điều kiện người mới gia nhập đoàn, chúng ta nên xác định một chút?” Chu Vũ lên tiếng hỏi. Vừa nói vừa nhìn màn hình, trong mấy người kia có ai lọt vào mắt Thẩm đại nhân? Chu Vũ cũng nghĩ Thẩm đại nhân đề xuất vấn đề người mới nhập đoàn là đột nhiên động kinh.

“Phải có năng lực! Hữu dụng!” Bạch Cảnh Khanh chắt đỉnh chém sắt nói. Tốt nhất thêm vài chuyên gia sinh vật học hoặc là nghiên cứu gen ...

“Có ý thức đoàn đội, có thể phụ trách chính mình, không ích kỷ...” Lưu Khiết nói.

“Có trách nhiệm!” cha Thẩm trầm giọng nói, làm người không thể không có trách nhiệm!

Thẩm Duệ gật đầu, nhìn về phía Từ Trường Thiên, “Cậu thì sao?”

Từ Trường Thiên nhếch miệng mỉm cười, “Tốt nhất chính là hiểu được cơ điện ...”

Thẩm Duệ nhướng mày, có lĩnh vực chuyên nghiệp đúng không?

Thẩm Duệ lại nhìn về phía Chu Vũ, “Còn cậu?”

Chu Vũ bình tĩnh mở miệng, “Tôi không có vấn đề gì.” Không nghe lời thì đánh đến nghe lời mới thôi, dám hai lòng liền đánh chết! Dám bán đứng đoàn đội liền giết người diệt khẩu!

Thẩm Duệ mỉm cười, nhìn Lưu Khiết, “Vừa mới nói, đều nhớ kỹ, sau này sẽ là tiêu chuẩn nhận người của chúng ta.” Dừng một chút, “Đương nhiên, giai đoạn này, chúng ta không nhận người, nếu gặp phải thích hợp, thì lưu ý một chút.”

“Cao Phỉ ở bên ngoài, cha của hắn là Cao Dương Bình, các người đại khái cũng nghe nói qua, chính ủy quân khu X. Trong quân khu, Cao Dương Bình là người trong suốt, chức vụ cũng là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, nhưng hồ sơ quân nhân xuất ngũ là do hắn quản lý.” Thẩm Duệ chậm rì rì nói.

“Nói cách khác, người trong quân khu âm thầm hợp tác với anh chính là hắn —— Cao Dương Bình?”

Chu Vũ nhướng mày, hắn đã cảm thấy kỳ quái, Thẩm Duệ làm sao biết nhiều quân nhân xuất ngũ như vậy!

“Ừ... Cho nên... Cao Phỉ kia, anh định thu vào?” Từ Trường Thiên nhướng mày hỏi.

“Không.” Thẩm Duệ ôn hòa cười nói, “Tuy rằng thiếu nhân tình Cao Dương Bình, nhưng cũng không tỏ vẻ chúng ta nhất định phải nhận Cao Phỉ. Về sau cũng như thế, nhân tình là nhân tình, chính sự là chính sự, nhân tình có thể dùng vật tư để hoàn lại, nhưng đoàn đội yêu cầu chúng ta trường kỳ dụng tâm giữ vững! Về sau đến tây bộ cũng là như thế. Lúc này, tôi lập quy định trước, bất luận kẻ nào, cho dù là Thẩm An,

hay là người nhà của tôi, ba của tôi Thẩm Đại Bình là tổ trưởng tổ người cao tuổi, có thể tham dự hội nghị, nhưng không quyền biểu quyết!”

Từ Trường Thiên gật đầu, đồng ý nói, “Ừ, không tồi, tốt lắm, nhà của tôi, trừ bỏ tôi, tiểu Bạch cũng không có quyền biểu quyết!”

Chu Vũ nhìn Dương Sở Thuần, Dương Sở Thuần chớp mắt hoang mang nhìn lại, Chu Vũ trong lòng buồn bực, quay đầu, lạnh lùng nói, “Nhà của tôi cũng chỉ một mình tôi.”

Lưu Khiết đẩy kính mắt, vẻ mặt thản nhiên, “Mọi người cũng biết, tôi chỉ có một mình. Về sau cũng sẽ không có trò nhận thân khôi hài.”

“Tốt lắm, tôi, lão Từ, lão Chu, lão Lưu bốn người có quyền biểu quyết.” Thẩm Duệ nghiêm túc nói, ngừng một chút, lại cười nói, “Bất quá mọi người cũng không cần nghiêm túc như vậy, quyền biểu quyết chỉ dùng khi có sự việc nghiêm trọng, chuyện bây giờ vẫn là chúng ta thương lượng quyết định.”

Từ Trường Thiên nghiêm mặt nói, “Không sai, nhưng tôi cảm thấy Thẩm đại nhân làm như vậy phi thường tốt, hành trình này của chúng ta rất dài, đến tây bộ, còn phải trùng kiến căn cứ, sự việc khẳng định sẽ rất nhiều, ý kiến bất đồng cũng khẳng định không ít, nếu là một đoàn đội, vậy nên phải xác định sự tình hợp lý!”

“Đúng là như vậy!” cha Thẩm đồng ý gật đầu.

Thẩm An và Dương Sở Thuần ngồi phía trước cũng nghiêm túc gật đầu theo.

Thẩm Duệ nhìn thấy bộ dáng Thẩm An nghiêm túc, nhin không được cười một tiếng, vươn tay xoa xoa tóc Thẩm An.

Thẩm An rầu rĩ giương mắt nhìn Thẩm Duệ, tại sao Anh hai thích xoa đầu của hắn như vậy?

Lúc này, Dương Sở Thuần trừng mắt kinh hô, “Có tình huống!”

Mọi người thấy Dương Sở Thuần trừng mắt nhìn màn hình, mặc dù trong đêm tối có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng. Một trong hai nữ nhân đó đang ôm một người nam nhân?! Từ từ! Nam nhân đó hình như là —— Ngải Hiểu Sơ?!

Thẩm An kinh ngạc trừng lớn mắt, hắn không nhìn lầm chứ? Ngải Hiểu Sơ lại thật sự cùng nữ nhân xinh đẹp kia ở cùng một chỗ?!

Từ Trường Thiên ý tứ không rõ cười hắc hắc. Bạch Cảnh Khanh thì đen mặt, tiểu tử chết tiệt muốn bị Ngải Hiểu Trần bóp chết có phải hay không??

Còn Chu Vũ lạnh mặt, Ngải Hiểu Sơ chính là thuộc bộ tác chiến của hắn!

Dương Sở Thuần trực tiếp nhảy lên, cả giận nói, “Ngải Hiểu Sơ tên ngu ngốc này!”

Lưu Khiết đẩy đẩy kính mắt, nhìn Thẩm Duệ, “Chỗ này có trá.”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Có hay không, đi ra ngoài nhìn xem chẳng phải sẽ biết?”

Thẩm An nghi hoặc nhìn Thẩm Duệ, hắn cảm thấy, Ngải Hiểu Sơ hẳn là sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc như vậy? Hơn nữa Anh hai cười thực bình tĩnh, hắn tổng cảm thấy hình như là Anh hai đã sớm biết trước?

Thẩm Duệ dẫn đầu mở cửa xe đi ra ngoài, Thẩm An nhảy ra ngay sau đó. Vừa xuống xe Thẩm Duệ liền cầm tay Thẩm An, lôi kéo Thẩm An đi đến chỗ lều trại. Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, ánh mắt lộ ra không hiểu nổi, không đi xem Ngải Hiểu Sơ sao?

Thẩm Duệ mỉm cười với Thẩm An, “Việc này tự nhiên sẽ có người xử lý, hiện tại đến phiên chúng ta trực đêm.”

Thẩm Duệ nói xong liền lôi kéo Thẩm An đi đến lửa trại, mà cha Thẩm nhìn Thẩm Duệ và Thẩm An, liền chấp hai tay sau lưng, lắc đầu đi về phía lều trại, mẹ Thẩm lộ đầu ra gọi ông, “Ông già, đi ngủ!”

31. Chương 31: Mạt Thế Trăm Thái (5)

Dương Sở Thuần nhảy xuống xe, liền chạy về hướng Ngải Hiểu Sơ, Chu Vũ theo sát phía sau, Lưu Khiết liếc nhìn Thẩm Duệ và Thẩm An, cũng xoay người đi đến phía lều trại.

Phụ nữ đều ngủ trong xe thùng đựng hàng, nam thì ngủ trong lều trại, vợ chồng có cặp thì ngủ chung trong lều, có cặp thì tách ra.

Bây giờ là 11g đêm, Thẩm An nhìn nhìn đồng hồ của mình, co người. Ban đêm gió rất lạnh, sau khi thiên thạch va chạm địa cầu, khí hậu đã bắt đầu thay đổi, nhưng rất chậm, không rõ ràng, đại khái sang năm sau mới rõ ràng hơn.

Thẩm An vừa co người, vòng tay ấm áp sau lưng đã ôm hân vào lòng.

Thẩm Duệ cúi đầu, nhìn Thẩm An trong ngực, “Lạnh lắm à?”

Thẩm An lắc đầu, “Vẫn chịu được.”

Tay trái Thẩm Duệ nắm thật chặt Thẩm An, tay phải giương lên làm lửa trại bùng lên, thấp giọng nói, “Nếu lạnh thì vào trong xe trước.”

Thẩm An lắc đầu lần thứ hai, nghi hoặc hỏi, “Em không lạnh. Anh, Ngải Hiểu Sơ... Không có việc gì chứ?”

Thẩm Duệ sờ sờ tay Thẩm An, nắm chặt, tay An thật ấm áp, vì thế, Thẩm Duệ yên tâm một chút, cười nói, “Ngải Hiểu Sơ có chuyện gì hay không phải hỏi bản thân hân...”

Thẩm An xoay người mở to hai mắt nhìn Thẩm Duệ, có ý gì?

“An An đợi lát nữa sẽ biết.” Thẩm Duệ cong cong khóe miệng, lộ ra nụ cười thần bí.

Ngải Hiểu Sơ sẽ có việc gì hay không? Cái này phải hỏi bản thân hân một chút ...

Đối với nhóm nam nhân độc thân mà nói, hai nữ nhân xinh đẹp kia thật là hấp dẫn, Thẩm Duệ đã sớm chờ.

Hân chờ, có người nào kiềm chế không được tích mịch nhin không được hấp dẫn?

Lại không ngờ, xuất hiện lại là Ngải Hiểu Sơ.

Ngải Hiểu Sơ tuy rằng miệng hoa hoa, nhưng bản thân chính là động vật đơn bào, lại có chị gái là Ngải Hiểu Trần hung dữ nhìn chăm chăm, hân là điển hình có tà tâm không dám làm, không thể xuất hiện ở nơi đó.

Nhưng Ngải Hiểu Sơ lại xuất hiện ở đó ...

Nguyên nhân là gì? Thẩm Duệ có thể phỏng đoán, lấy Ngải Hiểu Sơ đơn bào và yêu thích mỹ nhân, đại khái là muốn trợ giúp nữ nhân xinh đẹp một chút, kết quả lại bị nữ nhân xinh đẹp bá vương ngạnh thượng cung?

Thẩm Duệ vượt cảm suy nghĩ, không biết Ngải Hiểu Sơ có phá thân thành công không?

Thẩm An nghi hoặc khó hiểu, bất quá, nhìn thần sắc Anh hai, Ngải Hiểu Sơ chắc không làm phản, không trái với thủ tục, nếu không, Anh hai sẽ không có bộ dáng xem kịch vui như vậy.

Thẩm An hiện tại rất ngạc nhiên, nhớ lại một ít chuyện “Thú vị” Dương Sở Thuần nói về Ngải Hiểu Sơ, ví dụ như lúc vừa mới tiến vào căn cứ, ngốc hồ hồ đuổi theo phía sau anh Lưu hô “Mỹ nhân, cho số điện thoại đi! Di động mở thêm QQ và Weibo đi!”, sau đó đã bị anh Lưu đánh bầm dập mặt mũi ...

Hân như thế nào lại cảm thấy anh Lưu là mỹ nhân? Thẩm An vạn phần không hiểu nổi, lại nghiêng đầu nhìn chăm chăm một bên mặt của Anh hai Thẩm Duệ nhà mình. Lần thứ hai kiên định tin tưởng, nếu gọi là mỹ nhân, Anh hai Thẩm Duệ của hân đây tuyệt đối đứng đầu bảng!

... Còn anh Lưu, khụ khụ, cũng được xếp vào top người đẹp ...

Trong lúc Thẩm An kiễng chân tò mò chờ đợi, cách đó không xa, Chu Vũ và Dương Sở Thuần trở lại, đi theo phía sau chính là Ngải Hiểu Sơ bị Ngải Hiểu Trân nắm lỗ tai lôi đi.

Có lẽ sợ đánh thức những người khác, vẻ mặt Ngải Hiểu Trân thật hung ác, nhưng là thanh âm hùng hùng hổ hổ lại đè thấp.

Mà về mặt Ngải Hiểu Sơ thì uể oải, còn có... hơi đỏ mặt???

Thẩm An nhìn, ngược lại yên tâm.

Thẩm Duệ vuốt cằm, đánh giá Ngải Hiểu Sơ từ trên xuống dưới, cho đến khi Ngải Hiểu Sơ khấn trương sắc mặt trắng bệch, mới thoáng dời tầm mắt, nhìn Chu Vũ, nhướn mày mỉm cười, “Tiểu tử này không bị phá thân?”

Thẩm Duệ vừa hỏi, mấy người ở đây đều cứng đờ.

Ngải Hiểu Sơ liền biến thành con cua luộc, Ngải Hiểu Trân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hung hăng nhéo tai Ngải Hiểu Sơ, căm giận nói, “Ngu ngốc này bị nữ nhân ôm, vậy mà lại sợ tới mức nhấc chân đạp người ta văng ra!”

“Ha ha ——”

“Ha ha ——”

Dương Sở Thuần một chút mặt mũi đều không cần ôm bụng cười phá lên! Bị Chu Vũ gõ một chút, mới thu liễm nhãn nại không nổi che miệng run rẩy cười.

Thẩm Duệ trực tiếp ha hả cười, Thẩm An một bên cũng run rẩy thân mình chịu đựng cười.

“Tiểu ngải cứu, cậu có biết sai ở đâu không?” Thẩm Duệ ôn hòa nói, nhìn Ngải Hiểu Sơ tội nghiệp đứng thẳng bên đồng lửa, không có ý để cho Ngải Hiểu Sơ ngồi xuống.

Vì thế, bên cạnh lửa trại, Ngải Hiểu Sơ đáng thương hề hề xấu hổ đứng, những người khác đều thản nhiên ngồi.

“Biết ... Em không nên phản ứng nữ nhân kia.” Ngải Hiểu Sơ ủ rũ nói.

Nhớ lại trước mặt thế, Ngải Hiểu Sơ hần thí diên thí diên đưa bình nước khoáng cho nữ nhân xinh đẹp, ngay cả cái ánh mắt cũng không bố thí, không ngờ, mặt thế đến, hần chỉ nhất thời thương tình, cho nữ nhân xinh đẹp kia bình nước khoáng, nữ nhân xinh đẹp lại hào phóng cho hần một cái ôm chầm!!

Vì thế nhất thời hần khiếp sợ quá độ thụ sủng nhược kinh nhấc chân một đá ——

Sau đó, chị hai hung dữ nhà hần liền xuất hiện, ngay sau đó, Chu đại nhân và Tiểu Dương Tử cũng xuất hiện.

Chị hai không cần phân trần liền nổi giận nhéo lỗ tai quát to, từ Mao gia mắng đến Đặng Công, từ Đặng Công mắng đến Hồ thúc...

—— em gái người! Hần bắt quá là thấy nữ nhân kia đáng thương hề hề, nhất thời mềm lòng liền cho một chai nước ...

Thẩm Duệ lắc đầu, ngón trở lắc lắc, “Tiểu ngải cứu, không phải nói không thể phản ứng nữ nhân. Hần tử muốn mỹ nhân là chuyện thường tình, vấn đề là, cái dạng mỹ nhân gì có thể đựng? Cái dạng mỹ nhân gì không thể đựng?”

Ngải Hiểu Sơ vạ phần ủy khuất nhìn Thẩm Duệ, “Em làm sao biết cái dạng mỹ nhân gì có thể đựng hay không thể đựng?”

Thẩm Duệ ôn hòa cười, “Cái này phải hỏi chính bản thân cậu. Bất quá tôi đề nghị cậu, việc không dám xác định thì hỏi chị hai cậu một chút, hỏi nhóm hần tử đã có mỹ nhân.” Dừng một chút, Thẩm Duệ lại có ý cảnh cáo nói, “Nhưng mà, tiểu ngải cứu, cậu có thể làm sai rất nhiều việc, nhưng có chút việc một khi sai phạm, liền không thể cứu vãn.”

Ngải Hiểu Trân vội mở miệng nói, “Tôi sẽ nhìn chăm chăm tên ngu ngốc này!”

Vậy tốt nhất... Thẩm Duệ nắm tay Thẩm An cười mỉm.

Ngải Hiểu Sơ cũng lấp bắp mở miệng, “Em, em về sau sẽ chú ý.”

Chu Vũ lúc này đột ngột nhú mày, “Lý Chấn Đông, còn có Mã Đại Tráng cũng đã mò đến phía sau xe của chúng ta.”

Dương Sở Thuần vừa nghe, cả kinh kêu lên, “Điều hổ ly sơn?!”

Chu Vũ liếc Dương Sở Thuần một cái, nhướn mày, chẳng lẽ tên ngốc này thông suốt, cũng biết nói một câu thành ngữ?

Thẩm An nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, thấy Thẩm Duệ vẻ mặt dần lạnh lùng, Thẩm An trong lòng không khỏi trầm xuống, xem ra, Anh hai không ngờ trước cử động của đối phương, như vậy chính là đối phương thiết kế tốt?

Chỉ có hai người, sẽ không có khả năng làm gì bọn họ, nhưng không loại trừ đối phương là muốn “Lấy” thứ gì đó!

Thẩm An đứng dậy, Thẩm Duệ nhú mày, Thẩm An thấp giọng nói, “Anh hai, em đi xem thử.”

Thẩm Duệ khẽ lắc đầu, vẻ mặt đông lạnh, ánh mắt lợi hại quét về phía Ngải Hiểu Sơ.

Sắc mặt Ngải Hiểu Sơ lúc này đã trở nên tái nhợt. Trời đất! Hắn bị người khác lợi dụng?! Nếu những người đó làm cái gì... Ngải Hiểu Sơ ứa mồ hôi lạnh. Ngải Hiểu Trân cũng lo lắng nhìn Ngải Hiểu Sơ.

“Cao Phỉ và một nữ nhân khác đâu?” Thẩm Duệ mắt nhìn Ngải Hiểu Sơ, hướng Chu Vũ hỏi.

“Cao Phỉ đang ngủ. Một nữ nhân khác cũng đang nghỉ ngơi.” Chu Vũ nói, đứng dậy, hỏi, “Cần đi thu thập bọn họ không?”

Thẩm Duệ gật đầu, “Đêm nay là tôi và An An trực đêm, các cậu đi nghỉ ngơi, một mình tôi qua đó là được.”

Thẩm Duệ nói xong liền muốn đứng dậy. Ngải Hiểu Sơ ngơ ngác cứng đờ đứng ở một bên, sợ hãi nhìn nhìn Thẩm Duệ, mấp máy môi, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không dám, chỉ có thể luống cuống nhìn Ngải Hiểu Trân đã kinh đứng lên gắt gao mím môi.

Thẩm An nhìn Ngải Hiểu Sơ, vươn tay giữ chặt Thẩm Duệ, thấp giọng nói, “Anh, không bằng cho tiểu ngải cứu đi thay.”

Thẩm Duệ quay đầu, nhìn Thẩm An. Vẻ mặt Thẩm An thật bình tĩnh và nghiêm túc, “Anh, nếu chuyện đêm nay là tiểu ngải cứu gây ra, không bằng cho hắn lập công chuộc tội đi.”

Thẩm An vừa nói ra, ánh mắt Ngải Hiểu Sơ liền tỏa sáng nhìn Thẩm An, còn Ngải Hiểu Trân cũng khẩn trương nhìn Thẩm Duệ, Chu Vũ cũng khẽ gật đầu, hợp thời mở miệng, “Ta đồng ý.”

Dương Sở Thuần vội không ngừng nói, “Thẩm đại nhân, nếu không, tôi đi cùng tiểu ngải cứu, tôi theo dõi hắn, nếu hắn không bắt được hai tên lén lút kia, tôi liền xử hắn!”

Thẩm Duệ mỉm cười, nâng mắt. “Không cần đánh, tiểu ngải cứu, một khi đã như vậy, tôi sẽ cho cậu một cơ hội, đi đi, đuổi kẻ xâm lấn đi, hoặc là giết chết, tùy cậu.”

Ngải Hiểu Sơ nghiêm nghị cúi chào, “Rõ!”

“Tiểu Dương Tử không cần phải đi. Tiểu ngải cứu, mang Viên Thập Bò theo, thuận tiện cậu cho Viên Thập Bò rèn luyện độ chính xác.” Thẩm Duệ lười nhác nói, vung tay lên, “Tốt, những người khác đều giải tán!”

Ngải Hiểu Trân vốn định giữ lại, nhưng Ngải Hiểu Sơ đã chạy tới chiếc xe phía sau, lại trộm liếc mắt Thẩm Duệ, vẫn là cần môi xoay người đi về xe Phấn Hồng.

Lúc gần đi, Ngải Hiểu Trân cảm kích nhìn Thẩm An một cái.

Nếu không nhờ Thẩm An đề nghị, Ngải Hiểu Trân biết, khẳng định ngày mai Ngải Hiểu Sơ sẽ rất phiền toái.

Bởi vì nhất thời mềm lòng đồng tình, lại bị người lợi dụng, tuy rằng hai người kia lén lút muốn từ trên người bọn họ kiếm được chỗ tốt là không có khả năng, nhưng đêm nay gây chuyện, Ngải Hiểu Sơ cũng không được yên.

—— đặc biệt hiện tại quy định xác lập, người người tuân thủ, còn thiếu một tấm gương sai phạm điển hình!

Hiện giờ có Thẩm An đề nghị, chỉ cần Ngải Hiểu Sơ ngu ngốc kia không bắt tài đến mức chỉ hai tên tiểu tặc cũng bắt không được, thì ngày mai hẳn mới không gặp phiền toái, ít nhất sẽ không bị đuổi khỏi đoàn đội.

Nghĩ như vậy, Ngải Hiểu Trân nhẹ nhàng thở ra, thật cẩn thận lên xe Phấn Hồng, lầu trên là nhóm các dì ngủ, lầu dưới chính là nàng và Thẩm Uyển. Vừa mới đi vào, ngón tay Thẩm Uyển liền sáng lên ngọn lửa, rọi đường cho nàng, Ngải Hiểu Trân lộ ra cảm kích tươi cười, nhìn Thẩm Uyển, trong lòng âm áp, không chỉ bởi vì Thẩm Uyển không ngủ chờ nàng, mà còn bởi vì vừa rồi Thẩm An đề nghị hỗ trợ.

“Cám ơn...” Ngải Hiểu Trân bò lên giường nhỏ hẹp, quay đầu nói nhỏ với Thẩm Uyển.

32. Chương 32: Mạt Thế Trăm Thái (6)

Thẩm Uyển khẽ lắc đầu xua tay, mơ hồ nói không rõ, “Cảm tạ cái gì.” Lại ngáp, hỏi, “Thế nào? Tiểu ngải cứu ngu ngốc còn sống không?”

Ngải Hiểu Trân thở dài, nghĩ đến sự việc vừa rồi, liền tức giận, oán hận nói, “Miễn bàn nó, thật là một đứa ngu! Nhìn thấy mỹ nhân liền đi không vững!”

Thẩm Uyển nhin không được bật cười, tuy rằng không rõ lắm rốt cuộc là làm sao, nhưng nhìn bộ dáng Ngải Hiểu Trân nghiêng rãng nghiêng lợi, cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nhất định Ngải Hiểu Sơ chọc vào phiền toái cực lớn, bất quá nhìn hiện tại Ngải Hiểu Trân còn nghiêng rãng nghiêng lợi được, vậy chắc là đã giải quyết xong?

Thẩm Uyển cười trấn an, “Không sao đâu, rồi sẽ có mỹ nhân nguyện ý tiếp thu tiểu ngải cứu, đến lúc đó cậu được giải thoát rồi.”

Có người nguyện ý tiếp thu em trai ngu ngốc? Ngải Hiểu Trân ngửa mặt lên trời thở dài, trong lòng sâu chết, trước mặt thế còn có thể, hiện tại thế giới này ... Ai, chỉ sợ em trai ngu ngốc của nàng sẽ bị mỹ nhân gặm đến xương cốt cũng không còn!

Bên đồng lửa, Thẩm An dựa vào vai Thẩm Duệ, nhìn chăm chăm di động trong tay Thẩm Duệ. Về ngoài di động giống loại di động phổ thông bình thường, giờ phút này, trên điện thoại di động đang truyền phát hình ảnh Ngải Hiểu Sơ chiến đấu.

Thẩm An xem không chuyển mắt, Thẩm Duệ như có điều suy nghĩ.

Trong hình ảnh, Ngải Hiểu Sơ nhảy cao lên, bàn tay chém ra phong nhận (đao gió)——

Đối thủ của Ngải Hiểu Sơ là Lý Chấn Đông nghiêng người chột lóe, Mã Đại Tráng phát tay một bức tường đất dựng thẳng lên, Lý Chấn Đông lập tức bắn một dòng điện quang về phía Ngải Hiểu Sơ!

Ngải Hiểu Sơ bỏ nhào giữa không trung, tàng ngao Viên Thập Bò uông uông sủa, tiếp đòn, cầu lửa bắn ra, mục tiêu là Mã Đại Tráng! Bởi vì lúc này tường đất đã đột nhiên tản ra!

“Ba mươi giây...” Thẩm An nói thật nhỏ.

Vừa rồi hẳn tính toán qua, tường đất của Mã Đại Tráng chỉ có thể duy trì ba mươi giây!

Thẩm Duệ khẽ gật đầu. Không sai, ngược lại Lý Chấn Đông làm người khác ngạc nhiên, dị năng của hắn không phải không gian sao? Tại sao lại có thêm dị năng điện quang?

Chẳng lẽ là song dị năng?

Thẩm Duệ trong ánh mắt xẹt qua ánh sao, có ý tứ!

Đột nhiên Thẩm An cảm thấy có điều gì đó! Cảm giác bất an xẹt qua, rồi sau đó hắn nghe được rất nhiều thanh âm vội vàng la lên — “Chạy mau! Chạy mau! Bọn chúng đến! Quái vật đến!”

Quái vật?!

Thẩm An đột nhiên nhảy lên, nhìn về phía Ngải Hiểu Sơ, không tốt!!

“Anh! Có quái vật!” Thẩm An vừa kêu sợ hãi, vừa vọt tới hướng Ngải Hiểu Sơ!

Thẩm An vừa nhảy dựng, Thẩm Duệ liền theo bản năng muốn giữ chặt, vừa rồi hắn cũng đột nhiên có cảm giác bất an, nhưng không có nhận thấy được gì. Nhưng hắn biết, Thẩm An luyện linh thủy bí quyết so với hắn dễ dàng phát hiện nguy hiểm hơn, đặc biệt linh thủy bí quyết của Thẩm An có thể lắng nghe vạn vật!

Nhưng Thẩm Duệ không ngờ khi hắn muốn giữ chặt Thẩm An lại, thì Thẩm An đã thẳng tắp vọt tới chỗ Ngải Hiểu Sơ!

Thẩm Duệ ngẩn ngơ, lập tức giận dữ, hắn không nên trông mong An An có tự giác! Hắn nên ngay tại ngày hôm qua An An chiến đấu anh dũng lập tức đem nhốt vào không gian!

Nhưng bây giờ, Thẩm Duệ bật người ấn nút đồng hồ trên tay, phát ra tín hiệu tập hợp khẩn cấp!

Chỉ vài giây sau khi Thẩm Duệ ấn vào đồng hồ, Chu Vũ, Lưu Khiết, Từ Trường Thiên, còn có Dương Sở Thuần liền chạy nhanh tới trước mặt Thẩm Duệ!

“Có tình huống khẩn cấp!” Thẩm Duệ bình tĩnh nói, “Lập tức tiến vào trạng thái tác chiến!”

Chu Vũ nghe xong lập tức ấn vào đồng hồ, triệu tập người của bộ tác chiến. Lưu Khiết cũng đồng thời ấn đồng hồ triệu tập bộ hậu cần, Từ Trường Thiên không nói hai lời lập tức cùng bốn anh em họ Lý đánh thức người của tổ nghiên cứu sinh vật.

Còn Thẩm Duệ sau khi nói xong lập tức di động đến hướng Thẩm An!

Thẩm An vừa chạy tới chỗ Ngải Hiểu Sơ, chợt nghe Viên Thập Bò uông uông kêu: Quái thú! Quái thú đến! Ngao nha! Đánh quái thú! Ấn thịt bò!

Thẩm An đen mặt, hết chỗ nói rồi!

Thẩm An vung ngón tay lên, dòng nước bắn ra, mấy quái vật thân thể cứng còng liền bị ngăn trở. Cùng lúc đó, đao gió của Ngải Hiểu Sơ xẹt qua, đầu của đám quái vật đầu liền rơi rụng trên mặt đất, thân thể cũng ầm ầm ngã xuống, thật nhanh mục nát hóa thành chất lỏng bốc mùi tanh hôi ghê tởm, khiến cho Thẩm An và Ngải Hiểu Sơ khó chịu nhăn mũi!

Nhưng lập tức —

“Thiệt nhiều quái thú! Thiệt nhiều quái thú đến!” Viên Thập Bò uông uông vừa sữa vừa hưng phấn lắc lắc đuôi.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn qua, biến sắc!

Cái đồng rậm rạp đen thui như sâu đang xoay đến xoay đi là cái quái gì vậy?!

Ngải Hiểu Sơ thốt ra, “Bà nó! Đó là cái gì?!”

Mã Đại Tráng và Lý Chấn Đông đang định trốn đi cũng tái mặt, đó là cái gì?!

Mã Đại Tráng đột nhiên nắm áo Lý Chấn Đông, khàn giọng hét lớn, “Con mẹ nó, không phải nói người chỉ đưa tới mấy con quái vật thôi sao?!”

Mã Đại Tráng vừa dứt lời, sắc mặt Thẩm An và Ngải Hiểu Sơ liền trầm xuống, thì ra đám quái vật đó là bọn chúng đưa tới!?

Ngải Hiểu Sơ cười khinh bỉ, “Nha! Đây thật đúng là quân nhân tốt thời đại mới của nước ta a! Cả thủ đoạn hèn hạ như vậy cũng xuất ra!”

—— đầu tiên là điệu hổ ly sơn, bây giờ lại là kẻ dẫn tai hoạ tới!

Mẹ nó! Lợi hại! Ngải Hiểu Sơ phần nộ đến cực điểm, vung tay, đao gió bổ vào Lý Chấn Đông!

Lý Chấn Đông chặt vật một phen đẩy tay Mã Đại Tráng ra, tay trái thuận thế đẩy, liền đẩy Mã Đại Tráng về phía Ngải Hiểu Sơ, mà đao gió của Ngải Hiểu Sơ đã hạ xuống, vì thế ——

Mã Đại Tráng khó có thể tin mở to hai mắt nhìn, mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Thẩm An và Ngải Hiểu Sơ đều ngẩn ngơ, bên kia, Lý Chấn Đông đã nhân cơ hội chạy vào trong nông gia nhạ!

Ngải Hiểu Sơ thật mau hồi thần, định đuổi theo Lý Chấn Đông. Nhưng Thẩm An khéo mắt thoáng nhìn, một phen giữ chặt, “Đừng đuổi theo! Trước xử lý đám quái thú này đã!”

Thẩm An vừa nói vừa nhìn một đám quái vật đã tiếp cận bọn họ. Không nhìn còn đỡ, vừa thấy, da đầu Thẩm An đã run lên, da mặt cứng luôn rồi!

—— Chết tiệt! Là quái vật chuột?!

Ngải Hiểu Sơ quét đao gió, đồng thời kéo Thẩm An lui về phía sau, “Thẩm An đệ đệ! Cậu phát giác gì đó!”

Thẩm An thầm hít một hơi, cổ áp chế chán ghét ghê tởm trong lòng, đưa tay bắn một cột nước ra, bức lui đàn chuột!

Ngải Hiểu Sơ đồng thời bổ thêm đao gió, nhưng lúc này đao gió đã mất nhiều uy lực!

Sắc mặt Ngải Hiểu Sơ có chút trắng bệch, phiền toái không thôi, “Khỉ gió! Lý Chấn Đông chết tiệt!! Em gái mày! Ông đây phải đem mày băm thây vạn đoạn!”

“Cậu quét sạch đám chuột trước rồi nói!” Giọng nói cà lơ phát phơ cười hắc hắc vang lên.

Thẩm An quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Sở Thuần và Chu Vũ không biết đã đến từ khi nào. Chu Vũ mặt không đổi sắc ném từng quả cầu sấm sét, sấm sét vừa rơi xuống đất, liền bùng bùng nổ tung!

Dương Sở Thuần đồng thời dựng lên một bức tường không khí, đám quái vật chuột chỉ có thể điên cuồng kêu không ngừng vô ích hướng về phía trước! Rồi lại dựng phải tường trở về, mà sau tường không khí, từng cầu lửa liền chuẩn xác vô cùng nện lên đám chuột!

Là chiến sĩ có dị năng lửa của bộ tác chiến!

Mà lúc này, phía sau Thẩm An, một thân thể ấm áp đáp xuống.

“An An, lập tức trở lại Hummer số 1!” Thẩm Duệ trầm thấp bình tĩnh nói.

Thẩm An theo bản năng co rụt lại, ặc, hình như Anh hai giận rồi? Thẩm An không dám phản bác, nhu thuận trả lời, rồi lúi lúi kéo Ngải Hiểu Sơ sắc mặt trắng bệch lui xuống!

Ngải Hiểu Sơ xem xét Thẩm Duệ bình tĩnh không nhận ra biểu tình, nhỏ giọng nói với Thẩm An, “Thẩm đại nhân tức giận?”

Thẩm An uể oải gật đầu, tiêu rồi, đã hứa với Anh hai là không cậy mạnh lao ra lần nữa ...

Ngải Hiểu Sơ đồng tình vỗ vỗ vai Thẩm An, “Thẩm An đệ đệ, cậu tự giải quyết cho tốt đi.”

Thẩm Duệ nhìn đám quái vật chuột đã bắt đầu giảm bớt, quay đầu nhìn Chu Vũ, “Ngăn trở thêm hai phút là có thể lập tức xuất phát!”

Chu Vũ gật đầu, “Không thành vấn đề.” Chu Vũ không nói nữa, nhìn vết máu trên tay áo Thẩm Duệ, hỏi, “Anh giết Lý Chấn Đông?”

Thẩm Duệ thản nhiên ừ một tiếng.

Dương Sở Thuần vừa nghe, xoay người hừ nói, “Tên tiểu nhân âm hiểm đó vốn nên một phát bắn nát óc! Tiểu ngải cứu tệ thật! Còn phiền Thẩm đại nhân tự thân xuất mã!”

Chu Vũ chụp đầu Dương Sở Thuần, lạnh lùng nói, “Câm miệng!”

Vì thế Dương Sở Thuần liền câm miệng, ngón tay làm động tác khóa miệng lại.

Chu Vũ quay đầu nhìn Thẩm Duệ, dời đề tài sang chỗ khác, “Mấy thứ này đều là Lý Chấn Đông dẫn tới?”

Thẩm Duệ lẳng lặng nhìn lại đám quái vật chuột, khoe miệng nửa cười nửa không, “Hắn không có loại bản lĩnh này.”

Chu Vũ nhú mày, như vậy, mấy thứ này làm sao tới đây?

“Theo Bạch Cảnh Khanh đoán, mấy thứ này là bị mùi hương mỹ vị trên người chúng ta tản mát ra hấp dẫn tới.” Thẩm Duệ cười nói, “Đối với bọn quái vật, chúng ta chính là món ăn cực kỳ mỹ vị.”

Dương Sở Thuần nghe, rụt lui, lẩm bẩm nói, “Ông đây ăn không ngon đâu a.”

Người trong bộ tác chiến nghe, nhất thời không nhịn được cười to.

Chu Vũ cũng không khỏi xoa xoa đầu Dương Sở Thuần, Thẩm Duệ cũng cười, vừa cười vừa ghét bỏ nhìn tay áo mình, sau đó liền xé bỏ ném vào đám chuột.

Lúc này, mười mét bên ngoài vòng dây đỏ, một nam nhân hai mắt tròn tròn, vẻ mặt không cam khó tin nằm trên đất.

Một nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh, vẻ mặt ngưng trọng suy nghĩ sâu xa. Hắn nhìn chằm chằm nam nhân đã không còn hô hấp một lúc lâu, mới chậm rãi xoay người, nhìn vòng dây cách đó không xa, trên mặt giống như đã hạ quyết tâm!

Vừa rồi, Cao Phi hắn thấy một màn ngược sát. (hành hạ tới chết)

Không sai, là ngược sát.

Lý Chấn Đông là song dị năng, Cao Phi không biết thời gian này song dị năng có nhiều hay không, có phải hay không rất hiếm, nhưng hắn biết Lý Chấn Đông rất lợi hại. Hắn cùng Mã Đại Tráng cũng không là đối thủ của Lý Chấn Đông. Cho nên ngay từ đầu, sau khi hắn nhận ra Lý Chấn Đông, hắn liền lựa chọn im lặng phục tùng. Cho đến khi những người này đến.

Hắn vừa nhìn thấy nam nhân kia xuống xe, liền lập tức nhận ra đó là Thẩm Duệ. Là Thẩm Duệ phụ thân từng đề cập qua, tán thưởng rất nhiều.

Nhưng đồng thời hắn cũng biết, nam nhân gọi là Thẩm Duệ này cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì thái độ phụ thân rất mâu thuẫn, phụ thân rất thưởng thức nam nhân kia, nhưng cũng rất cảnh giác, cũng từng bắt đắc dĩ thở dài, nói nếu tâm tư Thẩm Duệ có thể đặt trong bộ đội thì tốt.

Hắn thật mâu thuẫn, có nên gia nhập đội ngũ của Thẩm Duệ hay không?

Hắn nhìn ra được, người trong đội ngũ này đều từng đi bộ đội, lúc dừng lại nghỉ ngơi còn rèn luyện, nữ nhân trong đó cũng đi theo luyện, so với hai nữ nhân nơi này chỉ biết phát run, còn khóc giả vờ yếu đuối mà nói muốn cường nhiều lắm, cũng thuận mắt hơn nhiều lắm. Nếu đi theo đội ngũ như vậy, hắn nhất định có thể an toàn tới chỗ phụ thân.

Nhưng, thật nhanh hắn phải quên đi.

Bởi vì nam nhân này căn bản không nghĩ thu lưu bọn họ, một khẩu súng còn phải dùng đồ vật để đổi!

33. Chương 33: Người Mới Nhập Đoàn (1)

Vì thế, hắn đổi súng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi đang tính toán làm cách nào rời khỏi nông gia nhạc này, còn phải thoát khỏi mấy người Lý Chấn Đông, hắn chợt nghe nhóm người Thẩm Duệ đột nhiên ồn ào, còn nghe được một giọng lo lắng đề thấp thúc giục động tác nhanh chút.

Con chuột?! Là quái vật chuột?!

Hắn trừng lớn ánh mắt nhìn con chuột đang lủi tới, vội xoay người nhảy lên một gốc cây đại thụ.

Ngay sau đó, hắn nhìn Thẩm Duệ ôn hòa cười, ngón tay nhẹ nhàng lay động, không biết dùng dị năng gì mà thân thể Lý Chấn Đông đã bị sương mù màu tím đen vây quanh dày đặc, sau đó, mặt Lý Chấn Đông vụn vụn giống như cực kỳ thống khổ, nhưng không phát ra thanh âm gì.

Hắn nghe Thẩm Duệ dùng giọng nói ôn hòa tùy ý, “Ta thật sự không nhớ rõ ngươi là ai, ngươi cứ như vậy biến mất đi, a, nếu không, vẫn nên lưu cái xác của ngươi lại đi, đám chuột đó chắc cũng đói bụng lắm, cho nên mới chọn đường chạy đến chỗ chúng ta. Uhm, cứ quyết định như vậy, đợi thêm chút nữa nhất định đám chuột sẽ lại đây, ngươi nhớ cho bọn chúng ăn no. Đám chuột đó cũng thật đáng thương.” Thẩm Duệ mỉm cười nói.

Ngay khi Lý Chấn Đông dần dần không còn giãy dụa được, sương mù dày đặc tán đi, hai mắt Lý Chấn Đông trợn tròn, vẻ mặt phần nộ và không tin được cứng còng.

Hắn biết, Lý Chấn Đông chết.

Mà Thẩm Duệ sau khi thấy Lý Chấn Đông chết rồi, liền đem ánh mắt hướng về phía hắn.

Lúc ấy, hắn đang núp trên một gốc cây đại thụ, hắn xác định mình ẩn giấu khí tức rất tốt, nhưng Thẩm Duệ vẫn phát hiện ra hắn! Lúc ấy, hắn khẩn trương cho rằng mình thấy hiện trường giết người chắc sẽ bị diệt khẩu, lại không ngờ Thẩm Duệ chỉ thản nhiên nhìn hắn một cái rồi xoay người rời đi.

Mà ngay tại lúc hắn thở ra, nhìn Thẩm Duệ xoay người rời đi, liền nhìn thấy tiểu minh tinh vẫn luôn đi theo bọn họ, chỉ biết khóc và dùng vẻ mặt nhu nhược sợ hãi để dụ dỗ bọn họ không biết từ nơi nào chạy ra, sau đó khóc sụt sùi nhắm phía Thẩm Duệ.

Hắn chán ghét nhíu mày, nữ nhân này hắn biết, trước đó không lâu, nữ nhân này và Lý Chấn Đông, Mã Đại Tráng hợp mưu, nữ nhân dẫn dắt người bên Thẩm Duệ rời khỏi còn Lý Chấn Đông và Mã Đại Tráng lên lút làm việc, cũng không biết là muốn trộm xe của Thẩm Duệ hay là vật tư?

Hiện tại, Lý Chấn Đông chết, không thấy Mã Đại Tráng, phỏng chừng cũng không gặp chuyện tốt lành gì. Hiện tại quái vật chuột đột kích, phỏng chừng cũng liên quan tới bọn Lý Chấn Đông. Giờ nữ nhân này lại muốn dùng sắc đẹp câu dẫn Thẩm Duệ.

Không biết Thẩm Duệ có bị hấp dẫn không ...

Hắn nhìn, mang theo tò mò cùng một tia chờ mong.

Sau đó, hắn lần thứ hai bắt gặp.

Nữ nhân kia còn chưa tới gần, Thẩm Duệ liền giương tay, sau đó, hắn liền thấy nữ nhân kia mở to hai mắt nhìn, mềm nhũn ngã trên mặt đất, trên cổ là một vết thương thật sâu, cổ và đầu gần như sắp rời ra.

Máu phun ra có chút dính vào tay áo Thẩm Duệ.

Nhưng Thẩm Duệ chỉ nhếch môi, cười thật ôn hòa thân thiết, nhưng chỉ nhìn vào trong mắt của hắn cũng làm người khác sợ không nói nổi.

Người nam nhân này... Thật là đáng sợ!

Hồi ức chấm dứt, Cao Phi nhìn chằm chằm Lý Chấn Đông mở to hai mắt đã không còn hô hấp, quay đầu nhìn về phía đoàn xe đã thu thập xong sắp rời đi.

Cao Phi nắm chặt tay, chạy nhanh tới phía trước.

Lúc này, người bên trong vòng dây cũng đã lên xe thùng đứng hàng và xe Hummer. Đã chuẩn bị xong để rời đi!

Một nữ nhân run rẩy, quật cường đứng thẳng trước mặt Thẩm Uyển.

“Tôi không có dị năng, nhưng đã luyện võ từ nhỏ, còn là đai đen nhu đạo, nếu không tin cô thử nghiệm. Tôi là nghiên cứu sinh khoa hóa đại học XX, tôi thấy mấy người có thiết bị hóa chất, tôi có thể giúp làm thí nghiệm. Nếu mấy người không thể thu tôi làm thành viên thì đến bên ngoài có thể tùy thời đem tôi bỏ lại!” Nữ nhân liên tiếp nói, giống như rất kích động và sợ hãi, nhưng ánh mắt của nàng rất kiên định, cắn môi gắt gao, trong tay nắm chặt một cây gậy.

Thẩm Uyển nhìn nàng, nhíu mày, vừa rồi nữ nhân này cứu một dì lớn tuổi trong đoàn đội, hiện tại dì đó đang đứng rối rắm ở cách đó không xa, do dự không thôi, con trai dì là chiến sĩ thuộc bộ tác chiến, hiện tại đã đến lôi kéo dì đó đi.

Ánh mắt nữ nhân diện mạo xinh đẹp này coi như sạch sẽ, hơn nữa cũng thông minh, nàng không tìm dì kia, mà lại trực tiếp tới tìm nàng.

Nhưng Thẩm Uyển nàng chỉ là nhân viên sai vặt trong hậu cần.

Thẩm Uyển rối rắm, nếu bỏ nữ nhân này lại, bọn chuột bị Anh hai Thẩm Duệ và bộ tác chiến dùng tường đất ngăn trở sau khi bọn họ rời đi sẽ lập tức cắn nuốt nữ nhân này.

Nhưng nàng không thể tự làm chủ được.

Thẩm Uyển nhìn nữ nhân, ấn đồng hồ, “Anh Lưu?”

“Nói.”

“Có một nữ nhân muốn đi theo chúng ta, vừa rồi nàng đã cứu người của chúng ta.”

“Mang theo, lập tức rời đi!” Lưu Khiết lập tức lạnh lùng trả lời.

Nữ nhân lộ ra nụ cười vui sướng cảm kích, nàng vội muốn cúi người cảm tạ Thẩm Uyển.

Thẩm Uyển lập tức giữ chặt, chạy nhanh tới xe Phấn Hồng, dì vừa rồi được nữ nhân cứu vẫn luôn ghé vào cửa sổ xe Phấn Hồng nhìn các nàng.

Vừa thấy Thẩm Uyển lôi kéo nữ nhân chạy tới, dì đó lộ ra góc ngếch tươi cười, vẫy tay ý bảo các nàng nhanh lên.

Khóe mắt Thẩm Uyển liếc nữ nhân, nàng thấy ánh mắt nữ nhân ánh hồng hồng.

Thẩm Uyển trong lòng nhẹ thở dài một tiếng, cái thế đạo này, nữ nhân, không dễ dàng.

Lúc này trong Hummer số 1, Thẩm An rút lui thân mình, ngồi ghé phó lái thấp thỏm bất an xoay đến xoay đi, Anh hai vừa mới trở lại trong xe vẫn luôn thần nhiên không hề nói chuyện.

“Ngồi yên.” Đã sớm phát hiện Thẩm An đứng ngồi không yên, Thẩm Duệ cũng không ngẩng đầu lên nói, quét mắt di động của mình. Sau khi đóng quân dã ngoại liền đặt cameras theo dõi, lúc này di động đang truyền đến tình huống bên ngoài, di động của nhóm quản lý đều có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Nhưng đáng tiếc, camera theo dõi chỉ có thể quay lại tình huống, mà không thể kiểm tra đo lường quái vật. Nếu như có thể kiểm tra đo lường phát hiện quái vật, An An cũng không cần khẩn trương lao ra đầu tiên. Có lẽ hẳn nên cùng Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh thảo luận vấn đề thiết bị dò xét quái vật ...

May mắn An An có năng lực phát hiện nguy hiểm, nếu không, trong tình huống này đoàn đội bọn họ sẽ tổn thất rất nhiều!

Hai tiếng của Thẩm Duệ vừa ra khỏi miệng, Thẩm An liền xoay người đoan chính ngồi yên, vẻ mặt nghiêm túc.

Thẩm Duệ vừa ngẩng đầu nhìn thấy, nhất thời có chút bất đắc dĩ. Hẳn biết, An An không sai, nhưng nhìn An An mình quý trọng hơn cả bản thân vọt tới chỗ nguy hiểm nhất, hẳn có thể kiềm chế không phát hỏa giống lần trước cũng xem như đã tiến bộ.

An An cái gì cũng không biết, An An không biết tâm tình của hắn.

Thẩm Duệ đưa tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thẩm An, ánh mắt ảm đạm của Thẩm An lập tức sáng lên, nhìn Thẩm Duệ, Anh hai không giận?

Thẩm An đang muốn mở miệng giải thích một chút, chợt nghe radio vang lên:

“Bộ tác chiến tập kết hoàn tất!”

“Bộ hậu cần tập kết hoàn tất!”

“Tổ hoàng kim (người cao tuổi:3) tập kết hoàn tất!”

“Hậu cần mang theo một nữ nhân. Nữ nhân đó đã cứu người của chúng ta.”

“Bộ tác chiến mang theo một người nam nhân, Cao Phi.”

Thẩm Duệ nhú mày, Thẩm An sững sốt, nhìn Anh hai hắn, phải dẫn theo sao? Nữ nhân kia không tính, dù sao nữ nhân kia cứu người của bọn họ, nhưng còn Cao Phi ...

Ca ca nói qua, cha của Cao Phi đối với bọn họ có ân tình.

“Xuất phát!” Thẩm Duệ không phát biểu ý kiến, chỉ nói ngắn gọn, giẫm chân ga, đoàn xe xuất phát!

Khi chiếc Hummer cuối cùng rời khỏi nông gia nhạc, Thẩm An nhìn di động, bởi vì camera theo dõi không kịp lấy đi, hiện tại bọn họ còn có thể thông qua di động xem tình huống bên trong. Tường đất đã âm âm sập xuống, một đàn chuột quái dị rậm rạp đổ rục ghê tởm giống như thủy triều dâng mãnh vào nông gia nhạc...

Thẩm An nhớ rõ kiếp trước lần đầu tiên thấy quái vật động vật —— quái thú, là vào ngày thứ bảy sau khi rời khỏi thành phố, tại sao lúc này xuất hiện sớm như vậy?

Thẩm An bất an, hay là nơi này có chút cải biến?

Đột nhiên đầu bị vỗ nhẹ một chút, Thẩm An quay đầu nhìn Thẩm Duệ đang chuyên chú lái xe, “Anh?”

“An An sợ sao?” Thẩm Duệ hỏi, ngữ khí tùy ý, còn mang theo ý cười trêu ghẹo.

Thẩm An sững sốt, lập tức lắc đầu, cho tới bây giờ hắn cũng không sợ hãi.

Cho dù là kiếp trước, hay là kiếp này, điều duy nhất hắn sợ chính là không thể ở cùng ba mẹ và chị ba, còn có... Anh hai giờ phút này đang ngồi bên cạnh mình.

“Không sợ.” Thẩm An nói xong, đem di động đặt lại vào khe trước chỗ ngồi.

Thẩm Duệ mỉm cười, “An An, về sau nếu lại nghe được thanh âm gì thì không được lập tức hành động, nói cho anh biết trước.” Dừng một chút, Thẩm Duệ thu tươi cười, bình tĩnh nói một câu, “Anh không muốn phải nhìn thấy lần thứ hai.”

Thẩm An chợt dạ vội gật đầu, “Dạ! Em biết.”

Thẩm Duệ lúc này mới cười lần nữa, ấn cái nút đỏ, “Như vậy, hiện tại, mọi người nghe, chúng ta họp.”

“Lão Chu, cậu nói trước đi.” Thẩm Duệ nói.

“Lần này chiến đấu, chiến sĩ bộ tác chiến tham dự chiến đấu có tôi, Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ, Tống Bình..., địch nhân là quái vật biến dị —— chuột, đặc điểm của đám chuột này là động tác linh hoạt, hung mãnh, lực công kích mạnh, nhược điểm hiện nay không rõ, nhưng giống quái vật người, mắt đầu lập tức tử

vong! ... Lần này sử dụng dị năng lửa, gió, sấm sét, đất, không khí. Gió, lửa, sấm sét, không khí có lực công kích mạnh, nhưng lực phòng ngự yếu, đất phòng ngự không tệ, nhưng lực công kích tựa hồ không rõ.

Hiện tại nhận xét một chút tình huống chiến đấu cá nhân: Dương Sở Thuần: dị năng không khí lực duy trì liên tục rất mạnh, Ngải Hiểu Sơ: dị năng gió lực công kích không tệ, chính xác có tăng lên, nhưng lực duy trì liên tục quá yếu, Tống Bình: dị năng đất, lực duy trì liên tục là năm mươi giây... Bắt đầu từ giờ, huấn luyện cá nhân tăng thêm mục huấn luyện tinh thần lực. Phương án huấn luyện cụ thể ngày mai tôi sẽ công bố. Hết.”

“Bộ hậu cần năng lực chiến đấu tập kết quá kém, tôi sẽ xem lại.” Lưu Khiết ngắn gọn nói, dừng một chút, “Không liên quan tới Thẩm bá bá. Là bộ hậu cần huấn luyện không đủ. Các tiền bối làm rất tốt. Kế tiếp tôi sẽ xác định rõ nhiệm vụ của mỗi người, an bài huấn luyện, đề cao năng lực chiến đấu tập kết của bộ hậu cần.”

Thẩm An lắng lắng nghe, nghe tới Lưu Khiết nói như vậy, Thẩm An không khỏi gật đầu. Chính xác là bộ hậu cần phải đề cao năng lực tập kết, đêm nay chuột quái thú còn tương đối dễ dàng đối phó, nếu gặp phiền toái hoặc là quái thú lợi hại hơn, đến lúc đó tốc độ hậu cần theo không kịp thì sao? Sẽ gây cản trở!

Thẩm Duệ nghe, khoe miệng cũng cong lên nụ cười.

“Khụ khụ... Cái kia, mọi người hậu cần, các vị đã làm rất tốt! Khụ khụ... A, có chuyện này, tôi và Tứ Nhật Vương (4 tên Giáp Ất Bính Đinh họ Lý ak:3) hiện đang nghiên cứu thiết bị thăm dò, hy vọng có thể thăm dò được quái thú, đến lúc đó, mọi người cũng không cần luống cuống tay chân như vậy ...”

Thẩm An vừa nghe, nhãn tình sáng lên, cái này được! Anh Từ thật lợi hại!

Thẩm An suy nghĩ. Còn Thẩm Duệ khẽ cười một tiếng, mở miệng, “Không tồi, lão Từ, lần này cậu đủ tự giác.”

34. Chương 34: Người Mới Nhập Đoàn (2)

“Hắc hắc, đó là tất nhiên! Mọi người đều là cùng một đoàn đội! Đương nhiên muốn xuất lực khí! Khụ khụ... Bất quá, Thẩm đại nhân à, người của tổ chúng tôi, anh xem có phải hay không nên tăng thêm vài người a...”

Thẩm Duệ ôn hòa cười, “Yên tâm, tôi sẽ lưu ý.” Dừng một chút, Thẩm Duệ lên tiếng hỏi, “Tiểu Bạch, đến phiên cậu.”

“Tôi chỉ có một câu, Thẩm đại nhân, lần sau lúc bắt quái thú để nghiên cứu, cảm phiền bắt hai con, không nên chỉ bắt một con.” giọng Bạch Cảnh Khanh thật lạnh tĩnh, nhưng Thẩm An lại nghe ra áp lực nóng nảy.

Thẩm Duệ nhíu mày, “Quái thú chết?”

“Ừ hừ! Đều bị mấy người biến thành chỉ còn một hơi thoi thóp, có thể sống được bao lâu?!” Bạch Cảnh Khanh nhin không được bùng nổ rồi, “Tiểu Dương Tử người không biết bắt thì đừng xía vào!!”

Trong bộ đàm, Dương Sở Thuần ngốc ngốc lên tiếng, “A? Tại nó muốn ăn tôi, tôi cũng không thể để cho nó cắn chứ, anh Bạch, bị cắn sẽ biến thành quái thú!”

Trong bộ đàm nhất thời tĩnh lặng, một lúc lâu, Bạch Cảnh Khanh vô lực mở miệng, “Lão Chu, cảm phiền canh chừng tên ngốc nhà cậu được không?”

“Xin lỗi, lần sau tôi sai Tống Bình bắt cho cậu.” Chu Vũ bình tĩnh nói.

“Được rồi, hiện tại chúng ta nói hai vấn đề, thứ nhất, Ngải Hiểu Sơ phạm sai lầm.” Thẩm Duệ lên tiếng nói.

Lời Thẩm Duệ vừa ra khỏi miệng, Thẩm An liền giật mình, lập tức trong lòng nghĩ Anh hai sẽ làm gì Ngải Hiểu Sơ. Nếu Anh hai thật sự giận thì sẽ không dễ dàng tha thứ Ngải Hiểu Sơ. Vì thế, Thẩm An lấy từ

trong không gian ra một chai nước tăng lực, mở nắp, đưa tới bên miệng Thẩm Duệ. Thẩm Duệ cũng không thèm nhìn tới liền cúi đầu từ tay Thẩm An uống một hơi, mới tiếp tục nói, “Ngải Hiểu Sơ, chính cậu nói.”

Thẩm An vừa nghe Ngải Hiểu Sơ lấp bắp nói xong chuyện tối ngày hôm qua, vừa rút tay về, liền uống một hơi ngay chỗ Thẩm Duệ vừa uống qua. (kiss gián tiếp a >_<)

Thẩm Duệ vẫn luôn dùng khóe mắt nhìn chăm chăm, thấy Thẩm An chạm môi ngay chỗ mình vừa mới uống qua, Thẩm Duệ khóe miệng cong cong, vì thế ngữ khí cũng hơi chút dịu xuống một chút, không quá nghiêm khắc, “Ngải Hiểu Sơ vi phạm lần đầu mọi người cũng đều rõ ràng, hiện tại thảo luận mức xử phạt. Từ hôm nay trở đi, cắt bỏ phân phối lương thực trong bảy ngày của Ngải Hiểu Sơ, bộ tác chiến ghi lại Ngải Hiểu Sơ lần đầu tiên sai phạm! Về sau làm sai đều phải ghi lại, giống khi còn ở căn cứ, vi phạm đến số lần quy định nhất định phải rời khỏi đoàn đội!”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí Thẩm Duệ lập tức sắc bén, “Tôi chỉ nói một lần. Bất luận kẻ nào nếu dám trêu chọc đem phiền toái cho đoàn đội, vậy đừng trách tôi trở mặt vô tình! Bất luận kẻ nào cũng phải tuân thủ quy định! Nếu không thể tuân thủ hoặc là không muốn tuân thủ, như vậy, cởi đoàn phục trên người ra, lập tức rời đi!”

Thẩm Duệ vừa dứt lời, trong bộ đàm nhất thời đều yên tĩnh.

Tuy rằng chỉ là bộ đàm, nhưng Thẩm An lại có thể cảm giác được từ trong đó lộ ra kính sợ của mọi người. Thẩm An quay đầu ôm chai nước tăng lực nhìn Thẩm Duệ, đây chính là Anh hai Thẩm Duệ của hắn.

Cường đại, sắc bén!

Cũng không biết sao, đối mặt với Anh hai như vậy, trong lòng của hắn dần dần không có cảm giác kính sợ và xa cách như trước đây.

Trong lòng của hắn thật yên lặng. Bởi vì hắn biết, Anh hai Thẩm Duệ của hắn bất kể cường đại sắc bén như thế nào, đối với hắn, Anh hai sẽ ôn nhu sẽ lo lắng sẽ tức giận, nhưng vĩnh viễn sẽ không làm cho hắn sợ hãi.

—— bởi vì, hắn biết, Anh hai không cần hắn sợ hãi không cần hắn sùng kính.

Thẩm Duệ phát hiện tầm mắt của Thẩm An, quay sang nhìn, thấy vẻ mặt Thẩm An an an tĩnh tĩnh, không khỏi mỉm cười, đưa tay xoa xoa tóc Thẩm An, quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm con đường phía trước, ngữ khí dịu xuống mở miệng nói, “Như vậy, hiện tại, lão Lưu, đem mức phân phối lương thực mỗi ngày nói với mọi người.”

Lưu Khiết ho nhẹ một tiếng, “Mức phân phối, hiện tại tôi đại diện bộ hậu cần thuyết minh một chút, thỉnh mọi người nghe cẩn thận...”

Lưu Khiết vừa nói xong, Thẩm Duệ đang muốn nói tiếp, một chai nước tăng lực liền đưa đến bên miệng. Thẩm Duệ nhếch môi, tiếp tục uống một hơi trên tay Thẩm An, cố ý chếp chếp miệng, tiếp tục nói, “Mỗi ngày phân phối thức ăn nước uống không phải vẫn luôn đều là như vậy, hết thấy dựa theo vật tư dự trữ của chúng ta mà định. Tối phiên Lưu Khiết, cậu nói rõ một chút, bộ hậu cần của cậu thu lưu nữ nhân kia là sao?”

Đầu kia bộ đàm, Lưu Khiết có chút không biết nói sao. Vừa rồi âm thanh chớp chớp của Thẩm đại nhân thật vang, thật là làm người ta miên man liên tưởng ... Khụ khụ...

Không lẽ Thẩm đại nhân làm chuyện không hay với Thẩm An ư ư ... Hơn nữa, trong bộ đàm đoàn đội thảo luận chuyện của nữ nhân kia, như vậy có phải hay không có chút không tốt lắm?

Nhưng Lưu Khiết cũng bình tĩnh đem nữ nhân kia cứu người kỹ càng tỉ mỉ nói rõ.

Lưu Khiết dứt lời, dừng một chút, bình tĩnh phân tích nói, “Nữ nhân này nói nàng biết võ thuật, đại diện nhu đạo, nghiên cứu sinh khoa hóa chất.”

Thẩm Duệ tùy ý mở miệng, “Tiểu Bạch, cậu nói trước đi.” Thẩm Duệ vừa nói, vừa dùng khóe mắt nhìn thấy Thẩm An uống xong một hơi nước tăng lực, vì thế đưa tay qua, chọc chọc hai má phính của Thẩm An,

thấy Thẩm An ngẩng đầu nhìn, liền cười chỉ chỉ khóe miệng của mình. Thẩm An vì thế tự nhiên đem nước tăng lực đưa tới.

Thẩm Duệ tiếp tục uống, tiếp tục chép chép miệng.

Trong bộ đàm, Bạch Cảnh Khanh đang hỏi kiến thức hóa học chuyên ngành, Thẩm An nghe không hiểu, liền tiếp tục một hơi một hơi dứt Thẩm Duệ uống nước. Vì thế, Thẩm Duệ vừa cười thỏa mãn, vừa chép chép miệng ...

Sau đó, Bạch Cảnh Khanh rốt cục nóng nảy, “Mẹ nó! Anh chép chép cái rắm àh!!!”

Thẩm An sững sốt, có chút ngượng ngùng rũ tay, Thẩm Duệ lại cười mỉm, một tay cầm chai nước tăng lực, vừa uống vừa cười nói, “An An dứt tôi uống nước mà.”

Bạch Cảnh Khanh nghiêng rằng, “Tôi đang nói chính sự!! Thẩm, đại, nhân!”

“Tiểu Bạch, cậu hỏi chúng tôi không hiểu, chúng tôi cũng không cần phải hiểu. Cậu cứ việc nói thẳng đi, trước khi vào thành phố, nữ nhân này có thể giúp tổ nghiên cứu sinh vật không?” Thẩm Duệ ôn hòa nói, ngữ khí tùy ý nhẹ nhàng.

Nhưng qua lời nói tất cả mọi người nghe hiểu, Thẩm đại nhân không định lưu nữ nhân này lại, hẳn chỉ tính toán mang nữ nhân này đến thành phố.

Thẩm An chỉ dừng một chút, liền cúi đầu tiếp tục xem xét mì thịt bò vừa mới lấy từ trong không gian ra, nghĩ không biết Viên Thập Bò có thích loại mì thịt bò này không. Đêm qua Viên Thập Bò biểu hiện rất tốt, hôm nay phải khao nó mới được.

Lúc này trong bộ đàm, nữ nhân kia giống như cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nghe ra run rẩy, “Tôi cam đoan sẽ không liên lụy mọi người. Nếu mọi người không muốn mang tôi theo, thì khi đến thành phố có thể để tôi xuống.”

“Được, như vậy xem như cô là người giúp việc tạm thời đi, tiểu Bạch, nàng có thể giúp nhóm cậu làm việc không?”

“Có thể.” Bạch Cảnh Khanh đáp.

“Tốt lắm, lão Lưu, mức phân phối của nàng bằng với cấp cao của bộ hậu cần.” Thẩm Duệ ôn hòa nói.

“Hiểu được.” Lưu Khiết đáp lời.

“Bây giờ, Cao Phi đúng không?” Thẩm Duệ gõ gõ tay lái, khóe mắt nhìn Thẩm An đang cầm mì thịt bò, liếc nhìn mì thịt bò một cái, nghĩ, thứ này... chắc là cho Viên Thập Bò ăn? An An không thích ăn mì thịt bò.

Thẩm An nhú mày nhìn chằm chằm mì thịt bò trong tay, thật khó xé, không lẽ là sản phẩm giả mạo kém chất lượng? Thẩm An trong lúc vô tình ngẩng đầu, liền thấy không trung cách đó không xa dần dần sáng. Thẩm An cúi đầu nhìn đồng hồ của mình, đã tám giờ rồi sao? Mà lúc này, Cao Phi đã mở miệng trong bộ đàm.

“Tôi đề nghị gia nhập đoàn đội của mọi người.” Cao Phi gọn gàng dứt khoát nói.

Thẩm An ngẩng đầu, theo bản năng quay đầu nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ vẻ mặt thản nhiên.

“Bác bỏ đề nghị.” lời nói của Thẩm Duệ còn ngắn gọn hơn, ngữ khí cũng thực lạnh.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc!” Cao Phi kiên định nói, nói xong dừng một chút, Cao Phi đột nhiên đề cao âm lượng nói, “Thẩm Uyển, tôi yêu em! Thẩm Duệ, tôi muốn làm em rể của anh!”

“Phi ——”

“Phốc ——!”

“Ha ha!”

“Ha ha ha ha...”

Thẩm An răng rắc một tiếng, bao mì thịt bò trong tay rốt cục mở ra ...

Thẩm Duệ còn chưa lên tiếng, trong bộ đàm liền vang lên giọng cha Thẩm hết sức hòa ái thân thiết, “Mọi người đều đang cười cái gì, giống như rất vui về a.”

Giọng cha Thẩm vừa vang lên, những người còn đang cố gắng chịu đựng cười vụng trộm cười ha ha đều ngay lập tức yên lặng không lên tiếng.

Thẩm An nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Thẩm Duệ đang cau mày, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, hạ giọng hỏi, “Anh, xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Duệ lắc đầu, “Không biết... Cái này phải hỏi Tiểu Uyển.”

Lúc này, cha Thẩm lại hòa ái lên tiếng, “Tiểu tử à. Cậu quen biết Tiểu Uyển nhà chúng tôi?”

Cao Phi thực nghiêm túc, thực cung kính, “Con chào bá phụ, con và Uyển uyển là đồng nghiệp, một tháng trước, con vừa gặp Uyển Uyển đã nhất kiến chung tình, vừa rồi nhìn tư thế đánh quái vật oai hùng của Uyển Uyển, con đã chết chìm trong bể tình! Bá phụ, con sẽ đối tốt với Uyển Uyển, ngài cho phép con chiếu cố Uyển Uyển đi”

Cha Thẩm chỉ ha hả cười, không để ý tới Cao Phi, hỏi, “Tiểu Uyển đâu rồi... Con biết hần sao?”

Ngữ khí Thẩm Uyển thực hướng, giống như chịu đựng tức giận, “Ba! Ba đừng nghe hần nói bừa! Cao Phi tôi đã nói với anh nhiều lần! Tôi không thích anh!!!”

Cha Thẩm a một tiếng, Cao Phi muốn nói tiếp, nhưng đầu lại bị ai đó đè xuống, ngay sau đó chợt nghe tiếng Ngải Hiểu Sơ ngao ngao kêu lên, “Chị Thẩm Uyển, người này nói chuyện không thành thật, em giúp chị giáo huấn hần!”

Thẩm An nhất thời đen mặt, Ngải Hiểu Sơ người tên gia hỏa này ...

Ngay sau đó, trong bộ đàm còn truyền ra thanh âm hưng phấn của Dương Sở Thuần, “Nha! Còn dám phản kháng? Tiểu tổng tử, đè xuống cho tôi!”

“Ai! Tiểu Dương Tử đừng đánh mặt a! Sẽ bị chị của tôi mắng ...”

“Bỉ ổi! Các người lại đánh hội đồng!”

“Được!” Thẩm Duệ bình tĩnh mở miệng.

Thẩm Duệ vừa lên tiếng, tiếng cãi nhau trong bộ đàm liền yên lặng.

“Lão Lưu, mức phân phối của Cao Phi thấp một bậc so với bộ tác chiến. Lão Chu, giao hần cho cậu, có cái gì bắn sống khổ sống đều ném cho hần làm.” Thẩm Duệ nói xong, giọng nói lạnh lùng của Chu Vũ vang lên, “Hiểu được.”

Mà lúc này trong xe thùng dừng hàng Xanh Nhạt—— bộ tác chiến, Chu Vũ tắt bộ đàm hệ thống, quay đầu Cao Phi còn bị đè gắt gao, ngẩng đầu mặt không đổi sắc nói, “Tổng Binh, hần tạm thời cùng cậu một tổ.”

“Hiểu được.” Tổng Binh ngắn gọn nói.

Chu Vũ nói xong, liền nhìn về phía Dương Sở Thuần, “Theo tôi đi họp.”

Dương Sở Thuần rất là tiếc hận buông tay khỏi người Cao Phi, hần còn muốn hung hăng đánh thêm vài cái nữa!

—— cái gì mà yêu thích Thẩm Uyển, phi! Ai tin chứ! Trước khi cắm trại Thẩm Uyển đều tham gia huấn luyện, nếu là thật yêu Thẩm Uyển, sao lúc đó không nhận ra, hiện tại liền nhận ra?? Còn nói sa vào bể tình?! Ghê tởm!

Mà lúc này trong Hummer số 1. Thẩm Duệ tắt bộ đàm, nhìn Thẩm An. Thấy Thẩm An nghi hoặc nhìn chính mình, liền ôn nhu hỏi, “An An có cái gì không rõ?”

“Anh! Anh tin người này nói sao?” Thẩm An lên tiếng hỏi, tùy tay đem mì thịt bò trong tay buông xuống, nhúu mày, “Em không thích người này, hần nói hừ nói vượn.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Anh cũng không thích người này. Nhưng chờ sau khi đến thành phố, đem người này bỏ lại là được.”

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, nghĩ nghĩ, vẫn là nói ra, “Nhưng em cảm thấy, giống như Anh hai không chán ghét hẳn.”

Thẩm Duệ sững sốt, lập tức mỉm cười, đưa tay xoa đầu Thẩm An, “Hắn rất thông minh, cũng rất thức thời. Mà quan trọng là anh rất thương thức phụ thân của hắn. Anh có cảm giác, nói không chừng tương lai khi chúng ta xây căn cứ thì cần hắn hoặc là phụ thân của hắn giúp đỡ. Mọi việc đều chờ lại một đường đi.”

Thẩm An nghe, nhẹ nhàng gật đầu.

35. Chương 35: Người Mới Nhập Đoàn (3)

Cao Phi dựa vào thành xe Xanh Nhặt, đám Ngải Hiếu Sơ vừa đánh hắn một trận. Không đánh mặt mà chọn một ít chỗ nhìn không thấy lại đặc biệt đau xuống tay, đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét! Hừ! Nếu một đối một, hắn tuy rằng không hoàn toàn là đối thủ của những người này, nhưng không đến mức không đánh trả được gì!

Cao Phi biết, nguyên nhân vì sao những người này đánh hắn, là bởi vì quá đột nhiên đi? Đột nhiên liền thông báo với Thẩm Uyển.

Trước mặt thể hắn thật sự liếc mắt một cái liền nhìn trúng Thẩm Uyển, tại đây trong những người này hắn liếc mắt một cái liền phát hiện Thẩm Uyển, khi đó hắn thật sự rất cao hứng. Nhưng hắn không từng cùng Thẩm Uyển chân chính ở chung, hắn không biết nếu mình tiến lên, Thẩm Uyển sẽ thấy mình như thế nào? Thẩm Uyển có thể cho là mình chính là cái loại rất sợ chết hay không, sau đó không tiếc quỹ rạp dưới váy nữ nhân cầu sinh tồn giống tiểu bạch kiểm?

Nếu thật sự là như vậy, hắn thà rằng rời xa!

Bất quá như bây giờ, chỉ sợ Uyển Uyển cũng tức chết rồi đi?

—— nhưng mà hắn thật là rất thích rất thích Uyển Uyển...

Cao Phi vẽ mặt si mê hồi tưởng ——

Khi thấy đám người Thẩm Duệ thu hồi lều trại, động tác có chút loạn, vẽ mặt khẩn trương và áp lực ngưng trọng, hắn lập tức nắm chặt súng trong tay, ngay sau đó hắn liền thấy được mấy con chuột đang lủi tới!

Hắn trừng lớn mắt, cái thứ dữ tợn toàn thân không lông, đỏ rực, trong mắt tất cả đều là xám trắng ghê tởm là con chuột sao?!

Chết tiệt! Cả chuột cũng biến thành quái vật!

Hắn còn chưa từ khiếp sợ và ghê tởm lấy lại tinh thần, chỉ thấy mấy người trong đó nhanh chóng chạy ra, phân công chặn lại, dùng súng bắn.

Sau đó, Uyển Uyển đi ra!

Uyển Uyển mặc một bộ quần áo đen bó sát thân hoàn mỹ, vung tay một cái cầu lửa liền phóng ra! Hắn ngơ ngác nhìn Uyển Uyển, mái tóc xinh đẹp buộc sau ót, khuôn mặt rõ ràng trải qua hoá trang, dấu đi chói lọi trong ngày thường, nhưng đôi mắt đen bồ đào dường như tinh lượng không cách nào che dấu được ...

Uyển uyển... Thật đẹp a.

Cao Phi chùi chùi nước miếng, lập tức liền quyết định!

Không sợ sẽ bị hiểu lầm thành tiểu bạch kiểm không biết xấu hổ! Hắn cũng muốn bò lên Uyển Uyển!

Uyển Uyển là của hắn! Phải!

Mà sau khi nhìn thấy Thẩm Duệ giết Lý Chấn Đông, Cao Phỉ càng thêm kiên định quyết tâm!

—— bà nó, ông anh vợ mạnh mẽ như thế mà không nhanh chóng nịnh bợ thì hẳn chính là ngu ngốc!

Vì thế, hẳn nghĩa vô phần cổ vọt tới, thi triển mộc dị năng hẳn che dấu, sau đó trong ánh mắt nhú mày kinh ngạc của Chu Vũ, cợt nhả bám theo ...

Hiện tại... Cao phỉ thở dài, Thẩm Duệ so với hẳn tưởng tượng càng thêm gian xảo a. Còn có... Khụ khụ... Ông cha Thẩm cười ha ha kia nữa a... Phiền toái quá.

Khi tốc độ xe chậm lại, Thẩm An liền nhảy xuống xe, nhưng thật nhanh lại bị gọi lại, “Mười lăm phút sau lập tức quay lại!”

Thẩm An quay đầu nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Thẩm Duệ, không khỏi vò đầu, “Anh, em chỉ muốn qua chỗ ba mẹ ...”

“Đi đâu cũng vậy!” Thẩm Duệ không cho phản bác, lại hoàn hoàn ngữ khí, trấn an, “An An, bây giờ là thời kì đặc biệt.”

Thẩm An nghe, bất đắc dĩ gật đầu, xoay người chạy đến xe lương thực phía sau, lúc này tốc độ đoàn xe đều chậm dần, con đường phía trước bởi vì động đất xuất mà hiện một khe lớn, hiện tại anh Từ và bốn anh em họ Lý cùng với hậu cần đang suy nghĩ biện pháp, Anh hai và cùng anh Chu, anh Lưu, anh Bạch chuẩn bị dừng chân trong chốc lát. Hẳn cũng nhân cơ hội này, muốn nhanh chân đến xem mẹ và chị.

Không ngờ Anh hai lại nghiêm khắc hạn định thời gian như vậy ...

Thẩm An nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bất quá bây giờ là thời kì đặc biệt, chú ý một chút cũng đúng.

Thẩm An nhảy lên xe lương thực, cha Thẩm nghe thấy tiếng vang, quay đầu chỉ thấy Thẩm An, không khỏi kinh ngạc một chút, lập tức mỉm cười đi tới, “An An ăn điểm tâm chưa?”

Hiện tại xe lương thực đang làm điểm tâm, Thẩm An lắc đầu, bất quá hẳn không đói bụng, vừa mới uống nước tăng lực, hiện tại bụng không đói.

“Ba ba, ba không sao chứ?” Thẩm An nhẹ giọng hỏi.

Cha Thẩm cười ha ha lắc đầu, xoay người cầm hai cái bánh màn thầu mới xuất lò nói với Hứa Đại Phú, “Lão Hứa, phần của tiểu Duệ và An An tôi cầm đi trước a, lát nhớ ghi chú lại.”

“Được! Không thành vấn đề.” Hứa Đại Phú đang nhồi bột cười phát phát tay.

Cha Thẩm cầm bánh màn thầu cùng Thẩm An nhảy xuống xe, hai người đi đến chỗ yên lặng, cha Thẩm đem bánh màn thầu đưa cho An An, cười nói, “Ăn đi. Đợi lạnh thì không thể ăn.”

Thẩm An xem xét cha Thẩm đang cười, cúi đầu, một hơi một hơi cắn bánh màn thầu. Phải nói, đã lâu như vậy không cùng ba một mình ở chung, cũng không biết là từ khi nào, ba ba lãnh đạm với hẳn. Hai năm trước tức giận rời nhà, nói cho cùng, cũng là bởi vì ba ba lãnh đạm với hẳn, còn có không khí quái quái trong nhà, mẹ muốn nói lại thôi, ánh mắt chị ba phức tạp ...

“An An, con có từng trách ba không?” Đột ngột, cha Thẩm nhẹ giọng hỏi, nhìn con trai út cứ đứng yên lặng nhu thuận bên cạnh mình gặm bánh màn thầu, cha Thẩm đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu, hốc mắt cũng có chút xót.

Thẩm An có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn cha Thẩm, “Con không có trách ba.” Sao hẳn lại muốn trách cứ ba? Nếu bởi vì chuyện hai năm trước, nói thật, hai năm trước bản thân mình thật sự rất ấu trĩ ... Người một nhà có chuyện gì không thể nói với nhau? Cần phải tức giận rời nhà ...

Cha Thẩm đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Thẩm An, ánh mắt An An vẫn sạch sẽ như thế, oánh nhuận, giống như dơ bẩn trên đời cho tới bây giờ chưa hề xuất hiện.

“An An con nhớ kỹ, trên đời này ai cũng không thể miễn cưỡng con, Anh hai con cũng không thể miễn cưỡng con.” cha Thẩm đột nhiên nghiêm túc nói.

Thẩm An chớp mắt, càng thêm nghi hoặc, Anh hai cho tới bây giờ chưa từng miễn cưỡng hẳn làm chuyện gì a. Anh hai hiểu rõ hẳn nhất.

“Ba!” Đột nhiên thanh âm trầm thấp ôn hòa thật sung sướng vang lên.

Thẩm An quay đầu, chỉ thấy Anh hai Thẩm Duệ nhà mình treo nụ cười ôn hòa thân thiết trên mặt, chậm rì rì đi tới gần họ, nện bước tùy ý, nhưng hai ba bước liền tới trước mặt họ.

Thẩm An vừa định cười đã đơ mặt, đi bộ mà Anh hai cũng dùng thiên cơ bí quyết là sao??? Sau đó, Thẩm An cúi đầu nhìn đồng hồ của mình, á, đã mười lăm phút rồi?

“Cầm!” cha Thẩm ném bánh màn thầu qua, Thẩm Duệ tiếp nhận, cười cười với cha Thẩm đang trừng mắt nhìn hẳn, cũng rất tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh Thẩm An, một tay cầm bánh màn thầu bắt đầu gặm.

“An An, không phải em nói đi tìm Tiểu Uyển sao?” Thẩm Duệ vừa ăn bánh màn thầu vừa hỏi.

“Dạ, anh, em muốn gặp mẹ và chị.” Thẩm An ăn xong bánh màn thầu vỗ vỗ tay.

“Ừ, vậy đi thôi.” Thẩm Duệ ôn hòa nói, vươn tay kéo Thẩm An, mỉm cười nói với cha Thẩm, “Ba, hiện tại lão Từ đang dọn đường, mười lăm phút sau sẽ xuất phát.”

Cha Thẩm ừ một tiếng, nhìn Thẩm Duệ dắt Thẩm An rời đi, nhìn Thẩm Duệ rất tự nhiên đưa tay chùi vụn bánh màn thầu trên mặt Thẩm An, Cha Thẩm nhin không được thở dài.

Nhớ tới hai năm trước sau khi An An rời nhà, Thẩm Duệ chạy suốt đêm chạy về nhà, từng câu từng câu nói với ông

—— “Ba, An An không biết tâm tư của con đối với nó, con đã đáp ứng ngài, vĩnh viễn cũng sẽ không chủ động nói cho nó biết...”

—— “... Ngài muốn con rời khỏi nhà, con rời khỏi nhà, ngài muốn con tòng quân, con cũng tòng quân, ngài muốn con gia nhập bộ đội đặc chủng, con cũng gia nhập... Hiện tại, cũng nên đến phiên con làm chủ chứ?”

—— “Ba, ngài là muốn hai đứa con trai đều tại, hay là ngài chỉ cần một đứa con gái là Tiểu Uyển?”

—— “An An cái gì cũng không biết, em nó không sai, con cũng không sai!

Con chỉ là thích một người, người đó trùng hợp lại chính là An An mà thôi.”

...

Cha Thẩm chấp hai tay sau lưng, xoay người trở về xe lương thực, không tiếng động thở dài.

Thẩm Duệ dắt tay Thẩm An, không chút để ý quay đầu lại vừa nhìn, thấy cha Thẩm lên xe lương thực, Thẩm Duệ cúi đầu nhìn Thẩm An bên cạnh, mỉm cười, hẳn đến đã được một lúc, ba nói với An An hẳn cũng nghe được.

Hắn sẽ không miễn cưỡng An An, hẳn như thế nào làm được?

Thẩm Duệ đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thẩm An, Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, trong ánh mắt viết chữ nghi hoặc, sao vậy?

Thẩm Duệ cười khê, tươi cười ôn nhu tràn đầy sủng nịnh, “An An, gói mì thịt bò trong tay em là muốn cho Viên Thập Bò ăn?”

Thẩm An gật đầu, “Dạ, thưởng cho nó.”

Thẩm Duệ mỉm cười, Viên Thập Bò có thể ăn mì ăn liền sao? Bất quá, cái này hẳn không định nhắc nhở An An.

—— hẳn sẽ không thừa nhận lúc này bởi vì An An thưởng cho Viên Thập Bò lại xem nhẹ Anh hai là hẳn, trong lòng đang không vui đâu.

Khi nói chuyện, hai người đi tới xe Phần Hồng.

Bãi cỏ trước xe Phấn Hồng, mẹ Thẩm nghiêm túc giáo huấn Thẩm Uyển đang cúi đầu.

Thẩm An tiến lên, “Mẹ!”

Thẩm Uyển vừa nghe giọng Thẩm An liền ngẩng đầu, ánh mắt nhiệt lệ cảm kích làm Thẩm An dừng bước, trong lòng cười trộm, hắc hắc, chị ba cũng chịu không nổi mẹ lắm nhải?

Mẹ Thẩm vừa thấy Thẩm An, sắc mặt liền nhu hòa, lắm nhải quan tâm Thẩm An một phen, đã bị Thẩm Duệ tài tình dời đề tài đi chỗ khác, lại bị vài dì lớn tuổi gọi lên xe hỗ trợ làm lương khô.

Thẩm Uyển mới nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng lôi kéo Thẩm An và Thẩm Duệ chạy tới một bên.

Thẩm Uyển xem xét bốn phía, thấy không người, mới nghĩa chính ngôn từ nghiêm túc tỏ thái độ, “Em và Cao Phi một chút quan hệ cũng không có!!”

Thẩm Duệ gật đầu, “Anh tin.”

Thẩm Uyển nhẹ nhàng thở ra, lại cảm giận nói, “Mẹ nó, chưa thấy qua da mặt dày như vậy! Trước mặt thế em đã nói với hần, em đối với hần một chút cảm giác cũng không có! Hần còn sống chết quẩn không tha! Lúc này lại bỏ lên đến! Anh! Đến thành phố kể tiếp anh nhanh chóng đuổi hần đi đi!”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Yên tâm đi, em không nguyện ý, ai cũng không thể đụng đến em.”

Thẩm An ở một bên nghiêm túc nói, “Chị, em cảm thấy tên Cao Phi đó cũng thật lợi hại, hần dám trong bộ đàm thổ lộ với chị, hần cũng không chỉ có là da mặt dày, nói không chừng hần là thật tâm ...”

Thẩm Duệ nghe xong, nhượng mảy, chưa bao giờ nghĩ qua như thế, bắt quá cẩn thận nghĩ lại, nếu Cao Phi thật sự là muốn thông qua đánh chủ ý lên Thẩm Uyển để nịnh bợ bọn họ, lặng yên tiến hành, không động thanh sắc theo đuổi dù dễ không là càng tốt sao? Hiện tại Cao Phi tỏ rõ như vậy, nói không chừng là thật tâm muốn theo đuổi Thẩm Uyển ...

“Hừ! Kệ hần thật tâm giả ý! Tốt nhất hần không cần xuất hiện trước mặt lão nương, nếu không ——”

“Bốp!” Một cái đập thật mạnh vào đầu Thẩm Uyển, mẹ Thẩm ngoài cười nhưng trong không cười chống nạnh đứng phía sau Thẩm Uyển, “Con vừa mới nói cái gì? Lão nương?! Nói cho con bao nhiêu lần rồi! A! Con gái thì phải nhã nhặn!” mẹ Thẩm vừa nói vừa nắm lỗ tai Thẩm Uyển, “Đi! Lão nương hiện tại phải rửa miệng cho con!”

Thẩm An rút lui, nhìn mẹ Thẩm vừa nắm lỗ tai Thẩm Uyển, vừa lăm nhăm đi đến xe Phấn Hồng, trong lòng lặng lẽ đồng tình Thẩm Uyển một phen.

—— mẹ quả nhiên là lợi hại nhất ...

“Đi thôi, trở về xe đi.” Thẩm Duệ lôi kéo Thẩm An, đi về Hummer số 1.

“Anh, đường phía trước sửa xong rồi?”

“Ừ, lão Từ và anh em Lý gia tốc độ rất nhanh, còn có dị năng, tiến lên hần là không có vấn đề.” Thẩm Duệ nhìn phía trước, Từ Trường Thiên giơ ngón tay cái với hần.

“Đi thôi, chúng ta đi đâu.” Thẩm Duệ lôi kéo Thẩm An bước nhanh hơn.

“Anh, phía trước là thành phố?”

“Là một cái thị trấn nhỏ, chúng ta sẽ thu thập vật tư ở thị trấn đó.” Thẩm Duệ vừa nói vừa khởi động xe.

Thẩm An nhìn đường phía trước, đường này là đã lộ, vốn cũng chỉ có đội xe bọn họ xe, nhưng nếu tiến vào thị trấn nhỏ liền không giống ... Chỉ sợ bọn họ sẽ gặp một số người, đến lúc đó sẽ như thế nào?

36. Chương 36: Người Mới Nhập Đoàn (4)

Mà lúc này trong xe Phấn Hồng, Thẩm Uyển xoa xoa lỗ tai, đen mặt, tiếp tục rầu rĩ cúi đầu che mặt, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, tên gia hỏa Cao Phi, nàng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không buông tha! Hại nàng bị mẹ lão nhai lâu như vậy! Còn bị nắm lỗ tai!

Mà không xa, nữ nhân có chút hâm mộ mắt Thẩm Uyển mặc bộ đồng phục đen, giống như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt kiên định, quay đầu thấp giọng hỏi dì bên cạnh, “Dì à, hai người vừa tìm đến chị Thẩm Uyển chính là Thẩm đại nhân và em trai sao?”

Dì kia không trả lời, một lúc lâu, mới không mặn không nhạt nói một câu, “Không cần hỏi nhiều. Lo sống đi.”

Nữ nhân cứng lại, nhưng không có tức giận, chỉ cúi đầu, gắt gao mím môi, chuyên chú làm việc.

Lúc này, trong bộ đàm vang lên giọng Thẩm Duệ, “Sắp xuất phát, các ngành lập tức trở về vị trí cũ!”

Nữ nhân ngừng tay, buông dao trong tay xuống, do dự một chút, xoay người đi tới cửa xe. Thẩm Uyển thoáng nhìn, giương giọng hỏi, “Phương Hiểu Thanh, cô muốn làm gì?”

“Tôi đi tổ nghiên cứu sinh vật.” Nữ nhân, cũng chính là Phương Hiểu Thanh thấp giọng nói, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình bình đạm đạm.

Thẩm Uyển nhíu nhíu mày, nhớ tới vừa rồi trong bộ đàm Anh hai Thẩm Duệ nói qua về hướng xử lý nữ nhân này. Thẩm Uyển tuy rằng đồng tình, từ phương diện nào đó mà nói, nàng cũng rất thương thức nữ nhân này, nhưng mà nàng không thể mặc kệ nữ nhân này tự do hành động.

Thẩm Uyển vừa định ấn đồng hồ, chợt nghe giọng Ngải Hiểu Trân vang lên, “Cô không cần đi, anh Bạch nói hiện tại không thích hợp tiến hành nghiên cứu.”

Thẩm Uyển ngẩng đầu thấy Ngải Hiểu Trân nhảy vào thùng xe, vẻ mặt mệt mỏi lộ ra lãnh đạm nói với Phương Hiểu Thanh.

Về mặt Phương Hiểu Thanh có chút cứng ngắc, nhưng lập tức gật đầu nói cảm ơn Ngải Hiểu Trân, xoay người đi trở về bên cạnh dì vừa rồi. Mà thời gian này, nhóm các dì đã lưu loát thu thập công cụ xong, cũng ngồi xuống vị trí của từng người, cột chắc đai an toàn, mỗi ghế dựa đó nếu lấy ra chính là một giường đơn quân dụng, gấp lại chính là vị trí ngồi, bên cạnh mỗi vị trí còn có đai an.

Phương Hiểu Thanh thấy các dì thu thập xong đồ vật, ngồi xuống vị trí của từng người, nàng tựa hồ có chút ngẩn người, lập tức rũ ánh mắt, cũng trầm mặc tìm vị trí ngồi xuống.

Thẩm Uyển thấy Phương Hiểu Thanh không động tác và ngôn ngữ dư thừa liền ngồi xuống, quy củ, cũng nhẹ nhàng thở ra, cùng Ngải Hiểu Trân gật đầu, trở về vị trí của bản thân, Ngải Hiểu Trân thấy Phương Hiểu Thanh nghe lời quy củ như vậy, quét mắt nhìn Phương Hiểu Thanh một cái, liền xoay người ra khỏi xe Phấn Hồng, trở về xe Sinh vật phi điển hình.

Mà lúc này, Thẩm Duệ một cước dẫm chân ga, bình tĩnh nói, “An An, giữ chặt!”

Thẩm An một tay nắm chặt tay vịn trên trần xe, cười nhạt với Thẩm Duệ, “Dạ, anh xuất phát đi.”

Thẩm Duệ nghe giọng Thẩm An bình tĩnh thoải mái, khóe miệng khẽ nhếch. Vì thế, nhìn cầu tạm phía trước do bọn Từ Trường Thiên dùng dị năng kim chúc và xích sắt, cột thiết bản to tạm thời dựng lên, giẫm chân ga đi tới —— Rất cực qua được!

Thẩm An nhìn kính chiếu hậu, theo sát sau đó là xe hậu cần, bộ tác chiến sau cùng.

Nhưng, ngay khi xe Phấn Hồng của bộ hậu cần vừa lên cầu, cầu thiết lung lay, Thẩm An biến sắc, theo bản năng liền thi triển linh thủy bí quyết, nước hóa thành xiềng xích giữ cầu lại, mà ngay khi Thẩm An thi triển linh thủy bí quyết, rễ cây buộc lại cầu, đất đá che mặt cầu, mà Thẩm An dùng nước hóa thành xiềng xích liền vừa vịn quần quanh rễ cây, mà rễ cây liền vừa vịn cắm vào đất đá ——

Vì thế, khi xe Phấn Hồng hậu cần nơm nớp lo sợ bình an đi qua, theo sát sau đó là xe bộ tác chiến cũng vội vàng qua được. Sau đó, tất cả mọi người sôi nổi xuống xe, trợn mắt há hốc mồm nhìn ba loại dị năng sau khi đồng thời thi triển xuất hiện hình ảnh quỷ dị: Rễ cây điên cuồng sinh trưởng, biến thành một thân cây, đất gặt gao quay quanh cây cầu. Lại cố định cầu!

Thẩm An mở to hai mắt nhìn cảnh tượng trong kính chiếu hậu, không lẽ nào? Như vậy cũng được?!

“Ta kháo! Đây là trùng hợp đi!” Dương Sở Thuần trừng lớn mắt, một lúc lâu lắm bầm nói.

Thẩm Duệ nhìn đại thụ quỷ dị trong kính chiếu hậu, như có điều suy nghĩ, đây là bởi vì linh thủy bí quyết của An An có năng lực chữa khỏi lắng nghe tâm linh, hay là... kết quả của vài loại dị năng kết hợp?

“Xuất phát!” Thẩm Duệ đảo tay lái, nếu xuất hiện loại tình huống này, nói vậy Bạch Cảnh Khanh sẽ tự động nghiên cứu, hiện tại thừa dịp ban ngày ánh sáng sung túc, nên nhanh chóng xuất phát.

Vì thế, đoàn xe lần thứ hai xuất phát, lưu lại một cây cầu bằng gốc cây quỷ dị.

Thẩm An sờ sờ ngón tay vì thi triển dị năng nước mà ướt sũng của mình, tò mò phát phát ngón tay, quay đầu nhìn Thẩm Duệ hỏi, “Anh, có thể bởi vì khí hậu hoàn cảnh cải biến hay không, nhưng mà, sự quang hợp còn không có biến mất?”

Trả lời Thẩm An không phải Thẩm Duệ, mà là Bạch Cảnh Khanh thoáng có vẻ hưng phấn, “Tiểu An, cậu hỏi không thấy vô nghĩa sao? Nếu quang hợp biến mất, nhân loại chúng ta sớm chết hết rồi. Đừng quên, nhân loại chúng ta mà không có không khí sẽ không có đường sống!”

“Sự tình vừa rồi gợi ý cho tôi rất lớn, tôi nghĩ tôi biết kế tiếp nên nghiên cứu nên như thế nào!” Bạch Cảnh Khanh lại hưng phấn nói.

“Khanh Khanh, cho anh nói một câu a.” Từ Trường Thiên lấy lòng nói, ho nhẹ một tiếng, nói rằng, “Thẩm đại nhân, khi chúng tôi đi sưu tập vật tư phải tăng thêm người cho tôi. Sắt thép vật liệu hết rồi!”

“Được, cái này không thành vấn đề.” Thẩm Duệ cười nói, lại nhìn Thẩm An, “An An, em xem thiết bị dẫn đường, chúng ta cách thành phố A còn bao xa?”

“... Anh, chúng ta vào quốc lộ, lại đi khoảng ba mươi km là tới.” Thẩm An nhìn lộ tuyến trên điện thoại di động, ngẩng đầu nói.

“Tốt, lão Chu, lão Lưu, hai cậu phân phân tổ trước, chờ khi chúng ta đến thành phố A liền phân tổ hoạt động!”

Đoàn xe còn chưa tiến vào quốc lộ, đã thấy trên quốc lộ chật ních xe.

Thẩm Duệ giảm tốc độ xe, mở bộ đàm, cười nói, “Hiện tại năm mươi mét phía trước chính là các đồng bào bằng hữu trước đây của chúng ta ... Mọi người cẩn thận. Bốn chữ nhân tâm khó lường hy vọng tất cả nhũ kỹ, đoàn đội chúng ta hiện nay không tính toán thu người.”

“Hiểu được.” Chu Vũ trầm giọng, dừng một chút, lạnh lùng nói, “Đám nhóc bộ tác chiến, đứa nào dám tìm phiền toái giống tiểu ngải cứu thì chuẩn bị ăn roi!”

“Đúng vậy, hy vọng nhóm các chú thím cũng chú ý, đoàn đội chúng ta hiện nay không tính toán thu lưu bất luận kẻ nào.” ngữ khí Lưu Khiết thật khách khí, nhưng cũng cực kỳ kiên định.

“Haizz, dong dài quá, đơn giản mà nói hai chữ đi, trang khốc (giả vờ lạnh lùng)! Nếu có người đến làm quen, mặc kệ nghe hiểu được hay không, đều trang khốc, hiểu không?” Cha Thẩm cười cười trêu ghẹo.

Thẩm Duệ vừa nghe giọng cha Thẩm, liền nở nụ cười, “Đúng rồi, ba ba, chuyện ngoại giao liền làm phiền ngài.”

Cha Thẩm ngưng cười, một lúc lâu, mới có chút bất đắc dĩ nói, “Biết.”

Vừa nói chuyện, đoàn xe vừa chậm rãi tiến vào quốc lộ.

Thẩm An nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ xe Hummer. Cửa sổ của đoàn xe đều là bên trong có thể thấy được bên ngoài, nhưng bên ngoài không nhìn thấy được bên trong.

Lúc này, cãi nhau hỗn loạn bên ngoài Thẩm An nhìn không sót một cái gì.

Xe bị va chạm tranh cãi ầm ỹ, con nít hoảng sợ khóc, cha mẹ đứng ở một bên phần nộ gọi điện thoại lại bởi vì tín hiệu di động không thông đang mắng chửi, còn có nữ nhân vẻ mặt chết lặng ngơ ngác ngồi xổm ven đường, rúc ở một bên, áo không đủ che thân khóc, hoặc là tuyệt vọng ... Còn có nam nhân lấy lòng gõ cửa sổ xe, ai ai khẩn cầu gì đó ... Ven đường còn có xác người đã chết cứng ngắc bị bỏ lại ...

Những người đó người đã muốn hư thối, tuy rằng chưa nghe ra hương vị mực rửa tanh hôi, nhưng những thứ chiếm cứ trên đầu chính là ruồi bọ đúng không?

Thẩm An hơi hơi rũ ánh mắt, này, chính là mặt thế.

“An An, hay là em vào không gian đi?” Thẩm Duệ nhìn chằm chằm Thẩm An mặt mày ủ rũ, có chút quá trầm tĩnh, thấp giọng hỏi.

Thẩm An ngược mắt, lắc đầu, “Anh, em không sao.”

Thẩm Duệ đưa tay xoa đầu Thẩm An, cười thản nhiên cũng lộ ra ôn nhu.

Mà lúc này, đã có người đến gần, người nọ đầu tiên là thật cẩn thận cười nịnh nọt, lấy lòng khách khí hỏi, “Mọi người khỏe a, tôi muốn ít thức ăn, mấy người có thể cho tôi một chút hay không?, A, yên tâm, tôi có tiền, còn có một nhẫn vàng, có thể đổi với các người hay không?”

Thẩm An quay đầu nhìn lại, người này ước chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt tiêu tụy mỗi một, sắc mặt vàng như nến, tóc bết lộn xộn đầy mỡ, quần áo cũng thật bẩn, trên áo sơmi đã rách vài lỗ, dưới chân một đôi dép lê mang trong nhà.

Người này đại khái là trong nhà vội vàng chạy ra, giấy cũng không kịp đổi.

Sau khi người này tiến lên hỏi lấy lòng, Thẩm An nhìn thấy người xung quanh đã chú ý đến, tuy rằng giống như không dám thẳng tiến đến, nhưng cước bộ đều lặng lẽ di động về phía bọn họ.

Người kia thấy đội xe này an an tĩnh tĩnh không có ai đi ra, do dự, tay cũng chậm rãi duỗi tới cửa xe bọn họ, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp và che dấu không được tham lam.

Thẩm An vừa định phóng nước cho hắn “Thanh tĩnh thanh tĩnh”, lại không ngờ Thẩm Duệ cười nhẹ một tiếng, ngón tay vẽ một vòng tròn, vòng tròn ở trên hư không phát ra ánh sáng tím, sau đó, Thẩm An liền thấy người nọ kêu một tiếng quỷ dị, ôm tay nhảy dựng hoảng sợ kêu lên, “Xe này có điện!”

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ cười cười, khóe miệng hơi hơi gợn lên lộ ra một tia giảo hoạt, “Anh chỉ muốn thử xem sau khi dẫn điện vào xe sẽ là dạng gì.”

Thẩm An ngẩn ra, lập tức nhin không được cười lên một tiếng, nhìn người nọ bên ngoài ôm tay nhảy dựng làm người chung quanh đều lui xuống, Thẩm An cười hắc hắc, có chút ngốc, quả nhiên Anh hai lợi hại nha.

Xem mấy người còn dám lại đây không! Hừ!

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Dương Sở Thuần gào to:

“Mẹ nó, ai dẫn điện vậy!! Ông đây bị điện giật ngốc rồi có biết không (gào thét -ing)!!” Dương Sở Thuần kêu la.

“... Tiểu Dương Tử, yên lặng cho tôi!!” Ngũ Lang vô lực nói.

—— cậu vốn đã đủ ngốc, đừng dọa người nữa a.

“Khụ khụ... Tiểu Duệ nha, thu lưới điện lại đi, như vậy chúng ta không có cách nào buôn bán a.” cha Thẩm cười ha hả nói.

37. Chương 37: Người Mới Nhập Đoàn (5)

Thẩm An nghe giọng Dương Sở Thuần ồn ào, đen mặt, Tiểu Dương Tử thật là... Cả nghênh ngang tị đoàn cũng không hiểu sao?? (Vâng, editor cũng không hiểu TT^TT) Thẩm Duệ chỉ cười triệt hồi điện năng.

Bên ngoài, cha Thẩm đứng trên mui xe thùng đựng hàng, phía sau là Ngũ Lang và Dương Sở Thuần.

Cha Thẩm nhìn người bốn phía mở to hai mắt, ha hả cười, phương thức bọn họ lên sân khấu hình như hơi đặc biệt một chút? Ngạch, từ trong xe chậm rãi nâng lên, đích xác cũng có chút quá đột nhiên.

“Ha hả... chào mọi người.” cha Thẩm cười phát phát tay, người xung quanh lại bởi vì động tác này của cha Thẩm lại nhất tề rút lui một bước. Về mặt đều mang cảnh giác.

Cha Thẩm tựa hồ không phát hiện, chỉ giơ tay ra hiệu, Dương Sở Thuần liền xoay người từ chỗ bọn họ vừa mới đi ra lôi kéo ra một thùng mì ăn liền cùng một túi gạo.

“Nào, mọi người cũng đều không dễ dàng, như vậy đi, ai có cái gì thì lấy ra trao đổi, đúng rồi, không lấy tiền, đồ cổ vàng bạc gì đó còn có thể.” cha Thẩm nói xong, ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn người bốn phía lại lặng lẽ tụ lại, “Chúng tôi sẽ không dừng lại lâu, cho nên mọi người nắm chặt cơ hội!”

Trong lúc cha Thẩm hô to làm “Sinh ý”, Thẩm An trong xe Hummer nhìn chăm chăm di động, phác thảo lộ tuyến. Còn Thẩm Duệ mở bộ đàm nói chuyện phiếm.

“Tôi nói Thẩm đại nhân à, chúng ta đổi nhiều vàng bạc đồ cổ vậy để làm gì?” Nói chuyện chính là Cao Phỉ, hần tò mò không hiểu, trên đường trốn chết lấy vàng bạc đồ cổ nhiều như vậy làm gì.

“Nói người gốc vẫn là đánh giá cao người!” giọng Thẩm Uyển hoàn toàn lộ ra khinh bỉ.

Thẩm An nghe, ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, trong mắt tràn đầy ý cười, bọn họ căn bản là không cần nhiều vàng bạc đồ cổ như vậy, nói đổi, cũng chỉ là muốn trợ giúp cho bọn họ một chút thôi?

Mà ba ba phải làm như vậy, cũng là bởi vì Anh hai ra mưu kế. Nói cho cùng Anh hai vẫn là mềm lòng.

Thẩm Duệ thấy ánh mắt Thẩm An mang theo ý cười, khóe miệng cong cong, hần không mềm lòng, cũng không lương thiện, bất quá là muốn mượn chuyện này trấn an người trong đoàn đội và An An bởi vì thiện lương mà cảm thấy áy náy không yên thôi.

“Uyển Uyển, em cũng không phải không biết, tôi là tên gốc mà.” Trong bộ đàm, Cao Phỉ ra vẻ làm nũng nói. Cao Phỉ vừa dứt lời, trong bộ đàm liền vang lên một trận tiếng nôn mửa còn có giọng nam nổi giận quát!

“Chết tiệt! Là nam nhân thì nói chuyện đàng hoàng!”

“Ác! Chị Thẩm Uyển xinh đẹp sẽ không coi trọng người như vậy!”

...

Thẩm An nghe, đảo cặp mắt trắng dã nhìn trời, Cao Phỉ như vậy, chị ba để ý mới là lạ!

Lúc này, bên ngoài tiếng ồn ào náo động càng ngày càng lớn.

Thẩm An quay đầu nhìn bên ngoài, cha Thẩm và Ngũ Lang đã bắt đầu tại vệt vàng làm “Sinh ý”. Người vây tới cũng càng ngày càng nhiều, thấy cha Thẩm có chút vội quá không kịp, Thẩm An liền nói với Thẩm Duệ, “Anh, em đi hỗ trợ ba ba.”

Đang cúi đầu nhìn bản đồ mới nhất Từ Trường Thiên vừa gửi qua di động, Thẩm Duệ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn bên ngoài, thoáng nhú nhú mày, muốn An An yên phận đợi trong xe, nhưng nhìn Thẩm An đôi mắt trông mong xem xét chính mình, trong lòng Thẩm Duệ mềm nhũn, liền nói rằng, “Cẩn thận một chút.”

Thẩm An vội gạt đầu trả lời, “Dạ, anh yên tâm, em sẽ cẩn thận.”

Thẩm Duệ lúc này mới mở cửa xe.

Thẩm An nhảy xuống xe, liền ngẩn người, so với ở trong xe tầm nhìn hữu hạn, lúc này, trước mặt Thẩm An chính là một mảnh hỗn loạn và ồn ào.

Ô tô lộn xộn gần trên đường cao tốc, hai bên cao tốc bởi vì động đất mà sụp đổ, tiếng con nít khóc, nam nhân tức giận mắng, nữ nhân khóc hăm, còn có không người ngừng vây tới mắt lộ ra tham lam và khát vọng.

Lòng Thẩm An trầm xuống, chỉ sợ những người này đã ở nơi này mệt nhọc lâu rồi, hiện giờ đội xe bọn họ đột nhiên xuất hiện, còn lấy thức ăn ra đổi đồ vật... Đối với những người này, bọn họ hiện tại chính là một khối bánh ngọt lớn!

Như vậy... Chẳng phải là rất nguy hiểm? Hơn nữa, nhìn tình huống đường cao tốc phía trước, khả năng bọn họ thông qua không lớn, dừng ở nơi này càng lâu lại càng nguy hiểm!

Việc này, không có khả năng Anh hai không ngờ đến chứ?

Thẩm An nhìn xe Hummer phía sau, nhắc chân đến chỗ Cha Thẩm, hần tin tưởng Anh hai, cho nên, hiện tại việc hần cần làm là giúp ba ba làm “Sinh ý”.

Khi Thẩm An nhắc chân đi về phía cha Thẩm, trong xe, Thẩm Duệ ra từng mệnh lệnh.

“Cao tốc phía trước không thể thông hành, lão Từ, cậu mau chóng tìm ra con đường gần nhất, nếu không thể thông hành, chúng ta đổi hướng, bỏ qua thành phố A phía trước.” Thẩm Duệ nhìn bản đồ mới nhất trong di động, nhíu mày nói.

“Tôi có đề nghị.” Đột nhiên, trong bộ đàm, giọng một nữ nhân vang lên.

Thẩm Duệ hơi hơi nheo mắt, là nữ nhân tên Phương Hiểu Thanh.

Sau khi giọng Phương Hiểu Thanh vang lên, trong bộ đàm liền yên tĩnh.

Thẩm Duệ không chút để ý gõ gõ tay lái, nữ nhân này muốn làm cái gì? Nhưng trên mặt, giọng Thẩm Duệ thực ôn hòa, “Cô nói đi.”

“Phụ cận thành phố A có một nhà nhà máy hóa chất, nó nằm ở bên trái, đại khái cách ba trăm thước. Mọi người có thể đi vòng qua nơi đó, sau đó có thể đi đường ngoại thành tiến vào thành phố A.” Giọng Phương Hiểu Thanh có chút phát run, nhưng vẫn cố gắng nói xong.

Thẩm Duệ thản nhiên nói, “Lão Từ, tra một chút.”

“Được.” Từ Trường Thiên đáp.

Thẩm Duệ lại bình tĩnh mở miệng, “Mục đích của cô?”

“Ba của tôi Phương Bình làm việc trong nhà máy hóa chất đó, hy vọng mấy người có thể đi đường bên đó, như vậy tôi có thể cùng ba của tôi đoàn tụ.” Phương Hiểu Thanh nói xong lộ ra một tia cầu xin, “Cầu các người.”

Thẩm Duệ không để ý đến Phương Hiểu Thanh, hỏi, “Lão Từ, thế nào?”

Từ Trường Thiên hồi đáp, “Không tồi, có một nhà nhà máy hóa chất như vậy, tên đầy đủ —— Cự Suy hóa chất, xí nghiệp nhà nước, a? Kho số liệu không có tư liệu nhà máy này?”

“Nhà máy hóa chất này là cấp bậc giữ bí mật.” giọng Phương Hiểu Thanh nhẹ nhàng vang lên.

“Thẩm đại nhân, lập tức đi đường vòng nhà máy hóa chất này!” Giọng Bạch Cảnh Khanh lập tức vang lên, thực nghiêm túc, “Cự Suy tôi có ấn tượng, đáng giá đó!”

Thẩm Duệ thoáng suy tư một chút, liền mở miệng, “Có thể đi vòng, Phương Hiểu Thanh đứng không? Tôi sẽ đưa cô đi qua, như vậy, xem như là thù lao cô giúp đoàn đội đi.”

“Cám ơn!” ngữ khí Phương Hiểu Thanh có chút kích động.

Mà lúc này, Thẩm An bên ngoài nhíu mày nhìn xe thùng đựng hàng tên Phấn Hồng, cửa sổ xe có một đi đang lạng lẹ ném bánh màn thầu ra cho những người vây tới.

Thẩm An trong lòng thầm nghĩ một tiếng không tốt! Di này hảo tâm sẽ rước lấy phiền toái!

Quả nhiên, khi cha Thẩm đem một túi gạo nhỏ đổi cho nữ nhân gầy trơ cả xương, nữ nhân kia hét lên, “Ta nói các người cũng quá không lương tâm đi! Tất cả mọi người là đồng bào!! Các người sao có thể nhẫn tâm như vậy?! Không cứu chúng ta còn chưa tính! Các người thế nhưng còn nhẫn tâm lúc cháy nhà mà đi hôi của!! Nhìn một cái! Một cái nhẫn kim cương của ta người chỉ cho ta một túi gạo nhỏ!! Các người rõ ràng có bánh màn thầu! Vì cái gì không đổi cho chúng ta bánh màn thầu?!”

Giọng nữ nhân ồn ào thật nhanh liền khiến cho rất nhiều người xung quanh phụ họa! Còn có nam nhân cao giọng kêu la, “Lấy ra! Đem bánh màn thầu cho chúng ta!”

“Mau nhìn! Bọn họ rõ ràng là quân nhân! Bọn họ có súng! Bọn họ chính là quân nhân!” Còn có người nhân cơ hội ồn ào.

Sắc mặt Thẩm An liền lạnh xuống, cha Thẩm cũng chậm rãi thu hồi nụ cười trên mặt.

Khóe mắt Thẩm An hướng về cửa sổ xe thùng dừng hàng, khi những người này bắt đầu tụ lại kêu la, cửa sổ xe cũng liền đóng lại! Trong nháy mắt đó, Thẩm An nhìn thấy một di hoảng sợ bất an sắc mặt tái nhợt.

—— rốt cục biết mình hão tâm làm sai rồi sao?

Mà này, có phải hay không chính là mục đích của Anh hai?

Lúc này, nữ nhân kêu la đầu tiên đã muốn nhào tới cha Thẩm ——

Ngay trong nháy mắt này, ầm một tiếng!

Vài dòng nước xiết đã đem người tới gần lần thứ hai bức lui, trong nháy mắt, tiếng thét và hoảng sợ ồn ào không ngừng vang lên!

Khi những người bị dòng nước bức lui thật vất vả thanh tỉnh lại, cảm giận chưa từ bỏ ý định đã muốn xông lên lần thứ hai, chỉ thấy một thiếu niên thanh tú ước chừng mười bảy mười tám tuổi, đồng phục màu đen, một đôi bốt cao quân đội màu xanh, vẻ mặt lạnh lùng cầm mã tấu trong tay, mà mã tấu liền đặt trên cổ nữ nhân gầy trơ cả xương cao giọng thét chói tai kia!

Vì thế, thanh âm mọi người liền giống như bị cái gì hút hết biến mất.

Trong một mảnh yên lặng quỷ dị, Thẩm An chậm rãi lên tiếng, “Chúng tôi có bánh màn thầu, còn có rất nhiều thức ăn, mì sợi nóng hầm hập và cháo đặc... Nhưng dựa vào cái gì chúng tôi phải cho các người?”

Giọng Thẩm An rất nhẹ, lại cực kỳ lạnh như băng.

Nữ nhân bị Thẩm An đặt mã tấu trên cổ run rẩy thân thể, mặt tràn đầy sợ hãi và nước mắt, nàng run rẩy không ngừng ngập ngừng nói, “Thả ta, ta không dám, ta cũng không dám ...”

“Chúng tôi dựa vào bản lĩnh của mình sưu tập lương thực, mấy người có bản lĩnh thì đi bắn, đánh quái vật, không bản lĩnh thì ngoan ngoãn chờ chết! Không muốn chết, thì cầm lấy vũ khí chiến đấu! Định chờ người khác tới cứu? Vậy chậm rãi chờ đi!”

Thẩm An vừa dứt lời, liền đột nhiên nhấc chân một đá, đem nữ nhân kia gạt ngã trên mặt đất.

Trong nháy mắt nữ nhân kia ngã trên mặt đất, đột nhiên một tia sét tím hạ xuống biến nữ nhân thành một khối than cốc!

“Nha, ngại ngừng, nhất thời trượt tay.” Tiếng cười vang lên, mọi người theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy một nam nhân tuấn nhã cười ôn hòa, tựa vào Hummer màu đen, chậm rì rì chùi tay, tựa hồ rất là khó xử mở miệng, “Ai nha nha, xem ra còn phải luyện độ chính xác nữa, chặc chặc... rõ ràng là ta muốn giết điện vị đại thúc kia, sao lại biến thành vị đại thẩm này?”

Thẩm An ngơ ngác nhìn nam nhân tuấn nhã tươi cười kia —— Anh hai Thẩm Duệ của hân.

Trong lòng Thẩm An có chút phức tạp, rũ mắt nhìn nữ nhân biến thành than cốc, Thẩm An trầm mặc xoay người, thu hồi mã tấu, đi tới chỗ Thẩm Duệ.

Dương Sở Thuần đứng một bên sờ sờ mũi, nhìn nhìn Thẩm đại nhân, lại nhìn nhìn Thẩm An đệ đệ có chút trầm thấp, Dương Sở Thuần nói thầm, “Xí! Vẫn là Thẩm An đệ đệ đáng yêu nhất ...”

Còn Cha Thẩm quét mắt nhìn Dương Sở Thuần, liền xoay đi về xe thùng dừng hàng, trong lòng thở dài, An An vẫn cần tôi luyện nhiều a. Bất quá, tiểu Duệ vì sao không sớm ra tay mà cần phải chờ đến bây giờ?

38. Chương 38: Người Mới Nhập Đoàn (6)

Thẩm An từng bước một đi đến chỗ Thẩm Duệ, vẻ mặt có chút trầm thấp, nhưng bước đi cực kỳ trầm ổn, không nửa điểm do dự, còn Thẩm Duệ nhìn Thẩm An từng bước đi đến bên hân, khoe miệng tươi cười không thay đổi, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm vài phần.

Đợi Thẩm An đi đến trước mặt hân, Thẩm Duệ đưa tay nắm tay Thẩm An, sau đó, nắm chặt, gắt gao.

Thẩm Duệ sủng nịnh nhìn Thẩm An, Thẩm An cúi mặt, không thấy ánh mắt Thẩm Duệ sủng nịnh sâu thẳm.

Thẩm Duệ trong lòng cười cười, hân đối với kết quả hiện tại thật vừa lòng, lần đầu tiên hân giết người trước mặt An An, An An không chán ghét khiếp sợ, tuy rằng cảm xúc có chút có chút trầm thấp, nhưng kết quả như thế làm hân rất là vừa lòng.

Thẩm Duệ ngẩng đầu đám người sợ hãi lui về phía sau, ôn hòa mỉm cười, dắt Thẩm An lên xe Hummer số 1, khi mọi người không kịp phản ứng, đoàn xe xuất phát lần thứ hai!

Đám người vây xem ngơ ngác nhìn đoàn xe dần dần rời xa, không biết là ai kêu sợ hãi đầu tiên ——

“Quái vật! Bọn chúng là quái vật!!”

“Đúng! Không sai! Chính là quái vật! Người bình thường làm sao có thể đem người biến thành than cốc?! Bọn chúng chính là quái vật! Yêu quái!”

“Thật là đáng sợ! Chúng ta thế nhưng cùng quái vật nói lâu như vậy!?”

...

Nhân loại đối với sự vật không biết, đặc biệt sự vật làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi luôn luôn cực kỳ bài xích!

Trong xe Hummer, nghe những người này nghị luận sôi nổi, Từ Trường Thiên ra vẻ thâm trầm cảm khái, nghênh đón hân chính là giọng mọi người cười nhạo qua bộ đàm!

“Bất quá, anh Từ, anh gần thiết bị nghe trộm trên xe người khác làm gì?” Ngải Hiểu Sơ tò mò hỏi.

“A... Không có gì, chỉ là nhất thời ngứa tay.” Từ Trường Thiên không chút để ý nói.

“Nhất thời ngứa tay?” Ngải Hiểu Sơ đột nhiên ra vẻ kinh hoàng kêu lên, “Anh Từ! Anh, anh sẽ không cũng nhất thời ngứa tay gắn một cái trên đầu giường em chứ?!”

“Hừ!” Từ Trường Thiên cười mắng, “Trừ bỏ Khanh Khanh nhà của ông, ông mới không thèm nghe lén!”

“Từ Trường Thiên, anh vừa mới nói cái gì?!” giọng Bạch Cảnh Khanh đột nhiên trầm trầm vang lên, “Con mẹ nó anh lại gắn thiết bị nghe trộm trên đầu giường ông?!”

“Khụ khụ... Khanh Khanh, đó là tình thú, tình thú, hiểu? Từ từ... Khanh khanh, em rút súng ra làm gì?”

“Ngạch, cái kia, tình thú? Anh Từ, gần máy nghe trộm ở đầu giường thì có gì tình thú?” Dương Sở Thuần ngốc nghếch đặt câu hỏi.

Giọng đang kêu gào của Bạch Cảnh Khanh và Từ Trường Thiên đều nhất thời đình trệ.

Sau đó, giọng Chu Vũ đậm mạc vang lên, “Ngoan, về sau cậu sẽ biết.”

Vì thế, mọi người im lặng, về sau sẽ biết?? Tiểu Dương Tử đáng thương

~

Còn không đợi mọi người đồng tình xong, Dương Sở Thuần ngốc hồ hồ liền đáp, “A, dạ.”

Thẩm An nghe, ngửa đầu mỉm cười, có những người này nói chêm chọc cười, không khí u ám vừa rồi thoáng giảm bớt.

Thẩm Duệ nhìn trên mặt Thẩm An đã không còn khí tức tinh thần sa sút, cũng hơi hơi giương lên tươi cười.

“Tốt, hiện tại mà nói chính sự.” Thẩm Duệ gõ tay lái, bắt đầu lên tiếng, “Hiện tại, mục đích của chúng ta là nhà máy hóa chất. Mặt khác, thiết bị nghe trộm là tôi bảo lão Từ gắn, đồng thời còn có cameras, thừa dịp hiện tại khoảng cách không xa, lão Từ, mở hệ thống theo dõi trên xe.”

Thẩm An tò mò nhìn màn hình trên trần xe chậm rãi hạ xuống, “Tuy rằng màn hình có chút nhỏ, nhưng hình ảnh vẫn rõ ràng, để mọi người nhìn xem, hiện tại những người đó lại đang làm gì.”

Lúc này, trong màn hình, những người kêu gào đáng sợ, kêu gào quái vật thật ghê tởm đang đánh thành một đoàn, cướp đoạt thức ăn từ trong tay “Quái vật” đối được!

Mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân, bọn họ đánh, chửi bậy, vẽ mặt vạ vạ còn có dữ tợn.

...

“Được rồi, tắt đi.” Thẩm Duệ nói xong, nhìn sang Thẩm An, mặt Thẩm An có chút ngơ ngác, trong ánh mắt ẩn ẩn ưu thương.

Thẩm Duệ đưa tay cầm tay Thẩm An, thấp giọng nói, “Tất cả mọi người đều thấy được, như vậy hiện tại thảo luận về chuyện bánh màn thầu ...”

Giọng Thẩm Duệ trong bộ đàm lạnh lùng vọng lại.

“Thật xin lỗi, tôi, tôi không nên tự chủ trương...” Giọng nói lấp bắp sợ hãi vang lên.

Thẩm An cẩn thận nghe, là mẹ của Đại Ngưu bộ tác chiến?

“Mẹ của tôi làm sai, tôi có thể chịu phạt thay bà không?” giọng Đại Ngưu thật bình tĩnh.

“Đại Ngưu!! Đứa nhỏ này con nói cái gì! Mẹ làm sai tại sao có thể cho con thay mẹ chịu tội?!” mẹ Đại Ngưu khóc trong bộ đàm.

Thẩm An ngẩn người, quay đầu nhìn Thẩm Duệ, Anh hai có nói muốn trừng phạt sao? A, đương nhiên, làm sai khăng định phải xử phạt, ghi lại rõ ràng, nhưng mà ... vừa rồi Anh hai chưa nói gì hết mà?

Thẩm Duệ nhìn ánh mắt nghi hoặc của Thẩm An, bất đắc dĩ, nắm tay Thẩm An thật chặt, lên tiếng nói rằng, “Dì à, ngại bình tĩnh một chút.”

Trong bộ đàm, giọng của mẹ Thẩm cũng nhẹ nhàng vang lên, giống như đang khuyên giải an ủi vị kia.

“Lần này, dì đã làm sai, dựa theo thủ tục, phải ghi tội một lần, bộ hậu cần phải ghi lại, về mức xử phạt, trong một tuần kế tiếp, dì không được lĩnh phân phối hàng ngày, mặt khác phải trực nhật hậu cần ba ngày. Việc này cùng Đại Ngưu không quan hệ, Đại Ngưu không bị trừng phạt. Hiện tại, tán thành không?”

“Tán thành.” giọng Lưu Khiết vang lên đầu tiên.

“Tán thành.” giọng Chu Vũ vang lên ngay sau đó.

“Tán thành.” Ngay sau đó là Từ Trường Thiên.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Tốt, việc này cứ như vậy định rồi.”

Giọng dì kia này vang lên, ngữ khí có chút ghen ngào, lộ ra cảm kích, “Cám ơn, cảm ơn mọi người ...”

Thẩm An nghe, trong lòng ấm hơn một chút, tu luyện linh thủy bí quyết có thể giúp hấn sắc bén phát hiện nhân tâm, tuy rằng không mặt đối mặt, nhưng thành tâm của dì đó hấn có thể cảm nhận được, may mắn, người trong đoàn đội bọn họ cũng không tham lam thành tánh, trốn tránh trách nhiệm, lại ý lại người khác.

Có đoàn đội như vậy, bọn họ lo gì không thể tới tây bộ?

Thẩm Duệ dường như cũng cảm nhận được di đó thành tâm, thiên cơ bí quyết của hắn tuy rằng không thể giống An An sắc bén phát hiện nhân tâm, nhưng di đó thật tâm hay không, thông qua ngữ khí hắn cũng có thể nhận ra.

Vì thế, Thẩm Duệ mỉm cười, nếu đều là vong ân phụ nghĩa không biết phân biệt không chịu nhận sai, vậy chỉ bằng hiện tại hắn ném lại hết. Rất tốt, những người này không để cho hắn thất vọng.

Thẩm Duệ vỗ vỗ tay lái, ngữ khí nhẹ nhàng nói rằng, “Vậy hiện tại tan họp. A, đúng rồi, tiểu Bạch a. Tuy rằng gần thiết bị nghe trộm là tình thú của hai cậu, bất quá, thiết bị nghe trộm trong đoàn đội chúng ta tổng cộng chỉ mới có ba cái mà thôi...”

Thẩm Duệ rất là ôn hòa nói xong, trước khi Bạch Cảnh Khanh kịp nổi trận lôi đình, Thẩm Duệ liền tắt bộ đàm.

Bất quá... Thẩm An run rẩy lỗ tai, hắn giống như nghe được tiếng cười to và cầu xin tha thứ đùa giỡn từ các xe vọng lại.

“An An?” Thẩm Duệ nhìn Thẩm An, mặt mày nhu hòa lại, “Chuyện vừa rồi...”

“Anh, em biết.” Thẩm An chặn đứng lời Thẩm Duệ, vẻ mặt nghiêm túc, “Anh, em hiểu được. Về sau khi cần thì em sẽ giải quyết ngay.”

Hắn chỉ đập nữ nhân kia một cước, hiệu quả uy hiếp không lớn. Một đạo sấm sét của Anh hai mới chính thức chấn trụ những người đó, bọn họ liền đứng lúc lui lại.

Nhưng thủ đoạn uy hiếp có trăm ngàn loại, thủ đoạn của Anh hai có chút ... Tàn nhẫn.

Hắn không thể phủ nhận trong lòng hắn không tán thành Anh hai dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy. Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không đối lập với Anh hai, lại càng không phản đối Anh hai hắn.

Mà vì sao Anh hai lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Đó là bởi vì hắn không đủ cường đại, không thể mạnh mẽ mà làm những người đó kinh sợ!

Cho nên, hắn sẽ cố gắng, làm cho mình trưởng thành! Làm cho mình càng mạnh mẽ hơn!

Thẩm Duệ khẽ lắc đầu, một bàn tay nắm tay lái, một bàn tay vẫn như cũ gắt gao nắm tay Thẩm An, “An An, Anh hai cố ý.”

Thẩm An sửng sốt, cố ý?

Ánh mắt Thẩm Duệ yên tĩnh, lời nói nhẹ nhàng, “Anh hai chính là người như vậy. An An, em có cảm thấy đáng sợ không?”

Thẩm An ngơ ngác nhìn Thẩm Duệ, cố ý gì? Cái gì gọi là Anh hai chính là người như vậy? Vì sao lại hỏi mình cảm thấy đáng sợ hay không?

Thẩm An ngơ ngác nhìn Thẩm Duệ, cho đến khi tay bị nắm chặt đột nhiên phát đau mới lấy lại tinh thần, Thẩm An trừng mắt nhìn, nhìn mặt Thẩm Duệ trầm như nước, một lúc lâu, mới mở miệng nói, “Anh, mặc kệ như thế nào, anh cũng đều là Anh hai của em. Tại sao em lại cảm thấy anh đáng sợ chứ?”

Thẩm Duệ cẩn thận nhìn ánh mắt Thẩm An, thấy ánh mắt Thẩm An vẫn sáng sủa sẽ như cũ, không có bất luận e ngại do dự gì, mới đưa tay xoa đầu Thẩm An, giọng nói có chút khàn khàn, có chút thâm trầm, “An An, vậy là tốt rồi.”

Hắn hy vọng An An có thể nhận thức Thẩm Duệ chân chính, cũng có thể tiếp thu Thẩm Duệ chân chính.

Dương nhiên, hắn sẽ từng bước một tiến đến.

Hắn biết, kỳ thật vừa rồi An An ngốc lảng là bởi vì khiếp sợ, cũng là bởi vì không biết làm sao, mà hắn cũng nhận không được thấp thỏm, may mắn, An An phản ứng không làm cho hắn thất vọng.

Đúng vậy, An An kiên định, An An kiên trì, là dựa vào Anh hai hắn làm trụ cột.

Xem ra, có một số việc phải tiến nhanh hơn ...

Thẩm Duệ thầm tính toán, buông lỏng tay vuốt bàn tay Thẩm An, cười nói, “An An, còn có gì ăn được không? Anh đói bụng.”

Thẩm An a một tiếng, vươn tay lấy từ không gian ra một túi bánh mì và một chai trà sữa.

“Anh, anh ăn trước đi.” Thẩm An đem bánh mì đưa tới, Thẩm Duệ há mồm cắn, bánh mì mềm mềm, năng lực giữ tươi của không gian tử phủ thật không tồi.

“An An cũng ăn đi.” Thẩm Duệ nhai bánh nói mơ hồ không rõ.

Thẩm An dạ một tiếng, cúi đầu cắn một ngụm, cũng nói mơ hồ không rõ, “Anh, em muốn đưa cho ba mẹ một ít thức ăn trong không gian, lén đưa, được không?”

Thẩm Duệ lắc đầu, “Không cần, anh đã chuẩn bị một phần cho bọn họ, cả Tiểu Uyển cũng có, việc đó mọi người đều biết, không có việc gì. Đồ trong không gian của em chính là phần của hai anh em chúng ta a.”

Thẩm An lúc này mới an tâm, nghĩ mình ở nơi này ăn bánh mì uống sữa tươi, tuy rằng không phải là thứ tốt, nhưng luôn luôn có cảm giác chột dạ. Hiện tại Anh hai nói mấy thứ này ba mẹ và chị ba cũng có một phần, vậy hẳn là có thể an tâm.

“An An, anh còn muốn...” Thẩm Duệ ra vẻ ủy khuất nhìn Thẩm An, giọng nói ôn nhu ẩn từ tính ẩn ẩn lộ ra một tia mỉa mai.

Đáng tiếc, Thẩm An vẫn như cũ không phát hiện gì, ngoan ngoãn đem bánh mì trong tay đưa tới.

Thẩm Duệ xem xét, nói rằng, “An An, anh muốn ăn bên kia.”

Thẩm An sửng sốt, nhưng bên đó bị chính mình cắn một miếng rồi ...

Nhưng vẫn ngoan ngoãn chuyển phương hướng đưa tới, sau đó, chỉ thấy Anh hai nhà mình cười ôn nhu với hắn, há mồm cắn, bánh mì bị cắn một miếng, tim Thẩm An cũng bị cắn một cái!

—— cảm giác ê ẩm đau quá giống như bị điện giật, tê rần một thân hết hồn là xảy ra chuyện gì?!

39. Chương 39: Người Mới Nhập Đoàn (7)

Mặt đường mặc dù có chút gồ ghề, nhưng Hummer và xe thùng đựng hàng đã qua nâng cấp vẫn vững vàng như bình thường.

Hoàng hôn, mặt đường bởi vì động đất mà sụp đổ, phải đi một vòng, tới bây giờ đoàn xe mới tới được nhà máy hóa chất.

Đây là một khu công nghiệp, nhưng lúc này bị bọn quái vật chiếm lĩnh.

Mắt nhìn bọn quái vật cứng còng du dương phía trước, Thẩm Duệ mở bộ đàm hạ lệnh: “Phân tổ, chuẩn bị đánh quái vật.”

Thẩm Duệ hạ lệnh xong, liền quay đầu nhìn sang Thẩm An đang cứng đờ người (nguyên nhân xem chap trước: bị anh Duệ cắn tim:3), khóe miệng Thẩm Duệ giơ lên, trong mắt không che dấu ý cười, tuy rằng hơi đột ngột, nhưng nếu dựa theo trí thông minh chậm tiêu của An An, chỉ sợ mặt thế kết thúc, trong lòng An An hẳn vẫn chỉ là Anh hai tốt ...

Thẩm Duệ nghiêng người, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Thẩm An vẫn đang ngơ ngác chưa lấy lại tinh thần, chỉ chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng Thẩm An đã sợ đến thiếu chút nữa nhảy lên, may mắn Thẩm Duệ sớm chuẩn bị, một phen đè lại, thuận thế ôm bả vai Thẩm An, ý cười trong mắt, ôn nhu không thôi, “An An đang suy nghĩ gì? Sắp đánh quái vật, em muốn tham gia không?”

Khoảnh khắc bị đè lại, thân thể Thẩm An liền đóng băng, trong nháy mắt đó đầu óc hẩn cơ hồ trống rỗng, chớp mũi người được khí tức chỉ thuộc về Anh hai Thẩm Duệ, thường ngày rõ ràng là khí tức ấm áp làm hẩn an tâm, lúc này lại là nóng rực làm hẩn có cảm giác sôi trào!

Trong nháy mắt đó, trong đầu của hẩn khả năng nghĩ vừa rồi, khi hẩn dứt bánh mì cho Anh hai Thẩm Duệ, đột nhiên cảm giác như bị điện giật, cùng với, bị Anh hai Thẩm Duệ đột nhiên hôn môi, tiến quân thần tốc, đầu lưỡi mót vào tê dại như nhũn ra...

Thẩm An lấy lại tinh thần, cảm giác hai má nóng lên, Thẩm An không tự giác quay đầu. Thẩm Duệ nhìn, ánh mắt mềm mại, vươn tay ôm bả vai Thẩm An, nhẹ nhàng xoa xoa hai má Thẩm An, thanh âm có chút trầm thanh ra ôn nhu, “An An, lát lập tiểu đội siêu nhân, em theo anh một tổ được không?”

Thẩm An vừa nghe, đột nhiên lắc đầu, “Anh, em và chị cùng một tổ!”

Thẩm Duệ khẽ nhíu mày, trong lòng không vui, nhưng nhìn ánh mắt Thẩm An có chút thất thố, trong lòng lại mềm nhũn, thầm hít một hơi, được rồi, không thể bức bách quá gấp, vừa rồi đột ngột không dọa An An bỏ chạy cũng đã là cực kỳ khó được.

Nhưng —— cứ như vậy buông tha cũng có chút không cam lòng.

Vì thế, Thẩm Duệ đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ lỗ tai Thẩm An, khẽ cười nói, “Được.” Ngữ khí giống như dỗ dành con nít, làm Thẩm An không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cũng không tự giác xem nhẹ bàn tay đang vuốt ve lỗ tai.

Đoàn xe dừng tại khu an toàn, cái gọi là khu an toàn, là từ phạm vi camera giám thị quyết định, bộ tác chiến lưu thủ thông qua camera theo dõi cảnh giác quái vật bốn phía. Đồng thời, Thẩm Duệ bày kết giới cho khu an toàn. Thiên cơ bí quyết của Thẩm Duệ càng tiến giai, hiệu quả kết giới lại càng mạnh.

Có kết giới của Thẩm Duệ, cùng với camera theo dõi, còn có năm người bộ tác chiến lưu thủ, cùng với ba người Lưu Khiết bộ hậu cần, Bạch Cảnh Khanh, Từ Trường Thiên, an toàn của đoàn xe có thể tạm yên tâm.

Mà tiểu đội siêu nhân phụ trách thanh lý quái vật có hai đội ngũ, phân biệt do Chu Vũ và Thẩm Duệ dẫn dắt.

Khi mọi người nhìn thấy Thẩm An thế nhưng tiến vào đội của Chu Vũ, mà không phải đội của Thẩm Duệ, đều rất là kinh ngạc.

Thẩm Uyển vốn định gia nhập đội của Thẩm Duệ, lúc này nhìn thấy Thẩm An đi qua phía Chu Vũ, kinh ngạc nhìn Thẩm Duệ đang mỉm cười, liền đuổi theo Thẩm An.

Thẩm Uyển lúc này chỉ có một ý tưởng, nhất định là An An tùy hứng cãi nhau với Anh hai!

Anh hai rất thương An An a, từ bé đến bây giờ, mỗi lần An An đi cách Anh hai quá 50 mét thì nhất định là An An tùy hứng, đơn phương cãi nhau với Anh hai, bất quá loại tình huống này cũng chỉ có mấy lần ít ỏi mà thôi.

Bởi vì cho tới bây giờ đều là Anh hai nuông chiều An An, An An yêu cầu gì cũng đều tuyệt đối thỏa mãn, cũng may An An hiểu chuyện, trong dạng siêu cấp cưng chiều thế nhưng không bị phá hư! Đúng là kỳ tích!

Bởi vậy, khi Thẩm Uyển đuổi theo Thẩm An, câu nói đầu tiên chính là hỏi, “An An, em và Anh hai cãi nhau?”

Thẩm An ngẩn ra, cãi nhau? Bọn họ không cãi nhau nha.

Thẩm An dừng bước lại nhìn Thẩm Uyển có chút hưng phấn đang đuổi theo phía sau. Thẩm An yên lặng lau mồ hôi, chị ba rốt cuộc đang hưng phấn cái gì?

Thẩm An lắc đầu, cũng không định giải thích, nhìn Dương Sở Thuần hưng phấn hướng tới một con quái vật, cũng rút mã tấu, vọt tới chỗ quái vật!

Thẩm Uyển nhìn bóng dáng Thẩm An nhằm phía quái vật, ngăn người. Hở? Sao nàng cảm thấy tình huống có chút không đúng lắm a.

Về mặt An An thật mê mang, hơn nữa không có vẻ tức giận sinh khí phần nộ, cái này đại khái cũng không phải cấu kình với Anh hai? Còn có động tác An An đánh quái vật động tác cũng đủ ác, giống như đang phát tiết.

Thẩm Uyển không nói nhiều nữa, đi theo phía sau Thẩm An, vừa đánh quái vừa lặng lẽ chú ý Thẩm An.

Một đao sắc bén cắt yết hầu, tiêu diệt quái vật, Thẩm An chùi vết máu dính trên mặt, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Là từ khi nào bắt đầu? Anh hai có loại tâm tư này đối với hần?

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hần chưa từng hưởng qua tư vị tình yêu, càng không nói đến yêu say đắm, khi còn học trung học, Anh hai ra lệnh tuyệt đối không được yêu sớm, đã từng từng có một lần hơi thích một bạn nữ cũng bởi vì bị Anh hai phát hiện mà từ bỏ ... Lên đại học, lại bởi vì cùng trong nhà náo loạn tính, chỉ lo vui đùa học tập, chỉ lo như thế nào làm cho mình trở nên mạnh mẽ, làm sao có thời gian nếm thử tình yêu?

Mà hiện giờ, cái hộp bị gắt gao khóa kín bỗng nhiên mở ra, khi chân tướng dùng phương thức trở tay không kịp, mặc kệ hần có nguyện ý hay không mở ra ở trước mặt của hần, hần mới giật mình, thì ra những hành vi tưởng chừng biểu hiện tình anh em, nuông chiều của Anh hai dành cho hần, lại là ái muội ám chỉ ý nghĩa như vậy?!

Có người anh nào sẽ thân mật hôn môi em trai?

Có người anh nào sẽ bởi vì em trai có tình cảm nồng lũng với bạn nữ mà giận dữ? Đúng rồi, lần đó, chính là một lần duy nhất, Anh hai đối mặt với hần, dùng một buổi tối nghiêm túc nói cho hần biết yêu sớm là vô ích, yêu sớm là không thể ...

Lại có người anh nào sẽ ngủ cùng giường với hần? Chỉ dùng ánh mắt ôn nhu nhìn hần giống như nhìn báu vật duy nhất thiên hạ ... Khi đó, hần chỉ là cảm thấy hạnh phúc, có Anh hai cường đại như vậy lại yêu thương hần ... Ngốc hồ hồ thể nhưng không phát hiện, ánh mắt Anh hai căn bản giống như ánh mắt Từ Trường Thiên nhìn Bạch Cảnh Khanh là độc nhất vô nhị!

“An An cẩn thận!” kinh hô đột ngột làm Thẩm An lấy lại tinh thần!

Trước mắt đột nhiên xuất hiện gương mặt hư thối dữ tợn, Thẩm An theo bản năng rút lui, phía sau đột nhiên bay tới cầu lửa, đốt quái vật dữ tợn rít gào.

Thẩm An lại nhân cơ hội chém xuống một đao, thành công đem quái vật kia tiêu diệt!

Thẩm An chột dạ lau mồ hôi, vừa rồi hần thật thần.

“An An, em rốt cuộc làm sao vậy?” Thẩm Uyển vung tay, thu hồi ngọn lửa, nghiêm túc nhìn Thẩm An, lớn tiếng hỏi, “Trong chiến đấu lại phân tâm!? Em rốt cuộc đang làm cái gì!”

Mà lúc này Thẩm Duệ nhẹ nhàng nâng tay, một đám khói màu tím đen hiện lên, mấy con quái vật vừa gầm rú xông tới phía bọn họ đã bị sương khói bao phủ, ngay sau đó liền hóa thành tro bụi.

Ngải Hiếu Sơ nuốt nuốt nước miếng, trong lòng hưng phấn lại kinh sợ. Aaa! Thẩm đại nhân thật bá đạo (gào thét – ing)!!

Thẩm Duệ rũ tay, nhìn về phía bên trái, trong vài người đứng bên trái cách đó không xa có một người là An An của hần, mà vừa rồi, hần đã thấy An An thiếu chút nữa bị quái thú quơ trúng. Thẩm Duệ nhíu mày, sao An An lại không cẩn thận như vậy? Quả nhiên là đột nhiên vạch trần ái muội làm An An chấn động quá lớn sao?

Thẩm Duệ suy xét hay là hiện tại đi qua đem An An về bên cạnh mình?

Mà lúc này Thẩm An đang tỏ vẻ cảm tạ với mấy người Dương Sở Thuần và Chu Vũ quan tâm hần.

“Thật xin lỗi, làm mọi người lo lắng, tôi sẽ cẩn thận.” Thẩm An áy náy cũng có chút ngại ngùng nói.

Hắn thật sự không nên thất thần trong lúc chiến đấu! Quá nguy hiểm!

Chu Vũ mặt không đổi sắc gạt đầu, đưa tay nhấn đầu Dương Sở Thuần, đem Dương Sở Thuần còn muốn lải nhải xách đi!

Thật không có mắt nhìn! Không phát hiện Thẩm Uyển phát tay đuổi người sao?

Đội Chu Vũ, Dương Sở Thuần cùng với các thành viên bộ tác chiến rời đi, Thẩm Uyển lập tức hai tay chống nạnh, nhìn chằm chằm Thẩm An, lấy tư thế không được phản kháng hỏi, “Nói! Em cùng Anh hai rốt cuộc làm sao vậy?”

Thẩm An giật giật môi, rầu rĩ xoay người, “Không có gì.”

“Không có gì?” Thẩm Uyển nhướn mày, đưa tay lôi kéo Thẩm An, “An An!! Vừa rồi thiếu chút nữa em chết rồi có biết hay không?!”

“Em sẽ không tái phạm sai lầm như vậy!” Thẩm An xoay người, nhìn chằm chằm Thẩm Uyển, nghiêm túc nói, “Chị đừng hỏi, em và Anh hai chuyện gì cũng đều không có!”

Thẩm Uyển khó thở, nhưng nhìn bộ dáng Thẩm An cố chấp mím môi gắt gao, Thẩm Uyển đành phải buông tay ra, bất đắc dĩ dặn dò, “Mặc kệ phát sinh chuyện gì, An An, em còn có chị, còn có ba mẹ, em không cần xăng bậy biết không?”

Thẩm An dạ một tiếng, Anh hai có loại tâm tư này đối với hắn tuyệt đối không thể để cho những người khác biết đến! Đặc biệt là ba mẹ. Phải biết, Anh hai là kiêu ngạo của bọn họ! Làm bọn họ kiêu ngạo, sao có thể có loại chuyện này phát sinh?

Thẩm An thu hồi suy nghĩ rối rắm, tiếp tục thanh lý quái vật.

Thẩm Uyển nhìn bóng dáng Thẩm An, nghĩ nghĩ, cúi đầu ẩn vào đồng hồ.

Thực nhanh, tai nghe liền truyền ra giọng Thẩm Duệ, “Tiểu Uyển, An An thế nào?”

“Anh, anh và An An làm sao vậy? An An hơi quái quái, vừa rồi còn thất thần trong chiến đấu!” Thẩm Uyển hạ giọng hỏi.

Thẩm Duệ trầm mặc một hồi, thản nhiên nói, “Không có gì, chỉ là đột ngột biết chuyện cần biết không thể tiếp thu mà thôi. Không có việc gì.”

Thẩm Uyển vừa nghe, ngẩn ngơ, theo bản năng nhìn Thẩm An đang giết quái vật phía trước, biết chuyện cần biết không thể tiếp thu???

Có ý gì?? Chẳng lẽ Anh hai ... thổ lộ?!

40. Chương 40: Người Mới Nhập Đoàn (8)

Thẩm Uyển còn muốn hỏi lại, nhưng Thẩm Duệ trực tiếp ngắt liên lạc, vung tay lên, đã đem một đám sương khói bao lấy bọn quái vật bị nhóm Ngải Hiểu Sơ phần đầu “Cắt” quái ——

Đội sương khói chậm rãi rút đi, nhóm người Ngải Hiểu Sơ trừng lớn mắt, quái vật đâu? Quái vật đâu?

Mà một bãi chất lỏng ở đằng kia là sao?!

—— hử, ăn mòn?!

Ngải Hiểu Sơ và Tổng Binh nhìn thoáng qua, lông mày Ngải Hiểu Sơ run lên, cổ rút lui. Trời đất! Đều trực tiếp ăn mòn! Nhìn một bãi chất lỏng trên mặt đất, Ngải Hiểu Sơ kinh hãi, thì ra năng lực của Thẩm đại nhân còn có thể dùng như vậy?!

Đây rốt cuộc là dị năng gì a ta thao!

Bất quá... Nhìn khuôn mặt Thẩm đại nhân cười mỉm, nhưng trong mắt là lạnh lùng, Ngải Hiểu Sơ và Tống Bình lần thứ hai liếc nhau, hai người đều lặng lẽ lui về phía sau ba bước, Thẩm đại nhân lúc này tâm tình cực kỳ không tốt a.

Lúc này trong lòng Thẩm Duệ thật lo lắng phiền toái, mà bên kia Thẩm An cũng là dần dần bình tĩnh trở lại.

Nếu không hiểu rõ, cũng không muốn hiểu, như vậy, liền tạm thời không đi quản hấn! ——

Thẩm An thầm nghĩ, Anh hai sẽ không bức bách hấn, cho nên, tạm thời cứ như vậy là được!

Thẩm An nắm tay! Âm thầm khuyến khích bản thân!

—— không sai, đây là ý tưởng Thẩm An gọi là học đà điều trốn tránh.

Mà nếu không như vậy, Thẩm An thật sự không biết nên làm như thế nào?

Thăng thăng nói với Anh hai, về sau không cần như vậy, bọn họ là anh em, làm anh em cả đời không tốt sao?

Nếu thật có thể làm anh em cả đời, Anh hai của hấn, Anh hai khôn khéo cứng cỏi cường đại ưu tú như vậy, tại sao lại làm ra hành động như vậy đối với hấn?

Cái khăn che ái muội mông lung bị vạch trần, mọi thời điểm hấn đều thấy rõ từng giọt từng giọt hấn cùng Anh hai ... Anh hai hao hết tâm tư lựa chọn trường học cho hấn, lựa chọn bạn hữu “An toàn vô hại” có thể kết giao, hữu ý vô ý tiếp xúc các mối giao tế của hấn, cuộc sống sinh hoạt ...

Đặc biệt sau khi nhập ngũ tòng quân, thường xuyên điện thoại, thư từ, hỏi han ân cần quan tâm, hữu ý vô ý dẫn đường hấn nên học tập như thế nào, nên sinh hoạt như thế nào, nên ở chung với bạn bè như thế nào ...

Anh hai đều hao hết tâm tư? Mà đối với loại hao hết tâm tư này, hấn không biết nên làm như thế nào? Trong lòng thật phức tạp, có chút chua xót, có chút ngọt ngào.

Nhưng nếu tiếp thu, trước không đề cập tới huyết thống giữa anh em bọn họ, chỉ cần nói tới tình cảm, Thẩm An thật sự không biết tình cảm của hấn đối với Anh hai cũng giống như Anh hai đối với hấn?

Cho nên, tạm thời như vậy, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi.

Thật là điều thật ích kỷ có phải hay không?

Nhưng hấn không có lựa chọn nào khác.

Trong lòng dần dần rõ ràng bình tĩnh, Thẩm An liền phấn chấn lên, đưa tay bắn ra cột nước cản trở quái vật tiến tới, sau đó xông lên trước vùng đao chém một phát!

Theo bọn họ thanh lý và tiến lên, Thẩm An nhìn nhà máy hóa chất XX gần ngay trước mắt, trong bất tri bất giác, bọn họ một đường thanh lý quái vật đã đến mục đích ——nhà máy hóa chất XX.

Chu Vũ tiến lên, quét mắt bốn phía một vòng, liền mở đồng hồ liên hệ Thẩm Duệ.

“Chúng tôi đã đến.”

“Được!” Lời nói Thẩm Duệ quá ngắn, trong giọng nói còn có một tia sáng giọng.

Chu Vũ ngẩng đầu nhìn Thẩm An tựa vào một bên trên tường nhắm mắt nghỉ ngơi, hai anh em này là làm mình làm mẩy? Hay là Thẩm đại nhân rốt cục nhịn không được một hơi đem người ăn, kết quả ăn quá lợi hại, vì thế Thẩm An đệ đệ phát giận? Chu Vũ mặt không đổi sắc trong lòng yy.(=]])

Mà không đợi Chu Vũ yy xong, Thẩm Duệ liền bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện bên cạnh Thẩm An!

Thẩm An hoảng sợ, mở to mắt, đã bị Thẩm Duệ đưa tay ôm, người bốn phía cũng hoảng sợ, nhưng hoảng sợ xong, nhìn Thẩm Duệ ôm chặt Thẩm An đang cau mày, liền giật mình, sau đó, khôi phục tự nhiên tốp năm tốp ba tản ra.

Vì thế, mảnh đất trống xung quanh Thẩm An xuất hiện im lặng quỷ dị.

“An An...” Thẩm Duệ thấp giọng, đưa tay kéo Thẩm An về mặt co quắp tới gần, hoãn hoãn biểu tình, ôn nhu nói, “Vừa rồi sao An An lại không cẩn thận như vậy? Trong chiến đấu thất thần? Loại chuyện này sao lại có thể phát sinh!”

“Em biết sai. Về sau em tuyệt đối sẽ không tái phạm.” Thẩm An rũ mắt, không kháng cự Thẩm Duệ ôm và hô hấp thân mật gần trong gang tấc, cố gắng thả lỏng, ra vẻ bình thường nhẹ giọng nói.

Thẩm Duệ lẳng lặng nhìn chằm chằm Thẩm An, Thẩm An tránh được ánh mắt của hắn, cái này hắn có thể lý giải, An An bây giờ còn chưa thể tiếp thu, nhưng lúc này, hắn cảm nhận được An An trốn tránh chưa xót là xảy ra chuyện gì?!

Nhưng Thẩm Duệ không ép hỏi nữa, tuy rằng đại bộ phận thời điểm An An đều nhu thuận nghe lời, nhưng quật cường trong lòng An An cũng không thể xem nhẹ, nhưng Thẩm Duệ cũng chỉ buông lỏng cái ôm, chuyển thành nắm tay, ôn nhu nói, “Vay em nhớ kỹ, về sau không thể tái phạm.”

Thẩm Duệ không nói nữa, liền thông báo cho Chu Vũ: “Lão Chu, làm việc!”

Chu Vũ ừ một tiếng, liền gọi Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ đang chơi trèo tường, hướng cửa chính đi đến.

Dương Sở Thuần vừa nghe nói làm việc, hưng phấn chạy tới, ai nha, quái vật đều bị bọn họ thanh lý sạch sẽ, cũng không biết nhà máy hóa chất XX này có bảo bối gì không, nói tới, hắn rất nhớ chân gà nướng a! Không biết nơi này có chân gà nướng không, cho dù không có chân gà nướng, có một cánh gà băm băm cũng không tồi a!

Vì thế, mọi người sôi nổi du dương trở lại.

Nói là du dương, thật ra là phân công nhau đi nghiên cứu địa hình, nhìn xem phụ cận có cần chú ý gì không, nghiên cứu địa hình xong cho ra một cái kết luận, cái chỗ này thật sự sẽ có người sống sao?

Rất hui quanh rất yên lặng! Nhóm quái vật chít chít gầm rú đều bị bọn họ thanh lý xong rồi, hơn nữa cái quá trình thanh lý này không thể nói là chậm rãi, nhưng cũng là vừa đánh vừa náo loạn, nếu thật có người đã sớm chạy đến cầu cứu rồi! Được rồi, cho dù chạy không được, giờ bọn họ đánh xong quái thú tính toán kết thúc công việc cũng nên đi ra chứ?

Vì thế, Chu Vũ đại diện quần chúng phát ra nghi hoặc, “Nơi này thật sự còn có người sống?”

Thẩm Duệ rũ mắt phát ra ngũ giác cảm ứng một chút, nhú nhú mảy, có chút cảm ứng, nhưng thật nhạt, cũng không biết là chuột gián linh tinh động vật nhỏ ngoan cường, hay là người sống, vì thế lắc đầu nói, “Không biết, vào xem đi.”

Cho dù không có người sống, dụng cụ trong nhà máy hóa chất này tin tưởng nhất định làm Bạch Cảnh Khanh có hứng thú.

Hơn nữa Bạch Cảnh Khanh đặc biệt cường điệu, đây nhà máy hóa chất có cấp bậc giữ bí mật.

Có cấp bậc giữ bí mật, cũng nghĩa là ... Nơi này sẽ có thứ tốt!

Thẩm Duệ nhìn chằm chằm nhà máy hóa chất trước mắt, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang. Thẩm An bị Thẩm Duệ dắt tay, trong lòng không tự giác ngược lại thuận theo, cất bước đi vào nhà máy hóa chất, Thẩm An và Thẩm Duệ tại cùng thời gian phát giác không thích hợp!

Thẩm Duệ rùng mình, theo bản năng đem Thẩm An kéo vào trong ngực, lên tiếng đối với mấy người Chu Vũ hô, “Cẩn thận!”

Đồng thời đưa tay phóng ra kết giới!

Mà ngay khi Thẩm An tại phát giác không thích hợp, cũng đã đưa tay chém ra roi nước, đánh lui mấy con quái vật tấn công tới!

Mấy người Chu Vũ sau khi nghe tiếng Thẩm Duệ tức khắc phản ứng, Dương Sở Thuần phát tay dựng tường không khí! Ngải Hiểu Sơ và Chu Vũ, Thẩm Uyển phân biệt công kích!

Sau khi Thẩm Duệ lập kết giới, mấy con quái vật cũng không thể tới gần, rõ ràng liền bị mấy người Chu Vũ dùng dị năng ngược chết!

Đợi sau khi con quái vật cuối cùng bị Ngải Hiểu Sơ dùng đao gió chém rơi đầu, Thẩm An giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, mới một phút ba mươi giây!

Nhưng, cũng đầy đủ làm người run như cây sậy!

Nếu bọn họ không sắc bén phát giác nguy hiểm, một khi mấy con quái vật tới gần, cho dù bọn họ thường ngày nghiêm chỉnh huấn luyện, cũng sẽ nhất thời bối rối, nói không chừng sẽ có người hy sinh!

Bất quá, vì sao những con quái vật đó có thể lặng yên không một tiếng động tới gần họ? Mà vừa rồi, người của bọn họ đi điều tra địa hình lại không phát hiện quái vật? Nói cách khác, những quái vật này là được che dấu?

Thẩm Duệ buông lỏng tay đang gắt gao ôm hông Thẩm An, giải trừ kết giới, nhắc chân muốn đi vào. Thẩm An cả kinh, theo bản năng giữ chặt tay Thẩm Duệ, “Anh! Nguy hiểm!”

Liền đi vào như vậy quá nguy hiểm! Nếu còn có phục kích thì làm sao?!

Thẩm Duệ quay đầu, nhìn vẻ mặt Thẩm An vẻ mặt lo lắng, không khỏi mỉm cười, tâm tình vốn có chút âm u vì bị phục kích ngược lại sáng lạn rất nhiều, vì thế đưa tay vỗ vỗ đầu Thẩm An, trấn an, “Không sao, anh đi xem.”

Thẩm Duệ nói xong, đi vào, đưa tay vung lên, một lần nữa lập kết giới. Thẩm An vốn định đi theo đã bị kết giới chặn trở về. Lòng Thẩm An trầm xuống, tay không khỏi nắm chặt, loại cảm giác chỉ có thể đợi trong phạm vi an toàn do Anh hai lập ra, thật sự là bất lực chịu không nổi!

“An An, em quên sao? Anh hai rất mạnh.” Thẩm Uyển đi đến bên cạnh Thẩm An, thấp giọng nói.

Thẩm An rầu rĩ dạ một tiếng, hơi hơi buông lỏng tay ra, hẳn đương nhiên biết Anh hai rất mạnh, nhưng việc này cùng với hấn lo lắng cho Anh hai có liên quan sao?

“Chị nói An An nè, em không cùng Anh hai làm mình làm mẩy?” Thẩm Uyển xem xét bộ dáng Thẩm An lo lắng, không khỏi cười hắc hắc, ghé sát, nhỏ giọng hỏi.

Thẩm An sững sốt, lập tức thấp giọng nói, “Chị, em đã nói rồi, em không cùng anh hai cãi nhau!”

Thẩm Uyển liếc mắt xem thường, nàng mới không tin đâu!

Nhưng thấy Thẩm An không muốn nói, Thẩm Uyển cũng không ép hỏi tiếp, giương mắt nhìn bên ngoài kết giới, Thẩm Duệ đang ngồi xổm nhìn quái vật, từ góc độ này, Anh hai Thẩm Duệ của nàng thật sự là tuần mỹ, bất đồng với Cao Phi tiêu sái, bất đồng với Bạch Cảnh Khanh tinh xảo, Anh hai Thẩm Duệ là loại ôn nhả tuần tú, có lẽ vừa nhìn thấy chỉ cảm thấy người nam nhân này bộ dạng xinh đẹp, nhưng nếu nhìn lâu sẽ phát hiện, người nam nhân này là một chai rượu đỏ lâu năm, càng thử càng thơm... Cổ tình người nam nhân này lại là cường đại cơ trí, bác học quảng đại, có lẽ ưu tú chính là dùng để hình dung người nam nhân này ——

Chỉ là vì sao Anh hai chỉ muốn duy nhất một mình An An??

Thẩm Uyển nhìn Thẩm An đứng yên lặng bên cạnh, ngón tay vẫn gắt gao nắm chặt thành quyền, trong mắt xẹt qua một tia sầu lo, nếu An An không có cách nào hồi báo tình cảm giống vậy, Anh hai sẽ làm như thế nào?

Trong khi Thẩm Uyển sầu lo trong lòng, Thẩm Duệ bên ngoài kết giới lại cười ôn hòa, quái vật thật bình thường, cùng với đám bọn họ từng gặp qua cũng không có gì bất đồng, bất quá có lẽ còn có chút bất đồng, uhm, cái này là chuyên nghiệp của Bạch Cảnh Khanh, lát nữa gọi Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ kiêng về một con cho Bạch Cảnh Khanh nghiên cứu một chút.

Bất quá, hiện tại, phải tìm ra có nguồn không chế, đúng, phải là không chế, nếu không thì với năng lực của quái vật, phải có người không chế quái vật mới biết phục kích.

Thẩm Duệ đứng lên, nhìn cửa lớn trước mắt cách đó không xa, ôn hòa cười, giơ tay lên, mở liên lạc, đồng thời mở loa to, phóng to âm thanh.

“Lão Lưu, Phương Hiểu Thanh có ở đó không?”

“Có, có vấn đề gì không?”

“Chúng tôi đã đến nhà máy hóa chất XX, cậu bảo Phương Hiểu Thanh nói một chút đặc thù ba của cô ta, chúng tôi tiện tìm người.”

41. Chương 41: Người Mới Nhập Đoàn (9)

Đầu kia Lưu Khiết ngẩn ra, quái, đến nhà máy hóa chất tùy tiện rống một hai tiếng ai là ba Phương Hiểu Thanh ba là được rồi chứ? Sao còn cần hỏi cần thận rõ ràng như vậy? Bất quá Thẩm Duệ chưa bao giờ làm việc vô ích, trong đó tất có nguyên do đi? Liên gọi Phương Hiểu Thanh, thời điểm Phương Hiểu Thanh tới rất kích động, đại khái là không ngờ Thẩm Duệ nhanh như vậy có thể tới nhà máy hóa chất đó, vì thế, giọng Phương Hiểu Thanh kích động thông qua loa của Thẩm Duệ phóng to làm tất cả mọi người ở đây nghe được rành rạch.

“Ba của tôi cao khoảng một mét sáu, gầy teo, ánh mắt rất to, rất thích tròng người, tóc thừa thớt, thích mặc áo khoác trắng giống bác sĩ, còn thích cầm châm đồng trong tay ...” Phương Hiểu Thanh tình tứ từng lời còn chưa miêu tả xong, Ngải Hiểu Sơ trong kết giới phía sau liền cầm khải nói, “Châm đồng thật to a.”

— lúc này, xuất hiện một lão già đối mặt với Thẩm Duệ đang mỉm cười. Lão già trước mặt nhỏ con, hơi thấp, gầy yếu, ánh mắt thật to, tròng Thẩm Duệ, ánh mắt cực kỳ sắc bén, hơn nữa mẫn cảm sát ý, tóc thực thừa thớt, hoặc là nói — hói đầu?

Trên người là áo khoác dài bác sĩ không sai, nhưng đã bẩn nhìn không ra màu trắng.

Trong tay cầm theo châm đồng, hoặc là nói, đó là vũ khí gì đó?

Thẩm Duệ cắt đứt thông tin, cười nhìn về phía lão già, “Xin chào, tôi là Thẩm Duệ, con gái ngài nhờ chúng tôi đến tìm ngài.”

Lão già tròng mắt, nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ đứng thong dong, nụ cười trên mặt vẫn như cũ rất là thân thiết.

Lão già tròng mắt nhìn một lúc lâu, mới âm trầm trầm nói, “Cho con gái tôi tới gặp tôi!”

Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “Có thể.” Mở đồng hồ thông tin ra, ôn hòa nói, “Lão Lưu, đã tìm được Phương giáo sư, cậu tìm người mang Phương Hiểu Thanh lại đây nhận thức.”

“Hiểu được.”

Thẩm Duệ lại hướng lão già, cũng chính là Phương Bình mỉm cười gật đầu, đưa tay giải trừ kết giới, vì thế, Thẩm An lập tức vọt tới bên cạnh Thẩm Duệ, cảnh giác nhìn Phương Bình, quay đầu nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ đối với việc Thẩm An ngay lập tức vọt tới bên cạnh mình cực kỳ vừa lòng, đưa tay vuốt ve tóc Thẩm An, liền dắt Thẩm An tay đi tới một bên, còn những người khác có người thì tò mò đánh giá lão già, có người ngồi xổm trên mặt đất thấp giọng trao đổi nghiến cừu về mấy con quái vật, mà Dương Sở Thuần hai lần ba lượt muốn đi sờ sờ châm đồng đặc biệt trong tay lão già đều bị Chu Vũ lôi lại.

Thẩm An nhìn bộ dạng Dương Sở Thuần giống như cún con nhìn chăm chăm khúc xương nhiều nước miếng, không khỏi mỉm cười.

Thẩm Duệ nhìn thấy, liếc Dương Sở Thuần một cái, ngón tay bắn ra, Dương Sở Thuần liền bùm một phát, quỳ xuống. Chu Vũ nhìn, gương mặt nhìn sang Thẩm Duệ, đã thấy Thẩm Duệ mỉm cười mang Thẩm An đi xa.

Chu Vũ hừ hừ, kéo Dương Sở Thuần đang mờ mịt không hiểu gãi đầu, thấp giọng nói, “Mấy ngày này cách Thẩm An xa một chút.”

Dương Sở Thuần không hiểu, “Hử? Tại sao vậy?”

“Cậu nghe theo là được.” Chu Vũ nhần mảy. Hôm nay Thẩm đại nhân âm dương quái khí, Thẩm An cũng khó chịu giống Thẩm đại nhân, mấy ngày nay thức thời không cần đâm đầu vào rủi ro!

Dương Sở Thuần tuy rằng không hiểu, nhưng không để ý, ánh mắt tiếp tục sáng lấp lánh đảo quanh cái mâm đồng to kia.

Mà, lão già kia, cũng chính là Phương Bình, nhìn đám người mặc đồng phục đen thống nhất, giày quân đội, biếng nhác đi tới đi lui, trong đó còn có một người ánh mắt sáng lấp lánh theo dõi mâm đồng mâm đồng trong tay lão ...

Trong góc phòng còn có người lấy mì ăn liền ra gặm?!

Phương Bình khoe miệng run rẩy. Mẹ nó!! Những người này là tới làm chi?! Rốt cuộc là có đánh cướp hay không? Mẹ nó còn cấp lão tử chơi bài! Người nha hần là chơi tứ quốc mạt trượt a!!

—— khiến cho lão già hần ra vẻ nghiêm chỉnh tử thủ cửa hiện tại cứ đứng ở cửa đón gió... nhìn như một lão nhân ngốc a!

Phương Bình không bình tĩnh nổi. Mới đầu lão tưởng thế lực nào đó đến cướp đoạt đồ vật, vì thế lão thả mấy con quái vật lão khổng chế được, lại không ngờ những người này thật quái dị, không đơn giản bị công kích, còn giải quyết hết đám quái vật. Lúc này lão kinh sợ, cũng cảnh giác!

Sau khi thiên thạch va chạm địa cầu rồi bị hôn mê, lão bắt đầu phát ra tín hiệu cầu cứu, những thứ kia quá mức quan trọng, đặc biệt sau khi toàn bộ nhà máy hóa chất trừ hần ra, những người khác đều biến thành quái vật, hần càng thêm không dám tùy ý rời đi, tử thủ nơi này chỉ vì chờ quốc gia phái người đến tiếp thu! Phải biết, tư liệu và thiết bị nơi này một khi bị truyền đi ra ngoài, sẽ tổn thất rất lớn cho quốc gia!

Nhưng, mấy ngày này, một người cứu viện cũng không thấy, tín hiệu cầu cứu phát ra như trâu đất xuống biển!

Thật vất vả chờ, lại là một đám người quái dị như vậy, thật mạnh, mặc đồng phục thống nhất, trên cánh tay có biểu tượng chữ thập như vậy là cái tổ chức gì?

Mẹ nó, không lẽ vận khí lão kém như vậy đụng vào cái tổ chức kì quái nào chứ?

Kỳ quái nhất —— là nam nhân kia, nhìn qua nhã nhặn ôn hòa, cũng không phải tráng hán, nhưng lão là người luyện võ từ nhỏ xem ra nam nhân đó rất mạnh! Nam nhân đó tựa hồ có thể làm ra một phòng hộ, hần nhìn xem rõ ràng. Lúc ấy hần chỉ thấy người nam nhân này ngón tay run lên, vẽ cái nửa vòng tròn, sau đó đám quái vật liền không thể đến. Mà người nam nhân này tựa hồ thật nhẹ nhàng, không giống lão, chỉ thả quái vật bị khổng chế ra cũng đã thở hồng hộc, mệt mỏi không thôi. Người nam nhân này lại không e ngại lão, đi ra khỏi phạm vi phòng hộ, một thân thanh thản, tự nhiên thông dong, mỉm cười, sau đó ấn đồng hồ, lần này hần cố ý nhìn cẩn thận, là một cái thiết bị liên lạc. Lợi hại!

Đồ vật tiên tiến như vậy lão biết quốc gia cũng có, nhưng đều bảo lưu trong tay đám người có đặc quyền.

Chẳng lẽ người nam nhân này là do đám người quyền phái tới?!

Phương Bình nắm chặt mâm đồng trong tay, hần cùng các đồng nghiệp hao hết tâm tư, thật vất vả nghiên cứu được thứ đó, cũng không phải là làm công cụ thăng quan phát tài cho đám người đó!

Nếu như thế, lão thà rằng đem chúng nó hủy diệt!

Phương Bình nhìn về phía nam nhân kia —— Thẩm Duệ!

Lúc này, Thẩm Duệ đang cùng Thẩm An đứng ở một bên, nhìn Thẩm Uyển cười hì hì nhai mì ăn liền.

“Chị, hay là ăn bánh mì đi.” Thẩm An nhin không được mở miệng, mì ăn liền ăn nhiều sẽ nóng trong người.

Thẩm Uyển cắn một miếng, nhai rộp rộp, mơ hồ không rõ nói, “Vẫn là mì ăn liền ăn ngon hơn.”

Thẩm An nghe, nhin không được đen mặt, cũng may thể chất chị ba đặc biệt, ăn nhiều thức ăn nhanh thể nhưng cũng không mập!

Thẩm Duệ mỉm cười nhìn Thẩm An cùng Thẩm Uyển nói chuyện, tay vẫn như cũ nắm chặt tay Thẩm An, mà cũng không biết Thẩm An có phát giác hay không? Vẫn như cũ tùy ý để Thẩm Duệ dắt tay.

Thẩm Duệ trong lòng sung sướng, không bài xích, là hiện tượng tốt, mâu thuẫn bất an thì nghĩa là trong lòng kỳ thật vẫn là có chút thích.

Nếu là hoàn toàn vô cảm, thì đã sớm tránh không kịp.

—— cho nên, hiện tại, vẫn nên chậm hỏa hãm cho nhừ.

Bởi vậy, Thẩm Duệ cũng chỉ dắt tay Thẩm An, cũng không làm ra cử chỉ quá mức.

Sắc bén phát giác tầm mắt Phương Bình, Thẩm Duệ vẫn như cũ dắt tay Thẩm An, mỉm cười gật đầu với Phương Bình, tươi cười bình thản vô hại.

Thời điểm Thẩm Duệ quay đầu nhìn về phía Phương Bình, trong nháy mắt Thẩm An liền phát giác.

Có lẽ là bởi vì thân mật giữa hai người, Thẩm An có thể ngay lập tức phát hiện hành động của Thẩm Duệ.

“Anh, làm sao vậy?” Thẩm An thấp giọng hỏi.

“A, không có gì, đại khái là tò mò lai lịch của chúng ta thôi.” Hai huynh đệ thấp giọng nói chuyện, Phương Bình đã hấp tấp đi đến gần.

Thẩm Uyển xem xét, tựa vào trên tường, vẫn như cũ chậm rãi cắn mì ăn liền. Thẩm An thì tò mò đánh giá đối phương một chút, trọng điểm tự nhiên ở chỗ châm đồng trong tay đối phương.

“Mấy người là ai phái tới?!” Phương Bình hùng hổ hỏi.

Thẩm An nghe Phương Bình lớn giọng, không khỏi lấy làm kỳ lạ, nghe Phương Hiểu Thanh nói là từ nhỏ luyện võ, Phương Bình cũng đại khái là một gia đình luyện võ, quả nhiên người luyện võ thân thể thật tốt. Phương Bình nhìn qua không thua kém ba nhà mình, giọng thật đúng là vang dội mười phần a.

“Giáo sư đừng hiểu lầm, trên đường đi chúng tôi cứu được con gái của ông, cô ấy thỉnh cầu chúng tôi tiến đến cứu ông, chúng tôi mới đến.” Thẩm Duệ mỉm cười nói.

Phương Bình trừng mắt, “Cậu lừa ai đó?! Mấy người đều mặc đồng phục, là tổ chức gì phái tới?”

Thẩm Duệ bật cười, “Giáo sư hiểu lầm, bởi vì chúng tôi trước là một công ty gia đình, hiện tại chạy nạn bên ngoài, mặc đồng phục để tiện quản lý.”

Phương Bình tựa hồ còn không chịu tin tưởng, mà lúc này, giọng Phương Hiểu Thanh liền vang lên, “Ba!”

Phương Bình nghe, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức kích động quay đầu, nhìn con gái lão Phương Hiểu Thanh đang chạy tới, thiếu chút nữa khóc ròng, “Hiểu Thanh a!”

Hai cha con ôm nhau khóc ồ lên, những người khác thấy, đều ăn ý yên tĩnh lại, cũng lặng lẽ xoay người, mọi người đều cũng có người thân, đối với cảnh tượng cha con đoàn tụ này cũng có chút cảm khái.

Thẩm Duệ cũng dắt tay Thẩm An đi đến một bên.

Thẩm An nhìn cha con Phương Bình đoàn tụ khóc ròng, khóe miệng không khỏi tươi cười, thật tốt, trong mặt thể còn có thể đoàn tụ thật may mắn.

“Vui vẻ?” Thẩm Duệ cúi đầu hỏi Thẩm An đang cười.

Thẩm An thành thật gật đầu, “Dạ, vui vẻ vì bọn họ.”

“Anh cũng rất vui ...” Thẩm Duệ thấp giọng nói.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ.

“Bởi vì có An An ” Thẩm Duệ mỉm cười chậm rãi nói.

Thẩm An nghe vậy, ngẩn ra, nhìn ý cười trong mắt Thẩm Duệ, còn có nụ cười vui vẻ không hề che dấu sung sướng, Thẩm An trong lòng nhất thời phức tạp, ngọt ngào, chua xót, làm hấn trong lúc nhất thời không biết nói gì đáp lại.

Lại nói phía Chu Vũ, mắt nhìn Thẩm Duệ và Thẩm An cách đó không xa, chăm chú? nhìn bọn họ nắm tay, nhịn không được quay đầu nhìn Dương Sở Thuần đang cười hi hi ha ha với Thẩm Uyển. Chu Vũ đi tới, không thêm phân trần liền kéo Dương Sở Thuần đi. Dương Sở Thuần có chút mờ mịt, nhìn Chu Vũ, “Đội trưởng, có việc?”

“Cần phải đi!” Chu Vũ nói xong, mắt nhìn Thẩm Uyển, đột ngột nói, “Kỳ thật Cao Phi không tồi.”

Thẩm Uyển sững sốt. Hở? Làm chi nhắc Cao Phi? Hắc! Chu Vũ đại ca cũng làm bà mối?!

Chu Vũ lôi kéo Dương Sở Thuần đi rồi, Thẩm Uyển chỉ có thể đen mặt dùng sức trừng Chu Vũ.

Chu Vũ kéo Dương Sở Thuần đi đến trước mặt Thẩm Duệ và Thẩm An, hỏi, “Phải đợi bọn họ sao?” Chu Vũ nâng nâng chỉ cha con Phương Bình đang khê trao đổi tại cửa.

Thẩm Duệ nhìn cha con Phương Bình, gật đầu nói, “Đi thôi.”

Ý là không quan tâm? Chu Vũ gật đầu, như vậy xem ra, Thẩm Duệ không có hứng thú với nhà máy hóa chất này?

—— làm sao có thể?

Chu Vũ lôi kéo Dương Sở Thuần ra ngoài, bắt đầu kiểm kê nhân số, cũng chuẩn bị lên xe.

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, thấp giọng hỏi, “Anh, thật sự không chờ bọn họ sao?”

Trên mặt Thẩm Duệ vẫn treo nụ cười, nhưng lại có chút giảo hoạt, “An An cứ đợi xem, khẳng định sẽ có người khóc hô xin chúng ta đem theo bọn họ.”

Thẩm An nghi hoặc, mà ngay khi bọn họ chuẩn bị lên hắc mã số 1 (xe Hummer), Phương Bình đột nhiên vừa vội vàng gào thét, “Khoan lái xe!! Từ từ!!” vừa cất bước đuổi theo, tốc độ cực nhanh làm mọi người trừng lớn mắt. Ngải Hiểu Sơ kinh hô, “Đây là Thiếu Lâm cao thủ sao?!”

Dương Sở Thuần một bàn tay vỗ tới, “Cút! Lão đại gia tóc nhiều vậy không phải người hói đầu!”

Thẩm Duệ nhướn mày với Thẩm An, liền xoay người nhìn về phía Phương Bình đang chống nạnh giận trừng hấn, Thẩm Duệ tốt tính cười, ngữ khí thật là hòa ái, “Phương giáo sư còn có chuyện gì sao?”

42. Chương 42: Người Mới Nhập Đoàn (10)

Phương Bình chống nạnh trừng Thẩm Duệ, mặt ngạo nghễ, lớn giọng quát, “Hai cha con chúng tôi muốn gia nhập đoàn đội của cậu!”

Thẩm Duệ cười mỉm nhìn Phương Bình, “Thật sự ngại ngần, tạm thời đoàn đội chúng tôi không thu người.”

Phương Bình nghe, khó có thể tin trừng Thẩm Duệ, “Cậu cự tuyệt?!”

Thẩm Duệ gật đầu, cười hòa ái, “A, thật sự xin lỗi.”

Sắc mặt Phương Bình cứng lại, còn Thẩm, Duệ xoay người định lên xe.

Phương Bình nóng nảy, vội giữ chặt Thẩm Duệ, vội vàng kêu lên, “Ai! Tên nhóc cậu sao không hỏi gì hết! Lão tử chính là cao thủ! Cao thủ! Cao thủ! Cậu hiểu không?”

Thẩm Duệ quay đầu nhìn Phương Bình, tiếp tục cười, “Vị đại gia này, bình thường tự xưng cao thủ ... thì thường không phải là cao thủ, còn nữa, ngài thật sự cam tâm ném đi những thứ đó?” Thẩm Duệ dù bận vẫn ung dung nói, tùy ý đưa tay, chỉ chỉ cửa nhà máy.

Lần này cả người Phương Bình đều cứng lại rồi.

Thẩm Duệ cười nhẹ, nhưng trong mắt lại sâu thẳm lạnh như băng.

Phương Bình thu hồi ngạo nghễ trên mặt, nghiêm túc nhìn Thẩm Duệ, nói rằng, “Nhóc con, lão nhân muốn nói chuyện riêng với cậu.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, quay lại vỗ vỗ đầu Thẩm An, “An An, em vào trong xe chờ anh.”

Thẩm An gật đầu, xoay người lên xe Hummer số 1, mấy người Chu Vũ thấy Thẩm An lên xe, liền vung tay lên, ý bảo những người khác cũng lên xe.

Vì thế, thật nhanh, những người khác đều kéo lên xe, bên ngoài chỉ dư lại hai người Phương Bình và Thẩm Duệ, a, cách đó không xa còn có Phương Hiểu Thanh sắc mặt khấn trương.

Phương Bình nhìn nhìn bốn phía, nhú mày không vui, “Nhóc con, tôi nói tôi muốn nói riêng với cậu.” đứng ở chỗ này, người trên xe cũng có thể nghe được a.

Thẩm Duệ mỉm cười, đưa tay tạo kết giới ngăn cách, “Phương giáo sư, như vậy sẽ có không vấn đề.”

Phương Bình nghi hoặc, quay đầu hướng phía Phương Hiểu Thanh hét lớn một tiếng, “Con gái, có nghe được không?”

Ánh mắt Phương Hiểu Thanh mờ mịt nhìn sang.

Vì thế, Phương Bình hơi chút yên tâm, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói, “Nhóc con, tôi nghe con gái tôi nói, các cậu là một đoàn đội, quy củ đều nghiêm khắc, nghe nói các cậu muốn đi tây bộ đúng không? Như vậy, cậu mang theo chúng tôi, đương nhiên, chúng tôi cũng sẽ tự lo, sẽ không liên lụy các cậu.”

Thẩm Duệ nhìn Phương Bình, trên mặt cười, lão nhân này đến hiện tại còn muốn ra lệnh?

Phương Bình thấy Thẩm Duệ không nói lời nào, hai tay cầm ở túi quần trong cười như không cười nhìn Phương Bình. Phương Bình thấy thế, lại ra vẻ nghiêm túc nói, “Đương nhiên, tôi còn có một yêu cầu quá đáng, hy vọng cậu có thể bảo hộ đồ vật của tôi, tôi có thể giúp các cậu làm ra thiết bị tinh lọc nước, như thế nào?”

Thẩm Duệ nhìn Phương Bình, vẫn như cũ cười như không cười, “Phương giáo sư, thật xin lỗi, tôi vẫn không thể mang theo hai người.”

Phương Bình nghe, nhất thời nổi giận, “Tên nhóc!! Cậu không cần được một tắc lại muốn tiến một thước!”

Thẩm Duệ lạnh lùng, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt rất nhiều, “Phương giáo sư, tôi nghĩ ông làm hai việc, thứ nhất, muốn mang theo hay không, là tự do của tôi ; thứ hai, tôi tuyệt đối sẽ không mang theo bất cứ người hay đồ vật không minh bạch sẽ đem đến nguy hiểm cho đoàn đội. Cho nên, hiện tại, thỉnh ông tự do ...”

Thẩm Duệ vừa nói vừa chậm rãi đưa tay giải trừ kết giới.

Lúc này, Phương Bình nóng nảy, ồn ào nói “Ai u! Tên nhóc cậu tính tình sao gấp gáp như vậy a?!” Lôi kéo tay Thẩm Duệ,

“Khoan! Tôi sẽ nói, nói thật rõ.”

Thẩm Duệ rút tay về, nhìn nhìn đồng hồ, “Như vậy, xin mời nhanh lên, thời gian của chúng tôi có hạn.” Hắn cũng không muốn dọn dẹp một đám quái vật mới.

Phương Bình thở dài, lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, ngẩng đầu Thẩm Duệ, vẻ mặt nghiêm túc ngưng trọng, “Nhóc con, đây là đồ vật phi thường quan trọng đối với quốc gia, nếu thứ này bị tiết lộ ra ngoài thì hậu quả không tưởng tượng nổi!”

Thẩm Duệ nhướn mày nhìn Phương Bình, lão nhân này không biết tình hình hiện tại bên ngoài sao? Quốc gia? Chỉ sợ quốc gia chỉ còn trên danh nghĩa thôi?

Phương Bình tiếp tục ngưng trọng nói, “Trong này chính là bệnh độc nguy hiểm nhất! —— bệnh độc awd!”

Hử? Bệnh độc?” “Đó là cái gì?” Thẩm Duệ hỏi.

“Đó là một loại bệnh độc có thể đem tế bào toàn thân người đóng băng! Nếu như không có được tề đặc biệt thì vĩnh viễn chỉ có thể đóng băng!” Phương Bình nói cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng Thẩm Duệ nghe, lại hết chỗ nói rồi.

Nếu nói như vậy, bí quyết đóng băng của hắn cũng là bệnh độc awd?!

Nhưng nhìn bộ dáng Phương Bình khẩn trương hề hề, Thẩm Duệ há miệng thở dốc, lại lựa chọn nhắm lại, thôi... nếu không thu, khẳng định tiểu Bạch lại nóng nảy.

“Tôi hiểu được.” Thẩm Duệ gật đầu, cười cười, “Phương giáo sư, có một số việc trước tiên phải nói rõ ràng, đầu tiên, đoàn

đội quy định, phải được trên 90% người đồng ý, ông mới có thể tiến vào đoàn đội chúng tôi, tiếp theo, còn có một tháng thử thách, nếu thông qua một tháng, sẽ chính thức gia nhập đoàn đội, thứ ba, đoàn đội không nuôi kẻ rãnh rỗi, cho dù là người lớn trẻ nhỏ nam nữ đều vậy, cuối cùng, phải tuân thủ quy định .”

“Được, cái này tất nhiên.” Phương Bình nghiêm túc nói xong, dừng một chút, lại cực kỳ nghiêm túc ngưng trọng hạ giọng, “Tôi vừa mới nói cho cậu, ngàn vạn lần cậu phải giữ bí mật!”

Thẩm Duệ bình tĩnh nhìn Phương Bình, mới cũng nghiêm túc, hạ giọng, “Được!”

Vì thế, sau khi Thẩm Duệ phát tay cởi bỏ kết giới, Phương Bình lão đầu liền thí diên thí diên hưng phấn chạy tới chỗ Phương Hiểu Thanh đang lo lắng đợi, còn cao hứng hô, “Hắc! Con gái, chúng ta không cần lưu lạc đầu đường nha!”

Thẩm Duệ nhìn Phương Bình chạy xa, mới ấn đồng hồ, thấp giọng nói, “Tiểu Bạch, mấy người bị tôi đóng băng kia ngàn vạn lần không được nói ra là do tôi làm!”

Đầu kia đồng hồ thông tin Bạch Cảnh Khanh cũng sốt, nhưng vẫn thấp giọng đồng ý.

Thẩm Duệ nhìn Phương Bình hưng phấn lôi kéo Phương Hiểu Thanh nhảy lên xe thùng dừng hàng xe, liền xoay người đi đến Hummer số 1, mở cửa xe cười với Thẩm An, “An An, đi, cùng Anh hai đi gom hàng.”

Thẩm An đi vào nhà máy hóa chất, nhìn nhìn bốn phía, gần như trống không, trừ bỏ mấy dụng cụ rải rác không biết tên, ở giữa dư lại một cái bàn dài trống trơn, nhìn cái bàn này, bình thường hẳn là có đặt dụng cụ, bất quá, chắc đã bị Phương Bình giáo sư cất giấu?

Thẩm An xem xét đằng trước, nhanh như chớp đã không. nhìn thấy người, mấy người cùng vào với họ cũng đã chạy đến kho hàng phía sau nhà xưởng mà Phương Bình giáo sư nói để dọn đồ vật, hiện tại nơi này cũng chỉ còn hắn và Anh hai Thẩm Duệ. Phương Bình giáo sư cũng đi theo nhóm Chu Vũ đến kho hàng, lão nhân kia thể nhưng ồn ào nói thực phẩm đều không trọng yếu, dụng cụ cũng không nhìn một cái, Thẩm An hết chỗ nói rồi, lão nhân này cũng thật đặc biệt.

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ đang nắm tay mình, nhin không được thấp giọng nói, “Anh, chúng ta dọn dụng cụ sao?”

“Không, dụng cụ để Phương Bình giáo sư và nhóm Chu Vũ dọn là được.” Thẩm Duệ lắc đầu, nắm tay Thẩm An ngồi lên bàn dài, Thẩm Duệ cười thần bí với Thẩm An, thấp giọng nói, “An An, em có muốn biết bí mật của Phương Bình giáo sư không?”

Thẩm An cũng sốt, lập tức theo bản năng trả lời, “Không muốn.”

Thẩm Duệ cứng đờ, lập tức bắt đầu xoa đầu Thẩm An, đưa tay bày ra một cái kết giới.

“An An, Phương Bình giáo sư nghiên cứu một loại bệnh độc, có thể đem tế bào người đóng băng, loại bệnh độc này yêu cầu được tế đặc biệt mới giải được.”

Thẩm An vừa nghe, vấn đề thứ nhất chính là, “Anh tin?”

Phương Bình giáo sư thật cổ quái, hẳn kiên trì ở trong này lâu như vậy, các đồng nghiệp đều biến thành quái vật, hẳn đều ở trong này không chịu đi, cũng không đi tìm con gái, đồ vật hẳn muốn bảo vệ chờ quốc gia đến lấy sẽ nhẹ nhàng như vậy nói Anh hai? Nghĩ thấy không thể tin được?

Thẩm Duệ kéo khoe miệng, “Em cứ nói đi?”

Thẩm An xem xét khuôn mặt Thẩm Duệ cười lên rất là ôn nhu, không cần hỏi, khẳng định Anh hai không tin, nhưng vẫn không hiểu, nếu không làm rõ ràng thứ Phương Bình giáo sư mang theo, tương lai nếu đem đến phiền toái cho đoàn đội thì làm như thế nào?

“Anh, vậy vì sao...” Thẩm An không hiểu hỏi.

“Có hai nguyên nhân, một là đoàn đội chúng ta yêu cầu một vị chuyên gia như vậy, hơn nữa em cũng biết tiểu Bạch thật nóng nảy, hai là lão nhân này rất làm người khác kính nể.” Thẩm Duệ mỉm cười giải thích.

—— thật sự như thế, hẳn rất thưởng thức lão đầu này.

Thẩm An vừa nghe vừa gật đầu, quả nhiên là bởi vì dạng này.

—— thật ra hẳn cũng rất thưởng thức Phương Bình giáo sư, tuy rằng cổ quái một chút, đủ khả năng kiên trì trong mặt thể đến bây giờ, lo lắng cho con gái nhưng vẫn luôn thủ tại chỗ này... Thật sự, không tệ.

Hai anh em đang nói chuyện, âm thanh hì hì nháo nháo truyền đến.

Thẩm Duệ đưa tay triệt tiêu kết giới, nhìn Chu Vũ và Phương Bình tiến đến, liền nhàn nhàn cùng Thẩm An nhảy khỏi bàn.

Chu Vũ và Phương Bình đi tới trước, phía sau là mấy người Phương Hiểu Thanh, khiêng bát đồng đồ vật. Có mấy chục thùng mì ăn liền và gạo, Thẩm Duệ nhướng mày, uhm, không tồi, không thể tưởng được nơi này còn cất giấu nhiều thực phẩm như vậy.

“Thẩm đại nhân a!” Phương Bình còn chưa đi đến đã hô to.

Thẩm An vừa nghe, khoe miệng không khỏi cong lên, Phương Bình giáo sư này mới trong chốc lát đã biết biệt danh của Anh hai?

Thẩm Duệ mỉm cười nhìn Phương Bình, ngữ khí cực kỳ thân thiết, “Phương giáo sư, Thẩm đại nhân gì đó thật không dám nhận, ngài chính là trưởng bối của tôi ...”

Phương Bình vung bàn tay to lên, rất là không kiên nhẫn, “Nhóc con đừng nhảm nhí như vậy! Cậu là lão đại của chúng ta, gọi Thẩm đại nhân cũng không có gì không tốt!”

Thẩm Duệ sờ sờ mũi, cười cười, cũng không nói nhiều hơn.

Phương Bình lại nhìn Thẩm An, hí mắt đánh giá một chút, liền nhếch miệng mỉm cười, “Cậu là Thẩm An? Nha, ánh mắt thật không tệ!” Lập tức ánh mắt hữu ý vô ý dừng một chút trên tay Thẩm Duệ đang nắm tay Thẩm An.

Khi ánh mắt Phương Bình dừng lại trên tay hẳn và Anh hai Thẩm Duệ, Thẩm An tay không khỏi khấn trương muốn rút tay về, nhưng bị Thẩm Duệ nắm gắt gao, sau đó, Thẩm Duệ giương mắt nhìn Phương Bình, cười như không cười, ánh mắt lạnh như băng.

Phương Bình vừa tiếp xúc với ánh mắt Thẩm Duệ, liền ho nhẹ một tiếng, “Cái kia... Thẩm đại nhân à, tôi nói có nên thu mấy cái dụng cụ này hay không?”

Thẩm Duệ kéo khoe môi mỉm cười, “Đương nhiên, nên thu.” Không nói gì thêm, dắt tay Thẩm An đến góc chứa dụng cụ.

Nhờ hiệu quả của linh thủy bí quyết, Thẩm An nghe được rõ ràng Phương Bình nói thầm với Dương Sở Thuần và Phương Hiểu Thanh phía sau, “Ai, tôi nói, tình cảm anh em bọn họ thật không tồi a.”

43. Chương 43: Thành Phố A – Người Mới Tạm Thời

Khi Thẩm An nghe được lời nói của Phương Bình, trong lòng Thẩm An nhất thời có chút phức tạp và luống cuống nói không nên lời, mà nhìn Anh hai Thẩm Duệ vẫn như cũ cười tự nhiên nắm tay hắn đi đến góc nhà xưởng, Thẩm An rũ mắt, phức tạp trong lòng cũng chậm rãi biến mất.

— Anh hai vẫn không thèm để ý ánh mắt của người chung quanh.

Mà hắn, lại luôn để ý ánh mắt của người khác, kiếp trước là như thế, kiếp này thì sao?

“Đến rồi, An An, thu cái này trước đi.” Thẩm Duệ chỉ vào dụng cụ thật lớn trong góc phòng.

Thẩm An lấy lại tinh thần, vung tay lên, dụng cụ thật lớn trong góc phòng thật lớn liền biến mất.

Tử phủ không gian ở trên người của hắn, xác thực thì đó là linh hồn của hắn, hay là nói là ý thức?

Anh hai nói, hiện tại hắn chính là tử phủ không gian, bởi vậy, hắn có thể tùy thời tùy chỗ ra vào không gian, cũng có thể tùy thời tùy chỗ muốn lấy cái gì ra cũng được, muốn thu cái gì vào đều được. Anh hai hắn lại ra về không làm được, về phần nguyên nhân, Thẩm An nhớ đặc biệt rõ ràng chính là lúc ấy Anh hai Thẩm Duệ cười sáng lạn, “Bởi vì anh là trông coi a. Anh nha, trông chừng An An là được.”

...

“Anh, anh không sợ sao?” Thẩm An vừa thu dụng cụ, vừa thấp giọng hỏi.

Tử phủ không gian làm hai người thân thiết hơn bất luận kẻ nào, vừa rồi Thẩm Duệ cũng đã phát hiện tâm tình An An không ổn, nhưng lại ra về không hiểu nhìn Thẩm An, “An An, tại sao anh phải sợ?”

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, “Anh, anh biết em đang hỏi cái gì.”

— anh không sợ những người anh em, cấp dưới đi theo anh cho tới nay sẽ phát hiện cảm kỳ giữa chúng ta sao? Anh không sợ bọn họ sẽ chán ghét? Anh không sợ bọn họ sẽ vứt bỏ anh mà đi?

Thẩm Duệ chớp mắt, nhẹ nhàng cười, tươi cười nhẹ nhàng mà lại ôn nhu, đôi mắt đen tối sâu thẳm nhìn Thẩm An, “An An, vì sao anh phải sợ ánh mắt của người khác? Vì sao phải để ý cái nhìn của bọn họ?”

Cũng không trả lời mà lại hỏi ngược lại

— cho dù cả thế giới đều nói không thể, thì như thế nào? Hướng chi... thế giới hiện tại đã bắt đầu tan rã, đang thiết lập một thế giới mới!

— có lẽ kiến lập một thế giới mới tuân theo quy luật do Thẩm Duệ hắn đặt ra cũng là một ý tưởng không tồi, như vậy sẽ không có người dùng ánh mắt khác thường nhìn, An An cũng sẽ không phải sợ hãi.

Thẩm Duệ vuốt cằm, nghiêm túc nghĩ.

Còn Thẩm An sau khi nghe xong lời nói của Thẩm Duệ, sợ run một lúc lâu, mới chậm rãi lấy lại tinh thần, trong lòng thủy chung quay quanh năm chữ — “Ánh mắt của người khác ”?!

Không sai! Ánh mắt của người khác, vì sao hắn phải để ý?

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, thấy Thẩm Duệ vuốt cằm giống như đang nghiêm túc tự hỏi gì đó, Thẩm An không khỏi nhẹ cong khóe miệng, cười tự nhiên lại có chút thả lỏng.” Anh! Chúng ta nên làm việc!”

Thẩm Duệ lấy lại tinh thần, theo bản năng nhìn Thẩm An, vừa lúc thấy được Thẩm An cười thoải mái.

Thẩm Duệ ngẩn người, Thẩm An cười, vô cùng đơn giản, dễ dàng nhìn thấu, như hồ nước trong suốt, liếc mắt liền nhìn thấy đáy hồ.

Nhưng, chính là nụ cười vô cùng giản dị như vậy, lại làm cho tim Thẩm Duệ tim đập nhanh, cũng quơ quơ thần, theo bản năng muốn vươn tay ôm, nhưng trực giác của Thẩm An lập tức phản ứng nhẹ nhàng né tránh, liền vọt đến phía sau Thẩm Duệ, vung tay, đã đem một dụng cụ khác thu vào trong không gian.

Thẩm Duệ nhú mày, Thẩm An đột nhiên nháy mắt né tránh làm hấn kinh ngạc nhưng cũng không tức giận, chỉ xoay người đi đến bên cạnh Thẩm An, đưa tay nắm chặt tay Thẩm An.

Khi Thẩm An kinh ngạc quay đầu, hấn mỉm cười ôn nhu bao dung với Thẩm An.

Phương Bình cách đó không xa trừng to mắt, khi nhìn thấy Thẩm An vung tay lên đã làm dụng cụ biến mất, hấn cũng đã trừng to mắt, hiện tại, thấy rõ ràng từng động tác nhỏ giữa Thẩm Duệ và Thẩm An, mắt Phương Bình càng to!

—— đó là anh em sao? Giữa anh em sẽ có loại tình cảm thân mật này sao?!

Phương Hiểu Thanh đã nhìn quen nhiều ngày không còn sợ hãi, giật tay áo Phương Bình, thấp giọng nói, “ba, hoàn hồn đi!”

Phương Bình đột nhiên hoàn hồn, quay đầu trừng Phương Hiểu Thanh, vừa định hỏi một chút chuyện này rốt cuộc là sao, nhưng nghĩ con gái nhà mình chính là hoàng hoa đại khuê nữ, loại chuyện này làm sao mà hỏi? Ho khan vài tiếng, “Ai, con gái, chuyện gì?”

Phương Hiểu Thanh bắt đầu nhìn Phương Bình, “Ba, đừng quan tâm chuyện người khác, lo bản thân mình là được.” Ý trong lời nói phi thường rõ ràng.

Phương Bình không phải ngốc, tự nhiên nghe ra ẩn ý trong lời Phương Hiểu Thanh, vì thế, Phương Bình đầu tiên là khiếp sợ, chẳng lẽ hai anh em kia quan hệ thật không đơn giản? Chấn kinh một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới lúc đầu không cẩn thận thoáng nhìn hai anh em nắm tay, ông hơi tò mò dừng lại trong chốc lát, liền tiếp nhận ánh mắt cảnh cáo mãnh liệt của Thẩm Duệ, vì thế à một tiếng, “Cái đó, cha biết, cha hiểu!”

—— nghe con gái nhà mình, lo bản thân là được!

Vì thế, Phương Bình quay đầu lôi kéo con gái nhà mình đi hỗ trợ dọn thành phẩm thí nghiệm.

Khi Phương Bình lôi kéo con gái nhà mình đi rồi, Thẩm Duệ hơi hơi quay đầu, nhìn bóng dáng cha con Phương Bình, khóe miệng gợi lên nụ cười, người như thế thông minh.

Thực nhanh đại bộ phận dụng cụ và được phẩm của nhà máy hóa chất đều vào không gian của Thẩm An và mấy người có dị năng không gian thuộc hậu cần do Lưu Khiết gọi tới hỗ trợ.

Tiếp, chỉnh trang một chút, đoàn xe chậm rãi rời khỏi khu hóa chất, hướng về phía thành phố A.

Sau khi đoàn xe bắt đầu xuất phát, Thẩm Duệ mở hệ thống bộ đàm: “Lão Lưu, hiện tại chúng ta phải tìm vật tư gì nữa?”

“Gạo và các thực phẩm khác có thể giúp chúng ta chống đỡ một tháng. Đây là đang ở tình trạng cung ứng lương thực hạn chế.” Lưu Khiết vừa dùng di động tính toán, vừa nói, “Tiếp theo, bởi vì Tiểu Dương Tử và Thẩm An đều nhắc tới khí hậu sắp biến hóa lớn, áo bông và đồ quân dụng tương đối quan trọng, cuối cùng, nước sạch là khan hiếm nhất.”

“Ừ, biết rồi.” Thẩm Duệ vừa suy tư, vừa gõ tay lái, “Lão Từ, bản đồ thành phố A đã tìm được chưa?”

“Đã tìm được, tôi lập tức gửi qua di động của anh.”

“Tốt.” Thẩm Duệ giương giọng nói, “Lão Chu, nhân viên tác chiến phân tổ một lần nữa, hai mươi phút sau, chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị cơm trưa, năm mươi phút sau chúng ta có thể tới thành phố A!”

“Rõ, mười lăm phút sau tôi sẽ đem danh sách phân tổ gửi vào di động của anh.”

“Tốt lắm, bây giờ tôi giới thiệu đơn giản một chút người mới gia nhập đoàn đội chúng ta.” Thẩm Duệ nói.

Thẩm An đang nhìn di động, Từ Trường Thiên đã gửi bản đồ bố cục và chi tiết của thành phố A đến.

Thẩm An một bên nhìn, vừa nói với Thẩm Duệ, “Anh, anh Từ đã gửi bản đồ thành phố A đến.”

Thẩm Duệ gạt đầu, chỉ chỉ vào thiết bị dẫn đường trang bị trên xe, ý bảo Thẩm An đem di động đưa vào thiết bị dẫn đường, vừa tiếp tục nói rằng, “Người mới tạm thời được xác định là Cao Phỉ, Phương Hiểu Thanh, Phương Bình.”

Thẩm Duệ vừa dứt lời, trong bộ đàm truyền ra tiếng Cao Phỉ tru lên, “Lão tư rốt cục cũng là người mới a a a!! Uyển Uyển, rốt cuộc tôi cũng tiếp cận em!”

Thẩm Duệ nhướn mày, gõ tay lái, ngữ khí cực kỳ ôn hòa thân thiết nói, “Cao Phỉ, xin chú ý, cậu là người mới tạm thời, cho nên, bất luận thời điểm nào cậu cũng có thể rời khỏi.”

Lời Thẩm Duệ vừa ra, Cao Phỉ im ngay lập tức.

Thẩm Duệ cười cười tiếp tục nói, “Về phần ý nghĩa của người mới tạm thời, tôi cũng không muốn nói nhiều. Bây giờ, lão Lưu, lão Chu, lão Từ, các cậu có đồng ý cho ba người này làm người mới tạm thời hay không?”

“Đồng ý.” Lưu Khiết nhẹ giọng nói.

“Không thành vấn đề.” Giọng Từ Trường Thiên mang theo ý cười, hình rất là vừa lòng, “Tổ nghiên cứu sinh vật rốt cuộc có thêm người, đúng rồi, Thẩm đại nhân,

Phương Bình giáo sư là giáo sư nghiên cứu sinh của tiểu Bạch, ha ha, thật sự là trùng hợp!”

Thẩm Duệ vừa nghe, có chút kinh ngạc, a, trùng hợp vậy. “Chu Vũ đâu?” kinh ngạc qua đi, Thẩm Duệ lập tức hỏi.

“Tôi đồng ý.” giọng Chu Vũ vẫn thật đậm mạc.

“Tốt, nếu không có vấn đề. Như vậy, chỉ đạo người mới giao cho Từ Trường Thiên.”

“Hả?!” Từ Trường Thiên cả kinh kêu lên, than khổ nói, “Ai u, Thẩm đại nhân à! Tôi rất bận, loại chuyện này tôi sẽ không làm a!”

“Không vội, rồi sẽ có thời gian, nếu không, tôi giao cho tiểu Bạch?” Thẩm Duệ cười cười nói.

Lời này vừa ra, Từ Trường Thiên liền yên tĩnh, chỉ lẩm bầm vài câu bất mãn.

Lúc này, xe Thẩm Duệ đã vào vùng ngoại thành cách thành phố A khoảng mấy trăm mét.

Lưu Khiết vừa xuống xe, liền cùng cha Thẩm an bài hậu cần nấu cơm, thanh lý rác rưởi, phân phối thức ăn, Phương Hiểu Thanh cũng cùng Thẩm Uyển lại hỗ trợ.

Thẩm Uyển thấy, có chút kinh ngạc, “O, không phải cô ở tổ nghiên cứu sinh vật sao? Tới chỗ này làm gì?”

Phương Hiểu Thanh ngại ngùng cười, “Ba nói tôi không có tư cách vào bên trong đó, đuổi tôi ra ngoài, vừa rồi tôi đã tìm anh Lưu, anh Lưu nói tạm thời tôi gia nhập tổ hậu cần.”

Thẩm Uyển nghe, ngược lại ngạc nhiên về Phương Bình giáo sư, tổ nghiên cứu sinh vật là chỗ tốt, ngạc nhiên, đương nhiên phải nghiên cứu rất nhiều, cũng rất vất vả, bất quá, cha con cùng một chỗ cũng tiện chiếu cố a. Sao lại đá con gái mình ra ngoài?

Thẩm Duệ lúc này đang ngồi trên Hummer có lọng che găm bánh màn thầu cùng Chu Vũ, Lưu Khiết, Từ Trường Thiên thảo luận công việc. Thẩm An ở một bên cùng Dương Sở Thuần luyện độ chính xác của dị năng, Thẩm An tạo bong bóng nước, Dương Sở Thuần dùng không khí chọc bóng nước, sau đó, bóng nước nổ bùm bùm rơi vào thùng nước.

—— không sai, đây là một phương pháp vừa có thể rèn luyện độ thuần thực của kỹ năng, lại tích trữ được nước, nhất tiền song điều!

Về phần tác giả? —— là Lưu Khiết.

Lưu Khiết liếc Thẩm Duệ đang cười như không cười nhìn hắn, đẩy kính mắt, nhẹ giọng nói, “Đoàn đội chúng ta đang khan hiếm nước!”

Thẩm Duệ vừa nghe, nhìn về phía Thẩm An, thấy Thẩm An đang dùng tốc độ cực nhanh tạo bóng nước, vừa nhìn Dương Sở Thuần chột vật chột bóng nước, Dương Sở Thuần chột hụt một cái, bóng nước liền trực tiếp nện trong thùng gỗ, Dương Sở Thuần liền rầu rĩ tự dán tờ giấy lên mặt mình, sau đó, Thẩm An liền cười vui sướng khi người gặp họa.

Thẩm Duệ không khỏi cười bất đắc dĩ lại sủng nịnh, thu hồi dư quang, giương mắt nói với Lưu Khiết, “Phương Hiểu Thanh đi bộ hậu cần?”

“A, việc này để tôi nói.” Từ Trường Thiên xen vào, gãi gãi đầu, có chút bất đắc dĩ, “Phương lão đầu nói con gái quá ngu ngốc, liền đá nàng ra ngoài!”

Thẩm Duệ mỉm cười, có chút nghiền ngẫm, “Phương Bình giáo sư thực khôn khéo a.”

—— đá Phương Hiểu Thanh ra khỏi tổ nghiên cứu sinh vật, không ôm thành đoàn, tỏ vẻ cha con thật lòng muốn dung nhập đoàn đội, đây là phương pháp duy nhất có thể rất nhanh dung nhập đoàn đội, cũng có thể giành được hảo cảm từ người khác.

44. Chương 44: Thành Phố A – Nguy Cơ Ẩn Nấp

Từ Trường Thiên hiểu ý, nói rằng, “Lão nhân này chẳng những khôn khéo, còn rất khó tính, Khanh Khanh nói năm đó một môn duy nhất hẳn phải thi lại chính là môn của Phương lão đầu!”

Thẩm Duệ cười cười, “Không hề gì, người thông minh dễ dàng làm việc.”

“Đúng rồi, có một việc tôi không rõ, lúc trước chúng ta chuẩn bị vật tư, vì sao không chuẩn bị nhiều thêm một ít lương thực, không phải chúng ta có không gian sao?” Từ Trường Thiên không hiểu hỏi, nghi hoặc nhìn Lưu Khiết, “Trong hậu cần bộ tính luôn cả cậu là có ba cái không gian rồi.”

“Còn có Thẩm An.” Chu Vũ một bên bổ sung, dừng một chút, còn nói thêm, “Chúng ta muốn đến Tây bộ, trên đường chúng ta đã chuẩn bị sẵn kho hàng, có thể bổ sung đủ vật tư cho chúng ta, sao phải cố ý vào thành phố?”

Thẩm Duệ vung tay, bày ra kết giới, mới lên tiếng nói rằng, “Sống ở gian nan khổ cực, chết vào yên vui. Đây là mệnh thể, không phải thịnh thể, số lượng lão Lưu thông báo trong bộ đàm đều không phải là số lượng thật, lão Lưu, nói xem lương thực và nước hiện tại của chúng ta có thể duy trì bao lâu?”

“Cung ứng ở mức hạn chế thấp nhất, chúng ta có thể duy trì ba tháng.” Lưu Khiết nói.

“Tôi không muốn người trong đoàn đội sống an nhàn mất đi ý chí chiến đấu, mỗi người đều yêu cầu rèn luyện nghiêm túc, như vậy, cho dù tương lai đoàn đội chúng ta giải tán, bọn họ cũng có thể dựa vào chính mình sinh tồn trong mệnh thể. Mà không phải ngồi chờ chết.” Thẩm Duệ nghiêm túc nói.

Mấy người Chu Vũ và Từ Trường Thiên không khỏi rung mình, Thẩm An và Dương Sở Thuần đều yên tĩnh, lặng lẽ nhìn Thẩm Duệ.

“Sưu tầm vật tư đối với chúng ta có thể có hoặc không, nhưng không thể thiếu rèn luyện.” Ngữ khí Thẩm Duệ bình thản, nhưng thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Chu Vũ nghe xong, khẽ gật đầu, “Tôi hiểu được ý của anh, nhưng, Thẩm Duệ, như vậy chẳng phải chúng ta trì hoãn hành trình?”

“Sẽ trì hoãn hành trình, nhưng tôi cảm thấy đáng giá. Lão Chu, thay vì sớm đuổi tới tây bộ đang không rõ tình huống, không bằng rèn luyện tốt đoàn đội chúng ta, bằng trạng thái ổn định tiến vào tây bộ. Về phần vật tư ai cũng sẽ không ngại ít đúng không?” Thẩm Duệ nói, nhìn mấy người Chu Vũ như có điều suy nghĩ, cười ảm đạm, “Đương nhiên, tôi nói rồi, vấn đề quan trọng nhất định phải thông qua thương nghị của chúng ta, hiện tại, các cậu tán thành hay không?”

Lưu Khiết gật đầu đầu tiên, “Tán thành.”

Lúc trước khi còn chưa rời khỏi căn cứ, hần từng hỏi qua Thẩm Duệ, vì sao muốn giấu diếm số lượng vật tư thật, lúc ấy Thẩm Duệ đã cho giải thích như vừa rồi. Mới đầu, hần cảm thấy như vậy không ổn, giai đoạn hiện tại, chẳng lẽ bọn họ không nên lấy tốc độ nhanh nhất tới tây bộ sao? Nhưng một đường đi tới, nhìn thẩm trạng hỗn loạn trong mặt thể, đặc biệt những việc gặp ở nông gia nhạc, làm hần không thể không cùng quan điểm với Thẩm Duệ —— nếu người của bọn họ không thể đề cao thực lực trên đường đi, đặc biệt là nhóm người già phụ nữ trong đoàn đội, nếu lỡ tương lai bọn họ gặp phải đối thủ mạnh hơn, vậy kết thúc của họ sẽ như thế nào?

—— sống ở gian nan khổ cực, chết vào yên vui. Tại mặt thể này, không còn có lời lẽ nào phù hợp hơn.

Lưu Khiết tán thành xong, ngay sau đó Chu Vũ mở miệng, “Tôi tán thành.”

Từ Trường Thiên là người thứ ba, “Tôi tán thành!”

Thẩm Duệ mỉm cười đứng dậy, “Tốt lắm. Kế tiếp, chúng ta chọn ra một ít thành thị làm điểm để chúng ta sưu tầm vật tư.”

Điều này là cần thiết, nếu lỡ chui vào một cái thành phố nguy cơ tứ phía thì phiền toái.

Mấy người thương nghị xong, Thẩm Duệ triệt hạ kết giới, cơm trưa đã chuẩn bị tốt.

Lúc dùng cơm, Phương Bình thật sự lẩn quẩn quanh mấy người Thẩm Duệ, vừa từng ngậm từng ngậm ăn phần cơm thịt kho tàu nóng hừng hực, vừa mơ hồ nói không rõ, “Thẩm đại nhân, cho Hiểu Thanh cùng đi với các cậu được không?”

Thẩm Duệ vừa nhận canh từ tay mẹ Thẩm, vừa mỉm cười nói, “Điều này e rằng không được, chuyện phân tổ là lão Chu an bài, hơn nữa đã chọn người xong rồi.”

Phương Bình nghe, lẩm bẩm một câu, “Ai nha, thật sự là thêm một người cũng không nhiều lắm đi.”

“Trong đoàn đội mỗi người đều có nhiệm vụ riêng.” Chu Vũ lúc này mặt không đổi sắc mở miệng, “Người sưu tầm vật tư đều là thay phiên xuất động, lần này không đến phiên, tiếp theo là được, đến lúc đó, muốn trốn thoát cũng không được.”

Phương Bình giật mình, “A, thì ra là như vậy, ai, sao trong quy định không viết a?” Ngừng nói, lại trừng Từ Trường Thiên, “Tên nhóc cậu cũng không nói rõ ràng cho lão nhân gia!”

Từ Trường Thiên còn chưa kịp kêu oan, cha Thẩm liền cười ha ha lên tiếng, “Ai nha, lão Phương à, việc này cũng không lạ, một đường đi tới các loại tình huống đều có, rất nhiều quy định đều là chậm rãi hình thành, đã nhiều ngày nay tôi đang chỉnh lý, đến lúc đó tôi sẽ in và phát hành cho mọi người, anh liền hiểu được. Ai, tôi thấy như vậy đi, để tôi hướng dẫn cho người mới, nhóc Từ cũng vội, xe trong đoàn chúng ta đoàn đều là nó dẫn người bảo trì, còn có việc vặt vãnh, tôi thì rảnh rồi, có gì đến tìm tôi là được.”

Phương Bình nghe, vỗ đùi, “Có lão ca chỉ dẫn tôi, vậy không thể tốt hơn, ai, tôi nói lão ca, anh biết chơi cờ không?”

Ánh mắt Thẩm sáng ngời, “Cờ vây? Hay là cờ vua?”

“Lão ca Anh hai thứ đều biết à?!” Phương Bình vui vẻ.

“Đến một bàn?”

“Đi!”

.....

Thẩm An nhìn cha Thẩm và Phương Bình nói chuyện với nhau thật vui, ánh mắt chớp chớp, chợt chợt Thẩm Duệ đang thản nhiên ăn canh bên cạnh, thấp giọng hỏi, “Anh, ba ba không thành vấn đề chứ?”

“Không có việc gì, ba mạnh hơn Phương Bình giáo sư.” Thẩm Duệ hạ giọng nói nhỏ.

Cơm trưa xong, sau khi phân tổ mọi người phân biệt điều khiển 3 chiếc Hummer và một chiếc xe máy xuất phát tới thành phố A, đoàn xe còn lại vòng qua thành phố A, đi một đường khác thông qua ngoại thành, chờ đợi tập hợp bên kia thành phố A.

Từ Trường Thiên và Lưu Khiết lưu thủ, Thẩm Duệ hạ cầm chú và ẩn thân thuật trên xe. Nếu người trong xe không lên tiếng thì người bên ngoài căn bản không thể phát hiện. Cầm chú và ẩn thân thuật Thẩm Duệ chỉ báo cho Lưu Khiết và Từ Trường Thiên biết.

Thẩm Duệ và Thẩm An một tổ, Thẩm Uyển và Cao Phỉ, Dương Sở Thuần, Chu Vũ một tổ, Ngải Hiểu Sơ, Tống Binh cùng với hai người khác một tổ.

Bọn họ xuất phát đến thành phố A, vào quốc lộ, khi cách thành phố A khoảng 100m, Thẩm Duệ và Thẩm An cảm nhận được không khí ngưng trệ và mùi máu.

Lần này, hai người họ một tổ, bởi vậy dùng xe máy, trên xe máy, Thẩm Duệ mở đồng hồ liên lạc, thấp giọng nói với Chu Vũ và Tống Binh phía sau, “Tình huống có vấn đề. Hai người phải chú ý cảnh giác.”

“Hiểu được.” Chu Vũ cũng cảm giác không thích hợp, đi qua mũi dao súng đạn giúp Chu Vũ không cần dựa vào dị năng, bằng trực giác cũng có thể cảm thấy nguy hiểm, đồng dạng có thể cảm giác được nguy hiểm, đương nhiên cũng không chỉ mình hắn.

Tống Binh chính là một trong số đó. Tống Binh thả chậm tốc độ xe, để Ngải Hiểu Sơ bọc hậu, cảnh giác tình huống bốn phía, bản thân dẫn đầu mở đường.

Thẩm Duệ thấy, đưa tay ra hiệu Tống Binh thôi lui đến phía sau mình.

Tuy rằng Tống Binh mạnh, nhưng hắn không thích hợp đi đầu, Thẩm Duệ cũng không muốn hiện tại xuất hiện hy sinh!

Vì thế, người đầu tiên tiến vào thành phố A chính là Thẩm Duệ và Thẩm An.

Sau khi tiến vào, Thẩm An đã cảm thấy thật không thoải mái, trong không khí nồng đậm mùi máu tươi, còn có một loại khí tức thô bạo điên cuồng.

Thẩm Duệ hípit mắt nhìn thành phố A phía trước, hắn chưa từng tới thành phố này, nhưng một thành thị trọng điểm, như thế nào cũng không nên biến thành như vậy chứ? Nơi nơi đều là gạch vụn đổ vỡ, quái vật chạy, xa xa còn có ngọn lửa thiêu đốt, giống như phế tích bị đạn hạt nhân tạc qua một lần.

Cho dù quái vật công thành cũng không có lý do cả thành phố đều biến thành phế tích chứ? Hay là nói quái vật cũng có vũ khí có lực sát thương quy mô lớn?

Đứng ở cửa thành phố, Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ sợ hãi than không thôi, Dương Sở Thuần vừa định phát biểu cảm tưởng, quái vật chạy lảo đảo xung quanh đã giương nanh múa vuốt gào thét như sói như hổ xông tới.

Thẩm An phát hiện, động tác của bọn quái vật nhạy bén hơn nhiều?

Lúc này Thẩm Duệ đã đưa tay ra hiệu mọi người tiến vào trạng thái chiến đấu.

Nói tóm lại, bọn quái vật này đều thật dễ dàng đối phó, số lượng cũng không phải đặc biệt nhiều, cũng không lâu lắm, bọn quái vật đã bị nhóm người Thẩm Duệ thoải mái giải quyết.

Giải quyết xong, Chu Vũ nhìn phía trước quá yên tĩnh, cũng lục tục có quái vật tiến vào thành phố. Chu Vũ quay đầu nhìn Thẩm Duệ, “Tiếp tục?”

Thẩm Duệ ngưng thần nhìn phía trước một lúc lâu, quay đầu nói với Chu Vũ, “Vừa rồi tổ tình báo nói như thế nào?”

Chu Vũ nhăn mi, “Tổ tình báo nói tình huống cơ bản giống nơi này.” Trừ bỏ loại cảm giác cổ quái nguy hiểm này ... Nhưng, cảm giác khác thường này không phải ai cũng có thể cảm thấy được, tổ tình báo không phát giác cũng bình thường.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, lúc này, Thẩm An nhìn bọn quái vật đang tới lui gào thét phía trước, cẩn thận nhìn bọn chúng nện bước, quả nhiên, động tác linh mẫn hơn nhiều.

Quái vật nơi này đã bắt đầu tiến hóa?

“Anh! Bọn chúng giống như tiến hóa.” Thẩm An rút mã tấu ra nói với Thẩm Duệ.

Về mặt Thẩm Duệ vẻ ngưng trọng, tay trái bắt đầu bắt pháp quyết, trầm giọng nói với Chu Vũ “người muốn lưu lại đều mở thiết bị ghi hình trên đồng hồ, động tác của quái vật đều phải tận lực ghi lại, ai không muốn lưu lại thì nhanh chóng rời đi! Thông tri đoàn xe, không cho phép ra ngoài, đều ở trong xe chờ chúng ta trở về!”

Ngải Hiểu Sơ nghe, mở thiết bị ghi hình trên đồng hồ, sau đó phát tay bật người đánh ra đao gió!

Dương Sở Thuần cũng theo sát mở đồng hồ, Chu Vũ muốn kéo lại nhưng không kịp, nhú mày liếc Thẩm An đã lao ra chiến đấu với quái vật, lại nhìn nhìn Thẩm Duệ, trong lòng có chút phiền toái cũng có chút không hiểu, vì sao Thẩm Duệ không cho Thẩm An rời khỏi chỗ này? Lần trước Thẩm An xông ra đầu tiên làm Thẩm Duệ cực kỳ tức giận, tại sao lần này lại yên tâm? Nếu Thẩm Duệ bắt Thẩm An trở về, hẳn cũng có thể nhân cơ hội ném Dương Sở Thuần trở về, nhưng Thẩm Duệ lại cho Thẩm An ở lại.

Chu Vũ không hiểu, nhưng nhìn Dương Sở Thuần chiến đấu hưng phấn, cũng theo sát Dương Sở Thuần đánh ra cầu sấm sét!

Lúc này Thẩm Duệ cũng không yên tâm Thẩm An, chỗ này rất là cổ quái, nguy cơ giống như mai phục cách đó không xa, có lẽ chính xác nên rời khỏi đây! Nhưng, ngay khi đoàn xe bọn họ đến đây, nói không chừng địch nhân đã sớm phát hiện bọn họ! Tiếp theo, trực giác nói cho hắn biết, nguy hiểm không phải đặc biệt lớn. Cuối cùng, cái gọi là mạo hiểm là phải trải qua các loại nguy cơ? Vừa rồi hắn mới đánh nhịp quyết định muốn đoàn đội rèn luyện nhiều hơn, hiện tại nếu lùi bước, dẫn người rời đi, về sau làm sao tiến hành kế hoạch rèn luyện?

Bởi vậy, cho dù trong lòng lo lắng cho An An, Thẩm Duệ cũng chỉ nhếch môi, không cách xa An An quá mười bước.

Lúc này bọn họ vừa giết quái vật, vừa tiến vào đường cái, trong nháy mắt tiến vào, Thẩm An đột nhiên cảm thấy có người nhìn mình.

Thẩm An theo bản năng ngẩng đầu, Thẩm Duệ vừa thấy, tiến lên một bước, thấp giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Anh, em cảm thấy có người đang nhìn em.” Thẩm An nói xong, xem xét bốn phía.

Thẩm Duệ nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn bốn phía, đột nhiên, một vật nhỏ trong đèn đường nhảy vào trong mắt của hắn, Thẩm An lúc này cũng đã thấy, Thẩm An ngoài ý muốn, đó là... cameras theo dõi!?

Thẩm Duệ lúc này đã phát tay, —— “Bùm!”

Tiếng nổ mạnh đột ngột liền làm những người khác chú ý.

45. Chương 45: Thành Phố A – Xương Khô Màu Đen Và Đứa Bé

Chu Vũ ngẩng đầu vừa thấy, về mặt trầm xuống, cameras theo dõi này là có từ trước? Hay là có người cố ý lắp đặt để theo dõi người tiến vào thành phố?

Nhưng mặc kệ loại lý do nào cũng được, làm đoàn đội vừa đến địa phương liền thích lắp thiết bị theo dõi mà nói, cực kỳ chán ghét loại hành vi sơn trại này! (nghĩa là anh có thể theo dõi người khác, nhưng người khác hổng được theo dõi anh:3)

Vì thế, Thẩm Duệ vừa mới phát tay giải quyết một cái, Chu Vũ liền bùm bùm phát ra cầu sấm sét, giải quyết những cameras còn lại.

Tổng Binh nhìn Chu Vũ mặt không đổi sắc phá hủy thiết bị theo dõi, nhúu mày nói, “Chu đội! Như vậy chẳng phải là đã thảo kinh xà?”

“Từ khi chúng ta đến thành phố, đối phương đã biết chúng ta đến.” Thẩm An vừa chỉ vào thiết bị theo dõi giấu cạnh bảng hiệu siêu thị cho Thẩm Duệ thấy, vừa quay đầu lại nói.

“Nói không sai.” Thẩm Duệ hướng về phía máy quay mỉm cười ôn nhã khéo léo, sau đó thuận tay vung lên, cho nổ tung thiết bị theo dõi.

Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ phía sau vừa thấy siêu thị liền ánh mắt sáng rực, hoan hô chạy thẳng vào siêu thị, vừa lớn tiếng hét lên, “Ai u! Những thứ kia còn rất nhiều!”

Chu Vũ nhìn Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ chạy vào siêu thị, nhúu mày, hai người này cũng không biết nhìn tình huống, nếu bên trong có mai phục thì làm thế nào?! Vì thế Chu Vũ sắc mặt tối sầm đi theo. Thẩm Duệ vừa thấy, liền giương giọng nói với Chu Vũ, “Nước khoáng gì đó lấy nhiều một ít a.”

“Biết!” Chu Vũ xua tay ý bảo hiểu được, liền vào siêu thị.

Sau khi mấy người Chu Vũ vào siêu thị, Tổng Binh cũng cùng những người khác vào siêu thị hỗ trợ dọn đồ vật.

Sau khi nhóm Tổng Binh cũng vào siêu thị, Thẩm Duệ giương mắt nhìn bốn phía xung quanh, không khỏi nhướn mày. Thú vị, trên đường này, trừ bỏ siêu thị lớn này cùng mấy cửa hàng tiện lợi hoàn hảo không tổn hao gì, những thứ khác đều đã sập gãy.

Sao lại trùng hợp vậy, những cửa hàng thực phẩm và đồ dùng sinh hoạt sao còn nguyên vẹn được?

Thẩm Duệ vuốt cằm, như có điều suy nghĩ trong chốc lát, liền mỉm cười, quay đầu nắm tay Thẩm An tay, dắt Thẩm An đi đến cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, vừa mở đồng hồ liên lạc, nói với Chu Vũ, “Lão Chu, tôi cùng An An đi xung quanh xem xét.”

“Biết.”

Thẩm An nhìn cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, lại hướng bốn phía nhìn nhìn, kỳ quái, như thế nào vẫn cảm thấy có người đang nhìn hẩn? Thẩm An hoang mang, chẳng lẽ còn thiết bị theo dõi chưa bị phá hủy?

Khi Thẩm An hoang mang nhìn chung quanh, Thẩm Duệ đã sớm phát hiện, cúi đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Anh, em vẫn cảm thấy có người đang nhìn em.” Thẩm An nói xong, lại ngẩng đầu nhìn quanh lần thứ hai, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ mình bị ảo giác?

Thẩm Duệ vừa nghe, kéo tay Thẩm An lại gần, trong lòng lạnh băng. Từ lúc vào thành phố, hẩn đã cảm thấy có người luôn luôn nhìn bọn họ, sau khi nhìn thấy thiết bị theo dõi, càng thêm khẳng định. Không có lý do gì khi gần như toàn bộ thành phố đều bị phá hủy, vậy mà thiết bị theo dõi trong đèn đường vẫn nguyên vẹn, lại không ngừng hoạt động? Thiết bị theo dõi rõ ràng là có người lắp đặt và khống chế, hơn nữa biểu hiện, còn người sống trong cái thành phố này. Sau khi thiết bị theo dõi bị hủy, kẻ đó còn dám tránh ở chỗ tối nhìn chằm chằm An An?! Nhưng trên mặt, Thẩm Duệ vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, “Ha hã... Không có việc gì, An An không cần lo lắng. Đúng rồi, An An còn nhớ khi còn bé chúng ta chơi trò bắt quỷ không?”

Bắt quỷ? Thẩm An nhìn Thẩm Duệ trên mặt nụ cười, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh lẽo, liền đoán thẳm, chỉ sợ không đơn giản là bắt quỷ, nhất định là có liên quan đến người ở chỗ tối vẫn luôn trộm nhìn bọn họ.

Nói đến trò bắt quỷ, chính là vài người cùng chơi, một người làm quỷ, những người khác đi bắt. Khi còn bé, mỗi lần đều là Anh hai làm quỷ, sau đó hẩn đi bắt, mà mỗi lần Anh hai đều sẽ nhường hẩn, để hẩn quơ được. Khi còn nhỏ không hiểu chuyện, còn cho là bản thân rất lợi hại. Trưởng thành mới biết được, đó là Anh hai yêu thương. Vì thế, Thẩm An gật đầu, khoe miệng cong nhẹ cười, “Nhớ rõ!”

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An cười nhẹ, trong lòng ngứa ngứa, đưa tay sờ sờ đầu Thẩm An, hạ giọng, “An An, chúng ta đi chơi bắt quỷ một lần, nhìn xem ai bắt được quỷ trước, thế nào?”

Ánh mắt Thẩm An sáng lên, đây là muốn bắt tên vẫn luôn tránh ở chỗ tối rình coi? ”Dạ được!”

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An, trong mắt xẹt qua giảo hoạt sâu thẳm, “An An, ai tìm được trước là thắng, người thua phải phạt nha.”

Thẩm An không chút nghĩ ngợi liền mạnh mẽ gật đầu, mặt mày cong cong, “Dạ!”

“Ừ, vậy bắt đầu đi.” Thẩm Duệ nhìn bộ dạng Thẩm An cười tíu tít, nhìn không được đưa tay sờ sờ đầu Thẩm An, “Phải cẩn thận, gặp nguy hiểm liền nhanh chóng vào không gian.”

“Dạ, anh yên tâm, em sẽ cẩn thận.” Thẩm An nói xong, đã muốn chạy tới cửa hàng tiện lợi đối diện. Thẩm Duệ vội vàng kéo, cau mày nói, “Đừng nôn nóng. An An, anh nói trước, hết thấy đặt an toàn lên hàng đầu, biết không?”

Thẩm An vội gật đầu, “Biết! Anh, nhanh bắt đầu đi!”

Thẩm Duệ còn muốn nói thêm, Thẩm An đã nhân cơ hội xoay người chạy tới cửa hàng tiện lợi.

Thẩm Duệ bất đắc dĩ, lắc đầu giương giọng nói, “Một giờ! An An, một giờ sau lập tức quay lại cho anh!”

“Biết!” Thẩm An giương giọng đáp lời, bỏ chạy vào cửa hàng tiện lợi.

Thẩm Duệ nhìn thấy Thẩm An vào cửa hàng tiện lợi kia rồi, mới xoay người đi vào cửa hàng tiện lợi X bên này.

Tiến vào cửa hàng tiện lợi X, Thẩm Duệ liền trưng ra bộ mặt nhu hòa, tuy rằng cười rất là ôn hòa, nhưng không có nửa điểm độ ẩm.

Thẩm Duệ nhìn đồng kệ hàng hỗn độn cùng đồ vật tán loạn trên mặt đất, còn vết máu đã khô trên tường, đủ loại dấu hiệu cho thấy nơi này đã từng phát sinh cướp bóc bạo lực.

Thẩm Duệ tùy tay cầm lấy chocolate trên kệ, ném vào túi ni lông to vừa lấy được, Thẩm Uyển thích loại này, quay đầu thấy kẹo bạc hà, Thẩm Duệ mỉm cười, đem hai mươi mấy hộp kẹo bạc hà trên kệ bỏ hết vào túi ni lông, An An thích mấy thứ này, lúc trước chuẩn bị vật tư, hần cũng chuẩn bị không ít, bất quá, mấy thứ này ai sẽ ngại ít chứ?

Thẩm Duệ cười tủm tỉm đem toàn bộ kẹo cất vào trong túi, nghĩ lát nữa đưa An An cất hết vào trong không gian.

Thẩm Duệ lấy kẹo xong, mỉm cười đi qua kệ bên kia, khi nhìn thấy kệ bên kia đột nhiên toát ra một cái móng vuốt đen tuyền giống như móng động vật, Thẩm Duệ cười càng sâu.

— xem ra, An An phải ngoan ngoãn tiếp thu... trừng phạt. Nhìn, hần bắt được quỷ!

Thẩm An bị Thẩm Duệ cười cười nhớ kỹ lúc này cũng đang cười sáng lạn dọn đồ trong cửa hàng tiện lợi. (hai anh em này thật là ... hâm mộ. Tui cũng muốn đi dọn sth như dzậy TT^TT) Bất quá hần dọn đều là nước tăng lực đồ ăn dinh dưỡng, mấy thứ này hần không thích, nhưng Anh hai rất thích. Lần này khi chuẩn bị vật tư, Anh hai đều ném vào không gian những thứ hần thích ăn, nhưng không có loại Anh hai thích ... Cũng không biết có phải bởi vì làm rõ quan hệ hay không, rất nhiều rất nhiều chi tiết thường ngày bị sơ sẩy bị xem nhẹ đều nhất nhất hiện lên rõ ràng.

— càng hiện lên rõ ràng, càng là bất an, cũng càng là thấp thỏm.

Bất an chính là, được Anh hai quý trọng cẩn thận che chở ... hần thật sự đáng giá để Anh hai làm như vậy sao?

Thấp thỏm chính là, Anh hai quý trọng che chở hần như vậy, hần nên báo đáp như thế nào?

Thẩm An khe khẽ thở dài, nhìn nhìn chai nước tăng lực cuối cùng đang cầm trên tay, ừ, Thẩm An nắm tay! Vậy nghiêm túc từ áo cơm vật dụng đồ vật, bắt đầu quan tâm Anh hai toàn diện!

Thẩm An nắm tay tỏ vẻ quyết tâm hoàn tất, khéo mắt thoáng nhìn một cái móng vuốt con nít lén lút từ sau kệ hàng duỗi ra, thật cẩn thận kéo một bao mì ăn liền gấu con, lại thật cẩn thận nhẹ nhàng kéo trở về.

Thẩm An khéo miệng kéo lên, bắt được!

Ngay khi Thẩm An nhấc chân đi qua, đột nhiên nghe một tiếng nổ mạnh! Thẩm An ngẩn ra, lập tức xoay người chạy gấp ra ngoài!

—— là Anh hai!

Thẩm An chạy gấp ra ngoài, chỉ thấy Anh hai hắt Thẩm Duệ một tay cầm trong túi quần, một tay mang theo một cái túi lớn, mang trên mặt nụ cười tự đắc, đối diện Anh hai là ——?!

Hử? Đó là người??? Hay là quái vật biến dị?

Mặc tây trang giày da, toàn thân đen bóng, ngũ quan đoan chính, nhưng ánh mắt lại đỏ bừng hơn nữa toàn thân tản ra khí tức điên cuồng thô bạo, quan trọng nhất là, đó là... tay người sao? Cầm bản tay bộ xương mới đúng?!

Thẩm An còn không có kinh ngạc xong, bộ xương màu đen này đã nhào qua Thẩm Duệ, miệng phát ra âm thanh cổ quái giống như chim hót, giọng giọng vừa bổ, mặt đường nhựa thể nhưng nứt ra ra một cái rãnh to! Đồng thời còn có tiếng nổ mạnh vang lên!

Thẩm An giật mình, vội vàng muốn tiến lên, nhưng Thẩm Duệ nghiêng đầu thấy Thẩm An, lắc mình một cái đã đến trước mặt Thẩm An, cười với Thẩm An, nụ cười ôn nhu, lộ ra ý trấn an.

Thẩm An thấy Thẩm Duệ không việc gì, vẫn lạnh nhạt như vậy, nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Duệ đem túi to trong tay đưa cho Thẩm An, “An An, bỏ vào không gian.”

Thẩm An tiếp nhận, tùy tay ném vào không gian. Mà lúc này, Thẩm Duệ đã vung tay lên ném bộ xương khô kia bay ra ngoài.

Lúc này, mấy người Chu Vũ nghe được tiếng nổ mạnh vội vàng chạy tới, nhìn thấy Thẩm Duệ và Thẩm An đều bình yên vô sự, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Dương Sở Thuần vừa thấy bộ xương đen bóng kia liền thốt lên, “Ngọa tào! Đây là chủng loại quái vật mới nhất hả?!”

Dương Sở Thuần vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng còi vang lên!

Thẩm Duệ đang muốn phát tay xuất khỏi đen ra vừa nghe tiếng còi liền nhíu mày, tiếng còi này là ai phát ra?!

Mà bộ xương khô kia vừa nghe tiếng còi, đột nhiên ngửa đầu thống khổ tru lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Thẩm An nghe tiếng còi, theo bản năng liền chạy về phía cửa hàng tiện lợi, sau đó chỉ thấy một đứa bé đang hoang mang rối loạn muốn trốn. Thẩm An tiến lên, ôm lấy đứa bé, đứa bé kinh hoảng liều mạng giãy dụa.

Thẩm An quay người trở lại cửa hàng tiện lợi, Thẩm Duệ liền chợt lóe, theo sát phía sau.

“Đứa nhóc này không biết nói?” Thẩm Duệ nhìn đứa bé Thẩm An ôm, khoảng 4 5 tuổi, bần hê hê, một đôi mắt to chớp chớp có vẻ thông minh.

Nhưng mà kỳ quái, sợ hãi kinh hoảng giãy dụa như vậy nhưng không phát ra bất luận thanh âm gì?

Thẩm An cúi đầu, nghi hoặc, nhìn ánh mắt đứa bé. Lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên giọng trẻ con non nớt sợ hãi, “Đừng ăn ta... Huhu ... Ba ba, ba ba mau cứu con.”

Thẩm An kinh ngạc, thốt ra, “A? Em có thể nói?”

Thẩm Duệ vừa nghe, nhìn Thẩm An, “An An, nó nói chuyện?”

Thẩm An còn chưa kịp trả lời, chợt nghe giọng Ngải Hiểu Sơ khiếp sợ vang lên, “Ta sát! Thẩm An đệ đệ, lần này là quái vật hình bảo bảo?”

Quái vật hình bảo bảo? Hắc tuyến trên trán Thẩm An rơi thẳng, tiểu ngải cứu càng ngày càng tương tượng đi xa!

Mà Ngải Hiếu Sơ vừa dứt lời, đã bị Dương Sở Thuần vỗ một bàn tay, “Cút đi! Đây rõ ràng chính là tiểu An đệ đệ hoài thai mười tháng thật vất vả ra ——”

Dương Sở Thuần chưa nói xong, đã bị Chu Vũ đen mặt vỗ một bàn tay thật mạnh, “Câm miệng!” Hai tên ngu ngốc!

“Nha nha... Ta có ba ba, ta mới không phải người này sinh ... Nha nha... Ba ba, ba ba cứu con ...” Lúc này, trong đầu Thẩm An lại vang lên thanh âm.

Thẩm An cúi đầu xem xét đứa bé bị hấn ôm vào trong ngực, hai mắt đầm lệ mông lung, nghĩ nghĩ, Thẩm An đem đứa bé đưa cho Thẩm Duệ, “Anh, anh thử xem!”

Thẩm Duệ tiếp nhận đứa bé, nhìn về phía Thẩm An, không hiểu, “Thử cái gì?”

“Anh, hiện tại ôm nó, trong đầu có giọng nói nào vang lên không?” Thẩm An không đáp mà hỏi lại.

Thẩm Duệ ôm đứa bé một hồi lâu, nhú mày lắc đầu nói “Không.” An An nghe được?

Dương Sở Thuần nhất thời nhin không được tò mò xen mồm hỏi, “Thẩm An đệ đệ, cậu nghe thấy cái gì?”

Thẩm An gật đầu, lần thứ hai tiếp nhận đứa bé, lúc này đứa bé không còn bộ dáng hai mắt đầm lệ mông lung muốn khóc, ngược lại sáng lên nhìn Thẩm An, ngay sau đó, trong đầu Thẩm An liền vang lên giọng con nít non nớt vừa rồi, “Anh ơi, anh nghe được bảo bảo nói sao? Thật tốt quá! Anh là người đầu tiên nghe thấy bảo bảo nói chuyện... Thật vui ... Oa, hương vị trên người anh thơm quá a, là hương vị kem ly vị mặt trời bảo bảo thích nhất, ngọt ngọt, ấm áp ... cái anh lớn lớn vừa rồi tuy rằng cũng thơm nha, nhưng mà lạnh lạnh ... Thật đáng sợ a...”

Thẩm An nhất thời .

46. Chương 46: Thành Phố A – Thẩm An Lắng Nghe

Cái gì gọi là kem ly hương vị mặt trời? Còn ngọt ngọt, ấm áp? Thẩm An đặc biệt . Càng chính là đứa bé này còn đặc biệt thân mật ôm chặt lấy hấn? Vừa rồi không phải là cơn cổ sức giãy dựa sao?

Thẩm Duệ nhìn đứa nhóc giống bạch tuộc dính lấy Thẩm An, ánh mắt hơi hơi nheo lại, nói với Thẩm An và mấy người khác đang tò mò nhìn đứa nhóc rằng, “Được rồi, chúng ta đi về trước, đừng làm cho mọi người lo lắng.”

Thẩm Duệ dứt lời, liền mỉm cười đoạt lấy đứa nhóc trong ngực Thẩm An, “An An, đứa nhỏ này để anh ôm.”

Đứa bé bị Thẩm Duệ ôm đi, giọng nói non nớt không ngừng lảm nhảm trong đầu Thẩm An đột nhiên im bật.

Thẩm An càng thêm xác định, đứa bé này không biết nói, nhưng lại có thể để hấn nghe thấy! Hoặc là nói, hấn có thể nghe thấy “Thanh âm” (tiếng lòng) của đứa bé này, là công năng của linh thủy bí quyết lắng nghe vạn vật?

Đứa bé bị Thẩm Duệ ôm lấy liền cứng đờ, muốn giãy dựa, nhưng Thẩm Duệ cúi đầu mỉm cười, lộ ra răng nanh chói lợi (răng sói =)). Ánh mắt đứa bé ngẩn lẹ, vạn phần ủy khuất không dám cử động nữa.

Đoàn người thật mau trở về nơi đoàn xe đóng quân, Thẩm Duệ đưa tay giải trừ kết giới, vì thế trên mảnh đất trống rộng liền xuất hiện xe của bọn họ. Dương Sở Thuần lú lười, cúi đầu nói đùa với đứa bé trong ngực, “Nhìn, Thẩm đại nhân biến ma thuật! Lợi hại không?!”

Đứa bé mắt to mông lung, trong nháy mắt, nhìn Thẩm Duệ không chuyển mắt.

Dương Sở Thuần thấy đứa bé không để ý tới chính mình, không khỏi bất mãn vò đầu, đứa né này không phải là tự bé chứ? Từ lúc Thẩm đại nhân giao đứa bé này cho hấn, đứa bé liền mắt to mông lung, muốn

khóc không khóc, ngoan ngoãn cho hấn ôm, nhưng mặc kệ hấn đùa như thế nào cũng không để ý tới hấn... , hấn như vậy không được trẻ con thích sao?

Bọn họ tiến vào phạm vi kết giới, Thẩm Duệ đưa tay lập lại kết giới. Bởi vì đã rõ ràng trong thành phố này có thứ cổ quái tồn tại, Thẩm Duệ lại đem kết giới tăng mạnh một tầng, để ngừa sơ sót.

Thẩm Duệ vừa mới dựng lên kết giới, Lưu Khiết, Từ Trường Thiên còn có cha Thẩm mẹ Thẩm đều vội vàng xuống xe.

Cha Thẩm đánh giá xác định mấy người đều bình yên vô sự, mới lộ ra tươi cười, chỉ vào đứa bé trong ngực Dương Sở Thuần, cười tùm tùm hỏi, “Tiểu Dương Tử, cậu nhặt đâu ra đứa bé này vậy?”

Dương Sở Thuần ngốc hồ hồ mỉm cười, gãi đầu, “Thẩm bá bá, đây là Thẩm An đệ đệ nhặt được. Không phải con.”

Cha Thẩm sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn Thẩm An. Thẩm An đã ôm lấy đứa bé từ tay Dương Sở Thuần, vừa ôm qua, trong đầu vang lên tiếng khóc la kinh thiên động địa, “Oa a oa a...”

Thẩm An nhú mày, đau đầu, đây là nó khóc sao??? Oa a oa a, sao lại gào khóc thảm thiết như vậy?

Thẩm Duệ thấy Thẩm An cau mày đau đầu, liền túm lấy đứa nhóc, khi Thẩm An còn kinh ngạc hết sức, mỉm cười đưa cho mẹ Thẩm ánh mắt đang tỏa sáng, “Mẹ, đứa nhỏ này bẩn quá, mẹ tắm cho nó, thuận tiện cho nó ăn gì đó. A, đúng rồi, nó không biết nói.”

“Ai, anh, từ từ!” Thẩm An vừa thấy, vội muốn mở miệng, nhưng Thẩm Duệ đưa tay ngăn lại, cười cười nói, “An An, đứa nhỏ này cũng không biết đã lưu lạc bao lâu, để nó chậm rãi bình tĩnh lại đi, tuy rằng em có thể nghe thấy nó nói chuyện, nhưng chúng ta đều là con trai, tay chân vụng về, vẫn nên giao cho mẹ có kinh nghiệm mới tốt.”

Mẹ Thẩm cười ha ha ôm lấy đứa bé, nhẹ giọng dỗ dành, nghe thấy Thẩm Duệ nói như vậy, liền cười nói với Thẩm An cười, “Anh hai con nói đúng đó, đừng lo lắng, đứa nhỏ này tạm thời giao cho mẹ chiều cổ. Ai u, thật đáng thương, như thế nào bị bỏ lại một mình như vậy? ...” mẹ Thẩm lại đau lòng lại thở dài nói thầm, xoay người ôm đứa bé về xe Phấn Hồng, vừa tới cửa xe liền có dì lớn tuổi hét lên, “Ai u, nhanh vào, nơi này gió lớn, đứa bé mà cảm lạnh làm như thế nào!”

Thẩm An nhìn nhóm mấy dì nhao nhao ồn ào đau lòng thương tiếc vây quanh đứa bé, không khỏi cười cười, trẻ con chính là vật dễ thương dễ tác động phụ nữ nhất.

Thẩm Duệ nhìn đứa nhóc bị mẹ mình ôm đi, liền đưa tay kéo Thẩm An đi đến một bên, hạ kết giới ngăn cách, mới lên tiếng nghiêm túc hỏi, “An An, em có thể nghe thấy giọng của đứa bé kia?”

Thẩm An gật đầu, đem từng lời của đứa bé vang lên trong đầu nói cho Thẩm Duệ nghe.

Thẩm Duệ nghe xong, kinh ngạc, đứa nhóc nhắc tới hương vị, chẳng lẽ nó dựa vào hương vị để phân biệt người tốt người xấu? Đây là dị năng giả sao? Bất quá, chuyện đó không phải kinh ngạc nhất, kinh ngạc nhất chính là An An có thể nghe được tiếng lòng của đứa nhóc.

“An An, nếu em không ôm nó thì có thể nghe thấy không?” Thẩm Duệ nghiêm túc hỏi.

Thẩm An lắc đầu.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Vậy lát nữa em hỏi một chút nó còn người thân nào không? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nó có biết gì về bộ xương khô kia không?”

“Dạ.” Thẩm An mỉm cười, hấn rất thích đứa bé kia, tuy rằng lần nào đứa bé cũng nói chuyện bừa bãi, lại hay khóc trong đầu hấn...

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An cười rất vui vẻ, nhìn không được ghen tuông trong lòng, An An có vẻ rất thích đứa bé nhóc đó? Vì thế, Thẩm đại nhân cúi đầu dựa sát vào tai Thẩm An, mỉm cười nói nhỏ một câu, “An An, vừa rồi chơi bắt quỷ em thua rồi nha.”

Thẩm An ngẩn ngơ, ha?

Sau khi bọn họ tiến vào kết giới, Lưu Khiết liền mang theo người thuộc hậu cần đến kiểm kê vật tư, còn Chu Vũ mang theo mấy người Tổng Binh và bộ tác chiến bắt đầu nghiên cứu hình ảnh ghi lại trong đồng hồ, đặc biệt là bộ xương khô đen thui quỷ dị kia.

“Đầu năm nay a, quái vật đều mặc tây trang a.” Cao Phi nhìn bộ xương mặc tây trong thiết bị ghi hình, cảm khái nói. Nhớ lúc trước, hắn cũng mặc tây trang mang giày da, một thành phần tri thức nha.

“Thí! Hắn mặc tây trang vẫn là quái vật! Đây là điển hình mặt người dạ thú! Hiểu không?!” Ngải Hiểu Sơ khinh thường, trâu kéo đến Bắc Kinh vẫn là trâu, quái vật cho dù mặc long bào cũng vẫn là quái vật!

Cao Phi đình trệ, sờ sờ mũi, uhm, không thể không nói, Ngải Hiểu Sơ nói đúng.

“Cho hỏi, tiếng còi là do nhóc con tạo ra sao?” Dương Sở Thuần nhìn chằm chằm hình ảnh quái bị ghi lại, vuốt cằm khó hiểu, đứa bé kia không biết nói, hơn nữa trên người cũng không có còi, thật sự là nó thối?

“Không, ở đây hẳn là còn có một người.” Chu Vũ mặt không đổi sắc mở miệng nói.

“Không phải quái vật?” Tổng Binh quay đầu hỏi, sao Chu đội xác định là người?

“Đừng quên, đứa bé kia chỉ có một mình làm sao sinh tồn?” Chu Vũ giải thích.

“Lão Chu nói không sai, đứa bé kia còn có ba.” Thẩm Duệ dắt Thẩm An đã đi tới, cười nói.

“Sao Thẩm đại nhân biết được?” mắt Dương Sở Thuần lấp lánh nhìn Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ chưa trả lời, Chu Vũ đã nhìn Thẩm An, “Thẩm An có thể nghe được đứa bé kia nói?”

Thẩm An gật đầu, “Dạ, em có thể nghe được.”

“Oa! Thẩm An đệ đệ cậu thật lợi hại!” Dương Sở Thuần mắt lấp lánh nhìn Thẩm An.

Chu Vũ nhướng lông mày. Vừa rồi trong cửa hàng tiện lợi, Thẩm An hỏi Thẩm Duệ một câu: “có thể nghe được thanh âm sao?”. Khi đó hắn liền hoài nghi Thẩm An có thể nghe thấy tiếng đứa bé, nhớ lại lúc ở nông gia nhạc, hình như Thẩm An cũng nghe thấy âm thanh báo động của động vật, còn có Viên Thập Bò là động vật duy nhất trong đoàn đội, hắn cũng thường nhìn thấy Thẩm An nói chuyện với nó, sau đó phiên dịch lại cho Thẩm Duệ nghe...

—— kỳ thật cũng có thể Thẩm An giống Thẩm Duệ không chỉ có một loại dị năng chẳng? Nhưng, hình như Thẩm Duệ muốn che giấu? Thẩm Duệ không thèm để ý chút nào dị năng của bản thân hắn nhiều hay ít. Đương nhiên, làm trung tâm của đoàn đội, càng cường đại lại càng có lợi, nhưng Thẩm An không giống. Thẩm Duệ tên gia hoá biến thái – luyện đệ cuồng chiếm hữu này sao lại làm Thẩm An bại lộ trước mặt mọi người?

—— nhưng theo trực giác của Chu Vũ, năng lực của Thẩm An sẽ giúp đoàn đội càng ngày càng lớn mạnh, hoặc là nói, sự tồn tại của Thẩm An phi thường quan trọng đối với tương lai của đoàn đội ...

Không cần suy xét nhiều, chỉ cần là người ảnh hưởng quan trọng nhất đến Thẩm Duệ mà nói, là không thể nghi ngờ.

Thẩm Duệ mỉm cười, đôi mắt đen u tối hướng về phía Chu Vũ. Chu Vũ đáp lại bằng biểu tình bình tĩnh vô sóng.

Thẩm Duệ hơi hơi hí mắt, lập tức phục hồi nụ cười ôn hòa, “Dị năng của An An giống như có thể nghe thấy tiếng lòng của động vật, mà hiện tại dường như cũng bao quát tiếng lòng con người, nhưng mà cũng có hạn chế.”

Thẩm An gật đầu dứt khoát, nghiêm túc nói với Dương Sở Thuần, “Cho nên, không cần lo lắng cho tôi sẽ nghe lén tiếng lòng của mọi người. Nói thật, trừ bỏ đứa bé kia, những người khác, bao gồm anh của tôi, tôi đều không nghe được.”

Dương Sở Thuần cùng những người khác đều không dấu vết nhẹ nhàng thở ra, nếu thật có thể nghe được tiếng lòng người khác, chẳng phải là sẽ không có bất luận bí mật gì nữa?

— mà trên thực tế, thật sự là Thẩm An cũng chỉ có thể nghe được đứa bé kia, kỳ quái, đây là vì sao?

Thẩm An không tự giác nói với Thẩm Duệ nghi hoặc của mình.

Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, có lẽ, là bởi vì đứa nhóc kia thích An An, không phải nhóc đó nói thích nhất hương vị kem ly mặt trời trên người An An sao? Bởi vì nó thích, cho nên nguyện ý mở ra nội tâm?

“Tiểu Dương Tử, cậu lại đây, để An An thử xem.” Thẩm Duệ nói với Dương Sở Thuần, rồi mở đồng hồ liên lạc với Bạch Cảnh Khanh, “Tiểu Bạch, trong tổ các cậu ai biết thôi miên?”

“A? Thôi miên! Tôi đến! Tôi đến!” Tiếng ồn ào đột ngột vang lên, sau đó là giọng bắt đắc dĩ của Bạch Cảnh Khanh, “Lão sư, đừng nắm tay tôi được không?”

Thẩm Duệ sửng sốt, lập tức cười nói, “Vậy làm phiền Phương Bình giáo sư.”

“Được! Tới ngay ” Âm thanh lớn tiếng ồn ào, mọi người ở đây cũng đều nghe được, không khỏi im lặng, vị giáo sư lớn tuổi này thật dư thừa tình lực a.

Dương Sở Thuần bị Thẩm Duệ điểm danh sửng sốt, lập tức không chút nghĩ ngợi bước đến trước mặt Thẩm An, hai tay khoanh trước ngực, thâm tình nói rằng, “Đến đây đi! Huỳnh đệ! Mặc kệ là lên núi đao xuống biển lửa, cậu một câu, huỳnh đệ tôi liền cùng cậu chiến đấu tới cùng!”

Dương Sở Thuần vừa dứt lời, Thẩm An còn không kịp phản ứng, Chu Vũ liền đen mặt nhắc chân một đá, tên óc bả đậu này!! Bộ dạng tình nghĩa sâu nặng như vậy dám bày ra với người khác ngoài hắn?! Cho dù là Thẩm An đệ đệ vô hại vậy cũng không được!! Ngu ngốc! Vì thế, Dương Sở Thuần liền ngã nhào trên đất...

Dương Sở Thuần vốn là giận phun khói muốn quay đầu lý luận, nhìn xem là tên hỗn đản nào dám gạt ngã hắn! Nhưng quay đầu vừa thấy là mặt than Chu Vũ, Dương Sở Thuần liền xẹp xuống, nhỏ giọng nói thầm hai câu, ngoan ngoan đứng yên trước mặt Thẩm An.

Thẩm An nhìn Dương Sở Thuần nhăn nhó đứng trước mặt mình đưa lưng về phía Chu Vũ, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thẩm Duệ ho nhẹ một tiếng, lên tiếng nhắc nhở, “Được rồi, nghiêm túc đi!”

Thẩm An vội nghiêm nghị, Dương Sở Thuần cũng nhanh chóng nghiêm trang chứng chặc. Lúc này, Phương Bình vội vàng chạy tới, phía sau là Bạch Cảnh Khanh vẻ mặt bắt đắc dĩ và Từ Trường Thiên tò mò.

47. Chương 47: Thành Phố A – Đêm (1)

“Tiểu Dương Tử, hiện tại cậu phải thả lỏng, phải tin tưởng tiểu An đứng đối diện cậu. Đúng, cứ như vậy, chậm rãi bình tĩnh lại.” Phương Bình hòa ái tươi cười, nhưng mà ... Vì sao ánh mắt nháy nháy? Vì sao khóe miệng còn run rẩy? Đây là hòa ái tươi cười sao? Trên đầu khán giả vây xem chung quanh đều sáng lên một dấu chấm hỏi.

Dương Sở Thuần nhìn nụ cười hòa ái như vậy, lập tức quay đầu nghiêm túc nói với Thẩm An đang vịn phần không còn lời gì để nói, “An An, cậu tới đi! Tôi chuẩn bị tốt rồi!”

Nhìn bộ dạng Dương Sở Thuần khẳng khái hy sinh như vậy, Thẩm An càng , chỉ có thể bắt đắc dĩ thở dài, vươn tay, “Đến, bắt tay tôi.” (giống kêu chó quá =))

Dương Sở Thuần nháy mắt mấy cái, vươn móng vuốt ra. (Tui thề, qt chính xác ghi “móng vuốt” =))

Thẩm An nắm lấy, sau đó bình tĩnh nhìn Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần chớp mắt, lại chớp mắt.

Thẩm Duệ nhìn chằm chằm Thẩm An đang nắm móng vuốt Dương Sở Thuần. Cảm thấy bộ móng kia thật là... chướng mắt. Vì thế, nhẹ giọng hỏi, “An An, em nghe được cái gì?”

Thẩm An quay đầu nhìn Thẩm Duệ, vẻ mặt nghi hoặc, “Anh, biệt hiệu trước kia của anh là mặt quan tài à?”

Thẩm Duệ ngẩn ra, lập tức nhìn Chu Vũ. Chỉ thấy Chu Vũ đã âm trầm hung hăng trừng Dương Sở Thuần. Còn Dương Sở Thuần lúc này lại chỉ lo kinh dị và hưng phấn nắm tay Thẩm An liều mạng lắc, “Thẩm An đệ đệ cậu thật có thể nghe được tiếng lòng của tôi a, thật là lợi hại a! Ai, cậu nghe lại lần nữa ——”

Dương Sở Thuần chưa nói xong, đã bị Chu Vũ mặt không đổi sắc nắm cổ!

Dương Sở Thuần ai u một tiếng, “Ai! Chu đội! Anh bị sao vậy? Mau mau mau buông tay —— đau quá!”

Chu Vũ hừ hừ, nhìn Thẩm Duệ, “Tôi đi xử lý việc nhà.”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Cậu đi đi, không cần gấp.”

Vì thế Dương Sở Thuần liền như vậy bị Chu Vũ nắm cổ lôi đi một đường, quần chúng vây xem vây khấn tay tổ vẻ đồng tình —— ngu ngốc! Biệt danh mặt quan tài của Chu đội mọi người đã quên sau nhiều năm, vậy mà hần lại lôi ra!

Chu Vũ và Dương Sở Thuần đi rồi, quần chúng vây xem cũng tản đi. Lúc này mọi người đã biết Thẩm An lại có thêm một dị năng —— lắng nghe. May mà dị năng này có mấy điều kiện tiên quyết, ví dụ như giữa hai bên phải cực kỳ tin cậy, phải có tiếp xúc trực tiếp, nếu không, mọi người thật không dám tiếp cận Thẩm An.

—— không sai, đây là mục đích Thẩm đại nhân để Thẩm An làm thí nghiệm dị năng trước mặt mọi người. Làm cho mọi người an tâm, cũng tiện cho điều tra kế tiếp.

Lúc này còn lại mấy người Bạch Cảnh Khanh, Từ Trường Thiên, Phương Bình, Thẩm Duệ, Thẩm An.

Ánh mắt Phương Bình sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Thẩm An, xoa xoa tay, vẻ mặt thèm nhỏ dãi, “Tôi nói, tiểu An à, để bá bá thí nghiệm cậu một chút được không?”

Thẩm An còn chưa trả lời, Thẩm Duệ liền mỉm cười đưa tay ngăn Phương Bình định túm lấy Thẩm An, “Phương giáo sư, thiết bị tinh lọc nguồn nước kia xong rồi à?”

Phương Bình cứng người, lập tức cười gượng ha hả hai tiếng, “Sắp xong, sắp xong ...”.

Tiếng nói vừa dứt, Phương Bình liền quay lại trừng mắt mắng Từ Trường Thiên, “Còn ở nơi này làm gì! Còn không nhanh chóng đi nghiên cứu cho tôi!”

Từ Trường Thiên thật vô tội, hần rành cơ điện, chứ không phải nghiên cứu sinh vật, rống hần làm chi?

Nhưng trên mặt vẫn ngoan ngoãn đẩy xe giúp Bạch Cảnh Khanh rời đi. Bạch Cảnh Khanh trước khi đi nghiêm túc dặn dò Thẩm Duệ, “Bộ xương khô màu đen kia có thể bắt sống thì tận lực bắt sống.”

Thẩm Duệ mỉm cười phát tay, “À, yên tâm đi. Tôi sẽ giao cho lão Chu đi bắt.”

Bạch Cảnh Khanh nghe không phải là hai tên ngu ngốc Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ kia, mới yên tâm đi theo Phương Bình tiếp tục nghiên cứu thiết bị tinh lọc nước!

Mấy người Bạch Cảnh Khanh đi rồi, Thẩm Duệ mới quay đầu nói với Thẩm An, “An An, về sau tận lực không tiếp xúc trực tiếp với những người khác.”

Thẩm An nhẹ nhàng gật đầu, “Em biết.”

Lúc này sau khi anh Chu nói ra là hần nghe được tiếng lòng, trừ Anh hai hần, ánh mắt những người khác đều có chút quái quái. Khi đó, hần mới tri ngộ phát hiện, dị năng của hần sẽ bị những người khác bài xích. Dù sao ai cũng không nguyện ý tiếng lòng của bản thân bị nghe được đúng không?

Cho nên, Anh hai gọi Dương Sở Thuần đến làm thí nghiệm, làm cho mọi người hiểu được, không phải hần muốn nghe là có thể nghe...

—— nhưng trên thực tế, hần cũng không muốn nghe.

Bất quá, Thẩm An quay đầu nhìn Thẩm Duệ, hoang mang, “Anh, giống như em không có biện pháp nghe thấy tiếng lòng của anh?”

Anh hai cực kỳ tin cậy hần, Anh hai cũng không bố trí phòng vệ với hần, hơn nữa hần và Anh hai tiếp xúc rất thân mật —— khụ khụ, cả hôn cũng có không phải sao?

Nhưng mà, hần chưa bao giờ nghe thấy tiếng lòng Anh hai. Kỳ quái, đây là vì sao?

Thẩm Duệ cười ôn nhu sờ sờ đầu Thẩm An, thấp giọng nói, “Bởi vì anh là trông coi tử phủ mà.”

Thẩm An không hiểu, không có cách nào nghe được trông coi tử phủ sao? “Trông coi” này rốt cuộc là có ý gì?

Nhưng Thẩm Duệ không giải thích thêm, chỉ cười cười nắm tay Thẩm An đến xe Phấn Hồng. Bây giờ mẹ Thẩm đã ngoắc gọi bọn họ nhiều lần.

Sao mẹ không dùng đồng hồ liên hệ bọn họ? Gào thét như vậy không mệt sao?

—— Thẩm Duệ không giải thích thêm, bởi vì ý nghĩa trông coi tử phủ giải thích đúng theo mặt chữ. Nhưng đại khái An An chưa bao giờ suy nghĩ theo phương diện này. Như vậy cũng tốt, An An đỡ phải có cảm giác mâu thuẫn.

Đi đến cửa xe Phấn Hồng, chỉ thấy mẹ Thẩm và vài dì thật cẩn thận che chở một đứa bé, nhẹ chà lau, đứa bé kia ngũ quan xinh đẹp đáng yêu, trắng trắng mềm mềm, thì ra bộ dáng đứa bé như vậy a? Lúc còn bần hê hê nhìn đoán không ra, lúc này đã nhìn ra đúng là một đứa bé trai xinh đẹp ... Hử? Từ từ, sau lưng đứa bé trai là cái gì vậy?!

Thẩm Duệ và Thẩm An kinh ngạc nhìn thứ óng ánh trong suốt ẩm ướt giống như đôi cánh hồ điệp sau lưng đứa bé...

Không phải chứ, đứa bé trai này có cánh??

—— thiên sứ?!

Trên xe Phấn Hồng, Phương Bình cầm kính lúp híp mắt nhìn chằm chằm một đôi cánh óng ánh trong suốt, nghiêm túc lầm bầm nói, “A, dĩ nhiên là hoa văn, uhm, hần không phải là chủng loại Brazil ...”

“Khụ khụ, giáo sư, cái kia, đứa bé này không phải là hồ điệp...” Ngải Hiểu Trân đứng bên cạnh khẽ nói.

“Vô nghĩa! Đặt rõ ràng trước mặt ta ta sẽ không biết sao? Đây đương nhiên là người! A, đương nhiên nói không chừng nó là yêu tinh hồ điệp...”

“Tiểu An, cậu bảo đứa nhỏ này đem cánh xếp lại để tôi xem thử.” Bạch Cảnh Khanh bình tĩnh nói, cầm thước dây trong tay đo đạc chiều dài cánh.

—— lúc này, Thẩm An ôm đứa bé ngồi trong xe Phấn Hồng, mấy dì mấy thím vây quanh, còn có mấy người vừa nghe đến đứa bé mọc cánh liền chạy tới tổ nghiên cứu sinh vật.

Thẩm An nhìn mấy người trước mắt phát ra lực quang hận không thể đem đứa bé ôm đi nghiên cứu, có chút đau đầu, những người này căn bản là không biết hiện tại đứa bé gắt gao bám hần không tha, ánh mắt muốn khóc không khóc, lại nha nha thẳng khóc trong đầu hần.

“Hu hu... Nhân gia không phải yêu tinh, mẹ nói nữ nhân hư hỏng câu dẫn ba mới là yêu tinh... Hu hu... Bảo bảo là bé ngoan...”

Thẩm An bất đắc dĩ cúi đầu, vuốt ve đầu đứa bé trấn an, “Ừ, bảo bảo là bé ngoan.” Vừa nói vừa cầu cứu nhìn Thẩm Duệ về mặt trầm tư đứng ở bên ngoài.

Nhưng thấy vẻ mặt Thẩm Duệ trầm tư, Thẩm An đành phải nhìn sang Bạch Cảnh Khanh, “Anh Bạch, đứa nhỏ này hiện tại đang rất sợ hãi, hay là để hôm khác?”

Bạch Cảnh Khanh xem xét đứa bé đang gắt gao túm quần áo Thẩm An, gật đầu, uhm, xem ra đứa nhỏ này bị bọn họ dọa sợ rồi. Vì thế, Bạch Cảnh Khanh khuyên bảo, Phương Bình rút cục đồng ý trở về, Ngải Hiểu

Trên ý vào mình thuộc xe phần hồng, không chịu rời đi, đảo chung quanh, cùng Thẩm Uyển, Phương Hiểu Thanh khe khẽ nói chuyện.

Thẩm Duệ rút cuộc lấy lại tinh thần đi tới, ngồi bên cạnh Thẩm An, ngưng trọng nói, “An An, em hỏi nó một chút, cái cánh này mọc ra lúc nào?”

Thẩm An học theo phương pháp các dì bên cạnh chỉ, nhẹ nhàng ngóc vung vổ vổ lưng đứa bé, vừa ôn nhu hỏi, “Bảo bảo, cánh xinh đẹp của em mọc ra lúc nào vậy?”

Đứa bé hút hút cái mũi, ngẩng đầu nhìn Thẩm An, mắt to mông lung rút cuộc không còn giấu nước mắt, nhẹ nhàng nói trong đầu Thẩm An, “Mẹ ngủ, bảo bảo không có ngủ, bảo bảo vẫn chờ ba ba. Chờ chờ, bảo bảo rút cuộc mệt nhọc. Ngủ một giấc, sau khi tỉnh ngủ, mẹ đã không thấy tầm hơi...”

“Ba đến, sau đó, bảo bảo liền phát hiện sau lưng mọc cánh, hương vị của ba trở nên thối thối, ba nói ba đi tắm sẽ không thối. Sau đó ba đi tắm sạch, vẫn còn thối thối. Sau nữa, ba bế bảo bảo đi ra ngoài, đến cái chỗ bán rất nhiều địa phương. Ba nói, bảo bảo chờ hán, bảo bảo chờ a chờ, sau đó ba đem về thật nhiều ăn và nước trái cây, nhưng mà hương vị ba càng thối. Ba nói, ba mệt, buồn ngủ, bảo bảo đừng làm phiền ba. Bảo bảo muốn tìm mẹ, ba nói mẹ cũng mệt mỏi, nhưng bảo bảo nhìn, không thấy mẹ, ba liền không để ý tới bảo bảo, vẫn luôn ngủ nha ngủ nha...”

Sau đó, bảo bảo không còn nói được, bảo bảo muốn gọi ba mẹ đều gọi không được. Ba mẹ đều đi ngủ, bảo bảo muốn gọi bọn họ dậy. Bọn họ ngủ ngon lâu thật lâu, anh trai kem ly, mang bảo bảo đi tìm ba mẹ được không? Bảo bảo muốn ngủ cùng bọn họ ...”

“A? Anh trai kem ly, sao anh lại khóc?”

Ráng chiều vẫn chậm rãi vẽ loạn chân trời, đỏ sậm, giống như màu máu, giống như kể ra, trong thành phố đổ nát xa xa đã từng phát sinh đủ loại chuyện.

Thẩm An ngồi trên mui xe Hummer, nhìn ráng chiều lẳng đọng lại trong phế tích xa xa.

“An An?” Thẩm Duệ không biết đi vào từ khi nào ngồi cạnh Thẩm An, đưa qua một hộp chocolate, lúc thu thập chocolate, hán để lại một hộp.

Thẩm An cúi đầu, nhìn hộp kẹo trong tay Thẩm Duệ, dark chocolate, loại hán thích nhất...

Thẩm An yên lặng lấy ra một viên, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt.

“An An muốn quay lại xem thử?” Thẩm Duệ hỏi.

Thẩm An giương mắt nhìn sang Thẩm Duệ, hán rất muốn quay lại, rất muốn nhìn xem ba mẹ bảo bảo có phải hay không còn trong cửa hàng tiện lợi đó?

Hán rất muốn biết... Ba mẹ bảo bảo thật sự đã mất sao?

Nhưng hán không thể làm như vậy. Anh hai sẽ không đáp ứng. Cho dù Anh hai đáp ứng, những người khác cũng sẽ không đáp ứng. Trong một đoàn đội, hán không thể tùy hứng làm việc.

“Anh, em ...” Thẩm An vừa định lên tiếng giải thích một chút, đột nhiên, đồng hồ trong tay phát ra âm thanh cảnh báo.

Sắc mặt Thẩm Duệ và Thẩm An đều trầm xuống, có địch nhân tập kích!

“Thẩm đại nhân! Quái vật trong thành phố đột nhiên hướng lại chỗ chúng ta!” Ngải Hiểu Sơ vội vàng nói.

Thẩm Duệ lãnh tĩnh hỏi, “Số lượng nhiều ít, khoảng cách bao xa?”

“Trên một trăm con, cách chúng ta 1000 mét, hiện tại tập kết ở cửa thành phố. Không xong! Thiết bị theo dõi của chúng ta ở cửa thành phố bị phá hủy rồi!” Ngải Hiểu Sơ nói xong liền mắng to, “Mẹ nó! Quả nhiên có người ở chỉ huy! Tao giết! Quái vật mà biết phá hủy thiết bị theo dõi!”

Thẩm Duệ nheo mắt, người chỉ huy? Là kẻ phát ra tiếng còi kia?

Thẩm Duệ suy nghĩ một chút, bình tĩnh ra mệnh lệnh, “Lão Chu, lưu lại mười người bảo hộ đoàn xe lập tức rút lui! Những người còn lại cùng chúng ta lưu lại! Nữ nhân lão nhân đều không được lưu lại!”

“Rõ!” Chu Vũ lập tức trả lời.

Mười lăm phút sau, đoàn xe lần thứ hai khởi hành, mấy người Thẩm Duệ đứng ở tại chỗ, nhìn bọn quái vật cách đó không xa lao tới.

Trước khi khởi hành, mẹ Thẩm ghé vào cửa sổ bên hông xe phản hồng, lo lắng nhìn những người lưu lại. Còn cha Thẩm ngồi trên xe xanh nhạt, trầm mặc không nói.

Phương Bình ngồi bên cạnh hắn, vỗ vỗ bàn cờ, nói rằng, “Ai, tôi nói lão đệ a, đừng lo lắng, Thẩm đại nhân bản lĩnh lớn mà, hơn nữa, bọn quái vật còn phải giải quyết. Nếu đều đi theo đi ra, vẫn bám theo chúng ta, không giải quyết hết, về sau đi theo chúng ta thì làm như thế nào? Chúng ta không nuôi nổi nhiều quái vật như vậy.”

Cha Thẩm miễn cưỡng cười, lập tức giận dữ nói, “Tôi biết, nhưng tôi ... Lo lắng a.”

Phương Bình cười hắc hắc, lần thứ hai vỗ vỗ bàn cờ, “Chơi cờ! Chơi cờ! Chơi cờ liên không lo lắng a!”

48. Chương 48: Thành Phố A – Đêm (2)

Dương Sở Thuần mắt tốt, là người đầu tiên thấy được đàn quái vật từ xa xa đang chạy tới, giống như đàn kiến đang ào ào gặm rú kéo tới.

Dương Sở Thuần lú lười, “Sao cảm thấy chúng ta giống như miếng bánh ngọt, còn bọn chúng là bầy kiến hận không thể đem chúng ta ra gặm?”

Dương Sở Thuần vừa thốt ra, Ngải Hiểu Sơ đứng bên cạnh Dương Sở Thuần liền đảo cặp mắt trắng dã, “Làm ơn, đối so sánh khác được không? Ai, tôi nói Tiểu Dương Tử, lúc trước cậu học ngữ văn như thế nào vậy?”

Dương Sở Thuần hừ hừ, kiêu ngạo nói, “Ông đây lúc trước học ngữ văn luôn được điểm tuyệt đối!”

“Thì! Trừ bỏ tiểu học, còn lớp nào có điểm tuyệt đối môn ngữ?” Ngải Hiểu Sơ lập tức khinh thường.

Dương Sở Thuần làm bộ sợ hãi than, “A, cậu cũng biết a?”

Ngải Hiểu Sơ nổi giận, “Dương Sở Thuần cậu có ý gì?!” Con mẹ nó tên gốc Dương Sở Thuần cũng dám chê ông?

“Câm miệng!” Chu Vũ đột nhiên đánh một tia sét xuống.

Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ lập tức im lặng.

“Đến rồi.” khước miệng Thẩm Duệ hơi giương lên, xoay xoay cổ tay, mỉm cười quay đầu nói với Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ, “Mọi người thử xem ai giết được nhiều quái vật nhất, như thế nào?”

Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ nhếch miệng mỉm cười, trong mắt đều hưng phấn.

“Thẩm đại nhân, ngài hãy chờ xem! Cam đoan không làm anh mất mặt!”

Chu Vũ nhìn Dương Sở Thuần, thản nhiên nói, “Tiến hành phân tổ, xếp thành hàng ngũ!”

“Rõ!”

Lúc này, đã dần vào đêm.

Trong không khí ảm ảm truyền đến tiếng quái vật rống lên cùng mùi hôi thối khó ngửi.

Thẩm An đứng bên cạnh Thẩm Duệ, nhìn mười lăm chiến sĩ thuộc bộ tác chiến xếp thành hàng ngũ, chia làm năm tổ, mỗi tổ ba người, công kích đứng trước, tiếp theo phụ công kích, cuối cùng là phòng ngự.

Ví dụ như tổ của Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ đứng trước, tiếp theo là một chiến sĩ dị năng thổ, cuối cùng là Dương Sở Thuần.

Đao gió của Ngải Hiểu Sơ có lực công kích thương tổn lớn nhất, tường không khí của Dương Sở Thuần phòng ngự cực mạnh, bởi vậy, hai người này phân biệt một trước một sau.

Còn Chu Vũ giám hộ toàn trường, chỗ nào nguy hiểm liền đến đó, Dương Sở Thuần hì hì cười nói đây là bằng dính cầm máu, chỗ nào xuất huyết liền dán chỗ đó.

Nhiệm vụ của Thẩm An chính là tùy thời chuẩn bị cứu nguy và phòng ngự.

Thẩm Duệ liền theo dõi toàn trường, tìm ra kia người chỉ huy, còn có —— bắt lấy bộ xương khô màu đen kia!

Khi mọi người chuẩn bị xong, đàn quái vật cũng đánh tới.

Đi đầu chính là bộ xương khô màu đen, vừa thấy Thẩm Duệ liền ngao ngao kêu nhào qua.

Thẩm Duệ chợt lóe, liếc mắt thấy Thẩm An đã đứng bên cạnh Chu Vũ, trong lòng thoáng yên tâm, quay đầu liền ném một quả cầu màu đen tới bộ xương khô.

Xương khô tránh không kịp, bị quả cầu màu đen chọi trúng chính giữa!

Trên mặt bộ xương khô hiện ra thần sắc thống khổ, nhưng ngay sau đó đột nhiên vọt tới Thẩm Duệ, tốc độ cực nhanh, làm Thẩm Duệ kinh ngạc.

—— cảm giác... so với lần trước tiến bộ rất nhiều a.

Thẩm Duệ không tránh, đưa tay lập một cái kết giới, bộ xương khô không chạm tới phía trước được. Nhưng lúc này, tiếng còi bèn nhộn lại vang lên.

Thẩm Duệ đột nhiên quay đầu nhìn theo hướng tiếng còi, Thẩm Duệ chưa kịp phản ứng, bộ xương khô đã đột phá kết giới!

Ánh mắt Thẩm Duệ lập tức trợn to, làm sao có thể?!

Trong lúc Thẩm Duệ cùng bộ xương khô đánh nhau, mấy người Dương Sở Thuần cũng đang cố gắng đánh quái thú “Thăng cấp”.

“Tiểu ngải cứu, được mấy con rồi a?” Dương Sở Thuần vừa hỏi, vừa cố gắng gia cố tường không khí.

—— em gái nó! Bọn quái thú này đều ăn thuốc kích thích chắc? Cảm giác như tường không khí của hắn càng ngày càng yếu?

Ngải Hiểu Sơ quét một đao gió, quái thú nhất thời la liệt một đồng. Nhưng sắc mặt Ngải Hiểu Sơ có chút trắng bệch, thở hồng hộc, nghe Dương Sở Thuần hỏi, tức giận quay đầu trừng mắt, “Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì! Làm việc!”

Dương Sở Thuần gãi gãi đầu, không thích hợp, đêm nay bọn quái thú hình như thô bạo hơn bình thường nhiều!

Dương Sở Thuần đang muốn gọi Chu Vũ, đột nhiên, Ngải Hiểu Sơ kinh hô một tiếng, “Không xong!”

Dương Sở Thuần quay đầu vừa thấy, nhất thời kinh ngạc, em gái nó! Đao gió của Ngải Hiểu Sơ trật mục tiêu, quái vật muốn tiến vào.

Dương Sở Thuần tăng mạnh tường không khí, đồng thời tay phải bắn ra đạn không khí!

—— nhưng từ sau đầu đột nhiên hạ xuống cầu sấm sét, ầm một tiếng, nổ thật mạnh mạnh!

Ngải Hiểu Sơ nhân cơ hội lần thứ hai ngưng tụ lại dị năng, phát ra đao gió! Rốt cục thanh lý xong đợt quái thú này.

Ngải Hiểu Sơ nhẹ nhàng thở ra, tổ bọn họ liền nhận được lệnh từ Chu Vũ: lập tức trở về!

Ngải Hiểu Sơ và Dương Sở Thuần hai mặt nhìn nhau, tiêu, Chu đội giãn rồi, hậu quả thật nghiêm trọng.

Lại nói tới Thẩm Duệ, quay đầu lần thứ hai đá bay bộ xương khô!

Ngay lúc Thẩm Duệ một cước đá bay bộ xương khô, tiếng còi bén nhọn lần thứ hai vang lên!

Thẩm Duệ híp mắt, cười lạnh. Quả nhiên, tiếng còi là từ chỗ quái thú truyền đến!

Trong khi Thẩm Duệ ra vẻ chiến đấu, Thẩm An lại nghi hoặc nhìn một con quái thú trong đàn.

Con quái thú kia rất kỳ quái a, ánh mắt đảo quanh, không giống ánh mắt quái thú bình thường đại ra? Hơ? Xảy ra chuyện gì? Nhưng không đợi Thẩm An nghi hoặc xong, tiếng chửi bậy của nhóm Dương Sở Thuần vang lên.

Thẩm An xoay người, chỉ thấy mấy người Dương Sở Thuần bộ tác chiến đang muốn trở về, lại bị quái thú cản trở, hiện tại đang chật vật không kịp.

Thẩm An vội phát tay, mấy quả bóng nước xuất ra, đồng thời xoay tròn trong hư không, tầm khiêng nước xuất hiện trước mặt mấy người Dương Sở Thuần. Chu Vũ cũng đồng thời phóng xuất cầu sấm sét!

Rốt cục thanh lý bọn quái thú xung quanh nhóm Dương Sở Thuần.

Mấy người Dương Sở Thuần chạy trở về, chật vật ngã xuống đất, thở hồng hộc. Bốn tổ khác gặp quái thú ít hơn, lúc này cũng đang cố gắng thanh lý.

Lúc này, chỉ còn lại một vòng quái thú cuối cùng.

Thẩm An mắt nhìn năm tổ trở về, rất tốt, đều không bị thương. Vì thế Thẩm An lần thứ hai đem ánh mắt nhìn về phía con quái thú kì quái kia.

Quái thú kì quái kia đứng phía sau một đám quái thú, giương nanh múa vuốt giống như muốn đánh về phía Thẩm An.

Thẩm An tiến lên, vung tay lên, nước hóa thành xiềng xích đem con quái thú kia khóa lại.

Thẩm An đưa tay muốn kéo nó lại đây, lại không ngờ, lúc này, nhóm quái thú đột nhiên kích động, vốn đang đại ra cũng ngắc quái thú lại động tác đều nhịp đánh về phía hắn?!

Thẩm An biến sắc, đang muốn buông tay, đột nhiên cầu sấm sét và đao gió cùng nhau phóng ra.

Ngay sau đó, một bàn tay thon dài đột nhiên cầm cổ tay của hắn, đột ngột một cảm giác ôn nhu lạnh lùng dừng mãnh tiến vào trong cơ thể, Thẩm An bỗng cảm thấy lực lượng tăng trưởng. Vung tay thật mạnh, con quái thú kia kêu thảm một tiếng đã bị hắn ném tới phía trước.

Thẩm An ném quái thú tới trước xong liền ngẩng đầu nhìn Anh hai Thẩm Duệ còn đang nắm cổ tay hắn, lực lượng đột ngột dừng mãnh vừa rồi tiến vào thân thể là ... của Anh hai sao?

Khuôn mặt Thẩm Duệ lúc này thanh lãnh, nhưng phát hiện Thẩm An nhìn chăm chú, quay đầu nhìn Thẩm An, lập tức ôn nhu, “Làm sao vậy?”

Thẩm An muốn nói lại thôi, tình huống lúc này không thích hợp hỏi, vẫn là chờ hắn ở riêng cùng Anh hai mới hỏi lại đi.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Ai? Kêu thảm thiết? Thẩm An xoay người nhìn quái thú bị hắn ném xuống đất, còn bị nước xiềng xích cột lấy.

Trên mặt tối như mực, chỉ lộ ra đôi mắt, mà cặp mắt kia lại không nửa điểm đại ra.

Quái thú bị hấn ném thật mạnh xuống đất, giống như bị đập trúng cái gì, liên tục kêu thảm thiết.

Chu Vũ chạy tới lập tức liên tục đập hai quả cầu sấm sét lên đầu gối quái thú. Hai quả cầu sấm đánh xong, quái thú càn a a thét chói tai, giống như thống khổ không thôi.

Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ đồng loạt đưa tay bịt lỗ tai, vẻ mặt ghét bỏ, này mẹ nó giả quái thú ồn chết người.

Chu Vũ hạ hai cầu sấm, cũng không thèm nhìn tới quái thú một cái, ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, “Xương khô đâu?”

Ngón tay Thẩm Duệ chỉ qua bên trái, nơi đó dựng thẳng một khối băng hình người.

Chu Vũ nhìn nhìn, vừa lòng nói, “Vây là tốt rồi.” Như vậy đám phi nhân loại điển hình (ý nói mấy người tổ anh Bạch không phải người = chắc người ngoài hành tinh =]])) bên tổ nghiên cứu sinh vật sẽ không lải nhải nữa.

“Đừng! Đừng đánh nữa! Tôi, tôi là người a!”

Giả quái thú bị Dương Sở Thuần đá không thể nhịn được, vừa kêu thảm, vừa hoang mang rối loạn nói.

Ngải Hiểu Sơ nhe răng cười một tiếng, “Bọn tao đánh chính là mày loại này —— giả, người!”

Ngải Hiểu Sơ dứt lời, hung hăng nhắc chân đá!

Vì thế, tên giả quái thú lần thứ hai thê thảm kêu gào.

“Được rồi. Cũng đừng đập chết, còn nhiều chuyện phải hỏi nữa.”

Thẩm Duệ ôn hòa nói, cũng chậm bước lên trước, cúi đầu nhìn tên giả quái thú đang rên tí, “Mau khai ra phương pháp mày khống chế đám quái vật.”

Giọng Thẩm Duệ thật tùy ý thân thiết, ngừng một chút, còn lộ ra một nụ cười thân thiết, nhưng ánh mắt lại âm lãnh, “Có lẽ tao có thể cho mày chết một cách thống khoái.”

“Không! Các người không thể đối với tôi như vậy, tôi, tôi chỉ là một người bình thường...” ánh mắt giả quái thú lộ ra hoảng sợ. Hấn nhìn thấu sát ý của Thẩm Duệ, hấn sợ hãi, bối rối mở miệng, “Các người, các người không thể vu khống tôi. Tôi tránh trong đám quái vật là bởi nguy trang, như vậy quái vật mới sẽ không ăn tôi, tôi cái gì cũng sẽ không ...”

“Mẹ! Mày lừa ai đó!” Dương Sở Thuần khinh thường, “Quái vật không đầu óc mày cũng không thể đem bọn nó trở thành ngu ngốc a. Mũi chúng linh mẫn, lỗ tai cũng thính, trong vòng trăm mét, bọn nó đều ngửi ra hương vị thịt người. Mày cách bọn nó gần như vậy, nghe không được mới có quý! Hừ, cũng đừng nói mày có phương pháp đặc biệt gì, chúng tao có người đem sơn bôi lên người cũng không ngăn được cái mũi bọn quái vật!”

“Tôi, tôi, tôi ...” giả quái thú thật sự luống cuống.

Lúc này, Chu Vũ không kiên nhẫn, đưa tay ném một quả cầu sấm tới cổ tay của hấn, lạnh lùng mở miệng, “Ta đếm đến ba, một!”

Giả quái thú kêu thảm một tiếng! Liều mạng lắc đầu, đáng thương hề hề nhìn về phía Thẩm An.

Thẩm An nhú mày lặng lẽ lui về phía sau một bước, người này tản mát ra một loại hương vị nguy hiểm lại cực kỳ ghê tởm, trực giác nói cho Thẩm An, người này không tốt.

Thẩm Duệ sắc bén phát hiện Thẩm An nhú mày chán ghét, tiến lên một bước, chặn ánh mắt của giả quái thú.

Giả quái thú càng thêm thê lương kêu lên.

Thẩm An đột nhiên cảm thấy không đúng, người này cho dù rất sợ chết, cũng không cần phải rên nhiều như vậy chứ?

49. Chương 49: Thành Phố A – Hôn Môi Lần Thứ Hai

Không đợi Thẩm An lên tiếng nhắc nhở, Thẩm Duệ đột nhiên nhắc chân đá, cầm của giả quái thú đã bị đá nát!

Lúc này cả tiếng kêu thảm thiết cũng phát không được. Thẩm Duệ nhắc chân đá đồng thời vung tay trái lên, sương mù màu trắng lần thứ hai quấn quanh bộ xương khô đã bị đóng băng, mà băng trên người xương khô vừa nứt ra cũng bị sương mù màu trắng trám lại.

Thẩm Duệ nhìn chằm chằm giả quái thú không còn kêu được, khoe miệng hơi cười, nụ cười thật nhả nhặn cũng thật lạnh lùng.

Chu Vũ nhú mày ánh mắt giả quái thú hoảng sợ trừng lớn, hỏi,

“Hắn dùng tiếng kêu để khống chế bộ xương khô kia?”

Thẩm An gật đầu, “Dạ, nhất định là vậy.”

“Tiểu Dương Tử, tiểu ngải cứu, hai cậu đem bộ xương khô lên xe, chúng ta cần phải trở về. Chu Vũ, người này giao cho cậu.” Thẩm Duệ nhắc chân đá đá giả quái thú đang bày bộ dáng cầu xin.

Chu Vũ gật đầu, “Không thành vấn đề.”

Thẩm Duệ phân phối xong, bảo mọi người lên xe về đoàn xe.

Trên xe Hummer, Thẩm An nghĩ đến bộ xương khô màu đen, còn có giả quái thú kia, không biết hai người này có liên hệ gì với bảo bảo không?

Hiện tại thành phố A hẳn là không còn quái vật, có nên quay lại cửa hàng tiện lợi xem thử không?

“An An đang suy nghĩ gì?” giọng Thẩm Duệ bỗng nhiên vang lên.

Thẩm An lấy lại tinh thần, nhìn Thẩm Duệ, do dự một chút, vẫn là thấp giọng nói, “Anh, em muốn quay lại thành phố A xem thử.”

“Tìm cha mẹ bảo bảo?” Thẩm Duệ nhướn mày, khoe miệng khê cười, biết là An An sẽ như vậy, cũng được, hẳn cũng có một số việc vẫn nghi hoặc.

“Được, bây giờ chúng ta cùng đi.” Thẩm Duệ nói xong, cũng không đợi Thẩm An phản ứng, liền mở thiết bị liên lạc nói với Chu Vũ một tiếng, đảo tay lái, Hummer số 1 hướng thẳng tới thành phố A!

Thẩm An sửng sốt một hồi lâu, mới kịp phản ứng, trong lòng hơi hơi xấu hổ, ý của hắn là đi một mình a, nhưng... Cẩn thận ngẫm lại, anh hai cũng sẽ không cho hắn đi một mình.

“An An có biết hiện tại lái xe có một chuyện rất là vui không?” Thẩm Duệ đột nhiên cười khê một tiếng, cười hỏi.

Thẩm An lắc đầu, lái xe có gì vui?

“Đó chính là mặc kệ anh chạy nhanh cỡ nào cũng sẽ không có cảnh sát đuổi theo phạt.” Thẩm Duệ chớp mắt nói, sau đó, chân giẫm một phát, xe lần thứ hai bay nhanh!

Thẩm An nhất thời .

—— Anh hai đang kể chuyện cười sao??

Tốc độ như bay làm cho bọn họ thật nhanh liền tới thành phố A.

Dưới ánh trăng màu xanh tím quỷ dị, thành phố A nằm im lặng, giống như đã ngủ say nhiều ngày, tòa thành này kỳ thật đã sớm chết đi?

Thẩm An mở cửa xe, nhìn ngã tư đường không có một con quái vật, nghĩ bảo bảo một mình sống sót tại nơi này? Nếu bọn họ không đến, bảo bảo sẽ như thế nào? Hắn không dám tưởng tượng.

“An An, chúng ta nên đi vào.” Thẩm Duệ thấy Thẩm An đứng ở ở trên đường kinh ngạc, liền đi qua, trực tiếp ôm thắt lưng Thẩm An, khẽ nói.

Thẩm An bị Thẩm Duệ ôm như vậy, liền lấy lại tinh thần, nhất thời có chút không được tự nhiên. Nhưng Thẩm Duệ cười nhẹ nhàng, ánh mắt cưng chiều trấn an, quan trọng nhất là, đôi tay bên gắt gao ôm chặt, sức của hắn không thể tránh thoát!

Vì thế, Thẩm An ra vẻ tò mò mắt nhìn cửa hàng tiện lợi, vội hỏi,

“Anh, em đi phía sau xem thử!”

Thẩm Duệ mỉm cười nhìn Thẩm An, trong lúc Thẩm An muốn ra vẻ tự nhiên tránh thoát, vẫn mạnh mẽ ôm như cũ không tha. Sau đó vẫn cười ôn nhu, ánh mắt sủng nịnh dung túng nhìn Thẩm An —— giống như nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Còn Thẩm An trong ý cười nhẹ nhàng, dưới ánh mắt như thế, cứng còng một lúc lâu, cuối cùng thu hồi giấy dựa, rũ mắt, cúi đầu.

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An rũ mắt, cúi đầu, liền trực tiếp đem Thẩm An kéo vào trong ngực, cúi đầu ghé vào tai Thẩm An, thanh âm hơi khàn chậm rãi nói, “An An, em là của anh.” (tỏ tình bá đạo a)

Ngữ khí vẫn ôn nhu, nhưng lại kiên định không cho phép phản bác.

Trong lòng Thẩm An run lên, môi rung rung vài cái, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Thẩm Duệ sau khi nói xong, đối với Thẩm An cúi đầu trầm mặc cũng không để bụng. Chỉ mỉm cười, sủng nịnh nhẹ nhàng hôn lên hai má và vành tai của Thẩm An, liền buông thắt lưng Thẩm An ra. Nắm tay Thẩm An, trực tiếp đi tới cửa hàng tiện lợi.

Thẩm An giương mắt phức tạp nhìn Anh hai đi phía trước. Vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn thế nhưng không thể phản kháng, không, theo bản năng, hắn không muốn phản kháng ...

Đi vào cửa hàng tiện lợi, Thẩm Duệ nhìn bốn phía, quay đầu cười với Thẩm An, “Thực phẩm ngược lại còn đầy đủ hết.”

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ, lúc này, ngữ khí Thẩm Duệ nói chuyện vẫn giống như thường ngày, tự nhiên tùy ý, mang theo một tia ôn nhu một tia sủng nịnh.

Giống như tuyên ngôn vừa rồi chưa từng tồn tại, giống như tuyên ngôn vừa rồi bình thản như “Hôm nay thời tiết thật đẹp ”.

—— nhưng quá mức bình thản mới là lúc Anh hai Thẩm Duệ nghiêm túc nhất.

Cho nên, không thể cứ tiếp tục hàm hồ như vậy.

“Anh vĩnh viễn sẽ là Anh hai của em.” lần đầu tiên Thẩm An nghiêm túc nhìn thẳng Thẩm Duệ, không trốn tránh, nhìn thẳng sâu thẳm âm u trong mắt Thẩm Duệ, gần từng tiếng, nghiêm túc mà trịnh trọng nói, “Chúng ta cả đời là anh em.”

Thẩm Duệ ngưng mắt nhìn Thẩm An, một lúc lâu, hơi hơi cong khóe miệng, lại gần, ngay lúc Thẩm An không kịp trốn tránh, nhẹ hôn lên môi Thẩm An, vẫn duy trì tư thế như vậy, dán môi Thẩm An, vừa ái muội lại ôn nhu nói, “Đương nhiên. An An chính là em trai anh yêu nhất.”

Thẩm Duệ dứt lời, liền chậm rãi rời đi, mỉm cười với Thẩm An hoàn toàn không biết làm sao, bổ sung một câu, “Cho nên, An An phải nhớ kỹ, em là của Anh hai.”

Ngừng một chút, sờ sờ đầu Thẩm An, tiếp tục mỉm cười, “Được rồi, cần phải đi.”

Thẩm An trừng mắt nhìn Thẩm Duệ lôi kéo hắn đi đến cửa hàng tiện lợi. Anh hai hắn đây là giả bộ hồ đồ? Hay là trả lời hắn?

Thẩm An trừng mắt nhìn một lúc lâu, nhưng Anh hai Thẩm Duệ chỉ lôi kéo hắn đi tới, ngẫu nhiên quay đầu cười ôn nhu với hắn, thỉnh thoảng đưa tay sờ sờ đầu của hắn, đối với hắn nhìn chằm chằm lại dung túng.

Thẩm An cảm thấy thật vô lực, Anh hai khôn khéo như vậy sao lại nghe không hiểu vừa rồi hẳn cự tuyệt trắng trợn chứ, vừa rồi Anh hai trả lời như vậy cũng là một loại trả lời —— không quan tâm hẳn rồi cuộc có nguyện ý hay không!

Thẩm An cười khổ một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm, cúi đầu sờ sờ môi, nơi bị nhẹ nhàng hôn lên hình như còn lưu lại cảm giác mềm mại thân mật.

—— mà hẳn, thật ra cho tới bây giờ cũng không có chán ghét loại hành vi loạn luân không nên có này ...

“An An?” Đột nhiên, Thẩm Duệ nhẹ nhàng gọi.

Thẩm An lấy lại tinh thần, theo bản năng nhìn Thẩm Duệ, mà tay vẫn còn ngây ngốc đặt trên môi, bộ dáng ngốc hồ hồ làm Thẩm Duệ nhìn không được nhẹ nhàng nắm chặt tay Thẩm An đang vuốt môi. Sau đó đặt lên môi của mình, nhẹ nhàng, giống như là bảo vật cực kỳ trân quý, thương tiếc trịnh trọng, khẽ hôn từng ngón tay.

Thẩm An bị khẽ hôn từng ngón tay, không ngừng phát run, theo bản năng muốn rút tay về. Nhưng dưới ánh mắt nghiêm túc chuyên chú của Thẩm Duệ, cái hôn thương tiếc nhẹ như lông chim, làm Thẩm An không thể cử động, không thể ức chế nóng bỏng trong lòng, run rẩy không thể áp chế được hạnh phúc trong lòng ...

Thẩm An không biết hiện tại bộ dáng của mình như thế nào, nhưng khi Thẩm Duệ khẽ hôn xong, gương mặt vừa nhìn, đôi mắt Thẩm Duệ đột nhiên u ám. Ngay sau đó, Thẩm An chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào trong ngực Thẩm Duệ. Ngay sau đó, đôi môi đã bị bắt, một bàn tay Thẩm Duệ giữ chặt gáy Thẩm An, không để hắn giãy dụa một giây, miệng lưỡi tham lam xâm nhập vào miệng Thẩm An, cắn nuốt, nhắm nháp, sau đó hết sức cướp đoạt hô hấp của Thẩm An, khí tức của Thẩm An, hương vị ngọt ngào của Thẩm An ...

—— đó là của hẳn!

—— đó là ông trời ban cho hẳn!

—— là ai cũng không được cướp

đi! Bao gồm cả bản thân An An!

Không thể ức chế ý tưởng muốn ôm lấy người này, gần như xâm chiếm miệng lưỡi, lại có thể nào thỏa mãn được tâm trạng vẫn luôn mong nhớ, thân thể vẫn luôn chờ đợi?

Tâm của hẳn, thân thể hẳn đều đang kêu gào, chiếm hữu hẳn, người trong ngực này là của hẳn! An An là của hẳn!

Nhưng cuối cùng, sau nhiều lần nghiền gặm cắn nuốt, Thẩm Duệ vẫn cắn môi Thẩm An thật mạnh một chút, mới chậm rãi không không cam tâm tình nguyện buông ra.

Hai tay ôm lấy Thẩm An bởi vì hôn quá mức kịch liệt, hiện tại thở dốc từng ngụm từng ngụm, nhẹ tay vỗ về lưng Thẩm An, giúp hẳn chậm rãi hồi phục hô hấp bình thường. Đồng thời, miệng lưỡi như trước quyến rũ nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai, hai má, chóp mũi Thẩm An.

Rất cục hồi phục hô hấp, Thẩm An thoáng thối lui, quẩn bách tránh đi nụ hôn của Thẩm Duệ, nói lắp bắp, “Anh, chúng ta cần phải đi.”

Thẩm Duệ cúi đầu mỉm cười, ngưng mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Thẩm An, còn có ánh mắt bởi vì vừa rồi hôn kịch liệt mà ướt át, Thẩm Duệ ôn nhu nói, “Ừ.”

—— một vừa hai phải, hiện tại không nên tiếp tục. Thời gian, địa điểm, còn có tâm An An vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận mình cho nên, phải nhẫn nại.

Vì thế, Thẩm Duệ dắt tay Thẩm An, đi đến phía sau cửa hàng tiện lợi.

Đi vào phía sau cửa hàng tiện lợi, Thẩm Duệ liền nghe mùi thi thể hư thối, Thẩm An cũng nghe thấy được.

Thẩm An theo bản năng nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ trấn an vỗ vỗ đầu Thẩm An đầu, đưa tay hướng nơi phát ra mùi hôi vung lên —— cửa kho hàng bị phá mở ra.

Một gian nhỏ trong kho hàng, là nơi thường ngày cửa hàng tiện lợi đặt hàng hóa. Trong kho hàng có hai cỗ thi thể.

Thẩm Duệ đi tới, một nam một nữ, đã có dấu hiệu hư thối, nhưng giống như có cái gì duy trì, tuy rằng hư thối, nhưng rất chậm.

Chỉ có bộ phận làn da và cơ bắp xuất hiện dấu hiệu hư thối. Hai cỗ thi thể này thật đặc biệt.

Thẩm Duệ ngồi xổm, cẩn thận nhìn, nữ là biến thành quái vật sau đó bị người giết chết, nhưng đầu lại còn nguyên. Quái vật nếu không triệt để phá hư đầu, sẽ không chết triệt, nhưng, cũng có thể là người nữ này biến thành quái vật chưa lâu, giống như ba người mang theo trong đoàn xe, cho nên tương đối đặc biệt? Ngũ quan đều rõ ràng, đó có thể thấy được nữ nhân này khi còn sống rất xinh đẹp.

Người nam kia cũng rất kỳ quái, nửa bên mặt đều thấy không rõ?

Đột nhiên, vật đeo trên cổ nữ nhân đập vào trong mắt của hắn.

Thẩm Duệ đưa tay nhẹ nhàng phát qua, là một đồng hồ quả quýt, có ý tứ, mở đồng hồ quả quýt ra, bên trong có ảnh chụp.

Trong ảnh chụp là nữ nhân ôm một đứa trẻ, nữ nhân cười thật ngọt ngào, bên cạnh nữ nhân còn có một nam nhân, nam nhân thật anh tuấn, ngũ quan có chút quen?

Thẩm Duệ lại nhìn thi thể nam nhân, là người nam nhân này sao?

50. Chương 50: Thành Phố A – Bảo Bảo Và Xương Khô Màu Đen

Thẩm Duệ nhìn nam nhân nằm bên cạnh nữ nhân, nửa bên mặt đã không còn thấy rõ, cũng không biết có phải hay không?

Dựa theo đứa nhóc kể, ba ba của nó cho mang đến rất nhiều vật tư, còn đem nó giấu ở trong cửa hàng tiện lợi, sau đó lại nói buồn ngủ, chắc là người nam nhân này rồi. Nếu không phải là người nam nhân này, đứa nhóc đó mỗi ngày nhìn chẳng lẽ không biết ba mình bị đánh tráo? Hơn nữa ba của bản thân bị đánh tráo, cũng khẳng định phải biết được đúng không?

“Anh hai! Anh xem cái này!” Thẩm An trong tay ôm một túi xách nhỏ hình Angry Bird, trong tay còn cầm một tờ giấy.

Thẩm Duệ đứng dậy đi tới, “Tìm được ở đâu?” Vừa nói vừa tiếp nhận tờ giấy trong tay Thẩm An.

“Em tìm được ở chỗ đó.” Thẩm An chỉ chỉ góc phòng, chỗ đó có một ngăn tủ nhỏ.

Thẩm Duệ mở tờ giấy, trên mặt giấy là dòng chữ đoạn đoạn chính chính, viết tay, nhưng viết đến cuối cùng, bút tích có chút viết ngoáy.

Trên mặt giấy viết như sau: ‘Xin chào Người tìm thấy Bảo Bảo. Tôi là ba ba của bảo bảo, khi ngài xem được tờ giấy này, hẳn là tôi đã không còn tại nhân thế.

Mẹ của bảo bảo đã biến thành quái vật, tôi không thể để cho nàng thương tổn bảo bảo, tôi tự tay giết nàng, may mắn, lúc nàng chết, ngũ quan vẫn đầy đủ, hiện tại tôi cũng kém không nhiều lắm, tôi bị mẹ bảo bảo cào bị thương, trên người đã bắt đầu xuất hiện bệnh trạng. Tôi không thể thương tổn bảo bảo, trước khi thương tổn bảo bảo, tôi phải tự mình kết thúc.

Người tìm thấy bảo bảo, nếu ngài có thể chiếu cố bảo bảo lớn lên, cảm phiền ngài mang hắn đi, hai vợ chồng chúng tôi đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho ngài!

Nếu ngài không thể, cũng thỉnh ngài không nên thương tổn bảo bảo, hắn còn là một đứa bé, nếu dám thương tổn bảo bảo, hai vợ chồng chúng tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngài!’

Đọc xong “Di thư” viết trên tờ giấy nhỏ trẻ con dùng để xếp hạc giấy này, Thẩm An trầm mặc.

Thẩm An nhớ tới kiếp trước, cũng từng gặp qua cha mẹ mang theo con, sau khi cha mẹ đều bị quái vật quơ trúng, trước khi cả hai người đó mất đi lý trí, cũng đem con mình biến thành quái vật.

Khi đó, người mẹ đó khóc nói với Thẩm An, “Thay vì để con mình lẻ loi hiu quạnh một mình trong mặt thể, chi bằng chúng tôi một nhà ba người đều biến thành quái vật, như vậy ít nhất sẽ không phân ra...”

Không biết ba ba bảo bảo có từng nghĩ như vậy hay không? Hẳn là rất mâu thuẫn? Lưu lại bảo bảo, có lẽ không chờ được người hảo tâm, bảo bảo cũng đã đói chết, bị quái vật giết chết. Nhưng nếu không lưu bảo bảo lại, mang bảo bảo theo, đại khái là ba ba bảo bảo luyện tiếc đi. Cũng có lẽ là đối với mặt thể còn ôm một hy vọng, hy vọng sau khi mặt thể kết thúc, khi thể kỷ mới đến, bảo bảo có thể có được cuộc sống vững vàng yên ổn...

“Anh, chúng ta hoá táng bọn họ, mang tro cốt mang đi, cất giữ giúp bảo bảo.” Thẩm An quay đầu nói với Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ gật đầu, “Cũng được.” Đợi bọn hắn thu thập xong tro cốt ba mẹ của bảo bảo, dùng hai cái bình trong cửa hàng tiện chứa tro cốt mang ra ngoài.

Khi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Thẩm Duệ đột nhiên mở miệng, “An An, em có cảm thấy có nhiều chỗ kì quái hay không?”

Thẩm An không hiểu ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, “Kì quái?”

“Ừ, trước khi chúng ta tới, nơi này có rất nhiều quái vật. Bảo bảo trốn ở chỗ này cũng khoảng một tuần lễ rồi, dù sao nó vẫn là một đứa nhóc, sao không có bị quái vật phát hiện?” Thẩm Duệ nhướn mày hỏi.

Thẩm An sửng sốt, nói như thế cũng đúng a.

Thẩm Duệ vuốt cằm, nhìn về thành phố A trong màn đêm, giống như có chút quỷ dị.

“An An, đi, chúng ta xem thử xung quanh.” Thẩm Duệ dắt tay Thẩm An đi xung quanh cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng này cũng không có gì đặc biệt, Thẩm An sau khi vòng hai vòng, nhận không được nói với Thẩm Duệ, “Anh hai, nơi này hẳn là không có gì đâu.”

Thẩm Duệ quay đầu lại nhìn Thẩm An cười cười, “An An, lại tìm lần nữa, khẳng định có vài thứ chúng ta chưa phát hiện.”

Thẩm An thấy Thẩm Duệ kiên trì như vậy, cũng không phản đối nữa, đi theo phía sau Thẩm Duệ tiếp tục tìm cẩn thận, bất quá...

Rốt cuộc là muốn tìm cái gì? = = Thẩm An thực không hiểu, Anh hai Thẩm Duệ nói muốn nhìn, sau đó liền tìm từ bên trong cửa hàng ra đến bên ngoài, nhưng cứ tìm rồi tìm, rốt cuộc muốn tìm cái gì?

Mà ngay khi Thẩm An không hiểu, Thẩm Duệ đột nhiên đứng lại.

Sao Anh hai đột nhiên ngừng lại? Thẩm An nghi hoặc đi đến phía trước một bước, chỉ thấy Anh hai nhà mình đứng trước thùng rác. Ngõ nhỏ chứa rác bên cạnh cửa hàng tiện lợi này vừa rồi bọn họ đã đi qua vài vòng, cũng nhìn, không có cái gì đặc biệt, vì sao Anh hai đột nhiên đứng ở chỗ này?

Qua một giây, Thẩm An liền kinh ngạc.

Thẩm Duệ vung tay lên, thùng rác đột nhiên bị mở tung, có một đứa bé bị văng vọt nhét dưới đáy thùng rác. Đứa bé kia đã bán hư thối, nhưng cho dù bán hư thối, ánh mắt vẫn gắt gao mở to. Trông rỗng. Nhìn kỹ đứa bé, hình như xấp xỉ tuổi của bảo bảo?

Thẩm An ngơ ngác nhìn đứa bé kia, đứa nhỏ này... Là bị ai nhét trong thùng rác? Sao lại tàn nhẫn như vậy?!

Lúc này Thẩm Duệ cũng mặt không đổi sắc, trong mắt xẹt qua lãnh ý, tuy rằng hắn tự nhận không phải người thiện tâm, nhưng cực kì chán ghét kẻ xuống tay với trẻ con!

Thẩm Duệ chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đưa tay, chậm rãi khép cặp mắt hồn nhiên ngơ ngác lại chết không nhắm mắt kia lại.

“Anh ...” giọng Thẩm An đột nhiên khàn khàn, trong mặt thể kiếp trước, tuy rằng chết sớm, nhưng lúc đó, hắn cũng chưa từng gặp qua tàn nhẫn như vậy ... Chẳng lẽ, thời gian này, nhân tính cũng đã mất đi sao?

“Nó là trong khi chạy nạn bị người giết chết, người giết chết nó đại khái cũng sợ hãi, mới có thể nhét nó tại địa phương này.” giọng Thẩm Duệ thật lạnh lùng.

Thẩm Duệ quay đầu nhìn Thẩm An, thấy trên mặt Thẩm An xen lẫn phần nộ và bi thương, liền dặt tay Thẩm An tay, “An An, chúng ta trở về.”

Thẩm An ừ một tiếng, cũng không có tâm tư.

Dọc theo đường đi, Thẩm An nhìn thành phố A yên tĩnh ngoài cửa sổ, im lặng không nói.

Thẩm Duệ nghiêng đầu nhìn Thẩm An một cái, mở miệng nói, “An An, về sau loại chuyện này không phải ít.”

Thẩm An rũ mắt, “Dạ, em biết.”

“Nói không chừng còn có đáng sợ hơn.” Thẩm Duệ chậm rãi nói.

Thẩm An gật đầu, “Anh hai, em hiểu được.”

Hắn hiểu được, mặt thể cũng chính là loạn thể, trong loạn thể, mạng người như rơm rác, người còn sống nói không chừng so với cỏ cũng không bằng.

“An An, anh sẽ ở bên cạnh em.” Thẩm Duệ đột nhiên phóng nhu thanh âm, nhẹ giọng nói.

Thẩm An quay đầu nhìn Thẩm Duệ, Anh hai của hắn, sắc mặt ôn nhu, trên mặt là nụ cười thản nhiên sủng nịnh.

Thẩm An quay đầu trở lại, rũ mắt, một lúc lâu, mới khe khẽ ‘dạ’ một tiếng.

Đoàn xe lúc này.

Dương Sở Thuần chột chột cột băng, quay đầu cười nịnh nọt Bạch Cảnh Khanh, “Anh Bạch, hay là để tiểu nhân tự mình nướng bộ xương này giúp ngài?”

Bạch Cảnh Khanh đang cùng Phương Bình vội vàng chuẩn bị công cụ “Đốt nướng” cũng không ngẩng đầu lên, “Tiểu Dương Tử, cậu cách xa hắn một chút! Còn nữa, đó còn là một người! Chỉ có móng vuốt biến thành xương khô mà thôi!”

Dương Sở Thuần gãi đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất, hoang mang nhìn bộ xương trong cột băng đã bắt đầu nhúc nhích, lăm lăm, “Kỳ quái, công phu đóng băng của Thẩm đại nhân là tuyệt nhất! Sao bộ xương này hai lần ba lượt đều có thể gãy dựa đi ra chứ?”

Đột nhiên, một tảng đá từ không trung rơi xuống dưới!

Dương Sở Thuần sắc bén né tránh, theo phản xạ đã định bắn ra đạn không khí, đợi sau khi thấy rõ đứa bé xinh đẹp bay trên không trung thở phì phì, Dương Sở Thuần vội tránh đi. Ngải Hiểu Sơ bên cạnh thấy, cười ha ha, “Nha! Tiểu Dương Tử, cậu càng sống càng thụt lùi! Cả cục đá con nít ném cũng tránh không được!?”

Dương Sở Thuần trừng mắt nhìn Ngải Hiểu Sơ, “Cậu câm miệng! Ai nói tôi —— ui da! Nhóc con, bảo bảo, sao lại chọi chứ!” Lời còn chưa dứt Dương Sở Thuần đã bị chọi trúng ai ai kêu gào.

Đứa bé sau khi thấy Dương Sở Thuần nhảy dựng, thở phì phì bay xuống, nhảy đến trước mặt cột băng, hai tay chống nạnh, trừng mọi người.

Dương Sở Thuần khó hiểu, Ngải Hiểu Sơ cũng kỳ quái. Mà bởi vì Dương Sở Thuần la to, Bạch Cảnh Khanh cùng Phương Bình quay lại nhìn, cùng với Chu Vũ và Lưu Khiết cũng không kiên nhẫn nhìn lại.

Chỉ thấy đứa bé thu hồi đôi cánh trong suốt, thở phì phì chống nạnh đứng trước cột băng, tròng mọi người.
“Bảo bảo, nhóc con, làm sao vậy? Sao lại ——” Dương Sở Thuần mở miệng hét, nhưng nói chưa xong, Dương Sở Thuần liền nghẹn, tròng lớn hai mắt, đồng thời hít một hơi lạnh.

Mọi người cũng trong nháy mắt đều yên tĩnh, mỗi người đều ngừng hô hấp ——

Lúc này, cột băng phía sau đứa bé đang một chút một chút nứt ra! Cánh tay màu đen như xương khô kia đang từ từ duỗi ra.

Mẹ Thảm và mấy người Thảm Uyển vội vàng đến, liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Mẹ Thảm suýt chút nữa thét to, Thảm Uyển vội vàng che miệng mẹ Thảm, chỉ sợ mẹ Thảm thét ra tiếng kinh động bộ xương! Đứa bé liền nguy hiểm!

Dương Sở Thuần đứng gần đứa bé nhất, lắp bắp mở miệng, “Bảo bảo, bảo bảo, chú, chú Dương có kẹo que, cháu muốn một cây không?”

Bảo bảo nghiêng đầu, nhìn Dương Sở Thuần. Bạch Cảnh Khanh thầm mắng một tiếng, Dương Sở Thuần ngu ngốc, kẹo que không xuất hiện, bảo bảo mới là lạ!

Ngải Hiểu Sơ phía sau vội vội vàng vàng lấy kẹo que từ Lưu Khiết đưa tới tiếp, phát tay nói, “Đến đây... Bảo bảo, kẹo que nè!”

Bảo bảo nghi hoặc nhìn nhìn Ngải Hiểu Sơ, lại thèm nhỏ dãi nhìn kẹo que trong tay Ngải Hiểu Sơ.

Dương Sở Thuần vừa thấy, ánh mắt sáng lên, rất tốt, xem ra bảo bảo bị hấp dẫn.

Ngón tay Bạch Cảnh Khanh đã bắt đầu lặng lẽ ngưng tụ băng, Phương Bình lặng lẽ đi đến phía trước, ngừng thở, chuẩn bị khi bảo bảo động cửu bảo bảo!

Nhưng vừa lúc đó, ngay khi bảo bảo nuốt nuốt nước miếng, đi đến chỗ Ngải Hiểu Sơ, cột băng phía sau bảo bảo đột nhiên loảng xoảng “rắc” một tiếng —— nát!

Mọi người nhất thời đều kinh hô!

Bạch Cảnh Khanh không chút nghĩ ngợi liền đem toàn bộ xương mù đóng băng trong tay bắn ra!

Phương Bình, Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ vọt mạnh tới, Chu Vũ và Thảm Uyển phóng một cầu sấm sét, một cầu lửa đánh về phía xương khô đã đứng lên!

Nhưng xương khô cũng chỉ ngửa mặt lên trời rít một tiếng, không chút nào để ý tới cầu sấm sét và cầu lửa của Chu Vũ và Thảm Uyển, liền xoay người, vươn móng vuốt đen về phía bảo bảo ——

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vừa lúc đó, Phương Bình lao xuống, đoạt lấy đứa bé. Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ ném đạn không khí và đao gió, chặn xương khô màu đen!

Ngũ quan xương khô vụn vụn, hân tiếng rít một tiếng, thế nhưng không để ý tới Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ, liền nhào qua Phương Bình.

Chu Vũ và Thảm Uyển vội vàng đuổi tới, cầu sấm sét và cầu lửa ngăn chặn, tranh thủ thời gian này, Phương Bình ôm đứa bé, còn vội vàng kêu, “Ai! Lưu người sống a! Đừng đem người chính chết a!”

Mẹ Thảm nhìn xương khô màu đen đuổi sát Phương Bình không tha, không chút nào để ý tới công kích không ngừng đánh lên người mình, không khỏi kỳ quái, nói với Lưu Khiết đứng bên cạnh, “Nè tiểu Khiết. Con nói này xương khô này có phải rất kỳ quái không? Sao hân cứ đuổi theo bảo bảo không tha?”

Lưu Khiết cũng thực không hiểu, nhưng theo thói quen đẩy kính mắt, “Bá mẫu, ngài đứng xa một chút, cẩn thận bị ngộ thương ——” Lưu Khiết vừa dứt lời, Phương Bình liền vừa hô to gọi nhỏ, vừa hướng về phía bọn họ chạy tới.”A bảo bảo giao cho các người, xương khô sao cứ đuổi theo tôi a!”

Mẹ Thảm vội tiếp nhận bảo bảo, ôm cẩn thận, ai u kêu lên, “Tiểu tổ tông a, lần tới con đừng dọa bà ngoại như vậy nữa a!”

Bảo bảo dựa vào mẹ Thảm, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt nghi hoặc mờ mịt.

Lưu Khiết vừa định giúp mẹ Thẩm về xe phần hồng, nhưng đúng lúc này, tiếng rít lần thứ hai vang lên.

Lưu Khiết biến sắc, quay đầu chỉ thấy xương khô màu đen thể nhưng hướng bọn họ đánh tới! Cố tình lúc này, tốc độ xương khô nhanh cực kỳ, mấy người Chu Vũ Thẩm Uyển căn bản không kịp phản ứng!

Nhưng, đúng lúc này, trước mắt nhoáng lên một cái, hai cái bóng người chắn trước mặt bọn họ! Ngay sau đó, xương khô màu đen đã bị ném ra ngoài.

Mọi người tập trung nhìn vào, người tới đúng là Thẩm Duệ và Thẩm An!

51. Chương 51: Thành Phố A – Xương Khô Tên Liễu Trình

Lưu Khiết vừa thấy Thẩm Duệ, lập tức lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, đẩy kính mắt, an toàn rồi.

Những người khác vừa thấy Thẩm Duệ cũng đều lộ ra biểu tình nhẹ nhõm.

Thẩm Duệ cười cười, nhìn mọi người chung quanh, “Đều không có việc gì chứ?”

Mọi người sôi nổi tỏ vẻ đều tốt, xương khô kia tuy rằng không e ngại bọn họ công kích, nhưng xương khô chỉ lo đuổi theo bảo bảo, lười nhìn bọn họ, cũng không có công kích bọn họ.

Thẩm Duệ gật đầu, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía xương khô bị văng ra, mọi người nhìn theo Thẩm Duệ, không khỏi hít thở khí lạnh.

—— ngọa tào! Xương khô mi là tiểu cường (con gián) đánh không chết sao?!

Xương khô thể nhưng lão đảo đứng lên, ngũ quan ngăm đen đã bắt đầu vận vẹo, giữa đầu rít liên tục, ngay sau đó, lại hướng tới bảo bảo!

Lưu Khiết vội muốn nhào qua, nhưng đã thấy Thẩm An không biết từ khi nào đã ôm lấy bảo bảo.

Lưu Khiết ngăn ra, Thẩm An ôm bảo bảo, cúi đầu biểu tình nghiêm túc không thôi.

Xương khô đã vọt tới trước mặt Thẩm An, mọi người vốn tưởng rằng Thẩm Duệ hẳn là sẽ ngăn đón, nhưng không ngờ, Thẩm An đột nhiên hướng về phía Thẩm Duệ hô, “Anh! Đừng cản hấn! Để hấn lại đây!”

Tất cả mọi người sửng sốt, còn Thẩm Duệ đã ngưng tụ sương mù màu đen lập tức để cho tiêu tán.

Xương khô liền như vậy vọt tới trước mặt Thẩm An, ngay sau đó, khi mọi người ở đây kinh hô ra tiếng, xương khô cũng cứng ngắc chậm rãi dùng móng vuốt thật cẩn thận chạm vào bảo bảo đang hé miệng cười hân hoan trong ngực Thẩm An.

—— miệng mọi người đều há rộng ra! Đây là cái tình huống gì???

Sau khi xương khô thật cẩn thận chạm vào bảo bảo trong ngực Thẩm An, biểu tình vận vẹo chậm rãi dịu đi.

Còn bảo bảo vỗ tay, hướng xương khô khoan khoái vươn tay.

Xương khô lại đột nhiên lui ra phía sau.

Thẩm An nhìn xương khô, lại cúi đầu nhìn nhìn bảo bảo đang nhìn chăm chăm xương khô.

Ngũ quan ngăm đen của xương khô chậm rãi có thần sắc thống khổ.

“Người nghe hiểu được chúng ta nói sao?” Thẩm An nhìn xương khô, nhẹ giọng hỏi.

Xương khô thống khổ lắc lắc đầu, sau đó, đột nhiên xoay người chạy như điên về phía thành phố A.

Thẩm An sửng sốt, ai?

Thẩm Duệ vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm xương khô lập tức đưa tay, sương mù màu đen dày đặc đã đem xương khô gắt gao quấn trụ.

Xương khô biểu tình dữ tợn, không ngừng gãy dựa, nhưng Thẩm Duệ chỉ vung tay, đã đem xương khô kéo đến trước mặt Thẩm An.

“An An, người thử xem nhìn, có thể nghe một chút tâm của hắn hay không?” Thẩm Duệ nói với Thẩm An.

Thẩm An gật đầu, tiến lên kéo móng vuốt xương khô, nghiêm túc nghe, nhưng thực nhanh, Thẩm An liền uể oải quay đầu nhìn Thẩm Duệ lắc đầu nói, “Anh, em nghe không được.”

Thẩm Duệ nhướng mày, quả nhiên phải thả lỏng tâm mới nghe được sao?

Lúc này, mọi người đã tò mò vây quanh.

Phương Bình ngồi xổm bên cạnh xương khô còn đang cố gắng gãy dựa, vuốt cảm nghiệm cứu trong chốc lát, quay đầu hỏi Thẩm An, “Vừa rồi bảo bảo nói cái gì? Nó biết xương khô này?”

Thẩm An chậm rãi gật đầu, thấp giọng nói, “Bảo bảo nói, cái chú đen đen này giúp nó đuổi đi thiệt nhiều quái vật, luôn luôn bảo hộ nó.”

Mọi người giật mình, cho nên bảo bảo nhìn thấy Dương Sở Thuần “Khi dễ” xương khô mới tức giận dùng đá ném Dương Sở Thuần à.

“Bất quá bảo bảo cũng nói, chú đen đen luôn luôn giúp nó, nhưng không nói chuyện với nó. Mỗi lần đem quái vật đuổi đi, liền vội vàng rời đi.” Thẩm An bổ sung.

Thẩm An vừa nói một bên hống trong ngực bảo bảo, bảo bảo chính vận vẹo suy nghĩ muốn xuống dưới, hơn nữa vẻ mặt tức giận.

Hiện tại trong đầu Thẩm An, bảo bảo đang tức giận gào thét, “Anh trai hư hỏng! Vì sao muốn khi dễ chú đen đen?! Chú đen đen là người tốt!”

“Bảo bảo, các anh không khi dễ chú đen đen, em xem, không phải vừa rồi chú đen đen lại muốn đi sao? Các anh là đang giúp bảo bảo giữ chú đen đen lại.” Thẩm An ôn nhu dỗ.

Lúc này, Thẩm Duệ nhíu mày nhìn xương khô màu đen, nói với Bạch Cảnh Khanh, “Đem hắn đưa lên xe của cậu đi, trị thương cho hắn, xem hắn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.”

Bạch Cảnh Khanh gật đầu, “Yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp làm rõ ràng.”

Thẩm Duệ lại ngẩng đầu nhìn hướng bốn phía, gương giọng nói, “Được rồi! Về vị trí! Hiện tại thời gian không còn sớm, đều sớm một chút làm xong việc, nhanh chóng nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên đường!”

Vì thế mọi người oanh một tiếng đều giải tán.

Thẩm An đem bảo bảo trong ngực đưa đến trước mặt mẹ Thẩm, bảo bảo nhất thời chu miệng, rất là không nguyện ý, Thẩm An dỗ, “Ngaoan, bảo bảo nghe lời, anh phải đi làm việc, để bà Thẩm chơi cùng em nha.”

Bảo bảo đưa mắt nhìn Thẩm An, trong đầu Thẩm An vang lên giọng non nớt của bảo bảo, “Anh kem ly, bảo bảo muốn kẹo que, bảo bảo còn muốn ba mẹ!”

Thẩm An nghe được kẹo que, nở nụ cười, nhưng, khi Thẩm An nghe được câu cuối cùng —— bảo bảo muốn ba mẹ thời, nụ cười treo trên mặt Thẩm An thiếu chút nữa rơi xuống dưới.

—— ba mẹ bảo bảo ...

Thẩm An lục túi, đang định lấy kẹo que từ trong không gian ra, Ngải Hiểu Sơ liền chạy tới.

“Đương đương đương —— kẹo que đến!” Ngải Hiểu Sơ cười hì hì đem kẹo que đưa tới trước mặt bảo bảo.

Bảo bảo trừng Ngải Hiểu Sơ, chu miệng phồng má quay đầu hừ một tiếng, không để ý tới Ngải Hiểu Sơ.

Ngải Hiểu Sơ nhất thời méo xệch, ra vẻ đáng thương hề hề tiến đến trước mặt bảo bảo, “Bảo bảo, anh cũng không dám, nào, cho em kẹo que, em không cần không để ý tới anh mà.” Ngải Hiểu Sơ nói xong nói xong còn dùng sức cọ cọ hai má bảo bảo.

Lại không ngờ, bảo bảo lộ ra ghét bỏ, sau đó, đem hai má bị Ngải Hiểu Sơ cọ xước cổ Thẩm An cọ cọ.

Biểu tình đáng thương hề hề của Ngải Hiểu Sơ nhất thời xuất hiện vết rách!

Phía sau Dương Sở Thuần bật người ôm bụng cười cười to.

“Oa ha ha!! Tiểu ngải cứu cậu rất mất mặt!”

Thẩm Duệ nhướn mày, bảo bảo dám cọ cổ An An? Nhưng trên mặt không động thanh sắc, đưa tay nắm cổ áo bảo bảo, mỉm cười đưa cho mẹ Thẩm đứng bên cạnh cũng đang cười ha ha, “Mẹ, đứa nhỏ này làm phiền mọi người chiếu cố.”

Mẹ Thẩm ôm bảo bảo, cười nói, “Không thành vấn đề! Được rồi! Mấy đứa đều đi vội mà. Buổi tối còn phải thay phiên canh gác nữa!”

Thẩm Duệ cười nhìn bảo bảo bĩu môi cắn kẹo que bị mẹ Thẩm ôm trở về xe phần hồng, xoay người nắm tay Thẩm An đi đến Hummer số 1.

Lúc này, mọi người đã về vị trí của mình.

Bạch Cảnh Khanh Phương Bình và những người khác của tổ nghiên cứu sinh vật trở về xe, Dương Sở Thuần tha Ngải Hiểu Sơ uể oải đuổi theo Chu Vũ đi tuần tra. Lưu Khiết tiếp tục dẫn người kiểm kê vật tư thu thập được từ thành phố A.

Trở lại Hummer số 1, Thẩm An tựa lưng vào ghế ngồi, hơi hơi nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi. Cả ngày hôm nay, đánh nhau, còn có chuyện cùng Anh hai. Lúc này trong lòng Thẩm An tuy rằng còn có rất nhiều rất nhiều vấn đề, ví dụ như xương khô kia, còn có yêu cầu cuối cùng của bảo bảo... Nhưng Thẩm An cũng có chút chống đỡ không nổi.

Thẩm Duệ vốn định nói về xương khô, nhưng nhìn mặt Thẩm An mệt mỏi, lời đến bên miệng Thẩm Duệ lại lặng lẽ nuốt trở vào. Thẩm Duệ đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Thẩm An, ánh mắt nhu hòa, vung tay lập kết giới, mới ấn nút đỏ, mở bộ đàm.

“Hiện tại họp.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng lên tiếng.

Vì thế, bộ đàm vốn đang cãi nhau lập tức yên tĩnh trở lại.

“Lão Lưu lên xe chưa?” Thẩm Duệ hỏi.

“Không, hậu cần còn đang kiểm kê đồ vật.” Từ Trường Thiên nói.

“Lão Từ, lộ tuyến xác định chưa?”

“Đã xác định. Còn nữa, mấy con đường từ thành phố A xuất phát mặc dù có hủy hoại, nhưng vấn đề không lớn. Đúng rồi, Thẩm đại nhân, radio của chính phủ hôm nay bắt đầu thu không được.”

Thu không được? Là vấn đề tín hiệu? Hay là... Những vấn đề khác? Ví dụ như tranh đấu quyền lợi? Cái này không nói, tạm thời không phải vấn đề yêu cầu chú ý.

Thẩm Duệ dời đề tài đi chỗ khác hỏi, “Lão Chu, thẩm vấn ra sao rồi?”

“Đã xong. Giả quái vật tên gọi Vương Lục, xương khô tên là Liễu Trình, vốn là dị năng giả, nhưng sau khi bị quái vật cắn liền trở nên thần chí không rõ, đang tìm con hấn khắp nơi. Con của Liễu Trình sau khi bị quái vật cắn, đã bị Liễu Trình vô tình giết, nhưng Liễu Trình không biết, vô tri vô giác tìm con trai của mình. Vương Lục đã đem con trai của Liễu Trình nhét vào thùng rác, không cho Liễu Trình tìm được, muốn dùng con trai Liễu Trình để lừa gạt Liễu Trình. Vương Lục có dị năng là thanh âm khống chế, có thể dùng thanh âm khống chế quái vật, hấn vẫn luôn muốn muốn khống chế Liễu Trình, nhưng thần trí Liễu Trình không là thật thanh tỉnh, vẫn luôn không thể hoàn toàn khống chế. Còn có, hấn đã sớm phát hiện bảo bảo, bởi vì hình như Liễu Trình đem bảo bảo trở thành con của mình, hấn vốn định bắt bảo bảo để khống chế Liễu Trình, nhưng không ngờ Liễu Trình luôn luôn bảo hộ bảo bảo, hơn nữa bảo bảo vẫn luôn giấu trong kho hàng, mấy lần hấn muốn bắt đều bắt không được.” Chu Vũ nói xong, trong giọng nói có chút âm trầm, “Thẩm Duệ, ta muốn đi tìm con trai Liễu Trình.”

“Không cần, đứa bé kia ta và An An đã an táng.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng nói.

Đột ngột, trong bộ đàm vang lên giọng mẹ Thắm, “Nghe, việc này các người về sau đều phải giữ bí mật, nếu Liễu Trình về sau khỏe, lại biết là bản thân giết con của mình...” mẹ Thắm cũng không nói tiếp, nhưng trong giọng nói lộ ra ý trầm trọng, làm bộ đàm một mảnh yên lặng.

Một lúc lâu, giọng Thắm Duệ vang lên, “Mẹ, yên tâm đi, chúng ta sẽ không nói. Việc này dừng ở đây.”

Mẹ Thắm thở dài nói, “Như vậy là tốt nhất.”

Lúc này, Chu Vũ đậm mặt nói, “Đúng rồi, Vương Lục ta giết rồi.”

“A.” Thắm Duệ không để bụng, tùy ý nói, “Lão Chu, ghi hình chúng ta chiến đấu hôm nay nhớ rõ phải làm phân tích, ngày mai bắt đầu tăng mạnh huấn luyện, đặc biệt Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ, dị năng của bọn họ không chế vẫn kém chính xác.”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy như vậy.” Chu Vũ nhớ tới lúc tường không khí phòng ngự của Dương Sở Thuần suýt biến mất, nếu không phải Thắm An đứng lúc dựng khiến nước, tên ngu ngốc Dương Sở Thuần liền..., nghĩ đến đây, sắc mặt Chu Vũ âm trầm.

52. Chương 52: A Thành – Sắp Rời Đi

Hợp xong, Thắm Duệ quay đầu nhìn sang Thắm An đang bắt tri bắt giác chìm trong giấc ngủ, khoe miệng Thắm Duệ gọi lên nụ cười sùng nịnh rồi lại bắt đầu dĩ.

Thắm Duệ đưa tay kéo Thắm An vào trong ngực, sau đó chợt lóe, vào không gian.

Đã lâu chưa vào không gian. Trong không gian, hồ nước vẫn trong sáng sạch sẽ, một mảnh vườn vẫn là cây con, bắt quá những cây con này hình như trưởng thành không ít?

Kết giới bên rừng cây đã mở ra, bởi vậy có thể nhìn thấy sơn cốc phía sau rừng cây.

Nhưng sơn cốc kia lại bị sương mù màu đen bao phủ, cũng là một loại kết giới, hiện nay hấn và An An đều không thể tiến vào.

Bất quá, để cho Thắm Duệ chú ý chính là viên cầu màu đen trong hồ nước kia giống như phát sáng hơn.

Thắm Duệ nhìn qua vài lần, rồi trực tiếp ôm Thắm An vào tầng trên của nhà gỗ, thật cẩn thận đặt Thắm An lên giường, đắp kỹ chăn. Cảm giác được bên ngoài có người đang tìm, Thắm Duệ cúi đầu hôn nhẹ lên môi Thắm An, sau đó ra khỏi không gian.

Bên ngoài xe Hummer số 1, Phương Bình đang gõ cửa sổ xe.

Thắm Duệ trực tiếp thuận di, đi đến phía sau Phương Bình, vỗ vỗ vai Phương Bình, ôn hòa nói rằng, “Phương Bình giáo sư, ngài tìm tôi?”

Phương Bình hoảng sợ, quay đầu nhìn Thắm Duệ, tròng lớn mắt, “Tên nhóc cậu là dị năng gì? Không gian?”

Tên nhóc Thắm Duệ này rốt cuộc còn cất giấu bản lĩnh gì?! Sao hấn lại có nhiều dị năng như vậy? Người trong đội xe này đều chỉ có một loại dị năng, tuy rằng nghe nói tiểu An còn có song dị năng, nhưng Thắm Duệ này có vẻ không chỉ một loại?

Thắm Duệ chỉ cười cười, cười thật ôn hòa, còn mang theo một tia xin lỗi, “Xin lỗi, Phương Bình giáo sư, cái này thuộc loại riêng tư cá nhân, cho nên không thể trả lời.”

Phương Bình nhún vai, “A, tôi đây không hỏi.”

Thắm Duệ mỉm cười, nhìn Phương Bình, “Phương Bình giáo sư tới tìm tôi là vì chuyện gì?”

“A, là như vậy, tôi nghĩ hỏi cậu một chút. Liễu Trình kia còn chưa tỉnh, tình huống cũng rất nguy hiểm. Tôi muốn làm một nghiên cứu, phiếu lưu rất lớn, có khả năng trực tiếp tiến hẳn về trời. Tiểu Bạch không dám làm chủ, nói phải hỏi cậu một chút, ý của cậu thế nào?” Phương Bình hỏi.

Thẩm Duệ vừa nghe, hơi hơi nhíu mày. Trong đoàn xe mặc dù có bác sĩ, ba của tiểu Bạch xem như là một, bác sĩ cũng chỉ có thể trị liệu bệnh phổ thông ; nghiêm trọng, nguy hiểm đến tính mạng, không có dụng cụ tiên tiến, chỉ sợ bác sĩ cũng vô pháp hoàn thành. Phương Bình làm nghiên cứu hóa chất, nhưng sở trường là nghiên cứu sinh vật, cũng có thể kiêm nhiệm bác sĩ, nhưng chỉ sợ cũng vô pháp cứu Liễu Trình. Hiện tại, Phương Bình nói nghiên cứu, khẳng định không phải phương diện y học, mà là phương diện nghiên cứu sinh vật.

Dựa theo ý Phương Bình, nếu không làm, Liễu Trình sẽ chết, nếu làm, Liễu Trình có lẽ còn có cơ hội sống ...

Thẩm Duệ ngẩng đầu Phương Bình, nói rằng, “Ngài định đi, sống chết của Liễu Trình xem ý trời.” xem như bọn họ cũng đã hết lòng.

Phương Bình gật đầu, “Được, có những lời này, tôi liền cùng tiểu Bạch động thủ.”

Phương Bình lại hắc hắc cười nói, “Tôi xem Liễu Trình kia cũng cứng cáp, nói không chừng có thể sống được.”

Chỉ mong như vậy, nếu không An An tỉnh lại nếu biết hết thấy, chỉ sợ sẽ thương tâm khổ sở...

Phương Bình đi rồi, Thẩm Duệ vừa định vào trong xe, Từ Trường Thiên lại cầm di động đi tới.

Thẩm Duệ nhìn Từ Trường Thiên, Từ Trường Thiên lắc lắc di động trong tay, “Thẩm đại nhân, chúng ta xác định lộ tuyến một chút, tôi cảm thấy đi đường này có thể nhanh hơn!”

Thẩm Duệ tiếp nhận di động Từ Trường Thiên ném qua, trên điện thoại di động là một bản đồ, trên bản đồ có hai lộ tuyến đánh dấu rõ ràng.

“Nếu đi cao tốc phương Bắc này, chúng ta có thể xuyên qua bình nguyên, cũng có thể cách một ít thành phố lớn, nói không chừng có thể sưu tập được nhiều vật tư. Nhưng nhất định phải buông tha một hai cái thành phố. Nếu đi quốc lộ phía nam, chúng ta phải xuyên qua thành phố B, xuyên qua sa mạc lớn, nhưng có thể né thành phố lớn, tỷ lệ gặp phải quái vật thấp hơn.”

Thẩm Duệ nhìn chằm chằm hai lộ tuyến này, thanh âm có chút trầm thấp, “Cậu quên suy xét một nhân tố.”

Từ Trường Thiên không hiểu, “Cái gì?”

“Tiểu Dương Tử và An An đều đề cập qua, sẽ có tuyết lớn và thời tiết nóng bức.” Thẩm Duệ thu hồi tầm mắt, gõ gõ một lộ tuyến khác, “Lão Từ, chúng ta phải lựa chọn một lộ tuyến có thể giúp chúng ta tránh thoát tuyết lớn và khô hạn nóng bức.”

Mặt Từ Trường Thiên nhất thời nhíu lại, cười khổ nói, “Thẩm đại nhân, anh đây là đang khó xử tôi a. Làm gì có lộ tuyến có thể tránh thoát tuyết lớn và khô hạn nóng bức? Hơn nữa quan trọng nhất là, dự báo thời tiết đâu? Ít nhất cũng phải nói cho tôi biết đại khái thời điểm đại tuyết sẽ đến chứ?”

Thẩm Duệ rũ mắt, nghĩ nghĩ, cau mày nói, “Lão Từ, ý của tôi không phải là tìm lộ tuyến có thể triệt để né tránh, mà là, nếu gặp tuyết lớn hoặc thời tiết nóng bức, chúng ta có thể tìm được chỗ tạm thời né tránh.”

Từ Trường Thiên buông tay, gợn gàng dứt khoát nói, “Tôi đây hiện tại chào từ giã công tác hướng dẫn này. Thẩm đại nhân, anh nói tôi nghe, địa phương nào có thể né được tuyết lớn và nóng bức?”

“Sơn động, địa đạo, tự cậu nghĩ đi.” Thẩm Duệ trực tiếp đem di động ném qua, “Tóm lại, tận lực chọn một cái có thể cam đoan khi tuyết lớn buông xuống lập tức trốn được.”

Từ Trường Thiên nhìn trời, mẹ nó, rõ ràng đem hần lột da cho mọi người làm người áo khoác chống lạnh đi!!

Thẩm Duệ nhìn Từ Trường Thiên đi rồi, mới xoay người vào xe, tùy tay rút thuốc lá, định châm lửa, nhưng nghĩ đến An An đã từng nói qua, hương vị trên người hắn thật thoải mái, bởi vì không có mùi lạ, Thẩm Duệ liền tùy tay dập lửa.

Thẩm Duệ hơi hơi nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, lúc này trong lòng hắn cũng có chút phiền não.

Vấn đề lộ tuyến thật phiền toái, phiền toái nhất chính là sắp đến bão tuyết, mà cổ tình lại không đoán trước thời gian chính xác được.

Không biết bão tuyết khi nào đến, quần áo chống lạnh đều có, nhưng vẫn phải tìm được nơi cái có thể chứa nhiều người như vậy, né đại tuyết.

Nếu lỡ tuyết quá lớn, bọn họ vô pháp ra ngoài, phải vây ở trong xe, trong xe chống lạnh cũng có, nhưng vẫn không đủ.

Thẩm Duệ vo điều thuốc trong tay, hơi hơi mở mắt, còn có chính là... vấn đề về An An.

An An có cảm giác với hắn, cái này hắn rất tự tin. Những năm gần đây khổ tâm tính toán từng giọt từng giọt thấm thấu tiến vào xương cốt An An cuối cùng cũng có tác dụng.

An An sớm đã bất tri bất giác bị hắn mê hoặc, bị hắn sở dẫn dắt. Hành vi thân mật không phải bình thường giữa anh em, loại ôn nhu này, An An không có khả năng chạy thoát. Nhưng An An quật cường và cố chấp cũng thật phiền toái.

Nghĩ tới lúc trong cửa hàng tiện lợi, câu nói kia —— “Anh, vĩnh viễn sẽ là Anh hai của em...”, ngón tay Thẩm Duệ liền hung hăng bóp nát điều thuốc, nếu không phải hắn tự chủ hơn người, chỉ sợ tại lúc ấy, hắn đã sớm bùng nổ.

—— sao An An có thể cự tuyệt chính mình chứ?

An An thật là cố chấp, hoàn hảo, sau lại không cự tuyệt nộ hôn của hắn. Hắn có thể đè nén phần nộ trong lòng.

Cho nên, hiện tại, hắn đem An An đưa vào không gian, thứ nhất là muốn An An nghỉ ngơi cho tốt, thứ hai cũng là muốn làm lạnh tâm tình của mình.

Hắn không muốn trong lúc bản thân tức giận tổn thương An An, như vậy hắn sẽ hận chết chính mình.

Lúc này, Thẩm An mơ mơ màng màng trên tầng hai nhà gỗ, trên giường lớn xoay người, giường thật thoải mái ... Hử? Từ từ? Thoải mái???

Thẩm An đột nhiên ngồi dậy. Ngẩng đầu cảnh giác nhìn bốn phía, hoàn cảnh rất quen thuộc, a, đúng rồi, chỗ này là không gian tử phủ!

Thẩm An thả lỏng, thân thể mềm mềm vật xuống, nhìn trần nhà, trần nhà bằng gỗ, nơi này là nhà gỗ nhỏ.

Thẩm An lại quét mắt nhìn bốn phía, Anh hai không ở đây?

Là Anh hai đem hắn vào, sau đó, Anh hai đi đâu? Đi ra ngoài sao?

Thẩm An hết buồn ngủ, liền nhấc chân đứng dậy, đặc biệt chú ý nhìn trên dưới bản thân, quần áo chính chỉnh tề tề, vẫn là đoàn phục, ở ... Xem ra, Anh hai không thừa dịp mình ngủ làm chút việc không tốt ... Khụ khụ...

Thẩm An đi xuống lầu, tùy tay lấy hộp kẹo chocolate trên bàn trà, ném một viên vào miệng, liền đi ra ngoài.

Đầu tiên Thẩm đi đến vườn cây trước, cây con giống như trưởng thành a.

Thẩm An theo thói quen tiêu sái đến bên hồ nước, cởi quần áo, bước xuống hồ nước.

Thẩm Duệ đột nhiên mở mắt, sâu thẳm trong mắt hiện lên sắc thái dục vọng. Vừa rồi hắn dùng ý thức xem thử An An, lại không ngờ, An An đột nhiên đến hồ nước tắm rửa.

Thẩm Duệ yên lặng niệm thiên cơ bí quyết, bắt đầu chuyên tâm tu luyện, muốn xua thân mình trắng nõn trong đầu.

Thẩm An tắm xong, ra khỏi hồ nước, mắt nhìn viên cầu mài đen tỏa sáng, nói, viên cầu này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh hai nói là đại biểu cho hắc, có thể chính là nguyên thần mà những tiểu thuyết đề cập qua hay không?

Thẩm An rất muốn sờ, nhưng nghĩ nếu là thứ phi thường quan trọng, vậy vẫn nên không cần quá tò mò.

Tắm xong mặc quần áo tử tế, Thẩm An lại tưới nước cho cây con, rồi xoay người ra khỏi không gian.

Thẩm An vừa ra khỏi không gian, chỉ thấy Thẩm Duệ ngồi ở ghế lái, mỉm cười với hắc. Tâm Thẩm An không khỏi nhảy dựng, nhịp nhanh hơn, nụ cười tuần mỹ thường ngày nhìn quen, lúc này xem ra cực nhiều mỉa mai.

Thẩm An rũ mắt, tùy tay ném qua một hộp chocolate, “Anh ăn một viên đi.”

Thẩm Duệ mỉm cười, nhìn tai Thẩm An ửng đỏ, vừa lòng, liền tiếp nhận hộp chocolate Thẩm An đưa tới, giả vờ vô ý chạm vào ngón tay Thẩm An một chút, chậm rãi phóng tới bên miệng.

Động tác Thẩm Duệ rất chậm, giống như, phóng tới bên miệng không phải một viên chocolate, mà là ngón tay của người bên cạnh này.

Vì thế, Thẩm An đỏ mặt.

Thẩm Duệ càng thêm vừa lòng, tươi cười cũng càng thêm sung sướng và thâm trầm.

Thẩm An quay mắt đi, khô khốc mở miệng, “Anh, chuyện giả quái thú kia làm rõ ràng chưa?”

Thẩm Duệ ừ một tiếng, đem sự tình chậm rãi tỉ mỉ thuyết minh cho Thẩm An.

Thẩm Duệ nói xong, về mặt Thẩm An có chút ngốc lăng, một lúc lâu, mới khẽ nói, “Anh, Liễu Trình kia còn sống không?”

Thẩm Duệ nghĩ đến thực nghiệm Phương Bình nói, cũng thuận tiện nói, nói xong, nhìn thần sắc Thẩm An lo lắng phức tạp, Thẩm Duệ ôn nhu nói, “An An, nói không chừng hắc còn có thể sống.”

53. Chương 53: Đại Tuyệt Buông Xuống

Thẩm An khẽ gật đầu, hy vọng thực nghiệm của Phương Bình giáo sư có thể thành công...

Thẩm An nhìn sắc trời bên ngoài, bất tri bất giác đã bảy giờ, hậu cần đã bắt đầu chuẩn bị điểm tâm.

“Anh, chúng ta ăn xong điểm tâm liền đi sao?” Thẩm An hỏi, khi nhìn sang Thẩm Duệ, đột nhiên nghĩ đến trong lúc chính mình nghỉ ngơi đi ngủ, Anh hai Thẩm Duệ có nghỉ ngơi hay không? ... Nhất định là không nghỉ ngơi...

“Ừ.” Thẩm Duệ nói xong, mở đồng hồ liên hệ Từ Trường Thiên, “Lão Từ, lộ tuyến xác định chưa?”

Đầu bên kia, Từ Trường Thiên hữu khí vô lực nói, “Xác định, đi đến sơn đạo phía tây, nơi đó có một khu vực hoang dã, có một sơn cốc lớn. Nếu thật sự gặp đại tuyệt, chúng ta có thể tránh ở sơn cốc đó. Ngải Hiểu Sơ đã từng đi qua nơi đó, nói nơi đó có mấy tiểu viện cho du khách dừng chân.”

Thẩm Duệ gật đầu, “Được, vậy đi đường đó.”

Thẩm An ở bên cạnh nhìn Thẩm Duệ nói xong, lại rất nhanh dùng di động của bản thân nghiên cứu lộ tuyến, về mặt nghiêm túc chuyên chú. Thẩm An nhìn, rốt cục nhịn không được lên tiếng, “Anh, để em lái xe cho.”

Thẩm Duệ nghe xong, quay đầu nhìn Thẩm An, cười cười. Đưa tay vuốt ve đầu Thẩm An, ôn nhu nói, “An An yên tâm, anh không có việc gì, nếu em muốn lái xe nói, chờ chúng ta yên ổn, anh sẽ dạy em lái xe.”

Thẩm An vừa nghe, tim đập nhảy dựng, lập tức rũ mắt, quay đầu. Thẩm Duệ thấy Thẩm An tránh tầm mắt của mình, vốn là trong lòng trầm trầm, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy vành tai ửng đỏ của Thẩm An, khóe miệng Thẩm Duệ cong lên, nặng nề trong lòng cũng không tự giác tiêu tán.

Thẩm Duệ đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Thẩm An, An An là thẹn thùng nha.

Đoàn người ăn uống no đủ, một lần nữa xuất phát. Nhưng lần này đi đầu chính là Hắc Mã số 3 của Từ Trường Thiên (Hummer được nâng cấp số 3), theo sát sau đó chính là Hắc Mã số 2 của Chu Vũ, tiếp theo mới là Hắc Mã số 1 của Thẩm Duệ, tận lực bồi tiếp xe của tổ nghiên cứu sinh vật.

Mà hiện tại, Thẩm An và Thẩm Duệ đều đang trên xe của tổ nghiên cứu sinh vật, còn người lái Hắc Mã số 1 đang ai oán lắm nhảm “Haizz, nhân gia cũng muốn nhìn thực nghiệm a.” chính là Ngải Hiểu Sơ.

Trên xe tổ nghiên cứu sinh vật, trừ bỏ Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh, những người khác đều bị Phương Bình đuổi ra ngoài.

Lúc này, về mặt Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh đang nghiêm túc, trên mặt Bạch Cảnh Khanh còn mang theo một tia khẩn trương. Vừa rồi bọn họ tiến hành thực nghiệm, loại thực nghiệm này là trực tiếp kích thích não tế bào, rất nguy hiểm, nếu vô ý một chút Liễu Trình liền thật sự biến thành xương khô ngu ngốc.

Lúc này, bọn họ đã hoàn thành thực nghiệm, nhưng Liễu Trình chỉ co giật một cái, liền không có động tĩnh?

Thẩm An nhìn Liễu Trình vẫn không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ đứng bên cạnh, lo lắng hỏi, “Anh hai, không lẽ hần đã ...”

Thẩm Duệ lắc đầu, nhìn về phía Phương Bình hỏi, “Hần thế nào?”

Phương Bình vuốt cằm nghiêm túc nhìn Liễu Trình, lần này thực nghiệm lý luận đúng, căn cứ quái vật phải đánh rơi đầu mới chết đi, cùng với những thực nghiệm lúc trước tiểu Bạch đã làm, trong đầu những quái vật đó sinh ra tế bào mà ông có thể dùng “gen Quái vật ” để định nghĩa. Sau khi giải phẫu, loại gen quái vật này lại là hình dạng thủy tinh thể thật nhỏ. Còn Liễu Trình này, đại khái là không bị nhiễm hoàn toàn, trong đầu không hình thành thủy tinh thể, ngược lại xuất hiện bột phấn thủy tinh thể..

Hiện tại ông dùng điện lưu trực tiếp kích thích, từ sóng điện não dao động cùng bản chụp ct xem ra, gen quái vật trong đầu Liễu Trình tựa hồ đã phá hủy?

—— theo lý thuyết, nên tỉnh mới đúng ...

“Không chết, nhưng lại không tỉnh.” Phương Bình nói xong, chột chột băng vải trên đầu Liễu Trình, vừa rồi bọn họ lớn mật làm một lô giải phẫu, lấy những bột phấn thủy tinh ra.

Nhưng tại sao Liễu Trình còn chưa tỉnh?

Phương Bình buồn rầu, Bạch Cảnh Khanh cũng nhíu mày phiền não. Trong lòng hai người đều thấp thỏm, sẽ không biến thành người thực vật chứ???

Thẩm An nhìn Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh đều buồn rầu, liền đi tới, nghĩ nghĩ, đưa tay muốn đi nắm móng vuốt màu đen của Liễu Trình. Nhưng liền bị Thẩm Duệ nắm lấy tay, “An An, em muốn làm cái gì?” ngữ khí Thẩm Duệ có chút nghiêm khắc.

Không lẽ An An muốn năng lực chữa trị cho Liễu Trình?

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ vẻ mặt nghiêm túc, Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh cũng đều nhìn sang đây.

“Anh, em muốn thử xem.” Thẩm An nghiêm túc nói, hần có năng lực chữa trị. Tuy rằng không biết hiện tại có tiến bộ hay không, nhưng dù sao Liễu Trình đã thành dạng này, nếu thật có thể làm cho Liễu Trình tốt lên, vậy năng lực chữa trị của hần có tiến bộ.

Thẩm Duệ nhăn mày, nhìn Thẩm An, trong lòng do dự, hẳn biết ý đồ của Thẩm An. Nhưng nếu Thẩm An thật sự thành công, một khi những người khác biết, đối với An An mà nói, chính là phiền toái lớn.

Bạch Cảnh Khanh bên cạnh nhìn Thẩm An, quay đầu nói với Thẩm Duệ, “Thẩm đại nhân, nơi này chỉ có bốn người chúng ta, những người khác đã rời khỏi, nếu tiểu An thành công, tôi cùng giáo sư đều sẽ giữ bí mật, tôi thề tuyệt đối sẽ không đem chuyện đã xảy ra tiết lộ ra ngoài!”

Phương Bình lúc này cũng hiểu được, có vẻ tiểu An này còn có một cái bản lĩnh, có thể cứu sống xương khô? Mà tên Thẩm đại nhân cuồng luyện đệ này lo lắng nếu những người khác biết, tương lai tạo thành phiền toái lớn?

—— uhm, cũng đúng, nếu tiểu An thật sự thành công, người ngoài biết khẳng định sẽ động tâm tư, giống như ông hiện tại đang nghĩ... Muốn giải phẫu tiểu An ... Khụ khụ... Đương nhiên chỉ là muốn mà thôi!! Ủ! Ngấm lại mà thôi!

“Tôi cũng có thể thề, tuyệt đối sẽ không nói ra!” Phương Bình nghiêm trang chững chạc nói.

Thẩm Duệ thản nhiên nhìn Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh, cúi đầu nhìn chằm chằm Thẩm An. Ánh mắt Thẩm An thật cố chấp. Trong lòng Thẩm Duệ có chút bất đắc dĩ. Được rồi, nếu An An kiên trì, vậy cho An An thử xem. Thẩm Duệ không cho là năng lực chữa trị của Thẩm An có thể cứu được Liễu Trình.

Vì thế, Thẩm Duệ nói, “Tốt lắm, An An em thử xem đi.” ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Duệ đảo qua Bạch Cảnh Khanh và Phương Bình.

Bạch Cảnh Khanh đảo cặp mắt trắng dã, hẳn đã thề, Thẩm Duệ còn cảnh cáo hẳn như thế là sao? Phương Bình sờ sờ cái mũi, Thẩm Duệ này thật đúng là... Haiz, luyện đệ rất không bình tĩnh!

Thẩm An nắm lấy móng vuốt xương khô, trong lòng mặc niệm linh thủy bí quyết, nhưng ——

—— một phút đồng hồ đi qua... Hai phút đi qua... Ba phút đồng hồ đi qua...

Mười lăm phút sau, Thẩm An ngượng ngùng buông lỏng tay ra, ấp úng nói, “Cái kia... Xem ra em thất bại.”

Thẩm Duệ an ủi vỗ vỗ đầu Thẩm An, ôn nhu nói, “Không có việc gì, Liễu Trình hẳn còn sống, anh tin tưởng Phương Bình giáo sư khẳng định có biện pháp giúp hẳn tỉnh lại, đúng không? Giáo sư?” Thẩm Duệ vừa nói vừa cười mị mị nhìn Phương Bình.

Phương Bình đảo cặp mắt trắng dã, tên đệ khổng này!!” Không sai, tôi và tiểu Bạch sẽ cố gắng làm hẳn tỉnh lại!”

Thẩm Duệ vừa lòng, dời đề tài đi chỗ khác, lại hỏi về chuyện tinh lọc nguồn nước, biết hiện nay đã có tiến triển, mới cùng Thẩm An xuống xe.

Ngồi trên xe, Thẩm An nhìn tay của chính mình, hoang mang không thôi. Vì sao mỗi ngày hẳn cùng Anh hai tu luyện, thiên cơ bí của Anh hai quyết tiến triển thần tốc, hơn nữa không ngừng tiến giai, hẳn lại không được? Hiện tại trừ bỏ thủy dị năng dùng được, những thứ khác, lắng nghe cũng chỉ nửa với, chữa trị lại càng không dùng được...

Thẩm An uể oải, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

Thẩm Duệ thấy Thẩm An uể oải, liền đưa tay xoa xoa đầu Thẩm An, trấn an, “An An, anh và em tu luyện không giống nhau, em dừng vội, hiện tại tiến độ của em cũng đã tốt rồi.”

Thẩm An rầu rĩ lên tiếng, thở dài, hẳn chỉ là muốn mạnh mẽ hơn, như vậy có thể giúp Anh hai nhiều hơn.

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An, khẽ mỉm cười, trong lòng cũng không muốn nói cho Thẩm An biết, lúc trước linh thủy bí quyết mặc dù là lựa chọn căn cứ vào tố chất của An An, nhưng cũng là hẳn cố ý lựa chọn. Linh thủy bí quyết thiên hướng phòng ngự, đối với An An như vậy như vậy đủ rồi. Hẳn không cần An An đặc biệt cường đại, nếu An An cường đại rồi tương lai rời khỏi hẳn thì sao?

Mà thiên cơ bí quyết hẳn lựa chọn là cường đại nhất trong tất cả công pháp, đương nhiên, cũng có nguy hiểm nhất định. Bất quá, hẳn cũng không thêm để ý. Muốn cường đại hơn tất nhiên phải trả giá đắt.

Đoàn xe tiếp tục lên đường, hôm nay, Thẩm An ôm bảo bảo ngồi trên mui xe, kể câu chuyện tên là cuộc mạo hiểm của Lộ Phi (Tom Sawyer??), Đột nhiên một đóa hoa trắng noãn bay tới. Khi đóa hoa dừng ở trên tay hắn, đóa hoa trắng noãn hòa tan.

Đây là tuyết?

Thẩm An theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên không trung, không trung đứt quãng bay xuống một đóa lại một đóa bông tuyết.

Rất cục... Tuyết rơi sao?

Ban đêm, Thẩm An xoa xoa tay, không ngừng hà hơi vào tay. Đại tuyết sắp tới, độ ẩm giảm đột ngột, nếu không phải đoàn xe bọn họ sớm trang bị chống lạnh, chỉ sợ hiện tại khẳng định trong bọn họ có người đã ngã xuống.

Mà hiện tại, trong xe Hummer mặc dù có hệ thống sưởi hơi, nhưng vì tiết kiệm nhiên liệu, bọn họ cũng không mở hệ thống sưởi hơi.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, tuyết càng lúc càng lớn, không biết Anh hai và anh Chu đi dò xét thế nào rồi? Hiện tại bọn họ đang tránh tuyết trong sơn cốc, trong sơn cốc này quả nhiên nhà dân như Ngải Hiểu Sơ nói. Trốn vào nhà dân tốt hơn ở trong xe, nhưng Anh hai và mấy người anh Chu muốn xác định hoàn cảnh bốn phía, nhưng hiện tại sao họ còn chưa trở về? Bọn họ giống như đã đi lâu lắm rồi...

Thẩm An cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, a, thì ra mới qua hai mươi phút mà thôi a.

Lúc này, đồng hồ liên lạc vang lên.

Thẩm An mở ra, là ba?

“Ba và mẹ thế nào?” Thẩm An vội hỏi, tuy rằng hậu cần vì chiều cố người có tuổi đều mở hệ thống sưởi hơi, nhưng dù sao hôm nay rất lạnh.”

Cha Thẩm cười ha ha nói, “Ba và mẹ đều rất tốt, chị con đang chơi cùng bảo bảo. An An, bên con thế nào? Nếu thấy lạnh thì sang bên ba.”

Thẩm An nghĩ đi qua bên đó cũng không tồi, nhưng Anh hai hẳn sẽ mau trở lại, liền nói, “Ba, con không lạnh, mọi người yên tâm, Anh hai cũng sắp trở lại.”

Cha Thẩm im lặng, thì ra An An còn chờ tiểu Duệ sao? cha Thẩm thầm thở dài một tiếng, nhưng lại cảm thấy có chút yên lòng, haizz, yên tâm cái gì chứ?

Trong lòng cha Thẩm rối rắm phức tạp khó có thể nói nên lời, chỉ có thể cười cười, hòa ái nói, “Vây An An nhớ cẩn thận chút.”

Thẩm An vừa mới đóng thiết bị liên lạc, Thẩm Duệ đã trở lại.

54. Chương 54: Con Tê Tê??

Thẩm Duệ mở cửa xe, ánh mắt Thẩm An lập tức tỏa sáng, trên mặt cũng lộ ra thoải mái, gần như lập tức vội cầm tay Thẩm Duệ xoa xoa, vừa sưởi ấm tay Thẩm Duệ vừa mang theo mùi vị oán giận nói, “Anh, sao lại đi lâu như vậy?” Làm hắn lo lắng lâu như vậy... Thiếu chút nữa suy nghĩ miên man có phải xảy ra chuyện gì hay không ...

Thẩm Duệ ôn nhu nhìn Thẩm An không tự giác xoa xoa sưởi ấm tay của hắn, đại khái bản thân An An cũng không biết hiện tại sưởi ấm cho Anh hai là hành động giữa anh em bình thường không có ...

Đương nhiên, Thẩm Duệ tuyệt đối sẽ không nói ra.

Thẩm Duệ nhẹ nhàng nâng tay sờ mặt Thẩm An, mặt Thẩm An lạnh lẽo, Thẩm Duệ nhíu mày, đang muốn mở hệ thống sưởi hơi trên xe, nhưng Thẩm An lập tức đưa tay ngăn cản nói, “Anh, không cần mở, em còn chịu được. Không lạnh lắm.”

Nhiên liệu trong đoàn đội sử dụng đều có số lượng nhất định, Thẩm An cảm thấy bản thân còn có thể kiên trì nên không cần phải lãng phí.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An kiên trì, cũng không mở hệ thống sưởi hơi. Tay bị Thẩm An nắm chặt dùng lực một chút, đem Thẩm An đang kinh ngạc kéo vào trong ngực, ôm chặt lấy, đồng thời yên lặng vận chuyển thiên cơ bí quyết. Thẩm An bị ôm lấy trong nháy mắt thân thể cứng đờ, nhưng khi phát hiện luồng khí ấm áp chậm rãi tiến vào thân thể, Thẩm An dần dần thả lỏng.

“Như vậy có thể ấm áp hơn.” Thẩm Duệ ôn nhu nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Thẩm An.

Thẩm An ừ một tiếng, lại ngẩng đầu hỏi, “Anh, đêm nay chúng ta đêm vẫn qua đêm trong xe sao?”

Thẩm Duệ thấp giọng nói, “Không, đợi nhóm lão Chu trở về, chúng ta lập tức dời đi.”

Trong sơn cốc này cùng với ba cái tiểu viện, vừa rồi bọn họ đã quét dọn (quái vật) xong, còn tìm được thiết bị giữ ấm. Có thiết bị giữ ấm, hơn nữa bản thân đoàn đội bọn họ có vật tư, nếu đại tuyết thật sự duy trì liên tục ba tháng, cũng đầy đủ.

Nhưng nếu như có thể đào được sơn động trong núi thì tốt hơn, có nên đào sơn động trong núi không? Thẩm Duệ ôm Thẩm An, nghiêm túc suy tư.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn bộ dạng Thẩm Duệ chuyên chú suy tư, ngăn người, liền an tĩnh rũ mắt, dựa vào bả vai Thẩm Duệ yên lặng vận chuyển linh thủy bí quyết.

Vào ban đêm, Thẩm An cùng Thẩm Duệ, cha Thẩm mẹ Thẩm, còn có chị Thẩm Uyển, Cao Phỉ mặt dày mày dạn, Liễu Trinh hôn mê, bảo bảo, Ngải Hiểu Sơ, Ngải Hiểu Trân tới tiểu viện nông gia.

Tiểu viện nông gia này có ba lầu, mỗi tầng lầu đều có lò sưởi đất, Ngải Hiểu Sơ nhìn thấy ánh mắt liên tỏa sáng, nhào vào chơi đùa thật lâu, cuối cùng bị cha Thẩm nhện không được một cước đá văng ra, vén tay áo tự mình ra trận, mới châm được lò sưởi.

Mấy người đơn giản thu thập một chút, liền vây quanh trước lò sưởi âm tường tầng một, vừa ăn cơm, vừa nói chuyện.

“Tiểu Duệ, ngày mai thật sự muốn đi đào sơn động sao?” cha Thẩm vừa uống trà vừa hỏi.

Thẩm An cũng ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ ngồi bên cạnh.

Thẩm Duệ gật đầu, “Dạ, đây là để phòng ngừa vạn nhất, nếu đại tuyết duy trì liên tục không ngừng, chỉ sợ tiểu viện này cũng chống đỡ không nổi. Hơn nữa nếu như là sơn động, giữ ấm sẽ tốt hơn. Cũng càng an toàn hơn.”

Ngải Hiểu Sơ chớp mắt nhìn Thẩm Duệ, giơ tay nói, “Thẩm đại nhân, tôi báo danh đầu tiên!”

Đào sơn động gì đó, hình như rất thú vị.

Thẩm An cũng định mở miệng, Thẩm Duệ liền đưa tay chặn lại, nhìn Thẩm An, ôn nhu nói, “An An, ba mẹ, còn có Tiểu Uyển đều nhờ em chiếu cố. Không có anh, em phải cẩn thận một chút.”

Thẩm An há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là yên lặng gật đầu, thấp giọng nói, “Dạ, em biết.”

Cha Thẩm giương mắt xem xét Thẩm Duệ, rồi tiếp tục cúi đầu uống trà. Tiểu Duệ không cho An An đi, nhất định là đào sơn động không đơn giản rồi.

Buổi tối tám giờ, mọi người an an phận phận ngủ cạnh lò sưởi của từng người.

—— trừ bỏ bốn người Thẩm Duệ, Chu Vũ, Từ Trường Thiên, Lưu Khiết.

Lúc này, Thẩm Duệ cùng mấy người Chu Vũ đứng ở bên ngoài tiểu viện. Thẩm Duệ lập kết giới, chẳng những ngăn cách thanh âm, cũng cách trở bông tuyết bay xuống.

Từ Trường Thiên nhìn, ôm ngực tán thưởng, “Tôi nói Thẩm đại nhân a, năng lực này của anh thật sự là rất tiện. Nếu tôi có, tôi có thể dẫn Khanh Khanh đến ngắm tuyết đêm.”

Lưu Khiết đẩy kính mắt, bình tĩnh nói, “Tôi nghĩ tiểu Bạch thà rằng bị quái vật giết chết cũng không muốn bị đông chết.”

Khóe miệng Từ Trường Thiên run rẩy, lập tức ngượng ngùng mỉm cười, “Ha ha... Cái này tôi ngược lại thật không nghĩ tới ...”

“Được rồi, đừng nói vô nghĩa.” Chu Vũ nhú mày, nhìn Thẩm Duệ, thần sắc Thẩm Duệ nghiêm túc cũng thật ngưng trọng. Chu Vũ trầm giọng lên tiếng, “Thẩm Duệ, đào sơn động không có vấn đề, nhưng khi chúng tôi tuần tra phát hiện những cái cây cổ quái, còn có những dấu chân kỳ quái trên ngọn núi. Thẩm Duệ anh xác định chúng ta trụ ở trong sơn động thật sự an toàn?”

Thẩm Duệ chậm rãi gật đầu nói, “Những cái cây và dấu chân kỳ quái trên núi Phương Bình giáo sư xác định chính là thực vật và động vật biến dị. Hiện nay không biết có nguy hiểm gì, nhưng so với tương lai đại tuyết duy trì liên tục áp sập tiểu viện chúng ta đang ở, sơn động an toàn hơn. Hiện tại, cũng không phải chúng ta lập tức vào sơn động ở. Nếu đại tuyết ngừng, chúng ta không cần phải vào đó. Nhưng nếu đại tuyết duy trì liên tục, chúng ta nhất định phải dời vào sơn động!”

Từ Trường Thiên lúc này vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi cảm thấy Thẩm Duệ đề nghị không tồi, tôi tán thành.”

Lưu Khiết cũng nghiêm túc một chút nói, “Tôi cũng tán thành!”

Chu Vũ cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu, “Tôi hiểu được, tán thành.”

Thẩm Duệ lại chậm rãi nói, “Người vào núi đào sơn động phải chọn lựa dị năng có lực công kích mạnh, tôi là một trong số đó, các cậu nhất định phải toàn bộ lưu thủ, thứ nhất cảnh giới động vật biến dị bốn phía, thứ hai phải chuẩn bị tốt các biện pháp di dời khẩn cấp.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, thấp giọng nói, “Anh có định mang Thẩm An vào núi không?”

Thẩm Duệ nhìn Chu Vũ, chậm rãi nói, “Tôi không định mang An An vào núi, cậu cũng có thể để Dương Sở Thuần lưu lại.”

Chu Vũ mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Thẩm Duệ, “Cám ơn.”

Thẩm Duệ mỉm cười, nhìn Chu Vũ, uy hiếp và nghịch lân của Chu Vũ chính là Dương Sở Thuần, còn có Hứa Đại Phú, hai người này chính là chỗ không thể chạm đến của Chu Vũ. Mà hắn, đối với Chu Vũ là người hợp tác, mà không phải người lãnh đạo. Bất quá, như vậy cũng tốt, đối với Chu Vũ mà nói, hợp tác càng có thể hài lòng tùy ý, còn lãnh đạo thì yêu cầu áp chế, Chu Vũ tâm cao khí ngạo, áp chế ngược lại không thể hài lòng tùy ý.

“Nói cảm ơn là quá khách khí, cùng một đoàn đội, chúng ta không cần khách khí như vậy.” Thẩm Duệ mỉm cười nói xong, dừng một chút, lại nhìn về phía Lưu Khiết, “Đồ vật giữ ẩm phải cam đoan ưu tiên người già trẻ nhỏ.”

“Hiểu được.” Lưu Khiết gật đầu, ghi vào điện thoại di động trên tay. Đây là thói quen của hắn.

Đồng thời, Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, còn nói thêm, “Phụ cận có nhánh cây bó gì đó, có thể cung cấp giữ ẩm thì tận lực thu thập, như vậy cũng có thể giúp mọi người vận động, sẽ không tổn thương do giá rét. Đúng rồi, còn có việc quét dọn tuyết cũng phải sắp xếp tốt.”

“Được, tôi nhớ kỹ.” Lưu Khiết nói xong, tiếp tục ghi nhớ.

Lúc này, Từ Trường Thiên mở miệng, “Đúng rồi, Thẩm đại nhân nào, xe của chúng ta làm như thế nào?”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Cái này dựa vào cậu.”

Từ Trường Thiên nhất thời nhú mày, cười khổ nói, “Lại là tôi?”

“Không phải cậu còn có thể là ai?” Chu Vũ nhướn mày, công việc sửa chữa bảo trì xe gì đó chỉ có người của Từ Trường Thiên mới làm được.

“Như vậy, công việc của chúng ta chính là như vậy.” Thẩm Duệ nói xong, dừng một chút, lại bổ sung, “Đừng quên việc cảnh giới, người của chúng ta nhiều, mục tiêu khổng lồ, nếu có người tới gần, mặc kệ có tâm tư gì, chúng ta đều phải phải cẩn thận!”

Chu Vũ gật đầu, “Chuyện này giao cho tôi và lão Từ đi.”

Lão Từ nhất thời lại kêu rên, “Không phải đâu! Lại là tôi?!”

“Thiết bị theo dõi chỉ có cậu mới có.” Lưu Khiết bình thản nói, thu hồi di động.

“Như vậy, hiện tại giải tán.” Thẩm Duệ mỉm cười nói xong, đưa tay búng tay một cái ——

Rầm, đại tuyết bang bang phanh thẳng xuống dưới. Sớm có phòng bị Chu Vũ đánh ra cầu sấm sét, nhưng tuyết vẫn không lưu tình chút nào đổ xuống. Lưu Khiết trực tiếp thuận di ra ngoài! Từ Trường Thiên nhanh chóng dựng tấm chắn kim loại!

Mọi người thi triển dị năng tránh được đại tuyết tập kích trực diện, định thần xong, giương mắt nhìn nhau, liền quay đầu thẳng tắp trường Thẩm Duệ.

Người này là cố ý! (Miêu: Anh Duệ chơi xấu a:3)

Thẩm Duệ mỉm cười phát tay, “Nha, lực phản ứng không tồi. Được rồi, vậy như ngủ ngon.”

Từ Trường Thiên nghiêng răng, “Cái tên Thẩm đại nhân chết tiệt này!!!”

Lưu Khiết thở dài, “Lão Từ, cố gắng chịu đựng đi, cậu đấu không lại anh ta.”

Chu Vũ vỗ vỗ bông tuyết bị sét đánh bay toán loạn trên vai, mặt không đổi sắc xoay người bước đi. Chờ hấn có thể đánh thắng Thẩm Duệ, cần phải cho anh ta ném thử mùi vị bị tuyết chôn!

Thẩm Duệ trở lại tiểu viện, phòng của hắn và An An ở lầu ba, tiểu viện nông gia này mỗi phòng đều có lò sưởi, thật sự không tồi.

Thẩm Duệ bước nhẹ vào phòng, chỉ thấy An An tựa vào lò sưởi, lật sách trong tay. Nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Duệ, lập tức ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt An An bởi vì xác nhận là hắn liền an tâm làm trong lòng Thẩm Duệ nhịn không được mềm nhũn.

Thẩm Duệ cởi áo khoác, tùy tay đặt trên ghế, cười hỏi, “An An còn chờ anh?”

Thẩm An đương nhiên gật đầu. Anh hai chưa trở về, làm sao hắn có thể an tâm đi ngủ chứ?

Thẩm Duệ mỉm cười, tươi cười ôn nhu mà sủng nịnh, ngồi bên lò sưởi, Thẩm An nhích lại gần, để sách trong tay xuống, hỏi, “Anh và nhóm anh Chu bàn bạc xong rồi?”

Ừ, ngày mai bắt đầu, Anh hai muốn đi làm con tê tê.” Thẩm Duệ xoa xoa tóc Thẩm An, nhịn không được sấn tới hôn trộm một cái trên mặt Thẩm An.

Thẩm An bị đánh lén hôn nhẹ như vậy, tim đập nhanh hơn, ra vẻ đọc sách tránh khỏi ánh mắt âm trầm sâu thẳm của Thẩm Duệ, ra vẻ không thèm để ý hỏi, “Anh muốn đào sơn động?”

“Ừ. An An, không có anh, em phải cẩn thận một chút, mọi việc nói với ba, không được tự tiện quyết định một mình.” Thẩm Duệ lấy sách khỏi tay Thẩm An, ôm chầm Thẩm An, giọng nói có chút khàn khàn.

Thẩm An nghe, nghiêm túc gật đầu, “Anh yên tâm, em sẽ.” Dừng một chút, lại hỏi, “Anh, em không thể đi sao?”

Thẩm Duệ cúi đầu vỗ vỗ vai Thẩm An trấn an, “An An nghe lời, ngọn núi có chút nguy hiểm, trước khi chưa xử lý triệt để, anh không muốn cho em tới gần.”

55. Chương 55: Đại Tuyệt Có Khách (1)

“Thứ nguy hiểm?” Thẩm An vừa nghe, đột nhiên quay đầu nhìn Thẩm Duệ, chẳng lẽ là phát hiện thực vật biến dị?

Thẩm Duệ thấy bộ dáng Thẩm An khẩn trương lo lắng, liền trấn an, “Không có việc gì, An An, chỉ là một ít cây cối có bộ dạng hình thù kỳ quái.”

Thẩm An vừa nghe, trong lòng trầm xuống, quả nhiên là thực vật biến dị... Kiếp trước Thẩm An gặp qua một gốc cây thực vật biến dị một lần duy nhất, ngoại hình giống một bụi rau chân lợn, lúc ấy đoàn người chạy nạn đều rất ngạc nhiên, cũng đều đói bụng đến luống cuống, liền ụa lên. Lại không ngờ, bụi rau chân vịt đó đột nhiên phun ra dịch dính, giữ chặt người, ngay sau đó, chợt nghe nhóp nhép vài tiếng, bụi rau chân vịt liền như vậy rõ ràng nhai nuốt mấy nam nhân!

Lúc ấy, Thẩm An nhìn bụi rau chân vịt đó, trong lòng đã cảm thấy buồn nôn, cũng không dám tới gần. May mắn lúc ấy hắn cách khá xa, không thì ... Bụi rau chân vịt gặm tuyệt đối là bị kịch gấp nhiều lần so với bị quái vật cắn chết.

Thẩm An nghĩ đến đây, liền nhịn không được đưa tay nhéo Thẩm Duệ, “Anh cẩn thận một chút! Những cây cối kỳ kỳ quái quái đó, anh cách xa chúng nó một chút, nói không chừng chúng nó sẽ ăn thịt người.”

Thẩm Duệ cười cười, vì Thẩm An quan tâm lo lắng cho hắn, một dòng nước ấm quét qua lòng hắn, nhịn không được cúi đầu hôn hôn hai má Thẩm An, “Yên tâm, bản lĩnh Anh hai em còn không biết sao?”

Thẩm An nhú mày, “Anh, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ai biết những cây cối kỳ kỳ quái quái đó rốt cuộc là chủng loại biến dị gì? Anh hai vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Được rồi được rồi... Anh sẽ cẩn thận. An An mau ngủ đi, không còn sớm nữa.” Thẩm Duệ nhẹ giọng dỗ dành, hơi cường thế đem Thẩm An kéo vào trong lòng, đắp chăn.

Thẩm An bị Thẩm Duệ cường thế kéo vào trong lòng, cứng người, trong lòng bất ổn tim đập bang bang, cho đến khi Thẩm Duệ khẽ vuốt lưng Thẩm An, lại nhắm mắt lại, hai tay cũng chỉ ôm thắt lưng hắn, Thẩm An mới chậm rãi thở dài ra một hơi, chậm rãi thả lỏng.

Vì thế, sau một lúc lâu, Thẩm An ngủ quên trời quên đất, theo thói quen lăn vào trong ngực Thẩm Duệ. Thẩm Duệ hơi hơi mở mắt ra, môi khẽ chạm một cái, ôm lấy Thẩm An cũng nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, Thẩm An tỉnh lại, bên người trống trơn. Thẩm An ngây cả người, Anh hai đâu? Thẩm An giật mình, lập tức ngồi dậy, vươn tay cầm lấy áo khoác treo bên cạnh, vội vàng rời giường.

Thẩm An vội vàng đẩy cửa phòng ra, vừa định xuống lầu, từ lầu hai một cái đầu ló ra (miêu tả giống phim kinh dị quá:3), là Thẩm Uyển, “Ủa? An An, em tỉnh rồi?”

Thẩm An vừa thấy là Thẩm Uyển, liền vội vàng hỏi, “Chị! Anh hai đâu?” Vừa hỏi vừa vội vàng xuống lầu.

Thẩm Uyển trừng mắt nhìn, thấy Thẩm An sốt ruột, trêu ghẹo nói, “An An em gấp cái gì? Anh hai hôm nay đi làm con tê tê a.”

Thẩm An ngây người, Anh hai đã đến ngọn núi?

Thẩm Uyển nhìn Thẩm An ngơ ngác, nhịn không được đưa tay nhéo hai má Thẩm An, cười hắc hắc, “Như thế nào? Không có Anh hai, An An cảm thấy tịch mịch? Yên tâm! Yên tâm! Có chị chơi cùng em!”

Thẩm An nhịn không được quần bách đồ mặt, vội tránh ra, nói lấp bắp, “Chị, em còn chưa đánh răng, em đi đánh răng rửa mặt.”

Thẩm An không nói nữa, vội chạy về phía lầu một.

Thẩm Uyển nhìn Thẩm An hoảng không chọn đường, thu hồi tươi cười, trên mặt treo lên phiên muộn than nhẹ, ngốc An An này, một dạng “đơn thuần”, Anh hai không bắt được mới là kỳ quái.

Thẩm An chạy xuống lầu, rửa mặt xong, cắn vài miếng bánh bao màn thầu mẹ Thẩm làm, liền cầm xẻng ra bên ngoài cùng cha Thẩm dọn tuyết đi. Sợ đại tuyết không ngừng bít đường, mỗi ngày bộ hậu cần bộ đều sẽ phân công người đi dọn tuyết.

Mẹ Thẩm và Thẩm Uyển vốn cũng định đến hỗ trợ, nhưng Thẩm An không cho, đẩy mẹ Thẩm và Thẩm Uyển vào nhà chiếu cố bảo bảo cùng Liễu Trình kia, bản thân cầm xẻng cùng cha Thẩm dọn tuyết.

“An An à, ăn sáng chưa?” cha Thẩm vừa dọn tuyết, vừa chậm rì rì hỏi.

Thẩm An ngẩng đầu cười nói, “A, con ăn rồi.”

“Ừ, Anh hai con nói hôm nay không trở về ăn cơm. An An không được chạy loạn, chúng ta quét xong tuyết rồi trở về đi.” cha Thẩm nói xong, mắt nhìn bên ngoài.

Bên ngoài Lưu Khiết đang chỉ huy người dọn dẹp tuyết đọng bên cạnh mấy chiếc xe. Còn Chu Vũ dẫn người tuần tra.

Thẩm An nghe xong, ngẩng đầu nhìn cha Thẩm, trong lòng nghi hoặc, lời này của ba có chút ngưng trọng, xảy ra chuyện gì?

Thẩm An nhìn theo tầm mắt cha Thẩm, chỉ thấy người bên ngoài bận rộn, là anh Lưu và anh Chu, làm sao vậy? Có gì đặc biệt sao?

Cha Thẩm dọn đồng tuyết cuối cùng sang một bên, quay đầu cười ha ha với Thẩm An, “Được rồi, An An, chúng ta trở về đi.”

Thẩm An lên tiếng, đem cái xẻng cất kỹ, xoay người đi theo cha Thẩm trở về.

Khi cha Thẩm cùng Thẩm An trở về, Chu Vũ vừa lúc tuần tra đi qua, mắt nhìn bóng dáng cha Thẩm cùng Thẩm An, Chu Vũ lại nhìn Lưu Khiết chỉ huy người vội đến vội đi. Chu Vũ thầm gật đầu, Thẩm bá phụ cùng Thẩm An thật thông minh.

Hiện tại Thẩm đại nhân không ở đây, sự vụ trong đoàn đội nếu Thẩm bá phụ nhúng tay, không khỏi làm người ta hiềm nghi tranh quyền, chỉ bằng tránh đi tốt hơn, hơn nữa, tri nhân tri diện bất tri tâm, đó cũng là một loại tự bảo hộ mình.

—— nhưng mà không khỏi quá cẩn thận rồi.

Hắn cùng Lưu Khiết, Từ Trường Thiên cũng không phải cái loại người bụng dạ hẹp hòi lòng nghi ngờ nặng.

Vì thế, Chu Vũ nhắc chân đi đến phòng Thẩm An ở, mấy phút đồng hồ sau, Thẩm An đã bị nắm đi ra, theo sát Thẩm An chính là tằng ngao Viên Thịch Bò.

“Cậu đã không có việc gì làm thì cùng Sở Thuần đi canh giữ sơn cốc đi.” Chu Vũ mặt không đổi sắc nói.

Thẩm An gãi gãi đầu, nhìn Chu Vũ đi phía trước, trong lòng bất đắc dĩ. Ý của ba là trong lúc không có Anh hai, liền thành thật ngốc, không cần chạy loạn, nhưng mà Chu Vũ lại lôi hắn đi ra... Ai, kệ đi, dù sao hắn ngốc cũng sẽ nhận không được suy nghĩ miên man, chỉ bằng tìm việc làm.

Dương Sở Thuần đang nhàm chán đập người tuyết trước lối vào sơn cốc, vừa thấy Thẩm An, ánh mắt tỏa sáng, nhảy tới, “Tiểu An! Tiểu An! Cậu đã đến rồi! Cmn, tôi sắp chán chết!”

Thẩm An ngượng ngùng mỉm cười, Viên Thịch Bò phía sau Thẩm An quơ cái đuôi, phun cầu lửa nho nhỏ. Hử? Không có thịt bò sao? Thiệt nhiều hoa hoa trắng trắng a... Có thể chơi không??

Lúc này Thẩm Duệ đang đứng trên sườn núi, nhìn huyết động ngay giữa núi.

Tuy rằng thực vật biến dị thật đáng ghét, nhưng —— Thẩm Duệ đưa tay nắm lấy đẳng điều (một loại dây leo) đột nhiên vươn ra, sương mù màu đen chậm rãi bao lấy đẳng điều, ngay sau đó, đẳng điều liền hóa thành mảnh vỡ.

Đoàn người Ngải Hiểu Sơ đi theo phía sau Thẩm Duệ sắc mặt ngưng trọng tiến lên, đào bới theo vết dăng đều, rất nhanh liền đào được một gốc cây đại thụ, đại thụ đã bị sương mù màu đen của Thẩm Duệ cố định, đang điên cuồng run run giãy dụa. Ngải Hiểu Sơ chém ra đao gió, theo sát sau đó chính là cầu lửa cùng cầu băng.

Thẩm Duệ đứng trước cửa huyết động, nhìn chằm chằm đám Ngải Hiểu Sơ dùng dị năng công kích, đợi sau khi mấy quả cầu nổ mạnh, đại thụ ầm ầm ngã xuống đất Thẩm Duệ lên tiếng, “Đốt nó!”

“Rõ!”

Năng lực sinh sản của thực vật biến dị thật mạnh, lúc bọn họ vừa vào núi diệt gốc thực vật biến dị thứ nhất, bởi vì không thiêu hủy, kết quả gốc thực vật biến dị đó sống lại, sau đó vẫn là Thẩm đại nhân dùng sương mù ăn mòn xử lý triệt để, gốc thực vật biến dị mới triệt để chết hết.

Nhìn những gốc thực vật biến dị, trên mặt Ngải Hiểu Sơ không có nụ cười, nếu sau này, nơi nơi trên địa cầu đều là loại thực vật biến dị này ... Người thường sống thế nào?

Thẩm Duệ nhìn đại thụ đã bị đốt thành tro bụi, thản nhiên nói, “Cần phải đi.”

Đám người Ngải Hiểu Sơ lấy lại tinh thần, vội vàng đi theo Thẩm Duệ vào huyết động.

Vừa vào huyết động, đập vào mặt chính là khí tức tanh hôi. Thẩm Duệ nhíu mày, dừng bước, đưa tay lập kết giới, thấp giọng nói, “Tình huống bên trong không thích hợp, lát nữa đừng chạy ra khỏi vòng này.”

Mấy người Ngải Hiểu Sơ vội tập trung đề phòng.

Thẩm Duệ chậm rãi đưa tay ngưng tụ sương mù màu đen, nhắc chân ra khỏi kết giới, phóng nhẹ cước bộ, cẩn thận đi đến phía trước.

Đột nhiên một chuỗi âm thanh lạnh lạnh truyền đến, sắc mặt Thẩm Duệ ngưng trọng. Khi mùi hôi thối đập vào mặt, Thẩm Duệ không chút nghĩ ngợi theo phản xạ vung tay lên, sương mù màu đen lập tức quán lấy đối phương!

Đợi tập trung nhìn vào, Thẩm Duệ liền ngơ ngẩn, cái thứ đang điên cuồng giãy dụa đó chính là người? Nửa trên là người, nhưng nửa dưới là một đồng thệ nát??

“Ọc

~~”

Trong kết giới, Ngải Hiểu Sơ đã nhìn không được xoay người nôn, những người khác cũng bắt đầu quang quác quang quác phun.

Thẩm Duệ nhíu mày, trong lòng cũng thấy may mắn, may mà An An không cùng đến đây.

Thẩm Duệ vung tay, sương mù màu đen đem gắt gao cuốn lấy đối phương, sau đó thật nhanh, cái thứ nửa người nửa quái vật kêu lên một tiếng, hóa thành khói bụi.

Quái vật biến thành khói bụi, sắc mặt Ngải Hiểu Sơ có chút trắng bệch nhìn về phía Thẩm Duệ, hỏi, “Thẩm đại nhân, này rốt cuộc là cái gì?”

Thẩm Duệ nhìn Ngải Hiểu Sơ, ôn hòa mỉm cười, “Vấn đề này hẳn là đến hỏi Tiểu Bạch đi.”

Anh Bạch sao? Ngải Hiểu Sơ sờ sờ cái bụng đã nôn gần như trống rỗng, trong lòng sợ hãi, tuy rằng một đường đều bị Thẩm đại nhân dẫn dò mở thiết bị ghi hình trên đồng hồ, nhưng nếu hắn thật sự đem hình ảnh quái vật ghê tởm này đến hỏi Bạch Cảnh Khanh, hẳn dám cam đoan, anh Từ khẳng định sẽ dùng đinh đóng đinh hắn!

Thẩm Duệ nhắc chân đi vào huyết động, thật lớn, hơn nữa độ ẩm còn rất cao? Ngải Hiểu Sơ đi theo phía sau lúi lét lên ngửi ngửi, hử, giống như có mùi lưu huỳnh???

“Là suối nước nóng.” Thẩm Duệ tiến lên một bước, nhìn tại chỗ sâu nhất có một hồ nước màu trắng ngà đang sôi bọt.

Ngải Hiểu Sơ kinh dị, trong núi này còn có suối nước nóng?

Thẩm Duệ vuốt cằm, nhìn chăm chăm con suối, tìm tới tìm lui, núi này huyệt này hợp ý, nhưng nơi này có con quái vật ghê tởm kia, còn có suối nước nóng kỳ quái này, cũng không biết suối này có bị ô nhiễm hay không ...

Bất quá, suối nước nóng này có độ ẩm rất cao, có lẽ có thể suy xét tại phụ cận sơn huyệt này đào sơn động?

Thẩm Duệ hạ quyết tâm, mở đồng hồ, liên hệ Bạch Cảnh Khanh, “Tiểu Bạch, chỗ tôi phát hiện được không ít thứ thú vị.”

Khi Thẩm Duệ đã xác định vị trí muốn lấy, đang chuẩn bị triệu tập người có dị năng hệ thổ chuẩn bị khởi công, Thẩm An đang cùng Dương Sở Thuần canh giữ ở phụ cận sơn cốc nhằm chán đỡ người tuyết, Viên Thịch Bò ngáp dài, thật nhàm chán ghé vào một bên dùng cái đuôi vung vẩy bông tuyết.

“Tiểu An, sao cậu không đi cùng Thẩm đại nhân a?” Dương Sở Thuần quay đầu hỏi, rất ngạc nhiên.

“Anh hai không cho tôi đi.” Thẩm An rầu rĩ nói, tùy tay nhét một quả cầu băng đá vào người tuyết làm mất.

Lúc này, Viên Thịch Bò đột nhiên đứng lên, sủa gâu gâu: có mùi người! Có mùi người!

Thẩm An lập tức nhảy lên một tảng đá lớn, Dương Sở Thuần thấy Thẩm An nhảy lên, cũng nhanh chóng đi theo, vội không ngừng hỏi, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

“Có người đến.” Thẩm An lấy kính viễn vọng ra, vừa âm thầm vận chuyển linh thủy quyết, vừa hạ giọng nói.

Dương Sở Thuần vừa nghe, lập tức mở đồng hồ, liên hệ Chu Vũ, “Chu đội, có người đến.”

56. Chương 56: Đại Tuyết Có Khách (2)

Đầu bên kia Chu Vũ vừa nghe, lập tức trầm giọng nói, “Biết rồi. Đứng cho người bên ngoài tiến vào! Chờ chúng tôi qua đó rồi nói.”

Dương Sở Thuần trả lời, rồi tiến đến bên cạnh Thẩm An, suy nghĩ, nhìn kính viễn vọng trong tay Thẩm An, “Tiểu An, những người đó là loại gì?”

Thẩm An đem kính viễn vọng trong tay đưa cho Dương Sở Thuần, vừa nói, “Người quen.”

“Ai?” Dương Sở Thuần không hiểu, người quen? Ai a?

Đội Dương Sở Thuần tiếp nhận kính viễn vọng nhìn thấy, nhất thời chặc chặc ra tiếng, “Ai u, thế giới này thật đúng là —— quá nhỏ!”

Thẩm An than nhẹ, không sai, thế giới thật sự là quá nhỏ, cách đó không xa cũng có một đoàn đội đang lên núi, chừng mười mấy người, trong đó có Tổng Húc Dương, Tổng Tiêu Tiêu.

Kính viễn vọng xem không rõ, nhưng Thẩm An có năng lực từ linh thủy bí quyết, giúp Thẩm An nhìn thấy mười mấy người đó rất rõ ràng.

Mười mấy người này quần áo đơn bạc, đi đứng rất chật vật, nhưng lại kiên định, ngay ngắn có trật tự, trong mười mấy người này trẻ có già có, nhưng hán tử trẻ tuổi chiếm đa số.

Vấn đề hiện tại là, những người này rõ ràng đang muốn đi tới sơn cốc này, bọn họ là đã sớm biết sơn cốc này, hay là biết có người ở trong này? Cho nên tìm đến nơi này nương tựa?

“Là ai đến?” Đột ngột, phía sau vang lên giọng nói lãnh tĩnh.

Thẩm An quay đầu, Lưu Khiết và Chu Vũ, Từ Trường Thiên đều đến.

“Là người quen a.” Dương Sở Thuần hì hì cười, đem kính viễn vọng trong tay đưa cho Chu Vũ.

Dương Sở Thuần đối với Tổng Húc Dương Tổng Tiêu Tiêu không có hảo cảm gì. Lúc trước, Tổng Tiêu Tiêu dám hoài nghi Thẩm đại nhân, dám hoài nghi Chu đội hấn kính trọng nhất, chỉ dựa vào đó, Tổng Tiêu Tiêu này đừng nghĩ nhập vào mắt Dương Sở Thuần hấn! Còn Tổng Húc Dương kia, cũng tạm được, người ta là anh em, mặt trận thống nhất thật bình thường, nhưng nói đi là đi! Hừ! Cũng không nghĩ tới, anh em hai người bọn họ là dựa vào ai mới có hôm nay!

Chu Vũ vừa thấy, nhất thời cau mày, vẻ mặt có chút ngưng trọng, nói với Từ Trường Thiên và Lưu Khiết “Là Ngô Thiên Hà!”

Từ Trường Thiên cùng Lưu Khiết ngẩn ra, Ngô Thiên Hà? Tên kia sao lại xuất hiện ở trong này?

“Bọn họ sắp tới gần.” Thẩm An chuyên chú nhìn chằm chằm, bất tri bất giác, mười mấy người này sắp đến gần rồi.

“Thẩm đại nhân có lập kết giới xung quanh sơn cốc, bọn họ muốn đến gần cũng không dễ dàng.” Chu Vũ bình tĩnh nói, đồng thời quay đầu nhìn sang Lưu Khiết, “Trong số những người bên ngoài có Tổng Húc Dương.”

Lưu Khiết nhíu mày, đẩy kính mắt, Tổng Húc Dương? Tại sao hấn lại xuất hiện ở trong này?

Lưu Khiết nhìn Chu Vũ, ánh mắt Chu Vũ mang theo ý hỏi, ý tứ hàm xúc trong đó, Lưu Khiết tự nhiên hiểu được. Bởi vì Tổng Húc Dương đã từng là cấp dưới một tay Lưu Khiết đề bạt, hiện giờ hấn xuất hiện ở tại bên ngoài, cho hấn tiến vào hay không, ý kiến của Lưu Khiết cũng rất trọng yếu.

Lưu Khiết trầm mặc một hồi lâu, mới mở miệng nói, “Tôi bỏ quyền.”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên nhìn nhau, nói cách khác hiện tại, Lưu Khiết không có bất luận ý kiến gì về Tổng Húc Dương?

“Bọn họ đến.” Vẫn luôn lưu ý bên ngoài, Thẩm An đột nhiên phát hiện, Ngô Thiên Hà Tổng Húc Dương ngừng lại ngay bên ngoài kết giới, bọn họ lấy ra một tấm bản đồ, chỉ trỏ so sánh nhiều lần, sau đó, một người trong số đó đột nhiên giương mắt sắc bén nhìn về phía bọn họ.

Thẩm An không khỏi chấn động, người này ánh mắt sắc bén, tóc đầu đỉnh, khuôn mặt cường tráng, thân hình cao lớn, hành động đi đứng như sấm rền gió cuốn, người này cùng một dạng như Chu Vũ và Từ Trường Thiên, hay là đều từ bộ đội ra?

“Lão Lưu, xem ra, cái mũi chó của Ngô Thiên Hà vẫn thính như vậy.” Từ Trường Thiên đột nhiên mở miệng cười đùa nói.

Lưu Khiết lạnh lùng nhìn Từ Trường Thiên. Dương Sở Thuần cùng Thẩm An liếc nhau, hơ? Người đó là Ngô Thiên Hà, nghe khẩu khí anh Từ, hình như bọn họ đều biết rõ.

“Tôi nghe nói năm đó diễn tập, vốn là tổ các cậu nắm chắc thắng lợi, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, Ngô Thiên Hà lời được cậu đang ẩn nấp trong khe núi ra. Kết quả tổ các cậu thua thật thê thảm.” Chu Vũ mặt không đổi sắc thản nhiên nói hết.

Sắc mặt Lưu Khiết tối sầm.

Dương Sở Thuần khều khều Thẩm An, thấp giọng hưng phấn nói, “Ê, có trò hay để xem.”

“Hiện tại, không lẽ mũi chó của Ngô Thiên Hà lại ngửi được hương vị của cậu?” Từ Trường Thiên trêu ghẹo.

Ai ngờ, Từ Trường Thiên vừa dứt lời, Ngô Thiên Hà bên ngoài liền hô lên, “Người ở bên trong xin đừng lo lắng! Chúng tôi không có ác ý! Tôi tên Ngô Thiên Hà! Chúng tôi chỉ muốn tìm một chỗ đặt chân! Hôm nay tuyệt quá lớn! Chúng tôi chỉ đợi một buổi tối lập tức rời đi!”

Dương Sở Thuần sờ sờ mũi, nói thầm, “Xì, ác ý hay không ác ý! Ai biết a?”

Ngay sau đó, giọng Ngô Thiên Hà lại đột nhiên vang lên, “Lưu Khiết! Lưu Khiết cậu ở bên trong đúng hay không?”

Chu Vũ neho mắt, Từ Trường Thiên chặc chặc tán thưởng, “Oa, hẳn thật sự còn người được hưởng vị của cậu a...”

Thẩm An nghiêng đầu nhìn Lưu Khiết, vẻ mặt ngạc nhiên, người bên ngoài làm sao biết anh Lưu ở bên trong?

Còn Lưu Khiết thì sắc mặt tối tăm sắp sửa bùng nổ.

Cổ tình bên ngoài còn chưa từ bỏ ý định, một lần lại một lần kêu tên Lưu Khiết ...

Dương Sở Thuần sờ sờ cằm, nhìn sang Chu Vũ, nhỏ giọng hỏi, “Đội trưởng, anh xem này ——”

Chu Vũ nhìn Từ Trường Thiên, Từ Trường Thiên lắc đầu, “Không tốt, Ngô Thiên Hà này tôi cũng không quen thuộc, vẫn là chờ Thẩm đại nhân trở lại rồi nói sau.”

Từ Trường Thiên vừa nói xong, giọng Thẩm Duệ liền vang lên, “Chờ tôi nói cái gì?”

Thẩm An vừa thấy Thẩm Duệ, ánh mắt liền tỏa sáng, nhanh chạy tới, “Anh hai! Anh về rồi!”

Thẩm Duệ khẽ cười một tiếng, kéo hai tay Thẩm An qua, rất là tự nhiên nhét vào trong túi áo khoác của mình, cúi đầu ra vẻ giận dữ, “Em chơi tuyệt sao? Tay lạnh như băng vậy! Muốn sinh bệnh có phải hay không?”

Thẩm An ngượng ngùng mỉm cười, dựa vào Thẩm Duệ, an tâm, Anh hai bình an trở lại thì cái gì cũng tốt.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An không nói lời nào, chỉ ngốc hồ hồ cười, mặt mày an tâm thỏa mãn, tâm Thẩm Duệ cũng mềm mại. Đưa tay sờ sờ đầu Thẩm An, áp chế ý muốn hôn hôn, giương mắt nhìn về phía Chu Vũ, “Người tới bên ngoài là Ngô Thiên Hà?”

Chu Vũ gật đầu, “Cho hẳn tiến vào sao?”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Cho hẳn vào đi.”

Từ Trường Thiên vừa nghe, nhú mảy, “Ngô Thiên Hà này tin được sao?”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Cái này tôi không biết. Bất quá, tôi biết hiện tại chúng ta cần nhân lực.”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên nhìn nhau, nhân lực?

“Ừ, số lượng con tê tê quá ít.” (Miêu: người đi đào hang động a Duệ kiu là con tê tê) Thẩm Duệ nghiêm trang chững chạc nói xong. Chỉ với đoàn đội bọn họ đi đào sơn động, khẳng định tốn rất nhiều thời gian, nhưng nếu có những người bên ngoài, vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Về phần những người bên ngoài này có an phận hay không? Cùng lắm thì đến lúc đó giết là được. Thẩm Duệ lạnh nhạt nghĩ.

Lúc này trong lòng núi, nhóm người Bạch Cảnh Khanh đang vây quanh suối nước nóng chặc chặc lấy làm kỳ lạ, nhóm Ngải Hiểu Sơ bắt đầu công tác đào động khổ bức.

Sau khi giải trừ kết giới, đoàn người bên ngoài rốt cục vào sơn cốc.

Nam nhân đầu đỉnh thân thể cường tráng cao to kia tới nói chuyện với Thẩm Duệ và nhóm Lưu Khiết, những người đi theo nam nhân kia sợ hãi rụt rè tránh ở một bên phát run, lại hâm mộ nhìn về phía tiểu viện bên trong toát ra khỏi bếp, lại rất là phức tạp thêm nhỏ dãi nhìn áo khoác bông trên người bọn họ.

Thẩm An cùng Dương Sở Thuần đứng ở một bên, đối với những ánh mắt phức tạp hâm mộ ghen tị bốc hỏa này làm như không thấy.

Nhưng Thẩm An nhìn thấy Tống Húc Dương cùng Tống Tiêu Tiêu, sắc mặt Tống Húc Dương hoàn hảo, còn Tống Tiêu Tiêu lại rất kém cỏi, hơn nữa ánh mắt thật xơ xác, có chút đại ra, khi nhìn hẳn, lại toát ra âm ngoan khó hiểu. Thẩm An chà xát tay, trong lòng cảm thấy cái cô nương này đại khái là bị một ít khổ sở rồi.

“... Cho nên, hiện tại, cấp trên triệt để loạn?” Thẩm Duệ nghe Ngô Thiên Hà nói, rất là kinh ngạc.

Tuy rằng đã sớm đoán được, mặt thế đến cũng sẽ là loạn thế, cấp trên tranh đoạt quyền lực khẳng định sẽ càng thêm kịch liệt và hỗn loạn, lại không ngờ tình huống không xong như vậy. Bên ngoài kiến thiết trước ba trụ sở tạm thời cũng là làm theo ý mình, không sợ có người cố gắng tranh đoạt, nhưng tình huống vẫn cực kỳ không xong.

“Đúng vậy.” Ngô Thiên Hà cười khỏ, lại rất là cảm kích nói, “Thẩm Duệ, nếu không phải cậu cảnh báo tôi trước, để lại nhiều đồ vật như vậy, chỉ sợ chúng tôi cũng không có biện pháp đi đến nơi này.”

Thẩm Duệ nghe xong, chỉ cười cười, cũng không nói tiếp.

Ngô Thiên Hà thấy Thẩm Duệ không nói tiếp, đành phải lên tiếng, “Thẩm Duệ, các người muốn đi đâu?”

Thẩm Duệ lắc đầu, không chút để ý nói, “Vẫn chưa xác định được.”

Ngô Thiên Hà nhìn Thẩm Duệ, nghiêm túc nói, “Chúng tôi có thể đi cùng cậu không?”

Thẩm Duệ nhìn Ngô Thiên Hà một lúc lâu, mới mỉm cười, “Anh cảm thấy thích hợp sao?”

Ngô Thiên Hà nhất thời cứng đờ, chính xác không quá thích hợp. Nhưng bọn họ chỉ có những người này, lại không có xe, bọn họ đi như thế nào?

Ngô Thiên Hà im lặng không nói.

Thẩm Duệ đưa tay vỗ vỗ vai Ngô Thiên Hà, ôn hòa nói, “Anh cũng đừng vội, trong khoảng thời gian này tuyệt sẽ không ngừng. Chúng tôi tính toán muốn vào núi đào hang động tránh tuyết, các anh cũng đồng thời đi.”

Ngô Thiên Hà nhìn Thẩm Duệ, đào hang động tránh tuyết? Ngô Thiên Hà ngửa đầu nhìn trời, trên bầu trời từ hôm qua bông tuyết bắt đầu rơi không ngừng. Ngô Thiên Hà nhìn về phía Thẩm Duệ, “Tôi muốn đến hỏi ý bọn họ một chút.” Dừng một chút, Ngô Thiên Hà còn nói thêm, “Mặc kệ bọn họ có nguyện ý hay không, tôi cũng sẽ làm cùng các cậu.”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Được rồi, ai đồng ý thì tập hợp.”

Ngô Thiên Hà gật đầu, chạy, lại nhìn về phía Lưu Khiết, đột ngột mỉm cười, nụ cười có ý quỷ dị, vì thế sắc mặt Lưu Khiết càng đen.

Ánh mắt Dương Sở Thuần liền tỏa sáng, oa, tuyết đối có bát quái!

Đội Ngô Thiên Hà đi xa, Dương Sở Thuần liền lôi kéo Thẩm An hướng tới nhóm Thẩm Duệ.

“Các anh bàn xong rồi?” Thẩm An hỏi, lại quay đầu nhìn đám người Ngô Thiên Hà. Không biết Ngô Thiên Hà nói gì đó, đám người kia thực kích động, trong đó Tống Tiêu Tiêu là kích động nhất.

“Ừ, đại khái trong những người này không có mấy người muốn làm con tê tê.” Thẩm Duệ kéo tay Thẩm An bỏ vào túi áo chính mình, vừa tiếc nuối nói.

Chu Vũ nghe xong, hừ hừ, không chút khách khí vạch trần, “Anh là tò mò tình hình bên ngoài chứ gì, những người này vừa thấy chính là thường ngày ra cửa ngồi xe, cơm ngon rượu say, bảo bọn họ đi đào hang, quả thật là Thiên Phương dạ đàm.”

“Ừ, nói không sai.” Thẩm Duệ vẫn mỉm cười như cũ.

“Bọn họ đến chỉ sợ sẽ sinh thị phi.” Lưu Khiết nhú mày nhìn những người đó vẻ mặt kích động, lại không che dấu được tham lam nhìn về phía tiểu viện.

“Vấn đề là, các cậu ai cũng không muốn để cho bọn họ đông chết ở bên ngoài” Thẩm Duệ nhẹ giọng nói. Cho nên, mới không dám quyết định, muốn đợi hần trở về quyết định.

Lời này vừa ra, đám người Lưu Khiết cùng Chu Vũ liền im lặng.

—— không sai, bọn họ có thể giết người, nhưng muốn bọn họ lãnh huyết vô tình nhìn người rõ ràng đông chết... chính xác, làm không được.

57. Chương 57: Liễu Trình Tinh?

“Ngày mai bắt đầu, bảo mọi người đều thu thập hành trang, vừa lấy sơn động, vừa chuẩn bị dời đi.” Thẩm Duệ nói xong, khoe miệng vẫn treo nụ cười ôn hòa, nhưng nụ cười lại có chút quỷ dị.

Mấy người Chu Vũ thấy Thẩm Duệ cười ôn hòa nhưng quỷ dị, đều không khỏi im lặng, đồng thời cũng phỏng đoán trong lòng, Thẩm đại nhân lại đang tính kế gì đây?

Thẩm Duệ nói xong, nhớ tới Bạch Cảnh Khanh cùng Phương Bình còn có người của tổ nghiên cứu sinh vật đều đi đến sơn huyết, Từ Trường Thiên còn không biết, liền đơn giản nói cho Từ Trường Thiên.

Từ Trường Thiên vừa nghe, lập tức nói rằng, “Tôi đi tìm bọn họ.” Vừa nói, vừa không cao hứng trừng Thẩm Duệ, “Thẩm Duệ! Anh biết châm tiểu Bạch không tốt, như thế nào còn ——”

Thẩm Duệ áy náy, nhưng có chút bất đắc dĩ, “Lão Từ, tính tình tiểu Bạch nhà cậu, cậu hẳn là rõ ràng, nếu việc này tôi không nói cho cậu ta biết trước, sau đó, cậu ta sẽ tìm tôi gây phiền toái.”

Bạch Cảnh Khanh đi đứng không tốt, nhưng hẳn xưa nay kiêu ngạo, lại si mê nghiên cứu sinh vật, hiện giờ phát hiện nhiều thực vật biến dị như vậy, còn có phi sinh vật quái dị, nếu không nói cho Bạch Cảnh Khanh biết ngay lập tức, Bạch Cảnh Khanh sẽ làm phiền hắn thì sao?

Mà hơn nữa, cũng không phải một mình Bạch Cảnh Khanh tiến đến, còn có người đi cùng hắn.

Từ Trường Thiên nghe cũng đúng, vì thế hung hăng dậm chân, liền chạy lên núi!

Từ Trường Thiên vừa đi, Lưu Khiết cùng Chu Vũ liền thảo luận về Ngô Thiên Hà một chút, xác định vài nguyên tắc: xem đối phương như trong suốt, nhắc nhở những người khác trong đoàn đội không được tiếp xúc với người của Ngô Thiên Hà, để tránh sinh nhiều thị phi. Có thể giao dịch thức ăn, nhưng vũ khí linh tinh không thể cung cấp.

Nguyên tắc làm việc xác định, Lưu Khiết và Chu Vũ phân công nhau làm việc. Thẩm Duệ cũng lôi kéo Thẩm An trở về tiểu viện.

Thẩm Duệ vào tiểu viện, cha Thẩm cùng mẹ Thẩm, còn có Thẩm Uyển liền đi ra.

Mẹ Thẩm lôi kéo Thẩm Duệ nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định Thẩm Duệ không bị thương, an tâm, cùng Thẩm Uyển đi chuẩn bị đồ ăn. Còn cha Thẩm không động thanh sắc đánh giá Thẩm Duệ, sau khi đánh giá một phen, cũng lên lầu đi xem Liễu Trình.

Thẩm Duệ nhìn cha Thẩm và mẹ Thẩm đi khỏi, cười cười, nắm tay Thẩm An ngồi xuống trong một phòng khách.

Thẩm An nhìn sắc mặt Thẩm Duệ có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần cũng rất tốt, liền thấp giọng thân thiết hỏi, “Anh, hay là anh lên nghỉ ngơi một chút?”

Thẩm Duệ lắc đầu, “Anh không mệt.”

Thẩm An khẽ nhún mày, nhưng sắc mặt Anh hai không tốt a.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An nhún mày không đồng ý, liền cười khuyên giải an ủi, “Thật sự, anh không sao. Đại khái là hôm nay sử dụng dị năng nhiều, hiện tại chỉ là mệt mỏi chút.”

Thẩm An nghe, vừa định khuyên thêm, bên ngoài liền truyền đến giọng Chu Vũ, “Thẩm Duệ có bên trong không?”

Thẩm An sửng sốt, sao anh Chu lại tới nữa, vừa rồi không phải mới bàn xong sao?

Thẩm Duệ lên tiếng trả lời “Tôi ở đây, vào đi.”

Chu Vũ đi đến, nhìn về phía Thẩm Duệ, mặt không đổi sắc nói, “Vừa rồi Ngô Thiên Hà tới tìm tôi.”

Thẩm Duệ vừa nghe, nhướn mày mỉm cười, “Nhanh như vậy?”

Chu Vũ tiếp tục mặt không đổi sắc, “Hắn nói, hắn cùng Tống Húc Dương, Tống Tiêu Tiêu, còn có 5 anh em của chúng ta lúc trước qua bên Ngô Thiên Hà, cùng với 4 người khác đi theo Ngô Thiên Hà, đều định đi theo chúng ta đi đào sơn động, mặt khác, cũng sẽ lấy đồ vật trao đổi với chúng ta, cái này lão Lưu đã đi xử lý.”

Thẩm Duệ vuốt cằm, cười thú vị, “Như thế nào? Bọn họ không phải một cái đoàn đội sao? Hay là hiện tại giải tán?”

Chu Vũ nhú mày, có chút chán ghét nói, “Đó mà cũng gọi đoàn đội? Hừ! Chính là một đám quan lão gia trong ngày thường ngồi văn phòng! Ngô Thiên Hà nói, hắn phụng mệnh bảo hộ đám quan lão gia này đi căn cứ Hy vọng bắc bộ, nhưng dọc theo đường đi, những người này rất sợ chết, lại không thức thời, còn muốn chỉ huy, khiến cho các anh em dưới tay hắn cực kỳ bất mãn, còn hại chết vài người anh em bọn họ. Các anh em của Ngô Thiên Hà đã không thể nhịn được nữa, lần này chính là tính toán triệt để thoát ly những người này.”

“A, cho nên, liền lấy chúng ta làm cái cớ?” Thẩm Duệ nói xong, cười cười thật ý vị sâu sa, “Vậy cứ như vậy đi, ngày mai sơn động bọn họ đào được là của bọn họ.”

Chu Vũ nhìn Thẩm Duệ, “Tôi nghĩ anh sẽ thu phục Ngô Thiên Hà?”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Cha Ngô Thiên Hà còn tại căn cứ Hy vọng, cái này hắn hẳn là có nói đi.”

Chu Vũ thoáng cân nhắc một chút, liền hiểu được. Ngô Thiên Hà nếu không thể triệt để thu phục, ngược lại sẽ rước lấy phiền toái, dù sao, lão cha Ngô Thiên Hà bây giờ còn trong căn cứ Hy vọng.

“Vậy tôi đi an bài công tác ngày mai.” Chu Vũ nói xong, liền rời khỏi.

Sau khi Chu Vũ rời đi, Thẩm Duệ hơi hơi nhắm mắt lại. Thẩm An nhìn Thẩm Duệ nhắm mắt trầm tư, liền muốn rút tay ra. Nhưng tay vừa động, Thẩm Duệ liền mở miệng, “An An, ở tại đây.”

Thẩm An nghe, không cử động nữa, nâng tay không bị Thẩm Duệ nắm nhẹ nhàng nắm vai Thẩm Duệ. Thẩm Duệ hơi hơi mở mắt ra, lẳng lặng ngưng mắt nhìn An An.

Ngoài cửa sổ bông tuyết bay tán loạn, ngọn lửa nhảy nhót trong lò sưởi âm tường, ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt hai người. Một người nhu thuận an tĩnh, một người sâu thẳm ôn nhu, trong phòng, yên tĩnh an tường.

—— dường như giờ phút này, thời gian ngừng lại.

Mẹ Thẩm ôm bảo bảo, đứng ở chiếu nghỉ của cầu thang, trầm mặc nhìn hai anh em. Sau đó, mẹ Thẩm chậm rãi ôm bảo bảo lặng yên xoay người.

Ba bốn giờ chiều, Thẩm An nhìn đồng hồ, lại nhìn nhìn bầu trời bên ngoài. Một mảnh mờ mịt, trời đất giống như đã bị tuyết trắng cai trị.

Thẩm An ghé vào cửa sổ, nhìn bên ngoài. Bên ngoài, Thẩm Duệ một tay dứt túi quần, thanh thần tự nhiên tao nhã. Đối mặt Thẩm Duệ chính là Ngô Thiên Hà, còn có mấy người Chu Vũ Lưu Khiết.

Giờ phút này bọn họ đang thương nghị chuyện lên núi đào sơn động, những người này làm việc đều thật sấm rền gió cuốn, chỉ nói vài câu, liền đi ra ngoài. Thẩm An theo bản năng đứng dậy, muốn đi cùng Anh hai Thẩm Duệ. Nhưng Thẩm Duệ giống như phát giác cái gì, thời điểm ra khỏi sân, Thẩm Duệ quay đầu bình tĩnh nghiêm túc nhìn hắn.

Thẩm An đành phải một lần nữa nằm xuống, Thẩm Duệ mới lộ ra nụ cười ôn nhu, đưa tay vẫy vẫy hắn, liền xoay người bước đi.

Thẩm An thở dài một tiếng, hắn cũng muốn làm con tê tê a, tại sao Anh hai không cho hắn đi theo chứ?

Bởi vì người canh gác buổi chiều không phải Dương Sở Thuần, Dương Sở Thuần lại bị Chu Vũ dẫn theo ra ngoài, người canh gác cửa sơn cốc cũng đều an bài tốt, Thẩm An cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong nhà.

Nằm úp sấp nhìn bên ngoài, Thẩm An liền đứng dậy lên lầu hai nhìn xem Liễu Trình thế nào? Phương Bình giáo sư thực rõ ràng đã bị phi sinh vật nghe nói thập phần “Kỳ lạ đồ sộ” trong sơn huyết mê hoặc, hôm nay cũng không tới nhìn Liễu Trình, cũng không biết Liễu Trình có thể tỉnh lại hay không ...

Thẩm An lên lầu hai, chỉ thấy bảo bảo đang bò đến bò đi, Thẩm An không khỏi mỉm cười.

“An An?”

Giọng mẹ Thẩm đột nhiên vang lên, Thẩm An xoay người, chỉ thấy mẹ Thẩm từ trong phòng đi ra, trên mặt treo nụ cười thần bí.

“An An lại đây, mẹ có cái này cho con.”

Thẩm An hoang mang đi tới.

Thẩm An vừa đi qua, mẹ Thẩm đã bắt lấy tay phải Thẩm An, vừa lẩm bẩm, “Cũng không biết có thích hợp hay không, hẳn là thích hợp mới đúng. Ai nha, An An à, gần đây con lại gầy có phải hay không!”

Thẩm An còn chưa kịp phản ứng, mẹ Thẩm đã đem một chiếc vòng tay màu xanh biếc đeo vào cổ tay phải Thẩm An.

Thẩm An ngẩn ngơ, vòng tay này? “Mẹ, đây là cái gì?”

Mẹ Thẩm nhìn vòng tay, lặn qua lộn lại nhìn trong chốc lát, vừa lòng, cười cười đưa tay vỗ vỗ hai má Thẩm An “Đây là mẹ nhận được từ bà nội con. An An à, con phải mang nó, biết không?”

Thẩm An nghi hoặc, “Mẹ, sao lại đưa cho con?”

Đang êm đẹp, mẹ cho hấn cái này để làm gì?

Mẹ Thẩm vừa nghe, đảo cặp mắt trắng dã, “Cho con, con lấy là được! Hối nhiều như vậy làm gì!” mẹ Thẩm nói xong, liền tức giận đẩy Thẩm An ra, trực tiếp vào phòng Liễu Trình, hô lên, “Ai u, bảo bảo, bà đến đây. Bảo bảo a, ba của người còn đang ngủ, đừng đánh thức hấn a.”

Thẩm An mờ mịt đứng ở tại chỗ, trong chốc lát đưa tay nhìn chiếc vòng xanh biếc trên cổ tay, trong chốc lát không hiểu gãi gãi đầu.

Mà ở ngã rẽ cầu thang, cha Thẩm vừa rồi thấy toàn bộ quá trình, trong lòng thở dài, lắc đầu bất đắc dĩ đi lên.

“Ba?” Thẩm An vừa thấy cha Thẩm, vội chào hỏi.

Cha Thẩm mỉm cười hòa ái, đưa tay vỗ vỗ cổ tay Thẩm An, vừa rồi liền vỗ vào vòng tay trên cổ tay Thẩm An, “An An, vòng tay này con phải giữ kĩ.”

“A...” Thẩm An không hiểu, nhưng vẫn nhu thuận đồng ý.

Cha Thẩm sau khi nói xong, liền xoay người, cũng vào phòng Liễu Trình.

Cha Thẩm sau khi vào liền khép cửa phòng lại, nhìn mẹ Thẩm ngồi ở bên giường chơi với bảo bảo, khẽ than, “Em đã sớm có quyết định hay vẫn là...”

Mẹ Thẩm thu hồi nụ cười trên mặt, lặng im, hồi lâu mới thấp giọng nói “Buổi sáng em thấy hai anh em nó ngồi ở chỗ đó, chỉ hai anh em nó, chỉ ngồi như vậy. Không biết vì cái gì, em đã cảm thấy, chúng nó như vậy kỳ thật cũng rất tốt... Anh à, cứ như vậy đi, anh em chúng nó bình an, có thể cả ngày ở trước mặt hai chúng ta, so cái gì cũng tốt hơn ... Tiểu Duệ hiện tại nhìn qua giống như rất lợi hại, nhưng hôm nay trước khi tiểu Duệ chưa trở về, trong lòng em liền bất ổn ...”

Cha Thẩm trầm mặc, một lúc lâu, mới ngồi xuống bên cạnh mẹ Thẩm, ôm cả vai mẹ Thẩm, giọng nói có chút trầm thấp, “Lão bà ... Thuận theo tự nhiên đi... Nhưng mà vòng tay em cho An An, em... Bỏ được sao?”

Mẹ Thẩm mỉm cười, nụ cười có chút miễn cưỡng khô khốc, “Luyến tiếc cái gì, người sao có thể quan trọng bằng vòng tay.” (Miêu: vòng tay cho “con dâu” à:3)

Cha Thẩm không tiếng động thở dài, vỗ vỗ vai mẹ Thẩm, không nói cái gì nữa.

Lúc này, bảo bảo đột nhiên kéo vạt áo mẹ Thắm, vội vàng há miệng, giống như muốn nói cái gì đó. Mẹ Thắm vội ôm lấy bảo bảo, “Ai nha, tiểu tử tông của bà, làm sao vậy? Đây là làm sao vậy?” Cha Thắm cũng đột nhiên kinh hãi đứng dậy, ánh mắt thẳng tắp trừng trên giường. Mẹ Thắm do dự theo cha Thắm tầm mắt nhìn qua, cũng kinh hãi. — trên giường, người đen tuyền kia đã mở mắt!

58. Chương 58: Liễu Trình Sống Lại

Mẹ Thắm lập tức hô lên, “An An! An An! Ba của bảo bảo tỉnh!! Mau tới đây a!”

Thắm An bên ngoài đang chuẩn bị xuống lầu vừa nghe, lập tức xoay người chạy lên, đồng thời vội vàng mở đồng hồ liên lạc, không chút nghĩ ngợi liền nói, “Anh! Liễu Trình tỉnh!”

Đầu kia, Thắm Duệ lập tức nói, “Bọn anh lập tức trở lại! An An cẩn thận một chút!”

“Dạ biết!”

Thắm An đương nhiên sẽ cẩn thận, hiện tại Liễu Trình vừa mới tỉnh lại, tình huống ra sao cũng không biết, nếu lỡ Liễu Trình mất nhân tính phát cuồng thì làm thế nào?!

Vì thế, Thắm An gần như bay vọt vào phòng Liễu Trình.

Mà theo sát sau đó chính là Thắm Uyển nghe được tiếng mẹ Thắm gọi liền chạy tới!

Thắm An vọt vào phòng Liễu Trình, chỉ thấy Liễu Trình đã ngồi dậy, còn cha Thắm chắn trước mặt mẹ Thắm, bảo bảo trong ngực mẹ Thắm đang nhếch miệng cười ngây ngô phát tay với Liễu Trình.

Thắm An lập tức bước đến trước mặt cha Thắm, cảnh giác nhìn Liễu Trình ngồi dậy. Thắm Uyển bước một bước dài liền tới bên cạnh mẹ Thắm, vươn tay che chở mẹ Thắm và bảo bảo. Đồng dạng cảnh giác nhìn Liễu Trình ngồi dậy.

Ánh mắt Liễu Trình mờ mịt, vẻ mặt ngơ ngác, nhưng lúc nhìn bảo bảo dường như lại khôi phục thanh tỉnh, trong ánh mắt xẹt qua ôn nhu và sùng ái.

Lúc này, cha Thắm vỗ vỗ vai Thắm An, thấp giọng nói, “Rất an tĩnh, tạm thời không công kích.”

Thắm An sững sốt, mà cha Thắm sau khi vỗ vỗ vai Thắm An, liền nói với Liễu Trình, “Cậu ... Nghe hiểu được chúng tôi nói chuyện không?”

Liễu Trình giống như ngây cả người, lập tức há mồm, sau đó, làm người ở chỗ này đều kinh ngạc.

“Tôi ... Nghe hiểu được.”

Liễu Trình có thể nói?! Liễu Trình lại nói được ngôn ngữ con người?!

Tuy rằng thanh âm khàn khàn giống như bị đá nghiền qua, nhưng thật sự là ngôn ngữ con người — tiếng phổ thông!

“Sai!” Dương Sở Thuần nghiêm trang chững chạc nói, “Đó là tiếng phổ thông thuần thuần túy túy kinh đô! Liễu Trình huynh đệ nhất định là nhân sĩ sinh trưởng ở kinh đô!”

“Câm miệng!” Chu Vũ mặt không đổi sắc quay đầu nhìn chằm chằm Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần lập tức thuận theo làm động tác kéo khóa kéo miệng.

Lúc này, nhóm người lên núi làm con tê tê đều trở về. Bởi vì diện tích phòng nhỏ, những người tò mò đến muốn chết đó đều chỉ có thể xem thông qua hình ảnh đồng hồ ghi lại, vài đội trưởng còn có tổ nghiên cứu sinh vật Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh thì trực tiếp thân mật tiếp xúc.

Thẩm An cùng Dương Sở Thuần được giữ lại, đương nhiên, cha Thẩm cùng mẹ Thẩm còn có bảo bảo, Thẩm Uyển bởi vì vốn là đơn vị liên quan, tất nhiên cũng được giữ lại.

Trên giường Liễu Trình dường như thật sự thanh tĩnh. Cục kì phối hợp với Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh làm đủ loại kiểm tra, nhưng đến khi đề cập đến loại kiểm tra phải cởi hết quần áo thì bị Thẩm Duệ quát bảo ngưng lại. Những cái đó tạm gác lại sau khi kết thúc rồi tiến hành sau.

Kiểm tra thân thể hoàn tất, kiểm tra sóng điện não hoàn tất.

Kế tiếp chính là các loại điều tra thân phận

~

“Tên?”

“Liễu Trình.”

“Người ở nơi nào?”

“Kinh đô.”

“Công tác?”

“Đại đội trưởng, phân cục XX, cục XX.”

Chu Vũ nhướng mày, chắc, vị này trước kia là cảnh sát? Quay đầu nhìn Dương Sở Thuần về đang dùng đi động ghi lại đối thoại giữa bọn họ, “Lên hệ thống tra một chút.”

“Yes sir!” Dương Sở Thuần làm động tác cúi chào kì quái.

Chu Vũ bắt đắc dĩ, quay đầu tiếp tục mặt không đổi sắc hỏi: “Trong nhà có ai?”

“Cha mẹ đã vong, ly hôn vợ, còn có một đứa con trai.” Liễu Trình nói đến chỗ này, mắt nhìn bảo bảo, ánh mắt ôn nhu từ ái.

Mọi người ở đây im lặng, con trai..., sau đó lại thấy Liễu Trình nhìn về phía bảo bảo, Thẩm An nhin không được nhẹ nhàng thở dài.

Liễu Trình sắc bén phát hiện ánh mắt mọi người quỷ dị, liền ngăn người, chần chờ hỏi, “Tôi biết là mấy người đã cứu tôi và bảo bảo. Có một số việc tôi không rõ ràng, tôi nhớ là bị quái vật cắn... Trong lúc mơ màng, ý thức không rõ ràng, mấy người có thể nói cho tôi biết hay không, tôi, tôi có làm bảo bảo tổn thương hay không?” Thời điểm hỏi một câu cuối cùng, giọng Liễu Trình có chút run rẩy.

Chu Vũ không trả lời, chỉ đem tầm mắt nhìn sang Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ nhìn Liễu Trình, sắc mặt Liễu Trình trắng bệch, “Tôi, tôi thật sự tổn thương bảo bảo?”

“Không, cậu không có.” mẹ Thẩm nhin không được lên tiếng.

Nhưng Thẩm Duệ lập tức đưa tay ngăn lại, nghiêm túc nói, “Mẹ, việc này phải nói cho anh ta biết!”

Sắc mặt mẹ Thẩm liền thay đổi, “Tiểu duệ, con ——”

Thẩm An kinh ngạc giương mắt nhìn Thẩm Duệ, há miệng thở dốc, nhưng không mở miệng.

Theo bản năng, Thẩm An cảm thấy Anh hai Thẩm Duệ nhất định sẽ không nói ra chân tướng tàn nhẫn.

“Anh thật sự tổn thương bảo bảo, sau khi bị quái vật tập kích, ý thức của anh không tỉnh táo, muốn ăn bảo bảo, sau đó bản thân bảo bảo có dị năng, chạy thoát, hơn nữa được chúng ta cứu, nhưng nó cũng đã quên anh là ba của nó.” Thẩm Duệ chậm rãi nói.

Lời nói của Thẩm Duệ làm mọi người sửng sốt, nhưng lập tức đều nhẹ nhàng thở ra.

Còn sắc mặt Liễu Trình lại cực kỳ tái nhợt và sợ hãi, “Tôi, tôi thật sự tổn thương bảo bảo...”

“Nhưng mà ——” Thẩm Duệ hơi hơi lên giọng, khóe miệng cũng giương lên nụ cười. “Anh vẫn nhớ rõ anh là ba ba, khi người điên không chế anh tới bắt bảo bảo, anh bảo hộ bảo bảo, dùng phương thức của anh ...”

Thẩm Duệ nói xong, mở di động trong tay mình ra, mở đoạn phim lúc trước phương pháp ghi lại, đưa cho Liễu Trình, “đây là lúc trước chúng tôi ghi lại ...”

Liễu Trình nhìn đoạn phim trong điện thoại Thẩm Duệ, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức sắc mặt chậm rãi dịu đi, đợi xem hết đoạn phim, đặc biệt đoạn cuối, bảo bảo đánh Dương Sở Thuần, che chở hấn, Liễu Trình chậm rãi rơi nước mắt.

Thẩm An nhìn, quay đầu nhìn bảo bảo. Bảo bảo vẫn như cũ không phát hiện gì, rung đùi đắc ý nhếch miệng ngây ngô cười muốn nghiêng người về phía Liễu Trình, thấy Thẩm An, lại hưng phấn muốn sang phía Thẩm An.

Thẩm An vươn tay tiếp nhận bảo bảo, ôm bảo bảo nói với Liễu Trình, “Liễu Trình, hiện tại bảo bảo không thể nói chuyện.”

Liễu Trình vừa nghe, vội lau nước mắt trên mặt, khẩn trương nhìn bảo bảo, vội vàng vươn tay muốn ôm, nhưng dường như sợ hãi rút tay trở về, lại không ngờ, bảo bảo bỗng nhiên vươn tay nắm tay Liễu Trình, sau đó nhếch miệng hí mắt mỉm cười, Thẩm An cũng hợp thời buông tay, bảo bảo liền đánh về phía Liễu Trình.

Liễu Trình thất kinh một chút, nhanh chóng ôm lấy bảo bảo, động tác thuần thục, giống như đã sớm trải qua trăm ngàn lần.

“Bảo bảo...” Liễu Trình thì thào gọi, sau đó, giống như trân bảo mất đi mà có lại, ôm thật cẩn thận lại sợ làm bị thương, chặt chẽ, hữu lực, nhưng tuyệt đối sẽ làm bảo bảo thoải mái.

Bảo bảo phối hợp ôm cổ Liễu Trình, thích ý giống như con mèo lười biếng ngáp một cái.

Mọi người thấy, đều không khỏi chậm rãi mỉm cười.

Thẩm Duệ kéo Thẩm An đứng dậy, nói với Liễu Trình ôn hòa, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc, “Xin lỗi, Liễu Trình, bởi vì tình huống của anh đặc biệt, trước khi Phương Bình giáo sư xác nhận trăm phần trăm không còn nguy hiểm, chúng tôi không thể đem bảo bảo giao cho anh chiếu cố. Nhưng tôi có thể cam đoan, anh và bảo bảo có thể gặp mặt mỗi ngày. Anh cũng có thể bồi bảo bảo chơi, nhưng anh phải phối hợp Phương Bình giáo sư trị liệu. Hơn nữa bảo bảo không thể cùng anh ngủ, thời gian anh và bảo bảo mỗi ngày gặp mặt cũng phải được Phương Bình giáo sư xác định. Đương nhiên, nếu Phương Bình giáo sư xác định anh đã hoàn toàn không đáng ngại, chúng tôi sẽ đem bảo bảo trả lại cho anh.”

Liễu Trình nhìn Thẩm Duệ, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi hiểu được, cảm ơn mọi người”

“Anh không cần cảm ơn chúng tôi, đó cũng là bảo bảo phúc lớn mạng lớn, gặp An An.” Thẩm Duệ khẽ cười nói xong, lôi kéo Thẩm An bên cạnh.

Thẩm An có chút ngại ngùng mỉm cười, vươn tay về phía bảo bảo, “Được rồi, bảo bảo, ba ba vừa mới tỉnh lại cần phải nghỉ ngơi, em không thể làm phiền ba ba a.”

Bảo bảo lao về phía Thẩm An, Thẩm An vội ôm lấy, sau đó trong đầu Thẩm An liền vang lên giọng nói mềm mại hoang mang:

“Ba ba của bảo bảo?”

“Ừ, đúng vậy. Đó là ba ba của bảo bảo, lúc trước ba ba sinh bệnh, cho nên không thể nói chuyện, giống bảo bảo đó.” Thẩm An nhẹ giọng dỗ.

Liễu Trình thấp thỏm bất an nhìn về phía Thẩm An.

“Dạ... Anh trai kem ly, người đó thật là ba ba của bảo bảo sao?”

“Thật sự.” Thẩm An nghiêm túc gật đầu trả lời.

— hấn đang nói dối, nhưng như vậy có thể làm cho hai người đều hạnh phúc, như vậy có cái gì không thể nói dối?

“Bộ dạng ba ba trở nên đen đen, giống như không giống ai... Bất quá hương vị ba ba thật thoải mái a, thật thoải mái, không giống anh trai kem ly, hương vị ba ba là bánh bích quy socola phơi nắng trong ánh mặt trời, phơi nắng liền hòa tan ... Ăn thật ngon...”

Thẩm An nhất thời đỏ khốc đỏ cười.

Thẩm Duệ nhìn, cười tiến lên ôm lấy bảo bảo, đưa cho mẹ Thẩm, vừa hỏi, “Như thế nào? Bảo bảo đang nói cái gì?”

Trong nháy mắt Thẩm Duệ ôm lấy bảo bảo, giọng bảo bảo hét lên trong đầu Thẩm An, “Lạnh quá lạnh quá!”

Lúc ấy Thẩm An liền giật mình, nhưng thật nhanh liền vút đến sau đầu, đem bảo bảo vừa mới nói phiến dịch một chút.

Liều Trình nghe, lộ ra biểu tình hoài niệm, “Bảo bảo... Trước kia thích ăn bánh bích quy socola nhất ...”

Cha Thẩm đứng một bên nhìn không được tiến lên an ủi, “Đây không phải là chuyện tốt sao? Tuy rằng bảo bảo quên cậu, nhưng vẫn là nhớ rõ hương vị ba ba ... Yên tâm, trẻ con bây giờ còn nhỏ, cậu chiều cổ tốt, bảo bảo sẽ nhanh chóng nhớ rõ cậu là ba ba.”

— cũng là tuổi nhỏ, bệnh hay quên khá lớn, cho nên... bộ dạng ba ba đại khái rất nhanh sẽ bị Liều Trình thay thế chẳng?

Liều Trình nghe, dường như khôi phục tinh thần, tỉnh lại một chút, sau đó nhìn Thẩm An, do dự hỏi, “Như vậy có lẽ rất thất lễ, nhưng vì cái gì giống như cậu nghe hiểu được bảo bảo nói?”

“Cái này... Xem như dị năng đi.” Thẩm An cười khẽ trả lời.

“Như vậy, hiện tại anh nghỉ ngơi cho tốt. Bảo bảo tạm thời để mẹ tôi chiều cổ.” Thẩm Duệ mỉm cười nói.

Vì thế, trận này Liều Trình kiểm tra kiểm thuyết mình tới nơi này chấm dứt.

Ra khỏi phòng Liều Trình, Phương Bình và Bạch Cảnh Khanh, Từ Trường Thiên còn tiếp tục ở lại phòng Liều Trình tiến hành các loại kiểm tra xâm nhập.

Mẹ Thẩm và Thẩm Uyển ôm bảo bảo đến phòng bếp bận việc.

Cha Thẩm và Lưu Khiết, Chu Vũ Dương Sở Thuần liền ở lại.

59. Chương 59: Xem Như Tâm Ý Hợp Nhất?

Lúc này trong phòng khách lầu một, mọi người ngồi trên ghế sa lông. Thẩm Duệ theo thói quen nắm tay Thẩm An, nhìn mọi người, ôn hòa cười cười nói, “Sơn động đã đào được ba cái. Ngày mai tất cả chúng ta chuẩn bị dời đi. Về phần nơi này, Ngô Thiên Hà đã nói với ta, hấn hy vọng chúng ta đem chỗ này cho những người hấn mang đến.”

Cha Thẩm vừa nghe, liền nhướn mày cười ha hả, trong giọng nói có chút trào phúng, “Bọn họ ngược lại bàn tính tốt.”

Thẩm Duệ cười ôn hòa, “Không hề gì. Nếu bọn họ có yêu cầu này, nể mặt đồng bào, cứ cho bọn họ.” Dừng một chút, Thẩm Duệ lại nhìn sang Lưu Khiết nói rằng, “Yêu cầu của Ngô Thiên Hà đều đáp ứng.”

“Vì sao?” Lưu Khiết nhướn mày, không vui, tên âm hiểm tiểu nhân Ngô Thiên Hà có cái gì tốt mà đáp ứng yêu cầu?

“Bởi vì hần mang hết các anh em của chúng ta ra ngoài, quan trọng nhất, hần không để lộ ra các kho hàng.”
Thẩm Duệ thần nhiên nói xong.

Lưu Khiết sững sốt, Thẩm An cũng có chút kinh ngạc. Cha Thẩm cũng hơi hơi mở mắt.

Lúc này Chu Vũ mặt không đổi sắc lên tiếng, “Chúng ta đều thật bất ngờ, nhưng đây sự thật.”

Lưu Khiết trầm mặc một chút, gật đầu nói, “Tôi hiểu được.”

Mấy người lại thương nghị một chút chuyện khác, rồi giải tán.

Thẩm Duệ vốn định đi ra ngoài, nhưng bị Thẩm An giữ chặt một phen.

Thẩm Duệ không hiểu quay đầu nhìn Thẩm An, vẻ mặt Thẩm An nghiêm túc, từ sau khi Anh hai trở về, hần liền phát hiện sắc mặt Anh hai không tốt!

“Anh hai, anh phải nghỉ ngơi!” Sắc mặt Thẩm An nghiêm túc.

Cha Thẩm nghe xong, quay đầu đánh giá cẩn thận sắc mặt Thẩm Duệ, khẽ nhíu mày, thần sắc tiểu Duệ đúng là không tốt, còn có một chút tái nhợt, cha Thẩm lên tiếng “Tiểu Duệ, đi nghỉ ngơi đi.”

Chu Vũ quay đầu lại nhìn Thẩm Duệ một cái, cũng nói rằng, “Chuyện xé chiều tôi và Lưu Khiết sẽ xử lý.”

Thẩm Duệ nghe xong, liền cười nói, “Vậy phiền toái các cậu.”

Đợi mấy người Chu Vũ đi khỏi, Thẩm An dìu Thẩm Duệ lên lầu ba nghỉ ngơi.

Vào trong phòng, Thẩm An vừa mới dìu Thẩm Duệ lên giường, Thẩm Duệ giữ chặt Thẩm An. Thẩm An lão đảo, ngã vào trong ngực Thẩm Duệ. Giây tiếp theo, Thẩm Duệ nghĩ muốn vào không gian, vì thế, hai người trong nháy mắt xuất hiện trong không gian.

Thẩm An mờ mịt ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, đôi mắt Thẩm Duệ tối đen sâu thẳm, lẳng đọng bên trong nhìn không sót gì, nhu tình, tình yêu, còn có —— dục, vọng.

Tim Thẩm An nhảy dựng, nhưng còn chưa kịp nói ra cái gì, đột nhiên bị đè đầu xuống, lửa nóng cắn môi còn có không ngừng mút vào. Thẩm An chỉ kịp đưa tay đẩy, hần muốn Anh hai nghỉ ngơi tốt, chứ không phải là muốn bị gặm cắn hôn nồng nhiệt có được không??

Nhưng không kịp nói ra cái gì, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy lửa nóng không ngừng xâm nhập, thân thể đột nhiên không cách nào sử dụng khí lực, tay vốn muốn đẩy ra lại mềm nhũn đặt ở một bên, chỉ có thể vô lực dựa vào bả vai của đối phương, ngẩng đầu lên, không cách nào cự tuyệt, bị động thừa nhận nhiệt liệt của đối phương, cái loại chiếm hữu cuồng nhiệt hận không thể đem hần gặm tới tận xương!

Cho đến khi hần không thể hô hấp, Thẩm Duệ mới chậm rãi buông hần ra, nhưng vẫn quyến luyến không rời như cũ, nhẹ nhàng hôn, trấn an.

Thẩm An có chút mơ mơ màng màng ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, đôi mắt thường ngày trong suốt sạch sẽ lúc này ướt át, lộ ra mờ mịt, làm Thẩm Duệ không ngừng hôn lại hôn.

“An An, thứ này là mẹ đưa cho em?” Thẩm Duệ ôm Thẩm An, miến cưỡng nằm trên giường ở lầu hai nhà gỗ nhỏ, đưa tay mân mê chiếc vòng xanh biếc trên cổ tay Thẩm An, thấp giọng hỏi, giọng nói còn lưu lại khàn khàn từ tính sau khi hôn nồng nhiệt.

Thẩm An mờ mịt trừng mắt nhìn, một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần chột nói, “A, đúng rồi, Anh hai, mẹ cho em. Em cũng không biết vì sao mẹ cho em cái này?”

Thẩm Duệ mân mê vòng tay trên cổ tay Thẩm An, một lúc lâu mới nhẹ nhàng mỉm cười, thu hồi tay, ôm lấy thất lưng Thẩm An thất lưng, khẽ nói, “Nếu mẹ cho em thì em cứ giữ đi.”

Thẩm An giương mắt nhìn Thẩm Duệ, giống như Anh hai biết cái gì? “Anh hai biết sao?”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Đây là đồ vật mẹ xem trọng nhất, hiện tại đem cho em, uhm, chắc phải là nói mẹ thương em nhất.” Thẩm An giật mình, a, là như thế này a.

“An An, ngủ cùng Anh hai.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng nói, không dấu vết dời đề tài đi chỗ khác.

Thẩm An xụ mặt, ừ một tiếng, nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi gần như cướp đi toàn bộ hô hấp của mình, Thẩm An bỗng cảm thấy quẫn bách, cũng hiểu được có chút không được tự nhiên. Nhưng quan trọng nhất là, cái loại hôn nồng nhiệt này hẳn lại không có nửa điểm khó chịu!!

Thậm chí, thậm chí có chút... Thích?

Tay Thẩm An không khỏi lôi kéo tay áo Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ hơi hơi giương mắt nhìn nhìn Thẩm An đang ghé vào hõm vai xụ mặt, trong mắt xẹt qua một tia tinh nhuệ, lập tứ lắng đọng lại, ôn nhu cùng sủng nịnh hiện lên.

“An An, theo tâm ý bản thân là được.” Thẩm Duệ khẽ lên tiếng, giọng nói ôn nhu đến cực điểm.

Thẩm An không đáp lời, trầm mặc, vẫn luôn trầm mặc làm Thẩm Duệ thiếu chút nữa cho rằng Thẩm An đã ngủ, Thẩm An rầu rĩ lên tiếng, mang theo một tia tối nghĩa, “Anh, em không ghét anh hôn, làm sao bây giờ?”

“Ồ? Chuyện tốt.”

“Anh, anh đang vui sướng khi em gặp họa!”

“Ừ, anh đây là quang minh chính đại vui sướng khi em gặp họa.”

“Anh, nhưng như vậy không đúng, như vậy không tốt.”

“Phải không?”

“... Anh, em rất sợ.”

Thẩm Duệ nhẹ nhàng nâng mặt Thẩm An đang giấu trong hõm vai của mình lên, nhìn chăm chăm mắt Thẩm An, từng chữ không ngừng, “Anh cùng em cả đời, địa ngục, thiên đường, thịnh thế, mạt thế, anh cùng em.”

—— nếu như có một người, mặc kệ bản cùng phú quý, mặc kệ tật bệnh khỏe mạnh, thiên đường cũng được, địa ngục cũng thế, thịnh thế phồn hoa, mạt thế hoang vắng, hẳn đều cùng người, bất ly bất khí, sinh tử gắn bó!

—— như vậy, người còn do dự cái gì?

Mặc dù, hẳn là anh em của người, là anh em ràng buộc bằng máu thịt của người!

Một lần nữa Thẩm An đem mặt mình chôn ở hõm vai Thẩm Duệ, giọng nói có chút phát run, “Anh ... Anh đã đáp ứng thì không thể đổi ý, anh phải bên cạnh em cả đời.”

Cả đời này, cả đời này là được.

Mà nếu như thật sự phải xuống địa ngục, như vậy, chỉ cần một mình hẳn đi tới đó.

Dương Sở Thuần mười lăm lần quay đầu nhìn sang phía Thẩm đại nhân, lần thứ mười sáu bị Chu Vũ néo tai lôi đầu trở về.

“Ai ô ô! Đau! Chu đại nhân, ngài nhẹ nhàng được không?” Dương Sở Thuần nhịn không được nhe răng nhếch miệng, nha nha... Chu đại nhân cái gì cũng tốt, nhưng có đôi khi rất thô bạo! Nhìn Thẩm đại nhân người ta đi, ai u uy, động tác lau mặt cho tiểu An đệ đệ ôn nhu biết bao nhiêu a.

Dương Sở Thuần còn chưa kịp cảm khái xong, khuôn mặt đã bị giữ chặt, trước mắt là Chu Vũ mặt không đổi sắc phóng đại, “Cậu cảm thấy tôi không đủ ôn nhu?”

Mặt Dương Sở Thuần bị cố định, mơ hồ nói không rõ, “Rất ... Ôn nhu...”

“Hừ!” Chu Vũ hung hăng néo mặt Dương Sở Thuần một chút, liền buông, rốt cuộc cũng không ép hỏi tiếp.

Chu Vũ liếc Thẩm Duệ vẻ mặt xuân phong đặc ý cách đó không xa, trong lòng hừ lạnh một tiếng, đặc ý cái gì? Đuổi theo mười mấy năm mới thành công, có cái gì hay mà đặc ý! Nhưng nhìn Dương Sở Thuần mờ mịt ủy ủy khuất khuất vượt mặt đáng thương hề hề, trong lòng Chu Vũ nhất thời buồn bã bẽ tắc.

— hay là hắn cũng nên tiến nhanh hơn một chút?

Bên này Chu Vũ buồn bực, bên kia Thẩm Duệ lại là xuân phong đặc ý.

Nhìn Thẩm An sắc mặt hồng hồng, xấu hổ quần bách trốn tránh hắn lau mồ hôi tay, khoe miệng Thẩm Duệ tươi cười càng thêm ôn nhu.

Không thể trách hắn hưng phấn quá mức, hôm qua, khi An An nói ra câu nói kia, lúc ấy hắn thật sự vui sướng muốn điên.

Miễn cưỡng kèm chế, mới không dọa An An sợ.

Nhưng hôm nay, khi an bài đoàn đội dời đi vào sơn động, hắn không thể ức chế gắt gao lôi kéo Thẩm An, ánh mắt không tự chủ được đuổi theo An An.

— An An hắn mong nhớ mười mấy năm, niệm mười mấy năm, thích không thể ức chế mười mấy năm ...

Mà biến hoá rõ ràng biến hóa này tất nhiên không tránh được ánh mắt những người quan tâm.

Cha Thẩm nhìn, thở dài, đi hỗ trợ Hứa Đại Phú thôi, mắt không thấy tâm không phiền!

Mẹ Thẩm ôm bảo bảo, nhìn thoáng qua, liền quay đầu cùng nhóm các dì các thím cười ha ha chuyện phiếm đi, coi như cái gì cũng không biết là được.

Thẩm Uyển nhìn, cũng quay đầu cùng Ngải Hiểu Trân nói chuyện phiếm.

“Ai, Tổng Tiêu Tiêu còn tìm cậu?” Ngải Hiểu Trân kinh ngạc nhìn Thẩm Uyển. Liếc mắt nhìn Thẩm Duệ cách đó không đang xa cười cực kỳ sáng lạn, chắc, nàng vẫn nên làm bộ như cái gì cũng không biết đi, vì thế rất phối hợp kinh ngạc hỏi.

Bất quá, nói đến, điều này cũng rất kinh ngạc Tổng Tiêu Tiêu kia lúc trước chính là hết sức cao ngạo, nhìn thẳng cũng không nhìn người, so với em họ Bạch lão đại còn muốn hơn vài phần.

Thẩm Uyển bĩu môi, “Đúng vậy! Đến lôi kéo làm quen! Nói tới nói lui cũng là hỏi thăm chuyện Anh hai tớ, tớ nghe thấy phiền!” Hừ! Nữ nhân không tự mình hiểu lấy! Ánh mắt kia vừa thấy liền không thích hợp! Nhất định là đang đánh chủ ý gì đó!

Ngải Hiểu Trân như có điều suy nghĩ, “Tiểu Uyển, tớ thấy cậu vẫn nên thương lượng với Thẩm đại nhân, miễn cho xuất hiện nhiều loạn!”

Dù sao hiện tại bọn họ đang cùng gia Ngô Thiên Hà làm “Hàng xóm”, nhờ phúc chiến sĩ dị năng hệ thổ, sơn động bọn họ lấy đặc biệt nhanh, hơn nữa có máy móc của Từ Trường Thiên hỗ trợ, rất nhanh sơn động lấy xong, Thẩm đại nhân cũng thuận tay giúp đỡ đối phương đào tốt sơn động, sau đó mỉm cười tự nhiên kéo dây điện phân cách, nói về sau nước sông không phạm nước giếng, người của bên nào thì bên đó quản!

Nhưng vị Ngô Thiên Hà này vẫn liếm mặt lại đây, = =, lấy cớ hỗ trợ, xoay quanh Lưu Khiết đại nhân, hừ, chẳng lẽ là coi trọng Lưu đại nhân?!

Tóm lại, hiện tại Thẩm đại nhân tạo ra giới hạn, nhưng đối phương rõ ràng tâm tư bất chính, ý đồ đánh tiến vào bên trong bọn họ!

— phải cảnh giác!

Thẩm Uyển nghĩ nghĩ, không sai, vẫn nên cảnh báo Anh hai.

Mà lúc này, trong sơn động, bên kia dây điện phân chia ranh giới, nữ nhân đang cúi mặt, yên lặng chỉnh lý mì ăn liền.

60. Chương 60: Nguy Cơ (1)

Nữ nhân nhìn mì ăn liền cùng một túi bánh bích quy, trên mặt hiện lên một tia ghét bỏ. Nữ nhân quay đầu nhìn về phía sơn động phía bên kia sợi dây ngăn cách, trong mắt xẹt qua một tia ao ước cùng oán hận khó có thể che giấu.

Một người nam nhân ôm mấy túi quần áo đặt bên cạnh nữ nhân, rất vui vẻ nói, “Tiêu Tiêu, em xem, những thứ này là do anh Lưu Khiết bảo người đưa tới cho chúng ta!”

Nữ nhân ngẩng đầu nhìn nam nhân, trên mặt cũng lộ ra một tia vui vẻ, trong nháy mắt đó oán hận dường như biến mất, “Thật sao? Vậy tốt quá, cái này đều là anh Lưu Khiết cho người đưa tới. Anh, anh có đi tìm anh Thẩm Duệ hay không? Nếu anh Thẩm Duệ không đồng ý, anh Lưu Khiết cũng sẽ không đưa cho chúng ta áo bông và những thứ này.”

Nam nhân, cũng chính là Tống Húc Dương sững sốt, lập tức ngượng ngùng nói, “Anh Thẩm Duệ rất bận, anh không có cơ hội đi đến nói chuyện với anh ấy.”

— quan trọng là, hắn không dám tiến lên.

Nữ nhân, cũng chính là Tống Tiêu Tiêu nghe xong, sắc giọng, “Sao anh lại như vậy! Rất không lễ phép.”

Tống Húc Dương đang định nói, Tống Tiêu Tiêu đã đứng dậy nói, “Anh, em đi cảm ơn anh Thẩm Duệ.”

Tống Húc Dương sững sốt, đang muốn ngăn cản, Tiêu Tiêu đã vội vàng chạy tới bên kia vạch ranh giới.

Tống Húc Dương nhìn bóng dáng Tống Tiêu Tiêu vội vàng chạy đi, Tống Húc Dương không hiểu, em mình làm sao vậy?

Lại nói bên này sơn động, Thẩm Duệ đang cùng mấy người Lưu Khiết an bài công việc. Ngô Thiên Hà dựa vào vách sơn động, nhìn mấy người Thẩm Duệ thương nghị. Lúc Tống Tiêu Tiêu tới, chỉ thấy Thẩm Duệ cùng nhóm Lưu Khiết ôn hòa nói chuyện. Tống Tiêu Tiêu muốn tiến lên, do dự một chút, lại dừng bước, quay đầu nhìn nhìn phía, chỉ thấy Thẩm An cách đó không xa hỗ trợ đắp lò sưởi. Vì thế, Tống Tiêu Tiêu nâng bước đi tới.

— đối với Thẩm An này, không, đối với người trong đoàn đội này, nàng nhìn không được ghen tị, hận ý trong lòng!

Vì cái gì? Những người này có thể may mắn như vậy? Có Thẩm Duệ mạnh mẽ bảo hộ bọn họ như vậy??

Bọn họ lên đường bình an, vậy tại sao lúc trước bọn họ không chịu giữ nàng và Anh hai lại?? Nếu, nếu, những người này đồng ý giữ bọn họ lại, nàng và ca ca làm sao lưu lạc đến nước này? Nàng cũng sẽ không bị những tên súc sinh đó ...

Tống Tiêu Tiêu từng bước chậm rãi tới gần, càng tới gần, Tống Tiêu Tiêu càng thêm oán hận trong lòng!

Nàng nhìn thấy không chỉ một lần, Thẩm Duệ đối với tên nhóc Thẩm An này lộ ra biểu tình ôn nhu sủng ái, tên Thẩm An này thật sự may mắn!

Khí lạnh đột ngột, còn có một loại cảm giác giống như độc xà nhìn chằm chằm, làm Thẩm An nháy mắt cảnh giác. Thẩm An đột nhiên quay đầu, liền bắt gặp ánh mắt oán hận Tống Tiêu Tiêu không kịp che giấu.

Thẩm An ngăn ra, lập tức sắc mặt khôi phục bình tĩnh, đứng dậy, nhìn Tống Tiêu Tiêu, “Chào.”

Tống Tiêu Tiêu ngượng ngùng mỉm cười, nhưng lại cúi đầu, thấp giọng nói, “Tôi tới nói cảm ơn.”

Nói cảm ơn? Thẩm An có chút không hiểu, nhưng nhìn Tống Tiêu Tiêu còn ôm áo bông, chợt nhớ ra. A, là bởi vì anh Lưu Khiết cho bọn họ áo bông, cho nên lại đây nói cảm ơn? Nhưng nếu muốn cảm ơn, vì sao còn lộ ra vẻ mặt oán hận như vậy?

Nhưng Thẩm An cũng không hỏi, chỉ về phía những người còn đang thương nghị, “Bọn họ đang họp.”

Tổng Tiêu Tiêu thấp giọng nói, “Tôi biết.”

“Tôi có thể chuyển lời giúp.” Thẩm An nói. Một người có vẻ mặt oán hận như vẫn là không nên ngốc lâu ở đây.

Tổng Tiêu Tiêu nhìn Thẩm An, “Không, cảm ơn nhiều, chỉ là tôi... Cảm thấy thật hâm mộ.”

Hâm mộ? Thẩm An không hiểu.

“Cậu và Thẩm Duệ tiên sinh tình cảm thật tốt.” Tổng Tiêu Tiêu chậm rãi nói xong, trong giọng nói lộ ra một tia hấp dẫn khó hiểu.

Mà Thẩm An nghe, đầu tiên là có chút mờ mịt, giống như bên tai vang lên cái gì, nhưng giây tiếp theo, đột ngột trong lòng tê rần, Thẩm An lập tức bừng tỉnh, theo bản năng lui về phía sau một bước, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tổng Tiêu Tiêu trước mặt.

Tổng Tiêu Tiêu bất ngờ, tên nhóc Thẩm An này vừa rồi lại không bị nàng mê hoặc?

Lúc này, đột nhiên âm thanh trong sáng dễ nghe vang lên, “Nha! Đây không phải là Tổng Tiêu Tiêu sao? Sao lại rảnh rỗi tới đây?”

Thẩm An quay đầu, thấy Thẩm Uyển đang đi tới, trên mặt cười hì hì, nhưng trong ánh mắt đã có phòng bị.

Tổng Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua, liền gục đầu xuống, Thẩm Uyển trước mắt so với Thẩm An càng làm cho nàng ghen ghét!

“Xin chào.” Nhưng trên mặt, Tổng Tiêu Tiêu chào hỏi xong xoay người đi tới phía Thẩm Duệ. Nhưng, tiếc nuối chính là, Thẩm Duệ vừa rồi bỗng nhiên phát giác tâm trạng Thẩm An không ổn, trong lòng lo lắng, mau chóng xử lý công việc, liền hướng Thẩm An đi tới. Hắn thấy Tổng Tiêu Tiêu, nhưng chỉ đạm mạc liếc mắt một cái, lướt qua Tổng Tiêu Tiêu.

—— Tổng Tiêu Tiêu cứng người.

Ngô Thiên Hà vẫn luôn tựa vào vách động quan sát, âm thầm nhớ kỹ mọi biểu tình của Tổng Tiêu Tiêu.

Hình như Tổng Tiêu Tiêu này đang che giấu cái gì?

Tổng Tiêu Tiêu phát hiện tầm mắt Ngô Thiên Hà, nhưng chỉ đạm mạc nhìn thoáng qua, liền xoay người rời đi.

Nhưng bóng dáng rời đi này nhìn qua thật mất tự nhiên, thật cứng nhắc.

Thẩm Duệ bước về phía Thẩm An, chỉ thấy ánh mắt Thẩm An cảnh giác nhìn chằm chằm bóng dáng Tổng Tiêu Tiêu, Thẩm Duệ thấp giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Anh, vừa rồi... suýt nữa em bị thôi miên.” Thẩm An nhỏ giọng trả lời, chậm rãi đem sự tình vừa rồi kể lại một lần, đặc biệt là loại cảm giác giọng nói Tổng Tiêu Tiêu mang đến.

Chu Vũ đi theo Thẩm Duệ tới nhú mi, nhìn Thẩm An hỏi, “Có phải cậu bị ảo giác hay không?”

Nếu Tổng Tiêu Tiêu kia thật sự muốn gây rối, sao lại thực hiện trước mắt bao người?

Thẩm An chần chờ một chút, là ảo giác? Trên thực tế hắn cũng không dám xác định trăm phần trăm, nhưng lại cảm thấy có chỗ rất không thích hợp.

Thẩm Duệ vươn tay nắm chặt tay Thẩm An, trấn an một chút, nói rằng, “Tóm lại, chúng ta nên cẩn thận.”

Thẩm Duệ không nói nữa, nhìn về phía Ngô Thiên Hà, liền buông tay Thẩm An ra, hướng Ngô Thiên Hà đi tới.

“Bắt đầu từ đêm nay, tôi sẽ dựng lên ngăn cách giữa hai bên, nếu có tình huống đặc biệt, anh có thể liên hệ với tôi.” Thẩm Duệ nói xong, đưa qua một cái di động “Đây là di động lão Từ cải tạo, dùng rất tốt, bên trong có số của tôi.”

Ngô Thiên Hà tiếp nhận, gật đầu nói, “Cảm ơn.” Dừng một chút, Ngô Thiên Hà hạ giọng, “Tổng Tiêu Tiêu ... Sau mặt thế bùng nổ gặp một chuyện, nơi này ——” Ngô Thiên Hà chỉ chỉ đầu, “Có chút rất không minh bạch. Mặt khác, nàng giống như biết một dị năng đặc biệt.”

Thẩm Duệ nghe, nhướn mày, dị năng đặc biệt? Nói như vậy, Tổng Tiêu Tiêu này là một nhân vật nguy hiểm? Nếu là nhân vật nguy hiểm, tại sao Ngô Thiên Hà còn mang nàng theo?

“Tôi cảm thấy nếu không mang nàng theo, chúng tôi sẽ rất nguy hiểm, đây là một loại trực giác.” Ngô Thiên Hà nói xong, ánh mắt lại nhìn Lưu Khiết bên kia, dừng một chút, nhin không được nói rằng, “Lưu Khiết hiện tại... Vẫn một mình?”

Thẩm Duệ mỉm cười, “Xin lỗi, vấn đề riêng, tôi không thể trả lời thay.” Thẩm Duệ dứt lời xoay người đi.

Ngô Thiên Hà lại nhìn nhìn Lưu Khiết căn bản cả ánh mắt cũng không thèm bố thí cho hần một chút, nhẹ giọng thở dài, cũng trở về.

Thẩm An bên này vẫn thật rối rắm, vừa rồi ... Là ảo giác?

Thẩm Uyển cũng không tin, kéo áo Thẩm An, nghiêm túc nói, “An An em cẩn thận một chút! Tổng Tiêu Tiêu kia vừa nhìn liền biết không an phận!”

Thẩm An a một tiếng.

Lúc này, Cao Phi và Dương Sở Thuần lắc lư đi tới.

Cao Phi vừa thấy Thẩm Uyển, ánh mắt liền phát sáng, “Uyển Uyển!”

Thẩm Uyển hung hăng quay đầu trừng mắt, “Chuyện gì?!”

Cao Phi cười ôn nhu hết sức mê người, “Tôi xây kháng cho em tốt lắm rồi.”

Thẩm Uyển liếc mắt xem thường, “Xe phần hồng chúng tôi đều ngủ cùng nhau, cái kháng kia là làm cho cả xe tôi có biết không?”

Cao Phi ngượng ngùng mỉm cười, nhưng hần vẫn rất vui vẻ nha, rốt cuộc có thể vì Thẩm Uyển làm chút chuyện.

Dương Sở Thuần kéo Thẩm An qua, thần thần bí bí hỏi, “Ai, tiểu An đệ đệ, thấy không? Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy Ngô Thiên Hà kia giống như cùng Lưu ca có một chân...”

Thẩm An đang muốn phản bác một chút, đột nhiên, giọng nói lạnh như băng vang lên, “Dương Sở Thuần, cậu rất rảnh?”

Thẩm An và Dương Sở Thuần đồng loạt cứng đờ.

Dương Sở Thuần máy móc chậm rãi quay đầu, sau lưng Dương Sở Thuần, Lưu Khiết đứng vẻ mặt lạnh như băng.

Dương Sở Thuần ha hả cười ngây ngô một chút, “Ha ha... Cái kia... anh Lưu Khiết, trùng hợp a...”

Thẩm An cũng ha hả xấu hổ mỉm cười.

Lưu Khiết đẩy kính mắt, lạnh lùng nói, “Đúng là rất trùng hợp a. Nếu trùng hợp như thế, vậy đến hỗ trợ đi.” Lưu Khiết nói xong, đưa tay lôi Dương Sở Thuần đi.

Thẩm An nhìn, không còn lời gì để nói, Thẩm Uyển lúc này đưa tay gõ đầu Thẩm An một cái.

Thẩm An ôm đầu, xoay người nhìn Thẩm Uyển, “Chị, sao lại đánh em?”

Thẩm Uyển nghiêm túc nói, “Nghe, cách xa Tổng Tiêu Tiêu một chút, Trần Trần nói, nữ nhân kia rất không thích hợp!”

Thẩm An ngưng trọng gật đầu, “Dạ, em biết. Chị cũng phải cẩn thận.”

Thẩm Uyển mỉm cười, “Yên tâm! Chị của em tất nhiên là thông minh hơn em!”

Thẩm An nghe xong, ngẫm lại cũng đúng, chị Thẩm Uyển rất khôn khéo.

Ngay lúc này, Thẩm Duệ trở lại.

Thẩm Duệ nhìn Thẩm Uyển, dặn dò, “Tiểu Uyển, sau khi trở về nói với người trên xe phần hồng một tiếng, Tống Tiêu Tiêu kia là một nhân vật nguy hiểm, không được thân cận!”

Thẩm Uyển lập tức trả lời, “Em đi nói liền.”

Đội Thẩm Uyển cùng Cao Phi rời đi, Thẩm An thấp giọng hỏi, “Anh, có phải Tống Tiêu Tiêu rất không thích hợp hay không?”

Thẩm Duệ gật đầu, hơi hơi nhăn mày, hẳn cảm thấy có chút việc không tốt lắm sẽ phát sinh.

Mà vào đêm, sơn động tuy rằng còn có chút không hoàn thiện, nhưng cuối cùng cũng đem tất cả mọi người an bài ổn thỏa. Ba sơn động dựa theo kết cấu đoàn đội, phân biệt vào ở gồm hậu cần, tác chiến, tổ nghiên cứu sinh vật. Trong đó, hậu cần bởi vì nhân số quá nhiều, liền theo quan hệ gia đình thân thuộc, an bài ở cùng tổ tác chiến và nghiên cứu sinh vật.

Nhóm Cao Phi dùng dị năng gia cố cách trở tuyến, vách đất, mộc đằng bò lên, cuối cùng, Thẩm Duệ lập một tầng kết giới.

Mà lúc này, ngay nhóm người Thẩm Duệ sôi nổi dọn vào ở sơn động, có người lặng lẽ đi đến nông trang.

Trong sơn động thuộc bộ tác chiến, Thẩm An bị Thẩm Duệ ôm vào trong ngực, không buồn ngủ, chẳng biết tại sao, hẳn cảm thấy có một số việc sắp phát sinh.

Thẩm Duệ cúi đầu nhìn Thẩm An, thấy đôi mắt Thẩm An thủy chung mở to, thấp giọng hỏi, “Không quen?”

Thẩm An nhẹ nhàng lắc đầu, rúc vào ngực Thẩm Duệ, nhỏ giọng nói, “Anh, em vẫn có dự cảm không tốt.”

Thẩm Duệ nghe, giật mình, An An cũng có loại cảm giác này? Nhưng ngoài mặt không động thanh sắc siết chặt cánh tay, thấp giọng trấn an, “Ngủ đi, đại khái là hôm nay em quá mệt mỏi.”

Thẩm An nghe, khẽ gật đầu, có lẽ vậy, có lẽ thật là mình quá mệt mỏi.

61. Chương 61: Nguy Cơ (2)

Thẩm An khẽ gật đầu, đang muốn đi vào giấc ngủ, đột nhiên chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, Thẩm An quay đầu nhìn Thẩm Duệ, trong lòng nghi hoặc, lúc này còn có ai không có ngủ?

Thẩm Duệ nhíu mày, vỗ vỗ lưng Thẩm An, ý bảo Thẩm An tiếp tục ngủ, bản thân hẳn lại đứng dậy.

Thời điểm Thẩm Duệ đứng dậy chuẩn bị ra nhìn xem tình huống bên ngoài, Chu Vũ cũng đi theo ra.

Thẩm Duệ đứng ở cửa động, nhìn bên ngoài. Sơn động liên kết, để tiện chiếu cố lẫn nhau, áp dụng kết cấu chữ thập, vị trí Thẩm Duệ đứng là ngay trung tâm chữ thập.

Chu Vũ đi đến bên cạnh Thẩm Duệ, mắt nhìn hai người thấp giọng tranh chấp bên ngoài, Chu Vũ thấp khẽ hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Duệ nhìn hai người đang tranh chấp —— Thẩm Uyển và Cao Phi, lắc lắc đầu, “Không rõ ràng lắm.”

Thẩm Duệ vừa nói vừa đi đến chỗ hai người đó.

“Tiểu Uyển?” Thẩm Duệ đi tới thấp giọng gọi.

Thẩm Uyển quay đầu, vừa thấy Thẩm Duệ, đầu tiên là sửng sốt, lập tức có chút sợ hãi, “Anh...”

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Duệ mắt nhìn buồn mặt không nói lời nào Cao Phi.

“Không! Chỉ là có vài người quá rảnh rỗi!” Thẩm Uyển nhìn Cao Phi, hừ lạnh một tiếng.

Cao Phỉ nhìn Thẩm Duệ, khuôn mặt thường ngày cười hì hì lúc này lại không có tươi cười, “Tiểu Uyển muốn đi ra ngoài.”

Thẩm Duệ nhúm mày nhìn sang Thẩm Uyển, “Hắn nói là sự thật? Em muốn đi ra ngoài? Em đi ra ngoài làm cái gì?”

Thẩm Uyển vừa nghe, trong lòng âm thầm hung hăng trừng mắt nhìn Cao Phỉ, trên mặt lại là nụ cười ngừng nói, “Chuyện đó... vừa rồi em thấy Tống Tiêu Tiêu xuống núi, em tò mò thôi.”

Thẩm Duệ nghe xong, không nề mặt, trầm giọng nói, “Cho dù nàng đi ra ngoài, thì thế nào? Không liên quan tới em!”

Thẩm Uyển bị Thẩm Duệ trầm mặt giáo huấn, nhất thời sắc mặt xấu hổ, cúi đầu, trong lòng lại tức giận Cao Phỉ lắm miệng, oán giận Anh hai Thẩm Duệ nghiêm khắc.

Thẩm Duệ sau khi răn dạy Thẩm Uyển xong, liền ra lệnh bọn họ lập tức trở về.

Đợi Thẩm Uyển cùng Cao Phỉ rời khỏi, Chu Vũ mới lên tiếng, “Vậy còn Tống Tiêu Tiêu?”

Thẩm Duệ hơi hơi nhăn mày, dự cảm không tốt trong lòng lại sâu thêm vài phần.

“Lão Chu, đề cao cấp bậc phòng ngự.”

Chu Vũ gật đầu, “Hiểu được.”

Thẩm Duệ sau khi nói xong liền cùng Chu Vũ đi trở về.

Khi Thẩm Duệ nằm xuống kháng, Thẩm An còn chưa ngủ, Thẩm Duệ liền ôm lấy Thẩm An, biết trong lòng Thẩm An có việc, hẳn là lo lắng chuyện bên ngoài, liền kể lại ngắn gọn.

Thẩm An nghe xong, lập tức nhìn Thẩm Duệ, “Anh, em vẫn cảm thấy Tống Tiêu Tiêu không bình thường!”

“Ừ, lão Chu sẽ đề cao cấp bậc phòng ngự.” Thẩm Duệ ôn nhu nói, “Được rồi, nên ngủ.”

Thẩm An a một tiếng, dựa vào bả vai Thẩm Duệ, ý thức bắt đầu mơ màng.

Còn Thẩm Duệ sau khi Thẩm An chìm vào giấc ngủ, cũng không ngủ, ngược lại nhắm mắt suy tư, đêm khuya khoắt Tống Tiêu Tiêu chạy ra ngoài làm cái gì?

Dự cảm không tốt trong lòng, cùng với Tống Tiêu Tiêu có quan hệ gì hay không?

Hôm sau, lúc Thẩm An thức dậy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kinh hô.

Thẩm An ngẩn ra, lập tức vội vàng đứng dậy, lúc chạy ra ngoài liền thấy Anh hai Thẩm Duệ vẻ mặt ngưng trọng đứng ở cửa sơn động. Cách đó không xa một đám người vây quanh lối vào sơn động thỉnh thoảng sợ hãi than.

“Anh!” Thẩm An vội đi nhanh đến bên cạnh Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ quay đầu vừa thấy Thẩm An, liền vươn tay kéo Thẩm An qua, thuận tay giúp Thẩm An kéo áo khoác, thấp giọng nói, “Bên ngoài tuyết càng lúc càng lớn. Nông trang phía dưới giống như xảy ra một ít chuyện.”

Thẩm An sửng sốt, lập tức theo bản năng nghĩ đến chuyện của chị Thẩm Uyển tối hôm qua, vội mở miệng hỏi, “Anh, chị đâu?”

“Nàng rất an toàn, mẹ đang ở cùng nàng. Còn có Ngải Hiểu Trân, Liễu Trình ở đó.” ngay khi Thẩm Duệ thấp giọng nói xong, Chu Vũ đã đi nhanh lại đây.

“Thế nào?” Thẩm Duệ vừa thấy Chu Vũ đi tới, liền lập tức hỏi.

“Nông trang phía dưới tối hôm qua có người chết.” Chu Vũ đậm mặt nói, dừng một chút, bổ sung, “Nghe nói là bị quái vật cắn chết.”

Thẩm Duệ nhướn mày, quái vật? Tuy rằng trong núi này động vật biến dị còn có rất nhiều, lúc trước bọn họ thanh lý, chỉ thanh trừ một phần phụ cận, cũng có khả năng quái vật ở những địa phương khác chạy đến, cũng có khả năng, chính là... Tối hôm qua còn có một người cũng chạy ra ngoài...

“Những sự tình khác Ngô Thiên Hà cũng không có nhiều lời, chuyện tối ngày hôm qua tôi cũng chưa nói.” Chu Vũ hạ giọng nói.

Thẩm Duệ thoáng trầm ngâm một chút, mới ngẩng đầu nói, “Vẫn nên nói với hấn một tiếng, chuyện tối ngày hôm qua có chút quỷ dị.”

Chu Vũ gật đầu, “Tốt lắm, lát nữa tôi đi tìm hấn.”

Thẩm Duệ sau khi nói xong, cùng Chu Vũ thảo luận vấn đề tuần tra một chút, xác định xong, Thẩm Duệ liền dắt Thẩm An đi tìm mẹ Thẩm.

Mẹ Thẩm đang cùng tổ hậu cần chuẩn bị điểm tâm, bảo bảo ngồi trên chân Liễu Trình chơi máy chơi game do Ngải Hiểu Sơ tài trợ. Khuôn mặt Liễu Trình ngăm đen, nhưng vẻ mặt thật bình thản ôn nhu, ôm bảo bảo, chuyện chú nhìn bảo bảo hưng phấn chơi game.

Thẩm An nhìn một màn này, trong lòng mềm mại. Nhưng khi Thẩm An quay sang nhìn Thẩm Uyển, liền không khỏi nhú mày, Thẩm Uyển buồn bã ỉu xiu, hơn nữa ngáp dài, Thẩm An đi tới, “Chị, ngủ không ngon?”

Thẩm Uyển quay lại thấy là Thẩm An, miễn cưỡng phát phát tay, “A... Tối hôm qua không tốt lắm.”

“An An, con mặc kệ chị con!” mẹ Thẩm hung hăng trừng Thẩm Uyển, Thẩm Uyển chột dạ cúi đầu.

Thẩm An nhìn mẹ Thẩm có chút kinh ngạc, mẹ biết? Nhưng khi thấy Cao Phi đứng bên cạnh giúp mẹ Thẩm chuẩn bị đồ ăn, cười rất là nịnh nọt, Thẩm An liền hiểu rõ, a, thì ra là Cao Phi nha.

“Tiểu Uyển, không được trộm đi ra ngoài. Biết không?” Thẩm Duệ cảnh cáo Thẩm Uyển lần thứ hai.

Thẩm Uyển gật gù đầu, “Dạ biết.”

Nhưng ngay tại đêm đó, Thẩm An đang chìm vào giấc ngủ, một tiếng kêu sợ hãi vang lên, “Không tốt!!”

Thẩm An đột nhiên bừng tỉnh!

Mà lúc này bên trong nông trang, một nữ nhân sắc mặt trắng bệch liên tục lui về phía sau, trong tay ngưng tụ hỏa cầu, tiêu tán, lại miễn cưỡng ngưng tụ.

“Vô dụng ...” Đối diện nữ nhân, một giọng nói nhỏ nhỏ nhẹ nhàng vang lên.

Nữ nhân cắn chặt răng, gắt gao nhìn chăm chăm người từ từ đi tới

—— “Tổng, Tiêu, Tiêu!”

“Ha hã... Là người muốn theo ta tới.” Người đối diện từ từ đi tới, đúng là Tổng Tiêu Tiêu. Mà ở sau lưng Tổng Tiêu Tiêu, một nam nhân nao núng tránh né ánh mắt nữ nhân gắt gao nhìn chăm chăm, cũng chính là Tổng Húc Dương!

“Các người, đều có dị năng?” Nữ nhân lần thứ hai lão đảo lui về phía sau, thở dốc vô lực hỏi.

“Ừ, không sai, thật bất ngờ đúng không?” Tổng Tiêu Tiêu cười khê, “Ta cùng Anh hai, đều có dị năng. Dị năng của ta có thể mê hoặc người khác, Anh hai của ta, dị năng của hấn người tuyệt đối sẽ không nghĩ đến ... Chính là cướp đoạt.”

Nữ nhân nhìn hỏa cầu trong lòng bàn tay mình lần thứ hai bị thổi tán, trong lòng kinh hãi, trên mặt cũng không che dấu nổi bối rối, không xong! Làm như thế nào?!

“Xảy ra chuyện gì?!” Thẩm Duệ khoác áo khoác lạnh giọng hỏi.

Cao Phi sắc mặt tái nhợt tiến vào, hoảng loạn nói, “Uyển Uyển không thấy!”

Thẩm Duệ vừa nghe, nhất thời sắc mặt tối tăm!! Tiểu Uyển lại chạy đi ra ngoài!?

Lúc này, Thẩm An cũng đã vội vàng vọt ra, “Anh! Chị Uyển Uyển làm sao vậy?!”

“Nàng xuống núi!” sắc mặt Chu Vũ lúc này cũng âm trầm bước nhanh vào, “Trong camera theo dõi thấy nàng đi theo Tống Tiêu Tiêu xuống núi!”

“Chị Uyển Uyển không có khả năng xuống núi! Nàng nhất định là bị mê hoặc!” Thẩm An lập tức lên tiếng, hấn tin tưởng chị mình không phải một người tùy hứng làm vậy!

Đặc biệt sau khi Anh hai đã cảnh cáo nàng, nàng làm sao còn có thể một mình xuống núi đâu?

“Tôi muốn xuống núi tìm Uyển Uyển!” Cao Phi vội vàng nói.

Thẩm An vừa nghe, cũng lập tức nói, “Anh! Chúng ta cũng xuống núi!”

Thẩm Duệ nhìn Chu Vũ, trầm giọng nói, “Tôi cùng An An, Cao Phi xuống núi! Trước khi chúng tôi chưa trở về, phong tỏa sơn động! Nếu đến tám giờ sáng mai chúng tôi đều chưa trở về, mọi người liền lập tức rời đi!”

Chu Vũ gật đầu, “Hiểu được, các người cẩn thận một chút!”

Sau khi được đáp ứng, Cao Phi liền lập tức chạy ra khỏi sơn động. Thẩm An theo sát sau đó, Thẩm Duệ cũng lập tức đuổi kịp!

Nữ nhân, cũng chính là Thẩm Uyển, hiện tại đang hối hận, nàng nên đề cao cảnh giác.

Nàng tại sao có thể bởi vì Tống Húc Dương không có gì nguy hiểm liền phớt lờ chứ? Nàng thế nhưng tin lời Tống Húc Dương nói! Liền ngu như vậy hồ hồ chạy ra!

Trốn sau tảng đá lớn, Thẩm Uyển vuốt bả vai mình, đau đớn như bị lửa đốt! Cũng không biết Tống Húc Dương rốt cuộc dùng dị năng gì, ngón tay bắn ra, bả vai của nàng liền thủng một lỗ, sau đó chảy máu không ngừng, bây giờ vẫn còn đang chảy máu... Phiền toái nhất chính là, dị năng hỏa của nàng biến mất!

Làm sao bây giờ? Khẳng định Tống Tiêu Tiêu sẽ tìm được nàng! Đồng hồ lại rơi mất! Nàng không có biện pháp liên hệ Anh hai.

Còn nữa, nàng nên làm cách nào đem việc làm của Tống Tiêu Tiêu ở diên này nói cho Anh hai?

Tống Tiêu Tiêu đã giết hết người trong nông trang! Hiện tại, càn diên cuồng chính là

—— Tống Tiêu Tiêu muốn giết hết bọn họ, sau đó cướp vật tư và xe!!!

Bà diên!! Thật là diên rồi!

Ngay trong lúc Thẩm Uyển sắc mặt tái nhợt chịu đựng đau đớn nghĩ cách lưu lại tín hiệu, đột nhiên tiếng cười diên cuồng vang lên, “Thì ra Thẩm Uyển người ở đây a!”

Thẩm Uyển biến sắc, ngay sau đó, đột nhiên một tay chống đỡ, xoay người nhảy lên! Trong nháy mắt, nàng bị một sức mạnh đánh ngã!

Thẩm Uyển lão đảo ngã xuống đất, ngực tê rần, một cổ dòng khí đánh sâu vào, Thẩm Uyển đột nhiên lớn tiếng ho, phun ra mấy ngụm máu tươi.

Thẩm Uyển vô lực đưa tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, nhìn nữ nhân đứng cách nàng không xa —— Tống Tiêu Tiêu, còn có Tống Húc Dương phía sau lưng!

“Người... Vì sao muốn làm như vậy?” giọng Thẩm Uyển thật mỏng manh, nhìn Tống Tiêu Tiêu.

“Vì sao?” Tống Tiêu Tiêu cười, nụ cười thật diên cuồng, nhưng lại tràn ngập oán hận, “Này thật sự là một vấn đề hay nha!”

62. Chương 62: Nguyên Rửa (1)

Tổng Tiêu Tiêu cười rất nhẹ, nhưng lại lộ ra một loại điên cuồng, “Vì cái gì? Đây thật là một vấn đề hay a. Vì cái gì đâu? Bởi vì các người! Đây là lỗi của các người! Nếu lúc trước các người không đuổi chúng ta đi, làm sao ta cùng Anh hai gặp những chuyện như vậy!?”

Thẩm Uyển trừng mắt, khó có thể tin nhìn Tổng Tiêu Tiêu, nữ nhân này đổi trắng thay đen cũng quá lợi hại đi?! Rõ ràng lúc trước là chính bọn hắn không tuân thủ quy tắc căn cứ, tự lựa chọn rời đi! Hơn nữa vì cam đoan an toàn của bọn hắn, Anh hai còn đem bọn hắn đưa đến bên Ngô Thiên Hà, vậy mà hiện tại lại nói là bọn họ sai?!

“Nếu không tại các người... Những người đó lại tại sao có thể đối xử với ta và Anh hai như vậy! Đây là lỗi của các người! Tất cả đều là lỗi của các người!” Tổng Tiêu Tiêu thì thào tự nói, vẻ mặt đã lộ ra điên cuồng và mờ mịt, phía sau Tổng Tiêu Tiêu, Tổng Húc Dương nhìn Tổng Tiêu Tiêu, trong ánh mắt toát ra thống khổ, mà thời điểm Tổng Húc Dương nhìn về phía Thẩm Uyển, Thẩm Uyển không khỏi cố hết sức xê dịch về phía sau, Tổng Húc Dương cũng điên rồi sao?!

—— ánh mắt cừu hận lại hỗn loạn phức tạp ấy này là xảy ra chuyện gì?!

Em gái nó!!! Nàng sao lại vừa nghe Tổng Húc Dương nói Cao Phi đã xảy ra chuyện liền không kịp suy nghĩ chạy ra chứ?! Lúc đó chỉ số thông minh của nàng rốt cuộc là giảm xuống bao nhiêu a a!!

“Cho nên... Bây giờ, người đi chết đi!” Đột nhiên, ánh mắt Tổng Tiêu Tiêu xuất ra sát ý, ngay lúc thanh âm của Tổng Tiêu Tiêu rơi xuống, Tổng Húc Dương liền đưa tay, ngón tay bắn ra ——

Thẩm Uyển nhìn ngón tay Tổng Húc Dương bắn ra, trong lòng run rẩy, chẳng lẽ, hôm nay chính là kết thúc của nàng sao?

Mà ngay khi Thẩm Uyển không cam lòng trừng mắt, đột nhiên, một người lao ra!

Thẩm Uyển ngẩn ngơ, nhưng khi thấy rõ người lao ra che trước mặt nàng, Thẩm Uyển sững sờ.

—— là Cao Phi?!

Đồng thời sững sờ không chỉ có Thẩm Uyển. Ngay sau đó, sắc mặt Tổng Húc Dương liền ngưng trọng, mà một tiếng nói bình thản nhưng lộ ra lạnh lùng vang lên, “Tiến bộ rất lớn a.”

Vừa nghe giọng nói này, sắc mặt Tổng Húc Dương liền thay đổi, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia nao núng.

Sau đó, trước mặt Tổng Húc Dương nhoáng lên một cái, Thẩm Duệ cùng Thẩm An đã hiện ra trước mặt Thẩm Uyển!

Thẩm An vừa thấy Thẩm Uyển liền lập tức vọt tới trước mặt Thẩm Uyển, vội vàng lo lắng hỏi, “Chị! Chị không sao chứ?”, nhìn thấy Cao Phi sắc mặt tái nhợt bị Thẩm Uyển ôm lấy, Thẩm An biến sắc, lập tức vội vàng nói với Thẩm Duệ, “Anh! Cao Phi bị thương!”

Thẩm Uyển ôm lấy Cao Phi sắc mặt tái nhợt còn cố gắng tươi cười, vừa khóc vừa nói, “Cao Phi, anh không có việc gì lao ra làm cái gì chứ!”

“Anh cũng không biết... Hắc hắc... Đừng lo lắng, mạng anh lớn lắm!” Cao Phi miễn cưỡng cười, thanh âm rất suy yếu.

Thẩm Duệ liếc nhìn Cao Phi và Thẩm Uyển, quay đầu nhìn sang Tổng Húc Dương, ánh mắt yên tĩnh, nhưng đôi mắt tối đen cũng đã lộ ra sát ý, “Người thật sự tiến bộ rất lớn a!”

Tiếng nói vừa dứt, Tổng Húc Dương lại đột nhiên vung tay lên, ngay sau đó lôi kéo!

Thẩm Uyển vừa thấy hành động của Tổng Húc Dương, sắc mặt đại biến, cả kinh kêu lên, “Anh! Cẩn thận! Hắn sẽ cướp lấy dị năng của anh!”

Cướp lấy dị năng?! Thẩm An cả kinh, nhưng lập tức lại nghĩ đến, hần và Anh hai tu luyện, không phải là ... dị năng?

Tổng Tiêu Tiêu lại đột nhiên cười ha hả, trong thanh âm điên cuồng cùng hận ý đến cực điểm! “Thẩm Duệ nha! Thẩm Duệ, ta xem ngươi còn kiêu ngạo như thế nào!”

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Duệ lại đột nhiên nở nụ cười.

Tươi cười cực kỳ ôn hòa, nhưng lại lộ ra khí tức lạnh lẽo, Tổng Húc Dương cũng đã biến sắc kinh hãi lui về phía sau, “Làm sao có thể?! Làm sao có thể!”

—— làm sao có thể, hần không thể hấp thụ dị năng của Thẩm Duệ?!

Từ lúc nhìn thấy em gái bị bọn súc sinh đối đãi tàn nhẫn mà nhất thời nổi giận bộc phát ra dị năng như vậy, có thể cướp lấy dị năng của người khác, sau đó hóa thành tự cho là đúng!

Dị năng cường đại như vậy vì cái gì không có hiệu quả với Thẩm Duệ?!

Thẩm Duệ cười, chậm rãi đưa tay, ngón trỏ nhẹ nhàng động một chút, giây tiếp theo, Tổng Húc Dương giống như bị người dùng tay nắm lên vút vào giữa không trung!

Tổng Tiêu Tiêu kinh kêu lên, còn không có đợi Tổng Tiêu Tiêu kêu xong, Tổng Húc Dương lại đột nhiên mạnh mẽ ho khan ra máu, vừa ho khan vừa thở hổn hển vô lực kêu lên, “Không nên Tiêu Tiêu, lão Đại, Thẩm Duệ, tôi cầu ngài! Là lỗi của tôi, là tôi lừa Thẩm Uyển đến, là tôi tổn thương Thẩm Uyển, lão Đại, lão Đại van cầu các người ...”

“Không cần cầu bọn họ!! Anh hai! Không cần cầu bọn họ!” Tổng Húc Dương còn chưa van xin xong, Tổng Tiêu Tiêu lại đột nhiên lớn tiếng quát. Tổng Tiêu Tiêu vừa gào thét, vừa oán hận trừng Thẩm Duệ, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Em hận bọn hần! Anh hai! Dù sao, dù sao bắt đầu từ ngày đó, em đã không còn muốn sống... Em sống, em cùng Ngô Thiên Hà tới nơi này, cũng chỉ là muốn giết bọn họ mà thôi!”

Thẩm Duệ liếc Tổng Tiêu Tiêu, nữ nhân này điên rồi à? Thẩm Duệ nghiêng đầu bình tĩnh nhìn Tổng Húc Dương vẽ mặt thê lương, chậm rãi hỏi, “Tại sao?”

Tổng Húc Dương tối nghĩa mỉm cười, cười bất đắc dĩ chưa sót thống khổ, hần thì thào nói, “Tôi cho rằng... Nàng đã tốt rồi, nhưng mà, nàng cho tới bây giờ đều không tốt ... Bất tri bất giác, tôi đã bị nàng mê hoặc ... Lão Đại, thật xin lỗi... Là lỗi của tôi, là lỗi của tôi...”

Thẩm Duệ nhú mày, này thật không minh bạch ... Có ý gì? Thẩm Duệ đang định tiến lên truy hỏi, nhưng lúc này, Tổng Húc Dương đã trợn tròn đôi mắt đình chỉ hô hấp.

Còn Tổng Tiêu Tiêu lại vẫn ở nơi đó thì thào nói gì đó không ngừng, khi thì tức giận khi thì cười to khi thì khóc lớn.

Thẩm Duệ nhìn Tổng Húc Dương, đưa tay, ngay khi Thẩm An Thẩm Uyển Cao Phi chưa kịp phản ứng, Tổng Tiêu Tiêu cũng đã rơi đầu. (Ew ><>)

Thẩm Duệ rũ tay, xoay người đi về phía mấy người Thẩm An, sau đó vung tay lên, trước mắt ba người Thẩm An cùng Thẩm Uyển Cao Phi ba người nhoáng lên một cái, giây tiếp theo, bốn người trở về cửa sơn động.

Vừa về tới sơn động, Cao Phi đã bị mấy người tổ nghiên cứu sinh vật chờ đợi từ lâu nâng đi vào, Thẩm Uyển cũng được mẹ Thẩm cùng Ngải Hiểu Trân dìu vào.

Mấy người Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên hướng về phía Thẩm Duệ và Thẩm An, ánh mắt Thẩm Duệ yên tĩnh đậm đặc, lời nói lạnh nhạt thuyết minh tình huống vừa rồi.

Hai người Chu Vũ và Từ Trường Thiên liếc nhau liền mở miệng nói rằng, “Chúng tôi đi xuống xem tình huống một chút.”

“Cũng được. Nhớ mở thiết bị ghi hình, ghi lại tất cả tình huống, tôi cảm thấy nông trang phía dưới còn có chút quỷ dị.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói.

“Rõ.” Chu Vũ gật đầu nói xong, liền cùng Từ Trường Thiên mang theo ba bốn người đồng thời xuống núi.

Chu Vũ mang theo Dương Sở Thuần, Từ Trường Thiên mang theo bốn anh em họ Lý, một đường cẩn thận thu thập dấu vết để lại cùng bất luận cái gì kỳ quái không hợp lý.

Dương Sở Thuần đi theo Chu Vũ thu thập, vừa thu thập, Dương Sở Thuần vừa nhỏ giọng thần bí hề hề nói, “Chu đội, anh có phát hiện hay không vừa rồi Thẩm đại nhân quái quái?”

Chu Vũ quay đầu nhìn Dương Sở Thuần, ngu ngốc này cũng hiểu được vừa rồi Thẩm Duệ quái quái?

Quả thật, vừa rồi bộ dáng Thẩm Duệ đúng là quái quái, vẻ mặt bình tĩnh, giống như rối gỗ đông cứng, mà đặc biệt là, cái loại cảm giác này, thường ngày Thẩm Duệ làm cho người ta cảm giác ôn hòa thân thiết, cho dù tất cả mọi người biết đó là phong cách thân dân của Thẩm đại nhân, nhưng mà, là sống, có thể làm người ta cảm thấy có lực lượng, có thể tin cậy dựa vào Thẩm đại nhân.

Mà Thẩm đại nhân vừa rồi, lại cực kỳ cổ quái, giống như... Tiên nhân? Đúng, chính là giống tiên nhân, cao cao tại thượng nhìn xuống!

Chu Vũ nhú mày, là bởi vì chuyện Tống Húc Dương, cho nên tâm tình Thẩm đại nhân không tốt?

Mà lúc này trong sơn động, Thẩm An bình tĩnh nhìn Thẩm Duệ, vẻ mặt Anh hai Thẩm Duệ vẫn bình tĩnh, ánh mắt lại là lạnh lùng như băng, Thẩm An vươn tay cầm tay Thẩm Duệ, từ lúc này Anh hai Thẩm Duệ giết Tống Tiêu Tiêu, biểu tình của Anh hai chính là như vậy ... Anh hai làm sao vậy?

Thẩm An đột nhiên hoảng hốt, là cái loại bối rối chưa bao giờ có, bởi vì, Anh hai lúc này, Anh hai Thẩm Duệ của hắn, lại dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy nhìn hắn...

—— rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!

Lúc này trong nông trang, nơi Tống Húc Dương cùng Tống Tiêu Tiêu chết.

Một lão già gầy gò thấp bé chậm rãi tiêu sái đến gần thi thể Tống Húc Dương. Sau khi lão già khép mắt Tống Húc Dương lại, chậm rì rì đứng dậy, vài trung niên phía sau đều muốn nhanh chóng đi qua vươn tay nâng lên, nhưng giống như nhớ ra cái gì đó, hoảng sợ rút tay trở về.

Lão già nhìn cái đầu của Tống Tiêu Tiêu ngã nhào ở một bên hai mắt tròn tròn, oán hận trừng không trung, nhẹ nhàng thở dài, lẩm bẩm nói, “Sao lại luẩn quẩn trong lòng như vậy? Có thể làm việc vì lão phu là phúc khí của người, nếu không phải người cùng anh của người có năng lực đặc biệt như vậy, lúc trước lão phu cũng sẽ không để cho các người sống. Bất quá, người coi như là thay lão phu làm một chuyện tốt. Ha ha... Trước khi chết dĩ năng lại bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy, người nguyên rửa Thẩm Duệ đúng không? Ha ha... Nhưng người nguyên rửa cái gì vậy? Lão phu rất là tò mò a.”

“Ngô, Ngô lão, chúng ta cần phải đi, hình như người của Thẩm Duệ đang xuống đây.” Một trung niên có chút lắp bắp sợ hãi nói.

“A... là Thiên Hà?”

“Không, là thủ hạ của Thẩm Duệ, trong đó một tên là Chu Vũ, a, giống như hắn phát hiện chúng ta!”

Lão già nhú mày, lập tức lẩm bẩm, “Thiên Hà thật sự là rất cố chấp. Ai, thôi, nó ở bên cạnh Thẩm Duệ cũng tốt Đi thôi!”

“Vâng!” Vài người trung niên cung kính nói.

Sau đó, giây tiếp theo, lão già vung tay lên, mấy người trung niên nhân cùng lão già liền giống như ma quỷ tiêu thất.

—— giống như Thẩm Duệ mang theo mấy người Thẩm An biến mất!

63. Chương 63: Nguyên Rửa (2)

Khi Chu Vũ và Từ Trường Thiên tới nơi, cũng chỉ nhìn thấy thi thể Tống Húc Dương và Tống Tiêu Tiêu, Chu Vũ ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm dấu chân còn chưa bị xóa bỏ trên mặt đất, Từ Trường Thiên cùng những người khác thì nhìn chung quanh một vòng, làm sao có thể? Bọn họ sau khi phát hiện nơi này có người, liền cấp tốc đuổi tới, nhưng người cũng đã không thấy! Giống như ma quỷ dị biến mất.

“Thế nào?” Từ Trường Thiên thấy Chu Vũ đứng dậy, liền đi qua, ngưng trọng hỏi.

Chu Vũ chỉ vào dấu chân, trầm giọng nói, “Dấu chân đến nơi đây liền biến mất, xem ra bọn họ có người có loại dị năng có thể nháy mắt đem người mang đi!”

Về mặt Từ Trường Thiên tối tăm, dị năng như thế không phải giống như Thẩm đại nhân sao? Chẳng lẽ trừ bỏ Thẩm đại nhân, còn có người có loại dị năng này?

Chu Vũ thấy vẻ mặt Từ Trường Thiên tối tăm, liền nói, “Nếu là có người có dị năng giống Thẩm Duệ cũng không phải việc lạ, dị năng thiên kì bách quái, không chỗ nào không có.”

Từ Trường Thiên thầm hít một hơi, đúng vậy. Nhưng vấn đề là, hiện tại những người có dị năng quý dị này tựa hồ muốn đánh chủ ý lên đoàn đội bọn họ!

“Bình tới thì đánh nước tới đất chặn!” Dương Sở Thuần đột nhiên lên giọng nói, mấy người Chu Vũ lập tức quay đầu nhìn Dương Sở Thuần, Dương Sở Thuần trừng mắt nhìn, lập tức hắc hắc ngắc nở nụ cười, gãi đầu nói, “Tôi nghĩ như vậy đó.”

Chu Vũ còn chưa mở miệng, Từ Trường Thiên lại đột nhiên cười ha ha, vỗ vai Dương Sở Thuần nói, “Không tồi! Nói rất đúng!”

Chu Vũ có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn Dương Sở Thuần hắc hắc cười ngây ngô, một ít nặng nề trong lòng cũng tiêu tán.

Cùng lúc đó trong sơn động ...

“Anh ...” Thẩm An gắt gao nắm tay Thẩm Duệ, thầm hít một hơi, làm cho mình tận lực thoải mái, bình tĩnh, tươi cười, “Anh, anh đang giận?”

Ánh mắt Thẩm Duệ sâu thẳm khó dò, nhưng không có bất luận cảm xúc gì, trống rỗng làm tâm Thẩm An không khỏi đau đớn.

“Anh, anh nói gì đi.” Thẩm An sắp không cười nổi. Hắn gắt gao nắm tay Thẩm Duệ, nhưng Thẩm Duệ một chút phản ứng cũng không có, hần căng thẳng, rốt cuộc, Anh hai bị làm sao vậy?

Ánh mắt Thẩm Duệ hơi hơi giật giật, cuối cùng, đôi mắt sâu thẳm nhìn Thẩm An, môi giật giật, lên tiếng, “An An?”

Thẩm An vừa nghe giọng Thẩm Duệ, nhẹn không được ôm cổ Thẩm Duệ, giọng nói có chút phát run, “Anh!! Anh có ổn hay không?”

Ánh mắt Thẩm Duệ xẹt qua một tia mờ mịt, giật mình, phần nộ cùng sát ý, nhưng hương vị quen thuộc trong ngực, khí tức quyến luyến, làm trong mắt Thẩm Duệ bắt đầu chậm rãi chứa đựng ôn nhu cùng đau lòng.

Thẩm Duệ cúi đầu, đưa tay ôm lấy Thẩm An, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng lại cực kỳ ôn nhu, “An An, anh không có việc gì.”

Thẩm An gắt gao ôm Thẩm Duệ, ngay lúc vừa rồi, khi đôi mắt Anh hai Thẩm Duệ trống rỗng lạnh lùng nhìn hắn, trong đầu của hắn đau đớn, giống như bị đập vỡ, đau đớn gần như không thể hô hấp ...

Thẩm Duệ ôm lấy Thẩm An, cảm giác thân thể Thẩm An đang phát run, Thẩm Duệ đau lòng, vội nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm An, ôn nhu trấn an, “An An, Anh hai không có việc gì, An An, anh cam đoan, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Thẩm An chậm rãi cố gắng bình phục cảm xúc, đợi bình tĩnh trở lại, Thẩm An mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, giọng nói vẫn có chút khàn khàn hỏi, “Anh, vừa rồi rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Gần như hoàn toàn không tiếp thu cảm giác của hắn, xảy ra chuyện gì a.

Sắc mặt Thẩm Duệ trầm trầm, mở miệng nói, “Anh bị ám toán.”

Thẩm An mở to hai mắt, bị ám toán? Chuyện vào lúc nào?

Thẩm Duệ ôm Thẩm An ngồi vào kháng, ngưng mi nói, “Chúng ta đều đánh giá thấp dị năng của Tổng Tiêu Tiêu, trong nháy mắt anh giết ả, trong đầu anh lại đột nhiên vang lên tiếng cười đắc ý quỷ dị của ả, sau đó, đầu óc anh không còn, lại đột nhiên cảm thấy mất đi cái gì.”

Thẩm An không khỏi nắm chặt tay Thẩm Duệ, Anh hai là bị Tổng Tiêu Tiêu mê hoặc??

Thẩm Duệ phát hiện Thẩm An khẩn trương, cúi đầu nhu hòa mỉm cười, vỗ vỗ lưng Thẩm An, “Loại mê hoặc này hiện tại đã tiêu thất, An An, vừa rồi em túm lấy anh, đột nhiên anh liền nhớ lại.”

Thẩm An thả lỏng một chút, nhưng vẫn nghiêm túc nói, “Anh, như vậy không thể được, nếu lại có người thứ hai dùng dị năng như vậy để đối phó chúng ta, vậy quá nguy hiểm.”

Thẩm Duệ gật đầu, “Ừ, đúng vậy.” Nhưng lại cười cười, cúi đầu khẽ hôn một cái lên trán Thẩm An, dán trên trán Thẩm An thấp giọng nói, “Bất quá, An An, anh cảm thấy anh cũng được rồi.”

Thẩm An đi một tiếng, thiếu chút nữa Anh hai quên chính mình, còn lời được cái gì?!

“An An... Quả nhiên rất để ý anh a.” Thẩm Duệ thấp giọng cười, trong thanh âm tràn đầy sung sướng và đắc ý.

Thẩm An vừa nghe, , lập tức rầu rĩ mở miệng, “Anh... em vốn rất để ý anh a!” So với mạng của bản thân còn để ý hơn ... Chỉ là bản thân hắn cho tới bây giờ chưa có phát hiện mà thôi.

Thời điểm Anh hai dùng ánh mắt trống rỗng lạnh lùng nhìn hắn, hắn mới giật mình phát hiện, nếu Anh hai vẫn luôn dùng loại ánh mắt trống rỗng lạnh lùng này nhìn hắn, đại khái, hắn sẽ sống không bằng chết đi?

Thẩm Duệ sững sốt, lập tức bật cười, cái trán để sát và trán Thẩm An, ôn nhu nói, “Vay về sau An An phải cho anh biết em để ý anh, vô cùng để ý.”

Thẩm An hừ nhẹ, Anh hai mơ đi. Nhưng nghĩ đến bộ dáng của Anh hai vừa rồi, Thẩm An nhin không được lần thứ hai lên tiếng, “Anh, về sau anh sẽ không còn như vậy đúng không?”

Thẩm Duệ hơi hơi sững sốt, lập tức nhẹ giọng nói, “Ừ, sẽ không.”

Thẩm An cúi đầu không nhìn thấy Thẩm Duệ sau khi nói xong, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sâu thẳm kiên định, giống như đã hạ quyết tâm.

Thẩm Duệ cùng Thẩm An nắm tay đi ra khỏi sơn động, thấy cha Thẩm cách đó không xa chấp hai tay sau lưng nhíu mày qua lại đi lại, Thẩm An vội buông lỏng tay bị Thẩm Duệ dắt, lại bước nhanh đi tới chỗ cha Thẩm.

Cha Thẩm đầu tiên là nhìn về phía Thẩm Duệ, thấy trên mặt Thẩm Duệ mỉm cười như thường ngày, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, thật sự là bị lão bà hù chết! Nói tiểu Duệ trở nên quái quái! Làm hại ông vội vàng tới, vốn muốn vào trong sơn động xem tình huống tiểu Duệ, nhưng tới cửa nghe thấy giọng tiểu An nói như sắp khóc, lại không khỏi dừng bước, nghĩ tiểu Duệ quan tâm tiểu An nhất, có tiểu An hẳn là không có việc gì đi, lại sợ vọt vào nhìn thấy một ít hình ảnh không tốt, đành phải đi qua đi lại trước cửa.

May mắn, may mắn, nhìn bộ dáng tiểu Duệ, chắc là không có việc gì.

“Ba, sao ba lại đây? Chị thế nào?” Thẩm An hỏi, nhớ tới chị Thẩm Uyển bị thương, vội hỏi.

“Bọn họ ổn rồi ” cha Thẩm trả lời.

Thẩm Duệ đưa tay vỗ nhẹ vai Thẩm An, cười nhẹ nói, “An An, em đi trước nhìn xem tình huống tiểu Uyển, anh cùng với ba nói chút việc, đúng rồi, nếu em không thấy anh cũng đừng lo, anh đi bẻ quan, nếu như có chuyện gì, để lão Chu cùng lão Từ suy nghĩ xử lý.”

Thẩm An sửng sốt, lập tức lo lắng nhìn Thẩm Duệ, chẳng lẽ là có di chứng gì sao?

“Anh không sao, đừng lo lắng.” Thẩm Duệ ôn nhu nói xong, ý bảo Thẩm An đi nhanh.

Thẩm An đành phải đi trước một bước.

Đợi Thẩm An đi xa, Thẩm Duệ xác định Thẩm An không tại phụ cận, mới quay đầu nhìn cha Thẩm, vẻ mặt thật bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại rất ngưng trọng, “Ba, con bị người ám toán, vừa rồi, con quên An An.”

Cha Thẩm chấn động, lập tức nghiêm nghị hỏi, “Vậy hiện tại thì sao?!”

Thẩm Duệ thấp giọng nói, “Hiện tại đã không còn việc gì, nhưng con phát hiện gần đây cảm xúc không đúng lắm. Ba, hiện tại con phải bẻ quan nghỉ ngơi, khả năng cần bốn năm ngày, An An cùng con có phương thức liên lạc đặc biệt, cho nên nếu có tình huống đặc biệt, bảo An An liên hệ con là được. Còn nữa, làm phiền ba trông chừng mẹ, tiểu Uyển và An An.”

Cha Thẩm gật đầu, nghiêm túc nói, “Con đi bẻ quan điều chỉnh một chút cho tốt, yên tâm, chuyện nơi đây còn có ba, tuy rằng ba không có dị năng, nhưng không vô dụng. Con yên tâm đi.”

Thẩm Duệ cười cười, liền xoay người biến mất.

Cha Thẩm nhìn nơi Thẩm Duệ biến mất hồi lâu, mới thầm hít một hơi, tiểu Duệ cũng không nói thật, tình huống của nó hẳn là rất nghiêm trọng, nếu không, nó sẽ không trong lúc này lựa chọn bẻ quan.

—— quên An An?

Nếu thật sự quên An An, vậy ... Không phải là việc lúc trước ông vẫn luôn ngóng sao? Nhưng vì sao, ông vừa nghĩ tới hình ảnh tiểu Duệ quên An An, đã cảm thấy trong lòng chưa xót khó chịu đâu?

Cha Thẩm không biết, sau khi Thẩm Duệ biến mất tiến vào không gian, tại sơn động cách đó không xa, Thẩm An rũ người, dựa vào vách động, mà tai nghe trong lỗ tai cũng chậm rãi lấy ra xuống, trong tai nghe truyền tới đúng là thanh âm cha Thẩm nhẹ nhàng thở dài. Vừa rồi, vì tò mò hắn đem máy nghe trộm lấy từ chỗ Dương Sở Thuần để vào túi áo cha Thẩm. Sau đó, Anh hai và ba nói chuyện truyền vào lỗ tai hắn không sót một chữ.

Quả nhiên, tình huống Anh hai không như hắn nói là đã không còn việc gì.

Thẩm An không khỏi nắm chặt nắm tay, âm thầm quyết định, không quan hệ, hắn sẽ không để cho Anh hai quên mình! Tuyệt đối sẽ không!

Lúc này, Thẩm Duệ tiến vào không gian chậm rãi đi tới hồ nước, nhìn viên ngọc màu đen trong hồ nước.

Đây là nguyên thần của hắn, thiên cơ bí quyết đã tiến giai đến tầng thứ sáu, Thẩm Duệ đã hiểu rõ rất nhiều việc.

Ví dụ như, không gian này vận chuyển kỳ thật dựa vào linh lực nguyên thần của An An, cho nên tử phủ không gian là An An, mà An An chính là tử phủ không gian.

Hắn, là trông coi tử phủ, cho nên nguyên thần gửi ở trong này, giống như đem bản thân và tử phủ không gian cột vào một khối, cũng chính là, hắn cùng nguyên thần của An An là không thể phân cách, vĩnh viễn gắn bó!

Cho nên, hắn sẽ không quên An An. Nhưng vẫn phải dự phòng vạn nhất đúng không?

Thẩm Duệ kéo khóe môi, tâm tình của hắn gần đây không thích hợp, nên dị năng quý dị của Tổng Tiêu Tiêu sinh ra tác dụng với hắn, cũng là vì vậy, nhưng khi An An nắm tay hắn, một lần lại một lần gọi hắn, trong đầu của hắn lại đột nhiên đau đớn, ngay sau đó —— hai chữ “An An” liền xuất hiện trong đầu hắn.

Thẩm Duệ vuốt cằm, nhìn hờn bi, tâm tình của hắn gần đây không thích hợp vì nguyên nhân gì đây?

Là bởi vì thiên cơ bí quyết của hắn tiến giai quá nhanh?

Thẩm Duệ nhíu mày suy nghĩ sâu xa, nhớ tới lúc trước tu luyện thiên cơ bí quyết, câu đầu tiên của thiên cơ bí quyết là “Nóng vội thì không thành công, chấp nhất sẽ nhập ma”!

Có lẽ là bởi vì cái này?

Nhưng đã như thế, hắn cũng không còn cách nào, Thẩm Duệ nhìn hờn bi, trong mắt xẹt qua một tia yêu dị, nhập ma thì sao chứ? Có thể bảo hộ An An, có thể giúp hắn có đầy đủ thực lực cường đại là được!

Thẩm Duệ giơ tay lên, ở giữa hư không chậm rãi dùng ngón tay viết xuống hai chữ —— An An

Sau đó, nhẹ tay đem hai chữ lấp lánh ánh vàng giữa hư không thu vào lòng bàn tay, lập tức hướng hờn bi bắn ra, hai chữ liền bay vào trong hờn bi. Ngay sau đó, hờn bi tản mát ra tia sáng vàng, lại chậm rãi lắng đọng lại.

Thẩm Duệ tươi cười nhu hòa đắc ý, đem An An viết vào nguyên thần của hắn, như vậy cho dù tương lai hắn thật sự sẽ quên đi tất cả, nhưng tuyệt đối sẽ không quên, bảo vật hắn trân quý nhất quyền luyện nhất.

64. Chương 64: Nghĩ Lại

Mấy người Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần, Từ Trường Thiên trở về mới nghe cha Thẩm nói, Thẩm Duệ đã tiến vào kỳ bế quan.

Vừa nghe hai chữ bế quan, sắc mặt Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên đều hơi hơi trầm xuống.

Nhưng Dương Sở Thuần vừa nghe, mắt sáng rực lên, rất là hưng phấn hỏi, “Thẩm đại nhân bế quan? Vậy khi Thẩm đại nhân đi ra khẳng định lại sẽ rất lợi hại! Ai, tôi nói, chúng ta cũng có thể bế quan hay không a!”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, lập tức Từ Trường Thiên cười hắc hắc, vuốt cằm nói rằng, “Ai, nói không chừng cũng có thể, chờ Thẩm đại nhân bế quan đi ra, chúng ta hỏi kỹ một chút.”

Chu Vũ lại nhíu mày, tuy rằng bế quan tăng cường thực lực là chuyện tốt, nhưng mà, lúc này ...

“Ha ha...” cha Thẩm cười ha ha mở miệng, “Nói đúng lắm. Tiểu Duệ nói nó đi bốn năm ngày rồi sẽ trở về. mấy ngày này phải làm phiền các cậu.”

Chu Vũ khẽ gật đầu, việc đã đến nước này, cũng không có cách.

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên thương nghị trước vấn đề tuần tra lần nữa, chờ Lưu Khiết đến, liền thống nhất ý kiến một chút, một lần nữa điều chỉnh an bài, lão nhân cùng nữ nhân đều tập trung một chỗ, một lần nữa bố trí lại các chiến sĩ bộ tác chiến, an bài tuần tra, lần thứ hai tăng mạnh phòng ngự bốn phía sơn động.

Sau khi an bài thỏa đáng, Chu Vũ liền cùng Dương Sở Thuần tính toán đi tới sơn động của Ngô Thiên Hà, chuyện của Tống Húc Dương và Tống Tiêu Tiêu còn phải tìm Ngô Thiên Hà, nhưng Chu Vũ đi được nửa đường, Thẩm An liền đuổi theo.

“Anh Chu Vũ!” Thẩm An chạy nhanh vài bước rốt cuộc bắt kịp Chu Vũ.

Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần xoay người, nhìn thấy Thẩm An, Thẩm An nhìn Chu Vũ, nghiêm túc nói, “Anh Chu Vũ, em muốn tham gia tuần tra trực đêm.”

Dương Sở Thuần nhìn Thẩm An, không hiểu, không phải tiểu An đệ đệ cho tới nay đều có tham gia tuần tra trực đêm sao?

Chu Vũ cũng hơi hơi nhũn mảy, “Cậu không được an bài đi vào?”

Thẩm An gật đầu, rũ mắt, thấp giọng nói, “Bọn họ nói anh không lên tiếng, bọn họ không dám an bài em.”

Chu Vũ sững sốt, lập tức nghĩ đến chẳng lẽ là bởi vì Thẩm Duệ không ở đây, bọn họ không dám an bài Thẩm An tuần tra, sợ Thẩm An gặp chuyện không may?

Dương Sở Thuần sờ sờ đầu, nghĩ tới Thẩm đại nhân... Nhìn Thẩm An đứng trước mắt, vẻ mặt có chút mơ hồ, ngượng ngùng nói, “Tiểu An đệ đệ, hay là cậu làm trợ thủ cho Thẩm bá đi. Dù sao tuần tra trực đêm cũng đủ người rồi.”

Thẩm An ngẩng đầu, không nhìn Dương Sở Thuần, ngược lại nhìn về phía Chu Vũ, vẻ mặt bình tĩnh cũng rất kiên định, “Em muốn tham gia tuần tra, năng lực của em đủ để đảm nhiệm công tác tuần tra.”

Dương Sở Thuần vừa định lên tiếng khuyên bảo Thẩm An không cần cố chấp, nhưng Chu Vũ đã mở miệng, “Năng lực của cậu chính xác có thể đảm nhiệm tuần tra, tôi sẽ an bài cậu vào tổ tuần tra.”

Thẩm An nhìn Chu Vũ, bình tĩnh kiên định trên mặt rốt cục lộ ra tươi cười, “Anh Chu Vũ, cảm ơn anh.”

Chu Vũ mặt không đổi sắc xoay người, “Không cần, đây là tôi nên làm. Trong đoàn đội không lưu người vô dụng.”

Nhưng Thẩm An vẫn như cũ lộ ra nụ cười thoải mái, “Cảm ơn.”

Dương Sở Thuần xem xét khuôn mặt tươi cười của Thẩm An, lại nhìn về phía Chu Vũ bên cạnh đã đi xa, Dương Sở Thuần vội đi theo.

“Chu đội, như vậy... được sao?” Dương Sở Thuần nhỏ giọng hỏi, nếu Thẩm An trong lúc tuần tra xảy ra chuyện gì, Thẩm đại nhân trở lại biết ăn nói thế nào a.

Chu Vũ lạnh nhạt nói, “Có gì không tốt? Thẩm An cũng là một thành viên trong đoàn đội, hẳn có năng lực, cũng có thể tiến vào tổ tuần tra, hơn nữa, đây là tự hắn yêu cầu.”

— quan trọng nhất, đây là ý nguyện mãnh liệt của Thẩm An. Tuy rằng hẳn không rõ ràng lắm, vì sao Thẩm An lại có ý nguyện mãnh liệt như vậy? Nhưng nếu tự bản thân Thẩm An yêu cầu, ngại gì không đáp ứng? Về phần nguy hiểm, hẳn lại không cảm thấy Thẩm An yếu đến mức cần người đến bảo hộ!

Trên thực tế, hẳn thật không đồng ý hành vi bảo hộ Thẩm An quá mức của Thẩm Duệ, Thẩm An cũng không phải nữ nhân yếu ớt!

Dương Sở Thuần nghe Chu Vũ giải thích, vò đầu, hẳn vẫn cảm thấy như vậy không tốt a. Nhưng nếu Chu đội quyết định như vậy, vậy hẳn liền ủng hộ.

Ừ, nhiều nhất, bảo Chu đội đem hẳn cùng Thẩm An an xếp thành một tổ là được. Hẳn sẽ trông chừng tốt Thẩm An, cam đoan không để Thẩm An gặp chuyện không may!

Thẩm An nhìn theo Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần đi xa, xoay người mới vừa đi vài bước, đã thấy cha Thẩm chấp hai tay sau lưng đứng ở cách đó không xa.

“Ba?” Thẩm An lên tiếng gọi, khóe miệng tươi cười, đi tới.

Cha Thẩm bình tĩnh nhìn Thẩm An, “An An, không phải ba cho con đến hậu cần sao? Con tìm Chu Vũ làm gì?”

Thẩm An lặng im trong chốc lát, mới lên tiếng nói, “Ba, con có năng lực, con cảm thấy ở phía sau không có nhiều chỗ để phát huy, các chiến sĩ bộ tác chiến đều đã tham gia tuần tra phòng ngự, nhưng người vẫn không đủ, anh Lưu Khiết cũng chuẩn bị tham gia tuần tra phòng ngự, tại sao con có thể núp ở phía sau không xuất lực?”

Cha Thẩm nghe, nhìn Thẩm An một lúc lâu, mới nghiêm nghị nói, “Vậy nếu con chiến đấu bị thương thì làm như thế nào?”

Thẩm An vừa nghe, lộ ra nụ cười ngại ngùng, “Ba, có trận chiến nào mà không bị thương?”

“Vậy nếu con chết thì làm như thế nào?!” cha Thắm đột nhiên đề cao thanh âm hỏi.

Thắm An ngẩn ra, lập tức bình tĩnh nói, “Ba, nếu các chiến sĩ bộ tác chiến chết thì làm như thế nào?”

Cha Thắm nhìn Thắm An, đột nhiên nở nụ cười, đầu tiên là mỉm cười, tiếp theo là làm sâu sắc tươi cười, rất có chút ý vị sâu xa.

Cha Thắm cười thật đột ngột, Thắm An nhìn không khỏi có chút phát mộng.

Cha Thắm đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vai Thắm An, “Tốt! Không hổ là con ta! Ủ! Con trai, con đi đi. Ba ủng hộ con!”

—— a?

Cha Thắm không nói nữa, liền xoay người, nhanh chóng rời khỏi.

Thắm An có chút ngẩn ngơ nhìn bóng dáng cha Thắm, ơ? Thì ra là ba ủng hộ hẳn sao? Bất quá, nhiệm vụ tuần tra này cũng không có cái gì nha, đầu tiên là bộ tác chiến không dám đáp ứng, còn phải đợi anh Chu Vũ lên tiếng, hiện tại lại là ba, bất quá thái độ của ba thấy thế nào cũng có chút kỳ quái...

Thắm An bất đắc dĩ nhìn trời, cũng bởi vì Anh hai không có ở đây?

Cha Thắm chấp tay sau lưng rời đi, trong đầu cũng rất là vui mừng.

Ông vẫn luôn lo lắng, con trai út có thể bởi vì con trai lớn sùng nịnh và cố ý hạn chế, biến thành một đứa ỷ lại yếu đuối hay không?

Hiện giờ xem ra, ông có thể yên tâm.

Con trai út có ý thức độc lập rất mạnh, hơn nữa có trách nhiệm, một lòng suy nghĩ vì đoàn đội, cũng không bởi vì con trai lớn sùng nịnh phóng túng mà kiêu căng tự cho là đúng.

Cha Thắm vừa lòng rời đi, tiến vào tổ nghiên cứu sinh vật, làm tổ trưởng tổ lão niên hoàng kim, công việc của cha Thắm cũng rất nhiều.

Trong tổ nghiên cứu sinh vật, cha Thắm vừa mới bước vào một bước vào, chợt nghe thấy Cao Phỉ kêu thảm thiết, “Ai u! Ngài nhẹ tay a!! Tôi đây là thịt không là rau cải trắng a!!!”

Cha Thắm khóe miệng run rẩy, Cao Phỉ này sao lại ồn ào như vậy a!

Tuy rằng Cao Phỉ vì Tiểu Uyển trúng một đao, nhưng ... tính tình như vậy, cha Thắm nghĩ vẫn là tiểu Khiết tương đối đáng tin hơn!

Cha Thắm đi vào, chỉ thấy Cao Phỉ thảm hề hề nằm trên kháng, Phương Bình đứng bên cạnh chậm rãi lau chùi dao giải phẫu trong tay. Thắm Uyển ngồi một bên, vẻ mặt dường như có chút bất đắc dĩ có chút tiêu tụy.

Cha Thắm ho nhẹ một tiếng, “Cao Phỉ, thế nào? Khá hơn chút nào không?”

Cao Phỉ vừa thấy là cha Thắm, khuôn mặt thảm hề hề lập tức đổi thành nịnh nọt, “Tốt, tốt hơn nhiều. Cảm ơn Thắm bá bá quan tâm.”

Cha Thắm cười tủm tỉm gật đầu, “A, vậy là tốt rồi.” cha Thắm không nói nữa, quay đầu nhìn về phía Thắm Uyển, rất là từ ái nói, “Tiểu Uyển à, con cũng bị thương, nên nghỉ ngơi cho khỏe mới đúng, lại đây, ba đưa con trở về.”

Thắm Uyển mắt nhìn Cao Phỉ, Cao Phỉ vừa nghe Thắm Uyển phải đi về liền lập tức lưu luyến không rời nhìn Thắm Uyển, Thắm Uyển quần bách một chút, xoay người đi theo cha Thắm đi ra khỏi sơn động của tổ nghiên cứu sinh vật.

Phương Bình vượt cùm, nhìn cha Thắm cười tủm tỉm mang Thắm Uyển đi, cười hắc hắc, quay đầu nhìn về phía Cao Phỉ ưỡ ưỡ vô lực khôi phục khuôn mặt thảm hề hề, “Nhóc con, cậu thích cô nương kia như vậy?”

Cao Phỉ rầu rĩ không đáp lời.

Phương Bình nhướng mày, đưa tay vỗ thật mạnh lên miệng vết thương trên bụng Cao Phỉ!

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên!!

“Lão nhân ông giết người a!!” Cao Phỉ kêu thảm một tiếng.

“Ồn chết!” Phương Bình làm bộ vừa muốn vỗ lần nữa, Cao Phỉ vội che miệng hai mắt dầm lệ uông uông nhìn về phía Phương Bình.

Phương Bình hừ hừ, lại thần bí hề hề hỏi, “Tôi hỏi cậu trả lời, cậu thật sự thích Tiểu Uyển cô nương kia?”

Cao Phỉ hữu khí vô lực lên tiếng.

“Hắc hắc... Thảm lão đầu giống như không thể nào vừa lòng cậu a.” Phương Bình hắc hắc cười, không chút khách khí đâm một mũi tên vào tim Cao Phỉ.

Cao Phỉ nghẹn, nhưng lại lập tức phản chấn, “Tôi sẽ không bỏ cuộc!”

“Ừ, không tồi, có chí khí!” Phương Bình vỗ vỗ cánh tay Cao Phỉ, tán thưởng, “Được! Lão nhân tôi giúp cậu!”

Cao Phỉ vừa nghe, rất là nghi hoặc nhìn về phía Phương Bình, lão nhân này nói giúp hần? Thiệt hay giả?

Lại nói lúc này Thẩm Uyển cùng cha Thẩm đi ra khỏi sơn động, cha Thẩm nhìn Thẩm Uyển bên cạnh, Thẩm Uyển từ khi ra khỏi sơn động bộ dạng liên suy sụp, không nói một lời, còn cúi đầu.

“Tiểu Uyển, còn đang suy nghĩ chuyện đó a?” cha Thẩm hỏi.

Thẩm Uyển dừng cước bộ, ngừng đầu, “Ba, Anh hai bé quan tu luyện?”

Cha Thẩm khẽ gật đầu, nghiêm túc nói, “Anh hai con đã bé quan nhiều ngày, việc trong đoàn đội đều do tiểu Vũ tiểu Thiên tiểu Khiết xử lý.”

Thẩm Uyển chậm rãi gục đầu xuống, lẩm bẩm nói, “Nhất định là Anh hai bị thương... Anh hai ... Đều là bởi vì con! Là con quá ngu ngốc luôn tự cho là đúng!”

Cha Thẩm mấp máy môi, cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc đứng tại chỗ, nghe Thẩm Uyển thấp giọng thì thào tự ghét bỏ mình.

Tiểu Uyển lần này chính xác phạm vào sai lầm lớn! Bởi vì ngay từ đầu mặt thế, bọn họ cùng trong một đoàn đội, người lãnh đạo đoàn đội này là thân nhân của bọn họ, cường đại có trí mưu, đa số người trong đoàn đội đều có dị năng, giá trị vũ lực cao, người trong đoàn đội này đều cực kỳ tin phục thân nhân của bọn họ, hơn nữa đoàn kết, bao dung lẫn nhau.

Cho dù gặp cái gì nguy hiểm, đều hữu kinh vô hiểm hóa hiểm vi di.

Cho nên, có thể nói bọn họ sinh hoạt tại trong hoàn cảnh an nhàn. Sau đó, Tiểu Uyển liền bất tri bất giác tự cho là đúng.

65. Chương 65: Nguyện Vọng Của Một Tên Ngốc

Lần này Tiểu Uyển sai là không nên, nhưng cũng may mắn, vì lần giáo huấn này mà tỉnh ngộ, vẫn tốt hơn quá càng lún càng sâu, tương lai càng phạm sai lầm lớn hơn!

Cho nên cha Thẩm vẫn duy trì trầm mặc, đợi Thẩm Uyển nói xong, cha Thẩm mới chậm rãi lên tiếng, lời nói sâu sắc, “Tiểu Uyển, con phải nhớ kỹ, đây là mặt thế.”

Thẩm Uyển ngẩng đầu nhìn cha Thẩm, trong ánh mắt ảm ảm nước mắt.

“Con còn phải nhớ kỹ, Anh hai con tuy rằng cường đại, nhưng chung quy nó vẫn là một người!”

Thẩm Uyển cắn chặt môi, yên lặng gặt đầu.

Cha Thẩm nhẹ nhàng thở dài, nhìn Thẩm Uyển, lời nói tiếp tục sâu sắc, “Cuối cùng, con phải nhớ kỹ một chút! Loại sai lầm này, chỉ được một lần này thôi!”

Thẩm Uyển gặt gao mím môi, gặt đầu thật mạnh!

Cha Thẩm mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu Thẩm Uyển, “Được rồi, trở về nghỉ ngơi đi. Đừng nghĩ nhiều, Anh hai con không có việc gì.”

Thẩm Uyển vẫn thấp thỏm bất an như cũ, khẽ hỏi, “Anh hai... Thật sự không có chuyện gì sao?”

Cha Thẩm trong lòng cười khổ, ông cũng không biết rốt cuộc tiểu Duệ có thật là không có việc gì hay không, nhưng nhìn Tiểu Uyển lo lắng tự trách như vậy, cha Thẩm mỉm cười bình tĩnh nói, “Ừ, Anh hai con không có việc gì!”

Thẩm Uyển lúc này mới triệt để nhẹ nhàng thở ra, nghe theo cha Thẩm khuyên giải an ủi, về nghỉ ngơi.

Cha Thẩm nhìn Thẩm Uyển rời đi, liền đi vào sơn động của bộ tác chiến. Trong góc sơn động, Liễu Trình đang ôm bảo bảo ngồi yên lặng, Ngải Hiểu Sơ ngồi bên cạnh đang lải nhải, “Chính là như vậy, tuần tra rất đơn giản, anh đem bảo bảo giao cho Thẩm bá mẫu chiếu cố không được sao, ai nha, bảo bảo thật thông minh, lại đáng yêu như vậy, anh cũng nhìn thấy nha, mấy dì mấy thím đều xem nó như bảo bối mà chiếu cố... Anh còn có cái gì lo lắng? ... bla bla bla ...”

Cha Thẩm chú ý tới, Liễu Trình vẫn luôn cười cười nghe, nhưng tay ôm bảo bảo lại từ đầu đến cuối không có thả lỏng. Bảo bảo lắc lư hai chân, liếm kẹo que không biết ai đưa cho, nụ cười trên mặt sáng lạn vô cùng.

Liễu Trình này cũng không phải nhân vật tầm thường a. cha Thẩm thâm nghĩ trong lòng, tuy rằng không biết Liễu Trình rốt cuộc có thể tin nhiệm hay không, nhưng có bảo bảo, như vậy ít nhất có thể cam đoan, Liễu Trình tuyệt đối sẽ không làm gì tổn hại người nhà họ Thẩm bọn họ. An An vào tổ tuần tra, Tiểu Uyển hiện tại bị thương, ông cùng lão bà lại không có dị năng, con trai lớn tiểu Duệ hiện đang bế quan, bên ngoài còn có địch nhân không biết ẩn úp nơi nào đang nhìn chăm chăm đoàn đội bọn họ, mà trong đoàn đội ... Tuy rằng thường ngày tin nhiệm nhau, nhưng không thể không có tâm phòng người, ngay cả anh em Tống Húc Dương lúc trước tiếp nhận ân huệ của tiểu Duệ cũng có thể phát điên thành như vậy! Dù sao ông cũng phải giấu vài con bài ở trong tay.

“Tiểu ngải cứu cậu còn ở nơi này à?” cha Thẩm cười tủm tỉm tiêu sái đi qua, mở miệng ôn hòa hỏi.

Ngải Hiểu Sơ thấy cha Thẩm, liền đứng dậy vội mở miệng, “Thẩm bá phụ ngài tới đúng lúc, mau giúp con khuyên nhủ Liễu Trình đi, Liễu Trình muốn mang theo bảo bảo tham gia tuần tra.”

Cha Thẩm sững sốt, lập tức cười cười nói rằng, “A, như vậy sao. Tiểu ngải cứu à, hiện tại đã đến giờ cơm, cậu đi ăn cơm đi. Tiểu Trình giao cho tôi khuyên nhủ.”

Ngải Hiểu Sơ nghe ăn cơm, ánh mắt sáng lên, vội nói, “Vậy, bá phụ, việc này làm phiền ngài.” Ngải Hiểu Sơ vừa nói vừa hướng Liễu Trình phát tay, “Ai, Liễu Trình anh cũng nhanh chóng! Cơm nước xong phải đi tuần tra!”

Liễu Trình chỉ kéo kéo khóe miệng, khô cần mỉm cười.

Ngải Hiểu Sơ nói hoàn xong, liền xoay người vội vàng chạy đi. cha Thẩm nhìn Ngải Hiểu Sơ đi xa, bước đi đến bên cạnh Liễu Trình ngồi xuống.

Liễu Trình nhìn cha Thẩm, giọng nói vẫn thật khàn khàn, “Thẩm bá phụ, không cần khuyên nhủ tôi. Tôi không muốn tách khỏi bảo bảo.”

Cha Thẩm khẽ gặt đầu, nhìn Liễu Trình, thản nhiên nói, “Tôi hiểu được, bởi vì cậu còn chưa tin nhiệm chúng tôi.”

Liễu Trình im lặng.

Cha Thắm cười cười, vỗ vỗ đầu bảo bảo mở to mắt nhìn ông, chậm rãi nói, “Loại tâm tình này tôi hiểu được, thật ra nếu cậu nhìn kỹ, cậu liền sẽ biết, những người trong đoàn đội này cũng không có giao ra trăm phần trăm tín nhiệm, người quan trọng đều là tự mình bảo vệ. Ví dụ như tôi cùng lão bà của tôi bảo vệ Tiểu Uyển, tiểu Duệ bảo vệ An An, tiểu Vũ bảo vệ Tiểu Dương Tử, chị em Ngải Hiểu Trần Ngải Hiểu Sơ, tiểu Thiên bảo vệ tiểu Bạch...”

Liễu Trình ngẩng đầu, kinh ngạc và khó hiểu nhìn cha Thắm, mà cha Thắm tựa hồ không thấy ánh mắt kinh ngạc của Liễu Trình, vẫn như cũ chậm rãi không vội không hoãn nói, “Nhưng vừa rồi chỉ là như vậy, mọi người ngược lại càng có thể đoàn kết, có lẽ là vì hiểu được lẫn nhau đều có người quan trọng tồn tại. Cũng có lẽ là vì người trọng yếu nhất, mọi người dốc hết toàn lực, hết sức tạo ra cái đoàn đội này, vì đoàn đội thành lập phòng ngự cực mạnh, toàn tâm toàn ý bảo vệ người quan trọng trong lòng mình có thể sống tốt trong mặt thế ...”

Liễu Trình nghe, như có điều suy nghĩ.

“Cho nên, cậu có thể bảo lưu không tín nhiệm trong lòng, nhưng hy vọng cậu có thể cố gắng làm tốt việc của cậu.” cha Thắm cuối cùng chậm rãi nói, nhìn bảo bảo hí mắt cười hạnh phúc thỏa mãn với mình, cha Thắm nhin không được mỉm cười, đưa tay xoa bóp mặt bảo bảo.

Liễu Trình lấy lại tinh thần, nhìn cha Thắm, thanh âm khàn khàn nói rằng, “Tôi hiểu được.”

Cha Thắm nghe Liễu Trình nói, cười gật gật đầu, chậm rì rì đứng dậy, dường như là không chút để ý nói, “Hiện tại tiểu Duệ không ở đây, bên ngoài lại có kẻ địch ẩn nấp, cậu lo lắng bảo bảo cũng đúng, nhưng An An con trai út của tôi hiện tại cũng tham gia tổ tuần tra, kỳ thật cậu có thể tham gia tổ An An con tôi, sau đó đem bảo bảo giao cho lão bà tôi chiếu cố, như vậy cho dù chạy khỏi hòa thượng không chạy khỏi miếu nha! Ha ha...” Nói xong lời cuối cùng, cha Thắm trêu ghẹo nở nụ cười.

Liễu Trình cũng tươi cười, ôm bảo bảo đứng dậy hơi hơi cúi người, khàn khàn nói rằng, “Tôi hiểu được.”

Cha Thắm cười ha hả, trong lòng nói thầm, quả nhiên là người thông minh a. Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Cha Thắm vui tươi hơn hử cười xong, liền xoay người bước đi. Ông còn phải đi xem con trai út nhà ông, ai..., hy vọng con trai lớn nhanh chóng bế quan hoàn tất xuất hiện đi.

Trong khi cha Thắm lắc lư chung quanh, tại giới tuyến phòng ngự, Lưu Khiết đang lạnh lùng nhìn chăm chăm nam nhân đầu đỉnh cao to đứng bên ngoài giới tuyến phòng ngự.

Nam nhân bên ngoài giới tuyến phòng ngự, cũng gắt gao nhìn chăm chăm Lưu Khiết, ánh mắt âm trầm mà lại phức tạp.

Ánh mắt Lưu Khiết lạnh như băng, mặt không đổi sắc.

“Xin lỗi, tôi rất bận, nếu anh không có việc gì nói, tôi phải đi.” giọng nói Lưu Khiết cứng nhắc không có bất luận cái gì phập phồng.

Nam nhân bên ngoài giới tuyến phòng ngự sững sốt, lập tức quỳnh lên, theo bản năng liền nắm dây điện phòng ngự trước mắt, kết quả, “Mẹ nó!!!” Nam nhân chửi ầm lên.

Lưu Khiết khoanh tay, nhìn nam nhân ôm tay mắng chửi người, trong lòng Lưu Khiết —— thật thích!

Lưu Khiết khoanh tay, nhìn nam nhân, lạnh giọng mở miệng, “Ngô Thiên Hà, thời gian của tôi có hạn.”

Nam nhân, cũng chính là Ngô Thiên Hà, nhìn Lưu Khiết, xả ra một cái tươi cười, nhưng tươi cười có chút chua sót, “Lưu Khiết, anh biết em rất tức giận bởi vì chuyện Tổng Húc Dương cùng Tổng Tiêu Tiêu, nhưng tôi có thể thề với trời, tôi thật sự cũng không biết Tổng Tiêu Tiêu sẽ điên cuồng như vậy!”

Lưu Khiết bình thản nhìn Ngô Thiên Hà, “Anh muốn nói những điều này? Tốt lắm, tôi nghe xong, tôi phải đi!”

Lưu Khiết dứt lời, liền xoay người rời đi.

Nhưng lúc này, Ngô Thiên Hà gần như nóng nảy, không quan tâm nắm lấy dây điện phòng ngự đối với Lưu Khiết quát, “Lưu Khiết! Em đứng lại! Em đừng đi! Em hãy nghe anh nói!!”

Lưu Khiết cười lạnh lùng trào phúng, vẫn như cũ đi nhanh về phía trước.

Thẩm An vừa mới cùng Dương Sở Thuần tuần tra đi qua, chợt nghe thấy Ngô Thiên Hà hô, Thẩm An cùng Dương Sở Thuần liếc nhau, hai người đồng loạt dừng cước bộ, quay người lại, núp vào một vách đá, nhìn Lưu Khiết vẫn bước đi như cũ, hình như không định dừng lại. Mà lúc này, Ngô Thiên Hà còn đang gào thét:

“Lưu Khiết!! Con mẹ nó em đứng lại cho anh!! Em người nhu nhược! Lúc trước em không dám tiếp thu cảm tình của anh, em chạy!! Hiện tại, em còn muốn trốn nữa sao?! Anh cho em biết Lưu Khiết! Lão tử đời này liền nhận định em cái người nhu nhược này! Em cứ việc bỏ chạy! Chạy đến nơi Ngô Thiên Hà anh tìm không thấy! Nhưng anh cho em biết! Cho dù là mười tám tầng địa ngục, Ngô Thiên Hà anh đều phải bắt được em!! Con mẹ nó em nhớ kỹ cho anh!! Lưu Khiết! Em là của Ngô Thiên Hà anh! Em đời này kiếp sau đều là của anh! Là của anh!!”

Thẩm An cùng Dương Sở Thuần núp sau vách đá, liếc nhau, ánh mắt Dương Sở Thuần lờ lờ tỏa sáng, wow, thật là dữ dội! Thì ra Ngô Thiên Hà thật sự là thâm mến anh Lưu Khiết a!

Thẩm An là cảm khái trong lòng, tỏ tình dữ dội như vậy, sao anh Lưu Khiết còn có thể bình tĩnh tiêu sái như vậy chứ?

Đội Lưu Khiết chạy lấy người, bên kia giới tuyến phòng ngự, Ngô Thiên Hà dường như ngây dại, một lúc lâu, mới đem bàn tay bị điện giật có chút biến thành màu đen chậm rãi rút ra.

Thẩm An trộm xem xét Ngô Thiên Hà, tay kia... Khẳng định đau chết đi. Bất quá, này không đáng đồng tình, nghĩ Anh hai nhà mình bây giờ còn ở trong không gian bế quan, cũng không biết thế nào, Thẩm An liền không đồng tình với Ngô Thiên Hà nổi, cho dù hẳn thật sự không biết chuyện anh em Tống Húc Dương, hẳn cũng không có biện pháp đồng tình. Rốt cuộc, anh em Tống Húc Dương chính là đi theo Ngô Thiên Hà tới!

—— cho nên, xứng đáng anh Lưu Khiết không để ý tới người!

“Ai, tiểu An đệ đệ, cậu nói, tay của hắn có thể bị nướng chín hay không?” Dương Sở Thuần vuốt cằm, xem xét Ngô Thiên Hà còn đứng bên ngoài giới tuyến phòng ngự, chắc chắn thở dài, “Sao hắn cứ luẩn quẩn trong lòng như vậy chứ? Theo như hắn nói, lúc trước anh Lưu Khiết cũng đã cự tuyệt hắn, sao hắn còn mặt dày mày dạn quần anh Lưu Khiết như vậy?”

Thẩm An quay đầu, khóe mắt dư quang thoáng nhìn người nào đó cách đó không xa đang đi tới, vì thế, Thẩm An cười thầm, trên mặt ra vẻ xem thường liếc Dương Sở Thuần một cái, “Vậy chiếu theo thuyết pháp anh nói, nếu người anh Chu Vũ thích lại không thích hắn, hắn nên buông tha hay nên sống chết không tha?”

Dương Sở Thuần sững sốt, lập tức nghiêm trang chững chạc nói, “Cái đó không có khả năng! Chu đội tốt như vậy lại lợi hại như vậy, người hắn thích làm sao có thể không thích hắn chứ?”

Thẩm An a một tiếng, nhìn người nào đó phía sau Dương Sở Thuần đã thả chậm cước bộ, lặng yên không một tiếng động tới gần, trong lòng cười xấu xa, trên mặt ra vẻ đứng đắn hỏi, “Vậy anh thích anh Chu Vũ?”

“Đương nhiên! Tôi thích nhất anh Chu Vũ!” Dương Sở Thuần nhếch miệng, ngây ngô cười gãi đầu, dường như có chút ngại ngùng, “Bất quá, tôi biết tôi không xứng với anh Chu Vũ.”

Thẩm An xem xét người nào đó phía sau Dương Sở Thuần ánh mắt đã tỏa sáng, trong lòng cười xấu xa, trên mặt liền có chút cố ý hỏi, “Anh không xứng chỗ nào?”

Lại không ngờ, Dương Sở Thuần lại nghiêm trang chững chạc, nghiêm túc trả lời, “Tôi không sinh con được.”

Thẩm An sững sốt. Người nào đó cũng ngẩn ra.

“Tôi nói thật, tiểu An đệ đệ, tôi không sinh con được, cậu đại khái sẽ không để ý, tôi thấy Thẩm đại nhân cũng không để ý, nhưng Chu đội không được, Chu đội là cô nhi, tôi nhớ rõ lúc trước bởi hắn đi tảo mộ ba mẹ hắn, Chu đội có nói, hy vọng có một gia, sinh vài đứa nhóc.” Dương Sở Thuần gãi đầu, trên mặt treo nụ cười hàm hậu ngốc hồ hồ, “Đây là nguyện vọng của Chu đội, cũng là nguyện vọng của tôi, tôi hy vọng

có thể giúp Chu đội hoàn thành nguyện vọng này, tìm cho hần tìm nữ nhân tốt, lập gia đình, sinh vài đứa nhóc.”

Thẩm An lẳng lặng nhìn Dương Sở Thuần một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi, “VẬY, còn anh?”

“Tôi, tôi cứ như vậy, chờ Chu đội có gia đình, tôi bước đi.” Dương Sở Thuần gãi đầu, nháy mắt, cười hắc hắc, tươi cười vẫn như dĩ vãng ngốc hồ hồ, “Tôi cùng Ngải Hiểu Sơ nói tốt rồi, về sau tôi cùng hần sống qua ngày. Hần cũng không tính toán lập gia đình, nói nếu không có nữ nhân bởi hần sống qua ngày, hần sẽ theo giúp tôi.”

Thẩm An vừa nghe, . Ngải Hiểu Sơ nói lời này không sợ bị Ngải Hiểu Trân nghe được??

66. Chương 66: Đánh Chuột – Khúc Đạo Đầu

Rốt cuộc người nào đó nghe không nổi nữa!!!

Cái gì gọi là cùng Ngải Hiểu Sơ sống tiếp?! Dương Sở Thuần ngốc nghếch này là muốn chết sao?!

Thẩm An nhìn người nào đó từ từ đi tới —— Chu Vũ. Nhìn Chu Vũ mặt không đổi sắc, nhưng cả người tản ra khí tức màu đen, Thẩm An đưa tay đỡ trán, thật xin lỗi, Tiểu Dương Tử, hần chỉ có thể thấy chết mà không cứu được! Cố tình lúc này Dương Sở Thuần vẫn còn lải nhải, “Tôi vẫn luôn tưởng tượng nếu Chu đội sinh bánh bao, có thể đáng yêu như bảo bảo không nha? Chu đội khóc khóc, nếu cũng sinh được một bánh bao nhỏ khóc như vậy chơi rất tốt a... Ha ha...”

“A, phải không?” Đột nhiên âm thanh lãnh liệt vang lên.

Dương Sở Thuần cứng đờ, vừa rồi hần ... giống như nghe thấy tiếng nói của Chu đội?

Thẩm An thương hại nhìn nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt Dương Sở Thuần, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ chụp vai Dương Sở Thuần, nhẹ giọng nói, “Anh em, tự bảo trọng đi.”

Thẩm An không nói nữa, liền ngượng ngùng cười ha ha với Chu Vũ mặt không đổi sắc đứng ở phía sau Dương Sở Thuần, “Anh Chu Vũ, em đi trước nha.”

Chu Vũ chậm rãi gật đầu, “Cậu đi trước đi.”

Thẩm An lần thứ hai thương hại nhìn Dương Sở Thuần đã muốn khóc không ra nước mắt một cái, liền xoay người rất nhanh —— trốn!

—— ông trời phù hộ cho Dương Sở Thuần toàn thân đi!

Thẩm An trốn rất nhanh, quẹo vào một ngã rẽ, suýt chút nữa đã đâm vào cha Thẩm.

Cha Thẩm ai u một tiếng, thấy là Thẩm An, liền thở dài bất đắc dĩ nói, “An An, con chạy nhanh như vậy làm gì?”

Thẩm An cười ha hả, hần đây không phải là sợ bị anh Chu Vũ giáo huấn sao? Ờ, tuy rằng hần cố ý, chỉ là muốn trêu đùa Dương Sở Thuần, nhưng mà, Thẩm An chợt dạ, không ngờ tới cuối cùng lời cả bí mật của Ngải Hiểu Sơ, hy vọng anh Chu Vũ chỉ giáo huấn một mình Dương Sở Thuần.

“Ba, sao ba lại tới đây?” Thẩm An dời đề tài đi chỗ khác hỏi.

“À, tới thăm con một chút, đúng rồi, Liễu Trình sẽ cùng một tổ với con, nếu gặp được Chu Vũ, nhớ rõ nói với Chu Vũ một tiếng a.”

Thẩm An a một tiếng, nghĩ đến Liễu Trình có thể lực cũng không tài a, Phương Bình giáo sư đã nói, hiện nay rất tốt, sẽ không tái phát. Ừ, vậy hần là có thể ứng phó công tác tuần tra, nếu cùng hần một tổ, có Dương Sở Thuần, có anh Chu Vũ, còn có Ngải Hiểu Sơ, vậy càng thêm không thành vấn đề.

Cha Thẩm sau khi nói xong, liền thúc giục Thẩm An nhanh chóng đi ăn cơm nghỉ ngơi.

Lúc Thẩm An vào sơn động ăn cơm, nhìn thấy mẹ Thẩm ôm bảo bảo, dỗ bảo bảo ăn cơm, còn Liễu Trình ngồi một bên, nhu hòa từ ái nhìn bảo bảo.

Thẩm An đi tới, mới vừa ngồi xuống, mẹ Thẩm liền vội hỏi, “An An, Anh hai con thế nào?”

Thẩm An sững sốt, lập tức rũ mắt, nhẹ giọng nói rằng, “Mẹ đừng lo lắng, Anh hai rất tốt, hiện tại đang bế quan, cho nên không thể ra ngoài.”

Mẹ Thẩm a một tiếng, ánh mắt cũng rất mờ mịt, bế quan? Sơn động này lớn như vậy, tiểu Duệ chạy đi đâu bế quan? Chẳng lẽ là bên ngoài? Bên ngoài chẳng phải là rất nguy hiểm? mẹ Thẩm lại bắt đầu sầu lo, nhìn Thẩm An trầm mặc ăn cơm, không nói chuyện nữa, lại có chút ảo não chính mình không nên hỏi, An An là người lo lắng cho tiểu Duệ hơn bất cứ ai, nhưng mà tiểu Duệ rốt cuộc đi nơi nào bế quan? Muốn bế quan bao lâu đây?

Liễu Trình nhìn nhìn Thẩm An trầm mặc rũ mắt ăn cơm, nhưng chỉ đào bới chén cơm, hơn nữa gần như không ăn được gì, lại nhìn nhìn mẹ Thẩm có chút không chút để ý, giọng nói khàn khàn liền vang lên, “Thẩm An, tôi cùng cậu một tổ.”

Thẩm An lấy lại tinh thần, nhìn về phía Liễu Trình, có chút không kịp suy nghĩ, nhưng thật nhanh liền xấu hổ mỉm cười, “Vâng, em biết.”

Liễu Trình khẽ gật đầu, đưa tay tiếp nhận bảo bảo, đang muốn chính mình tự tay dứt cơm, lại không ngờ bảo bảo đột nhiên lao về phía Thẩm An.

Thẩm An có chút luống cuống tay chân tiếp nhận, Liễu Trình sững sốt.

Bảo bảo sau khi được Thẩm An ôm lấy, liền nheo mắt, cong cong mặt mày rất là thỏa mãn cười vui vẻ, hai cánh tay ngắn ngủn ôm lấy cổ Thẩm An, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Ngay lúc này, trong đầu Thẩm An liền vang lên thanh âm non nớt:

“Anh trai kem ly, em nhìn thấy một con chuột rất lớn a! Thật sự rất lớn a!”

Thẩm An ngẩn ngơ, hử? Bảo bảo vừa mới nói cái gì? Chuột?!

Thẩm An biến sắc, lập tức vội vàng hỏi, “Bảo bảo, em thật sự nhìn thấy?! Thấy ở đâu?!”

Bảo bảo chớp mắt to, nghiêng đầu nói, “Ngay lúc này a, ba ba ôm bảo bảo đi tiểu, bảo bảo thấy, chạy trốn thật nhanh a, con chuột đó ... Đáng tiếc ba ba nghe không hiểu bảo bảo nói, ba ba thật ngốc a. Vẫn là anh trai kem ly thông minh nhất nha!”

Sắc mặt Thẩm An lần thứ hai biến đổi, vội dỗ bảo bảo vài câu, “Bảo bảo thật lợi hại, bảo bảo về sau nếu gặp lại con chuột to hay là con gì đó chơi vui nhớ nói với anh nha.”

“Ừ! Bảo bảo nhớ kỹ nha.”

Thẩm An nói xong, liền vội đem bảo bảo giao cho mẹ Thẩm về mặt mờ mịt, đứng dậy, đã định tìm Chu Vũ, vừa thấy Lưu Khiết vừa vịn đi vào sơn động, Thẩm An liền vội chạy tới gần!

Liễu Trình sau khi thấy Thẩm An đột nhiên biến sắc, vẻ mặt lập tức ngưng trọng, vừa thấy Thẩm An chạy tới chỗ Lưu Khiết, cũng vội vàng đi theo.

“Anh Lưu Khiết, em có chút chuyện muốn nói với anh.” Thẩm An đi tới trước mặt Lưu Khiết, trực tiếp nghiêm nghị nói.

Lưu Khiết đẩy kính mắt, lập tức xoay người, “Theo tôi đi ra ngoài.”

Đợi đi đến bên ngoài yên lặng, Thẩm An liền vội vàng mở miệng nói, “Anh Lưu Khiết, bảo bảo nói nhìn thấy con chuột to!”

Lưu Khiết vừa nghe, sững sốt, “Con chuột?”

“Vâng!! Anh Lưu Khiết, chuyện con chuột xuất hiện này liền phiền toái!” Thẩm An nhìn Lưu Khiết dường như có chút mờ mịt, vội nói rằng, “Anh Lưu Khiết, anh ngẫm lại, hiện tại bên ngoài đều là động vật biến dị, con chuột này khẳng định cũng có chút là biến dị!”

Nói đến biến dị, sắc mặt Lưu Khiết rốt cuộc thay đổi, Lưu Khiết ấn nút đồng hồ liên lạc, thật nhanh liền liên hệ với Từ Trường Thiên và Chu Vũ, “Lão Chu, lão Từ, trong sơn động xuất hiện chuột!”

“Gi?”

“Có khả năng là chuột biến dị!” Lưu Khiết lạnh lùng nói.

“Hiểu được!” Chu Vũ trầm giọng trả lời một câu, Từ Trường Thiên đã trực tiếp cắt đứt thông tin, sau đó thật nhanh, trực tiếp từ trong sơn động của tổ nghiên cứu sinh vật vọt ra, vọt tới trước mặt Lưu Khiết, mở miệng liền hỏi, “Con chuột phát hiện ở đâu?”

“Ở bên kia!” Thẩm An chỉ vào một nhánh trong sơn động.

Từ Trường Thiên gật đầu, giờ giờ một cái hộp nhỏ trong tay, giận dữ nói, “Đây là thiết bị dò xét sinh vật tôi vừa mới chuẩn bị tốt, nhưng chưa chính xác trăm phần trăm, chúng ta lấy nó truy tìm con chuột.” Dứt lời, phiền não gãi đầu, “Thật sự là phiền toái! Sao con chuột đó không xuất hiện muộn một chút chứ?”

“Xuất hiện sớm hay muộn có cái gì khác?” Đột ngột, giọng nói lạnh lùng của Chu Vũ xen vào.

Thẩm An quay đầu, chỉ thấy Chu Vũ đang bước tới chỗ bọn họ, mà ở phía sau Chu Vũ ... hình như là Dương Sở Thuần? Nhưng Dương Sở Thuần lại cúi đầu, che miệng, hử? Hay là...

“Đương nhiên khác nhau a!” Từ Trường Thiên quay lại trừng mắt liếc Chu Vũ một cái, đột nhiên, Từ Trường Thiên hô lên một tiếng, “A, Tiểu Dương Tử, cậu cúi đầu làm gì?”

Dương Sở Thuần ngẩng đầu, trừng mắt nhìn, tay còn che môi, đang muốn nói chuyện, Chu Vũ lại đột nhiên xoay người, kéo tay hắn xuống, “Che giấu cái gì! Rất dọa người sao?” giọng Chu Vũ thản nhiên, nhưng nghe kỹ sẽ nhận ra tâm trạng rất tốt.

Sau khi Dương Sở Thuần bị Chu Vũ kéo tay xuống, những người ở đây đều giật mình, sau đó, Từ Trường Thiên hắc hắc cười gian, Lưu Khiết cùng Liễu Trình, một người bình tĩnh đẩy kính mắt, một người lại nhướng mày, Thẩm An lại là đồng tình.

—— nhìn môi Dương Sở Thuần bị rách, đây là đem miệng người ta trở thành cánh gà gặm sao?

Dương Sở Thuần nhăn nhó một chút, liền rõ ràng cười hắc hắc ngây ngô.

Chu Vũ lại mở miệng, vẻ mặt thản nhiên, nhưng sung sướng trong mắt lại rõ ràng, “Được rồi, chúng ta đi bắt chuột đi, a, đúng rồi, về sau, cậu ta chính là người nhà tôi.”

Từ Trường Thiên cười hắc hắc, nện bả vai Chu Vũ một cái, “Đi a! Không tôi a! Chờ đánh chuột xong, tiểu tử cậu nên mời khách đằng hoàng a!”

Chu Vũ gật đầu như chuyện dĩ nhiên, “Không thành vấn đề!”

Mà Dương Sở Thuần ở một bên ôm đầu, khó được đỡ mặt.

Thẩm An nhìn, khóe miệng cong cong, thật tốt.

Đoàn người nghiên cứu một chút, quyết định đem chuyện con chuột xuất hiện báo cho mọi người, cũng giao cho bộ tác chiến lập trận địa sẵn sàng đón quân địch, bảo hộ người già phụ nữ và trẻ em, Lưu Khiết lưu thủ, Từ Trường Thiên cùng Chu Vũ Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ, Thẩm An, Liễu Trình bắt đầu đi bắt chuột.

Trong không gian tử phủ, một hòn bi màu đen nổi lơ lửng phía trên hồ nước, đối diện hòn bi là một thanh niên tuấn tú ngồi xếp bằng trời nổi giữa không trung.

Thanh niên nhắm hai mắt, hai tay không ngừng làm các loại động tác, mà theo động tác của thanh niên, ánh sáng màu tím từ hòn bi không ngừng bay ra xoay quanh thanh niên, trên đỉnh đầu thanh niên bốc lên sương trắng, cũng theo động tác của thanh niên chậm rãi rót vào trong hòn bi màu đen.

Mà dần dần, theo động tác càng lúc càng nhanh, sắc mặt thanh niên đột nhiên trắng bệch, trên trán cũng không ngừng toát ra mồ hôi. Sau đó, khuôn mặt thanh niên vặn vẹo, khóe miệng chậm rãi chảy ra tơ máu. Ánh sáng màu tím từ trong hòn bi bay ra, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều, mà sương trắng cũng bốc lên càng ngày càng nhiều từ trên đỉnh đầu thanh niên ——

Nhưng thật nhanh, thanh niên mở to hai mắt, đôi mắt ngày xưa tối đen đột nhiên trở nên đỏ sậm quỷ dị, ngay sau đó, sắc mặt thanh niên cũng dần dần hồng nhuận, các loại động tác tay cũng bắt đầu thông thả, động tác phức tạp cũng chậm rãi trở nên đơn giản.

Thanh niên trôi nổi giữa không trung chậm rãi hạ xuống, hòn bi màu đen cũng bắt đầu tản mát ra ánh sáng ngũ sắc, cũng theo thanh niên hạ xuống mà chậm rãi bay xuống.

Sau khi thanh niên hạ xuống, liền đứng trên mặt nước hồ, chân không đặt vào bất luận cái gì, thanh niên giống như đặt chân trên hư không, từ từ đi đến bờ hồ.

Đi đến trên bờ, thanh niên đứng ở ven hồ nước, nhìn ảnh ngược khuôn mặt của hắn bên trong mặt nước hồ suốt trong.

Vẫn tuần tú ôn nhã như cũ, nhưng đôi mắt lại là màu đỏ quỷ dị.

Thanh niên chậm rãi đưa tay xoa mắt của mình, vẻ mặt khó lường, hắn nhập ma. (Miêu: Chúc mừng anh Duệ hơơ3)

Nghĩ khi mình tu luyện, trong lòng vương bận An An, trong hoảng hốt giống như nhìn thấy An An bị người đẩy về phía quái vật, sau đó, An An bị đám quái vật chết tiệt đó xé rách cắn nuốt ... Hắn không biết cảnh tượng này là thật là giả, nhưng cho dù là giả, trong nháy mắt đó, trong lòng của hắn cũng đau lòng phần nộ đến cực điểm. Sau đó, hắn liền loạn, trong nháy mắt linh lực đột nhiên bùng phát, như sóng thần mãnh liệt ập đến, gần như không thể khống chế. Dưới tình thế cấp bách, hắn rõ ràng trực tiếp tiến giai, cứ như vậy, hắn liền tục tiến ba giai!

Thiên cơ bí quyết rốt cuộc phá đặng cấp cao nhất!

Nhưng đồng thời dường như hắn cũng nhập ma.

Thanh niên nhíu mày vuốt mắt mình, mắt như vậy nếu đi ra ngoài, khẳng định sẽ làm An An lo lắng.

Thanh niên nhìn chằm chằm ảnh ngược trong hồ nước, chậm rãi, mắt thanh niên rút đi đỏ sậm quỷ dị, dần dần khôi phục tối đen.

Lúc này thanh niên mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa lòng mỉm cười với ảnh ngược của mình, thanh niên nghĩ, An An lúc này khẳng định đang lo lắng.

Vì thế, thanh niên mang theo nụ cười ôn nhu, xoay người ra khỏi không gian!

67. Chương 67: Thảm Đại Nhân Đánh Chuột

Thảm An nhìn chằm chằm con vật to bằng con mèo trước mắt —— trông mắt đỏ, răng nanh thật dài, gặm tảng đá tạo ra tiếng vang làm người ta nổi da gà, còn có cái bụng trong suốt có thể nhìn thấy rõ ràng con sâu (giun??) bên trong —— nôn!

—— đây thật sự là con chuột sao?! Đại gia mày!! Biến thành như vậy đừng đi ra ngoài dọa người được không!

Thảm An thiếu chút nữa muốn nôn!

Thẩm An không nôn, hai người hậu cần đi theo phía sau lại không thể chịu đựng được ghé vào một bên ọc nôn ra.

Thẩm An chịu đựng vị chua sôi trào trong dạ dày, chậm rãi lui về phía sau một bước, vừa thấp giọng mở miệng, vừa đưa tay chậm rãi vẽ nửa vòng tròn, “Tĩnh táo một chút!”

Nhưng không đợi Thẩm An vẽ xong kết giới, con chuột xấu xí kia đã dữ tợn lao về phía bọn họ.

Sắc mặt Thẩm An trầm xuống, tay phải vung lên, một cột nước bỗng xuất hiện, con chuột còn chưa tới gần người, đã bị cột nước của Thẩm An trực tiếp đánh văng! Hai người hậu cần đi theo Thẩm An cũng nhanh chóng một người xuất thổ dị năng, dựng tường đất, một người xuất hỏa cầu, nện vào con chuột. Thẩm An nhân cơ hội lập kết giới, kết giới hoàn thành liền xoay người nói, “Hai người vào sơn động trước!”

Hai người hậu cần vội gật đầu, sắc mặt cũng bởi vì nôn mửa mà trắng bệch, nhưng không dám trì hoãn, liền vọt vào sơn động phía sau!

Thẩm An thấy hai người vào sơn động, quay đầu nhìn về phía con chuột bị tường đất ngăn chặn, con chuột giống như đã phát cuồng không ngừng nhe răng hung ác kêu.

Mà theo con chuột kêu to, dần dần, một con chuột, hai con chuột, tam con chuột, xuất hiện bốn phía xung quanh tường đất.

Sắc mặt Thẩm An tối tăm.

Khi họ bắt đầu tìm bọn chuột, chuẩn bị một trận đánh chuột oanh oanh liệt liệt, những con chuột chạy ra, chúng đột nhiên từ dưới đất chui lên, phát cuồng công kích tới bọn họ!

May mắn, bảo bảo nhắc nhở sớm, bọn họ có phòng bị, nhưng dưới tình huống như vậy, trong đoàn đội vẫn có không ít người bị thương! Mà phiền toái nhất chính là những con chuột này tùy thời đều có khả năng xông ra từ dưới chân!

Các chiến sĩ thổ dị năng trong đoàn đội gia cố mặt đất, Từ Trường Thiên cùng một chiến sĩ kim dị năng dùng kim loại tăng thêm một tầng, nhưng dị năng sử dụng có hạn chế, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể gia cố mặt đất của một sơn động, hiện tại, mọi người đều đã tập trung ở trong một cái sơn động!

Mà những con chuột chết tiệt này còn chưa từ bỏ ý định liều mạng đào đất cắn xé, muốn từ địa phương khác tiến vào sơn động bọn họ!

Chu Vũ và Dương Sở Thuần cùng ba người khác đã bắt đầu tiêu diệt con chuột từ bên ngoài, nhưng số lượng con chuột thật sự rất nhiều, người của bọn họ lại thật sự quá ít. Cho dù có dị năng, nhưng dị năng không phải vô hạn, Chu Vũ quyết định thật nhanh, rút lui, hiện tại ở trong sơn động cùng Từ Trường Thiên thương lượng đối sách!

Thẩm An liền cùng hai người khác tập trung canh giữ cửa sơn động, cũng thử từng bước đánh ra phía ngoài! Nếu bọn họ bị bọn chuột biến dị này làm cho chỉ có thể cố thủ trong sơn động, vậy bọn họ liền xong đời!

Sơn động hiện tại bọn họ đang ở cũng không có nhiều lương thực, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì ba ngày mà thôi!

Thẩm An nhìn tường đất rốt cuộc bị những con chuột đẩy ngã, ánh mắt lạnh lùng, đưa tay một bên tăng mạnh kết giới, một bên đồng thời bắn ra thủy tiễn!

Nhưng lúc này, đột nhiên đất dưới chân Thẩm An chuyển động, Thẩm An lập tức nhảy lên xoay người về phía sau, đồng thời rút mã tấu! Một phát sắc bén cắt cổ, con chuột thật vất vả từ dưới nền đất chui ra lao tới Thẩm An liền bị nhát dao sắc bén cắt cổ mất mạng! Thẩm An sau khi một phát cắt cổ liền lập tức đổi mặt đất bắn ra thủy tiễn, đồng thời, một đồng bùn đất đột nhiên toát ra, bịt kín cái hang con chuột biến dị vừa chui ra!

Thẩm An quay đầu, chỉ thấy Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ cùng Tống Bình, một chiến sĩ thổ dị năng khác đi ra.

“Tiểu An đệ đệ, cậu không sao chứ?” Dương Sở Thuần bước dài tiến lên, nhìn Thẩm An từ trên xuống dưới.

Thẩm An lắc đầu, “Tôi không sao.”

Ánh mắt Ngải Hiểu Sơ lóe lóe nhìn Thẩm An, “Tiểu An đệ đệ, nhìn đoán không ra nha! Cậu mạnh hơn lão Điền lão Hứa nhiều! Hai tên ngu ngốc đó, vừa nhìn thấy con chuột ghê tởm đó liền nôn ra mặt xanh!”

Thẩm An ha hả cười gượng, hẳn có thể nói thật ra đều là đang cường chống không? Đám chuột này thật sự là quá ghê tởm a!

“Bất quá, Thẩm An đệ đệ, thật sự may mà có cậu, nếu không phải cậu nghe được tiếng động dưới đất, chỉ sợ chúng ta đều phải chết ở trong này.” Tống Bình đột nhiên mở miệng nói.

Thẩm An sững sốt, lập tức ngại ngùng mỉm cười, “A, đó là tôi vừa vịn đứng ở trên đầu con chuột a...”

“Hắc hắc, đó cũng là may mắn! Thẩm An đệ đệ, may mắn cũng là một loại bản lĩnh a!” Ngải Hiểu Sơ vỗ vai Thẩm An nói.

Tống Bình cười cười, chỉ nhìn Thẩm An một cái, liền quay đầu bắt đầu gia cố ba thước mặt đất xung quanh sơn động chỗ bọn họ đang đứng. Thẩm An nhìn bóng dáng Tống Bình một cái, rồi cùng Dương Sở Thuần phóng ra thủy tiễn, bắn chết con chuột!

Vừa rồi hẳn đều không phải may mắn, lắng nghe vụn vặt của hắn hình như đã tiến giai, hiện tại đã có thể nghe thấy động tĩnh dưới đất. Hẳn nghe thấy, lúc này dưới mặt đất đại khái có ba mươi bốn mươi con chuột còn đang điên cuồng va chạm, muốn từ dưới mặt đất công kích bọn họ!

Nhưng Thẩm An cũng không nói ra. Đầu tiên, lúc này nói ra chuyện này, sẽ chỉ làm đoàn đội thêm bất an, càng thêm bối rối, thứ hai, hẳn nhớ rõ Anh hai nói, không được bại lộ dị năng!

Mà hiện tại, gia cố mặt đất, những con chuột lại đào bởi những chỗ yếu khác, chỉ sợ không cầm cự được!

Hiện tại, nên làm cái gì bây giờ? Dời đi sao?

Bên ngoài tuyết lớn gió cuốn, còn có địch nhân không biết đang ẩn nấp! Bọn họ có thể dời đi nơi nào đây?

“Cẩn thận!! Tiểu ngải cứu!” Dương Sở Thuần đột nhiên la hoảng lên.

Thẩm An quay đầu, chỉ thấy một con chuột từ mặt đất Tống Bình chưa kịp gia cố xông vọt ra, Thẩm An biến sắc, vừa bắn ra thủy tiễn, vừa vọt tới, lúc này, người cách Ngải Hiểu Sơ gần nhất chính là hắn!

Vì thế, khi Thẩm An tiến lên, đao gió Ngải Hiểu Sơ phóng ra cùng thủy tiễn của Thẩm An trong nháy mắt bắn chết con chuột! Nhưng Thẩm An lại vẫn như cũ vọt tới, một phen đẩy Ngải Hiểu Sơ ra!

—— bởi vì Thẩm An biết, trong hang con chuột vừa lao ra còn có hai con chuột khác!

Ngải Hiểu Sơ vừa mới nhẹ nhàng thở ra, đã bị Thẩm An đột nhiên đẩy ra, vẫn còn mờ mịt, chỉ thấy lại có hai con chuột đánh về phía Thẩm An. Mà lúc này Thẩm An chỉ kịp dựng tường nước cho bản thân, nhưng con chuột đánh vào mạnh đến phá tan tường nước!

Ngải Hiểu Sơ cùng Dương Sở Thuần Tống Bình hoảng sợ! —— “Thẩm An ~!!!”

Ngay trong nháy mắt, đột nhiên sương mù màu tím toát ra bao vây hai con chuột, Thẩm An bởi vì dựng tường nước mà lao đảo lui về phía sau cũng bị người đột nhiên xuất hiện ôm lấy.

Dương Sở Thuần trừng lớn mắt, lập tức kinh hãi hét lớn, “Là Thẩm đại nhân! Là Thẩm đại nhân trở lại! Thẩm đại nhân trở lại!”

Trong nháy mắt bị ôm, Thẩm An liền triệt để thả lỏng, loại khí tức quen thuộc an tâm này, ôm áp gắt gao ấm áp như vậy, trừ bỏ Anh hai còn có thể là ai?

Người ôm Thẩm An, cũng chính là Thẩm Duệ, cúi đầu nhìn Thẩm An trong ngực đang cười nhẹ nhàng thoải mái, khóe miệng Thẩm Duệ cũng không khỏi cong cong, đưa tay đóng băng mặt đất, tay đồng thời kháp khởi bí quyết, lần thứ hai tăng mạnh kết giới mà Thẩm An đã dựng lên.

Nghe thấy được tiếng kêu to bên ngoài, mấy người Chu Vũ lao tới cũng nhìn thấy Thẩm Duệ, đều nhẹ nhàng thở ra, thần sắc trầm trọng trên mặt rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

“Tiểu Duệ, cuối cùng con cũng trở lại.” cha Thẩm lướt qua mọi người, đi lên phía trước, trong lòng thả lỏng, ai, bất quá cũng mới ba ngày mà thôi. Nhưng cảm giác như đã lâu rồi.

Cha Thẩm đánh giá Thẩm Duệ từ trên xuống dưới, uhm, con trai lớn của ông giống như càng đẹp trai hơn chút, khí tràng cũng cường đại hơn một ít, nụ cười trên mặt cũng giống như càng khó có thể nắm lấy một ít...

“Ba, con trở về.” Thẩm Duệ nhẹ giọng nói xong, cúi đầu nhìn về phía Thẩm An, đôi mắt nhu hòa, “An An, anh đã trở về.”

Thẩm An vào lúc này trước mắt bao người, hậu tri hậu giác có chút bất an, đặc biệt ngay tại trước mặt ba, mà mẹ còn có chị Thẩm Uyển đều đứng cách đó không xa nhìn bọn họ, Thẩm An lắp bắp mở miệng, “Anh hai, em có chút mệt, em đi trước nghỉ ngơi.”

Thẩm Duệ mỉm cười, buông lỏng tay đang ôm Thẩm An, đưa tay sờ sờ đầu Thẩm An, “Ừ, em nghỉ ngơi cho tốt, vừa rồi em sử dụng không ít lực lượng, hiện tại cũng không thích hợp tham gia tác chiến.”

Thẩm An cúi đầu ừ một tiếng, liền chạy về phía mẹ Thẩm cùng Thẩm Uyển.

Thẩm Duệ nhìn theo Thẩm An bỏ chạy, quay đầu nhìn Chu Vũ, chỉ vào đám chuột nhảy nhót điên cuồng bên ngoài kết giới, “Xảy ra chuyện gì?”

Chu Vũ nhíu mày, đối với những con chuột ghê tởm này, hẳn thật sự không chịu nổi, hẳn vừa ngắn gọn nói xong, vừa cùng Từ Trường Thiên phân tích tình huống đoàn đội hiện tại.

“Tôi đã đến bên ngoài xem qua, đại tuyết phong thiên! Nông trang phía dưới cũng đã bị tuyết áp sập.” Nói đến chỗ này, Chu Vũ dừng một chút, đối với lúc trước quyết định Thẩm Duệ kiên quyết muốn dọn vào sơn động lần thứ hai cảm thấy thật sự là anh minh —— nếu như không có đám chuột chết tiệt này thì tốt rồi!

Thẩm Duệ nghe, khẽ gật đầu, nhìn sang Lưu Khiết, hỏi, “Ngô Thiên Hà có bị đám chuột ăn không?”

Lưu Khiết đầu tiên là sửng sốt, lập tức đẩy kính mắt, lãnh đạm nói, “Đại khái là con chuột cũng hiểu được thịt hẳn không thể ăn, hiện tại hẳn còn nguyên vẹn.”

Thẩm Duệ nhướng mày, là sao? Nghe khẩu khí Lưu Khiết, có vẻ Ngô Thiên Hà còn trong đoàn đội?

Hắn cho rằng, sau khi anh em Tống Húc Dương chết Ngô Thiên Hà sẽ nhanh chóng lẩn trốn, đừng nói cho hắn, Ngô Thiên Hà cùng chuyện Tống Húc Dương không quan hệ! Ha! Ai tin a!

Nhưng hiện tại, Ngô Thiên Hà chẳng những còn ở đây, còn sống, sống rất tốt ... Uhm, đáng giá cân nhắc cân nhắc.

Nhưng không phải hiện tại.

“Chúng ta phải ở trong này đến khi tuyết ngừng, mặt trời đi ra mới thôi.” Thẩm Duệ mở miệng nói.

Chu Vũ Từ Trường Thiên đều gật đầu, không sai, từ sau khi phát hiện con chuột, bọn họ liền luôn luôn phân tích rồi đi hay không, nhưng hiện tại tình huống bên ngoài cũng không lạc quan! Bọn họ có dị năng thì không sao, nhưng còn những người khác? Đặc biệt là người già phụ nữ và trẻ em?

“Cho nên, tiếp tục đập chuột đi.” Thẩm Duệ nói xong, liền thần nhiên xoa người, vừa ôn hòa cười nói, “Cũng đúng lúc tôi mới vừa xuất quan, ờ, lão Chu, lão Từ, lão Lưu, theo giúp tôi đi đập chuột đi.”

“Thẩm đại nhân! Thẩm đại nhân!” Đột nhiên giọng Dương Sở Thuần vội vàng vang lên.

Thẩm Duệ quay đầu, Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ cùng với Tống Bình ánh mắt sáng lên nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ cười tủm tỉm mở miệng, “A? Tiểu Dương Tử có việc gì sao?”

“Thẩm đại nhân, chúng tôi có thể vậy xem không?” Dương Sở Thuần ánh mắt sáng long lanh.

“Anh hai, em cũng muốn vậy xem.” Sau đó, giọng Thẩm An vang lên.

Thẩm Duệ lập tức quay đầu, nhìn Thẩm An đang đi tới gần. Khóe miệng Thẩm Duệ cười càng sâu, tiến lên một bước, không hề kiêng dè kéo Thẩm An lại gần, suy xét An An của hắn da mặt mỏng, Thẩm Duệ chỉ lấy tay nắm tay Thẩm An, đồng thời cúi đầu để sát vào tai Thẩm An, ôn nhu nói, “An An muốn vậy xem, đương nhiên có thể, nhưng em không thể lại dùng dị năng.”

Vốn hắn nghĩ tạm thời tránh đi, nhưng nhìn Anh hai cùng anh Chu Vũ nói chuyện, liền nhịn không được lại đến gần rồi. Khi hắn nghe được Anh hai muốn đi đập chuột, hắn liền nhịn không được lên tiếng. Hắn cảm giác được Anh hai mạnh hơn. Hắn rất tò mò, hiện tại Anh hai mạnh tới trình độ nào? Vì thế, hắn quyết định muốn vậy xem.

Nhưng mà ... sắc mặt Thẩm An hồng hồng gật đầu, nói chuyện thân mật không hề dè dặt như vậy... Hơ, vì sao hắn cảm thấy Anh hai sau khi bế quan giống như càng thêm không kiêng dè gì rồi??

68. Chương 68: Thẩm Đại Nhân Trở Về (1)

Vì thế đoàn người bắt đầu đi ra ngoài kết giới, chuẩn bị thưởng thức Thẩm đại nhân xuất quan thể hiện!

Thẩm đại nhân dắt tay Thẩm An, dẫn đầu đi ra khỏi kết giới, sau đó, ngay khi đàn chuột dữ tợn lao thẳng tới bọn họ, theo Dương Sở Thuần phỏng đoán đều là những con chuột đáng thương vài ngày chưa ăn cơm, khi sắp bổ nhào vào trước mặt Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân nhẹ tay vung lên trên không trung. Ngay sau đó khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đám chuột kia đã bùm một tiếng, lại bùm một tiếng, lại bùm một tiếng nữa ...

Liên tục mười mấy tiếng nổ qua đi, mọi người nhìn kĩ lại, nháy mắt cứng đờ người.

Nơi đó ... một bãi máu loang... Là bọn chuột biến dị????

A, thật là lợi hại!!!

Không đợi mọi người cảm khái xong, chỉ thấy tay Thẩm Duệ tại giữa không trung liên tục làm hai động tác, động tác cuối cùng vung thật mạnh ——

Ầm một tiếng!

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân run lên, cúi đầu vừa thấy, mặt đất dao động giống như sóng nước, cuối cùng, cứ như vậy dần dần bình tĩnh?!

Mọi người nghi hoặc nhìn nhau, hơ, Thẩm đại nhân làm cái gì vậy?

Mọi người không biết, nhưng Thẩm An lại biết, ngay vừa rồi, âm thanh chít chít vẫn luôn chui vào lỗ tai hắn đột nhiên đều biến mất!

Thẩm An kinh dị ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, Anh hai đã diệt hết bọn chuột dưới mặt đất?!

Thẩm Duệ cảm giác được ánh mắt kinh dị của Thẩm An, liền cúi đầu, cười sủng nịnh với Thẩm An, mở to mắt nhìn.

“Thẩm đại nhân, vừa rồi xảy ra chuyện gì a?” Dương Sở Thuần nhịn không được mở miệng hỏi đầu tiên.

Thẩm Duệ vừa phát tay một lần nữa dựng lên kết giới, vừa quay đầu cười thân thiết với Dương Sở Thuần, “Tiểu Dương Tử rất muốn biết?”

Dương Sở Thuần vội vàng gật đầu, rót cuộc Thẩm đại nhân làm cái gì dưới mặt đất? A, dưới mặt đất? Đúng rồi! Dưới đó có chuột?!

“Được rồi, Sở Thuần, cậu cùng An An đi trước đi.” Chu Vũ lúc này mở miệng, đánh gãy Thẩm Duệ đang muốn trả lời.

Thẩm Duệ mỉm cười, cúi đầu nói với Thẩm An, “An An, em đi về trước.”

Thẩm An gật đầu, biết Chu Vũ đại khái là có chuyện quan trọng nói với Anh hai, liền chủ động buông lỏng tay, xoay người cùng mấy người Dương Sở Thuần vào sơn động.

Thẩm Duệ đưa tay làm kết giới, như vậy, hẳn cùng mấy người Chu Vũ nói chuyện sẽ không bị người ngoài nghe thấy được.

“Nói chính sự trước, mấy quyển này trước cầm nhìn xem.” Thẩm Duệ lấy từ trong hư không ra ba quyển sách, phân biệt đưa cho Lưu Khiết, Chu Vũ, Từ Trường Thiên.

Mấy người Chu Vũ tiếp nhận, là sổ chép tay, sổ tay bìa da màu đen phổ thông.

“Trước đừng xem, hãy nghe tôi nói.” Thẩm Duệ thấy Từ Trường Thiên muốn mở ra, liền đưa tay ngăn lại, ngữ khí rất là nghiêm túc mở miệng, “Lúc còn ở căn cứ, thứ tôi đã cho các cậu nếu đã luyện xong, như vậy, có thể suy nghĩ nhìn xem bản này.” Dừng một chút, Thẩm Duệ tiếp tục nó, “Sở dĩ phải suy nghĩ, là bởi vì bản này không chỉ là võ thuật phổ thông, mà nó là bí pháp tu luyện, nó có thể giúp cho các cậu trở nên rất mạnh, nhưng, cũng có khả năng nó sẽ làm các cậu tẩu hỏa nhập ma.”

Dứt lời, vẻ mặt của Thẩm Duệ ngưng trọng, “Tôi hạ một cấm chế trên nó, một khi các cậu mở nó ra, nhất định phải xem hết nó, nếu không một ngày sau nó sẽ biến mất, mà nếu trong vòng 3 ngày không có mở nó ra, nó cũng sẽ tự động biến mất.”

Mấy người Chu Vũ ngẩn ra, lập tức nhìn về phía Thẩm Duệ, có thể làm cho bọn họ mạnh hơn, mà cái gọi là mạnh hơn ... là giống như Thẩm Duệ?

Chu Vũ hỏi thẳng, “Chúng tôi sẽ trở nên giống anh?”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Nói chính xác, sẽ giống như tôi và An An.” Nhưng có mạnh bằng hắn và An An hay không? A, vậy không nhất định.

Chu Vũ xiết chặt quyển sổ, trầm giọng nói, “Hiểu được.”

Từ Trường Thiên cũng xiết chặt quyển sổ trong tay, nhìn về phía Thẩm Duệ, “Có thể cho Khanh Khanh một quyển hay không?”

Thẩm Duệ lắc đầu, buông tay thực đáng tiếc nói, “Không có cách nào, hiện nay tôi chỉ có ba quyển này.”

Từ Trường Thiên thất vọng rũ mắt, Chu Vũ bên cạnh cũng có chút thất vọng rũ mắt.

Thẩm Duệ nhìn Từ Trường Thiên cùng Chu Vũ, lần thứ hai cường điệu nói, “Đừng tưởng rằng đây là thứ tốt!” Thẩm Duệ nói xong, dờ ẫn thuật trong mắt xuống, lộ ra đôi mắt màu đỏ quỷ dị của hắn, “Nhìn đã hiểu chưa, đây là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma.”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên đều ngẩn ngơ, Lưu Khiết cũng sửng sốt.

“Cho nên... Suy xét rõ ràng rồi hãy quyết định.” Thẩm Duệ trầm giọng nói.

“Anh hiện tại... Đã tẩu hỏa nhập ma?” Chu Vũ sau khi lấy lại tinh thần lập tức ngưng trọng hỏi.

“Xem như vậy đi.” Thẩm Duệ mỉm cười, tươi cười thân thiết lại lộ ra quỷ dị, “Hiện nay cũng chỉ có ánh mắt biến đổi, những thứ khác, tạm thời chưa phát hiện, bất quá, đó cũng là chuyện thứ hai muốn nói.”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên liếc nhau, có ý gì? Biểu hiện cụ thể của tẩu hỏa nhập ma còn chưa biết được?

“Nếu kế tiếp tôi làm cái gì điên cuồng không tốt, các cậu phải ngăn cản tôi.” Thẩm Duệ ngưng trọng nói.

—— mà đó cũng là một trong những nguyên nhân hắn đem bí quyết tu luyện chia sẻ cho bọn họ!

Mấy người Chu Vũ sau khi nghe xong, trong lòng đều hơi hơi trầm xuống, xem ra, chuyện tẩu hỏa nhập ma này ngay cả Thẩm đại nhân cũng không cách nào nắm chắc... Như vậy, bản tu luyện trong tay này cần phải suy nghĩ cẩn thận một chút. Nhưng trải qua chuyện Tổng Húc Dương, còn có bọn chuột biến dị, trở nên mạnh hơn đã là mục tiêu bức thiết của bọn họ!

Lưu Khiết trầm mặc cất quyển sổ vào bao tài liệu tùy thân của hắn, ngừng đầu nói với Thẩm Duệ, “Lão Đại, cảm ơn.”

Thẩm An vào sơn động, mẹ Thẩm cùng cha Thẩm liền ngoắc hẳn, “An An, lại đây!”

Thẩm An liền đi tới, Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ cũng thí diên thí diên theo đi qua.

Mẹ Thẩm vừa thấy Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ, liền cười rộ lên, hiện tại tâm tình mẹ Thẩm rất tốt, con trai lớn bình an trở về, vấn đề bọn chuột khẳng định không cần lo lắng.

“Đến đến đến, đây là nguyên liệu nấu cơm hôm nay còn dư làm ra món mới, thử xem.” mẹ Thẩm cười tùm tùm đem món ăn mới hôm nay nàng làm ra phân biệt gấp vào trong chén đưa cho Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ.

Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ hai mắt sáng lên tiếp nhận, oa! Hôm nay vận khí không tồi a, bình thường khi hậu cần làm ra thức ăn mới, giống nhau đều là người của hậu cần tự ném thử, không nghĩ tới hôm nay bọn họ đi theo Thẩm An đệ đệ lại đây, liền gặp ngay lúc hậu cần làm ra món mới!

Dương Sở Thuần vừa cắn, vừa hạnh phúc trong lòng nước miếng chảy ròng, ăn ngon a. Thẩm đại nhân xuất quan, con chuột đáng ghét cũng đã biến mất, thật sự là rất tốt đẹp!

Mà lúc này, khi biết Thẩm đại nhân xuất quan trở về, mà còn thuận tay giải quyết lũ chuột, người trong sơn động đều hoan hô lên!

Nam nhân đầu đỉnh cao to nằm trong sơn động sâu nhất đang tiếp nhận trị liệu của giáo sư Phương Bình hơi hơi mở mắt, Thẩm Duệ... trở lại?

“Như vậy, Ngô Thiên Hà là xảy ra chuyện gì?” Thẩm Duệ hỏi.

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên đều nhìn về phía Lưu Khiết, Lưu Khiết ánh mắt yên tĩnh theo thói quen đẩy kính mắt, lên tiếng, “Khi tổ chức dời đi, chúng ta bị bọn chuột công kích, anh Chu Vũ cùng những người khác ra bên ngoài dò đường, người của chúng ta không đủ, ứng phó không đắc lực, chúng ta bị công kích, Ngô Thiên Hà dẫn người lại đây, trong quá trình cứu trợ chúng ta, Ngô Thiên Hà giúp tôi chặn công kích trí mạng.”

Thẩm Duệ vừa nghe, khóe miệng gợi lên nụ cười, ý vị sâu sa nhìn Lưu Khiết, “Hắn quả nhiên vẫn là Ngô Thiên Hà lúc trước.”

Lưu Khiết trầm mặc, Ngô Thiên Hà lúc trước? Hắn lại không phải Lưu Khiết lúc trước.

Thẩm Duệ nói tới đây thấy Lưu Khiết trầm mặc cũng không nói nhiều hơn, chỉ thần nhiên nói, “Nhưng, dù vậy, lão Lưu, cậu nên biết, nếu hắn làm bất cứ điều gì nguy hiểm cho đoàn đội chúng ta ...”

“Tôi sẽ lập tức loại bỏ hắn!” Lưu Khiết mở miệng thật bình tĩnh nói.

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, liền đưa tay hủy bỏ kết giới, xoay người đi tới sơn động.

Khi Thẩm Duệ đi vào sơn động trong nháy mắt, đã có người kích động hô lên —— “Thẩm đại nhân!”

“Là Thẩm đại nhân!”

“Thẩm đại nhân uy vũ!”

“Thẩm đại nhân! Những con chuột chết tiệt đó đều tiêu diệt hết rồi sao?”

...

Thẩm An đứng ở bên cạnh cha Thẩm, nhìn cách đó không xa những người khác trong đoàn đội vây quanh Anh hai Thẩm Duệ, vẻ mặt đều là kích động và sùng kính, khóe miệng Thẩm An không khỏi cong lên, quả nhiên, Anh hai là lợi hại nhất! Tất cả mọi người tín nhiệm sùng bái Anh hai như vậy.

Cha Thẩm mỉm cười nhìn, khóe mắt thoáng nhìn Thẩm An cười, nghĩ nghĩ, thấp giọng nói, “An An, con cũng rất lợi hại.”

Thẩm An đầu tiên là ngẩn ra, lập tức mỉm cười, “Cám ơn ba, con sẽ cố gắng!”

Cha Thẩm cười ha hả, đưa tay sờ sờ đầu Thẩm An, “An An, ý của ba là, lần này không có Anh hai con ở đây, con biểu hiện rất tốt, ba rất cao hứng.”

Thẩm An ngẩn ngơ, nhìn cha Thẩm, đây là... Trong trí nhớ, lần đầu tiên ba khen ngợi hẳn thẳng ra như vậy, nói hẳn làm được rất tốt ...

Thẩm An lấy lại tinh thần, khước miệng tươi cười rạng rỡ.

Thẩm Duệ ôn hòa cười trấn an mọi người, đi về phía người nào đó nằm trong góc phòng sơn động không thể nhúc nhích.

“Thương thế như thế nào?” Thẩm Duệ hỏi Bạch Cảnh Khanh ngồi trên xe lăn đang ghi chép số liệu.

Bạch Cảnh Khanh ngẩng đầu đáp, “Bị thương ở phụ cận trái tim, vận khí hẳn tốt, nếu lệch lạc một chút, cho dù ta cùng lão sư cũng cứu không được hẳn.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, nhìn về phía người nào đó đã mở to mắt —— Ngô Thiên Hà.

“Anh phải biết tôi không phải đến thăm anh.” Thẩm Duệ nói xong, ngữ khí nhàn nhạt, ánh mắt yên tĩnh có chút khó lường.

Ngô Thiên Hà nhìn Thẩm Duệ, giọng nói có chút khàn khàn, “Tổng Húc Dương và Tổng Tiêu Tiêu là nghe người sai khiến, chuyện này khi Tổng Húc Dương đột nhiên làm phản tôi mới biết được.”

“Anh phải biết, tôi sẽ không lưu lại bất luận uy hiếp gì.” Thẩm Duệ nói xong, ngữ khí rất nhẹ, mà trong tay đã bắt đầu ngưng tụ sương mù màu tím đen.

Bạch Cảnh Khanh liếc mắt nhìn sương mù màu tím đen phẳng phất như có linh hồn trong tay Thẩm Duệ, làm như không có việc gì khép quyển sổ ghi chép số liệu trong tay, đồng thời, Bạch Cảnh Khanh cũng phát hiện, nhìn về người đứng phía sau Thẩm Duệ cách đó không xa —— Lưu Khiết.

Về mặt Lưu Khiết thật bình thản, giống như vừa mới đứng ở nơi đó, nhưng Bạch Cảnh Khanh nhìn tay Lưu Khiết, tay nắm chặt đến như vậy là khấn trương đến mức nào?

“Tôi biết... Nhưng cậu hẳn là rõ ràng, có em ấy ở trong này, tôi tuyệt đối sẽ không ra tay.” giọng Ngô Thiên Hà có chút mỏng manh, nhưng hàm ý trong giọng lại cực kỳ kiên định.

Thẩm Duệ nhìn chằm chằm Ngô Thiên Hà, sương mù màu tím đen trong tay cũng không tán đi, “Chắc anh cũng biết người sai khiến Tổng Húc Dương cùng Tổng Tiêu Tiêu là ai?”

Ngô Thiên Hà hơi hơi nhắm nghiền hai mắt, một lúc lâu, mới khàn khàn mở miệng, “Là cha của ta ...”

Thẩm Duệ hơi hơi nhướng mày, Ngô Chính?

Bạch Cảnh Khanh sửng sốt, cha của Ngô Thiên Hà?

Thẩm Duệ đi tới, liền thấy Thẩm An nhếch miệng cười vui vẻ, đưa tay xoa đầu Thẩm An, cười hỏi, “An An có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Thẩm An ha hả cười ngây ngô, “Không a.”

Khước miệng Thẩm Duệ cong cong, rất là tự nhiên nắm lấy tay Thẩm An, nói với cha Thẩm, “Ba, con cùng An An đi tuần tra.”

Ánh mắt cha Thẩm ra vẻ vô ý nhìn Thẩm Duệ nắm tay Thẩm An, lên tiếng, “Chú ý an toàn.”

“Vâng.”

69. Chương 69: Đại Tuyệt Đổng Băng Kì (1)

Thẩm Duệ trả lời xong, liền dắt Thẩm An ra khỏi sơn động.

Lúc này bên ngoài sơn động vẫn còn kết giới, nhưng đối với Thẩm Duệ và Thẩm An mà nói, kết giới vốn là do hai người bọn họ thiết lập, bởi vậy, xuyên qua kết giới như vào chỗ không người.

Vượt qua kết giới, Thẩm Duệ liền nắm tay Thẩm An đi vào một chỗ trong sơn động, sau đó ôm chặt lấy Thẩm An. Không đợi Thẩm An lấy lại tinh thần liền cúi đầu hôn Thẩm An, nụ hôn cực kỳ triền miên ôn nhu. Một nụ hôn vừa xong, Thẩm An thiếu chút nữa ngất đi. Thẩm Duệ ôm Thẩm An, tinh tế hôn nhẹ trên gương mặt Thẩm An. Thẩm An mơ mơ màng màng dựa vào Thẩm Duệ, Thẩm Duệ thấy bộ dáng Thẩm An mơ hồ, không khỏi cười khê, lần thứ hai hôn hôn trán Thẩm An, nói nhỏ, “An An có nhớ anh không?”

Thẩm An mơ mơ màng màng gật đầu, có a, đương nhiên là có nhớ Anh hai, nhưng nhiều nhất vẫn là lo lắng. Không biết Anh hai ở trong không gian thế nào? Hẳn lại không dám tùy ý đi vào, không biết Anh hai rốt cuộc có sao không?

Thẩm Duệ nghe, khóe miệng gợi lên nụ cười sung sướng, trán dán vào trán Thẩm An, đôi mắt tối đen tràn đầy ôn nhu cùng sung sướng sâu thẳm.

Thẩm An dần dần lấy lại tinh thần, nhìn đôi mắt sâu thẳm nhu hòa gần ngay trước mắt, Thẩm An đỏ mặt, thấp giọng nói, “Anh, lần này anh bế quan thật sự không có việc gì sao?”

Thẩm Duệ hơi hơi rút ra khoảng cách giữa hai người, ôm lấy Thẩm An, để Thẩm An dựa vào chính mình, giọng nói còn có chút khàn khàn sau nụ hôn nồng nhiệt, nhưng ngữ khí vẫn ôn nhu và mang theo sung sướng như cũ, “Anh hai đã không có việc gì, không phải An An đã thấy được sao? Anh hai mạnh hơn.”

Đúng vậy, Anh hai mạnh hơn. Thẩm An gật đầu đồng ý, nhưng mà ——

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, là ảo giác của hắn sao? Tại sao hắn lại cảm thấy Anh hai giống như có chút không đúng... hình như thô bạo hơn chút?

Thẩm An có chút hoang mang, nhìn Thẩm Duệ, thấp giọng nói, “Anh trở nên rất mạnh, nhưng giống như có chút không quá đúng.” Thẩm An lời thật nói xong.

Đôi mắt Thẩm Duệ hơi hơi chột lóe, trên mặt lại không động thanh sắc cười khê, “Không đúng chỗ nào?” Hối xong, lại cố ý để sát vào, mỉm cười ái muội, “Chính là trở nên đẹp trai hơn trước kia?”

Thẩm An , nhin không được hơi hơi tránh đi Thẩm Duệ tới gần thấp giọng lẩm bẩm, “Anh hai, da mặt anh càng ngày càng dày.”

Thẩm Duệ khê mỉm cười, trong lòng lại trầm xuống, An An phát hiện? Bất quá, hắn sẽ không chế tốt. Tuyệt đối sẽ không để cho mình biến hóa thương tổn đến An An!

“Đúng rồi, anh, chúng ta phải tiếp tục ngốc ở trong này?” Thẩm An dời đề tài đi chỗ khác hỏi.

“Ít nhất cũng phải đợi đến khi tuyết ngừng rơi.” Thẩm Duệ vỗ về lưng Thẩm An, khê trả lời.

“A... vậy còn Ngô Thiên Hà?” Thẩm An ghé vào bả vai Thẩm Duệ hỏi, hơi thở của Anh hai ấm áp lại trầm ổn, làm hắn cảm thấy an tâm.

“Hắn còn sống.” Thẩm Duệ nheo mắt, nghĩ trước đó từ Ngô Thiên Hà lấy được một đáp án —— Ngô Chính. Người kia nếu thật sự là người đứng sau anh em Tống Húc Dương, vậy có chút phiền phức.

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ. Hiện tại Anh hai bình an vô sự, trong lòng Thẩm An đối với Ngô Thiên Hà chán ghét cũng dần dần tán đi, nhưng vẫn không có hảo cảm. Mà lúc này nghe Thẩm Duệ nói, Thẩm An cân nhắc trong lòng, hay là trong chuyện Ngô Thiên Hà này còn có huyền cơ khác?

“Anh, xảy ra chuyện gì a?” Thẩm An nghi hoặc hỏi.

Vì thế, Thẩm Duệ liền đem chuyện Ngô Thiên Hà cùng với Ngô Chính chậm rãi nói cho Thẩm An nghe.

Đội Thẩm Duệ nói xong, Thẩm An gật đầu, chính xác nên giữ mạng Ngô Thiên Hà. Thẩm An lại nghĩ tới Ngô Thiên Hà nắm dây điện chịu đựng móng vuốt bị nướng chín thống khổ, hô to thổ lộ với Lưu Khiết, liền tỉnh tã kể lại một phen cho Thẩm Duệ nghe.

Đội Thẩm An vừa nói xong, Thẩm Duệ nở nụ cười, tươi cười hàm ý sâu xa.

Thẩm An nhìn Thẩm Duệ cười cao thâm như vậy, nhịn không được nắm tay áo Thẩm Duệ, hỏi, “Anh, có đúng là Ngô Thiên Hà cùng anh Lưu Khiết thật sự có một chân hay không?”

Thẩm Duệ nhướn mày, An An cũng không phải là người nhiều chuyện, còn có từ “Có một chân” này, nghe một chút, nói gì vậy? Đây chính là người nhiều chuyện mới thường nói. Quả nhiên, chơi với Dương Sở Thuần lâu, An An cũng trở nên nhiều chuyện?

Bất quá, như vậy cũng tốt, An An hoạt bát chút cũng là chuyện tốt.

“Lúc trước tại bộ đội, Ngô Thiên Hà đã từng theo đuổi Lưu Khiết, cũng bởi vì chuyện này, Lưu Khiết bị bức xuất ngũ. Sau đó cha Ngô Thiên Hà đuổi tận giết tuyệt Lưu Khiết, được anh cứu. Rồi để tránh né Ngô Thiên Hà và Ngô Chính, Lưu Khiết liền ở trong căn cứ làm công tác hậu cần, không rời đi căn cứ.” Thẩm Duệ chậm rãi nói xong.

Thẩm An nghe xong, ánh mắt tỏa sáng, oa a, thật bị Dương Sở Thuần nói trúng rồi, quả nhiên là có gian tình a!

Thẩm Duệ thấy ánh mắt Thẩm An sáng lấp lánh, không khỏi bật cười, đưa tay xoa xoa đầu Thẩm An, sủng nịnh cười nói, “Việc này cũng đừng nhắc tới cho người thứ hai nghe, Lưu Khiết phiền nhất chính là có người nhắc tới chuyện này việc.”

—— nói đến, Lưu Khiết cũng vô tội, trăm phần trăm thẳng nam, lại không ngờ trên chộc sát tinh Ngô Thiên Hà này. Năm đó vốn là có thể lên chức, lại bởi vì Ngô Thiên Hà bị bức xuất ngũ. Hiện giờ mặt thế, Ngô Thiên Hà lại oan hồn bất tán dây dưa.

Nhìn tư thế Ngô Thiên Hà kia, tuyệt đối sẽ không buông tay, mà Ngô Chính, cái tên bảo thủ, tuyệt đối sẽ không cho phép con trai của mình làm nam nhân.

Xem ra, tương lai tuyệt đối là không ít chuyện phiền toái.

Thẩm Duệ nghĩ, đưa tay lần thứ hai ôn nhu kéo Thẩm An vào trong ngực, đôi mắt sâu thẳm tối đen xẹt qua ánh đỏ quý dị.

Trong sơn động, hậu cần đang tiến hành chỉnh lý, chờ Thẩm Duệ Thẩm đại nhân dựng tốt kết giới ở hai sơn động khác, liền rời đi.

Trong góc phòng, Ngô Thiên Hà không thể nhúc nhích đang cố di chuyển ánh mắt, si ngốc nhìn Lưu Khiết đang chỉ huy nhân viên hậu cần chỉnh lý đồ vật.

Phương Bình ngồi ở một bên gặm chân gà, trong chốc lát xem xét Lưu Khiết, trong chốc lát cúi đầu nhìn Ngô Thiên Hà, Phương Bình giáo sư bĩu môi, hừ, lại là một đôi cẩu nam nam.

Bĩu môi xong, Phương Bình lại nhịn không được giận dữ trong lòng, mn, Lưu Khiết chính là con rể tương lai thứ nhất ông nhìn trúng a! Lưu Khiết này nói không nhiều lắm, làm việc cũng nhanh nhẹn, lại ổn trọng lại có trách nhiệm, quan trọng nhất là tâm đủ kiên định a, tuyệt đối là người một yêu chính là cả đời a.

Phương Bình giáo sư vuốt cằm, trong lòng bắt đầu đánh chủ ý, không được, như thế nào cũng không thể để Ngô Thiên Hà bắt được Lưu Khiết!

Vì thế, Phương Bình gặm xong chân gà, chùi tay, ra vẻ thờ dãi mở miệng, “Ai nha, thật sự là đáng tiếc a.”

Ngô Thiên Hà vẫn như cũ ngưng mắt nhìn Lưu Khiết cách đó không xa đưa lưng về phía bọn họ, không thèm để ý tới.

Phương Bình hừ hừ trong lòng, tiếp tục thở dài mở miệng, “Tiểu Lưu này a, có năng lực lại thông minh, bộ dạng cũng tốt, tương lai cũng không biết cô nương nhà ai có cái phúc khí này a...” Hừ, cũng không tin tiểu tử người không quay đầu!

— nhưng, đáng tiếc, Ngô Thiên Hà vẫn như cũ ngưng mắt nhìn Lưu Khiết cách đó không xa đưa lưng về phía bọn họ, không thèm để ý tới.

Phương Bình có chút ngạc nhiên, ai, tiểu tử này là không nghe thấy hay là không để ý tới ông a?

Phương Bình vò vò đầu, suy xét có nên hét lớn một tiếng vào tai tiểu tử này hay không! Nhưng vào lúc này, âm thanh khàn khàn vang lên, “Em ấy là của tôi.”

Ai?

Phương Bình cúi đầu, nhìn về phía Ngô Thiên Hà ánh mắt vẫn gắt gao đi theo Lưu Khiết, chớp mắt, vừa rồi là hần nói chuyện??

Lúc này, Lưu Khiết đã bắt đầu đi ra khỏi sơn động, đợi bóng dáng Lưu Khiết biến mất tại cửa sơn động, Ngô Thiên Hà chậm rãi nhắm mắt lại, hần phải nhanh chóng khỏe lại. Khỏe lại, hần mới có thể đi theo bên cạnh Lưu Khiết.

— lần này, tuyệt đối sẽ không để Lưu Khiết chạy mất!

Đi ra khỏi sơn động Lưu Khiết cau mày, quay đầu lại nhìn sơn động một cái, tên khốn kia vẫn luôn dùng ánh mắt giống như ăn thịt người theo dõi hần, làm hại lưng hần cứng ngắc, thẳng đến ra khỏi sơn động, thoát khỏi tầm mắt kia hần mới nhẹ nhàng thở ra.

“Hắc hắc, anh Lưu Khiết, thật sự là nhiệt tình không bị cản trở a.” Đột ngột giọng nói chế nhạo vang lên.

Lưu Khiết quay đầu, chỉ thấy Dương Sở Thuần tại cửa sơn động ôm thùng nhảy mắt với hần.

Lưu Khiết lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Sở Thuần, Dương Sở Thuần bật người cười nịnh, “Anh Lưu Khiết, chỉ đùa một chút thôi.”

Lưu Khiết hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi, hần quyết định, hần phải đem một quyển tạp chí người lớn lúc trước Dương Sở Thuần gửi tại chỗ hần giao cho Chu Vũ!

Đại tuyết tiếp tục bay lả tả rơi xuống.

Đêm nay, sau khi sơn động chỉnh lý một lần nữa, bố trí tốt kết giới, đoàn đội rút cuộc cùng nhau tề tụ, ăn bát mì, năm sáu người cùng ăn một cái lẩu.

Xem như một cái chúc mừng, dưới sự đề nghị của Thẩm Duệ, sau khi bộ hậu cần chỉnh lý vật tư lương thực, rốt cục đồng ý đề nghị của Thẩm Duệ, sắp xếp một bữa lẩu tiệc tối, đương nhiên, đó cũng là bởi vì nhiệt độ càng ngày càng thấp.

Người nhà họ Thẩm đoàn tụ cùng một chỗ, ờ, còn phải thêm Cao Phi một tên mặt dày mày dạn vào.

Thẩm An vừa cố gắng nuốt thịt bò, vừa tiếp nhận đồ ăn Thẩm Duệ gấp cho, mơ hồ nói không rõ, “Anh, anh cũng ăn a.”

Thẩm Duệ mỉm cười, cúi đầu lại gấp thịt bò đến bát của cha Thẩm và mẹ Thẩm. Thẩm Uyển nhìn, há miệng thở dốc lại nhắm lại, rừ mắt, nhớ tới tai họa mình gây ra...

Nhưng bỗng nhiên trong bát hiện ra một khối thịt bò.

Thẩm Uyển bĩu môi, nhất định là Cao Phi, thật là! Đã nói với hần không cần gấp. Thẩm Uyển ngẩng đầu, lại thấy Thẩm Duệ mỉm cười nhìn nàng, Thẩm Uyển sửng sốt. Thẩm Duệ dùng chiếc đũa gõ gõ bát của Thẩm Uyển, nói rằng, “Nhanh ăn đi.”

Thẩm Uyển giật mình, ánh mắt có chút cay cay, khe khẽ lên tiếng, liền cúi đầu dùng sức ăn thịt bò.

Thẩm An nhìn một màn trước mắt này, vừa cắn thịt bò vừa xả ra nụ cười sáng lạn, khuôn mặt lại bởi vì phình miệng mà buồn cười.

Thẩm Duệ quay đầu thấy bộ dáng này của Thẩm An, nở nụ cười, đưa tay chọt chọt hai má Thẩm An, “Nha, đây là con ếch từ đâu tới?”

Bên kia, Lưu Khiết gấp thịt bò cùng đồ ăn vào chén đĩa, liền đứng dậy đi đến sơn động.

Dương Sở Thuần tinh mắt nhìn thấy, liền thần bí thấp giọng nói với Chu Vũ, “Chu đội, có tình huống!”

Đang nhai thịt bò trong nồi lẩu, Chu Vũ không quay đầu, thản nhiên mở miệng, “Đừng có nhiều chuyện.”

Dương Sở Thuần sờ sờ cái mũi, hẳn mới không có nhiều chuyện, chỉ là tò mò mà thôi. Anh Lưu Khiết thật sự cùng Ngô Thiên Hà kia có một chân đứng không???

Bên này, Lưu Khiết bưng chén đĩa đi vào sơn động, người nào đó nằm ở trên giường không thể nhúc nhích đột nhiên mở to hai mắt, sau đó ánh mắt trần trụi bốc cháy liền thẳng tắp đánh úp tới hắn.

Lưu Khiết theo bản năng dừng bước, nhưng chỉ một giây, lại mặt không đổi sắc hướng người nọ.

“Giáo sư nói, anh có thể ăn chút thịt. Nhưng không thể ăn nhiều, đây là cháo.” Lưu Khiết vừa nói, vừa đem thịt cùng đồ ăn trong chén đĩa, còn có cháo buông xuống, sau đó xoay người ngồi xuống ghế bên cạnh giường.

Đây là sơn động của tổ nghiên cứu sinh vật, trừ bỏ một đồng dụng cụ còn có một cái giường, cùng với ba cái tủ lạnh đóng băng tựa vào vách động.

70. Chương 70: Đại Tuyệt Đóng Băng Kì (2)

Sau khi ngồi xuống, Lưu Khiết liền bưng chén đĩa lên, nhìn người nào đó vẫn luôn nhiệt tình theo dõi hắn. Lưu Khiết không động thanh sắc, gấp miếng thịt đưa tới bên miệng người nào đó, người nào đó chậm rãi hé miệng, sau đó cắn thịt, nhai nuốt, nhưng trong lúc nhai nuốt ánh mắt vẫn lóe sáng nhìn chằm chằm Lưu Khiết.

Lưu Khiết bình tĩnh nhìn, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Nếu không phải những người khác, đặc biệt là tổ nghiên cứu sinh vật phụ trách trị liệu đều ôm cái lẩu không chịu rời đi, hẳn cũng sẽ không đến! Nhớ kỹ người nọ là ân nhân cứu mạng, Lưu Khiết mới không so đo ánh mắt trần trụi muốn nhai nuốt hắn của người này.

“Em ăn chưa?” Nhai nuốt miếng thịt xong, người nào đó, cũng chính là Ngô Thiên Hà ngáp ngừng mở miệng hỏi.

Lưu Khiết trả lời lạnh nhạt, “Rồi”

Ngô Thiên Hà nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lưu Khiết, không để bụng, nếu là có một ngày, Lưu Khiết đột nhiên nhiệt tình với hắn, khẳng định hắn sẽ kinh sợ, cũng có lẽ là bị Lưu Khiết lạnh nhạt đã kích quá nhiều, đã sớm chết lặng.

Ngô Thiên Hà yên lặng ăn cháo và đồ ăn Lưu Khiết dứt, tinh tế cảm thụ, Lưu Khiết khó được kiên nhẫn và cẩn thận như lúc này, một muỗng cháo, một thìa đồ ăn, sau khi hắn nhai nuốt, liền dứt tiếp, không nhanh không chậm, rất hợp lý.

Dứt xong đồ ăn, Lưu Khiết dọn dẹp chén đĩa, chuẩn bị đứng dậy rời đi, lúc này Ngô Thiên Hà lên tiếng.

“Lưu Khiết, chúng ta nói chuyện?”

Lưu Khiết ngẩng đầu nhìn Ngô Thiên Hà, “Anh muốn nói chuyện gì?”

Ngô Thiên Hà ngưng mắt nhìn Lưu Khiết, trong ánh mắt tràn đầy nóng cháy cùng si tình, “Em biết anh muốn nói chuyện gì.”

“Rất nhiều năm trước, tôi đã nói qua, tôi không thích nam nhân.” Lưu Khiết bình tĩnh nói xong.

“Anh biết, nhưng anh không muốn buông tay.” Ngô Thiên Hà khàn khàn nói, “Lưu Khiết, cho anh một cơ hội.”

Lưu Khiết bưng chén đĩa, lạnh nhạt nói, “Chuyện không có kết quả, tôi không muốn lãng phí thời gian.”

Lưu Khiết dứt lời, không đợi Ngô Thiên Hà trả lời, xoay người rời khỏi.

Ngô Thiên Hà nhìn bóng dáng Lưu Khiết đi xa, lẩm bẩm nói, “Một ngày nào đó, sẽ có kết quả, Lưu Khiết, em là của anh ...”

Ra khỏi sơn động, Lưu Khiết dừng bước lại. Nên cảm tạ Thẩm Duệ, tai hắn thính hơn rất nhiều, Ngô Thiên Hà thầm thì hắn nghe được rõ ràng từng chữ. Nhưng cho dù nghe được rõ ràng, Lưu Khiết cũng là vẫn như cũ nâng bước rời đi, như chưa từng dừng lại.

Lúc này trong sơn động, vẫn như cũ còn đang vây quanh cái lẩu.

Thẩm Duệ vừa lựa rau xanh gấp vào trong bát của Thẩm An đang dựng lỗ tai lắng nghe gì đó, vừa nói nhỏ, “Như thế nào? Có nghe được gì thú vị không?”

Thẩm An ngượng ngùng cười, nhỏ giọng nói với Thẩm Duệ, “Anh Lưu Khiết lại cự tuyệt hẳn.”

Thẩm Duệ a một tiếng, chiếc đũa gõ gõ vào bát của Thẩm An, cười tủm tỉm nói, “Nghe xong rồi thì nhanh chóng ăn cơm.”

Thẩm An ha hả cười khan một tiếng, xem xét đồ ăn đã chất thành núi nhỏ trong bát, trong lòng buồn rầu, nhiều như vậy làm sao hắn ăn hết được a.

Ăn xong cái lẩu, các dì các thím hậu cần dọn dẹp đồ vật, rửa bát đĩa, chén đĩa, sau đó, một đám người bắt đầu từng người trở lại trong sơn động.

Lăn vào trong kháng, Thẩm An nghe Thẩm Duệ dùng ngữ khí ôn hòa bình thản thông báo qua radio.

“... Hiện tại sơn động của chúng ta đã được thanh lý một lần nữa, bốn phía đã bố trí kết giới, ai tò mò ngày mai có thể đi xem thử hiệu quả kết giới. Ba sơn động, bao quát sơn động hôm nay vừa mới đào xong, đã được gắn thiết bị theo dõi nghi và rà soát sinh mệnh, hai mươi bốn giờ đều có người thay phiên theo dõi, bởi vậy, hậu cần cũng phải có người thay phiên công việc.”

“Trước khi tuyết bên ngoài ngừng rơi, chúng ta chỉ có thể đợi ở trong này, nguy hiểm linh tinh giống con chuột biển di có lẽ không cách nào tránh khỏi, tất cả mọi người cần phải đề cao cảnh giác. Bất quá, chúng ta đã trang bị thêm thiết bị rà soát dưới mặt đất, có thể đề cao cảnh báo trước nguy hiểm.”

“Cuối cùng, chúc mọi người mơ đẹp. Ngủ ngon.”

Thẩm Duệ dứt lời, búng tay một cái, đèn trong sơn động liền mờ ảo, không hoàn toàn dập tắt, đây là chiếu cố người già và phụ nữ trong hậu cần. Cũng là đề cao cảnh giác.

Sau khi Thẩm Duệ thông báo xong, tiếng thì thầm khe khẽ vang lên. Nếu Thẩm An cẩn thận lắng nghe thì có thể nghe được rõ ràng từng chữ, nhưng Thẩm An cũng không nghe, chỉ ngáp một cái, sau khi Thẩm Duệ nằm xuống, liền lăn vào ngực Thẩm Duệ, nhắm mắt ngủ thật say. (So cute ()/)

Thẩm Duệ cúi đầu nhìn Thẩm An trong ngực chìm vào giấc ngủ, khóe miệng cong lên nụ cười ôn nhu như nước, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Thẩm An, ôm lấy Thẩm An, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tại một sơn động khác, nơi bộ tác chiến và tổ nghiên cứu sinh vật cư trú hỗn hợp.

Từ Trường Thiên nằm trên kháng, mở to mắt, ngăn người nhìn trần sơn động. Bạch Cảnh Khanh nằm bên cạnh kỳ quái nhìn Từ Trường Thiên, hạ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Từ Trường Thiên lấy lại tinh thần, đưa tay ôm Bạch Cảnh Khanh, chậm rãi lắc đầu, khẽ nói, “Một chút chuyện phiền lòng.”

Bạch Cảnh Khanh nhìn chằm chằm Từ Trường Thiên, không thể nói sao? Bất quá quét mắt bốn phía, trong sơn động là một kháng vòng tròn, chính giữa lưu trữ một khoảng đất trống. Trừ hai người họ ra, còn có những người khác, nếu như là đề tài mẫn cảm, nơi này thật không phải là chỗ nói chuyện. Trường Thiên nói có chuyện phiền lòng, nhưng không nói ra là chuyện phiền lòng gì, chắc là bởi vì nơi này không thích hợp nói chuyện.

Vì thế Bạch Cảnh Khanh không hỏi tới, chỉ nhắm mắt dựa vào Từ Trường Thiên, dùng ngón tay chậm rãi viết chữ vào lòng bàn tay của Từ Trường Thiên, “Viết chữ là được.”

Từ Trường Thiên nắm tay Bạch Cảnh Khanh, chậm rãi viết chuyện Thẩm Duệ cho bọn họ bí tịch tu luyện.

Bạch Cảnh Khanh nhắm mắt cẩn thận “cảm thụ” chuyện Từ Trường Thiên viết ra. Đợi Từ Trường Thiên viết xong, Bạch Cảnh Khanh không chút nghĩ ngợi viết vào lòng bàn tay Từ Trường Thiên, “Luyện!”

Từ Trường Thiên sững sốt, mở to mắt nhìn Bạch Cảnh Khanh, Bạch Cảnh Khanh cũng đã mở to mắt, ánh mắt kiên định làm trong lòng Từ Trường Thiên run lên.

Từ Trường Thiên gần như là thô bạo nắm bàn tay Bạch Cảnh Khanh viết vào, “Em đã nghĩ qua chưa?! Anh có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma!”

“Cũng có thể sẽ trở thành người tu luyện, giống như người tu hành trong truyền thuyết càng ngày càng mạnh, thậm chí từ nay về sau trường sinh?” Ánh mắt Bạch Cảnh Khanh lạnh nhạt, chậm rãi viết xuống chữ cuối cùng vào lòng bàn tay Từ Trường Thiên.

Từ Trường Thiên đột nhiên hô hấp dồn dập, không sai, đây chính là điều hấn do dự!

Nếu hấn mạnh hơn, mà Khanh Khanh không thể, giữa bọn họ sẽ như thế nào? Hấn hiểu Khanh Khanh, Khanh Khanh rất kiêu ngạo. Từ khi hành trình mật thể bắt đầu, Khanh Khanh vẫn luôn ngâm mình ở trong tổ nghiên cứu sinh vật, mắt ăn mắt ngủ nghiên cứu phương pháp tinh lọc nguồn nước, nghiên cứu ba người bị nhiễm bệnh nằm trong tủ lạnh, thời gian nhàn rỗi còn không ngừng cân nhắc dị năng của bản thân! Khanh Khanh vì cái gì muốn làm như vậy? Khanh Khanh là muốn chứng minh bản thân, chứng minh chính mình cho dù là chặt đứt hai chân, cũng sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào!

Khanh Khanh như vậy ... Một khi chính mình biến cường, Khanh Khanh sẽ làm những thứ gì?

Hấn hiểu rất rõ Khanh Khanh, Khanh Khanh nhất định là sẽ lựa chọn rời đi, bởi vì Khanh Khanh tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân trở thành hành trang liên lụy hấn!

Còn hấn thì sao?

Hấn muốn mạnh hơn. Bởi vì chỉ có mạnh hơn, hấn mới có thể bảo hộ Khanh Khanh tốt hơn. Hiện tại đoàn đội có Thẩm Duệ, là rất cường đại rất an toàn, nhưng an nguy của người quan trọng nhất của bản thân mình làm sao có thể giao cho người khác bảo hộ?

Hấn khát vọng sức mạnh!

Nhưng phải là mạnh hơn dưới tình huống Khanh Khanh cũng đồng thời mạnh hơn, nếu không, sau khi hấn mạnh hơn Khanh Khanh sẽ rời đi, hấn tuyệt đối sẽ tìm khối đầu hũ đập đầu vào!

“Tin em, cũng tin chính bản thân anh.” Bạch Cảnh Khanh nắm lấy tay Từ Trường Thiên chậm rãi viết, viết xong, Bạch Cảnh Khanh đột nhiên cười mỉa hoặc, chậm rãi đem ngón tay Từ Trường Thiên đặt lên môi hôn nhẹ.

Ánh mắt Từ Trường Thiên đen hơn, cuộn cuộn dục vọng nào đó mọi nam nhân đều hiểu, nếu không phải hiện tại không được, Từ Trường Thiên hung tợn thầm nghĩ, hấn nhất định phải gặm nuốt người này một phen!

Khụ khụ... Đương nhiên, cũng là vì hấn cùng Khanh Khanh đã lâu không... cái đó.

“Ngủ.” Từ Trường Thiên chụp lấy tay Bạch Cảnh Khanh, viết vào.

Hắn không cho Bạch Cảnh Khanh câu trả lời chính xác, Bạch Cảnh Khanh tự nhiên hiểu được, đó là trong lòng Từ Trường Thiên còn có do dự, cũng không ép hỏi, khó được thuận theo nhắm hai mắt lại.

Đội Bạch Cảnh Khanh nhắm mắt lại, Từ Trường Thiên cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Cùng thời gian, Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần.

Đêm nay tới bọn họ thay phiên công việc.

Vì thế trên mảnh đất bằng phẳng trước cửa sân động, Dương Sở Thuần lặn qua lộn lại nhìn quyển sổ, quay đầu nhìn Chu Vũ, không hiểu hỏi, “Đây là chuyện tốt a. Chu đội anh lo lắng cái gì? Sợ tẩu hỏa nhập ma sao? Không có việc gì! Chu đội anh như vậy lợi hại khẳng định không thành vấn đề.”

Dương Sở Thuần vỗ quyển sổ, nhếch miệng cười nói với Chu Vũ, tươi cười tràn đầy tự tin, “Cho dù Chu đội anh tẩu hỏa nhập ma, yên tâm có em đây! Em khẳng định sẽ đem Chu đội anh kéo trở về!”

Chu Vũ nhìn Dương Sở Thuần, hắn tự nhiên rõ ràng, nếu hắn tẩu hỏa nhập ma, ngu ngốc này cũng nhất định sẽ lên trời xuống đất đem hắn kéo về.

Chính là bởi vì rõ ràng, cho nên, có một số việc mới do dự như vậy!

Hắn phải mạnh hơn, hắn không thể đem an nguy người quan trọng nhất của mình giao phó cho những người khác! Nhưng hắn lo lắng, hắn sợ hãi, nếu không thể cùng Dương Sở Thuần đi lên con đường cường giả này, tương lai, có thể hay không, một ngày nào đó, đánh mất ngu ngốc này??

Mà lúc này một chỗ khác ngoài sơn động, Lưu Khiết dựa vào vách đá, sau đó chậm rãi mở quyển sổ ra.

Hắn là người cô đơn, dĩ nhiên là không có gì do dự muốn mạnh hơn, mà, bởi vì đám Ngũ Lang đi theo phía sau, hắn như thế nào cũng phải mạnh hơn, một trong những boss của đoàn đội làm sao có thể yếu như vậy chứ?

Vì thế, Lưu Khiết không chút do dự mở quyển sổ ra.

Cùng thời gian, ngay tại một nơi tên là thành phố S.

Một lão già đứng ở nơi cao nhất của thành phố, vẻ mặt uy nghiêm, nhưng lại hồ hững nhìn đại tuyết rơi dày đặc.

Phía sau lão già, một nam nhân trung niên đang cung kính báo cáo, “Tướng quân, trong thời hạn định ra, người sống sót trong thành đã được cứu ra, đã phái tiên quân ra đưa bọn họ đi đến căn cứ Hy Vọng.”

Lão già khẽ gật đầu, mở miệng hỏi, “Bên chỗ Thiên Hà còn chưa có tin tức?”

Nam nhân trung niên cung kính hồi đáp, “Thiếu tướng không hồi phục tin tức, có khả năng là bị người của Thẩm Duệ tận lực chặn lại.”

Lão già lập tức xoay người, ánh mắt lạnh lẽo, “Nghĩa là sao?”

Nam nhân trung niên cung kính nói, “Từ hôm qua, tin tức chúng tôi gửi cho thiếu tướng toàn bộ đều thất bại, mà thiết bị định vị trên người thiếu tướng cũng đột nhiên mất liên hệ.”

Lão già như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm nói, “Chẳng lẽ bọn họ phát hiện?”

71. Chương 71

Nam nhân trung niên nghĩ nghĩ, chầm chước thấp giọng nói, “Tướng quân, hay là tôi dẫn người mang thiếu tướng về?”

Lão già lắc đầu, “Thiên Hà tính tình bướng bỉnh, người không thể ứng phó. Còn Thẩm Duệ, hiện nay ta vẫn chưa nhìn thấu thực lực người này, tạm thời không cần hành động thiếu suy nghĩ. Về phần Thiên Hà, tạm thời kệ nó đi, Thẩm Duệ là một người thông minh, hẳn sẽ không gây bất lợi cho Thiên Hà.”

Nam nhân trung niên cung kính tuân lệnh.

Lão già lại lên tiếng hỏi, “Người đều cứu ra?”

“Đúng vậy.” Nam nhân trung niên lần thứ hai cung kính đáp lời.

Lão già trầm ngâm, thản nhiên mở miệng nói, “Đưa tất cả đến căn cứ Hy Vọng, dựa theo quy củ trước đây xử lý. Dị năng giả tập trung huấn luyện, nguyện ý gia nhập chúng ta thì tập trung huấn luyện, mặt khác không nguyện ý liền an bài bọn họ làm việc. Không nguyện ý làm việc giống nhau tiêu diệt!”

“Vâng!”

Lão già không nói nữa, thẳng thắn lưng, nhìn thế giới đã bị tuyết trắng bao trùm, lẩm bẩm nói, “Thế giới đã thay đổi, thiên hạ xác lập lại trật tự, kẻ mạnh làm vua!”

Giống như cảm thấy hiện tại thế giới này không đủ trắng, một trận tuyết này chình chình kéo dài ba tháng.

Thẩm An bước đi giữa hư không phía trên tuyết trắng, giạt mình có loại cảm giác “Trong núi một ngày, dân gian đã ngàn năm” ...

Đưa mắt nhìn lại, thế giới này giống như một cái chăn bông trắng tinh.

Thẩm An đứng lại, đại tuyết rơi liên tục ba tháng, lúc này sơn động sớm đã bị bao trùm dưới tầng tuyết, núi lớn nguyên bản cao cao nguy nga, lúc này cũng bị tuyết chôn chỉ còn lại có đỉnh núi, mà Thẩm An lúc này đang đứng ở trên đỉnh núi.

Nhìn thế giới trắng xóa trước mắt, Thẩm An hoảng hốt.

Chỉ mới ba tháng mà thôi... Thế giới đã khác biệt nhiều như vậy sao?

“Thẩm An.” Phía sau truyền đến tiếng gọi, Thẩm An quay đầu, chỉ thấy Lưu Khiết bước giữa hư không đi tới.

Trong ba tháng vừa qua, Lưu Khiết bước lên con đường tu luyện giống hần và Anh hai. Nhưng Anh hai nói, Lưu Khiết tu luyện khác bọn họ, về phần khác như thế nào, Anh hai cũng không nói gì. Trừ bỏ Lưu Khiết, còn có Chu Vũ và Từ Trường Thiên cũng đi lên con đường tu luyện.

Bọn họ đều tiến bộ rất lớn, ít nhất, bước đi giữa hư không này Lưu Khiết bọn họ cũng có thể làm được.

“Thế nào? Phụ cận có động tĩnh gì không?” Lưu Khiết hỏi.

Sau khi đại tuyết rốt cuộc dừng lại, bọn họ đều đi ra ngoài. Anh hai Thẩm Duệ và Chu Vũ, Từ Trường Thiên đi phía trước dọn dẹp tuyết đọng và tra xét động tĩnh, còn hần và Lưu Khiết ngay tại phụ cận vừa dọn tuyết đọng vừa dò xét phụ cận có sinh vật nguy hiểm hay không.

“Không.” Thẩm An lắc đầu trả lời. Vừa rồi hần đã cố gắng lắng nghe, nhưng phụ cận chính xác không có âm thanh sinh vật.

Lưu Khiết khẽ gật đầu, đẩy kính mắt, bỗng nhiên đột ngột hỏi, “Thế giới như vậy ... Cũng rất xinh đẹp đúng không?”

Thẩm An sửng sốt, lập tức cười nhạt gật đầu nói, “Đúng là nhìn rất đẹp. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Lưu Khiết hỏi.

“Rất yên tĩnh.” Thẩm An nhẹ giọng nói xong, thế giới rất yên tĩnh ... Giống như cái gì cũng không tồn tại.

Lưu Khiết ngẩn ra, lập tức chậm rãi gật đầu, “Chính xác.”

—— thế giới thật đẹp, nhưng nếu không có người cùng thưởng thức, bất quá cũng chỉ là địa ngục.

“Chờ chúng ta dọn hết tuyết, mọi người đều đi ra, thế giới này liền náo nhiệt.” Thẩm An vừa cười nói vừa vung tay lên, một mảng tuyết to đột nhiên bị nâng lên, sau đó nhanh chóng hóa thành nước chảy.

Lưu Khiết cũng vung tay lên, nghĩ đến hiện giờ tuyết đã ngừng rơi, từ nay về sau có thể thoát khỏi một tên chai mặt bám dai như đũa, tâm tình Lưu Khiết cũng đẹp hơn.

Thẩm An vung tay lên, tuyết liền hóa thành nước chảy, nhưng Lưu Khiết vung tay lên, tuyết liền biến mất giữa hư không.

Thẩm An không hiểu quay đầu, “Anh Lưu Khiết, anh thu hết tuyết vào không gian?”

Lưu Khiết gạt đầu, lập tức búng ngón tay, một viên cầu tuyết xuất hiện trong tay, sau đó đẩy kính mắt, tùy tay ném cầu tuyết về phía Thẩm An. Thẩm An chợt lóe, nhảy sang một bên, chỉ thấy nơi hắn đứng lúc nãy xuất hiện một cái hố rất sâu.

“Không cần lãng phí, sau khi tăng lớn mật độ tuyết, chơi người rất thuận tiện.” Lưu Khiết bình tĩnh nói.

Thẩm An sờ sờ cái mũi, đúng là rất thuận tiện, bất quá, anh Lưu Khiết muốn chơi ai nha? Là cái tên bám riết không tha đánh không chết không ngừng?

Đội hai người xử lý xong tuyết ở phụ cận, xa xa có ba người vừa dọn tuyết, vừa nói chuyện phiếm đi tới.

“Ai, thật sao? Tiểu Dương Tử luyện công pháp của cậu thật không có vấn đề? Thẩm đại nhân, anh nói một chút, như vậy thật sự không thành vấn đề sao? Nếu không thành vấn đề, tôi liền cho Khanh Khanh nhà tôi luyện.” Từ Trường Thiên vội vàng hỏi.

Thẩm Duệ mỉm cười mở miệng, buông tay, “Tôi cũng không biết, tôi cùng An An luyện đều không giống nhau, tình huống của An An tôi cũng không có cách nào nắm chắc. Công pháp của cậu có thể cho Khanh Khanh dùng hay không, tôi thật sự không cách nào trả lời, bất quá, cậu có thể thử xem, không cần luyện quá sâu, thử tâm pháp đơn giản nhất là được.”

Từ Trường Thiên vuốt cằm, gạt đầu, “Chỉ cần có thể làm cho Khanh Khanh có tin tưởng là được.”

Nghe lời này, Chu Vũ bên cạnh nhướng mày hỏi, “Tiểu Bạch không tự tin?” Người kiêu ngạo như Bạch Cảnh Khanh kia làm sao có thể không tự tin?

Từ Trường Thiên cười khổ một tiếng, “Lão Chu, cậu không hiểu.”

Thẩm Duệ một bên cười cười, Bạch Cảnh Khanh không tự tin? Đó cũng đúng, may mắn, có một tổ nghiên cứu sinh vật cho hắn chống đỡ, may mắn nghiên cứu tinh lọc nguồn nước có đột phá mấu chốt, nếu không, đại khái Bạch Cảnh Khanh sẽ bức tử bản thân hắn.

Thật ra, cũng có một loại công pháp thích hợp Bạch Cảnh Khanh, trong truyền thừa của tông coi tử phủ, thứ khác không nhiều lắm, nhưng công pháp đặc biệt nhiều. Nhưng lấy ra vào thời điểm nào, đó là một vấn đề.

—— nếu không nắm chắc thời cơ, có thể không tốt chơi.

Chu Vũ không nói gì, hắn không hiểu, bất quá, ngu ngốc nhà hắn sẽ không gặp áp lực gì. Chắc, hắn nghĩ như thế nào đều có chút không yên ổn!

Ba người từng bước xử lý tuyết đọng, đi đến phía trước, chỉ thấy Lưu Khiết cùng Thẩm An đã thanh lý tốt tuyết đọng ở phụ cận.

Thẩm Duệ vừa thấy Thẩm An, liền giương lên nụ cười ôn nhu, bước nhanh tới chỗ Thẩm An.

Thẩm Duệ cùng Thẩm An đầu tiên là liên thủ lập kết giới, mới mở cửa sơn động. Lưu Khiết bọn họ hiện nay vẫn không thể bố trí kết giới, nhưng Thẩm An nhớ rõ, hắn cùng Anh hai tu luyện không bao lâu đã có thể bố trí kết giới, chẳng lẽ, đây là khác nhau?

“An An đang suy nghĩ gì?” Thẩm Duệ thấy Thẩm An như có điều suy nghĩ, liền thấp giọng hỏi.

“A... Không.” Thẩm An lấy lại tinh thần trả lời.

Trong lòng Thẩm Duệ có chút không vui, vừa rồi rõ ràng An An đang suy nghĩ chuyện gì, tại sao lại không chịu nói với hắn? Đột ngột tức giận, tay đang nắm tay Thẩm An liền siết chặt.

Thẩm An bị đau khẽ gọi một tiếng, “Anh?”

Thẩm Duệ lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng giật mình, vừa rồi tại sao hắn lại đột nhiên tức giận?

Thẩm An ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, chỉ thấy Thẩm Duệ kinh ngạc thậm chí có một tia bối rối, Thẩm An giật mình, lập tức theo bản năng nắm chặt tay Thẩm Duệ, ra vẻ thoải mái cười, “Anh, làm sao vậy?”

Thẩm Duệ không dám dùng lực nắm chặt tay Thẩm An lần nữa, nhưng Thẩm An lại nắm chặt tay Thẩm Duệ, làm trong lòng Thẩm Duệ tốt hơn một ít, cơn giận đột nhiên xuất hiện cũng tiêu tan.

Thẩm Duệ chậm rãi lắc đầu, khoe miệng cong lên cười, đưa tay xoa xoa đầu Thẩm An, “Anh không có việc gì.” Không nói nữa, lại nắm tay Thẩm An lên nhìn nhìn, có chút hồng. May mắn vừa rồi hắn vẫn chưa mất khống chế hoàn toàn. Nhưng trong lòng lại là đau lòng, còn có phần nộ đối với bản thân mình. Tại sao đột nhiên lại không khống chế được bản thân?

Thẩm An nháy mắt mấy cái, vừa rồi không phải là lần đầu tiên Anh hai đột nhiên tức giận. Trong ba tháng qua, có khi Anh hai sẽ đột nhiên phiền não, bởi vì một ít chuyện nhỏ, mà những chuyện nhỏ này, dường như đều là có liên quan đến hắn.

Thẩm An yên lặng tổng kết hai việc, một là sau khi Anh hai bế quan đi ra, các phương diện tính tình đều có chút nóng nảy không bị khống chế, hai là chỉ cần không liên quan đến hắn, Anh hai vẫn là Thẩm đại nhân ôn hòa thân thiết.

Thẩm An âm thầm nghĩ, phải chú ý nhiều hơn.

Khi hai người nói chuyện, người trong sơn động cũng đã nối đuôi nhau chạy ra, mỗi người chạy ra liền kiểm chế không nổi hò hét điên cuồng.

— may mắn tuyết trên đỉnh núi đều đã thanh lý xong, nếu không chắc chắn sẽ phát sinh tuyết lở.

Một đám người chạy ra điên cuồng gào thét lẫn lộn một phen, mà bắt đầu hưng phấn muốn đi dạo chung quanh, nhưng bốn phía đã bị Thẩm Duệ Thẩm An bày kết giới, mọi người đành phải lưu luyến đi bộ một vòng, tụ tập thành tốp ba tốp năm tán gẫu với nhau.

Lúc này có thể thấy được các loại tiểu đội, bất quá trên cơ bản là một thuộc hậu cần, một thuộc tác chiến, một thuộc tổ nghiên cứu sinh vật, sau đó chính là các loại hỗn độn.

Bốn boss lớn — Thẩm Duệ, Chu Vũ, Từ Trường Thiên, Lưu Khiết, tập trung người của từng bộ phận, sau đó bắt đầu bố trí nhiệm vụ, dọn đồ vật, kiểm kê vật tư, kiểm tra xe, chuẩn bị một đường tảo tuyết rời đi.

Bên này, Từ Trường Thiên dẫn người kiểm tra mấy chiếc xe bị Thẩm Duệ dùng kết giới giấu đi. Chu Vũ cùng bộ tác chiến cảnh giới bốn phía, thuận tiện nhìn xem có món ăn thôn quê nào đó bổ sung vật tư hay không. Lưu Khiết dẫn người dọn đồ vật kiểm kê vật tư, cha Thẩm cùng các lão nhân hậu cần cũng hỗ trợ kiểm kê vật tư. Bạch Cảnh Khanh cùng Phương Bình dẫn người dọn dụng cụ, thuận tiện góp nhặt một chút tuyết chuẩn bị nghiên cứu một chút.

Ở thời điểm mọi người bận rộn, Thẩm Duệ lặng lẽ tiêu sái đến một bên.

Thẩm An quay đầu không thấy Thẩm Duệ, vội tìm xung quanh, thấy Thẩm Duệ đi tới đỉnh núi bên cạnh, vội theo đi qua.

Thẩm Duệ đứng ở trên đỉnh núi, đôi mắt từ sâu thẳm tối đen, đột ngột chuyển thành đỏ thẫm cùng ám trầm.

Thẩm Duệ cúi đầu nhìn tay của mình, vừa rồi, bàn tay này thiếu chút nữa làm An An bị thương.

Hắn biết mình tẩu hỏa nhập ma, nhưng không biết, thì ra tẩu hỏa nhập ma lại ảnh hưởng lớn như vậy. Hắn thể nhưng sẽ bởi vì việc nhỏ tức giận, thiếu chút nữa tổn thương người quan trọng nhất của mình.

Thẩm Duệ chậm rãi nắm chặt hai tay, đôi mắt đột nhiên đỏ thắm chuyển thành tím đen, hắn sẽ không để cho chính mình thua bởi tẩu hỏa nhập ma!

“Anh...” giọng Thẩm An đột nhiên vang lên.

Trong lòng Thẩm Duệ căng thẳng, vội xoay người, mà lúc này Thẩm Duệ cũng không nhận thấy được đôi mắt của hắn đang là màu tím đen quỷ dị.

Vì thế, khi Thẩm An đi tới, chỉ thấy đôi mắt Thẩm Duệ thế nhưng biến thành màu tím đen!?

72. Chương 72

Trong lòng Thẩm An giật mình, trên mặt liền ngẩn ngơ, nhưng thật nhanh tỉnh táo lại, bước nhanh đến, vội vàng lo lắng hỏi, “Anh, ánh mắt của anh làm sao vậy?”

Thẩm Duệ vừa nghe, cho rằng hai mắt của mình đột nhiên biến thành màu đỏ quỷ dị, vội nhắm mắt giấu đi. Thẩm An thấy Thẩm Duệ đột nhiên nhắm hai mắt lại, cho rằng mắt của Thẩm Duệ bị gì, càng thêm lo lắng, theo bản năng túm lấy tay Thẩm Duệ, vội vàng hỏi, “Làm sao vậy? Anh! Mắt của anh làm sao vậy?”

Thẩm Duệ tự cảm nhận thấy không sai biệt lắm, mới chậm rãi mở to mắt, đồng thời đưa tay nắm chặt tay Thẩm An, ra vẻ thoải mái cười trấn an, “Anh không có việc gì. Đừng lo lắng.”

Thẩm An cẩn thận nhìn đôi mắt Thẩm Duệ, đã không còn màu tím đen quỷ dị như lúc nãy? Nhưng, nếu nhìn kỹ, đồng tử giống như có chút ánh tím??

“Anh, ánh mắt của anh là xảy ra chuyện gì a?” Thẩm An đem kết quả quan sát của mình nói cho Thẩm Duệ, cũng không hiểu đặt câu hỏi.

Khi Thẩm Duệ biết hai mắt của mình vừa rồi xuất hiện màu tím đen quỷ dị, trong lòng chấn động, lập tức nghĩ tới nguyên nhân của mình trong không gian tử phủ! Đồng thời cũng lo lắng, chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma đã phi thường nghiêm trọng? Đôi mắt từ đỏ sậm biến thành màu tím đen?! Đây có nghĩa là gì?!

—— chết tiệt, trong truyền thừa của tông coi tử phủ lại không có thuyết minh loại tình huống này!

Nhưng trên mặt Thẩm Duệ vẫn bình tĩnh ôn nhu như cũ, “A, đó là thu hoạch sau khi bế quan.” Không nói nữa, Thẩm Duệ chớp mắt mỉm cười, “Em xem, hiện tại ánh mắt Anh hai cũng có thể đổi màu!”

Thẩm An nghe, nửa tin nửa ngờ, ánh mắt của Anh hai thật sự chính là thành quả sau khi luyện công sao? Thẩm An quyết định, phải chăm chú nhìn kỹ Anh hai!

Thẩm Duệ thấy Thẩm An vẫn còn do dự, rõ ràng vươn tay lôi kéo, hai người lác mình xuất hiện ở trong không gian.

“Đây, em xem.” Thẩm Duệ chỉ vào hồ nước trung ương chính phát ra ngũ thải quang mang tử màu đen hòn bi nói rằng, “Rất giống màu mắt của anh đúng không?”

Thẩm An cẩn thận nhìn một phen, gật đầu nói, chính xác rất giống.

“Cho nên, An An, em có thể yên tâm đi. Màu mắt của anh biến đổi chính là kết quả của luyện công.” Thẩm Duệ ôn nhu nói.

Thẩm An nhìn chằm chằm hòn bi đang phát ra ánh sáng màu tím đen không nói gì, một lúc lâu, quay đầu lại nhìn Thẩm Duệ, “Em tin tưởng. Nhưng mà, Anh hai có chuyện gì gạt em đúng không?”

Thẩm Duệ sững sốt, Thẩm An trước mặt vẻ mặt thật bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại giống như muốn xuyên thấu qua hắn, Thẩm Duệ trầm mặc.

Cho tới bây giờ hắn không gạt Thẩm An chuyện gì, hắn cũng không thích gạt Thẩm An.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu muốn bên nhau cả đời, vậy nên phân rõ cái nào là lời nói dối thiện ý, cái nào là lời nói dối tự cho là đúng. Hai người ở chung, chuyện nhỏ có thể nói dối nho nhỏ, có khi, đó cũng là một loại tình thú trong cuộc sống. Nhưng nếu liên lụy đến đại cục, nguyên tắc, hoặc là sự tình quan trọng liên quan tới tương lai của hai người, thì không thể tồn tại lời nói dối tự cho là đúng, thẳng thắn thành khẩn mới giải quyết được vấn đề.

Lúc trước khi phát hiện mình tẩu hỏa nhập ma, tu luyện tiến vào một loại quỹ đạo khác, hắn không để bụng. Nhưng hiện tại xem ra là chính mình quá mức sơ suất, mà hiện giờ bị An An phát hiện, vậy hắn càng không thể che giấu.

“Anh... Giống như bị tẩu hỏa nhập ma.” Thẩm Duệ mỉm cười mở miệng.

Ngay lúc này, hắn ngược lại có cảm giác thoải mái.

Thẩm An lại ngây ngẩn cả người. Ha? Tẩu hỏa nhập ma.

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An ngốc lảng, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thẩm An, cười nói, “Sao vậy? Thật bất ngờ?”

Thẩm An lấy lại tinh thần, vừa rồi hắn không nghe nhầm? Là tẩu hỏa nhập ma?! Anh hai tẩu hỏa nhập ma?!

Thẩm An khẩn trương túm lấy Thẩm Duệ, “Anh! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!”

Thẩm Duệ đưa tay ôm Thẩm An, thấp giọng mỉm cười, “A, chính là bộ dạng em đã thấy này.”

Thẩm An tròn to mắt, bộ dạng hắn đã thấy? Buồn vui thất thường?! Có khuynh hướng thô bạo?! Ánh mắt biến thành màu tím đen?!

Thẩm Duệ khẽ cười một tiếng, tiếp tục ôn nhu nói, “Hiện nay mà nói chính là như vậy, kế tiếp sẽ như thế nào, Anh hai cũng không biết. Nhưng mà, An An, có em, anh tuyệt đối sẽ rất tốt. Hử?”

Thẩm An rũ mắt, đưa tay ôm lấy Thẩm Duệ. Không cần Anh hai nói, bắt đầu từ bây giờ lúc nào hắn cũng sẽ theo sát Anh hai, tuyệt đối sẽ không để cho Anh hai quan trọng nhất của hắn gặp chuyện không may!

Hai người ở trong không gian thân mật trong chốc lát, liền ra khỏi không gian.

Đoàn đội chờ xuất phát, Từ Trường Thiên gõ Hummer số 1, đắc ý cười nói với Thẩm Duệ đang ở trên xe làm các loại kiểm tra trang bị, “Không tồi đúng không! Lúc tôi nâng cấp chính là dùng vật liệu tốt nhất! Nhìn một cái, cho dù bị tuyết đè lên một ngàn năm, xe này vẫn ngon lành!”

Thẩm Duệ mở bộ đàm, nghe trong bộ đàm truyền tới các loại cãi nhau, cười cười, không tồi. Kết giới hắn dựng lên chính là chặn “Tầm mắt”, phòng ngừa bị người khác phát hiện, nhưng cũng không thể che khuất tuyết. Kỹ thuật sửa xe của Từ Trường Thiên quả nhiên là số một!

Bất quá, hắn vẫn cười mỉm nói với Từ Trường Thiên, “Ừ, chính xác không tồi. Một ngàn vạn chi phí vật liệu không phí phạm.”

Từ Trường Thiên vừa nghe, khóe miệng tươi cười cứng đờ, trọng điểm không phải chỗ này được không? Vật liệu dù tốt, kỹ thuật không tốt cũng là sắt vụn a! Lập tức sờ sờ cái mũi, “Khụ khụ... Tôi trở về xe.”

Thẩm Duệ gật đầu, “Sau khi trở về chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ họp.”

Đã lâu không lên xe, mọi người sớm đã nhớ nhung không thôi. Vừa lên xe, mọi người liền hoan hô tranh cãi ầm ĩ lên, cả bảo bảo cũng dùng sức nhảy nhót trong ngực Liễu Trình, muốn xuống xe làm ồn ào.

Thẩm An dựa vào lưng ghế, nghe mọi người tranh cãi ầm ĩ trong bộ đàm, khóe miệng cũng không khỏi tươi cười.

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An một cái, mỉm cười, gõ gõ tay lái, ngữ khí ôn hòa, mang theo ý cười, “Tôi biết mọi người đã ở ba tháng dưới nền đất, hiện tại thật vất vả đi ra đều rất cao hứng. Nhưng trước hết mời mọi người bình tĩnh lãnh tĩnh, hãy nghe tôi nói mấy câu.”

Thẩm Duệ vừa lên tiếng, trong bộ đàm liền yên tĩnh trở lại.

Thẩm Duệ tiếp tục nói, “Câu nói đầu tiên, chúng ta sẽ tiếp tục đi về hướng tây, mô phỏng Đường Tăng năm đó đi Tây Thiên thỉnh kinh đây nghị lực và ý chí bất khuất. Câu nói thứ hai, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, Sa Tăng đều có, yêu ma quỷ quái tất nhiên cũng không ít, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng. Câu nói sau cùng, ăn no ngủ ngon, buổi chiều chúng ta đúng giờ xuất phát.”

Thẩm Duệ không nói nữa, mỉm cười nói, “Như vậy, hiện tại tôi nói xong. Mọi người tiếp tục.”

Thẩm Duệ vừa dứt lời, radio trong sẽ thấy thứ tranh cãi ầm ĩ đứng lên. Thẩm Duệ tắt bộ đàm, mở đồng hồ, “Lão Chu, lão Từ, lão Lưu, còn có, tiểu Bạch, các cậu hiện tại lại đây.”

Thẩm Duệ không nói nữa, đóng đồng hồ, ngẩng đầu chống lại ánh mắt nghi hoặc của Thẩm An, Thẩm Duệ mỉm cười, “Làm sao vậy?”

Thẩm An lắc đầu, nói rằng, “Anh, anh là vì chuyện Tống Húc Dương?”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, vẻ mặt đông lạnh dần, nghĩ đến lúc trước bị Tống Húc Dương cùng Tống Tiêu Tiêu tính kế, cho nên chính mình không thể không tăng nhanh tiến giai, kết quả là hiện tại tẩu hỏa nhập ma!

Người sau lưng kia hẳn phải chú ý kỹ, cẩn thận đối phó! Nếu thật sự là Ngô Chính! Cái lão điên đó cũng không phải là dễ dàng thoát khỏi!

“Anh, anh nói xem, rốt cuộc Ngô Thiên Hà suy nghĩ cái gì?” Thẩm An nghiêng đầu suy tư, thật là không hiểu.

Ngô Thiên Hà trong ba tháng này gần như là sống chết bám lấy Lưu Khiết, nhưng cha của hắn hiện tại có thể nói là một kẻ địch giấu mặt đáng gờm đối với đoàn đội bọn họ rồi. Vậy tại sao Ngô Thiên Hà còn có thể ngốc ở chỗ này đây? Nếu là bị đại tuyết phong tỏa đường đi, nhưng hiện tại tuyết ngừng, kia Ngô Thiên Hà vẫn chết sống đi theo Lưu Khiết không chịu rời đi!

Thẩm Duệ nhếch khóe miệng, Ngô Chính là lão điên, đứa con trai này của hắn cũng là tên nhóc điên. Suy nghĩ của kẻ điên người bình thường không có khả năng lý giải.

Nhớ lúc trước, Ngô Chính kia không bức được Ngô Thiên Hà buông tha Lưu Khiết, thế nhưng lại hạ xuân dược cho Ngô Thiên Hà, đưa đến phòng nữ nhân, lại không ngờ, Ngô Thiên Hà tông cửa sổ chạy mất! Làm người khác trợn mắt há hốc mồm chính là, Ngô Thiên Hà trần trụi chạy đi!! Còn một đường nghênh ngang, cầm ví đi mua quần áo!

Còn có một việc, Ngô Chính này có chứng vọng tưởng điển hình, vì muốn rèn luyện được đội quân cực mạnh, sử dụng dược vật cấm, trong số người làm chuột bạch cũng có Ngô Thiên Hà con trai ruột của hắn.

Thẩm Duệ vẫn luôn hoài nghi, Ngô Thiên Hà đối với Lưu Khiết quán quýt si mê ngoan cố như vậy, chính là do lúc trước Ngô Chính cho con trai hắn uống nhầm thuốc.

—— bất quá, Thẩm Duệ vượt cảm nghĩ, hắn đối với An An cũng coi như là quán quýt si mê ngoan cố, lúc trước ba biết được còn mắng hắn uống nhầm thuốc, điên rồi mà.

Nhưng hắn thông minh hơn Ngô Thiên Hà (tự khen luôn kìa), hết thấy hắn đều tiến hành trong lúc thần không biết quỷ không hay. Lần đầu tiên Ngô Thiên Hà bày tỏ với Lưu Khiết, lại là cầm loa phóng thanh đứng trước ký túc xá của Lưu Khiết điên cuồng hét lên ba câu “Ta yêu người.”

Đương nhiên, có lẽ vì đối phương là Lưu Khiết, cho nên Ngô Thiên Hà đủ loại hành vi không thể nói lý. Dù sao khi đối mặt với hắn cùng những người khác, suy nghĩ của Ngô Thiên Hà vẫn rất bình thường. (Chỉ điên khi gặp anh Lưu Khiết thôi =))

Nghĩ đến đây, Thẩm Duệ đưa tay vỗ vỗ đầu Thẩm An, mỉm cười nói, “Đó là một tên điên, em cách xa hắn một chút, trừ Lưu Khiết ra, người khác không trị được tên điên này.”

“A...” Thẩm An cái hiểu cái không gật đầu.

Khi nói chuyện, mấy người Chu Vũ đến.

Đợi tất cả mọi người đến đông đủ, Thẩm Duệ liền vung tay bày ra kết giới. Sau đó, Thẩm Duệ nhìn Chu Vũ, “Thế nào? Tổ tình báo có tra xét được đồ vật chúng ta cần không?”

Chu Vũ cau mày nói, “Có thứ lão Từ cần, hơn nữa tổ tình báo của chúng ta bày ra một ít thiết bị, có thể tra xét được một ít đồ vật, nhưng có hữu dụng hay không tôi không dám khẳng định.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, “Nói đi, tìm được gì.”

Sau khi phát sinh chuyện Tống Húc Dương, Thẩm Duệ yêu cầu Chu Vũ cùng tổ tình báo dưới tay hắn nghĩ biện pháp tra xét tình huống bên ngoài. Đặc biệt là Ngô Chính. Đương nhiên, phương pháp tốt nhất, chuẩn nhất, bớt được nhiều việc nhất chính là hỏi Ngô Thiên Hà.

Nhưng Ngô Thiên Hà nói, hắn cái gì cũng sẽ không nói.

Đương nhiên, bọn họ có thể áp dụng thủ đoạn đặc biệt, nhưng Thẩm Duệ phản đối sử dụng.

Đối với Ngô Thiên Hà, Thẩm Duệ có dụng ý khác.

73. Chương 73

Chu Vũ mở di động trong tay, Thẩm Duệ kéo màn hình tinh thể lỏng trên trần xe xuống, sau khi di động kết nối với màn hình, mọi người liền thấy được ảnh chụp trắng xoá liên tiếp.

Thẩm An chớp mắt, quay đầu nhìn Chu Vũ, xảy ra chuyện gì? Đều là ảnh chụp tuyết trắng mờ mịt??

Thẩm Duệ nhướn mày, nhìn Từ Trường Thiên, “Xảy ra chuyện gì?”

Từ Trường Thiên ho nhẹ một tiếng, có chút lúng túng nói, “Ngại quá a. Vệ tinh chụp ảnh điều chỉnh hơi xa, ờ, cái này, để tôi chỉnh cự ly gần lại.” Từ Trường Thiên vừa nói vừa lấy di động của Chu Vũ thao tác, thật nhanh, ảnh chụp rõ ràng hơn.

Mọi người liền thấy trong ảnh chụp phóng đại hình như có gì đó rất giống thành trấn nhỏ?

“Đây chính là thứ nhóm chúng tôi tìm được, căn cứ Hy Vọng.” Chu Vũ thần nhiên giải thích, “Thiết bị thu tín hiệu của lão Từ nhận được một ít tín hiệu, tổng hợp lại, tôi đơn giản quy kết một chút, chính phủ cùng quân đội thành lập ba cái căn cứ Hy Vọng, phân biệt đánh số là căn cứ Hy Vọng số 1, số 2, số 3.”

“Lúc trước chúng ta dò radio cũng nghe nhắc tới, nơi này tôi không quan tâm. Hiện tại tôi muốn nói chính là quân đội trực tiếp quản lý những căn cứ này. Những thứ khác, hiện nay chúng tôi không có cách tiếp cận những căn cứ này, không thể tra xét nhiều hơn.” Chu Vũ nói xong, liền nhìn Thẩm Duệ, cau mày nói, “Tôi vẫn kiên trì cái nhìn của tôi, trực tiếp thẩm vấn Ngô Thiên Hà!”

Thẩm Duệ lắc đầu, “Không tốt. Hắn là con trai duy nhất của Ngô Chính, vũ khí mạnh nhất phải dùng trong thời điểm mấu chốt nhất.”

Chu Vũ nghe, xem như tiếp thu ý kiến của Thẩm Duệ, gật đầu nói, “Tôi có thể tán thành, nhưng hiện tại, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Chúng ta nắm giữ quá ít tình huống bên ngoài.”

Thẩm Duệ nhìn sang Từ Trường Thiên, “Tiếp tục theo dõi, nhưng phải cẩn thận, nếu đối phương là tổ chức chính phủ cùng quân đội, thì công nghệ thủ đoạn tuyệt đối sẽ chỉ cao hơn chúng ta chứ không thấp hơn!”

Lúc này, Bạch Cảnh Khanh lên tiếng, “Nhắc tới chính phủ cùng quân đội, Thẩm đại nhân, chuyện của giáo sư Phương Bình giải quyết như thế nào?”

Lúc trước Phương Bình gia nhập bọn họ là vì muốn tìm được chính phủ, hiện giờ đã có tin tức của chính phủ, Phương Bình có thể cứ như vậy mà rời đi hay không? Mà hiện tại, Phương Bình cũng đã tham dự rất nhiều nghiên cứu trong đoàn đội, làm lão tiền bối của tổ nghiên cứu sinh vật. Bạch Cảnh Khanh thừa nhận, hắn phải có một vị tiền bối như vậy trợ giúp, mới có thể triển khai nghiên cứu tốt hơn!

Từ lập trường cá nhân mà nói, Bạch Cảnh Khanh hy vọng giáo sư Phương Bình, lão sư của hắn có thể tiếp tục ở lại đoàn đội. Mà làm học sinh của Phương Bình, Bạch Cảnh Khanh cũng biết, vị giáo sư này trung thành với quốc gia như thế nào!

Cho nên, Bạch Cảnh Khanh thật mâu thuẫn, nên xử lý như thế nào?

Thẩm Duệ còn chưa mở miệng, Chu Vũ liền lên tiếng, “Không thể để cho giáo sư Phương Bình rời đi!”

Lưu Khiết cũng gật đầu nói, “Tôi đồng ý với Chu Vũ.”

Thẩm Duệ cười cười, mở miệng nói, “Tôi hiểu được, nhưng giáo sư Phương Bình không phải người dùng sức mạnh là có thể lưu lại. Hơn nữa, có một số việc, cũng cần giáo sư Phương Bình trở về mới có thể tiến hành.”

Mấy người Chu Vũ nhìn nhau, trong mắt đều tràn ngập nghi hoặc, có ý gì?

Thẩm Duệ không nói nữa, liền nhìn sang Lưu Khiết, “Ngô Thiên Hà tạm thời không thể trở về.”

Lưu Khiết nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, “Vì cái gì?”

“Trước khi chưa nắm giữ được tình huống bên Ngô Chính, chưa đánh giá được chính xác giá trị nguy hiểm của Ngô Chính cùng với ý đồ của hắn đối với chúng ta, Ngô Thiên Hà là một lá bùa hộ mệnh của chúng ta. Có cậu, Ngô Thiên Hà nhất định sẽ không ngồi xem đoàn đội chúng ta gặp chuyện không may, có Ngô Thiên Hà, Ngô Chính cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Chu Vũ vừa nghe, nhướng mày, bởi vậy, đây mới là giá trị lợi dụng của Ngô Thiên Hà? Nhưng có vẻ không chỉ như vậy a? Ngô Thiên Hà trừ bỏ là lá bùa hộ mệnh, hắn là còn có giá trị khác? Chu Vũ cảm thấy Thẩm Duệ vẫn là có điều chưa nói hết.

Thẩm Duệ nói xong, sắc mặt Lưu Khiết mới hơi dịu xuống một ít, nhưng vẫn rất khó coi. Hắn theo thói quen đẩy mắt kính, mở miệng nói, “Tôi hiểu được, tán thành. Nhưng, khi phát sinh sự tình tôi không thể chịu đựng được, tôi sẽ áp dụng thủ đoạn hợp lý.” Lưu Khiết lạnh lùng nói.

Thẩm Duệ khẽ cười một tiếng, “Đương nhiên. Nếu Ngô Thiên Hà dám quấy rầy cậu, cậu nên làm như thế nào thì cứ làm như thế.”

Bạch Cảnh Khanh lúc này nhìn không được xen mồm hỏi, “Thẩm đại nhân, nên nói như thế nào với lão sư Phương Bình?”

“Chờ lần nghỉ ngơi sau, tôi đến nói với ông ta.” Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, nói rằng.

Mọi người lại phân tích bản đồ vệ tinh một chút, sau khi xác định lộ trình kế tiếp, hội nghị liền kết thúc.

Rồi sau đó, đoàn đội khởi hành.

Sau khi đoàn đội khởi hành, Thẩm An an ngồi cạnh ghế lái, bắt đầu điều động năng lực lắng nghe của hắn, khi bị quái vật tập kích trong sơn động, Thẩm An phát hiện năng lực lắng nghe của mình đột nhiên tiến giai.

Hiện tại hắn có thể tùy thời tùy chỗ khống chế năng lực lắng nghe. Nhưng Anh hai nói, tạm thời không cần công khai, nếu không quan trọng, cố gắng giữ bí mật. Dù sao loại năng lực có thể lắng nghe lòng người này xem như một loại cấm kỵ, sẽ đưa tới người khác sợ hãi và xa lánh.

Khi hội nghị vừa rồi nhắc tới cần hiểu biết tình huống bên ngoài, Thẩm An đã nghĩ đến lắng nghe của hắn.

Có lẽ, hắn có thể thông qua lắng nghe để hiểu biết tình huống bên ngoài?

Vì thế, khi đoàn đội khởi hành xuất phát, Thẩm Duệ chuyên chú lái xe, còn Thẩm An hơi hơi nhắm mắt lại, nghe âm thanh bên ngoài.

Có tiếng gió, có tiếng con kiến đi lại sần sật dưới mặt đất, còn có tiếng xe ủi tuyết anh Từ Trường Thiên cải tạo chạy rầm rầm phía trước ...

“Nguy hiểm thật, vừa rồi chúng ta thiếu chút nữa bị quái vật tập kích!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tuyệt vừa ngừng rơi, bọn quái vật đều đi ra! Bọn quái vật chết tiệt đó như thế nào đều bụng đói ăn quàng, cả chim nhỏ chúng ta cũng muốn ăn!”

“Nha nha... Ông xã, em muốn ăn thóc. Em đói lắm.”

“Lão bà, nhẩn nhẩn đi, chúng ta đi nhờ xe này đến thành thị kế tiếp là có thể tìm được thức ăn ...”

Thẩm An nghe được đến đây, nhin không được mở to mắt, lấy di động của Thẩm Duệ, mở màn hình theo dõi trên xe, ha, trên trần xe có hai con chim nhỏ nha. Không biết là chim sẻ hay là bồ câu, dựa vào nhau, nhìn cực kì đáng thương.

Thẩm Duệ thấy Thẩm An lấy di động rồi vẫn luôn híp mắt cười, liền ôn nhu hỏi, “An An làm sao vậy?”

“Anh, anh xem.” Thẩm An đưa di động qua cho Thẩm Duệ xem.

Thẩm Duệ cúi đầu vừa thấy, gì đây? Hai con chim nhỏ? Làm sao vậy? An An muốn ăn chim nướng sao?

“Anh, em vừa mới nghe được bọn nó nói chuyện.” Thẩm An hạ giọng nói.

Thẩm Duệ giương mắt, cho nên... An An đây là muốn nuôi chim?

Thẩm An cười hắc hắc, vươn tay từ trong không gian lấy ra một nắm gạo, nói với Thẩm Duệ, “Anh, anh bắt hai con chim đó giúp em.”

“Được.” tay phải Thẩm Duệ vung giữa hư không, hai con chim nhỏ liền kinh hoảng bay khắp nơi tìm đường chạy trốn ở trong xe.

“A! A! Xảy ra chuyện gì! Vì sao chúng ta lại chạy đến trong xe?”

“Lão bà, đừng có bay lung tung, cẩn thận! A! Coi chừng, đó là cửa sổ!”

Thẩm An ghé vào lưng ghế dựa, nhìn hai con chim nhỏ, lần này quan sát gần, Thẩm An phát hiện, thì ra đây là hai con bồ câu, đều là lông trắng như tuyết, bất quá cái con gọi là ông xã trên đuôi trên có một nhúm lông màu đen nhỏ, con là bà xã trên đỉnh đầu có một chút đỏ.

Hai con chim nhỏ vẫn còn bay loạn xung quanh, đặc biệt một con trong đó còn nhảy tới cái gối An An thích nhất, Thẩm Duệ thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy, liền cười tủm tỉm mở miệng nói, “An An, nếu chúng nó còn bay loạn xung quanh thì đem cho Viên Thập Bò ăn!”

Dát một tiếng! Hai con chim nhỏ gần như đều cứng đờ người, sau đó vèo một phát, bay đến trong góc xe lạnh run.

Thẩm An nhìn, bật cười, quả nhiên là chim nhỏ có “Linh tính”.

Thẩm An mở lòng bàn tay ra, cười tủm tỉm nói, “Đến, ăn đi.”

“Mới không cần! Nhất định là gạo có độc!”

“Nha nha... Ông xã, em thật đói...”

“Lão bà, em nhẩn nhẩn đi.”

“... Nha nha... Làm sao bây giờ ông xã? Bọn họ là muốn ăn chúng ta sao?”

...

Thẩm An mỉm cười, “Yên tâm đi, sẽ không ăn các người.”

Hai con chim nhỏ đang ôm cùng một chỗ lạnh run lập tức quay đầu, hai cặp mắt đen tò mò nhìn chăm chăm Thẩm An.

Thẩm An vừa cười mị mị chỉ vào con chim có cái đuôi màu đen nói, “Người là ông xã.”, chỉ vào con trên đỉnh đầu có điểm đỏ nói, “Người là bà xã.”

“Oa, thật thần kỳ a, ông xã, hẳn có thể phân biệt chúng ta!”

“... Ừ, thử lại xem.”

Con chim có cái đuôi màu đen nhảy tới trước hai bước, nhìn chăm chăm Thẩm An nói thầm, “Người là bại hoại người là bại hoại người là bại hoại người là bại hoại...”

Thẩm An cứng đờ, lập tức đưa tay chốt con chim té ngã, vừa ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Người mới là bại hoại!”

Thẩm Duệ nhìn Thẩm An ghé vào lưng ghế, cười tủm tỉm nói chuyện cùng hai con chim. Khóe miệng Thẩm Duệ cong lên cười sùng sịnh, như vậy cũng tốt, có hai con chim nhỏ này làm thám tử cũng không tồi, quan trọng hơn là có thể chơi đùa với An An. Vốn là Viên Thập Bò có thể cùng An An, nhưng An An lo lắng cho mẹ, liền để Viên Thập Bò đi theo bên cạnh mẹ, hiện tại kiêm luôn “bảo mẫu” của bảo bảo, trong ba tháng ở sơn động, cùng bảo bảo như hình với bóng.

“A, cho nên, người gọi Hắc Vũ, bà xã người gọi Nhất Điểm Hồng.” Thẩm An giật mình, tên này thật đúng là đủ... đơn giản dễ nhớ.

“Đúng vậy. Đúng vậy! Tên rất êm tai đúng không!” Con chim có lông đuôi màu đen kiêu ngạo nâng bộ ngực lên nói.

Thẩm An ha hả cười khan một tiếng, chỉ vào con chim trên đỉnh có đốm đỏ —— Nhất Điểm Hồng, nó đang liều mạng ăn gạo hắc vẩy vào chỗ ngồi phía sau, “Bà xã người sắp ăn hết gạo rồi kìa!!”

“A!?” Hắc Vũ giật mình, lập tức lại ra vẻ kiêu ngạo nói, “Bà xã được ăn no, được ăn ngon, mới là quan trọng nhất!”

Thẩm An trừng mắt nhìn, phải không? Như thế nào ánh mắt cứ liếc nhìn tiếc nuối? Thẩm An lại lấy ra một nắm gạo, vẩy vào trước mặt Hắc Vũ, “Nè, ăn đi.”

Hắc Vũ hoan hô một tiếng, liền bắt đầu học bộ dáng bà xã nó vui đầu ăn.

Thẩm An nhìn Hắc Vũ và Nhất Điểm Hồng liều mạng ăn, nghĩ thầm rằng, xem ra mặt thế đến, động vật cũng rất vất vả. Nghĩ, lại từ trong không gian lấy ra chai nước khoáng cùng hai cái chén, rót nước cho bọn nó uống, miễn cho bọn nó nghẹn chết. Hơ, thấy bọn nó liều mạng ăn như thế này, cũng có khả năng đó lắm.

74. Chương 74

Hai con chim nhỏ ăn uống no đủ, rúc ở băng ghế sau, rửa lông cho nhau, líu ríu nói:

“Bà xã, ăn ngon không?”

“Ngon! Ông xã, người này không tồi, về sau chúng ta liền đi theo hắc hống đi.”

“A? Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì? Ông xã! En muốn ăn gạo muốn ăn gạo muốn ăn thật tốt thật nhiều gạo!”

“... Bà xã... Bọn họ là nhân loại, sẽ vật hết lông chúng ta nha, sau đó nướng nha, nướng xong liền ăn nha!”

Thẩm An nghe xong, nhin không được cười khúc khích, nói rằng, “Yên tâm. Chúng ta không ăn các người. Bất quá, các người phải trả lời ta một ít vấn đề.”

“Vấn đề? Được a, người hỏi người hỏi.” Nhất Điểm Hồng khoan khoái nói, ngừng một chút, chốt chốt Hắc Vũ, “Ai, ông xã, bọn họ chỉ là muốn hỏi vấn đề thôi.”

“Khụ khụ... Anh biết.” Hắc Vũ nhảy lên, chân chim gãi gãi nệm ghế, ưỡn ngực, kiêu ngạo nói, “Hỏi đi, một vấn đề một chén gạo! Giao dịch công bằng, không lừa già dối trẻ!”

Thẩm An hơi hơi trợn to mắt, hơ, còn làm giao dịch? Còn hiểu công bằng giao dịch không lừa già dối trẻ? Thật là thú vị. Thẩm An từ trong không gian lấy ra một túi gạo, bịch một tiếng đặt trước mặt hai con chim.

Sau đó, Thẩm An cầm cái chén nhỏ, xúc một chén gạo đặt trước mặt Hắc Vũ, nhếch miệng cười nói, “Tốt lắm. Một chén gạo một vấn đề.”

“Vấn đề thứ nhất, các người có nhìn thấy chỗ có rất nhiều rất nhiều nhân loại ở không?”

“Có a có a. Có một chỗ thiệt nhiều thật nhiều người.” Hắc Vũ chảy nước miếng nhìn túi gạo, bà xã nó đã bay đến miệng túi gạo, ghé nhìn vào, hạnh phúc thỏa mãn chảy nước miếng cọ nha cọ nha.

Ánh mắt Thẩm An sáng lên, vội vàng hỏi, “Chỗ kia thế nào?”

Hắc Vũ quơ đầu, “Không tốt không tốt, chết thật nhiều người, phải làm việc, không làm liền chặt đầu, ăn luôn!”

Thẩm An sắc mặt cả kinh, không làm việc liền chặt đầu? Ăn luôn? Hắc không có nghe lầm chứ?

“Đúng vậy! Đúng vậy! Rất đáng sợ! Rất đáng sợ!” Nhất Điểm Hồng gọi tới gọi lui kêu lên.

Lúc này, Thẩm Duệ quay sang thấy sắc mặt Thẩm An, trong lòng lo lắng. Ngưng mi hỏi, “An An làm sao vậy?”

Thẩm An quay đầu, đem chuyện hai con chim nhỏ nói không làm việc bị chặt đầu nói cho Thẩm Duệ nghe.

Thẩm Duệ nghe xong, quét mắt nhìn hai con chim đang xoay quanh túi gạo, nhú mày nói, “An An, hỏi bọn nó chỗ đó ở nơi nào?”

Vì thế Thẩm An quay đầu hỏi hai con chim nhỏ.

“Ở nơi nào? Phía nam sao?!”

“Ừ, chính là phía nam!”

Thẩm An sững sốt, tiếp tục hỏi, “Chỗ nào của phía nam?”

“Không biết! Chính là phía nam!” Hắc Vũ phe phẩy lông chim, đắc ý dào dạt, “Nhân loại, chúng ta rất lợi hại đúng hay không?”

Thẩm An đỡ trán, hữu khí vô lực, làm ơn đi, phía nam rất lớn a... Nhìn hai con chim nhỏ này cũng không biết ở nơi nào, Thẩm An liền quay đầu nói cho Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, hỏi, “An An, coi như vậy đi. Em hỏi một chút những thứ khác.”

Thẩm An gật đầu, quay đầu tiếp tục hỏi, “Cái chỗ đó có quái vật gì không?”

“Quái vật? Có a có a, rất nhiều a, đáng sợ nhất chính là một người đột nhiên không thấy, một người đột nhiên xuất hiện.”

“Còn có sẽ bay, ba cái đầu, rõ ràng không phải chim, có hai cái cánh liền cho là mình có thể bay! Thật đáng ghét!”

“Ghét nhất một nhân loại há mồm ới ra thiệt nhiều tơ a! Cả gia đình chú ba của ta chính là bị bọn họ ăn mất!!”

...

Thẩm An nghe, ánh mắt càng mở càng lớn! Vội quay đầu đem chuyện hai con chim nhỏ nói nói cho Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ vừa nghe vừa gõ tay lái, trầm ngâm trong chốc lát, mở đồng hồ liên lạc, “Lão Chu, khi nào tạm ngừng nghỉ ngơi cậu tới chỗ của tôi một chuyến, thuận tiện kêu lão Từ và Lưu Khiết.”

“Rõ. Đúng rồi, Thẩm An bắt được hai con chim đúng không?” Chu Vũ hỏi.

“A, không tồi, đúng là có hai con chim nhỏ.” Thẩm Duệ nói xong, khéo mắt thoáng nhìn Thẩm An đang “Cò kè mặc cả”:

“Không được, chỉ có thể nửa túi gạo.” Thẩm An nghiêm túc nói. “Vừa rồi các người mới trả lời mấy vấn đề à.”

Vì thế, Thẩm Duệ cong khéo miệng, “Hai con chim nhỏ này còn rất mập.”

“Sở Thuần muốn ăn chim nướng, nếu An An chơi đủ rồi thì nhớ cho tôi hai con chim đó.” giọng Chu Vũ đậm mặc vang lên trong xe.

Hai con chim vẫn còn lú lú xoay quanh túi gạo lập tức cứng đờ.

Thẩm Duệ mỉm cười, quay đầu mắt nhìn chim nhỏ cứng đờ, ôn nhu nói với Thẩm An, “An An, thật ra hương vị chim nướng rất được ...”

Vào ban đêm, đoàn đội nghỉ ngơi lấy sức.

Lúc này đại tuyết đã đình chỉ, mặt trời đã đi ra, vào ban đêm ánh trăng không còn màu đỏ tím quỷ dị như lần trước, hiện giờ là một mảnh sáng tỏ giữa bầu trời đêm tối đen sâu thẳm.

Tuyết rơi dày khắp nơi, rồi sẽ ra sao đây?

Thẩm An ngồi bên đống lửa, nghe hai con chim nhỏ đứng trên vai lú lú:

“Ông xā! Ông xā! Em nghe thấy được! Nóng hằm hập! A! Mùa mưa sẽ không tới sao?”

“Không biết nữa! Bà xā đừng sợ, có anh đây!”

...

Thẩm An nghe, trong lòng trầm xuống, tuyết rơi dày khắp nơi, chỉ sợ khô hạn sắp tới. Nên nhắc nhở Anh hai chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Thẩm An quay đầu, phía sau, Anh hai Thẩm Duệ đang cùng Chu Vũ, Từ Trường Thiên, Lưu Khiết thảo luận bên trong kết giới, kết giới phong bế âm thanh, nhưng không phong bế hình ảnh, Thẩm An có thể thấy rõ ràng, bốn người này vẻ mặt nghiêm túc, có thể thấy được vấn đề đang thảo luận thật phiền toái.

“Nè, Thẩm An đệ đệ. Hai con chim này đang nói cái gì?” Đột nhiên, giọng nói tò mò vang lên.

Thẩm An quay đầu lại, nhìn người đối diện — Dương Sở Thuần. Dương Sở Thuần đang tò mò xem xét chim nhỏ. Hình như muốn vươn tay chọt một cái, nhưng hai con chim nhỏ trên vai thật thông minh nhảy xuống, nhảy vào balô Thẩm An đang ôm.

Dương Sở Thuần đành phải bắt mắt thu hồi tay, nói thầm, “Cái gì chứ, chạy trốn thật nhanh!”

Thẩm An nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn Dương Sở Thuần, nói đến hần rất tò mò, Dương Sở Thuần gần như bất luận khi nào chỗ nào, vẫn có thể vui vẻ, vẫn có thể lạc quan như vậy, dường như Dương Sở Thuần chưa bao giờ sợ hãi cái gì.

“Tiểu Dương Tử, anh không sợ sao?” Thẩm An nhin không được lên tiếng hỏi.

Dương Sở Thuần cười hắc hắc, cười có chút ngốc hồ hồ, “Sợ cái gì, có Chu đội, tôi sẽ không sợ.”

Thẩm An sững sốt, lập tức nở nụ cười, cũng đúng ...

“Thẩm An đệ đệ, cậu sợ? Cậu sợ chuyện hai con chim kia nói?” Dương Sở Thuần đột nhiên nhảy tới, ngồi bên cạnh Thẩm An, cười gian hời.

Thẩm An lắc đầu, hần không sợ.

“Tôi không sợ, nhưng rất lo lắng, không biết kế tiếp người trong đoàn đội chúng ta có thể tiếp tục tiêu sái như lúc này hay không ...” Thẩm An thấp giọng nói.

Dương Sở Thuần ngẩn người, đưa tay gỡ gỡ đầu, sau đó vỗ vai Thẩm An nói, “Ồ... Những người khác tôi không biết nha, bất quá tôi cùng Chu đội khẳng định sẽ tiếp tục đi theo Thẩm đại nhân! Đi theo Thẩm đại nhân có cơm ăn!” Một câu cuối cùng, Dương Sở Thuần nhếch miệng cười hắc hắc nói.

—— đây chính là lời nói thật, Chu đội cũng nghĩ như vậy!

Thẩm An nghe xong, khẽ cười.

Lúc này trong kết giới, Thẩm Duệ đem tin tình báo Thẩm An lấy được từ hai con chim nhất nhất cẩn thận nói ra.

Từ Trường Thiên sau khi nghe xong, vuốt cằm như có điều suy nghĩ nhìn Thẩm Duệ, “Thẩm đại nhân, tin tình báo này có thể tin tưởng?”

“Đương nhiên.” Thẩm Duệ khẽ nhún mày, nhìn Từ Trường Thiên, “Cậu hoài nghi An An?” Thẩm Duệ trong lòng dâng lên không vui.

Từ Trường Thiên vội khoát tay nói, “Thẩm đại nhân đừng hiểu lầm, tôi không có ý này.”

“Bất quá rất ngạc nhiên, An An có thể nghe được bao nhiêu loại động vật nói?” Chu Vũ hỏi tiếp.

“An An thử qua, giống Viên Thịt Bò cùng hai con chim này có thể nghe hiểu, những loài khác, ví dụ như con kiến, nó nghe không hiểu.” Thẩm Duệ trả lời, đây là lời nói thật. Đương nhiên, trên thực tế, có chút thanh âm vẫn có thể nghe hiểu, ví dụ như chó mèo linh tinh, nhưng Thẩm Duệ cũng không định nói ra, không cần thiết, cũng sợ người khác hoài nghi.

“Cao cấp nghe hiểu, cấp thấp nghe không hiểu?” Lưu Khiết tổng kết.

Thẩm Duệ gật đầu, “Có thể nói như vậy.”

“Có năng lực như thế ngược lại tiện lợi nhiều hơn, Thẩm An có thể gia nhập tổ tình báo.” Từ Trường Thiên trêu ghẹo.

Thẩm Duệ lắc đầu, thản nhiên nói, “An An sẽ hỗ trợ lắng nghe, nhưng nó sẽ không gia nhập tổ tình báo. Mặt khác, cũng nhờ các cậu giữ bí mật. Các cậu hẳn là hiểu được năng lực này một khi bộc lộ ra sẽ trêu chọc phiền toái.”

“Hiểu được. Tôi sẽ không lộ ra nửa chữ.” Chu Vũ gật đầu nói.

“Tôi cũng sẽ không lộ ra.” Từ Trường Thiên nhắc tay nói.

“Tôi sẽ bảo thủ bí mật này.” Lưu Khiết cũng tán thành.

“Cám ơn.” Thẩm Duệ cười nói.

“Hai con chim kia nói quái vật gì gì đó, tôi nghe xong vẫn không hiểu rõ.” Từ Trường Thiên buông tay nói, “Cái này các cậu nghe hiểu không?”

Chu Vũ vừa suy tư vừa chậm rãi nói, “Tôi phân tích một chút, đầu tiên, không làm việc liên chặt đầu ăn luôn, này hẳn là nói quy tắc của căn cứ. Tiếp theo, có rất nhiều quái vật, có cánh, phun tơ, chim nhỏ nói là nhân loại, vậy phải là quái vật có hình người, mà không phải người. Cuối cùng, đột nhiên biến mất đột nhiên xuất hiện...” Chu Vũ nhìn về phía Thẩm Duệ, “Tôi cảm thấy có chút giống dị năng của anh và An An.”

Thẩm Duệ gật đầu, Chu Vũ phân tích thật chuẩn xác, cũng rất hợp lý, Thẩm Duệ mở miệng nói “Tôi muốn bổ sung một chút, hai con chim gọi quái vật là trực tiếp gọi quái vật, hai con chim chóc nói nhân loại không xấu như vậy. Cho nên, quái vật chính là quái vật, bởi vậy, bọn nó nói có cánh, phun tơ hẳn là nhân loại.”

Lưu Khiết kinh ngạc, đột nhiên nghĩ tới Liễu Trình! Liễu Trình mặt đen tuyền cũng không giống vậy sao? Vì thế, Lưu Khiết thốt ra, “Liễu Trình!”

Thẩm Duệ gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị, “Không sai, Liễu Trình, nếu có cánh, phun tơ đều là nhân loại, có tư tưởng biết suy nghĩ có cảm tình nhân loại, thì hẳn là giống Liễu Trình! Nói cách khác hiện tại trong thế

giới, trừ bỏ quái vật bởi vì nhiễm virus từ thiên thạch hoàn toàn không cảm giác lý trí, còn có một số người, bọn họ bảo lưu lại lý trí của nhân loại, nhưng lại xuất hiện thay đổi gen!”

“Hơn nữa, bọn họ bây giờ cư trú trong căn cứ nhân loại!” Chu Vũ trầm giọng nói, “Nếu căn cứ nào có bọn họ, thì sẽ có được thực lực cường đại!”

“Mà người thành lập căn cứ này có này có dã tâm cực lớn!” Không làm việc liên chặt đầu ăn luôn! Rất hung tàn!

75. Chương 75

“Hiện giờ chúng ta thông qua radio và vệ tinh đại khái có thể xác định nơi nhân loại đang cư trú, cũng chính là vài căn cứ Hy Vọng do chính phủ cùng quân đội quản lý chủ trì.” Thẩm Duệ nói, không tính nước ngoài, hai con chim bồ câu kia không có khả năng bay vượt qua Thái Bình Dương. Bởi vậy, từ nội dung hai con chim đã nói, nơi bọn quái vật cư trú chính là một trong mấy cái căn cứ Hy Vọng.

“Nếu như là căn cứ Hy Vọng, vậy có liên quan gì tới Ngô Chính cha của Ngô Thiên Hà không?” Chu Vũ nghiêm nghị hỏi.

Thẩm Duệ nhìn Lưu Khiết, Lưu Khiết sững sốt, đột nhiên trong lòng có chút dự cảm không tốt lắm.

“Lưu Khiết, có thể ... nói chuyện với Ngô Thiên Hà một chút hay không?” Thẩm Duệ châm chọc câu nói.

Lưu Khiết vừa nghe, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức rũ mắt, còn Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên hai người liếc nhau, đều ăn ý dời đầu đi chỗ khác, ý Thẩm đại nhân là muốn Lưu Khiết giả vờ thân cận với Ngô Thiên Hà, sau đó lấy tin tức từ hắn?

Cái này có chút không quá đúng đắn đi.

Thứ nhất, Lưu Khiết là thẳng nam, đối với Ngô Thiên Hà hắn là không có bất luận tình cảm gì, muốn hắn giả vờ thân cận với Ngô Thiên Hà? Đây không phải là lừa gạt tình cảm Ngô Thiên Hà sao? Cái này có chút tra a.

Lại nói, Thẩm đại nhân rõ ràng là muốn lưu Ngô Thiên Hà lại làm áp chế, bởi vậy không nghĩ dùng thủ đoạn quá khích, nhưng nếu dùng loại phương pháp này, còn không bằng trực tiếp thẩm vấn!

Nhưng bọn họ không lên tiếng phản đối, nếu Thẩm đại nhân nói ra đề nghị này, nhất định có lý do của hắn, quan trọng hơn, bọn họ hiểu Lưu Khiết. Nếu Lưu Khiết là người như vậy, lúc trước sẽ không bị cha của Ngô Thiên Hà làm cho không còn đường để đi.

Lưu Khiết trầm mặc một lúc lâu, mới nhìn Thẩm Duệ, “Tôi không muốn làm như vậy.”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên trong lòng thầm nghĩ một tiếng, quả nhiên a.

“Vì sao?” Thẩm Duệ chậm rãi hỏi.

“Tôi không thể cho hắn thứ hắn muốn, tôi không muốn lừa dối hắn. Tôi đã thiếu hắn một cái mạng.” Lưu Khiết bình tĩnh trả lời.

Thẩm Duệ gật đầu, “Tôi sẽ không miễn cưỡng cậu.”

Thẩm Duệ nhìn về phía Chu Vũ, dời đề tài đi chỗ khác, “Kế tiếp chúng ta nói về phòng thủ.”

...

Đội mấy người bàn bạc xong, Thẩm Duệ mới giải trừ kết giới.

Mấy người đi ra khỏi kết giới, nhìn thấy Ngô Thiên Hà đứng trước mặt.

Về mặt Ngô Thiên Hà phức tạp nhìn chăm chăm Lưu Khiết trong chốc lát, mới quay đầu nhìn sang Thẩm Duệ, “Thẩm Duệ, tôi có việc muốn nói với cậu.”

Lưu Khiết nhìn Ngô Thiên Hà đi theo Thẩm Duệ đến một bên, đầu tim nhảy dựng, xảy ra chuyện gì?

Chu Vũ nhìn Ngô Thiên Hà cùng Thẩm Duệ vào kết giới, nghĩ nghĩ, liền hơi hơi nhếch miệng, a, thì ra là thế.

Như vậy, vừa rồi Lưu Khiết nói những gì, Ngô Thiên Hà đều nghe được?

Trong kết giới, Ngô Thiên Hà nhìn chăm chăm Thẩm Duệ, trầm giọng nói, “Thẩm Duệ, nếu mục đích của cậu là tây bộ, vậy cậu yên tâm, ba của tôi sẽ không chạy đến tây bộ xa xôi như vậy!”

Thẩm Duệ nhìn Ngô Thiên Hà, mỉm cười, “Nhưng nếu anh tiếp tục đi theo chúng tôi, chỉ sợ, Ngô Chính tư lệnh cho dù không nghĩ đến tây bộ cũng sẽ tới tây bộ đúng không?”

Ngô Thiên Hà trầm mặc, một lúc lâu mới mở miệng nói, “Tôi thành phố tiếp theo, tôi sẽ dẫn người của tôi rời đi.”

Thẩm Duệ gật đầu, “Rất tốt.”

Không thể bức Ngô Thiên Hà nói ra tình báo về Ngô Chính cũng là trong dự đoán, mà tấm bùa hộ mệnh này cũng không có khả năng hữu hiệu vĩnh viễn, đặc biệt người này trong lòng vẫn nhớ rõ cha của hắn, cho nên, phải làm cho hắn rời đi.

Nhưng người này quán Lưu Khiết là quán nghiện, không có biện pháp, đành phải để Ngô Thiên Hà lần thứ hai nghe một chút lời nói trong lòng của Lưu Khiết, để hắn hiểu được, Lưu Khiết cùng hắn là không có khả năng!

Vào đêm, Thẩm An mở mắt ra, nhìn nhìn đồng hồ, 2g, Anh hai còn chưa có trở lại.

Buổi tối, cơm nước xong, Anh hai liền cùng giáo sư Phương Bình, cùng với anh Bạch tiến vào xe của tổ nghiên cứu sinh vật, đại khái chắc là đang nói về căn cứ Hy Vọng.

Bất quá, đã 2g...

Thẩm An quay đầu nhìn băng ghế phía sau, hai con chim nhỏ người dựa vào ta ta dựa vào người, trên người còn có một cái khăn thêu hình sói xám, đây là Bảo Bảo tốt bụng tài trợ cho chim nhỏ làm chăn.

Thẩm An không khỏi mỉm cười, hai con chim nhỏ này còn rất được hoan nghênh, Anh hai nói, hai con chim này hẳn là cũng biến dị gen, nếu không sẽ không thông minh như vậy ... Bởi vì Viên Thập Bò cũng không thông minh bằng hai con chim này. Còn biết được cò kè trả giá, còn hiểu ai không sẽ khi dễ chúng nó, ai sẽ lấy chúng nó chơi, ví dụ như vừa thấy Dương Sở Thuần, hai con chim nhỏ lập tức trốn trong ba lô của hắn, thấy Bảo Bảo ngược lại nhảy đi ra, khoan khoái không thôi, làm đủ loại động tác quái dị chọc cho Bảo Bảo cười không ngừng.

Thẩm An ghé vào lưng ghế dựa, trong lòng nghĩ, năng lực lắng nghe có lẽ có thể thử kéo dài lên không trung, nói không chừng có thể lại tìm được chim chóc thú vị ...

Trong lúc Thẩm An không thú vị chờ đợi Thẩm Duệ, Thẩm Duệ đang tại tổ nghiên cứu sinh vật cùng giáo sư Phương Bình nói về căn cứ Hy Vọng.

“... Sự tình chính là như vậy.” Thẩm Duệ nói xong, hơi hơi ngừng lại, “Nếu giáo sư muốn rời khỏi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Nhưng yêu cầu giáo sư có thể báo trước, cũng giao phó lại nghiên cứu cho tiểu Bạch.”

Phương Bình không nói gì, chỉ vuốt cằm, nhìn chăm chăm Thẩm Duệ, Thẩm Duệ này sẽ tốt bụng như vậy thả ông và con gái đi? Ông làm nghiên cứu trong đoàn đội chính là rõ như ban ngày, nếu như không có ông, tiểu Bạch muốn làm ra thiết bị tinh lọc nguồn nước sẽ tốn nhiều thời gian hơn. Thẩm Duệ người này cũng không có lòng tốt như vậy, sao lại khách khí muốn thả ông đi đây?

Uhm, khẳng định có bấy!

Nhưng, là cái gì đây?

Thẩm Duệ nhìn Phương Bình suy nghĩ sâu xa cảnh giác nhìn mình chăm chăm, chỉ mỉm cười, cùng Bạch Cảnh Khanh lễ phép cáo biệt, liền xoay người rời đi.

Bạch Cảnh Khanh nhìn theo Thẩm Duệ rời đi, quay đầu nhìn về phía Phương Bình, do dự một chút, vẫn là thấp giọng nói, “Lão sư, ngài suy xét cho kĩ đi.”

Phương Bình giữ xe lẩn của Bạch Cảnh Khanh lại, nghiêm túc hỏi, “Tiểu Bạch, lão sư đối với cậu được không?”

“Rất tốt!” Bạch Cảnh Khanh gật đầu, lão sư đối hần cho tới nay đều rất tốt, lúc trước khi chân hần bị liệt, ghi danh nghiên cứu sinh dưới tay lão sư, lão sư không để ý nhà trường phản đối, thật sự đem hần lưu lại. Nếu như không có lão sư, hần không có thành tựu ngày hôm nay!

“Tốt lắm, tiểu Bạch, cậu nói thật cho tôi biết, căn cứ Hy Vọng kia có đáng tin hay không?”

Bạch Cảnh Khanh vừa nghe, khó xử, điều này hần nên nói như thế nào cho tốt đây? Nếu nói đáng tin, cũng coi như đáng tin, dù sao đó là chính phủ cùng quân đội thành lập, nhưng nếu nói không đáng tin, từ Từ Trường Thiên nói ra cũng cảm thấy chỗ đó đáng ngờ!

Bạch Cảnh Khanh biết, Thẩm Duệ cũng không phải là muốn để cho lão sư chạy, hần để cho lão sư chạy khẳng định có ý đồ khác, mà lập trường cá nhân cũng tốt, lập trường đoàn đội cũng tốt, hần đều không hy vọng lão sư rời đi, nhưng tâm ý lão sư không phải dễ dàng thay đổi.

Dưới tình huống như vậy, hần không biết có nên đem sự tình nói ra hay không.

Nhìn Phương Bình một lúc lâu, Bạch Cảnh Khanh cười khổ một tiếng, thở dài, nói rằng, “Lão sư, tôi không biết tình huống nơi đó như thế nào, nhưng Trường Thiên đề cập qua, địa phương đó có chút không đúng lắm.”

Phương Bình nghe, nhướn mày, không thích hợp?

Là thật không thích hợp, hoặc là giả không thích hợp? Phương Bình lần thứ hai lâm vào suy tư.

Thẩm Duệ cười đóng lại đồng hồ, quả nhiên, Bạch Cảnh Khanh vẫn là nói ra, kể từ đó, giáo sư Phương Bình liền càng thêm động lực muốn đi căn cứ Hy Vọng.

Chỉ mong thành thị phía trước có thể có tin tức của căn cứ Hy Vọng, như vậy cũng tiện làm việc.

Thẩm Duệ đi đến hummer số 1 của mình, mở cửa xe, chỉ thấy Thẩm An dựa vào lưng ghế nặng nề ngủ, Thẩm Duệ ngăn người, lập tức đôi mắt mềm mại, khóe miệng tươi cười mang theo ôn nhu sủng nịnh.

Thẩm Duệ nhẹ nhàng lên xe, thật cẩn thận đóng cửa xe, nhưng Thẩm An vẫn tỉnh lại.

Thẩm Duệ có chút ảo não, lần sau, nên nhắc nhở Từ Trường Thiên khi cải tiến xe tiếng đóng cửa xe không cần lớn như vậy.

Thẩm An xoa hai mắt của mình, mơ mơ màng màng phát hiện hiện tại người đang khoác áo khoác cho hần là Thẩm Duệ, liền lộ ra tươi cười, nhích lại gần, “Anh, anh trở lại a.”

Thẩm Duệ ôm sát Thẩm An vừa nhích lại gần mình, thấp giọng nói, “Anh hai mang em về không gian ngủ.”

Thẩm An mơ hồ gật gật đầu, ừ, không gian a, được a, ngủ trong xe cũng không thoải mái.

Ngày hôm sau, khi Thẩm An từ trong không gian ngáp dài ra ngoài, hai con chim ở băng ghế phía sau nhảy tới nhảy lui liên kinh ngạc sợ hãi!

“A! A! A! Quỷ nha!!”

“Bà xã yên tâm! Có ông xã ở đây! Ông xã sẽ không để cho quý ăn bà xã!”

Thẩm An đang ngáp dài cứng đờ, một lúc lâu, không lời gì để nói nhìn lại hai con chim đang trốn ở góc phòng lạnh run.

Thẩm Duệ đang điều khiển xe quét mắt nhìn hai con chim tại trong mắt của hắn là cực kỳ ngu ngốc, mà kết quả, hai con chim ngu ngốc bởi vì Thẩm Duệ nhìn quét, run rẩy càng thêm lợi hại, Thẩm Duệ không để ý đến chúng nó, nhìn về phía Thẩm An, ôn nhu hỏi, “An An, làm sao vậy?”

“Không, hai con chim ngu ngốc này cho rằng em là quý a.” Thẩm An gãi đầu, rất là bất đắc dĩ.

Thẩm Duệ cười khẽ một tiếng, “Mặc kệ chúng nó.”

Thẩm An gật đầu, xuất từ không gian ra một chén gạo để trước mặt hai con chim, túi gạo ngày hôm qua lấy ra đã bị Anh hai thu hồi về không gian.

Hai con chim run rẩy nha run rẩy nha đi đến chén gạo, thật cẩn thận bắt đầu ăn.

Thẩm An cũng mặc kệ chúng nó, cùng Thẩm Duệ xuống xe, rửa mặt cùng đi ăn cơm.

Thẩm An cùng Thẩm Duệ vừa rời khỏi, hai con chim liền lú lú rú rú lên.

“Ông xã, hắn là tiên nhân sao?”

“Ừ, ông xã thấy chắc là vậy, quý sẽ không xuất hiện vào ban ngày.”

Đoàn đội nghỉ ngơi và hồi phục hoàn tất, liền tiếp tục xuất phát.

Trong ánh mặt trời sáng lạn sau 12g, rốt cục, đoàn đội tới ——thành phố Q.

“Hiện tại tình huống như thế nào?” Thẩm Duệ hỏi qua radio.

“Tổ tình báo đã xuất phát, bản đồ vệ tinh vừa mới thu được, thành phố này cũng có dấu hiệu bị động đất phá hư, nhưng mấy con đường cao tốc hiện nay vẫn còn rất đầy đủ, vừa rồi có thu được tin tức radio, hình như kẻ bên này có một căn cứ?” Chu Vũ trả lời.

“Căn cứ?” Thẩm Duệ kinh ngạc.

“Đúng vậy, phân tích sóng radio tiếp thu được, căn cứ này cách chúng ta rất gần, sóng điện mới có thể đầy đủ như vậy.” Từ Trường Thiên chen một câu.

Thẩm Duệ sờ sờ cằm, khóe miệng kéo lên nụ cười, thật sự là nhắc cái gì thì cái đó đến nha.

76. Chương 76

Thẩm Duệ phân phó nhiệm vụ, “Sắp tới gần căn cứ, đoàn đội nghỉ ngơi và hồi phục, chú ý tính bí mật! Trước khi tổ tình báo trở về, không được tùy ý đi lại.”

“Hiểu được.”

Chờ đến khi đoàn đội tiến gần tới căn cứ, Thẩm Duệ liền cùng Thẩm An xuống xe bắt đầu thiết lập kết giới. Kết giới dựng tốt, những người khác bắt đầu xuống xe hoạt động, sau đó, liền có hai con chim ngốc đánh tới.

“Thần tiên đi mau!!”

“Nơi này chính là cái chỗ rất nguy hiểm rất nguy hiểm!”

Thẩm An sững sốt, cái gì? Thẩm An đang muốn hỏi kỹ, tiếng ồn ào liền vang lên!

Thẩm An quay đầu chỉ thấy giáo sư Phương Bình đang ồn ào lôi kéo con gái của ông Phương Thanh, “Con không đi cũng phải theo ta đi! Ta là cha con! Con phải nghe ta!”

Sắc mặt Phương Thanh lúc đỏ lúc trắng, vội vàng muốn tránh thoát lại không dám dùng sức tránh thoát, gấp đến độ muốn khóc, “Ba, ngài đừng như vậy! Ngài, ngài buông nha! Con, con đi theo ngài vẫn không được sao?”

Thẩm An nghi hoặc nhìn sang Thẩm Duệ bên cạnh, đây là có chuyện gì?

Thẩm Duệ nhú mào nhìn chằm chằm Phương Bình phía trước, nhắc chân đi tới, ngăn lại Phương Bình đang muốn lôi kéo Phương Thanh, một tay dẫn theo hành lý, nghiêm túc nói, “Giáo sư, hiện tại tình huống không rõ, không cần vội đi.”

Phương Bình hừ hừ, gương mặt liếc Thẩm Duệ nói rằng, “Tôi mặc kệ cậu rốt cuộc là đánh cái chủ ý gì! Tóm lại nếu cần cứ chính phủ ngay tại phía trước, tôi hiện tại liền muốn đi qua! Cậu đừng cản tôi.”

Thẩm Duệ nhìn Phương Bình, hiện tại tình huống căn cứ không rõ, nếu Phương Bình tùy tiện đi vào, xảy ra chuyện làm như thế nào? Tuy rằng hẳn đánh chủ ý để Phương Bình làm quân “Tiên phong” đi thăm dò, nhưng hiện tại ...

Thẩm Duệ còn đang do dự, Thẩm An cũng một phen vội vàng tiến lên, ngăn lại nói, “Giáo sư, ngài đừng nóng vội đi! Cái chỗ đó rất nguy hiểm, ngài tốt nhất ——”

“Đủ!” Phương Bình đột nhiên quát, trừng Thẩm An, hừ hừ, “Ta đều có đúng mực! Tránh ra!”

“Không được!” Thẩm An đột nhiên cố chấp, nếu Hắc Vũ cùng Nhất Điểm Hồng nói không sai, cái chỗ đó sẽ nguy hiểm cỡ nào! Hẳn không thể nhìn giáo sư Phương Bình cùng Phương Thanh đi vào hoàn cảnh nguy hiểm!

Phương Bình trừng mắt, “Tiểu tử ngươi là muốn bị đánh sao?!”

Lúc này, Bạch Cảnh Khanh phía sau vội vàng tới rồi, “Lão sư từ từ!”

“Câm miệng! Tiểu bạch!” Phương Bình không chút nghĩ ngợi quay đầu giận dữ.

Thẩm Duệ nhú mào nhìn hết thấy, vài bước tiến lên, đem Thẩm An kéo ra, lạnh lùng nói, “Để cho bọn họ đi!”

Thẩm An nóng nảy, “Anh! Không được! Cái chỗ đó ——”

Thẩm Duệ đưa tay ngăn lại, từ túi áo lấy ra một cái đèn pin nhỏ, đưa cho Phương Bình, “Giáo sư, đây là thiết bị xin giúp đỡ, có chuyện gì, ngài mở cái đèn pin này, chúng tôi sẽ lập tức đuổi tới.”

Phương Bình nhìn nhìn Thẩm Duệ, đoạt lấy đèn pin, lôi kéo Phương Thanh cũng không thềm quay đầu lại tiêu sái đi.

Cách đó không xa Lưu Khiết nhìn hết thấy, nói khẽ với Ngô Thiên Hà, người đứng bên cạnh, “Anh không đi sao?”

Cái chỗ này... Hẳn cũng thuộc phạm vi thể lực của Ngô Chính đúng không?

Ngô Thiên Hà lắc đầu, nói, “Không, anh không đi.” Dừng một chút, thấp giọng nói, “Ít nhất hiện tại, anh không thể đi.”

Lưu Khiết nhú mào, nhắc chân đi đến phía trước không hề quay đầu lại, Ngô Thiên Hà không chút nghĩ ngợi liền khẩn trương đi theo.

Lưu Khiết cũng không để ý đến Ngô Thiên Hà phía sau, hướng thẳng tới chỗ Thẩm Duệ, đợi đi đến trước mặt Thẩm Duệ, mấy người Từ Trường Thiên cùng Chu Vũ cũng chạy tới trước mặt Thẩm Duệ.

“Như vậy được không?” Lưu Khiết gọn gàng dứt khoát hỏi. Nếu giáo sư Phương Bình có chuyện, vậy phải làm thế nào?

Thẩm Duệ buông tay bắt đắc dĩ, “Không có cách nào, nếu chúng ta càng ngăn đón, giáo sư Phương Bình sẽ càng thêm hoài nghi chúng ta cũng sẽ càng thêm tức giận!”

Chu Vũ lúc này trầm giọng nói, “Tóm lại, chúng ta đã hết lòng!”

Từ Trường Thiên xem xét Bạch Cảnh Khanh sắc mặt âm trầm, nhỏ giọng nói, “Ai, cái kia, không phải chúng ta đã đưa đèn pin sao? Nếu giáo sư Phương Bình thật sự có nguy hiểm, có cái đèn pin đó, chỉ cần cho chúng ta biết, chúng ta sẽ lập tức đi cứu ông ta!”

Chu Vũ vừa nghe, sắc mặt tối tăm xuống dưới, cái chỗ này hẳn cảm giác thật không tốt, hẳn không cho là đến lúc này, bọn họ còn có thể có thời gian nhàn rỗi đi cứu người, nhưng Chu Vũ liếc mắt nhìn sắc mặt Bạch Cảnh Khanh cực kì khó coi, không mở miệng nói ra ý kiến của mình.

Nhưng thời gian này, Thẩm An mở miệng.

“Anh, anh Chu Vũ, anh Trường Thiên, anh Lưu Khiết, vừa rồi Hắc Vũ nói, cái chỗ này chính là chỗ có nhân loại mọc cánh cùng phun tơ, còn có... không chịu làm việc liên chặt đầu ...”

Giọng Thẩm An rơi xuống, mấy người Chu Vũ Từ Trường Thiên, bao gồm cả Bạch Cảnh Khanh đều trầm xuống dưới.

Bọn họ lúc này nói chuyện không lập kết giới, bởi vậy, Thẩm An nói chẳng những mấy người Thẩm Duệ nghe thấy được, người vô ý đi ngang qua cố ý vậy xem cũng đều nghe thấy được.

Vì thế, trong lúc nhất thời, an tĩnh.

Nhưng ở phía sau, Thẩm Duệ thanh thoi nở nụ cười.

“A, vậy ngược lại thú vị, tôi đang nghĩ tới nên đi tìm như thế nào đây, thì ra ngay tại nơi này nha. An An, Anh hai rất ngạc nhiên, không biết người mọc cánh kia nói tiếng chim hay vẫn là tiếng phổ thông đây?” Thẩm Duệ cười khê nói.

Thẩm An quay đầu nhìn về phía Thẩm Duệ, Thẩm Duệ lúc này tươi cười ôn hòa, vẻ mặt thông dong, bình tĩnh tự tin, bộ dáng vẫn như ngày thường, Thẩm An có chút sợ hãi không khỏi dần dần yên ổn lại.

Đúng vậy, sợ cái gì chứ!

“Đúng vậy, còn có cái con phun tơ, ai, Thẩm An đệ đệ, không lẽ nó là anh em gì với con nhện?” Tiếng cười hì hì vang lên, đúng là Dương Sở Thuần tò mò vậy xem làm bộ như đi ngang qua.

“Lại nói tiếp đi, tôi ngược lại tương đối tò mò, cái thứ mọc cánh kia có thể là thiên sứ đáng yêu hay không?” Ngải Hiểu Sơ mặt hướng về Dương Sở Thuần đứng bên cạnh nói rằng.

Vì thế, không khí an tĩnh đột nhiên vạn vẹo, tâm tình ngưng trệ của mọi người cũng không khỏi thả lỏng hơn.

Thẩm Duệ nhìn, cười cười, cũng đồng thời đưa tay gia cố kết giới bốn phía, không sợ mấy thứ đó, nhưng việc vẫn phải làm.

Chu Vũ nhìn động tác của Thẩm Duệ, khê gật đầu, quay đầu lần thứ hai an bài lịch tuần tra.

Thẩm An ôm hai con chim nhỏ, tiếp tục hỏi thăm tin tức, “Nào, trừ bỏ những nhân loại kỳ kỳ quái quái đó còn có thứ gì khác đáng sợ hay không?”

“Có a có a! Còn có một loại gia hỏa thật dài mập mập sẽ ăn thịt người không biết là cái gì!!”

Thẩm An đang muốn tiếp tục hỏi, đột nhiên một tiếng thét chói tai hoảng sợ vang lên!

“Sâu! Thiệt nhiều sâu a!”

Này là giọng của chị Thẩm Uyển!?

Thẩm An không chút nghĩ ngợi đã đem hai con chim nhỏ phúi tay ném vào trong xe, nhắc chân biến mất, bỗng nhiên biến mất không chỉ Thẩm An, còn có mấy người Thẩm Duệ Chu Vũ!

Bọn họ bỗng nhiên đồng thời hiện ra bên cạnh Thẩm Uyển, ngẩng đầu vừa thấy, sắc mặt mọi người đều trầm xuống dưới!

Ngoài kết giới, một đám sâu ước chừng to bằng một con mèo đang lác lác bay tới chỗ bọn họ!

Vì cái gì nói là lác lác lác lác?

Bởi vì bọn sâu này bộ dáng cổ quái, chẳng những béo, hơn nữa đều giống như công một cái đồ vật, cái đồ vật này trọng lượng hình như không nhẹ, bọn nó bay lên lác lác lác lác. Mà đội đàn sâu bay tới gần, trừ bỏ ba người Thẩm Duệ Chu Vũ Từ Trường Thiên, sắc mặt những người khác đều có chút trắng bệch khó coi, mà Thẩm Uyển phát hiện đàn sâu này đầu tiên càng là quay đầu ghé vào một bên nôn không ngừng! Cao Phi vội vỗ lưng nằng, nhưng bản thân Cao Phi cũng xanh cả mặt!

Quý thần ơi! Bọn nó công ... Là khối thịt không ngừng quay cuồng vặn vẹo a! Mà chết tiệt là bên trong mấy khối thịt đó còn có từng cái từng cái mặt người!!

Dạ dày Thẩm An không ngừng quay cuồng, gắt gao cắn môi chịu đựng, khóe mắt Thẩm Duệ thoáng nhìn qua, nhắc chân, chắn trước mặt Thẩm An, thấp giọng nói, “Đi về trước!”

Thẩm An lập tức lác đầu, “Anh, em không sao!”

“Không đúng!” Chu Vũ lúc này đột nhiên mở miệng, “Chết tiệt! Chúng nó hình như có thể phát hiện chúng ta!”

Thẩm Duệ nhíu mày, xắn tay áo, thản nhiên nói, “Chuẩn bị chiến đấu! Lão Từ, gọi tất cả mọi người trở về xe, mở ra phòng ngự!”

“Hiểu được!” Từ Trường Thiên lập tức xoay người, mà lúc này, người của bộ tác chiến đã tới rồi!

Thẩm Duệ muốn đuổi Thẩm An trở về, nhưng thấy sắc mặt Thẩm An cho dù tái xanh, ánh mắt lại vẫn như cũ kiên định nhìn phía trước, Thẩm Duệ nhẫn nhịn, không muốn để cho Thẩm An bị thương, nhưng đồng dạng cũng không muốn làm cho Thẩm An không vui.

Thôi, bọn sâu đó là sinh vật cấp thấp, đối với An An tính nguy hiểm không lớn.

Vì thế, Thẩm Duệ vung tay, tạo phòng ngự cho toàn bộ chiến sĩ bộ tác chiến đứng phía sau, đồng thời lạnh lùng nói, “Này xem như khảo nghiệm đối với các cậu, ai giết được nhiều sâu nhất, liền cộng hai mươi điểm! Mặt khác sẽ có thưởng thêm. Đương nhiên, nếu ai bị sâu cắn bị thương, vậy bị phạt! Đừng nói cho tôi, thao luyện ba tháng trong sơn động, các cậu một chút tiến bộ cũng không có!”

Mười chiến sĩ bộ tác chiến và Ngải Hiểu Sơ cùng Dương Sở Thuần đều lớn tiếng đáp, “Hiểu được!”

“Rất tốt! An An, lưu ý bốn phía, nếu có người tại phụ cận theo dõi, hoặc là có bất luận giám thị gì, lập tức tiêu diệt! Dương Sở Thuần Ngải Hiểu Sơ, hai cậu cùng Thẩm An một tổ!”

Lưu Khiết cùng Từ Trường Thiên lưu thủ, đã mở phòng ngự trên các xe, đang thông qua theo dõi nhìn tình huống bên ngoài. cha Thẩm về mặt ngưng trọng, bọn sâu này thật là đáng sợ, không nói công kích, hiện nay còn chưa chính thức khai chiến, cũng không rõ ràng lắm lực công kích của bọn sâu, chỉ nói tới diện mạo của bọn chúng, virus từ thiên thạch kia lợi hại như vậy sao? Có thể biến sâu thành cái bộ dạng đáng sợ này?

Bạch Cảnh Khanh cẩn thận nhìn chăm chăm lũ sâu, ngón tay không ngừng ấn bàn phím, hồi lâu, mới run rẩy vang lên trong radio, “Trường Thiên, kia... Là nhân tạo.”

Từ Trường Thiên đang trên xe của Thẩm Duệ, khống chế hệ thống phòng ngự toàn đoàn xe, lúc này nghe thấy giọng Bạch Cảnh Khanh vang lên, có chút hoang mang, “A? Khanh Khanh, em nói cái gì?”

“Sâu, những con sâu đó ... lúc em đi theo lão sư làm nghiên cứu, lão sư đã từng nói đùa làm một cái nghiên cứu nhỏ, chính là đem sâu cùng virus nào đó hợp thể... Thông qua tính toán mô phỏng, kết quả chính là tạo ra loại sâu với bộ dáng này ... Trường Thiên, những con sâu bên ngoài tuyệt đối là nhân tạo! Anh nói cho Thẩm Duệ! Ngăn chặn không cần để bị nọc độc phun trúng, nọc độc sẽ triệt để ăn mòn thân thể người!”

Từ Trường Thiên không kịp khiếp sợ, nhanh chóng đem sự tình thông qua đồng hồ nói cho Thẩm Duệ!

Mà thời gian này, tiếng kinh hô đã nổi lên bốn phía trong đoàn đội:

“Thiệt hay giả?”

“Ai u, làm bậy a!! Ông trời đã khiến chúng ta thành như vậy, tại sao còn có người làm bậy làm ra mấy thứ này a!”

“Trời ạ! Thật là đáng sợ!!”

77. Chương 77

Thẩm Duệ sau khi nhận được thông tin từ Từ Trường Thiên liền trầm giọng ra mệnh lệnh, “Tất cả nghe rõ, phụ cận có khả năng rất lớn có kẻ giám thị, đề cao cảnh giác, giữ vững tinh thần!”

“Rõ!”

Thời điểm Từ Trường Thiên thông tin tới, Thẩm An ngay tại bên cạnh dĩ nhiên nghe được rõ ràng, trong lòng Thẩm An trầm xuống, nghĩ, nếu bọn sâu này thật là nhân tạo, vậy... người làm ra mấy thứ này rốt cuộc có ý đồ gì?!

Thẩm An nắm chặt mã tấu trong tay, mà lúc này, lũ sâu đã đến gần rồi! Cách bọn họ chỉ còn năm mươi mét!

“Giết!!” Thẩm Duệ lạnh giọng lên tiếng.

Sau khi Thẩm Duệ lạnh giọng lên tiếng, tất cả mọi người gần như tại cùng thời gian chạy ra khỏi kết giới!

Chu Vũ vẫn như cũ dựa theo hình thức đội ngũ, bố trí tốt mọi người, nhưng chiến trường thường không có khả năng dựa theo ý chí con người dời đi.

Sau khi lao ra kết giới, đánh về phía lũ sâu, chiến đấu khai hỏa! Mà đội ngũ cũng đã rối loạn! Nhưng Thẩm An, Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ ba người vẫn làm thành hình tam giác, vừa công kích lũ sâu tới gần, vừa lưu ý tình huống bốn phía.

“Thẩm An đệ đệ, cậu đừng đánh, nhanh chóng dùng dị năng tìm xem phụ cận có bọn giám thị ghê tởm hay không!”

Dương Sở Thuần vừa hô vừa phúi tay ném ra một quả đạn không khí đạn, đánh thật mạnh vào thứ ghê tởm trên lưng một con sâu!

Khối thịt người ghê tởm trên lưng con sâu bị đánh trúng liền kêu rên một tiếng, sâu vung thật mạnh, kết quả, một đám chất lỏng vàng vàng xanh xanh mùi rất nặng liền bắn ra!

Sau đó, Ngải Hiểu Sơ đứng gần nhất liền bất hạnh bị văng một ít lên người, Ngải Hiểu Sơ lập tức kêu rên, “Ghê tởm chết người! Dương Sở Thuần, con mẹ nó cậu không thể tính khoảng cách sao?!”

Dương Sở Thuần ngượng ngùng mỉm cười, “Thật ngại ngùng a.”

Thẩm An đang mở ra dị năng lắng nghe động tĩnh bốn phía, lúc này vừa nghe Ngải Hiểu Sơ tru lên, phúi tay ném đi qua một bóng nước tẩy trừ, Ngải Hiểu Sơ hai mắt nhắm lè uông uông quay đầu nhìn Thẩm An, “Thẩm An đệ đệ...”

Thẩm An quay lại, “Sao?”

“Làm ơn lần sau nhìn chuẩn trước khi vứt được không? Tóc tôi không bắn a” tưới từ đầu đến chân làm gì! Hắn không phải cây cối a!

Thẩm An a một tiếng, hắn cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ tùy tay ném một bóng nước tẩy trừ, dù sao Ngải Hiểu Sơ ba ngày mới tắm một lần, coi như tắm rửa đi.

Lúc này, chiến đấu đã có xu hướng kịch liệt, Thẩm Duệ đưa tay chém ra bằng tiễn sấm đánh, tuy rằng lực công kích rất mạnh, mỗi lần công kích đều có thể càn quét một mảng, nhưng là cái gọi là bách tước chi trùng tử nhi bất cương (rết trăm chân, chết vẫn đứng vững), bọn sâu này tuy rằng không có một trăm chân, nhưng sau mỗi lần bị càn quét kêu rên một tiếng liền tự nổ, sau khi tự nổ phun ra chất lỏng xanh vàng tuy rằng lực ăn mòn không đáng sợ, nhưng cũng quá phiền phức!

Mà trừ bỏ mấy người Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ, những người khác năng lực chiến đấu mặc dù có tăng lên, nhưng đối phó bọn sâu này vẫn thoáng có chút cố hết sức!

Thẩm Duệ làm chủ lực công kích đồng thời cũng nhận nhiệm vụ cứu hỏa, nhìn thấy vị đoàn viên gặp nguy hiểm, lập tức đi qua cứu! Đương nhiên, trong quá trình này, Thẩm Duệ cũng không thả lỏng canh chừng bên phía Thẩm An.

Khi nhìn đến tay Thẩm An khấp khởi tay bí quyết lập một cái kết giới đơn giản cho ba người bọn họ, trong lòng Thẩm Duệ hơi hơi thả lỏng.

Mà thời gian này, Thẩm An chuyên chú lắng nghe rất cực có phát hiện!

—— “Lập tức giải quyết người kia, đúng, chính là người kia, hần hần là thủ lĩnh của bọn chúng, rất lợi hại! Thậm chí có ba loại dị năng! Bằng tiễn, sấm đánh, hỏa thiêu, cmn! Còn có thuần thiểm! Lập tức giám sát chặt chẽ!”

Thẩm An hừ nhẹ một tiếng, tên này đang ám chỉ Anh hai! Muốn giám sát Anh hai? Bằng các người?!

Thẩm An phát tay hủy bỏ kết giới, Dương Sở Thuần lập tức hỏi, “Phát hiện?”

“Hướng bốn giờ, một trăm mét!” Thẩm An thấp giọng nói.

Ngải Hiểu Sơ quăng đao gió bổ đầu sâu, rất là lãng tử vuốt vuốt tóc, “Đi thôi, chúng ta đi thu gặt đầu vài người vui đùa một chút!”

Dương Sở Thuần lập tức khinh bỉ Ngải Hiểu Sơ, “Nhìn đoán không ra khẩu vị cậu nặng như vậy!”

Ngải Hiểu Sơ cười hắc hắc, vuốt cằm, ra vẻ thần bí nói, “Đối với cậu mà nói, quả thật khẩu vị nặng hơn một chút... Hắc hắc...”

Ba người vừa nói vừa đánh chậm rãi di chuyển đến hướng bốn giờ.

Thẩm An cũng lưu ý lắng nghe động tĩnh bốn phía!

—— “Từ từ, giống như bọn chúng có người phát hiện chúng ta?”

Thẩm An vừa nghe, thân hình đột nhiên biến mất, liền trực tiếp thuần di đến hướng bốn giờ!

Ngay lúc Thẩm An thuần di, Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ cũng đồng thời vọt tới.

Động tác đột ngột của ba người tất nhiên không giấu diếm được mấy người Thẩm Duệ.

Chu Vũ ném một quả cầu sét đánh bay sâu đồng thời hướng Thẩm Duệ hô lớn, “Thẩm Duệ!!”

Thẩm Duệ dưới chân một đá, đá bay một con sâu, đồng thời quay đầu hô với Chu Vũ, “Nơi này giao cho cậu!”

“Yên tâm!” Chu Vũ hô, vung mã tấu trực tiếp thả ra liên xuyên lôi cầu, đem sâu tạc đến chỉ còn một nhúm thịt nhầy nhụa!

Thẩm An thuần di trực tiếp thoáng hiện, cũng không thèm nhìn tới, vung tay chính là liên phát thủy tiễn! Liên phát thủy tiễn ngăn lại bốn tên đang muốn chạy trốn, một thiếu niên đáng gây yếu trong bốn tên phát tay vung ra một lưỡi dao hướng Thẩm An bổ tới!

Thẩm An thuần di biến mất, quay đầu phát ra vài khiên nước lần thứ hai chặn lại!

“Cmn! Tên này cũng là thuần di!” tên vạm vỡ tức giận mắng, tay vung lên hỏa cầu liền liên tiếp thả ra!

Thẩm An vội lộn ngược vài cái tránh về phía sau, thừa cơ hội, ba tên còn lại nhân cơ hội liền muốn chạy trốn! Nhưng lúc này, Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ đã đuổi tới!

Dương Sở Thuần phóng ra đạn không khí, Ngải Hiểu Sơ nhấc chân thẳng đá, tiến lên vật lộn, cùng lúc với đối phương phát ra kỹ năng đóng băng, Ngải Hiểu Sơ chém đao gió, trực tiếp cùng đối phương liều mạng!

Sau đó, sự tình bất ngờ xảy ra!

Thiếu niên gây yếu trong bốn tên đột nhiên há to miệng, phun tơ!!

Thẩm An không kịp đề phòng, tơ phun ra liền không chế hấn! Thẩm An vùng mã tấu muốn cắt đứt, lại không ngờ cắt không được?! Sắc mặt Thẩm An đại biến, đây rốt cuộc là tơ gì??

Thẩm An bị tơ nhện vây khốn, Ngải Hiểu Sơ cũng vội vàng muốn qua hỗ trợ, nhưng đáng giận một tên vạm vỡ lăm lăm lét chắn trước mặt hấn. Ngải Hiểu Sơ không có cách nào, vứt ra đao gió, hy vọng có thể chặt đứt tơ nhện tí! Nhưng lúc này, thiếu niên gây yếu sau khi phun ra tơ nhện cuốn lấy Thẩm An, lại phun tơ lần nữa, mà hướng phun lần này chính là cổ Thẩm An!

Dương Sở Thuần vừa thấy, sắc mặt đại biến, liền liều lĩnh hét thảy muốn phá vòng vây lao qua, nhưng tên vạm vỡ ném ra hỏa cầu lần thứ hai ngăn cản hấn!

Sắc mặt thẩm An cũng thay đổi, ngay tại lúc ý nghĩ của Thẩm An chuyển động hay là liều lĩnh hét thảy tiến vào không gian, đột nhiên xuất hiện ngón tay nắm lấy sợi tơ. Hơi thở quen thuộc cũng xuất hiện sau lưng Thẩm An, Thẩm An nhẹ nhàng thở ra!

Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ đang kinh hoảng cũng thở ra một hơi.

“Thì ra thật sự có người phun tơ a.” Thanh âm ôn hòa nhàn nhàn như trò chuyện việc nhà vang lên, mà sau khi người dùng ngón tay giữ chặt tơ nhện, cũng chính là Thẩm Duệ xuất hiện, bốn kẻ giám thị thần bí đồng loạt ngây đại.

Thẩm Duệ một tay ôm lấy Thẩm An, đối với thiếu niên gây yếu phía trước mỉm cười, sau đó ngón tay đột nhiên toát ra ngọn lửa, đại hỏa nổi lên, dọc theo tơ nhện cháy lan ra, tại thời điểm tất cả mọi người không kịp phản ứng, lửa kia liền bao lại thiếu niên gây yếu!

Thiếu niên gây yếu chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm!

Người có dị năng đóng băng trong bốn người vội vàng phát ra đóng băng, nhưng kỳ quái chính là, kỹ năng đóng băng cũng không thể ngăn cản ngọn lửa hùng hực trên người thiếu niên gây yếu!

Mà chỉ một phút đồng hồ sau, ngọn lửa dập tắt, trên đất chỉ để lại một khối thi thể cháy đen!

Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ nhìn thi thể cháy đen, nuốt nuốt nước miếng, thần nha, cần hung tàn như vậy sao Thẩm đại nhân!? Lập tức lại trộm vì thi thể cháy đen kia đồng tình một phen! Ai kêu người đem tơ nhện ghê tởm quấn lấy Thẩm An đệ đệ?! Tơ nhện từ miệng của người nhỏ ra cũng không biết có phải dùng nước miếng của người làm ra hay không? Có vi khuẩn thì làm như thế nào? Có bệnh truyền nhiễm thì làm như thế nào? Người nói tại sao lại không vệ sinh như vậy a?

Ba tên dư lại đột nhiên quát lớn một tiếng, liền đánh về phía Thẩm Duệ. Thẩm Duệ một tay ôm lấy Thẩm An, ngón tay hướng ba tên kia cử động một chút, đã chế trụ bọn chúng!

Ba tên kia đột nhiên không thể nhúc nhích, vẻ mặt hoảng sợ. Thẩm Duệ chế trụ ba tên, cũng không thèm nhìn tới bọn chúng một cái, chỉ cúi đầu ôn nhu nói với Thẩm An, “An An đừng sợ, Anh hai giúp em cởi bỏ.”

Thẩm An chớp mắt, hấn không sợ hãi, nhưng nhìn đôi mắt Thẩm Duệ, trong lòng Thẩm An đột nhiên trầm xuống, không xong, đôi mắt Anh hai lại biến thành màu tím đen. Lúc này này Anh hai... đã không còn là Anh hai ôn hòa tự chế ngày thường.

Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ cũng không phát hiện Thẩm Duệ dị thường, hai người vòng quanh ba tên bị chế trụ cực kỳ tò mò, wow, đây là dị năng mới nhất của Thẩm đại nhân sao? Thật là lợi hại a. Năng lực có thể đem người chế trụ quá lợi hại!

Ngón tay Thẩm Duệ đốt lửa, thật cẩn thận tiêu hủy tơ nhện. Thẩm An nhìn động tác Thẩm Duệ cẩn thận lại ôn nhu, trong lòng mềm mềm cũng chua xót, cho dù thời gian này Anh hai tấu hỏa nhập ma, trạng thái không đúng, nhưng Anh hai vẫn nhớ rõ, tuyệt đối sẽ không thương tổn hấn...

Thiếu hỷ tư nhện, Thẩm Duệ ngẩng đầu mỉm cười ôn nhu sủng nịnh đối với Thẩm An, “Tốt rồi, không có việc gì.”

Thẩm An lấy lại tinh thần, biểu hiện tươi cười, đưa tay nắm lấy Thẩm Duệ, hỏi, “Anh, ngọn lửa vừa rồi anh phóng ra là cái gì vậy? Lợi hại như vậy nha?”

Thẩm Duệ cười thần bí, cúi đầu nói nhỏ bên tai Thẩm An, “Là ngọn lửa Anh hai tu luyện, không phải tầm thường.”

Thẩm An giật mình, a, giống như Tam Muội Chân Hỏa gì đó à?

Thẩm Duệ không nói nữa, liền xoay người đi đến bọn người bị chế trụ, nhìn tên vạm vỡ, du du mỉm cười, hỏi, “Là ai phái các người tới?”

Tên vạm vỡ lộ ra tức giận cùng khinh thường, người bị chế trụ không thể mở miệng nói chuyện, nhưng vẻ mặt vẫn có thể làm, vì thế, khi tên vạm vỡ lộ ra loại biểu tình khinh thường cùng tức giận, Thẩm Duệ chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng chạm một chút trên cánh tay tên vạm vỡ, sau đó cười tủm tỉm nói, “Vậy ta đếm tới ba, nếu người nguyện ý trả lời vấn đề của ta, tay người có thể tiếp tục lưu trữ, nếu không thể nói, như vậy, không có biện pháp, các người dọa đến đoàn viên của ta, ta nhận lấy một cánh tay của người làm phí tổn thất tinh thần.”

78. Chương 78: Cầu Cứu (1)

Tên vạm vỡ vẫn khinh thường như cũ, thậm chí lộ ra biểu tình miệt thị nhìn Thẩm Duệ.

Dương Sở Thuần cùng Ngải Hiểu Sơ đứng bên cạnh đều nổi giận, tiến lên định động thủ đánh người, nhưng Thẩm Duệ đưa tay ngăn cản. Sau đó Thẩm Duệ cười, tươi cười ôn hòa, đưa tay, nhẹ nhàng điểm vào cánh tay tên vạm vỡ ——

Trong nháy mắt Thẩm Duệ đưa tay điểm vào cánh tay tên vạm vỡ, một ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, liền hướng cánh tay tên vạm vỡ lủi thẳng! Tất cả mọi người trợn to mắt nhìn, tên vạm vỡ càng lộ ra sợ hãi, gần như khó có thể tin! Nhưng ngay sau đó, tên vạm vỡ lộ ra thần sắc thống khổ. Khi ngọn lửa thiếu hỷ cánh tay tên vạm vỡ, đốt cánh tay hắn thành tro bụi, sắc mặt tên vạm vỡ đã tái nhợt, ánh mắt nhìn Thẩm Duệ đã hoàn toàn toàn toàn không còn coi rẻ và khinh thường, ngược lại là tràn đầy sợ hãi cùng sợ hãi.

Tên vạm vỡ không ngừng sợ hãi sợ hãi, hai tên phía sau hắn cũng như thế, Dương Sở Thuần và Ngải Hiểu Sơ ngược lại vẫn cả lơ phất phơ như cũ đứng cười hì hì, thủ đoạn này của Thẩm đại nhân không tính là gì, bọn họ đi theo Thẩm đại nhân nhiều năm, so này càng đáng sợ hơn đều gặp qua, Thẩm đại nhân loại này? Tiểu case nha!

Thẩm An lại lo lắng tiến lên, hắn chưa từng thấy qua một mặt như vậy của Thẩm Duệ, cho rằng đây là sau khi tẩu hỏa nhập ma, tâm tính Anh hai cải biến.

Loại thủ đoạn này của Anh hai ... tốt nhất không nên để sự tình nguy hiểm hơn xuất hiện.

Thẩm Duệ không phát hiện tâm tình mấy người bên cạnh, hắn nhìn tên vạm vỡ, khóe miệng tươi cười càng thêm ôn hòa, “Như thế nào? Có thể giúp chúng ta giải đáp một ít vấn đề hay không?”

Tên vạm vỡ cắn răng, gắt gao oán hận sợ hãi trừng Thẩm Duệ!

Thẩm Duệ hơi hơi nhướn mày, đưa tay muốn điểm cánh tay bên kia, nhưng vừa lúc đó ——

Đột nhiên, ba tên bị Thẩm Duệ chế trụ bùm một tiếng, nổ mạnh!

Ngay trước khi ba tên đó đột nhiên nổ mạnh, Thẩm An đã cảm thấy không thích hợp, vội vàng phát tay, mà lúc này, Thẩm Duệ cũng vội vàng phát tay, hai người Dương Sở Thuần, Ngải Hiểu Sơ đã bị bọn họ quăng sang một bên!

Tiếng nổ mạnh vừa vang lên, Chu Vũ thật vất vả mới giải quyết xong lũ sâu vỏi vàng tới được liền đầu tim nhảy dựng, vài bước chớp nhoáng liền hướng lại đây, đợi thấy mấy người Thẩm Duệ, đặc biệt là Dương Sở Thuần an toàn, Chu Vũ mới nhẹ nhàng thở ra.

Chu Vũ đi đến trước mặt Thẩm Duệ, lúc này sắc mặt Thẩm Duệ cực kỳ bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại là màu tím đen. Chu Vũ giật mình, nhưng lập tức nghĩ đây hẳn là di chứng xuất hiện sau khi Thẩm Duệ tu luyện... Liền cố gắng làm bộ như không biết, hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Duệ nhìn chằm chằm một đồng thịt vụng do bị nổ, mở miệng nói, “Trên người bọn chúng sớm đã trang bị thuốc nổ.”

Thẩm An gật đầu nói, lại bổ sung, “Bất quá vừa rồi ở phụ cận không còn kẻ giám thị!”

Thẩm Duệ quay đầu nhìn về phía Thẩm An, nghiêm túc nói, “An An, em phải tiếp tục lắng nghe động tĩnh bốn phía, lũ sâu bị chúng ta tiêu diệt, bọn họ nhất định sẽ tiếp tục phái người đến.”

Thẩm An gật đầu, Thẩm Duệ đơn giản hỏi một chút tình huống đoàn đội, liền bảo mọi người trở về.

Trên đường trở về, Thẩm An kéo Thẩm Duệ lại. Thẩm Duệ không hiểu quay đầu, Thẩm An chỉ chỉ đôi mắt Thẩm Duệ. Thẩm Duệ sửng sốt, vừa rồi đôi mắt của hắn lại đổi màu?

Thẩm Duệ nhắm mắt, một lần nữa mở ra, đôi mắt đã biến trở về màu gốc. Thẩm Duệ mỉm cười với Thẩm An, tươi cười nhu hòa sảng nịnh, vỗ vỗ đầu Thẩm An, liền nắm tay Thẩm An dắt đi.

Tuy rằng khuôn mặt Thẩm Duệ thông dong bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh, vừa rồi hắn không hề cảm thấy bản thân có nửa phần khác thường, thậm chí cả cảm giác phần nộ cũng không có. Nháy mắt nhìn thấy An An bị tởn nhện cuốn lấy, trong lòng hắn chỉ có một ý tưởng, giết người kia. Mà loại ý tưởng này lại cực kỳ bình tĩnh, như là chuyện đương nhiên!

Hiện tại... Hắn vẫn cảm thấy là chuyện đương nhiên, phạm là tổn thương An An liền không thể sống sót!

Nhưng thời điểm đó, hắn lại không cảm thấy phần nộ, hắn lãnh tĩnh tới mức làm cho mình không cảm giác được phần nộ, tình trạng như vậy ... Nên nói như thế nào đây?

Là tốt, hay là không tốt...

Khi bọn họ trở lại đoàn đội, đoàn đội lúc này tuy rằng thật bình tĩnh, rất bình thường, nhưng Thẩm Duệ sắc bén phát giác, trong đoàn thể có loại không khí ngưng trệ.

“Có chuyện gì?” Thẩm Duệ hỏi Từ Trường Thiên, đồng thời sắc bén quét một vòng, sắc mặt trầm xuống, không thấy Ngô Thiên Hà? Có Lưu Khiết, Ngô Thiên Hà thế nhưng biến mất?!

“Ngô Thiên Hà đâu?!” Thẩm Duệ quay đầu lớn tiếng hỏi Lưu Khiết.

Có lẽ là bởi vì sắc mặt và ngữ khí của Thẩm Duệ lúc này đều khác ngày thường, bốn phía vốn có chút huyền não lập tức yên tĩnh trở lại!

Lưu Khiết tiến lên, đẩy kính mắt bình tĩnh nói, “Sau khi giáo sư Phương Bình đột nhiên phát tín hiệu cầu cứu, Ngô Thiên Hà liền ly khai.”

Thẩm Duệ sửng sốt, giáo sư Phương Bình phát tín hiệu cầu cứu?

Thẩm Duệ theo bản năng nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, sắc mặt Bạch Cảnh Khanh tối tăm không thôi, hắn thấy Thẩm Duệ nhìn về phía mình, liền có chút phiền táo nói, “Tín hiệu cầu cứu rất ngắn, chúng ta chỉ nhận được một chút.”

“Có thể phân tích điểm xuất phát không?” Thẩm Duệ lãnh tĩnh hỏi, thiết bị cầu cứu đưa cho giáo sư Phương Bình là đặc chế, chẳng những có thể rất nhanh chóng phát ra tín hiệu, còn có thể định vị. Chỉ cần thông qua phân tích sóng điện, có thể tìm ra nơi phát tín hiệu, thứ này chính là hắn dặn Từ Trường Thiên làm vì giáo sư Phương Bình.

Bởi vậy, khi Thẩm Duệ vừa hỏi, Từ Trường Thiên liền tiến lên ngưng trọng nói, “Có thể phân tích ra, nhưng mà, Thẩm Duệ, chỉ sợ này...”

Từ Trường Thiên không tiếp tục nói tiếp, nhưng ẩn ý trong lời nói của hắn những người khác cũng nghe được phân minh.

—— chỉ sợ nơi này chính là một cái bẫy!

Thẩm Duệ cũng tự nhiên hiểu được điểm này, hắn nhìn Bạch Cảnh Khanh gắt gao nắm chặt tay, quay đầu nói với mọi người bốn phía người, “Đều trở về nghỉ ngơi! Lão Lưu, lão Chu, còn có các cậu, theo tôi lên xe! Những người khác, bộ tác chiến lập tức cảnh giới! An An, đem kết giới tăng mạnh lên!”

Thẩm An nghe, lập tức xoay người đi gia cố kết giới, mà tự nhiên, hai con chim cũng đi theo, đồng thời, Thẩm An cũng hiểu được nguyên nhân Anh hai Thẩm Duệ muốn hắn rời đi, trừ bỏ gia cố kết giới, cũng muốn dùng hắn năng lực lắng nghe, lắng nghe bốn phía có kẻ theo dõi hay không, nguyên nhân cuối cùng chính là Anh hai không muốn cho hắn biết nội dung hội nghị.

Thẩm Duệ cùng những người liên quan vào xe hummer số 1, duy độc bảo Thẩm An rời đi. Nguyên do là trừ bỏ yêu cầu Thẩm An dùng năng lực lắng nghe để phát hiện kẻ theo dõi, còn bởi vì chuyện hiện tại sắp nói hắn không muốn cho An An biết.

Trong xe hummer số 1, Thẩm Duệ nghiêm túc nói với Bạch Cảnh Khanh, “Hiện tại chúng ta tạm thời không thể đi cứu Giáo sư Phương Bình.”

Bạch Cảnh Khanh tay căng thẳng, nhìn chằm chằm Thẩm Duệ, gần như là áp lực ách thanh hỏi, “Vì cái gì?”

Ngay khi Bạch Cảnh Khanh đặt câu hỏi, Từ Trường Thiên ôm bả vai Bạch Cảnh Khanh, có chút đau lòng trấn an.

Thẩm Duệ trả lời, “Hiện tại tình huống đối phương không rõ, vừa rồi chúng ta đã xác định được chỗ này xác thực có người nhện phun tơ! Dưới tình huống này, chúng ta không thể tùy tiện đi cứu người! Nếu không người chết sẽ càng nhiều!”

Bạch Cảnh Khanh sau khi nghe được Thẩm Duệ nói như thế, cúi đầu rũ mắt, không phục mở miệng.

Thẩm Duệ nhìn về phía Chu Vũ, Chu Vũ gật đầu nói, “Loại tình huống này tôi hiểu được, tôi tán thành!”

—— không thể vì một người mà hy sinh nhiều người! Tuy rằng bản thân giáo sư Phương Bình rất có giá trị, nhưng hắn cảm thấy cũng không đáng đi hy sinh!

Lưu Khiết trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói, “Tôi cảm thấy, sớm muộn gì đều phải cùng những người đó chống lại, hiện tại đi cứu người, thuận tiện cũng có thể tìm hiểu tình hình địch.”

Thẩm Duệ nhếch một cái khóe miệng, ý vị sâu sa nhìn Lưu Khiết một cái, quay đầu nhìn về phía Từ Trường Thiên, “Ý kiến của cậu đâu?”

Từ Trường Thiên sững sốt, lập tức cúi đầu nhìn Bạch Cảnh Khanh, Bạch Cảnh Khanh đã ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Từ Trường Thiên.

Từ Trường Thiên trong lòng cười khổ, hắn biết, sau khi mẹ Bạch Cảnh Khanh gặp chuyện không may, Bạch Cảnh Khanh liền cực kỳ coi trọng người thân bên cạnh, hắn cùng Bạch ba là đối tượng giám hộ trọng điểm của Bạch Cảnh Khanh, mà khi giáo sư Phương Bình xuất hiện, lại nhiều thêm một giáo sư Phương Bình! Nếu giáo sư Phương Bình gặp chuyện không may, chắc Khanh Khanh sẽ phi thường khổ sở đúng không?

Nhưng, xuất phát từ góc độ đoàn đội, hắn hiểu được suy xét của Thẩm Duệ, vì thế Từ Trường Thiên khàn khàn nói, “Tôi đồng ý quan điểm của lão Chu!”

Từ Trường Thiên vừa nói như thế, Thẩm Duệ có chút ngoài ý muốn, còn Bạch Cảnh Khanh lại khó có thể tin mở to hai mắt nhìn!

Thẩm An sau khi củng cố kết giới bốn phía, bắt đầu lắng nghe.

Uhm, rất tốt, phụ cận rất an tĩnh, cũng không có động tĩnh gì.

Ngược lại hai con chim đứng ở trên bả vai hần lúu rúu nói không ngừng.

“... Những con sâu ngốc đó đều chết?! Ha ha ha ha! Xem về sau bọn nó có còn dám tới tróc chúng ta hay không!”

“Ông xã ngốc chết!”

“A? Bà xã, ông xã không ngu ngốc không ngu ngốc!”

“Người ngốc chết! Sâu ngốc chết tính cái gì! Còn có những người chim bốn cánh!”

“Đúng a. Người chim bốn cánh a...”

Thẩm An nghe, giật mình, hần lập tức lên tiếng hỏi, “Người chim bốn cánh? Xảy ra chuyện gì?”

“Chính là người chim chứ gì! Bốn cái cánh, ánh mắt rất tinh, trên người đều là vảy, xấu lắm xấu lắm, tiếng kêu khó nghe chết, sẽ phun hỏa, sẽ ăn thịt người!”

“Bọn họ ăn hết nửa người đi trên đường!”

“Đúng vậy, bao tử thật to!”

...

Lúc này, trong thành phố cách nơi đoàn đội của Thẩm Duệ đóng quân 5 km.

Trong toà nhà cao nhất thành phố, máy móc không ngừng truyền phát tin hình ảnh.

Nam tử trung niên mặc quân trang, mặt không đổi sắc nhìn hai nam tử mặc áo khoác trắng quỳ gối trước mặt hần, trầm giọng hỏi, “Ngô thiếu tướng trở lại?”

“Vâng!”

“Số 3, số 4, số 5 là ai phái đi ra?”

“Là... Số 1.”

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, “Lá gan của hần càng lúc càng lớn!”

“Hiện tại, số 3, 4, 5 cũng đã bị chúng ta điều khiển tự nổ, bọn họ... Hần là hỏi không ra cái gì...”

Nam tử trung niên cười lạnh một tiếng, “Người xem thường bọn họ. Thẩm Duệ... Cũng không phải là người thường.”

Hai nam tử mặc áo khoác dài màu trắng cung kính quỳ, không dám lên tiếng.

“Nghe rõ, tiếp tục ép hỏi những người bị Thẩm Duệ vứt bỏ tại căn cứ! Cần phải hỏi được toàn bộ tình huống cho ta! Cho dù là chi tiết nhỏ vụn nhất cũng phải biết!”

“Rõ!”

79. Chương 79: Cầu Cứu (2)

Thẩm An nghe hai con chim nói, lập tức muốn đi nói cho Anh hai biết, nhưng Thẩm An còn chưa chạy tới hummer đã thấy cửa xe mở ra, Bạch Cảnh Khanh sắc mặt khó coi điều khiển xe lăn đi ra, theo sát sau đó là Từ Trường Thiên. Từ Trường Thiên muốn giúp Bạch Cảnh Khanh đẩy xe lăn, nhưng Bạch Cảnh Khanh tức giận đẩy tay Từ Trường Thiên ra. Từ Trường Thiên đành phải cười khổ một tiếng, nhìn Bạch Cảnh Khanh rời đi, sau đó thở dài một tiếng, đi theo.

Chu Vũ và Lưu Khiết ngay sau đó cũng đi ra, Lưu Khiết vẫn như cũ căng thẳng trầm mặc không nói, Chu Vũ mặt không đổi sắc.

Thẩm An có chút không hiểu, làm sao vậy? Chẳng lẽ cãi nhau?

Thẩm An nhìn về phía Thẩm Duệ trong xe đang ngồi suy nghĩ sâu xa, đi vào trong xe, đem hai con chim để ở một bên, lại gần nhỏ giọng hỏi, “Anh, làm sao vậy?”

Thẩm Duệ lấy lại tinh thần, nhìn Thẩm An, giọng ôn nhu cười nói, “Không có gì, chỉ là có chút không thống nhất ý kiến. Đúng rồi, An An, gia cố kết giới xong rồi sao?”

Thẩm An gật đầu, cũng nhanh chóng cẩn thận thuật lại chuyện hai con chim nói.

Thẩm Duệ nghe xong, như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm nói, “Người chim bốn cánh? Xem ra, bọn họ thí nghiệm ra không ít thứ a.”

Thẩm An hoang mang không hiểu, những người nhân tạo này rốt cuộc là ai làm ra? Là trước mặt thế? Hay là sau mặt thế? Mục đích là gì?

Thẩm An đem nghi hoặc của mình hỏi ra, Thẩm Duệ chỉ lắc đầu, “An An, việc này bây giờ anh chưa thể nói cho em biết. An An, em nghe lời, đi bên ngoài nhìn, cẩn thận lắng nghe một chút tình huống bên ngoài, nếu có người hoặc là vật tới gần thì lập tức cho anh biết. Nhưng em không thể tự tiện hành động!”

Thẩm An nghe, tuy rằng không rõ vì sao việc này không thể nói với hắn, nhưng Thẩm An không hỏi lại, đứng dậy đi ra khỏi hummer số 1.

Thẩm An vừa ra khỏi hummer số 1, liền thấy Ngải Hiểu Trân đứng cạnh thùng xe xấu hổ ngăn đón Từ Trường Thiên. Thẩm An nhìn Từ Trường Thiên vẻ mặt lo lắng bất đắc dĩ, thậm chí có chút tức giận, nhưng cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ rời đi. Thẩm An nhìn bóng dáng Từ Trường Thiên bất đắc dĩ rời đi, Thẩm An nghĩ thầm, chẳng lẽ anh Cảnh Khanh và anh Trường Thiên cãi nhau?

Nhưng Thẩm An nghĩ, hai người này tình cảm tốt như vậy, cãi nhau cũng không có việc gì, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa thuận Thẩm An hiểu được, vì thế, Thẩm An liền tiếp tục ôm hai con chim đi tìm nơi vận dụng lắng nghe.

Nhưng ngay lúc Thẩm An chuyên chú lắng nghe, Thẩm An nghe thấy được một giọng nói vang lên:

“Chu đội, như vậy ổn không? Giáo sư Phương Bình và Phương Thanh hiện tại gặp nguy hiểm, lại phát tín hiệu cầu cứu cho chúng ta, nếu chúng ta không đi cứu, vậy có ổn không?”

“Không phải chứ? Sở Thuần, hiện tại tình huống đối phương ra sao chúng ta căn bản không biết, duy nhất có thể xác nhận là vũ lực của đối phương vượt qua tưởng tượng của chúng ta. Nếu hôm nay không có Thẩm Duệ, cậu và Thẩm An, Ngải Hiểu Sơ có thể bình an trở về sao?”

“... Nếu như vậy, chúng ta còn ở nơi này làm gì? Chúng ta ở trong này, không phải chính là hướng về phía những người đó? Đường đi tới Tây bộ nhiều như vậy, Thẩm đại nhân cố tình chọn con đường này, là vì cái gì? Còn không phải hướng về phía nơi này có manh mối về Ngô Chính sao?!”

“... Chúng ta sẽ cứu Giáo sư Phương Bình, nhưng không phải hiện tại!”

“Chờ đến lúc chúng ta đi cứu người, giáo sư Phương Bình đã sớm chết!”

“Dương Sở Thuần!!”

...

Thẩm An nghe, khe khẽ thở dài, hắn xem như hiểu được vì sao Anh hai không cho hắn tham gia hội nghị? Có phải hay không sợ hắn sẽ giống như Dương Sở Thuần đi theo anh Chu Vũ nháo? Vậy ... Vừa rồi anh Cảnh Khanh và anh Trường Thiên cãi nhau cũng là vì chuyện này? Giáo sư Phương Bình chính là lão sư của anh Cảnh Khanh a.

Nếu như là Thẩm An hắn ... Hắn sẽ làm như thế nào đây?

Thẩm An ngửa đầu nhìn bầu trời, cho dù hiện tại bầu trời xanh thẳm trong vắt, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là bầu trời trước mặt thế ... Hắn có thể hiểu được quyết định của Anh hai và anh Chu Vũ, nhưng cũng không thể ngồi yên không để ý nha.

Thẩm An cào cào tóc, thở dài, cúi đầu tiếp tục lắng nghe, nhưng cho dù không thể ngồi yên không để ý đến, cũng không thể tự tiện hành động, cho nên vẫn là ngấm lại, bây giờ nên làm cái gì mới tốt.

Trong lúc Thẩm An thở dài, hai con chim vừa lú lú vừa vẽ trên mặt đất.

“Bà xã không đúng không đúng, nơi này có siêu thị to!”

“Không phải siêu thị nha, người chim bốn cánh cũng đã ăn luôn! Nơi đó, nơi đó... Người chim chính là bay ra từ nơi này nha!”

Thẩm An trong lòng vừa động, vội lấy giấy bút từ trong ba lô ra, cấp tốc vẽ lại sơ đồ hai con chim vẽ ra, vừa vẽ vừa căn cứ hai con chim thuyết minh mà ghi chú.

Dần dần, một tấm bản đồ thật đơn giản hoàn thành.

Nhưng Thẩm An nhìn chằm chằm tấm bản đồ này, không có chút vui sướng. Chỉ vì bản đồ này đại khái cũng chỉ là một phần tình huống, đối với tình huống thành phố còn chưa đủ hiểu rõ.

Bất quá, có chút ít còn hơn không, cho nên Thẩm An nhìn chằm chằm bản đồ, yên lặng nhớ kĩ.

Trong lúc Thẩm An nhìn chằm chằm bản đồ ghi nhớ rõ ràng, đột nhiên một bàn tay duỗi tới, cầm lấy bản đồ trong tay hắn, ngay sau đó, giọng nói ôn nhu mang theo ý cười vang lên, “An An đang nhìn cái gì?”

Thẩm An ngửa ra sau nhìn Thẩm Duệ phía sau ôm lấy hắn, “Anh, đây là em căn cứ Hắc Vũ chúng nó đã nói về ra tình huống thành phố, nhưng đáng tiếc là chỉ có một phần.”

Thẩm Duệ cầm lấy trang giấy trong tay Thẩm An, nhìn cẩn thận, vẻ mặt lập tức ngưng trọng, nói với Thẩm An, “An An, em tiếp tục hỏi chúng nó, tận lực đem tình huống hiểu rõ thêm nữa!”

Thẩm Duệ không nói nữa, liền cầm bản đồ Thẩm An vẽ ra, xoay người vội vàng rời đi.

Thẩm An nhìn bóng dáng Thẩm Duệ rời đi, chớp mắt, có chút không hiểu, chỉ là một phần tình huống thành phố, hữu dụng sao??

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Thẩm Duệ còn chưa trở về. Thẩm An ngồi ở ghế lái phụ, nhìn màn đêm tối đen, chuyên chú lắng nghe tình huống bên ngoài.

Mà ở thời điểm Thẩm An nhắm mắt lắng nghe, đột nhiên Thẩm An mở mắt, nhìn về phía bên trái hướng năm giờ! Không phải chứ!?

Bạch Cảnh Khanh?

Dương Sở Thuần?

Bọn họ đang làm cái gì?

“Tiểu Dương Tử, cậu thật sự muốn như vậy? Cứ như vậy theo tôi đi cứu người?”

“Đương nhiên! Chu đội lần này làm không đúng!”

...

Vừa nghe lời này, Thẩm An không chút nghĩ ngợi liền lập tức mở cửa xe đuổi theo!

Thời điểm Thẩm An đuổi theo ra tới, chỉ thấy hướng năm giờ đã không có người, Thẩm An trong lòng trầm xuống, bọn họ đã rời khỏi rồi sao?!

Thẩm An vội vàng thi triển dị năng, bay nhanh mà đi! Bạch Cảnh Khanh ngồi xe lăn, mặc dù xe lăn có thiết kế đặc biệt, có thể trở thành xe thể thao, nhưng Thẩm An tự tin có thể đuổi theo bọn họ!

Nhưng Thẩm An thật không ngờ chính là thời điểm Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh hai người một mình rời đi, còn lấy một chiếc xe máy Từ Trường Thiên lắp ráp, xe vốn là thiết kế riêng cho Bạch Cảnh Khanh, bởi vậy, xe máy cùng xe lăn của Bạch Cảnh Khanh kết hợp hoàn mỹ! Mà tốc độ cũng là cực nhanh!

Bởi vậy, Thẩm An đuổi theo trong chốc lát mới thấy được hai người kia!

Mà bên này, Thẩm An đuổi theo không bao lâu, mấy người Thẩm Duệ cũng đã phát hiện ba người bọn họ mất tích!

Sắc mặt Thẩm Duệ lập tức âm trầm xuống dưới, Từ Trường Thiên càng nóng nảy, đã muốn hiện tại lập tức đuổi theo, Chu Vũ cũng nổi giận!

“Chu Vũ Từ Trường Thiên theo tôi đi cứu người! Những người khác toàn bộ lưu thủ! Tôi sẽ phong bế kết giới, trước khi chúng tôi trở về, kết giới bất luận kẻ nào cũng sẽ không mở ra!” Thẩm Duệ không nói nữa, liền lập tức thuấn di đi ra ngoài. Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên cũng theo sát.

Ngoài kết giới, đôi mắt Thẩm Duệ lại chuyển thành màu tím đen, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh khắp tay bí quyết, gia cố toàn bộ kết giới.

Kết giới này nếu như không có bí quyết của hắn, ai cũng không thể mở ra!

“Đi!” Thẩm Duệ trầm giọng nói.

Nam nhân trung niên cung kính cúi chào Ngô Thiên Hà, “Thiếu tướng, tướng quân chờ ngài đã lâu.”

Ngô Thiên Hà đứng trước cửa sổ cao ốc cao nhất thành phố, trầm mặc một hồi lâu, hỏi, “Phương Bình đâu?”

“Đã không chế. ” Nam nhân trung niên cung kính trả lời.

Ngô Thiên Hà xoay người, nhìn về phía nam nhân trung niên, trầm giọng, “Ta muốn mang Phương Bình đi.”

Nam nhân trung niên hơi hơi sững sốt, lập tức rũ mắt nói, “Thiếu tướng, tướng quân nói qua, Phương Bình là đối tượng bảo hộ trọng điểm, là nhân tài hiện tại quốc gia cần.”

Ngô Thiên Hà vừa nghe, cười lạnh, “Nhân tài quốc gia cần? Là cái quốc gia gì?! Là quốc gia của Ngô Chính đứng không!”

Nam nhân trung niên nghe, rũ mắt không nói, chỉ đứng cung kính.

Ngô Thiên Hà thấy nam nhân trung niên không để ý đến, hừ một tiếng, xoay người bước nhanh rời đi.

Lúc này, Thẩm An đã đuổi tới chỗ Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần.

Lại không ngờ, lúc này Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần đang hợp lực đối phó một đám sâu!

Thẩm An vốn định tiến lên hỗ trợ, nhưng nhìn đến phương thức Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần hợp tác, không khỏi kinh ngạc, ánh mắt cũng sáng lên!

Dương Sở Thuần dựng tường không khí, cản trở sâu đi tới, Bạch Cảnh Khanh nhân cơ hội bắn ra băng tiễn, sau đó Dương Sở Thuần lại dùng súng không khí đặc chế bắn một phát, đánh gục con sâu! Loại phương pháp này vừa hữu hiệu, tốc độ cũng cực nhanh! Chỉ chốc lát sau, mấy con sâu liền giải quyết xong!

Thời gian này, Thẩm An cũng nhảy ra.

Khi Dương Sở Thuần thấy Thẩm An, sắc mặt đều biến trắng, hoảng sợ, “Thẩm An đệ đệ, sao cậu lại tới đây?!” Không xong! Chu đội cũng tới rồi?

Thẩm An khẽ cười một tiếng, thấy Dương Sở Thuần hết nhìn đông tới nhìn tây, liền cười tủm tỉm mở miệng, “Yên tâm, bọn họ đại khái còn tốn chút thời gian mới truy tới đây.”

Bạch Cảnh Khanh vừa nghe lời này, trầm mặc rũ mắt.

Thẩm An nhìn Bạch Cảnh Khanh, chờ một chút, nhỏ giọng nói, “Anh Cảnh Khanh, anh thật sự muốn một mình đi cứu giáo sư Phương Bình sao?”

Bạch Cảnh Khanh ngẩng đầu nhìn Thẩm An, sau khi phần nộ và xúc động ban đầu đi qua, Bạch Cảnh Khanh biết, hắn không thể tùy hứng làm bậy như vậy. Nhưng, hắn thật sự không muốn lại mất đi bất luận người nào.

“Anh Cảnh Khanh, anh không tin anh của em?” Thẩm An nhìn thần sắc Bạch Cảnh Khanh thống khổ nhưng lại rối rắm, biết Bạch Cảnh Khanh vẫn còn lý trí bình tĩnh, liền nhẹ giọng hỏi.

Hắn biết, Bạch Cảnh Khanh đại khái chỉ tín nhiệm Anh hai bảy phần, cũng đúng, thân nhân bằng hữu quan trọng của mình làm sao có thể ký thác trên người một người khác?

Cho nên Bạch Cảnh Khanh vừa nghe Anh hai không đi cứu giáo sư Phương Bình mới lập tức phần nộ.

Hắn hiểu được, nhưng hắn biết, Anh hai khẳng định sẽ đi cứu giáo sư Phương Bình, bởi vì Anh hai từng hứa hẹn. Việc Anh hai hứa thì nhất định sẽ làm được.

“Tiểu An, tôi tin Thẩm Duệ, tôi với cậu trở về.” Bạch Cảnh Khanh trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói.

Mặc kệ hắn tin Thẩm Duệ hay không, cũng không thể bởi vì hành vi của một mình hắn liên lụy những người khác. Ví dụ như Dương Sở Thuần tên ngu ngốc này, vừa thấy hắn phải đi cứu người, liền âm ỉ đi theo, thật sự là... Chu đội hiện tại chắc đang giận điên lên.

80. Chương 80: Cứu Người (1)

Lúc này Thẩm An mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn sang Dương Sở Thuần bên cạnh, hỏi, “Còn anh thì sao, Tiểu Dương Tử?”

Dương Sở Thuần gãi gãi đầu, cười hắc hắc, “Anh Cảnh Khanh phải đi về, đương nhiên tôi cũng muốn đi theo trở về nhà.”

Thẩm An mỉm cười, quả nhiên Dương Sở Thuần là bởi vì lo lắng cho Bạch Cảnh Khanh nên mới đuổi tới, cũng đúng, rốt cuộc anh Cảnh Khanh đã ở cùng mọi người lâu rồi.

Mà ở thời điểm ba người tính toán rời đi, Thẩm An đột nhiên nghe được tiếng vỗ cánh, Thẩm An căng thẳng, tiếng vỗ cánh đại khái chỉ cách bọn họ khoảng một trăm mét! Mặc kệ là cái gì, Thẩm An đều cảm giác phi thường không tốt, vì thế, Thẩm An vội vàng nói với Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần, “Tình huống không thích hợp! Chúng ta đi mau!!”

Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần sửng sốt, nhưng cũng lập tức vội lên xe, muốn nhanh chóng rời khỏi, nhưng ánh sáng đột nhiên ảm đạm!

Thẩm An biến sắc, Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần hoang mang ngẩng đầu nhìn lên!

Trên bầu trời, bốn người mọc cánh quỷ dị từ trên cao nhìn xuống nhìn bọn họ, ngũ quan vạn vật, giống như chim chóc, mở dài, lúc này thấy ba người ngẩng đầu nhìn, bọn họ (chúng nó) liền há mồm kêu một tiếng dài, tiếng kêu bén nhọn khó nghe cực kỳ, Thẩm An theo bản năng che lỗ tai, không phải chứ, những tên này thế nhưng biết dùng sóng âm công kích?! Hiện tại lỗ tai hắn thật khó chịu a!

Dương Sở Thuần và Bạch Cảnh Khanh cũng thống khổ che lỗ tai, bọn họ không tu luyện năng lực như Thẩm An, Thẩm An ngay lúc bị công kích khó chịu, liền theo bản năng mở kết giới phòng ngự! Bởi vậy, ngay lúc bốn người chim lao xuống, có thể phản ứng đúng lúc chỉ có Thẩm An!

Bốn người chim vừa tới gần, liền phun ra hỏa cầu to bằng trái bóng rổ!

Thẩm An vươn năm ngón tay, khiến nước hiện ra, chắn trên đầu ba người bọn họ, đồng thời tay trái Thẩm An vung lên, mũi tên nước bắn tới phía bốn người chim!

Cùng lúc đó, bởi vì Thẩm An mở ra kết giới phòng ngự, cản bớt một phần sóng âm, Dương Sở Thuần và Bạch Cảnh Khanh cũng kịp lấy lại tinh thần, Dương Sở Thuần ngay tại lúc Thẩm An bắn ra mũi tên nước cũng đồng thời đánh ra pháo không khí! Bạch Cảnh Khanh theo sát là mũi tên băng!

Mũi tên băng tiến cuối cùng bắn ra, nhưng bốn người chim đều tránh thoát được!

Vô luận là Thẩm An công kích hay Dương Sở Thuần công kích cũng thế, đều bị bốn người chim tránh được!

Dương Sở Thuần vẻ mặt biến đổi, hét lớn, “Thẩm An! Lập tức tăng mạnh phòng ngự!”

Thẩm An không chút nghĩ ngợi liền lập tức đem năng lực của mình đều dùng vào gia cố kết giới phòng ngự! Đồng thời lập tức kêu gọi Thẩm Duệ trong lòng, “Anh, bọn em ở đây! Nơi này có người chim!”

Thẩm Duệ đang tại căn cứ dùng tử phủ không gian tìm kiếm Thẩm An, vừa nghe trong lòng đột nhiên vang lên tiếng nói của Thẩm An, lập tức hành động nhanh hơn, nháy mắt liền thuấn di! Chu Vũ và Từ Trường Thiên vừa thấy Thẩm Duệ đột nhiên nháy mắt thuấn di, đều biến sắc, thuấn di theo sát!

Bởi vậy, thời điểm Thẩm Duệ nháy mắt thuấn di đến cách Thẩm An mười thước, biến sắc!

Lúc này, bốn người chim giữa không trung đã đột phá kết giới, đang há mồm phun ra hỏa cầu ——

Vừa lúc đó, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thẩm Duệ lần thứ hai nháy mắt thuấn di, chắn trước mặt Thẩm An! Đưa tay, một bức tường vô hình chặn bốn người chim!

Thẩm An vừa thấy Thẩm Duệ, vui sướng kêu lên, “Anh!”

Thẩm Duệ quay đầu thấy Thẩm An, thở nhẹ ra một hơi, cười nói, “An An không sao chứ?”

Thẩm An vội lắc đầu, “Anh, em không sao, em không bị thương!”

Lúc này, đột nhiên bốn người chim lại hành động! Bọn chúng cùng kêu thét chói tai! Thẩm Duệ vừa nghe thanh âm này, nhíu mày, phát tay lần thứ hai gia cố kết giới!

Chu Vũ và Từ Trường Thiên theo sát vừa đến, nhìn thấy bốn người chim đồng thời thét chói tai cũng nhanh chóng thi triển dị năng! Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần cũng nhanh chóng gia nhập chiến đấu!

Có Thẩm Duệ tăng mạnh kết giới, Thẩm An cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng không dám mở ra lắng nghe, bốn người chim này không ngừng thét chói tai, sóng âm và hỏa cầu thay nhau công kích!

Kết giới có thể giảm nhẹ công kích của sóng âm, nhưng mấy người Chu Vũ cũng vẫn khó chịu, biểu tình vặn vẹo, bất quá bọn họ công kích cũng không có yếu bớt, vẫn đánh trả cường lực như cũ!

Thẩm Duệ liếc mắt nhìn mấy người Chu Vũ, quyết định mau chóng chấm dứt chiến đấu, vì thế Thẩm Duệ tiến lên một bước, chậm rãi đưa tay, ngón tay ở giữa hư không chậm rãi cử động!

Ngay tại Thẩm Duệ cử động, bốn người chim trên trời đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó, giữa ánh mắt mở to kinh ngạc của mấy người Chu Vũ Thẩm An, Thẩm Duệ đưa tay vung thật mạnh!

Vì thế, mấy người Chu Vũ trừng to mắt nhìn bốn người chim trên trời kia vô thanh vô tức giống như bị người xé thành hai nửa, rớt xuống!

Thẩm An vừa thấy tình cảnh này, sắc mặt nhất thời trắng bệch! Loại đem người sống sờ sờ xé thành hai nửa này... Thẩm An cường bách bản thân không cần kinh hoảng không cần sợ hãi, lại càng không thể không nhìn Anh hai Thẩm Duệ. Anh hai đã tẩu hỏa nhập ma, cho nên hiện tại hẳn phải trấn định đối mặt với hành vi của Anh hai!

Mấy người Chu Vũ lại là trực tiếp hoảng sợ nhìn Thẩm Duệ, bọn họ hoảng sợ cũng không phải bởi vì hành vi xé sống người chim của Thẩm Duệ, người chim trong mắt bọn họ căn bản không tính là người, bọn họ hoảng sợ chính là —— năng lực của Thẩm Duệ quá mạnh! Chẳng những dễ dàng ngăn trở người chim, còn chính là ngón tay vung lên đã xé xác người chim! Mà quan trọng nhất là, không phải một con a! Là bốn con a!

Dương Sở Thuần nuốt một ngụm nước bọt, Thẩm đại nhân thật hung tàn!

Thẩm Duệ sau khi xé bốn người chim liền nhíu mày, nhìn chăm chăm bên phải, đột nhiên cử động, mấy người Chu Vũ sửng sốt, còn chưa lấy lại tinh thần, đã thấy Thẩm Duệ thuận di nhằm phía bên phải! Thẩm An ngẩn ra, đã muốn theo sát, nhưng bị Chu Vũ giữ chặt, ngưng trọng nói, “Thẩm An, cậu tốt nhất ở chỗ này chờ Thẩm Duệ trở về!”

Thẩm An không hiểu, “Vì sao?”

Chu Vũ nhất thời trầm mặc, hẳn nên nói như thế nào? Mặc kệ là Thẩm Duệ mắt màu tím đen, hay là Thẩm Duệ xé sống người chim, đều không giống bình thường, thậm chí hơi tỏ lộ ra một loại cảm giác thô bạo! Đây là di chứng của tẩu hỏa nhập ma?! Hiện tại Thẩm Duệ không được bình thường, hẳn không thể để cho Thẩm An đi qua, nếu lỡ Thẩm Duệ không thể kiềm chế, tổn thương Thẩm An thì sao? Lúc trước Thẩm Duệ đem bí tịch tu luyện cho bọn họ, điều kiện duy nhất chính là khi hắn không khống chế được thì phải ngăn cản hắn!

Cho nên, Chu Vũ không thể để cho Thẩm An đi qua!

Nhìn ánh mắt hoang mang của Thẩm An, Chu Vũ trầm giọng nói, “Tóm lại, cậu ở chỗ này chờ!”

Thẩm An nhíu mày, hẳn không thể ở chỗ này chờ, hẳn lo lắng cho Anh hai, hiện tại Anh hai ở trong trạng thái, làm sao hắn có thể để Anh hai một mình đi mạo hiểm?!

Thẩm An đang định một mình lặng yên thuận di rời đi, nhưng Chu Vũ nắm chặt tay hắn, mà Dương Sở Thuần cũng nhanh chóng nhích lại gần, ôm bả vai Thẩm An khuyên, “Thẩm An đệ đệ, cậu nghe lời Chu đội đi! Thẩm đại nhân võ nghệ cao cường khẳng định không có việc gì!”

Thẩm An nóng lòng phiền não, ngay tại lúc hắn muốn dùng dị năng tránh thoát đi tìm Thẩm Duệ, đột nhiên phịch một tiếng!

Thẩm An quay đầu nhìn lại, không khỏi ngạc nhiên, Anh hai hiện ra, một nam nhân bị Anh hai định trụ ngã thật mạnh trên mặt đất!

Chu Vũ lập tức buông lỏng tay Thẩm An, tiến lên mắt nhìn nam nhân vẻ mặt hoảng sợ có vẻ bị che lại huyết đạo, , “Đây là kẻ theo dõi?”

Thẩm Duệ gật đầu, gọi lên khoe miệng cười khê một tiếng, “Này xem như thu hoạch ngoài ý liệu đi.” Thẩm Duệ không nói nữa, quơ quơ thứ giống camera trong tay, tùy tay ném cho Từ Trường Thiên, “Cầm, lão Từ, đây là thứ tốt, phân tích cho tốt.”

Từ Trường Thiên tiếp nhận, gật đầu nói, “Không thành vấn đề.”

Thẩm Duệ không nói với Từ Trường Thiên nữa, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm An, vẻ mặt lạnh lùng, “An An, chuyện đêm nay, em giải thích một chút!”

Thẩm An nhất thời nghẹn lời, giải thích? Hẳn nên giải thích như thế nào? Nói là bởi vì Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần chạy ra khỏi kết giới, hắn lo lắng, cho nên đuổi theo lại đây, nhất thời tình thế cấp bách, quên nói một tiếng với Anh hai?

Ngay tại thời điểm Thẩm An rối rắm không biết nên nói như thế nào, Bạch Cảnh Khanh đột ngột mở miệng.

“Thẩm Duệ, không cần hỏi. Tiểu An là vì truy tôi và Dương Sở Thuần mới chạy khỏi kết giới, hẳn là bởi vì lo lắng chúng tôi.” Bạch Cảnh Khanh chuyển xe lặn đi hướng Thẩm Duệ, vẻ mặt thật bình tĩnh, “Tôi phá hủy quy định trong đoàn đội, Thẩm Duệ, anh phạt tôi đi. Nhưng Tiểu Dương Tử và tiểu An đều là bởi vì lo lắng cho tôi, việc này, bọn họ không làm sai.”

Thẩm Duệ bình tĩnh nhìn Bạch Cảnh Khanh, đôi mắt màu tím đen bình tĩnh, nhưng lạnh lùng.

Từ Trường Thiên trong lòng căng thẳng, lập tức tiến lên nói, “Thẩm Duệ, thân thể Khanh Khanh không tốt, tôi chịu phạt thay!”

Bạch Cảnh Khanh đột nhiên quay đầu nhìn Từ Trường Thiên, lạnh lùng nói, “Việc này không quan hệ tới anh!” Làm sai là hấn, hấn nên bị xử phạt thế nào liền tiếp thu, cùng thân thể hấn, cùng hấn đi đứng đều không quan hệ!

Từ Trường Thiên giận dữ, người này căn bản là không rõ ràng Thẩm Duệ hiện tại không phải là Thẩm Duệ ngày thường! Còn cậy mạnh là làm sao! Từ Trường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, “Bạch Cảnh Khanh! Em câm miệng!”

Bạch Cảnh Khanh bị Từ Trường Thiên rống như vậy, ngây dại. Qua nhiều năm như vậy, Từ Trường Thiên chưa bao giờ rống hấn một câu...

Từ Trường Thiên hít sâu một hơi, nhìn Thẩm Duệ, bình tĩnh lên tiếng, “Thẩm Duệ, cậu phạt tôi đi.”

Thẩm Duệ mắt nhìn Bạch Cảnh Khanh sững sốt tái nhợt cúi đầu, quay đầu bình tĩnh nói với Từ Trường Thiên bình tĩnh nói, “Mọi người cũng biết, Thẩm Duệ tôi không phải người tốt, tôi lưu lại người nhất định là có tác dụng. Từ Trường Thiên cậu là như thế, Bạch Cảnh Khanh, cậu cũng là như thế.”

Bạch Cảnh Khanh giương mắt nhìn Thẩm Duệ.

Về mặt Thẩm Duệ bình tĩnh đột nhiên cười ôn hòa, nhưng nụ cười ôn hòa này trong mắt lại không có gì ý cười, vẫn lạnh lùng lạnh như băng như cũ, “Nếu có một ngày, các cậu vô dụng, tôi sẽ không lưu lại các cậu.”

Thẩm An một bên ngo ngắc nhìn Thẩm Duệ, đây là Thẩm Duệ sau khi tẩu hỏa nhập ma hay là Thẩm Duệ thật sự? Mà Anh hai...thật sự là ai?

Từ Trường Thiên đầu tim nhảy dựng, Thẩm Duệ vô duyên vô cớ nói chuyện này để làm gì?

“Nhưng, mặc kệ hữu dụng cũng tốt, vô dụng cũng thế, nếu để lại, phải tuân thủ quy củ, bất luận kẻ nào đều giống nhau!” Thẩm Duệ nói xong, nhìn Thẩm An một cái, Thẩm An có chút chột dạ gục đầu xuống, Thẩm Duệ chuyển ánh mắt hướng về phía Dương Sở Thuần, Dương Sở Thuần cũng chột dạ tránh mắt Thẩm Duệ, đồng thời trộm lờ kéo tay Chu Vũ, nhưng Chu Vũ bước đi. Dương Sở Thuần nhất thời khóc không ra nước mắt. Xong, Chu đội thật sự tức giận.

Thẩm Duệ cuối cùng đưa ánh mắt đặt trên người Bạch Cảnh Khanh.

81. Chương 81: Cứu Người (2)

“Bạch Cảnh Khanh, cậu vi phạm quy định của đoàn đội, đợi đến khi trở về tiếp nhận xử phạt!” Thẩm Duệ nghiêm khắc nói xong, quay đầu nhìn về phía Thẩm An, “An An, em cũng vậy.”

Thẩm An ngượng ngùng mỉm cười.

“Dương Sở Thuần, cậu cũng giống vậy!” Thẩm Duệ lại đưa mắt nhìn về phía Dương Sở Thuần, Dương Sở Thuần ha hả cười khan một tiếng, liền chột dạ dời tầm mắt đi chỗ khác.

Chu Vũ tức giận Dương Sở Thuần, tại thời điểm Thẩm Duệ nói muốn xử phạt Dương Sở Thuần, Chu Vũ cũng không thèm nhìn tới Dương Sở Thuần một cái, liền lập tức đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh nam nhân bị Thẩm Duệ bắt tới, trong lòng nghĩ, nên cho Dương Sở Thuần một cái giáo huấn! Hòa bình thịnh thế không nói gì! Trong mặt thể tại sao có thể tùy ý thoát ly đoàn đội như vậy!!

Còn Từ Trường Thiên, nhìn đến thần sắc Thẩm Duệ nghiêm khắc không để cho phản bác, há miệng thở dốc, cuối cùng liền ngậm lại, quay đầu nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, đã thấy Bạch Cảnh Khanh cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm. Từ Trường Thiên không khỏi nắm chặt tay, trong lòng nhiều lần rối rắm trong chốc lát, vẫn cắn răng, mặc kệ, cũng nên cho Khanh Khanh một cái giáo huấn!

Vì thế Từ Trường Thiên xoay người đi tới chỗ Chu Vũ. Từ Trường Thiên không biết, sau khi hắn xoay người, Bạch Cảnh Khanh giương mắt nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt tối nghĩa.

Chu Vũ ngồi xổm bên cạnh nam nhân bị Thẩm Duệ chộp tới, nhìn nam nhân kia, diện mạo phổ thông, nhưng ánh mắt trắng quỷ dị, đồng tử chỉ có một chút, xem ra giống người phun tơ và người chim, đều là biến dị thể, nhưng là tự nhiên biến dị hay là nhân tạo biến dị thì phải chờ sau khi điều tra mới biết.

Thẩm Duệ nói xong cũng xoay người đi đến bên cạnh Chu Vũ, lúc này Từ Trường Thiên đang cẩn thận lục soát đồ vật trên người nam nhân này.

Nam nhân này đại khái là bị Thẩm Duệ hạ cấm thuật gì đó, không thể nhúc nhích, trông mắt cũng thẳng lẳng lẳng.

Thẩm Duệ nói, “Ánh mắt của hắn có khác thường, nhưng hắn không chịu nói, tựa hồ cùng nhìn, thấu thị gì đó có liên quan” đồng thời híp mắt nói rằng, “Tôi phong ấn huyết mạch toàn thân của hắn, cho dù bọn họ cài bom gì trong máu của hắn cũng không có thể tự nổ!”

“Nhưng như vậy chúng ta thẩm vấn bằng cách nào?” Từ Trường Thiên hỏi.

Thẩm Duệ nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn về phía Thẩm An, “An An, em lại đây.”

Thẩm An vẫn luôn muốn trộm tới gần, hiện tại nghe Thẩm Duệ vừa nói như thế, vội bước nhanh đi tới, nhỏ giọng hỏi, “Anh, cần em làm chuyện gì?”

Thẩm Duệ nhìn thần sắc Thẩm An ngại ngùng lại có một ít lấy lòng, vẻ mặt nhu hòa hơn, vươn tay dắt Thẩm An ngồi xổm xuống, chỉ vào nam nhân kia nói rằng, “An An, em thử nhìn xem có thể lắng nghe tiếng lòng của hắn hay không?”

Thẩm An sửng sốt, lắng nghe tiếng lòng? Nhưng mà ... Cái thứ trước mắt này hình như là người a, có thể không? Bất quá nếu Anh hai nói, vậy thử xem sao! Vì thế, Thẩm An nhìn chằm chằm nam nhân bị Thẩm Duệ định trụ, khởi động dị năng lắng nghe, bắt đầu chuyên chú lắng nghe. Ngay từ đầu cái gì cũng không nghe được, rất tạp, nhưng tiếp theo, Thẩm An đi một tiếng, giống như có một chút thanh âm?

“... Giết tôi! Giết tôi! Tôi rất khó chịu! Tôi không muốn làm quái vật! Cầu các người! Giết tôi!”

Thẩm An đem thanh âm chính mình nghe được nói cho Thẩm Duệ nghe, Thẩm Duệ nghe xong, khẽ nhíu mày, ôn hòa nói với nam nhân mắt trắng rằng, “Người là như thế nào biến thành quái vật?”

“... Đám ác ma kia!! Bọn họ, bọn họ lấy chúng tôi làm nghiên cứu! Cải tạo gen của chúng tôi! Còn không chế chúng tôi! Chúng tôi rất đau khổ! Chúng tôi không muốn giết người! Chúng tôi không muốn ăn thịt người!! Nhưng chúng tôi cái gì cũng không làm được!! Bọn họ đã khống chế hành động của chúng tôi!”

Nghe Thẩm An thuật lại, Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên đều nhíu mày, Dương Sở Thuần trộm cợt tới lập tức quay đầu hỏi Bạch Cảnh Khanh về mặt ngưng trọng, “Anh Cảnh Khanh! Anh đã nói giáo sư Phương Bình đã từng có ý tưởng đem gen động vật cùng gen nhân loại kết hợp, cái này không lẽ là...”

“Sẽ không! Lão sư lúc trước chỉ là nói giỡn, thậm chí không hề nghiên cứu!” Bạch Cảnh Khanh lập tức đề cao âm lượng phản bác, “Lão sư sẽ không làm loại sự tình này!”

Dương Sở Thuần sờ sờ cái mũi, hắn chỉ hỏi một chút mà thôi, sao anh Cảnh Khanh lại kích động như vậy?

Từ Trường Thiên thấy vẻ mặt Bạch Cảnh Khanh kích động, tay lại nắm chặt thành quyền, vội mở miệng trấn an, “Đương nhiên, giáo sư Phương Bình sẽ không làm loại chuyện này.”

“Là ai tạo ra bọn họ cũng không quan trọng!” Chu Vũ trầm giọng nói, “Vấn đề hiện tại là giáo sư Phương Bình rốt cuộc ở nơi nào?”

“... Người các người muốn tìm, tôi biết, ông ta ngay tại tháp đông phương!”

Thẩm An vừa nghe, kinh hãi, “Hắn nói hắn biết giáo sư Phương Bình ở đâu! Giáo sư Phương Bình ngay tại tháp đông phương!”

Bạch Cảnh Khanh vừa nghe, mắt sáng rực lên, ba người Thẩm Duệ Chu Vũ Từ Trường Thiên cũng liếc nhìn nhau.

Thẩm Duệ lên tiếng hỏi, “Nói đi, người nói cho chúng ta biết, nhất định là có yêu cầu đúng không?”

Thẩm An sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm nam nhân.

“... Tôi đúng là có việc yêu cầu các người, nhờ các người nhất định phải giết bọn họ! Báo thù cho chúng tôi những người bị cưỡng bách biến dị! Cuối cùng, giết tôi! Giết tôi! Giết tôi!”

Thẩm An sửng sờ một lúc lâu, mới chậm rãi nói ra yêu cầu của nam nhân.

Thẩm Duệ mỉm cười, nói với nam nhân mắt trắng, “Cái này không thành vấn đề!”

Chu Vũ bên cạnh nhú mày, đang muốn nói gì, nhưng Thẩm Duệ đã đưa tay, năm ngón tay nắm lại, nam nhân liền bỗng nhiên hóa đá, sau đó, hóa thành mặt phấn.

Thẩm An ngẩn người, nhìn Thẩm Duệ.

Chu Vũ nhú mày không đồng ý nhìn Thẩm Duệ, “Cậu tin tưởng?”

Nếu lỗ người này là cái bẫy đối phương thiết kế, dụ dỗ bọn họ trúng kế, đây không phải là phiền toái sao?

Từ Trường Thiên cũng vuốt cằm suy tư nói rằng, “Thẩm Duệ, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên thương nghị thật kỹ lưỡng một chút thì tốt hơn.”

Thẩm Duệ đứng dậy, dắt tay Thẩm An, nói rằng, “Không, hiện tại chúng ta liền đến đó! Đây là điều chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nếu đối phương là hướng về phía chúng ta, vậy không bằng đối mặt sớm một chút đối mặt càng tốt. Lão Từ, cậu đưa tiểu Bạch trở về.”

Bạch Cảnh Khanh ngẩn đầu nhìn Thẩm Duệ, vốn định mở miệng nói muốn cùng đi, nhưng cúi đầu nhìn hai chân chính mình, Bạch Cảnh Khanh không khỏi hai tay gắt gao nắm chặt tay vịn xe lăn.

Lúc này, cách hừng đông còn có sáu giờ.

Mà ngay tại thời điểm mọi người chuẩn bị xuất phát, Từ Trường Thiên tính toán đưa Bạch Cảnh Khanh trở về, mặt đất đột nhiên chấn động!

Thẩm Duệ lập tức hô lên, “Cẩn thận!”

Lập tức, mọi người theo bản năng tụ lại gần nhau, lưng tựa lưng!

Đằng trước, rậm rạp giống như ong vàng đang bay tới —— đó là cái gì?!

Đợi đến gần rồi, Dương Sở Thuần nhận không được mắt to, “Lại là sâu!”

Thẩm An mở to hai mắt, thật sự là sâu, cái đầu nhỏ, lại còn ghê tởm như vậy.!

Thẩm Duệ nhú mày, nhìn đàn sâu sắp tới gần, nói với Từ Trường Thiên, “Lão Từ, các cậu hiện tại tạm thời không cần trở về, theo chúng tôi cùng đến đại bản doanh của đối phương nhìn xem!”

Từ Trường Thiên gật đầu, “Hiểu được!”

Nhìn đối phương tựa hồ tùy thời tùy chỗ đều có thể xuất động công kích, Từ Trường Thiên cũng không dám cùng Bạch Cảnh Khanh hai người cứ như vậy trở về đoàn đội! Như vậy quá nguy hiểm!

“Tốt! Chú ý! Không cần phân tán mục tiêu! Công kích diện tích lớn!” Thẩm Duệ nói ra, vì thế, lời nói vừa mới hạ xuống, Chu Vũ bắt đầu ném ra sấm sét!

Ngay sau đó, Dương Sở Thuần và Thẩm An cũng bắt đầu ném ra các loại dị năng!

Cuối cùng, Thẩm Duệ hơi hơi rũ ánh mắt màu tím đen, khoe miệng ôm lấy nụ cười, hai tay vừa nhấc, âm vang một tiếng, ngọn lửa như hình cây nấm đột nhiên bùng nổ, nổ rộ trong đàn sâu!

Sau khi công kích cường đại như thế kết thúc, Thẩm An quơ quơ thân, lập tức ho nhẹ một tiếng, thân sâu vỡ thành từng khối ... Đặc biệt cái loại chất lỏng màu vàng này, thật sự là ... Bẩn.

Thẩm Duệ nhíu mày nhìn từng khối thịt sâu, xoay người nói với đám người Thẩm An, “Tôi dùng thuận di, trực tiếp đem tất cả đi qua! Đến nơi phải chú ý, không được phân tán, nếu phân tán lập tức liên hệ tôi, chú ý an toàn! Sau khi phân tán không cần ham chiến!”

“Hiểu được!”

Từ Trường Thiên cúi đầu nhìn Bạch Cảnh Khanh, ánh mắt Bạch Cảnh Khanh yên tĩnh, nhưng là đang suy nghĩ, Từ Trường Thiên do dự một chút, nhìn về phía Thẩm Duệ, còn chưa mở miệng, Thẩm Duệ đã lên tiếng, “Tiểu Bạch đi theo lão Từ là được, chú ý an toàn.”

Từ Trường Thiên nhẹ nhàng thở ra, may mắn, Thẩm Duệ cũng không nói Khanh Khanh tham dự chiến đấu.

Từ Trường Thiên không chú ý tới, bàn tay Bạch Cảnh Khanh đặt trên tay vịn xe lăn lần thứ hai nắm chặt.

Địa điểm thuận di tới được là bên trong một bãi đậu xe ngầm cách tháp đồng phương một trăm mét.

Vừa thuận di rơi xuống đất, Thẩm Duệ nháy mắt kéo kết giới, cẩn thận quan sát tình huống bốn phía. Cùng lúc đó, Từ Trường Thiên và Chu Vũ cũng kiểm tra trang bị trên người mỗi người, Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên còn có Thẩm Duệ đều có mang ba lô đến, trong ba lô trừ bỏ súng ống đạn dược, còn có được phẩm chữa bệnh khẩn cấp.

Ba lô của Thẩm An tuy rằng không bổ sung đầy đủ, nhưng đồ vật nên có đều có, Bạch Cảnh Khanh còn có vài cái hộp nhỏ, trong hộp đều là thuốc độc.

Hiện tại, Bạch Cảnh Khanh đang đem hai cái cái hộp nhỏ chứa thuốc độc đưa cho Dương Sở Thuần và Thẩm An.

“Cầm! Một chai thuốc độc có thể giết chết mấy chục con cạp, dùng tiết kiệm.” Bạch Cảnh Khanh nói xong.

Dương Sở Thuần tiếp nhận, tò mò không thôi, “A, cái này chính là vũ khí sinh hóa trong truyền thuyết!”

Bạch Cảnh Khanh hừ một tiếng, “Nếu thật là lợi hại như vậy cũng tốt, nghe đây, Tiểu Dương Tử, thứ này tôi vừa mới nghiên cứu ra đến, cậu cùng cẩn thận một chút dùng. Biết không?”

“Khẳng định! Khẳng định! Anh yên tâm!” Dương Sở Thuần cười hắc hắc, liền tiếp đi qua.

Thẩm An cẩn thận nhận lấy cái hộp nhỏ, bỏ vào ba lô của chính mình, do dự một chút, làm bộ đưa tay vào túi quần, lấy từ trong không gian ra hai viên đạn dược, hai viên đạn dược này là hai trong năm viên Anh hai Thẩm Duệ tìm được trong không gian, có thể xác định là đạn dược cứu mạng, Thẩm An đem một viên đạn dược nhét vào tay Bạch Cảnh Khanh, tại Bạch Cảnh Khanh không hiểu nhìn về phía hắn, hắn ha hả cười gượng một tiếng, “Anh Cảnh Khanh, cái này là đạn dược tổ truyền nhà em, anh cầm, dùng khi khẩn cấp.”

Bạch Cảnh Khanh sững sờ một chút, liền như có điều suy nghĩ nhìn Thẩm An một cái, đạn dược tổ truyền? Thẩm gia của Thẩm đại nhân lúc nào cũng chơi đùa đạn dược? Đây... Hắn là có quan hệ với tu luyện?

Bạch Cảnh Khanh nghĩ như vậy, trên mặt lại là nở nụ cười, “Cảm ơn! Tiểu An.”

82. Chương 82: Cứu Người (3)

Bạch Cảnh Khanh biết Thẩm An lo lắng cho hắn.

Dương Sở Thuần đứng bên cạnh chớp mắt nhìn, cười hắc hắc, tươi cười ngốc hồ hồ, Thẩm An nhân cơ hội đem đạn dược nhét vào túi áo Dương Sở Thuần.

Dương Sở Thuần sững sốt, “A? Tôi cũng có a?”

Thẩm An nghiêm trang chứng chặc gập đầu, “Không, đó là socola. Chờ lúc anh gần chết, ăn một viên, cam đoan có thể làm con quỷ no!”

Chu Vũ vừa sắp xếp xong tới đây liền nghe lời này, mặt mày vừa nhú, hắn không có nghe lầm chứ! Thẩm An đang nói cái gì! Cái gì chết? Cái gì quỷ no?!

Vì thế, Chu Vũ mặt không đổi sắc gập đầu với Thẩm An, liền kéo Dương Sở Thuần đi đến một bên.

Thẩm Duệ lúc này quay đầu nhìn về phía Thẩm An, ngay lúc vừa rồi Thẩm An lấy đan dược ra hắn đã cảm giác được, trong không gian còn có một đồng đan dược, theo hắn cùng An An tu luyện không ngừng tiến giai, không gian liên tiếp bổ lệnh cấm, đồ vật phát hiện được cũng liên càng ngày càng nhiều, một trong số đó chính là đan dược. Nhưng đan dược tuy nhiều, hắn và An An lại nhận thức không nhiều lắm, hiện nay mới chỉ có thể đoán được mấy chục viên, trong đó có năm viên là đan dược cứu mạng.

Hiện tại An An lấy ra hai viên cho Bạch Cảnh Khanh cùng Dương Sở Thuần, hắn cũng không phản đối. Thứ nhất là chỉ cần An An không làm việc nguy hiểm đối với bản thân, hắn sẽ không phản đối, thứ hai nếu như là Bạch Cảnh Khanh cùng Dương Sở Thuần, như vậy cho hai viên đan dược này cũng là một vụ mua bán có lời!

Bạch Cảnh Khanh là mạng của Từ Trường Thiên, Dương Sở Thuần là bảo bối của Chu Vũ, có hai người này, hắn càng thuận lợi lãnh đạo Từ Trường Thiên và Chu Vũ.

Bởi vậy, Thẩm Duệ nhìn Thẩm An, thấy Thẩm An có chút bất an còn có chút chột dạ, liền mỉm cười ôn nhu, xem như trấn an.

Thẩm An thấy Thẩm Duệ cười ôn nhu với mình, không phản đối, trong lòng vừa nghi hoặc lại vừa nhẹ nhàng thở ra. Nghi hoặc chính là, Anh hai tại sao không tức giận? Chẳng lẽ Anh hai không biết?

Không thể nào? Tử phủ trong không gian, nếu Anh hai lấy cái gì hoặc là bỏ cái gì vào, hắn đều có thể biết, đồng dạng, hắn từ trong không gian lấy cái gì Anh hai cũng có thể biết!

Cho nên, Anh hai đây là làm sao vậy? Nhưng nếu Anh hai không giận, hơ, vậy hắn liền làm bộ như không biết là được.

Chu Vũ kéo Dương Sở Thuần đi đến một bên, Dương Sở Thuần mở mắt không hiểu nhìn Chu Vũ, Chu đội tức giận cái gì a?

“Chu đội, làm sao vậy?” Dương Sở Thuần vò đầu không hiểu hỏi.

Sắc mặt Chu Vũ có chút âm trầm nhìn Dương Sở Thuần, “Vừa rồi Thẩm An nói cái gì với cậu?”

Chu Vũ vừa hỏi, Dương Sở Thuần lấy viên đan dược bị Thẩm An nhét vào túi ra, “Chu đội anh xem, cái này là cái gì? Thẩm An đệ đệ nói là socola gì đó, tôi nhìn cảm thấy không giống a.”

Chu Vũ ngẩn ra, cầm lấy viên đan dược xem xét, lại nghe nghe, như có điều suy nghĩ, tuy rằng không rõ lắm đây là cái gì, nhưng trực giác nói cho Chu Vũ cái này có lẽ là thứ tốt! Vì thế Chu Vũ đem đan dược đưa cho Dương Sở Thuần, “Giữ kĩ, lúc khẩn cấp thì dùng.”

Dương Sở Thuần tiếp nhận, ngửi ngửi, “Nói như vậy, đây là thứ tốt??”

Chu Vũ gập đầu, không nói tí mả hơn. Nhưng lại quay đầu nhìn về phía Thẩm An đang đứng cùng Thẩm Duệ, trong lòng ngược lại có chút phức tạp.

Một đường tiến lên trong mặt thể đến nay, Chu Vũ tự giác trong lòng của hắn biến hóa không ít. So với trước mặt thể, hắn càng thêm coi trọng người bên cạnh, cũng không tự giác càng thêm cảnh giác hơn, tâm phòng bị sâu sắc. Rất nhiều chuyện, trước khi ra quyết định, điều đầu tiên hắn suy xét chính là Dương Sở Thuần bên người cùng với thúc, tiếp theo mới là cái đoàn đội này.

Hắn không biết hắn biến hóa như vậy là tốt hay xấu, nhưng hắn biết, Từ Trường Thiên cũng có thể cùng hắn.

Có lẽ là bởi vì mặt thế? Có lẽ là bởi vì ý tưởng nào đó cắm rễ trong nội tâm, cầu trời không bằng dựa vào chính mình? Có lẽ là bởi vì bọn họ ai cũng nhìn không tới tương lai, nhìn không tới ngày mai, cho dù là ngày mai là có thể tới tây bộ, nhưng ai có thể vỗ ngực nói, tây bộ chính là an toàn?

Cho nên, hẳn chỉ có thể cả ngày lẫn đêm bằng thần kinh, gắt gao nắm giữ người quan trọng nhất của hẳn, Dương Sở Thuần cùng với thức, cho nên đối Thẩm Duệ cũng vậy, đối những người khác cũng vậy, hẳn không tự giác liền mang lên ba phần phòng bị. Nhưng, hành động này của Thẩm An làm hẳn bỗng nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, cũng bỗng nhiên cảm thấy, mình có nên... tín nhiệm mấy người Thẩm Duệ nhiều hơn nữa?

Lúc này, Từ Trường Thiên cũng đã phóng robot bọ cánh cứng ra ngoài, đám bọ cánh cứng này đều là dùng kim loại chế tác, đều là thiết bị theo dõi loại nhỏ có camera, hiện tại bọn nó cũng đã tản ra, cũng bắt đầu truyền về một ít hình ảnh. Từ Trường Thiên giơ giọng nói với Thẩm Duệ, “Thẩm Duệ, cậu lại đây, hình ảnh cũng đã truyền tới!”

Thẩm Duệ liền thuận tay lôi kéo Thẩm An cùng đi tới. Từ Trường Thiên đưa di động cho Thẩm Duệ xem, hình ảnh mặc dù có chút mờ hồ không ổn định, nhưng đại khái còn có thể nhận ra tình huống! Trong gara này cũng không có người, nhưng phía trên gara, cũng chính là bên ngoài, đi lại trên đường đều là đội ngũ chỉnh tề mặc cảnh phục màu đỏ sẫm! —— không, chính xác phải nói là đủ loại biến dị thể!

Bọn họ chẳng những đội ngũ chỉnh tề, hơn nữa căn cứ các loại biến dị khác nhau sắp hàng thành đội, tỷ như người chim một đôi, người nhện một đôi, rồi lại có sâu tùy thời đi ngang qua.

Nhìn tình huống bên ngoài này, sắc mặt Chu Vũ trầm xuống, xem ra nơi này canh gác cực kỳ nghiêm.

Mà khi nhìn hình ảnh chợt lóe, một người chim đột nhiên bay lên, sau đó không biết từ nơi nào bắt được một người, miệng chim mở lớn liền lang thôn hổ yết gặm nuốt, sắc mặt Thẩm Duệ cũng hơi hơi ngưng trâm.

Mấy người đều trầm mặc, Thẩm Duệ sau khi ngưng mi suy tư, liền thấp giọng nói, “Một lát nữa mọi người đều nhắm hướng tháp đồng phương phóng đi, tôi căn phía sau, nhớ kỹ, có thể trong tháp đồng phương sẽ có càng nhiều biến dị thể, Chu Vũ, Từ Trường Thiên, các cậu tu luyện đều đã đến giai đoạn tiền giai, nhưng các cậu đều không lựa chọn tiền giai, tôi hy vọng các cậu có thể thừa dịp thời gian này quyết định!”

Trên đường bọn họ đi tây bộ, tuyệt đối không chỉ cái thành phố này, cũng tuyệt đối không chỉ một Ngô Chính là kẻ địch. Trực giác nào đó nói cho hẳn biết, phải mạnh hơn, không riêng hẳn một người mạnh hơn, mà đoàn đội của hẳn cũng phải mạnh hơn! Bởi vậy, thời cơ này chính là tốt nhất! Đối thủ cường đại, mới có thể bức Chu Vũ và Từ Trường Thiên đối mặt hiện thực, sinh tử trước mắt, mới có thể làm cho bọn họ quyết định!

—— mà đó cũng là mục đích của Thẩm Duệ!

Thẩm Duệ không nói nữa, sắc mặt Chu Vũ và Từ Trường Thiên đều hơi đổi, Chu Vũ là trở nên càng thêm đậm mặt, Từ Trường Thiên là nghiêm túc.

Lúc này, bãi đỗ xe phía dưới tháp đồng phương, tốp năm tốp ba khuôn mặt quái dị đi dạo, mọc ba cái cánh, trán mọc sừng, tay dài quá đầu gối, khuôn mặt xinh đẹp nhưng phần eo dưới lại là rắn ... Đây đó người quái mô quái dạng đại khái có năm sáu cái, bọn chúng đi tuốt đằng trước, mà ở phía sau chúng, Ngô Thiên Hà trầm mặc đi theo, phía sau Ngô Thiên Hà là một lão già hùng hùng hổ hổ.

“Mẹ nó người cút! Ngô Thiên Hà!! Lão tử sẽ không bỏ qua người!! Mẹ nó!!! Thẩm Duệ chính là mất bị mù mới lưu người một người như thế!! Các người bọn khốn kiếp! Ác ma!! Các người không có kết cục tốt!”

Người rắn khuôn mặt xinh đẹp đi phía trước quay đầu thản nhiên mỉm cười với lão già đang hùng hùng hổ hổ, “Lão sư ngài yên tâm, vực sâu địa ngục đã sớm mở ra cho chúng tôi, ngài xem, chúng tôi chính là cao cấp nhất trong số biến dị thể, hiện tại chính là bộ dáng như vậy, cho nên... Yên tâm đi, chúng tôi sớm muộn gì cũng sẽ tới vực sâu địa ngục chờ ngài còn có vị đệ tử tốt kia của ngài. Dù sao, hiện tại chúng tôi đã biến thành ác ma, cũng là nhờ ngài ban tặng nha.”

Lão già nghe những lời này, đột nhiên liền giống như đánh mất toàn bộ khí lực, lảo bảo nói, “Lúc trước, lúc trước ta chỉ nói giỡn a...”

Người rần mỉm cười, “Đúng vậy, ngài chỉ mở cái vui đùa. Nhưng vui đùa này không phải sau đó ngài lại bắt nó trở thành thật sự sao? Ngài trộm thiết kế những phương trình gen, còn có phần luận văn quan trọng kia ... Chẳng qua, ngài không dám mở cái hộp Pandora này ra, mà quốc gia thần thánh vĩ đại chúng tôi, mượn trí tuệ ngài mở cái hộp này ra. Ngài xem, đây chính là thành quả mấy năm nay của chúng tôi, chúng tôi chính là hoàn mỹ nhất ... Ha ha.”

Lão già sắc mặt tái nhợt. Lão hốt hoảng, lúc trước trong một thí nghiệm tình cờ, lão phát hiện gen dung hợp, vì thế mở cái vui đùa này, đem gen nhân loại cùng gen động vật kết hợp nói không chừng có thể sáng tạo ra yêu quái trong truyền thuyết, nhưng này chỉ là vui đùa, rồi sau đó, lão thừa nhận, tâm lão ngứa không chịu nổi, âm thầm làm lý luận thực nghiệm, sau thực nghiệm, thành như người rần trước mắt đã nói, lão không có can đảm mở cái hộp Pandora này ra!

Mà ai biết, bởi vì thân phận khoa học gia quốc gia đặc biệt cấp cho lão, toàn bộ tư liệu nghiên cứu của lão đều bị chiếm lấy trong âm thầm. Sau đó, Ngô Chính, tên điên đó lại nghiên cứu tiếp thực nghiệm “Yêu quái”!! Còn thành lập quốc gia thần thánh hoang đường gì đó! Đồ điên! Cái lão điên!! Hắn cho hắn là thần sao?!

Ngô Thiên Hà đi trước lão già lúc này quay đầu nhìn lão già sắc mặt tái nhợt một cái, liền lại quay đầu tiếp tục đi tới phía trước.

Đoàn người bọn họ đi tới hai chiếc xe phía trước bãi đỗ xe, Ngô Thiên Hà lúc này nói với nam nhân trung niên đứng ở phía trước hai chiếc xe, “Những biến dị thể cực mạnh này đều đi theo chúng ta, tháp đồng phương làm như thế nào?”

Nam nhân trung niên mở miệng nói “Xin thiếu tướng yên tâm, Nữ Oa bọn họ chỉ là hộ tống ngài và giáo sư Phương Bình đi tổng bộ, sau đó vẫn sẽ trở về trấn thủ tháp đồng phương.”

Ngô Thiên Hà nghe xong, thần nhiên gật đầu, liền lên xe.

Mà lão già sắc mặt trắng bệch cúi đầu không nói cũng bị bọn họ xô đẩy lên xe.

Lên xe, Ngô Thiên Hà hai tay đặt sau đầu, nhìn lão già đang cúi đầu, bình thản hỏi, “Như thế nào? Áy náy?”

Lão già vừa nghe lời này, đột nhiên nhảy lên, tức giận nói, “Thối!!! Lão tử cho dù áy náy, cũng không phải đối với ngươi!!”

Ngô Thiên Hà nhìn lão già gầm lên với mình, ngược lại kéo khóe miệng cười, “Nha, tinh thần không tồi. Xem ra, ngài còn chưa nhận thua a.”

Lão già cười lạnh liên tục, “Trong từ điển của lão tử cho tới bây giờ cũng không có hai chữ nhận thua này!”

Ngô Thiên Hà gật đầu, hơi hơi nhắm mắt lại, “A, như thế thì tốt!” Nếu thật sự nhận thua, vậy việc hắn làm chẳng phải không có bất luận ý nghĩa gì?

83. Chương 83: Cứu Người (4)

Lão già lúc này bỗng nhiên nghi ngờ, cao thấp đánh giá Ngô Thiên Hà, cái ý tưởng dung hợp gen của lão đề xuất ra cũng không lâu, nếu lão điên kia thật sự vẫn luôn bí mật làm nghiên cứu ... Theo nghiên cứu lý luận của lão, đối tượng làm thí nghiệm phải là nam tử cường tráng, Ngô Thiên Hà này mặc dù là con trai lão điên, nhưng lão điên này cũng không giống như sẽ bỏ qua con trai của mình...

Tên nhóc Ngô Thiên Hà này chẳng lẽ không làm thí nghiệm? Hay là đã làm thí nghiệm?

Lão già vuốt cằm nhìn chằm chằm Ngô Thiên Hà hỏi, đột nhiên gọn gàng dứt khoát hỏi “Tiểu tử! Biến dị thể của cậu là gì?”

Ngô Thiên Hà đột nhiên mở to mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm lão già, nam nhân trung niên ngồi nhắm mắt một bên hơi hơi hé mắt, không động thanh sắc nhìn Ngô Thiên Hà.

“Giáo sư, ngài nên nghỉ ngơi.” Ngô Thiên Hà lạnh lùng trả lời.

Lão già cười hắc hắc, xoay người đặt móng ngồi xuống, trong lòng hắc hắc cười lạnh, có ý tứ, đương thật biết điều! Lão điên kia quả nhiên là lấy con trai của mình làm thí nghiệm!!

Cùng thời gian mấy người Thảm Duệ đang xuất phát tới tháp đông phương!

Chu Vũ và Dương Sở Thuần dẫn đầu, sau đó là Thảm An, Bạch Cảnh Khanh, Từ Trường Thiên, còn Thảm Duệ cản phía sau.

Lúc này đây, Thảm Duệ không bảo lưu thực lực, vì thế, các loại biến dị thể đuổi theo bọn họ đã bị từng đoàn từng đoàn sương mù màu tím đen ăn mòn biến mất!

Mấy người Chu Vũ chạy phía trước không khỏi trọn to mắt nhìn, lợi hại! Không thể tưởng được Thảm Duệ là lợi hại như thế! Mấy người Chu Vũ đều thoáng yên lòng, có Thảm Duệ thực lực biến thái này, thần kinh buộc chặt của bọn họ rốt cục có thể thả lỏng.

Nhưng Thảm An lại buộc chặt thần kinh lại càng căng thẳng! Mấy người Chu Vũ không phát hiện, nhưng Thảm An lại phát hiện, cũng có lẽ bởi vì Thảm An từ đầu đến cuối đều để ý an nguy Anh hai, Thảm An phát hiện ánh mắt màu tím đen của Anh hai tựa hồ càng ngày càng sáng, mà vẻ mặt Anh hai cũng càng ngày càng bình tĩnh, khí tức quanh thân vốn là ôn hòa cũng dần dần biến mất, thay thế chính là lạnh lẽo và thô bạo!

Thảm An dần cảm thấy bất an, Anh hai ... Sẽ không lại lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma đúng không?

Thảm An tu luyện cho tới bây giờ đều là chiếu theo chỉ thị của Anh hai, đối với tu luyện, hắn cũng bất quá là so với Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên hơn một tầng mà thôi, cho nên, Thảm An không biết, trạng thái của Thảm Duệ lúc này —— là ma hóa.

Mà ngay lúc mấy người bọn họ cho rằng tình huống dần dần tiến vào trạng thái chuyển biến tốt đẹp, đột nhiên bốn phương tám hướng vang lên âm thanh!

Thảm An giật mình, âm thanh này là...

Mấy người Chu Vũ lập tức cảnh giác, lưng tựa lưng, Thảm Duệ lông mày hơi nhíu, đưa tay hạ kết giới cho mấy người cấp Chu Vũ, liền đứng ở một bên, khuôn mặt lạnh như băng nhìn một đám dần dần xuất hiện ... chó mèo?

Thảm An vừa thấy những con chó mèo đó, liền cứng lại rồi!

Dương Sở Thuần trực tiếp chửi bậy ”MN! Đây đều là cái gì?”

Thân mèo đầu chuột, thân chó đầu mèo! Thần a... Còn có một thân trong suốt da thịt có thể thấy rõ ràng nội tạng mập mạp bên trong ... Ác...

“Tên tạo ra bọn biến dị thể này chính là biến thái sao?!” Từ Trường Thiên lẩm bẩm nói.

Bạch Cảnh Khanh trực tiếp nhíu mày, trong số những người hắn nhận thức thật là có một người chính là như vậy ... Chẳng lẽ chính là người đó??

Thảm Duệ thấy những thứ ghê tởm này, ánh mắt yên tĩnh nâng tay, từng vòng từng vòng lửa lấy Thảm Duệ làm tâm điểm, giống như sóng gọn, chậm rãi kéo dài tản ra phía ngoài...

Những nơi ngọn lửa đi đến, những biến dị thể ghê tởm liền nhất nhất hóa thành tro tàn!

Mấy người Chu Vũ nhìn, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Lợi hại!

Nhưng ngay tại thời điểm bọn họ nhẹ nhàng thả ra, đột nhiên từ không trung hạ xuống băng tiễn! Băng tiễn như mưa to ào ào ập xuống! Mà ngay trong nháy mắt này, kết giới của Thẩm Duệ thể nhưng bị băng tiễn đập phá ra một cái khe!

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên phản ứng nhanh nhất, đưa tay hướng về phía trước giương lên, lần thứ hai cũng cố kết giới!

Thẩm Duệ tại băng tiễn rơi xuống liền hạ phòng ngự cho bản thân, đồng thời hai tay bấm niệm thần chú, ngọn lửa như thác nước kéo, băng tiễn liền hòa tan trong ngọn lửa, mà cùng lúc đó, Thẩm An cũng đã dùng lắng nghe tìm được kẻ đánh lên!

“Anh! Một trăm mét bên phải hướng ba giờ!” Thẩm An dùng tử phụ không gian liên hệ Thẩm Duệ nói gấp.

Thẩm Duệ không chút nghĩ ngợi liền phóng đi hướng bên phải ba giờ! Mà khi Thẩm Duệ hướng về phía bên phải ba giờ, dưới chân Thẩm An và những người khác đột nhiên bắt đầu run chuyển!

Thẩm An giật mình, không thích hợp! Phía dưới có cái gì!

Chu Vũ lập tức đưa tay giải trừ kết giới, tại thời điểm đất dưới chân Thẩm An và những người khác đột nhiên vỡ ra, mọi người trong nháy mắt liền tản!

Dưới đất chui lên một con rắn thật lớn, ngay sau đó là con thứ hai, con thứ ba.

Mấy người Thẩm An nhìn, da đầu không khỏi run lên.

Chu Vũ nhìn chăm chăm lũ rắn, điều đầu tiên nghĩ đến chính là, không xong, bọn họ trúng kế diệu hổ ly sơn! Chỉ sợ hiện tại Thẩm Duệ đã bị giữ chân, không thể trở lại?

Từ Trường Thiên che trước người Bạch Cảnh Khanh, vẻ mặt âm trầm, vấn đề có chút phiền phức ...

Trong nháy mắt mọi người tản ra, Thẩm An vừa mới ngay tại bên cạnh Từ Trường Thiên, hắn thấy sắc mặt Từ Trường Thiên âm trầm, liền nói, “Anh Trường Thiên, em sẽ che chở anh Cảnh Khanh!”

Từ Trường Thiên quay đầu nhìn Thẩm An, gật đầu, “Được!” Sau đó, Từ Trường Thiên liền rút mã tấu, huy đao vọt tới!

Bạch Cảnh Khanh gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Từ Trường Thiên, ngay thời điểm Từ Trường Thiên công kích con rắn to lớn, tay phải Bạch Cảnh Khanh phóng một cái băng trùy! Tại thời điểm Từ Trường Thiên đột nhiên công kích, mà con rắn phản kích, Bạch Cảnh Khanh liền sẽ phát ra băng trùy, giúp đỡ Từ Trường Thiên! Còn Thẩm An ở phía sau, sẽ nhân cơ hội dựng lên kết giới, phòng bị con rắn công kích lại đây! Ba người không nói được lời nào, nhưng cực kỳ ăn ý, đặc biệt là Bạch Cảnh Khanh cùng Từ Trường Thiên.

Trong lòng Thẩm An không khỏi hâm mộ, đây chính là tình cảm không cần nói ra lời giữa bọn họ sao?

Cùng thời gian Chu Vũ và Dương Sở Thuần cũng vừa đánh nhau, vừa di chuyển hướng về phía ba người Thẩm An, nhưng vừa lúc đó, con rắn thứ ba xuất hiện khi hai con trước đã bị bọn họ giải quyết đột nhiên ngửa đầu phát ra âm thanh bén nhọn!

Thẩm An biến sắc, cái âm thanh đó là đang triệu tập?!

Thẩm An lập tức quát, “Chạy mau! Nó tại triệu tập đồng tộc!”

Chu Vũ lập tức trầm giọng nói, “Các cậu đi! Tôi cản phía sau!”

Dương Sở Thuần vừa nghe, đã muốn lưu lại, nhưng thời gian này Thẩm An đã kéo lấy hắn, “Đi!”

Dương Sở Thuần không phải là người tu luyện, hắn lưu lại cũng chỉ gia tăng gánh nặng cho Chu Vũ!

Sau khi Chu Vũ lên tiếng, Từ Trường Thiên không hề động, hắn chỉ quay đầu nhìn Bạch Cảnh Khanh một cái, còn Bạch Cảnh Khanh cũng sởn nhìn lại hắn, liền im lặng nắm chặt xe lăn, sau khi Thẩm An đẩy thật mạnh xe lăn của hắn, Bạch Cảnh Khanh gắt gao cắn môi, không nói được lời nào.

Chu Vũ hai tay giơ đao, chậm rãi giơ lên cao, sau đó, đột nhiên chém xuống thật mạnh!

Sấm sét lại đột nhiên nổ mạnh trên không trung!

—— Dương Sở Thuần theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu Vũ giơ cao sống dao đối với bọn họ, đứng bên cạnh hắn còn có Từ Trường Thiên không biết từ khi nào ngậm điều thuốc.

Dương Sở Thuần im lặng quay đầu, giờ này khắc này, hắn đột nhiên thật hận!

Hận tại sao mình không đủ mạnh mẽ!

Tại thời điểm sấm sét nổ mạnh ngăn trở đám rết to lớn, Từ Trường Thiên ngậm điều thuốc, mở miệng, “Tôi nói, cậu cũng đừng liên lụy tôi, lão Chu, tôi còn muốn trở về hồng bà xã a.”

Chu Vũ liếc Từ Trường Thiên một cái, hừ lạnh một tiếng, khiêng đao đi vài bước về phía trước, mặt không đổi sắc nói, “Tôi muốn tiến giai.”

Từ Trường Thiên vừa nghe, hung hăng rút một hơi thuốc lá liền ném điều thuốc xuống đất giẫm thật mạnh, “Mẹ nó! Cậu tiến giai quang vinh lắm sao?! Lão tử cũng muốn tiến giai!”

Chu Vũ trên mặt mặt không đổi sắc đột nhiên xả ra một tia cười, quả nhiên đều đến như thế...

Sau đó, cũng chính là mục đích của Thẩm Duệ đi, buộc bọn họ mạnh mẽ hơn ...

Đoàn đội lúc này ...

Mẹ Thẩm ngồi trong xe, trầm mặc không nói, bên người là Thẩm Uyển, Thẩm Uyển nhìn mẹ, muốn nói lại thôi, tình huống lúc này không giống lúc trước, nàng muốn khuyên giải an ủi mẹ, nhưng không biết nên nói như thế nào.

Những người khác xung quanh cũng đồng dạng trầm mặc.

Một đầu khác, cha Thẩm cùng với Đại Phú đang chơi cờ.

“Lão Thẩm, có Thẩm Duệ, có tiểu Vũ, ông yên tâm, tiểu An đứa bé kia phúc lớn mạng lớn không có việc gì ...” Đại Phú an ủi nói.

Cha Thẩm cười khở một tiếng, ông biết, biết Thẩm Duệ rất mạnh, Chu Vũ rất mạnh, nhưng trong đầu cảm thấy bất an này là cái gì? Ông vẫn cảm thấy sẽ phát sinh chuyện gì đó không tốt ... Ai.

Lúc này Lưu Khiết ngồi trong hummer số 1, nhìn hình ảnh truyền tới mơ hồ một mảnh tuyết.

Hình ảnh rất mơ hồ, rất nhiều địa phương đều thấy không rõ lắm, nhưng không trở ngại hắn phân tích tình huống hiện tại của nhóm Thẩm Duệ, rất nguy hiểm. Cực kỳ nguy hiểm.

Tay Lưu Khiết nắm thành quyền, lưng căng cứng chặt chẽ, vô luận như thế nào, vô luận như thế nào, hắn đều sẽ bảo vệ đoàn đội cho đến mấy người Thẩm Duệ trở về mới thôi!

Nhưng ngay tại thời điểm Lưu Khiết âm thầm thề trong lòng, đột nhiên một tiếng đánh thật lớn truyền đến!

Lưu Khiết lập tức mở theo dõi bên ngoài ra! Ngay vừa thấy, sắc mặt Lưu Khiết thay đổi, lập tức mở cửa xe nhảy xuống!

Ngoài kết giới, mấy con rết thật lớn đang đập vào kết giới!

Lưu Khiết biết, kết giới do Thẩm Duệ cố ý gia cố mấy tầng, lũ rết hẳn là đập không nứt mới đúng, nhưng Lưu Khiết cũng nhìn thấy, ánh sáng của kết giới đang yếu dần! Đây là có chuyện gì?!

Nhưng lúc này cũng không có thời gian để phân tích, Lưu Khiết không chút nghĩ ngợi liền giơ hai tay lên, để lên kết giới, sau đó, khép hờ hai mắt, chậm rãi đem năng lượng của mình truyền vào kết giới, đem kết giới chậm rãi gia cố dần!

Tại thời điểm Lưu Khiết vươn tay làm như vậy, từ xe thùng dừng hàng phía sau Lưu Khiết một người bước xuống —— Liễu Trình.

Liều Trình ôm bảo bảo đi đến bên cạnh Lưu Khiết, mắt nhìn lũ rết bên ngoài, liền đem bảo bảo đặt xuống bên cạnh Lưu Khiết.

Lưu Khiết hơi hơi mở mắt ra, nhìn về phía Liều Trình, Liều Trình không có nhìn hắn, mà chuyên chú nhìn bên ngoài kết giới, dùng âm thanh khàn khàn khó nghe chậm rãi nói, “Giúp tôi nhìn bảo bảo.”

Lưu Khiết sửng sốt, Liều Trình muốn làm cái gì?

Không đợi Lưu Khiết hỏi, Liều Trình đã nhấc chân bước ra khỏi kết giới. Ngay sau đó, Lưu Khiết mở to hai mắt, Liều Trình vung hai tay lên, một con rết thật to lớn đã bị Liều Trình vung lên liền bay ra ngoài!

—— Liều Trình... Liều Trình khi nào thì trở nên mạnh như vậy?

Đột ngột, trong đầu Lưu Khiết vang lên một giọng nói mềm mại, “Ba ba thật mạnh, đúng vậy, cái anh trai mắt màu tím kia cho ba ba một quyển sách, ba ba nói, ba ba về sau sẽ thật mạnh thật mạnh, sẽ bảo hộ bảo bảo, sẽ bảo hộ mọi người!”

Lưu Khiết ngơ ngẩn, một lúc lâu cúi đầu nhìn về phía bảo bảo ngồi dưới đất bên cạnh hắn. Bảo bảo ngồi xếp bằng, ngoan ngoãn vô cùng.

Vừa rồi là bảo bảo nói sao? Thì ra bảo bảo có thể không cần thông qua Thẩm An liền nói chuyện a? Sau đó, bảo bảo nói cái gì? Anh trai mắt tím? Là chỉ Thẩm Duệ? Thẩm Duệ cho Liều Trình một quyển sách? Sau đó, Liều Trình cũng có thể trở nên thật mạnh?

84. Chương 84: Đêm Trước Gió Bão

Lưu Khiết nhìn chằm chằm bên ngoài kết giới, Liều Trình sau khi lao khỏi kết giới, cả người thật giống như thay đổi hoàn toàn, nửa đầu thét dài một tiếng, thân hình liền như bay lượn không ngừng xuyên qua lũ rết.

Nhân lực của Lưu Khiết từ sau khi tu luyện cũng đã tăng lên không ít, nhưng vào lúc này Lưu Khiết cũng không cách nào thấy được thân hình Liều Trình, mà ngay tại thời điểm Lưu Khiết cố gắng muốn nhìn thấy thân hình Liều Trình, một trận thét dài vang lên, đợi Lưu Khiết tập trung nhìn vào, lũ rết đã té trên mặt đất!

Lưu Khiết không khỏi đẩy kính mắt, xem ra thực lực của Liều Trình còn cần đánh giá một lần nữa! Có một cao thủ như vậy tại, Lưu Khiết cảm thấy có thể thoải mái.

Mà ngay tại thời điểm Lưu Khiết nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên —— cả người Liều Trình bị quăng thật mạnh ra ngoài!

Lưu Khiết biến sắc, chuyện gì xảy ra?

Còn không đợi Lưu Khiết kịp phản ứng, trước mắt đột nhiên hoa lên, Liều Trình sau khi bị quăng ra, lại đột nhiên xoay người trên không trung, sau đó hướng về phía hư không nhào qua!

Mà trong hư không rõ ràng là trống không không có gì a.

Nhưng vào lúc này, Liều Trình đánh về phía hư không, nhấc chân hung hăng đá một cái!

Một tiếng bèn nhọn vang lên, Lưu Khiết tập trung nhìn vào, trong hư không dần dần hiện ra một thân hình ước chừng cao hai thước!

Đợi Lưu Khiết thấy rõ thân hình đó, liền hít một hơi lạnh, không phải chứ?

Đó là một người khổng lồ trên trán mọc ra ba con mắt dữ tợn!

Sau lưng người khổng lồ này còn có hai cái cánh thật to.

Sau đó, ngay sau khi Liễu Trình tại đá vào người khổng lồ ngay giữa không trung, người khổng lồ kia gào thét vung nắm tay đánh về phía Liễu Trình, trong lòng Lưu Khiết căng thẳng, một quyền này, chỉ sợ Liễu Trình ngăn không được!

Đồng thời trong đầu Lưu Khiết cũng vang thanh âm mềm mại nghẹn ngào, “Ba ba cẩn thận!”

Tay Lưu Khiết gắt gao nắm chặt thành quyền, tình thế của Liễu Trình lúc này cực kỳ ác liệt! Tên người khổng lồ kia tuy rằng khổng lồ, nhưng tốc độ không kém Liễu Trình, quan trọng hơn là còn có thể ẩn hình!

Trong vòng mấy phút đồng hồ, Liễu Trình đã bị đánh trúng mấy quyền! Tốc độ của Liễu Trình cũng biến chậm rõ ràng!

Lưu Khiết muốn đi ra ngoài hỗ trợ, nhưng lúc này, tên người khổng lồ kia trong lúc công kích Liễu Trình đồng thời cũng không ngừng công kích kết giới, Lưu Khiết một người một mình chống đỡ kết giới, nếu đi ra ngoài, kết giới hỏng mất thì biết làm như thế nào?

Lúc này, trong lòng Lưu Khiết chỉ có thể chờ đợi nhóm Thẩm Duệ có thể mau chóng quay về!

Bị Lưu Khiết chờ đợi, nhóm người Thẩm Duệ lúc này cũng đang lâm vào nguy cơ!

Ánh mắt tím đen của Thẩm Duệ đã hoàn toàn biến thành màu tím!

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm con bạch tuộc to lớn đang giương nanh múa vuốt trước mắt, còn có những tên mang mặt nạ giương cung tên vây quanh bốn phía!

——hắn bị dẫn dắt rồi đi! Kế điệu hổ ly sơn! Không tồi, rất lợi hại, cho dù hắn biết là kế điệu hổ ly sơn cũng phải ngoan ngoãn đi theo. Chỉ riêng con bạch tuộc đủ mọi màu sắc có thể đi trên cạn còn biết phun nọc độc ăn mòn, hắn phải giải quyết trước!

Nếu không, chỉ bằng Chu Vũ Từ Trường Thiên căn bản là không thể đối phó, đương nhiên, nếu mấy người Chu Vũ tiến giai, vậy còn có thể. Còn mấy tên xung quanh này nữa, hắn đều phải giải quyết hết, An An có không gian, tin tưởng An An không có việc gì.

Tay phải Thẩm Duệ bấm tay niệm thần chú, nhoáng lên một cái, cùng lúc con bạch tuộc thật lớn kia phác tới, Thẩm Duệ đã phóng người lên, tay phải hướng trên đầu bạch tuộc bổ xuống thật mạnh, một cái lưới loại từ tay phải Thẩm Duệ mở ra bao vây hoàn toàn bạch tuộc, sau đó, tại thời điểm những tên mang mặt nạ bốn phía bắn tên, thân hình Thẩm Duệ chợt lóe, bay xuống tại hư không cách đó không xa, vững vàng đứng giữa không trung!

Còn con bạch tuộc bị lưới kim loại bao vây tại thời điểm tay phải Thẩm Duệ buông lỏng ra, liền đột nhiên nổ tung!

Cùng thời gian, Thẩm An mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, trước mặt Thẩm An chính là —— một đám ruồi bọ lớn cỡ con mèo con. Không sai, chính là ruồi bọ!

“Ta kháo! Tên ngu ngốc nào làm ra mấy thứ này a a!” Dương Sở Thuần bùng nổ.

Bạch Cảnh Khanh nắm xe lăn gắt gao, vẻ mặt ngưng trọng, hắn khó khăn mở miệng nói, “Cẩn thận, lũ ruồi bọ này có thể có độc!”

Thẩm An cẩn thận tới gần, nhìn đám ruồi bọ bay tới bay lui trước mặt bọn họ nhưng không có tới gần, có lẽ là bởi vì kết giới nên ruồi bọ không có cách tới gần?

Nhưng khoảng cách gần như vậy nhìn lũ ruồi bọ ngày thường thật lại nhỏ bé giờ đột nhiên phóng đại, trong lòng Thẩm An cảm thấy rất có áp lực thị giác.

Dương Sở Thuần phát phát tay, nhìn lũ ruồi bọ, lẩm bẩm nói, “Mẹ nó! Thẩm mỹ của bọn chúng khẳng định có vấn đề!”

——biến ruồi bọ ghê tởm trở nên lớn như vậy!

“Tiểu Dương Tử, cẩn thận một chút. Tìm xem phụ cận có nơi nào an toàn hay không.” Bạch Cảnh Khanh thấp giọng nói, trong lòng bàn tay ngưng tụ băng trùy.

“Hiểu được!” Dương Sở Thuần mở đồng hồ thông tin, vừa định liên hệ Lưu Khiết, lúc này lũ ruồi bọ đột nhiên giống như bị mở chốt khởi động, ủa tới gần, Thẩm An lập tức củng cố kết giới, Dương Sở Thuần một tay mở đồng hồ liên lạc một tay lập tức phóng ra đạn không khí, sau đó, thân mình chuyển động, thể nhưng cứ như vậy chạy ra khỏi kết giới?!

“Tiểu Dương Tử?” Bạch Cảnh Khanh và Thẩm An đồng thời hoảng sợ, Dương Sở Thuần tại sao không nói tiếng nào đã lao ra ngoài?!

Thẩm An nhanh chóng đưa tay tháo bỏ kết giới, vung tay cột nước văng lên, vài con ruồi bọ khổng lồ bao vây công kích Dương Sở Thuần đã bị Thẩm An giải quyết!

Bạch Cảnh Khanh cũng tại lúc này ném ra băng trùy, băng trùy của hắn chính xác không tồi, cơ hồ một cái băng trùy liền diệt một con!

Ba người bọn họ hỗ trợ nhau, đám ruồi bọ này tuy rằng dễ dàng giải quyết, nhưng mà không chịu nổi số lượng nhiều a!

Bạch Cảnh Khanh quyết định thật nhanh, “Rút lui!”

Ba người vừa đánh vừa lui Dương Sở Thuần mắt sắc thoáng nhìn bên trái chính là mục tiêu của bọn họ — tháp đồng phương!

Mắt Dương Sở Thuần sáng lên, nhanh chóng hô, “Nơi đó! Chúng ta đi nơi đó!”

Bạch Cảnh Khanh cũng nhìn thấy, nhưng tháp đồng phương đó là căn cứ địa của kẻ địch! Bên trong khẳng định rất nguy hiểm! Hắn có chút do dự, nhưng nhìn trước mắt càng ngày càng nhiều ruồi bọ khổng lồ, Bạch Cảnh Khanh cắn răng, dù sao hiện tại không tiến vào cũng chết, vào cũng chết, vậy liều mạng đi!

Thẩm An che chở Bạch Cảnh Khanh dẫn đầu vào tháp đồng phương, Dương Sở Thuần theo sát sau đó dùng tường không khí ngăn trở đám ruồi bọ, Dương Sở Thuần đang định dùng pháo không khí tạc rụng toàn bộ lũ ruồi bọ thì đột nhiên một viên cầu đen bóng lướt qua Dương Sở Thuần ném tới giữa đám kia ruồi bọ, Dương Sở Thuần trừng lớn mắt, đó là cái gì?

Ngay sau đó — ầm! Nổ mạnh!

“Đi mau!” Bạch Cảnh Khanh lớn tiếng quát.

Dương Sở Thuần bị tiếng nổ mạnh làm ngơ ngẩn nhanh chóng lấy lại tinh thần, cùng Thẩm An và Bạch Cảnh Khanh nhanh chóng chạy vào tháp đồng phương!

Mà cùng lúc đó, cách đó không xa cũng đang nhắm hướng tháp đồng phương xuất phát, Từ Trường Thiên cùng Chu Vũ cũng nghe được tiếng nổ mạnh này, hai người đồng thời ngừng lại, ngay sau đó lập tức chạy vội tới! Lúc này, nếu Thẩm An nhìn thấy, chắc chắn kinh ngạc!

Tóc Từ Trường Thiên dựng thẳng hướng lên trời, từng sợi cứng rắn, toàn bộ một màu vàng kim! Còn má trái Chu Vũ có một dấu hiệu tia chớp màu tím, mắt màu xanh lam!

Bọn họ đã tiến giai!

Từ Trường Thiên cùng Chu Vũ hướng về phía tiếng nổ không ngừng bay nhanh, hai người về mặt ngưng trọng, mắt lộ ra nôn nóng, môi mím chặt gắt gao.

Bọn họ tiến giai, sau khi tiến giai, sức lực của bọn họ và dị năng đều tăng vọt, lũ rết căn bản không phải là đối thủ của hai người bọn họ. Nhưng bởi vì tiến giai, bọn họ cũng phát hiện trong thành phố này thường thường toát ra đủ loại biến dị, nhưng nếu cẩn thận tỉ mỉ xem xét, liền sẽ phát hiện mấy thứ này toát ra không phải ngẫu nhiên, mà ngược lại, chúng nó giống như đang thăm dò, từ yếu đến mạnh. Vừa rồi bọn họ đã giải quyết một đám đường lang, đám đường lang này cực mạnh!

Dương Sở Thuần và Bạch Cảnh Khanh chưa từng tu luyện làm sao có thể đối phó được mấy thứ này! Còn có Thẩm An, tuy rằng Thẩm An cũng là người tu luyện, nhưng năng lực của Thẩm An nếu so với Dương Sở Thuần, hai người căn bản là tám lạng nửa cân!

Bạch Cảnh Khanh cùng Dương Sở Thuần, Thẩm An bị Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên nhốt thương đã vào khu vực tháp đông phương, nhưng bọn họ không đi vào trong tháp, bọn họ đang đứng trong đình viện phía trước tòa tháp.

Bạch Cảnh Khanh nhìn tháp đông phương trước mắt, nói với Thẩm An và Dương Sở Thuần, “Nơi này xem ra không an toàn.”

Rất an tĩnh!

Thẩm An cẩn thận lắng nghe, trong tháp đông phương có rất nhiều âm thanh hỗn độn, giống như có động vật gào thét, còn có người tiếng kêu thảm thiết.

Thẩm An đứng lên kết giới, quay đầu nhìn về phía Dương Sở Thuần đang bận rộn liên lạc, “Thế nào? Liên hệ được Chu đội không?”

Dương Sở Thuần phiền não vò một chút tóc, “Còn chưa được! Chết tiệt! Giống như có cái gì quấy nhiễu!”

Bạch Cảnh Khanh vừa nghe, vội cúi đầu đồng hồ của mình, đồng hồ của hắn là thiết kế đặc biệt, tính kháng quấy nhiễu tuyệt đối không giống, nhưng khi Bạch Cảnh Khanh mở đồng hồ muốn liên lạc với Từ Trường Thiên, cũng kinh ngạc phát hiện, đồng hồ của hắn cũng không nhạy!

Thẩm An nhìn đồng hồ của chính mình, cũng giống vậy... Không nhạy.

Thẩm An quay đầu nhìn về phía tòa tháp phía sau rõ ràng có rất nhiều âm thanh, nhưng lại quá mức an tĩnh, xem ra là có người cố ý quấy nhiễu?

Thẩm An nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng gọi tên Thẩm Duệ, nếu máy móc bị nhiễu, vậy cảm ứng tâm hữu linh tê giữa hắn và Anh hai thì sao?

Nhưng mặc kệ Thẩm An kêu gọi như thế nào, đều như hạt cát chìm xuống đáy biển không tin tức, trong lòng Thẩm An trầm xuống, phẳng phất có bức tường chắn giữa hắn và Anh hai!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thẩm An bất an.

Về mặt Bạch Cảnh Khanh cũng dần tối tăm, nhìn nhìn lũ ruồi bọ bên ngoài như tre già măng mọc, càng ngày càng nhiều. Lũ ruồi bọ này giống như có điều kiêng kị, không dám tới gần, nhưng đồng thời chặn đường bọn họ! Còn có tháp đông phương an tĩnh quỷ dị phía sau này, làm như thế nào?

“Chúng ta vào đi thôi.” Thẩm An lên tiếng.

Bạch Cảnh Khanh ngẩng đầu nhìn Thẩm An, Thẩm An nhìn chằm chằm tháp đông phương, ánh mắt yên tĩnh, “Anh Cảnh Khanh, Tiểu Dương Tử, chúng ta vốn chính là vì cứu người mà tới, nếu đã tới, chúng ta đi vào cứu người đi. Ngốc ở đây cũng không làm nên chuyện gì.” Dừng một chút, Thẩm An thấp giọng nói, “Em tin tưởng bọn họ khẳng định sẽ tới tìm chúng ta!”

“Không sai! Chu đội khẳng định không có việc gì!” Dương Sở Thuần lớn tiếng nói.

“Cái đó còn cần phải nói sao?!” Bạch Cảnh Khanh liếc Dương Sở Thuần một cái, nhưng tay cũng gắt gao nắm chặt tay vịn xe lăn, Trường Thiên, Trường Thiên của hắn tuyệt đối cũng sẽ không sao!

Thẩm An gật đầu, không sai, Chu đội không sao, anh Trường Thiên cũng sẽ không sao, Anh hai Thẩm Duệ của hắn sẽ càng thêm không có việc gì!

“Cho nên, chúng ta đi trước làm đội tiên phong đi.” Thẩm An rút mã tấu từ sau lưng ra, dẫn đầu đi lên trước.

85. Chương 85

Thời điểm Thẩm An, Dương Sở Thuần, Bạch Cảnh Khanh chuẩn bị tiến vào tháp đông phương, Thẩm Duệ đã tìm được Chu Vũ Từ và Trường Thiên.

“An An đâu?” Không nhìn thấy bóng dáng Thẩm An, sắc mặt Thẩm Duệ nhất thời trầm xuống, ngữ khí lạnh dần.

Sắc mặt Chu Vũ cũng không được khá lắm, đem nguyên nhân và quá trình vừa rồi phân tán mấy người bọn họ nói đơn giản một lần.

Thẩm Duệ nghe xong, quay đầu nhìn về phía tháp đông phương cách đó không xa giống như bị tấm màn màu đen bao vây, nhíu mày nói rằng, “Chúng ta đi!”

Chu Vũ, Từ Trường Thiên, Thẩm Duệ ba người nhích mũi chân một chút, nhắm hướng tháp đông phương bay nhanh!

Thẩm Duệ nghiêng đầu mắt nhìn Chu Vũ Từ Trường Thiên bay phía sau hần hai bước, khoe miệng nhếch một cái, không tồi, xem ra bọn họ chẳng những tiến giai, hơn nữa năng lực còn đề cao không ít.

Trong lúc ba người Thẩm Duệ nhắm hướng tháp đông phương bay nhanh, Thẩm An cùng Bạch Cảnh Khanh, Dương Sở Thuần đã vào lầu một của tháp đông phương.

Đi vào, Thẩm An liền không khỏi rút lui hai bước.

Bạch Cảnh Khanh là sắc mặt tối sầm, Dương Sở Thuần lại bạo một câu chửi, “MN! Mấy thứ này đều là cái quỷ gì!”

Lúc này, trên sàn nhà đại sảnh lầu một trước mặt bọn họ là quái vật không biết tên ... thân người đuôi rắn xoay đến xoay đi.

Bọn nó khò khè phun lưỡi dài, hai mắt hồng hồng, hướng bọn họ nhe răng nhếch miệng, một con trong đó học ra chất lỏng màu đen, rớt xuống sàn nhà, sàn nhà đá cẩm thạch lập tức bị đốt ra một cái lỗ.

“Kháo! Còn có độc!” Dương Sở Thuần thốt ra.

Thẩm An cẩn thận lắng nghe một chút, nhíu nhíu mày, hần nghe không hiểu, tiếng lòng của bọn quái vật này thật giống như sóng điện loạn âm tần, là bởi vì bọn nó là quái vật nhân tạo? Cho nên không thuộc về phạm trù sinh vật? Nên năng lực lắng nghe vạn vật của hần mới không nghe được?

“Đây là Nữ Oa.” Đột ngột, Bạch Cảnh Khanh lạnh lùng lên tiếng.

Thẩm An cùng Dương Sở Thuần xoát một chút liền quay đầu nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, bọn họ không có nghe lầm chứ.

—— Nữ Oa!? Tổ tiên nhân loại trong truyền thuyết?! Thân người đuôi rắn Nữ Oa?! Là thứ trước mắt này?! Nói giỡn hả!

Nhưng Bạch Cảnh Khanh lại chậm rãi mở miệng, “Nói chính xác, là Nữ Oa bán thành phẩm.”

Thẩm An nhìn Bạch Cảnh Khanh, chẳng lẽ anh Cảnh Khanh biết những thứ gì?

Dương Sở Thuần một bên cầm mã tấu chọt chọt người rắn sắp đi tới cửa nhưng giống như bị cái gì ngăn trở không có cách nào tới gần, “Thật là thứ này? Anh Cảnh Khanh, anh đang kể chuyện cười à?”

“Người nọ đã từng nói qua, trong hộp Pandora hần là có Nữ Oa.”

Dương Sở Thuần và Thẩm An đồng thời nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, vẻ mặt Bạch Cảnh Khanh lạnh như băng, lộ ra một tia trào phúng cùng ẩn nhẫn phẫn nộ, “Tên đó nói qua, giấc mộng cả đời chính là mở ra cái hộp Pandora, sống lại truyền thuyết!”

Thẩm An nhìn Bạch Cảnh Khanh, hỏi, “Anh Cảnh Khanh, người đó là ai?”

Bạch Cảnh Khanh trầm mặc một chút, mới khàn khàn lên tiếng, “Lúc trước lão sư chỉ hướng dẫn hai nghiên cứu sinh, một là ta, một chính là tên đó —— Dương Phi Thiên.”

Dương Sở Thuần ở một bên lại chửi, “Mẹ! Thế nhưng họ Dương!”

Thẩm An vừa nghe, hắc tuyến, Tiểu Dương Tử trọng điểm của anh có phải lắm rồi hay không?

“Anh Cảnh Khanh, anh nói, chúng ta làm cách nào đi qua?” Thẩm An dời đề tài đi chỗ khác, cho dù biết người làm ra mấy thứ này là ai, hiện tại giá trị vũ lực của ba người bọn quá thấp, cũng không có cách nào, vẫn nên ngấm lại làm sao tìm được giáo sư Phương Bình và Phương Thanh đi.

“Rắn sợ cái gì?” Bạch Cảnh Khanh hỏi ngược lại.

Dương Sở Thuần vuốt cằm, cười hắc hắc, “Hùng hoàng!”

Hùng hoàng sao? Thẩm An cúi đầu từ trong không gian lấy ra một chai hùng hoàng, “Là cái này sao?”

Trán Bạch Cảnh Khanh ứa ra hắc tuyến, “Trong không gian của cậu làm sao còn cất giấu cái này?”

Thẩm An ngại ngần vò đầu cười cười, lúc trước thu thập vật tư Anh hai là bất chấp tất cả, cái gì cũng lấy. Hùng hoàng này lúc trước thấy Anh hai lấy hẳn cũng hiểu được kỳ quái, nhưng lúc ấy Anh hai chỉ nói, dù sao chiếm không bao nhiêu chỗ, không lấy thì bỏ phí.

Ánh mắt Dương Sở Thuần tỏa sáng một phen đoạt đi qua, “Thẩm An đệ đệ, cậu thật sự là thần!”

“Ai! Đừng đổ nhiều! Dùng tiết kiệm!” Bạch Cảnh Khanh thấy Dương Sở Thuần mở nắp chai, sợ hấn tay chân vụng về đổ hết cả chai hùng hoàng, vội nhắc nhở.

“Biết! Anh Cảnh Khanh yên tâm đi!” Dương Sở Thuần cười hì hì đáp lời, tùy tay vung ——

Xoảng! Hùng hoàng xinh đẹp quay 360 độ trên không trung rơi xuống, bể tan.

Thẩm An đỡ trán, sắc mặt Bạch Cảnh Khanh tối sầm.

Dương Sở Thuần ngẩn ngơ, lập tức ha hả cười gượng hai tiếng, chợt dạ nhìn về phía Bạch Cảnh Khanh, “Cái kia, anh Cảnh Khanh, tôi ——”

Còn không đợi Dương Sở Thuần nói gì, chợt nghe tiếng huýt gió bén nhọn vang lên, Thẩm An quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những người rắn bị dính hùng hoàng giống như phát cuồng điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, sau đó, ba ba ba... liên tục vang lên, đợi định nhìn lại, chỉ thấy lũ người rắn đó đã không nhúc nhích.

Thẩm An thầm hít một hơi, lợi hại nha, thì ra rượu hùng hoàng lợi hại như vậy a.

Dương Sở Thuần ngẩn người, lập tức chống nạnh cười ha ha, “Nhìn, anh Cảnh Khanh, Thẩm An đệ đệ, tôi lợi hại không!”

Bạch Cảnh Khanh liếc mắt xem thường, đây là chó ngáp phải ruồi. Bạch Cảnh Khanh mặc kệ Dương Sở Thuần, quay đầu nhìn về phía Thẩm An, nghiêm túc nói, “Tiểu An, trong không gian của cậu cái gì cũng đều có đúng không?”

Thẩm An sửng sốt, lập tức lắc đầu nói, “Em cũng không biết... Lúc trước ném vào không gian cái gì em đều không nhớ...”

Bạch Cảnh Khanh gật đầu, “Cũng không sao, hiện tại chúng ta có thể kết luận, mấy thứ này tuy rằng hợp thành, nhưng là bản năng động vật hoặc là nói bản tính của chúng nó vẫn được bảo lưu.”

Thẩm An cái hiểu cái không gật đầu, ba người cẩn thận bước qua những người rắn chết, đi về phía cầu thang.

Lúc này Lưu Khiết còn đang đau khổ chống đỡ kết giới, Liễu Trình bị người khổng lồ đánh bay lần thứ hai, nhưng lần này tốc độ Liễu Trình đứng lên cũng là cực nhanh, Lưu Khiết nhú mày nhìn, trong đầu lại vang lên tiếng trẻ con: Chú ơi, ba ba của cháu nhất định có thể thắng!

Lưu Khiết sửng sốt, lập tức bình tĩnh nhìn về phía Liễu Trình.

Liều Trình đứng lên lần thứ hai đột nhiên bay lên trời, ngay tại thời điểm Liều Trình bay lên trời, một đôi cánh thật lớn màu đen cũng mở ra trên lưng Liều Trình, Lưu Khiết ngẩn ngơ.

—— đây là —— cánh mọc ra từ chỗ nào?! Thì ra đây là phim thần thoại phương Tây? Cả cánh cũng đều mọc ra?!

Sau đó, ngay tại thời điểm Lưu Khiết đại ra, Liều Trình đột nhiên rút lên, Lưu Khiết không khỏi rút lui một bước, mím chặt môi, trong tiếng rút của Liều Trình tràn ngập lực lượng, giống như cơn lốc! Bức lui cả tên người khổng lồ kia!

Mà khi tên người khổng lồ vừa lui, Liều Trình liền vọt mạnh tới, móng tay đã mọc ra thật dài hung hăng quật xuống, đào cả trái tim của tên người khổng lồ ra!

Lưu Khiết giật mình, mở to hai mắt, nhìn Liều Trình phe phẩy cánh màu đen thật lớn giữa không trung, thế nhưng... Có thể nháy mắt tăng lên sức mạnh, lợi hại!

Thẩm An, Bạch Cảnh Khanh, Dương Sở Thuần nhìn chằm chằm thang máy trước mắt, có cầu thang bộ, nhưng... Bạch Cảnh Khanh ngồi xe lăn, thang bộ không tiện, hiện nay chỉ còn lại có thang máy.

Nhưng thang máy này ...

Dương Sở Thuần sờ sờ cằm, nhìn về phía Thẩm An, “Thẩm An đệ đệ, phát động ngũ giác sắc bén của cậu đi, nhìn xem thang máy này an toàn không?”

Thẩm An chưa trả lời, Bạch Cảnh Khanh đã lắc đầu nói, “Tháp đông phương này căn bản là không an toàn, trong thang máy không có miêu nị mới là lạ, mặc kệ, chúng ta chờ ở chỗ này đi, khẳng định bọn họ sẽ không cứ như vậy phóng chúng ta ở trong này, nhất định sẽ tiếp đón chúng ta chu đáo.”

“Vậy thì rất bị động.” Dương Sở Thuần nói thầm, hơn nữa trời biết là cái gì tới nha.

Lúc này Thẩm An đã cẩn thận lắng nghe động tĩnh bốn phía, vẫn cực kỳ ồn ào như cũ, hơn nữa không có cách nào nghe hiểu, là những con quái vật?

Cùng lúc Dương Sở Thuần nhỏ giọng nói thầm, cảm giác lạnh như băng nào đó xẹt qua, Thẩm An lập tức cảnh giác nhìn về phía cầu thang, đến!

“Anh Cảnh Khanh, bọn họ đến tiếp đón chúng ta.” Thẩm An thấp giọng nói.

Dương Sở Thuần lập tức rút mã tấu ra, đứng trước mặt Bạch Cảnh Khanh.

Trong lòng bàn tay của Bạch Cảnh Khanh cũng ngưng tụ băng trùy, cảnh giác nhìn về phía cầu thang.

Trong lòng Thẩm An lúc này lần thứ hai kêu gọi Thẩm Duệ, anh, bọn em ở trong này!

86. Chương 86: Gió Bão Tới

Thẩm An cẩn thận dựng lên kết giới, cửa thang máy đang chậm rãi xuất hiện thứ gì đó rất mạnh. Tuy rằng Thẩm An nghe không ra âm thanh hỗn độn, nhưng trực giác, trực giác của Thẩm An nói cho hắn biết, nguy hiểm đang tới gần!

Trong lòng Thẩm An không ngừng kêu gọi Thẩm Duệ, nhưng đáp lại Thẩm An lại là một mảnh lặng im.

Thẩm An bất an, tại sao Anh hai không đáp lại chính mình?

Chẳng lẽ Anh hai đã xảy ra chuyện?

Lúc này Thảm Duệ đang có ý đồ đột phá một đám ruồi bọ khổng lồ đang liên hợp nhau tạo thành tường vây, Thảm Duệ nhìn lũ ruồi bọ ghê tởm trước mặt, lông mày không khỏi hơi hơi nhăn lại, đàn ruồi bọ này thật phiền toái, giá trị vũ lực thấp, nhưng một khi giết chết, trong thi thể liền tuôn ra càng nhiều ruồi bọ.

“Chúng ta hỏa công?” Từ Trường Thiên đề nghị, trong lòng phiền táo không thôi, mẹ! Ruồi bọ chết tiết, cũng không biết Khanh Khanh thế nào?

“Không được! Sở Thuần bọn họ đang ở trong tháp đông phương.” Chu Vũ phản đối.

Thảm Duệ nhíu mày, nhìn tháp đông phương bị đàn ruồi bọ vây quanh, xảy ra chuyện gì? Vừa rồi hẳn có ý dùng tiếng lòng kêu gọi An An, nhưng thế nửa điểm phản ứng cũng không có? Chẳng lẽ An An không ở trong này? Hay là An An đã xảy ra chuyện?

Sắc mặt Thảm Duệ dần âm trầm, vươn tay nắm lấy Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên, lắc mình biến mất tại bên ngoài tháp đông phương.

Cách đó mười dặm, hai chiếc xe đột ngột ngừng giữa đường.

Mấy người thân hình quái dị hoặc đứng hoặc ngồi, một người trong số đó thân người đuôi rắn, gương mặt tuy rằng đột ngột hẹp dài, ngũ quan lại vô cùng tốt.

Bọn họ vây quanh một nam tử cao to có sừng thật dài, nhìn chăm chú vào máy tính bảng trong tay nam tử.

“Hắc hắc... Tôi thích tên gọi Thảm Duệ. Lợi hại. Không tồi.” Giọng nói kéo dài khàn khàn đến từ thân hình thấp bé giữa mấy người kia.

“Ha hã... Tôi càng thích tên gọi Chu Vũ. Bộ dáng lạnh lùng thật sự là làm người trù mến nha.” Nam nhân thân người đuôi rắn giọng nói lạnh lạnh cực kỳ khó nghe, ngữ khí lại là làm nũng.

“Được rồi...” Nam tử cao to sừng dài đột nhiên mở miệng, giọng nói lãnh liệt ép tới rất thấp, ngữ khí cứng nhắc, “Đem Phương Bình lưu lại, chúng ta cần phải đi.”

“Thiên Hà lão Đại, người tên Lưu Khiết anh thích giống như không ở trong này, có muốn chúng tôi đi chộp hắn tới hay không?” Nam nhân thân người đuôi rắn cười hề hề nói, giọng nói lạnh lạnh lộ ra quỷ dị nào đó.

Nam tử cao to sừng dài quay đầu nhìn chăm chăm nam nhân thân người đuôi rắn, ánh mắt ngoan lệ, âm độc, “Tôi nói rồi, đừng đánh chủ ý lên hắn!”

Nam nhân thân người đuôi rắn cười ha hã, tươi cười quỷ dị, “Đừng nóng giận, tôi chỉ là nói đùa. Chủ nhân đã phân phó không nên đụng nam nhân đó. Chúng tôi sẽ không đụng.”

Nam tử cao to sừng dài lạnh lùng nhìn chăm chăm nam nhân thân người đuôi rắn trong chốc lát, mới chậm rãi xoay người mở cửa xe, trong xe, Phương Bình trừng lớn ánh mắt kinh ngạc mang theo một chút phức tạp nhìn hắn.

Nam tử cao to sừng dài mặt không đổi sắc bảo ông xuống xe, mới mở miệng nói, “Ông chờ ở chỗ này, Thảm Duệ bọn họ đã tiến vào tháp đông phương, tin tưởng rất nhanh có thể cứu con gái của ông ra.”

Phương Bình ngẩn người, nhìn nam tử cao to sừng dài và mấy người có bề ngoài như quái vật khác lên xe, lại nhìn nhìn bảy tám thi thể nam nhân trung niên bị bọn họ vứt bỏ tại xung quanh xe, trong lòng Phương Bình phát lạnh, nhớ tới không lâu, cảnh tượng nam nhân trung niên ở trong xe kia bị bọn họ những tên quái vật rõ ràng xé nát.

“Giúp tôi... Nói cho em ấy biết, trừ phi tôi tan thành tro bụi, nếu không tôi sẽ không buông bỏ.” Đột nhiên, nam tử cao to sừng dài khẽ lên tiếng.

Phương Bình lấy lại tinh thần, nhìn nam tử cao to sừng dài, vẻ mặt phức tạp không thôi, “Ngô Thiên Hà, người...”

Nam tử cao to sừng dài cũng chính là Ngô Thiên Hà đột nhiên cười cười, nụ cười thực chết lặng thực trống rỗng, nhưng trong ánh mắt lại có thể nhìn thấy một tia ôn nhu, “Còn có, nói cho em ấy biết, có em ấy, tôi mới cảm thấy tôi là con người.”

Một câu cuối cùng này vừa nói ra, những quái vật trong xe đều yên tĩnh trở lại.

—— chỉ có người, mới có thể suy nghĩ nhớ thương một người, mới có thể đi yêu một người.

Miệng Phương Bình giật giật, hốc mắt đột nhiên đỏ.

—— nhìn sừng trên đầu Ngô Thiên Hà chậm rãi co lại, hoa văn màu đỏ dữ tợn trên mặt chậm rãi biến mất, móng tay màu đen thật dài từng chút rút trở về, ánh mắt đỏ rực như mắt động vật chậm rãi khôi phục màu đen.

Trong lòng Phương Bình đột nhiên chua xót. Nếu, nếu, lúc trước ông không tự nhiên tưởng tượng thì tốt rồi, nếu lúc trước ông xóa sạch những lý luận đó thì tốt rồi...

“Hẹn gặp lại, giáo sư.” Ngô Thiên Hà đưa tay đóng cửa xe, xe nổ máy, liền hướng phía nam chạy tới.

Phương Bình ngơ ngác nhìn xe chạy về phía nam, một lúc lâu mới chậm rãi ngồi xổm xuống, lưng xưa nay thẳng thắn lúc này cúi gập xuống dưới, trong đầu nhất nhất hiện lên hình ảnh những ngũ quan vụn vụn, thân hình dữ tợn, còn có tiếng bọn họ thống khổ tru lên...

Tiếng rít thê lương lần thứ hai vang lên, cái đuôi thật dài đột nhiên vung lên lần thứ hai!

Dương Sở Thuần bị đánh rớt trên mặt đất thật mạnh, Thẩm An cắn răng, lần thứ hai tập trung tinh thần dựng lên kết giới, đồng thời hướng về phía Dương Sở Thuần hô, “Đi! Mang anh Bạch Cảnh Khanh rời đi!”

Lúc này Dương Sở Thuần chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng giống như bị lửa thiêu đốt, miệng tràn ra máu tươi, Dương Sở Thuần giãy dụa bò lên, bổ nhào vào bên cạnh Bạch Cảnh Khanh, sắc mặt Bạch Cảnh Khanh tái nhợt, người đã rơi vào hôn mê, miệng mơ hồ không nói rõ, “Mau, đi mau...”

Dương Sở Thuần lúc này chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu. Nếu không phải hấn lỗ mãng muốn phóng đi sống chết cùng con quái vật kia, anh Cảnh Khanh sẽ không vì cứu hấn mà tiêu hao hết dị năng, còn giúp hấn chặn một chương...

“Đi a!!” khòe mắt Thẩm An thấy Dương Sở Thuần còn chưa mang Bạch Cảnh Khanh rời đi, vội vội vàng vàng thúc giục, chết tiệt, hấn cảm thấy trong cổ họng có mùi máu, khí lực gần như đã cạn kiệt, toàn thân đã cảm thấy mệt mỏi!

Dương Sở Thuần vội ôm lấy Bạch Cảnh Khanh, nghiêng ngả lão đảo muốn bò tới cửa trước, nhưng lúc này, con quái vật bộ dạng giống như khủng long đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, đuôi to lần thứ hai vung lên!

Thẩm An biến sắc, gắt gao mím môi, cố sức đưa tay, dựng lên một kết giới cuối cùng cho Dương Sở Thuần và Bạch Cảnh Khanh!

Đột nhiên ngực tê rần, Thẩm An chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, thật vất vả định trụ tinh thần, mới phát hiện mình bị quái vật khủng long một đuôi quét bay giữa không trung.

Thẩm An chỉ cảm thấy giống như xương cốt đều đứt đoạn, gian nan bò lên, nhìn về phía Dương Sở Thuần và Bạch Cảnh Khanh, thấy hai người bọn họ bị quái vật khủng long dùng đuôi quét đến góc tường, kết giới phòng ngự trên người bọn họ chỉ nứt ra một cái khe. Thẩm An không khỏi nhẹ nhàng thở ra, đợi cảm giác được quái vật khủng long lại tru lên thê, Thẩm An cười khổ trong lòng, cho dù kết giới phòng ngự không hư hao, nhưng lúc này bọn họ căn bản là không thể chiến đấu ... Chẳng lẽ, chỉ có thể chờ chết sao?

Thẩm An nắm chặt tay, trong lòng yên lặng tính toán khoảng cách, phải đem Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh đưa vào không gian, lúc này, bọn họ chỉ có tiến vào không gian mới có đường sống!

Mà ngay tại Thẩm An tích tụ lực lượng cuối cùng, tính toán đến một kích cuối cùng nhân cơ hội mang theo Bạch Cảnh Khanh cùng Dương Sở Thuần tiến vào không gian, không khí đột nhiên vụn vụn, ngay sau đó, Thẩm Duệ cùng Chu Vũ và Từ Trường Thiên liền xuất hiện trước mặt Thẩm An.

Thẩm An ngẩn ngơ, lập tức vui sướng kêu lên, “Anh!” Nhắc chân muốn nhào tới, nhưng cước bộ lại lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Thẩm Duệ quay đầu, vừa thấy Thẩm An, liền đột nhiên thuấn di đến trước mặt Thẩm An đang bước lão đảo thiếu chút nữa té ngã, ôm cổ, nhú mảy, thấp giọng hỏi một câu, “Không sao chứ?”

Lúc này sắc mặt Thẩm An trắng bệch, khoe môi còn có một vết máu tràn ra, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, Thẩm An đối với Thẩm Duệ cười ha hả lắc lắc đầu, đầu lay động đến một nửa, đột nhiên nghĩ đến Bạch Cảnh Khanh cùng Dương Sở Thuần, Thẩm An vội nói, “Anh, anh đi giúp anh Chu Vũ bọn họ, em đi nhìn xem anh Cảnh Khanh và Tiểu Dương Tử!”

Thẩm Duệ quét mắt nhìn Bạch Cảnh Khanh cùng Dương Sở Thuần nơi góc tường được Thẩm An dùng kết giới phòng ngự bảo hộ, hơi hơi nhăn mày, hai người kia... Không tốt lắm a. Thẩm Duệ xoay người nhìn quái vật khổng lồ, ngón tay bấm niệm thần chú, cầu sét cầu lửa ập xuống, đồng thời tay phải chậm rãi lôi kéo, phảng phất như bảo kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ, Thẩm Duệ dương tay, trong không khí giống như hiện ra trường đao trong suốt, từ trên cao bổ xuống thật mạnh, cùng lúc với trường đao của Thẩm Duệ bổ xuống, sấm sét thật lớn của Chu Vũ cũng ập xuống, phiến đao kim loại do Từ Trường Thiên vớt ra cũng đã đánh vào cơ thể quái vật khổng lồ.

— ba người giáp công, con quái vật khổng lồ chỉ kịp ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng thê lương, rồi ngã ầm xuống đất.

Thẩm An mở kết giới, nhìn Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh sắc mặt trắng bệch, Thẩm An vội dò xét hô hấp của họ. Vừa dò xét, trong lòng Thẩm An chợt lạnh, gần như hoàn toàn không có hô hấp!

Thẩm An vội tìm trong các túi trên người Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh, may mắn, đan dược trộm đưa cho bọn họ đều mang ở trên người. Thẩm An dứt đan dược cho bọn họ, tiếp theo liền không chút nghĩ ngợi hai tay nắm lấy cổ tay của Bạch Cảnh Khanh và Dương Sở Thuần, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, nhớ lại quy luật chữa trị, trong lòng đầu vận chuyển chữa trị. Lúc này đây mặc kệ có hiệu quả hay không, Thẩm An chỉ liều mạng vận chuyển quy luật.

— không thể để cho bọn họ chết!

Tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ chết đi!

Nhất định phải sống sót!

Không sai, bọn họ đều phải sống sót! Cho nên, cho nên, không thể để cho bọn họ chết đi!

Thẩm An gất gao cắn môi, không kịp suy nghĩ chính mình mệt mỏi, cũng không kịp nghĩ tới vết thương trên người, chỉ lo vận chuyển chữa trị. Trong quá trình này, Thẩm An nhắm chặt hai mắt, bởi vậy, hắn không nhìn thấy, khi hắn vận chuyển năng lực chữa trị, trên người hắn phát ra ánh sáng trắng lấp lánh, ánh sáng màu trắng này giống như dòng nước chảy, từ trên người Thẩm An chậm rãi chảy về phía Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh.

Mà theo ánh sáng như dòng nước chảy về phía Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh này, tái nhợt trên mặt Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh chậm rãi rút đi, hồng nhuận chậm rãi xuất hiện, miệng vết thương trên cổ tay Dương Sở Thuần đang chậm rãi khép lại...

Khi Thẩm Duệ cùng Chu Vũ, Từ Trường Thiên chạy nhanh tới, chỉ thấy kỳ cảnh như vậy!

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên đều ngừng hô hấp, đồng thời vui sướng nhìn Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng Thẩm Duệ lại là ngưng trọng, thậm chí trên mặt đã không che dấu được khẩn trương cùng lo lắng!

Bởi vì lúc này, trên mặt Thẩm An là càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán tuôn ra. Thẩm Duệ muốn ôm lấy Thẩm An, tách tay Thẩm An ra, nhưng hai tay vươn ra rồi lại sợ hãi lùi về, giờ này phút này, nếu tùy tiện ra tay, vạn nhất thương tổn đến An An thì phải làm như thế nào!

Cùng lúc với Thẩm An đã không còn cách nào kiên trì đành phải buông lỏng tay ra, Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh giật giật mí mắt.

Thẩm An chậm rãi mở to mắt, nhìn Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh mờ mịt mở to mắt, Thẩm An mỉm cười, lẩm bẩm nói, “Thật tốt quá, đều còn sống... Thật sự là quá tốt...”

Sau đó, Thẩm An không còn cách nào kiên trì ngã vào trong bóng tối.

Một khắc cuối cùng trước khi lâm vào hôn mê, Thẩm An chỉ nhớ rõ thấy thần sắc Thẩm Duệ kinh khủng!

87. Chương 87: Gió Bão Tới (2)

Mặt trời nhô lên cao, nắng nóng oi bức. Chưa tới mùa hè, nhiệt độ vẫn không ngừng tăng lên, mặt trời trên cao không ngừng nướng mặt đất, nếu lúc này để một quả trứng gà lên mặt đường nhựa, khẳng định cũng có thể nướng chín.

Mà đoạn đường ngày xưa xe qua lại như nước tại mặt thể bắt đầu không bao lâu cũng đã yên lặng, lúc này, trên đoạn đường cao tốc, mấy chiếc xe thùng dừng hàng trải qua cải tạo yên tĩnh đứng ở trên đường cao tốc, còn có mấy chiếc Hummer cải tạo cũng trầm mặc đứng ở một bên.

Giống như áp lực ngàn cân vô hình đặt ở trên đỉnh đầu mọi người, không khí ngưng trệ làm mọi người gần như không thở nổi lan tràn trong đoàn xe.

Rốt cục, cửa xe thùng dừng hàng bị mở ra, một chàng trai trẻ đi xuống. Theo sát sau đó là một cô gái trẻ. Bọn họ đều mặc bộ quần áo màu xanh lục kiểu quân phục, trên chân một đôi giày Martin.

Chàng trai thở hắt ra, nhìn mặt trời, thở dài, “Thời tiết quỷ quái! Thật sự là bị Tiểu Dương Tử nói trúng rồi! Không hạn gì chứ, đây là muốn mạng người a!”

Cô gái trẻ tuổi miễn cưỡng mở miệng, “Em than gì chứ, chúng ta bây giờ còn có nước uống, còn có chỗ có thể hóng mát, vẫn là Thẩm đại nhân lợi hại, cả thiết bị làm đá cũng chuẩn bị ...”

Nhắc tới Thẩm đại nhân, chàng trai lập tức liền ưu sầu, “Chị, Thẩm An đệ đệ còn chưa tỉnh sao?”

Bởi vì câu hỏi của em trai mình, cô gái cũng u buồn, nàng chậm rãi lắc đầu nói, “Hôm nay anh Cảnh Khanh có xem qua, còn chưa tỉnh...”

Đột nhiên, hai người đều trầm mặc.

Chàng trai trẻ tuổi, cũng chính là Ngải Hiểu Sơ nhìn về phía sau. Từ khi rời khỏi thành phố tràn đầy quái vật kia, tới hiện tại trên đường cao tốc thông tây bộ, đã qua gần một tháng.

Cô gái trẻ tuổi, cũng chính là Ngải Hiểu Trân nhẹ giọng mở miệng, “Chị tin tưởng Thẩm An đệ đệ sẽ mau hồi tỉnh. Không phải giáo sư Phương Bình đã nói rồi sao, các chỉ số thân thể của Thẩm An đệ đệ thân đều rất bình thường, có thể như giáo sư Phương Bình đã nói, cậu ấy dùng hết dị năng, cho nên mới tiến vào hôn mê, rồi cậu ấy sẽ hồi tỉnh...”

Ngải Hiểu Sơ nghe, thở dài, Thẩm An đệ đệ nhất định phải tỉnh lại a. Nếu không ... Thẩm đại nhân liền...

Ngải Hiểu Sơ lo lắng lo lắng nhìn về chiếc xe đầu tiên, cũng chính là Hummer số 1, nhớ tới ngày ấy, cảnh tượng Thẩm đại nhân đôi mắt biến thành màu tím, mặt không đổi sắc ôm Thẩm An đệ đệ trở về, Ngải Hiểu Sơ lòi kéo áo, run rẩy, thật là đáng sợ!

Lúc này, trong Hummer số 1.

Thanh niên cao gầy khuôn mặt tuấn mỹ nghiêng người dựa vào lưng ghế, trong ngực ôm gắt gao một thiếu niên mặc áo sơ mi màu trắng, thiếu niên mặc sơ mi trắng có khuôn mặt thanh tú, nhắm mắt an tĩnh, tựa hồ như đang ngủ.

Thanh niên tuấn mỹ mặc bộ quân phục màu xanh lục, cúi đầu lẳng lặng ngưng mắt nhìn thiếu niên mặc sơ mi màu trắng, trong đôi mắt màu tím tràn đầy ôn nhu cùng sủng nịch.

Thanh niên ngồi ghế điều khiển mắt nhìn bằng ghế phía sau, do dự một chút, thấp giọng nói, “Thẩm đại nhân, anh còn chưa dùng bữa sáng, hiện tại đã sắp giữa trưa, anh ăn một chút đi.”

Thanh niên tuổi trẻ không ngần ngại, ngữ khí vô cùng bình thản, “Không cần. Tiểu Dương Tử, cậu đi ăn đi.”

Thanh niên ngồi ghế điều khiển cũng chính là Dương Sở Thuần vừa định tiếp tục khuyên bảo, cửa xe đã bị mở ra, cha Thẩm cầm theo một hộp đựng cơm lớn lên xe.

Dương Sở Thuần có chút câu nệ chào hỏi, nhỏ giọng gọi, “Thẩm bá bá...”

Cha Thẩm có chút tiêu tụy cha Thẩm nhìn Dương Sở Thuần, cười cười từ ái, “Tiểu Dương a, nhanh đi ăn cơm đi, đừng để bụng đói. Buổi chiều cậu còn phải giúp tiểu Duệ lái xe nữa.”

Dương Sở Thuần ngăn người, còn muốn chối từ một chút, đã bị cha Thẩm không cho phân trần đuổi đi ra ngoài.

Dương Sở Thuần đành phải xuống xe, quay đầu nhìn cửa xe bị đóng, Dương Sở Thuần rũ mắt, vẻ mặt ảm đạm.

“Sở Thuần?” Giọng nói trầm thấp vang lên.

Dương Sở Thuần ngần ngại, Chu Vũ không biết khi nào đi tới trước mặt hắn.

“Chu đội...” Dương Sở Thuần rầu rĩ chào.

“Thẩm Duệ vẫn không chịu ăn cơm?” Chu Vũ hỏi.

Dương Sở Thuần rầu rĩ gật đầu, từ khi Thẩm An vì cứu bọn họ lâm vào hôn mê sâu, Thẩm Duệ vẫn luôn canh giữ bên người Thẩm An, không ngủ không nghỉ. Nếu không phải Thẩm bá bá cùng giáo sư Phương Bình khuyên giải an ủi và cường bách, Thẩm Duệ ngay cả chén nước cũng sẽ không uống.

Chu Vũ nhìn Dương Sở Thuần cúi đầu vẻ mặt ảm đạm, đưa tay vỗ vỗ đầu Dương Sở Thuần, thấp giọng nói, “Đừng khổ sở, Thẩm An sẽ nhanh hồi tỉnh.”

Dương Sở Thuần chậm rãi gật đầu, khẽ nói, “Đều là lỗi của tôi...”

Chu Vũ trầm mặc một chút, đưa tay ấn đầu Dương Sở Thuần vào bả vai mình, lên tiếng, “Tôi sẽ cùng cậu, cậu sai, cũng là lỗi của tôi.”

Bạch Cảnh Khanh bước xuống xe nhìn Chu Vũ và Dương Sở Thuần, thoáng do dự một chút, nhắc chân đi đến chỗ Chu Vũ và Dương Sở Thuần. “Thẩm đại nhân thế nào?”

Bạch Cảnh Khanh vừa đi tới gần, Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần liền phát giác.

Dương Sở Thuần lắc đầu nói, “Vẫn là như cũ.”

Bạch Cảnh Khanh nghe xong, im lặng rũ mắt, Dương Sở Thuần thấy thế, liền lên tiếng an ủi, “Anh Cảnh Khanh, tuy rằng chân anh có thể đi lại, nhưng không phải giáo sư Phương Bình đã nói rồi sao? Không thể đi nhiều, còn phải mát xa nhiều.”

— ngày ấy, Thẩm An đệ đệ chẳng những cứu mạng bọn họ, còn chữa lành chân của anh Cảnh Khanh. Chân của anh Cảnh Khanh ngay cả giáo sư Phương Bình cũng bất lực, lại không ngờ ngược lại bị dị năng của Thẩm An đệ đệ thần kỳ chữa khỏi.

Bạch Cảnh Khanh lắc đầu, “Không có việc gì.”

Dương Sở Thuần muốn khuyên nữa, nhưng Bạch Cảnh Khanh đã xoay người đi rồi.

Chu Vũ giữ chặt Dương Sở Thuần, chậm rãi lắc đầu nói, “Sở Thuần, vô dụng, cậu ta cũng giống cậu, tự trách áy náy, Thẩm An một ngày chưa tỉnh lại, cậu ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ chính mình.”

Dương Sở Thuần nghe vậy, không khỏi gục đầu xuống.

Chu Vũ nhìn, trong lòng thở dài, kéo Dương Sở Thuần đi đến xe của tổ hậu cần. Bất luận như thế nào, tự trách cũng được, áy náy cũng được, đều phải ăn cơm!

Bạch Cảnh Khanh không đi đến tổ hậu cần, hắn đến xe của tổ nghiên cứu sinh vật. Lúc này, trong xe trống trơn, An An tĩnh tĩnh, Bạch Cảnh Khanh lên xe, mở dụng cụ ra, vùi đầu nghiên cứu các loại số liệu, đại hạn đến, thiết bị chế băng đã sớm thành công, nhưng nguồn nước cũng là một vấn đề. Có thiết bị lọc nước, không cần lo lắng dùng nước không an toàn, nhưng nước từ nơi nào đi ra là một cái vấn đề...

Bạch Cảnh Khanh đang tính toán số liệu đã nhiều ngày khô ráo cùng nóng bức, đột nhiên một bàn tay to vươn ra lấy đi quyển sổ ghi chép số liệu trong tay của hắn, Bạch Cảnh Khanh sửng sốt, lập tức rũ mắt.

“Khanh Khanh, cho dù em bỏ đói chết chính mình, Thẩm An cũng sẽ không bởi vì em chết mà tỉnh lại.” Lời nói nghiêm khắc hắn đã nghe rất nhiều lần.

Bạch Cảnh Khanh giương mắt nhìn về phía nam nhân đang trốn mắt trừng mình —— Từ Trường Thiên, hắn không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt Từ Trường Thiên, là lỗi của hắn, là hắn không tin nhiệm Thẩm Duệ, không tin nhiệm đoàn đội, là hắn xúc động làm bậy, mới làm cho bọn họ rơi vào tòa thành toàn quái vật, mới làm cho Thẩm An ngủ say không tỉnh...

Nhưng Từ Trường Thiên không hề mắng hắn một câu, cha Thẩm cũng không có, Thẩm Duệ cũng không có, mẹ Thẩm cũng không có, Lưu Khiết cũng không có...

—— này càng làm cho hắn khó chịu!

Hắn trừ bỏ càng thêm cố gắng, càng thêm làm việc vì đoàn đội này, hắn không biết còn có biện pháp nào có thể vãn hồi hết thảy!

Chết sao? Nhưng vậy không được, mạng của hắn là Thẩm An cho hắn.

Nếu muốn chấm dứt, cũng chỉ có Thẩm An mới có tư cách nói chấm dứt.

Từ Trường Thiên nhìn Bạch Cảnh Khanh vẻ mặt mờ mịt ngơ ngác, sắc mặt tiêu tụy ảm đạm, không khỏi thở dài, trong lòng cũng đau, tiến lên ôm lấy Bạch Cảnh Khanh, ôn nhu nói, “Em phải tin tưởng sư phụ Phương Bình của em, ông ta nói, Thẩm An sẽ tỉnh. Cậu ấy chỉ là cạn kiệt dị năng, chờ dị năng chậm rãi khôi phục, cậu ấy liền hồi tỉnh. Em hiện tại phải bình tĩnh ... Hiểu không? Thẩm An thiên tân vạn khổ cứu em, còn trị chân cho em, cũng không phải là để cho em tra tấn chính mình!”

Bạch Cảnh Khanh dựa vào bả vai Từ Trường Thiên, tay nắm tay áo Từ Trường Thiên, một lúc lâu, mới khàn khàn nói, “Trường Thiên, anh... Không ghét em sao?”

Từ Trường Thiên ngẩn người, lập tức cười nói, “Em chính là Khanh Khanh của anh, làm sao anh có thể chán ghét em?”

“Nhưng em ...” Sự tình bởi vì hắn dựng lên, nếu không là hắn một mình rời đi, như thế nào sẽ...

“Đây là lỗi của em, nhưng cũng là lỗi của anh, hơn nữa, Khanh Khanh, này không chỉ là vấn đề của em, cũng là vấn đề của đoàn đội chúng ta. Chúng ta tin tưởng Thẩm Duệ, nhưng cũng bất an. Thẩm Duệ quá mạnh, mọi người lại quá yếu, không chỉ là một mình em lo lắng Thẩm Duệ có thể bỏ rơi đoàn đội chúng ta hay không, anh cũng lo lắng, cho nên, anh và lão Chu lựa chọn tu luyện, tăng cường lực lượng.... Nhưng hiện tại, anh nghĩ tất cả mọi người có thể an tâm.”

—— Thẩm An lần này không tiếc làm cho mình lâm vào hôn mê, cũng muốn cứu người làm tất cả mọi người rung động, mà càng thêm làm mọi người không ngờ chính là Thẩm Duệ, Thẩm Duệ ngày ấy rõ ràng tàn mạt ra khí tức đáng sợ lạnh như băng, nhưng lại chịu đựng áp lực, ôm Thẩm An tiến vào hummer số 1, lãnh tĩnh hạ xuống các loại mệnh lệnh.

—— hắn vốn là cho rằng Thẩm Duệ nhất định sẽ giết Khanh Khanh và Phương Bình, nhưng Thẩm Duệ lại không. Điều này làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra, cũng làm cho hắn càng thêm áy náy và tự trách.

Chỉ hy vọng... Thẩm An có thể sớm tỉnh lại.

Trong hummer số 1, cha Thẩm nhìn Thẩm An ngủ yên bình, cau mày, nhìn về phía Thẩm Duệ, thấy Thẩm Duệ tuy rằng sắc mặt coi như bình thường, nhưng thân mình chưa từng di động, còn có tầm mắt kia, không rời khỏi Thẩm An nửa phần, đều làm cha Thẩm nhìn không được tưởng thở dài.

“Tiểu Duệ, chính con cũng nói qua, An An chính là bế quan tiến giai, con đừng cả ngày nhìn chăm chăm, cũng phải chiều cổ tốt bản thân mình. Nếu An An xuất quan, nhìn thấy bộ dáng con lúc này, còn không phải là lo lắng a.” cha Thẩm nói xong, mở hộp cơm ra, bưng từng món ra.

Lúc này, Thẩm Duệ mới hơi chút giật giật, hẩn cẩn thận nhẹ nhàng đặt Thẩm An nằm xuống, để đầu Thẩm An gối lên chân của mình, mới nhận lấy đồ ăn cha Thẩm bưng tới, miễn cưỡng cười, “Ba, hiện tại cho dù con không ăn cơm cũng không có việc gì.” Tu luyện đã tiến vào một giai đoạn khác, cho dù không ăn không uống không ngủ cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng cha Thẩm lại trừng mắt, “Nói cái gì ngu ngốc! Người còn sống sao có thể không ăn cơm! Mau ăn!”

Thẩm Duệ đành phải tiếp nhận, ăn hai ba ngụm rồi ngừng. cha Thẩm vốn định trừng mắt bảo Thẩm Duệ ăn nhiều một chút, nhưng nhìn Thẩm Duệ thật cẩn thận ôm lấy Thẩm An, lời nói đến bên miệng đành phải nuốt trở vào.

Nhìn nhìn Thẩm An an ngủ yên bình, trong đầu hiện lên tình huống một tháng nay, những người bên ngoài tự trách áy náy, cha Thẩm mỉm cười, con trai lớn nhà mình gạt những người bên ngoài An An ngủ say là bởi vì tiến giai, ông là tán thành. Lần này gần như là cử tử nhất sinh, trong lòng ông nhiều ít có chút oán giận, đối với con trai nhà mình cố ý giấu diếm, ông cũng không nói thêm gì.

Nhưng đã một tháng ... An An còn chưa tỉnh sao?

“Tiểu Duệ, khi nào An An mới tỉnh lại?” Lão bà bên kia rất lo lắng, còn có Tiểu Uyển bọn họ cũng lo lắng.

Tay Thẩm Duệ hơi hơi căng thẳng, khi nào mới có thể tỉnh lại? Trên thực tế hẩn cũng không biết, hẩn không thể liên hệ với An An, nếu không phải cảm giác được khí tức của An An trong không gian, hẩn chắc chắn sẽ giết người!

“Đại khái còn phải qua một khoảng thời gian đi.” Thẩm Duệ không quá xác định trả lời.

88. Chương 88: Gió Bão Tới (3)

Lúc trước, thông qua không gian, Thẩm Duệ có thể cảm giác được An An tồn tại, nhưng hiện nay trừ bỏ có thể cảm nhận được khí tức của An An trong không gian, những thứ khác, như trong ngày thường vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc An An dao động, hẩn một chút cũng không cảm nhận được.

Thẩm Duệ không biết tình huống này của An An là bởi vì sao, lật xem toàn bộ về tu luyện trong ý thức, hẩn mới miễn cưỡng tìm được một loại giải thích, đây là tiến giai?

Nhưng đã một tháng, tại sao An An một chút động tĩnh cũng không có chứ?

Thẩm Duệ nhin không được ôm chặt lấy Thẩm An, tâm của hẩn sớm đã luống cuống bất an, nếu không phải thật sự cảm ứng được khí tức An An trong không gian, chỉ sợ hẩn đã sớm phát cuồng. Nhưng hiện giờ, tự chủ của hẩn cũng đã sắp đã tiêu hao hết, An An ... Nếu An An vẫn không thể tỉnh lại, hẩn không xác định chính mình sẽ làm những thứ gì... Giết Dương Sở Thuần cùng Bạch Cảnh Khanh? Hay là giết toàn bộ? Hoặc là rõ ràng hủy chính mình?

Cha Thẩm nhìn ánh mắt Thẩm Duệ vốn là màu tím đột nhiên trở nên đỏ bừng, khí tức quanh thân cũng đột nhiên hỗn độn, cha Thẩm trong lòng rung mình, vội phóng hoãn ngữ khí, trấn an nói, “Tiểu Duệ đừng nóng vội, khẳng định An An không có việc gì, không chừng buổi tối em con liền sẽ tỉnh lại... Nếu con như vậy làm em lo lắng thì sao?”

Thẩm Duệ nghe cha Thẩm nói, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cha Thẩm, màu đỏ trong mắt chậm rãi rút đi cuồng loạn cùng thô bạo, Thẩm Duệ hít một hơi thật sâu, ôm chặt Thẩm An, thấp giọng nói, “Ba, nếu tới nay An An còn chưa tỉnh lại, con sẽ mang An An rời đi...”

Cha Thắm vừa nghe, sắc mặt thay đổi, “Nói cái gì? Muốn dẫn An An đi?! Muốn dẫn An An đi nơi nào?!”

Thắm Duệ rũ mắt, nhìn Thắm An bị hấn ôm chặt, đầu cọ vào cổ hấn, một lúc lâu, mới khẽ nói, “Ba, con sợ không không chế được chính mình...”

Tuy rằng Thắm Duệ không có nói rõ, nhưng cha Thắm lại nghe sáng tỏ, cha Thắm vẻ mặt phức tạp nhìn Thắm Duệ, trong lòng chua xót. Đã nhiều ngày, Thắm Duệ ôm Thắm An cả ngày lẫn đêm không chịu rời đi, trong đó trừ bỏ thật sự không muốn rời An An, cũng là bởi vì vì... Sợ chính mình nhất thời không chế không được giết người cho hả giận sao?

Dù sao ngày đó khi trở về, ai nấy cũng đều thấy được Thắm Duệ cố gắng tự áp chế thô bạo trong lòng.

Cha Thắm hít sâu một hơi, áp chế giọng nói run rẩy, “Có thể mang An An tạm thời rời đi, nhưng ba cùng mẹ sẽ ở nơi này chờ hai đứa trở về. Về phần Tiểu Uyển, ba sẽ nhờ Cao Phi chiếu cố tốt, yên tâm.”

Thắm Duệ nhìn cha Thắm, rốt cục bài trừ một tia cười, “Ba, yên tâm, nhất định con sẽ mang An An vui vẻ trở về.”

Cha Thắm khẽ gật đầu, hốc mắt đã phiem đỏ, mắt nhìn Thắm An vẫn cứ ngủ an tĩnh. cha Thắm rốt cục xoay người rời đi. Vừa xuống xe, cha Thắm liền nhin không được, bụm mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống. Con trai út của ông có phải không có cách nào tỉnh lại? A? Chẳng lẽ lần này, ông phải mất đi hai đứa con trai?? cha Thắm nghĩ đến đây không chế không được cả người phát run lên.

Mà đợi cha Thắm rời đi, Thắm Duệ trầm mặc ngồi trong chốc lát, mở đồng hồ, gọi Chu Vũ, Từ Trường Thiên và Lưu Khiết tới. Đợi ba người tới đủ, Thắm Duệ liền nói thẳng, “Tôi nay nếu An An còn chưa tỉnh lại, tôi sẽ mang An An rời đi một thời gian.”

Chu Vũ, Từ Trường Thiên, Lưu Khiết vừa nghe, nhất thời ngẩn ngơ, rời đi? Có ý gì?

Chu Vũ lấy lại tinh thần đầu tiên, trầm giọng hỏi, “Phải rời đi bao lâu?”

“Khi nào An An tỉnh lại, liền trở về.” Thắm Duệ bình tĩnh trả lời.

Từ Trường Thiên vừa nghe, biến sắc, vậy ... Nếu Thắm An không tỉnh lại thì có nghĩa là ...

Lưu Khiết nhìn chằm chằm Thắm Duệ, im lặng không nói.

Thắm Duệ nhìn ba người trước mắt, trịnh trọng nói, “Ba mẹ tôi muốn ở lại nơi này chờ tôi và Thắm An, nhưng nơi này không an toàn, lão Chu, làm phiền toái các cậu đưa bọn họ đi.”

Lưu Khiết lúc này đột nhiên lên tiếng, “Lưu lại.”

Thắm Duệ ngẩn ra, nhìn về phía Lưu Khiết.

Về mặt Lưu Khiết vô cùng lãnh tĩnh, hấn đẩy kính mắt, nói rằng, “Tôi lưu lại chiếu cố bảo hộ bọn họ.” Dừng một chút, lại bình tĩnh nói rằng, “Yên tâm, tôi còn sống một ngày, liền bảo vệ bá phụ bá mẫu một ngày.”

“Tôi và Khanh Khanh cũng sẽ lưu lại.” Từ Trường Thiên mở miệng nói, vẻ mặt thực kiên định.

“Tôi và Sở Thuần cũng lưu lại.” Chu Vũ dậm mạt nói xong, nhìn về phía Từ Trường Thiên, “Lát nữa chúng ta đi thông báo, nếu ai muốn đi trước, khiến cho chính bọn họ rời đi.”

Lưu Khiết nhíu mày, “Như vậy được sao?”

“Tùy tiện đi.” Thắm Duệ hơi hơi nhắm mắt, đợi khi mở ra, ánh mắt tím khô phục trầm tĩnh, “Nếu trong vòng nửa tháng tôi và An An chưa có trở về, lão Chu, liền mang ba mẹ tôi đi đến tây bộ. Còn có Tiểu Uyển, kính nhờ.”

Chu Vũ gật đầu, mắt nhìn Thắm An bị Thắm Duệ ôm chặt trong ngực, vẫn là mê man ... Thắm Duệ nói qua cậu ta là tiến giai, nhưng nhìn hiện Thắm Duệ biểu hiện... Chẳng lẽ không phải? Vậy Thắm An... Khi nào mới có thể tỉnh lại?

“Thắm Duệ, Thắm An cậu ta... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Chu Vũ thấp giọng hỏi.

Thẩm Duệ cầm lấy balô một bên, đã nắm di động bỏ vào túi áo, dùng giọng nói có chút khàn khàn trả lời, “Không biết, lão Chu, An An tỉnh tôi sẽ lập tức trở về.” Thẩm Duệ nói xong, liền ôm Thẩm An trực tiếp thuận đi.

Thẩm Duệ chớp mắt một cái liền biến mất trước mặt mấy người Chu Vũ. Bọn họ sợ run một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần.

“Chúng ta đi thông báo đi.” Chu Vũ lấy lại tinh thần, lên tiếng.

Lưu Khiết cùng Từ Trường Thiên không dị nghị, bọn họ trầm mặc, bọn họ ẩn ẩn hiểu được vì sao Thẩm Duệ muốn dẫn Thẩm An rời đi, nhất định là tình huống của Thẩm An không lạc quan, vừa rồi khí tức của Thẩm Duệ không ổn định. Đã bước vào con đường tu luyện nên bọn họ cảm giác được, vừa rồi Thẩm Duệ có dấu hiệu không khống chế được. Cho nên, đây mới là nguyên nhân thật sự làm Thẩm Duệ phải rời khỏi, hẳn là sợ chính mình nhất thời không chế không được sẽ nổi điên sao?

Nhớ tới lúc còn ở trong sơn động, Thẩm Duệ từng nghiêm túc nói, nếu hắn tẩu hỏa nhập ma nổi điên nhất định phải ngăn cản hắn...

Lưu Khiết đứng dậy nhìn về phía Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên, lãnh tĩnh lên tiếng “Đi chỉnh lý vật tư, nếu ai muốn rời đi, dựa theo quy định của đoàn đội, cho mỗi người một túi gạo cùng mì ăn liền, thêm lượng nước trong một tuần.”

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên gật đầu, Từ Trường Thiên có chút mỗi một đứng dậy nói, “Tôi đi tìm Khanh Khanh.”

—— việc Thẩm Duệ ôm Thẩm An rời đi nếu để Khanh Khanh biết, chỉ sợ em ấy sẽ càng thêm tự trách.

Trong lúc Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên, Lưu Khiết ba người chuẩn bị thông báo, cha Thẩm đã tìm được mẹ Thẩm cùng Tiểu Uyển, Cao Phi.

Bốn người đi đến ven đường cao tốc, cha Thẩm nắm tay mẹ Thẩm, một tháng nay, mẹ Thẩm lo lắng cho Thẩm An, lo lắng cho Thẩm Duệ, sẽ không chịu nghỉ ngơi, này vừa thấy, chẳng những tiêu tụy, tóc cũng nhiều mấy cọng bạc. Cha Thẩm nhìn, đau lòng không thôi, mà Thẩm Uyển cũng trầm mặc thật nhiều, không như ngày xưa sôi nổi.

“Mọi người nghe đây, tiểu Duệ đã mang An An rời đi.” cha Thẩm chậm rãi nói.

Cha Thẩm vừa dứt lời, mẹ Thẩm liền khó có thể tin kêu lên, “Nói cái gì!?”

Thẩm Uyển cũng cả kinh kêu lên, “Ba! Anh hai muốn dẫn An An đi nơi nào?!”

“Không được! Thẩm đại nhân hiện đang như vậy, không thể để cho anh ấy mang An An đi!” Cao Phi vội vàng nói.

“Không, hiện nay Thẩm Duệ như vậy, tạm thời rời đi mới đúng.” cha Thẩm thoáng dùng sức nắm cả mẹ Thẩm đang kích động khẩn trương, vừa chậm rãi nói.

Mẹ Thẩm mờ mịt, Thẩm Uyển không hiểu nhìn Cha Thẩm, chỉ có Cao Phi nghĩ đến trạng thái tinh thần của Thẩm Duệ một tháng nay, như có điều suy nghĩ.

Cha Thẩm hít một hơi, “Tóm lại, Tiểu Uyển, ba cùng mẹ muốn ở lại chờ Anh hai con và An An trở về, con cùng Cao Phi đi trước đi thôi.”

Thẩm Uyển lập tức lắc đầu phản đối, “Không, không đi, con cũng muốn ở nơi này chờ Anh hai và An An trở về!”

Cha Thẩm nhíu mày, đang muốn nói tiếp, Thẩm Uyển liền hốc mắt hồng hồng quật cường nói, “Ba, chúng ta là một nhà, mặc kệ có chuyện gì cũng không thể tách ra!”

Mẹ Thẩm gật đầu thật mạnh, “Đúng, chúng ta là người một nhà! Tiểu Uyển, chúng ta sẽ không tách ra!”

Cha Thẩm nhìn mẹ Thẩm cùng Thẩm Uyển hốc mắt hồng hồng còn có thần sắc tiêu tụy mỗi một, cha Thẩm thở dài, đã sớm dự đoán được, Tiểu Uyển cũng sẽ không đi.

Cha Thắm lại ngẩng đầu nhìn Cao Phỉ, Cao Phỉ lặng im.

“Tiểu Cao a, liền đi cùng bọn họ đi.” cha Thắm nói, “Chờ tiểu Duệ trở về, chúng tôi sẽ đuổi theo.”

Cao Phỉ nghe xong, cũng lắc đầu, lập tức mỉm cười, “Bá phụ, ngài cũng đừng đuổi con đi, con liền cùng ngài nói, Tiểu Uyển ở đâu con liền ở đó. Hơn nữa... bá phụ, mọi người cũng sẽ không đi. Nếu không tin, ngài hãy chờ xem.”

Cha Thắm ngăn người, mà lúc này, từ trên xe thùng dừng hàng một người đột nhiên nhảy xuống, tập trung nhìn vào, đây không phải là Hứa Đại Phú sao?

Hứa Đại Phú nổi giận dùng dùng chạy đến trước mặt cha Thắm, vỗ thật mạnh lên bả vai cha Thắm, quát, “Lão tử không đi! Bọn họ muốn là muốn đi thì đi! Lão tử ở lại nơi này cùng chờ Thắm Duệ!”

Cha Thắm bị chụp đến sững sốt, đợi lấy lại tinh thần, chỉ thấy từ xe thùng dừng hàng trong liên tiếp nhảy xuống, một người hai người ba người ... Đều vây quanh lại đây, cũng giống như Hứa Đại Phú, ồn ào không chịu đi.

Cha Thắm cùng mẹ Thắm nghe xong một hồi lâu, mới kịp phản ứng. Thì ra Chu Vũ đã thông báo, thuyết minh tình huống, vì thế, bọn họ đều quyết định muốn ở lại chờ Thắm Duệ Thắm An.

Một dì lớn tuổi lôi kéo mẹ Thắm sát nước mắt nói, nếu không phải Thắm Duệ mang theo bọn họ, bọn họ sớm đã bị quái vật gặm không còn ...

Một lão nhân cũng kích động lôi kéo cha Thắm, nói Thắm Duệ không ghét bỏ bọn họ là lão già vô dụng, dọc theo đường đi còn chiếu cố như vậy, thời gian này làm sao bọn họ có thể đi chứ?

Một đại thẩm cũng thực kích động, nói cho dù bọn họ ở nơi này chờ chết cũng không sao, bọn họ không đi!

... ..

So với các dì các bác kích động, nhóm thanh niên lại rất trầm ổn. Bọn họ một chữ không đi, đứng trầm mặc không nói.

Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên xuống xe, nhìn nhóm thanh niên đứng trước xe, Chu Vũ chậm rãi nhìn quét đi qua, trầm giọng hỏi, “Ai muốn đi, đi tìm Lưu Khiết linh đồ vật, dựa theo quy định cũ, rồi đi cũng có thể lĩnh được một tuần lương thực. Bây giờ, ai phải rời khỏi bước đến phía trước một bước, đến đây đăng ký một chút.”

Chu Vũ nói xong, nhóm thanh niên vẫn không nhúc nhích.

Trầm mặc một phút đồng hồ, Từ Trường Thiên lên tiếng, “Trước tiên là nói rõ, không biết Thắm Duệ khi nào sẽ trở về, cho nên, chúng ta có khả năng chờ ở nơi này một tháng, thậm chí chờ ba tháng, thậm chí cũng có thể chờ nửa năm.”

Lần này, trầm mặc mười lăm phút, nhóm thanh niên vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích.

Chu Vũ nhíu nhíu mày, bình thản nói, “Nếu trong mọi người có ai thay đổi chủ ý, cũng có thể tùy thời rời đi.”

Chu Vũ không nói nữa, liền cùng Từ Trường Thiên xoay người lên xe.

Loại kết quả này, bọn họ đã đoán trước được.

89. Chương 89: Kiếp Trước Mà Thắm An Không Biết (1)

Thắm An trong lúc mơ mơ màng màng đột nhiên nghe thấy được thanh âm khàn khàn nghẹn ngào, Thắm An cố gắng mở to mắt, lại phát hiện mình làm cách nào cũng không thể nhúc nhích được?

“An An... Em đừng sợ, Anh hai đến rồi, Anh hai sẽ không để em một mình ...”

Anh? Đây là giọng của Anh hai, nhưng sao lại khàn khàn còn giống như có chút nghẹn ngào, chẳng lẽ... Anh hai khóc?

Thẩm An nóng nảy, liều mạng giãy dụa, muốn mở to mắt, lại không thể làm gì được! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hắn giống như bị bao vây trong một hình cầu, mí mắt nặng nề! Ý thức rõ ràng là thanh tỉnh nha!

“An An... Anh hai đến rồi, về sau chúng ta sẽ không xa nhau nữa ...” giọng nói khê nỉ non, Thẩm An nghe được lại kinh hãi trong lòng!

— Anh! Anh đừng làm chuyện điên rồ a! Em còn sống mà!

Thẩm An giật mình quýnh lên, dưới cả kính như vậy, liều mạng mở mắt!

Đợi mở mắt ra, Thẩm An ngốc lảng!

Đây là đâu?

Trước mắt là ngã tư đường hoang vu, không có bóng người, chỉ có quái vật thân thể cứng ngắc qua lại, ven ngã tư đường bảy tám ô tô đậu loạn, cửa xe bị người đập phá, mà trên kính xe là từng bãi từng bãi vết máu...

Cảnh tượng nơi này, Thẩm An rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ, xảy ra chuyện gì? Thẩm An theo thói quen muốn đưa tay vò vò tóc, nhưng vừa khoát tay, Thẩm An ngây dại. Tay hắn... Là trong suốt?

Chẳng lẽ... Hắn đã chết? Biến thành quỷ?

Thẩm An cương cổ chậm rãi ngẩng đầu, đột nhiên, cách đó không xa một cái banner quảng cáo hình cỏ bốn lá làm hắn chấn động thật mạnh! Đó là... thứ cuối cùng hắn nhìn thấy trước khi bị tang thi cắn chết ở kiếp trước! Bởi vì ấn tượng khắc lại quá sâu! Hắn đến nay cũng không quên được!

Thẩm An đột nhiên vọt tới, quả nhiên! Cách banner quảng cáo không xa, thi thể hắn lạnh lẽo đơn độc nằm ở nơi đó, không, không phải đơn độc! Có người ôm thi thể hắn!

Thẩm An nhìn tấm lưng gầy nhưng cứng rắn quen thuộc kia, trong lòng tê rần, đó là... Anh hai ...

Thẩm An hít sâu một hơi, ngăn chặn suy nghĩ miên man trong lòng, chậm rãi đi đến phía trước.

Quả nhiên... Là Anh hai của hắn, không, không phải là Anh hai kiếp này. Anh hai kiếp này sẽ không mặc quân trang...

Thẩm An chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn Anh hai cứng ngắc trụ ôm thi thể hắn ... Anh hai cũng đã chết?

Lúc này, Thẩm An đã dần dần mơ hồ đoán được, nơi này rất có thể chính là cảnh tượng kiếp trước hắn chết đi... Nhưng mà, Thẩm An nhìn Anh hai đến chết vẫn gắt gao ôm hắn, còn có nụ cười nhẹ ôn nhu trên mặt Anh hai, ánh mắt Thẩm An vẫn là dần dần mơ hồ.

— kiếp trước... khi Anh hai tìm được hắn, hắn đã chết... Sau đó, Anh hai cũng đã chết?

Mơ hồ trước mắt đột nhiên biến đổi, Thẩm An không kịp không chế lão đảo một cái. Thời điểm ngã nhào trên đất, cảnh tượng trước mắt hình như lại thay đổi?

Thẩm An bò lên, ngẩng đầu vừa thấy, không khỏi một , nơi này... Là nhà của hắn.

Là ngôi nhà hắn sinh ra lớn lên sau đó lại rời đi.

A, nơi này là phòng của hắn?

Thẩm An nhìn bốn phía, cuối cùng tầm mắt ngừng lại ở trên giường, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi trên giường đang chìm vào giấc ngủ, mà thanh niên tuổi teen ở bên cạnh thiếu niên đang ôn nhu ngưng mắt nhìn thiếu niên.

Anh hai? Cùng... Chính mình???

Thẩm An đột nhiên có chút đỏ mặt, nghĩ tới, đó là trước khi hắn tham gia thi trung học, Anh hai còn chưa nhập ngũ, chính mình vẫn luôn quần Anh hai phải ngủ cùng mình ... , hiện tại nhớ tới, khi đó hắn trì hoãn ngủ xuân cỡ nào a!

Thế nhưng cứ như vậy quần một con sói có ý đồ với mình ... Khụ khụ, không phải sói, là Anh hai!

Đột nhiên, Thẩm An cứng lại rồi!

Thanh niên tuần mỹ vẫn luôn ôn nhu chăm chú nhìn thiếu niên chậm rãi cúi đầu, sau đó, trong ánh mắt tròng lớn nhìn chăm chú của Thẩm An, hôn lên —— môi của Thẩm An hắn!

Mặt Thẩm An nhất thời đỏ bừng! Chân tay luống cuống! Cái này, cái này... Chính mình bị Anh hai còn chưa tính, hiện tại bằng quan anh hai nhà mình đau tiếc hôn chính mình như thế nào —— thật sự là đủ rồi a!

Thẩm An cam chịu rõ ràng che mặt xoay người!

Nhưng Thẩm An quay người lại, trước mắt lần thứ hai nhoáng lên một cái, a, nơi này là??

Thẩm An xem xét bốn phía, này, cái này không là thư phòng của ba sao?

Đột nhiên một tiếng ‘bốp’ vang lên, Thẩm An vội xoay người, chỉ thấy trong thư phòng, ba hắn đang phần nộ giương tay phải lên!

Thẩm An vội vàng muốn tiến lên ngăn lại, nhưng phát hiện mình phác không khí, thân thể trong suốt của hắn xuyên qua tay phải của ba!

Hắn chỉ có thể nhìn tay phải ba hung hăng đánh vào hai má Anh hai!

“Ba! Dừng tay!” Thẩm An vội vàng hô to.

Nhưng này căn bản là không có tác dụng...

“Đó là em trai của mày! Em trai của mày! Mày là đứa vô liêm sỉ! Mày, mày —— có thể nào đối với em trai mình làm ra cái loại này!!!” cha Thẩm phần nộ gào thét.

Thẩm An ngẩn ra.

Ba đánh Anh hai là bởi vì mình?

“Ba, con biết con không nên làm như vậy. Nhưng, con không ngăn cản được chính mình. Ba, ba cũng không ngăn cản được con.”

Cũng không nghĩ đến chính là, Anh hai lạnh lùng nói xong, vẻ mặt thật bình tĩnh, giống như vừa nói xong chuyện cực kỳ bình thường.

Nhưng cha Thẩm lại là giận dữ mà cười. “Mày không ngăn cản được chính mình? Ha, xem ra mày căn bản là không nghĩ ngăn cản!!”

“Ba, con chỉ muốn An An, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, con đều chỉ cần An An!”

Nghe lời này, tâm Thẩm An giống như bị cái gì đập thật mạnh một cái! Thì ra... Rất nhiều năm trước, Anh hai đã ôm quyết định như vậy ...

“Thằng điên! Không bằng cầm thú! Đó là em trai của mày! Mày như vậy là muốn xuống địa ngục!!!” ...

Trong tiếng mắng chửi phần nổi của cha Thẩm, trước mắt đột nhiên lại nhoáng lên một cái, Thẩm An sững sốt, trước mắt là —— quán doanh??

Đột nhiên, một đám người nâng một cái cang vội vàng hướng lại đây, Thẩm An vội né ra, tuy rằng biết mình hiện tại trong suốt, những người đó căn bản là không nhìn thấy chính mình, cũng không đụng đến mình, nhưng Thẩm An vẫn theo bản năng tránh đi.

Nhưng khi Thẩm An thấy khuôn mặt tái nhợt của người hôn mê nằm trên cang, cả người máu tươi kia, Thẩm An biến sắc, vội vàng vọt tới, hô lên, “Anh!”

Người nằm ở trên cang kia là Anh hai của hấn!

Vọt vào phòng cấp cứu, nhìn quân y cấp cứu, Thẩm An sợ hãi không thôi, tuy rằng biết rất rõ ràng nơi này là quá khứ của kiếp trước, Anh hai hấn là sẽ bình an vượt qua, nhưng nhìn Anh hai lâm vào hôn mê sâu, vô tri vô giác ... Thẩm An sợ! Thật sự sợ!

—— anh, anh không được có việc!

—— anh, anh tỉnh tỉnh a! Tỉnh tỉnh a!

“Không tốt! Chuẩn bị sốc tim!” Quân y sắc mặt đại biến quát!

Thẩm An cũng nóng nảy, biết rõ Anh hai không nghe được, vẫn liều mạng gọi, “Anh! Anh! ...”

Sau đó, Thẩm An chỉ thấy Anh hai của hấn giống như giật giật mi mắt, Thẩm An không khỏi nở nụ cười, thật tốt quá! Nhưng trước mắt hấn cũng lại mơ hồ.

Trong tầm mắt mơ hồ, trước mắt lại nhoáng lên một cái.

Thẩm An hiện tại đã có chút chết lặng.

Cái thời không không ngừng biến ảo này chắc là trước mặt thế, hơn nữa còn là có quan hệ với Anh hai.

Thẩm An xem xét xung quanh, nơi này... Là bệnh viện?!

Bệnh viện?! Thẩm An trừng lớn mắt, khoan đã, Anh hai ở đâu?

Thân mình Thẩm An vừa động chỉ thấy cửa gian phòng bệnh cao cấp bị đẩy ra, Thẩm An định nhân nhìn lại, không khỏi lo lắng, Anh hai ngồi trên xe lăn, bị người đẩy tiến vào, người đẩy xe lăn cho Anh hai rất quen thuộc, đây không phải là anh Chu Vũ sao?

“Cậu cần phải liều mạng như vậy sao? Cậu vừa mới tỉnh lại hai ngày, liền cần phải tham gia nhiệm vụ?” Chu Vũ không vui nói.

Thẩm An sững sốt, lập tức nhíu mày, Anh hai không chịu nghỉ ngơi??

Anh hai trên xe lăn cười cười, tươi cười thanh thản miễn cưỡng, “Tôi không liều mạng không được a. Lão nhân nói, không bắt được huân chương liền không cho tôi trở về. Cậu không biết, An An còn đang chờ tôi đâu.”

Chu Vũ sững sốt, lập tức trầm giọng nói, “Tùy cậu, nhưng cậu đừng quên, nếu thân thể suy sụp, cậu liền không nhìn thấy An An nhà cậu.”

Chu Vũ chính là tùy ý khuyên nhủ, lại không ngờ người trên xe lăn lẩm bẩm nói, “Nếu thật sự có quỷ thần, tôi thật muốn biến thành quỷ, như vậy... Có thể nhìn thấy An An. Tôi có thể quán An An ...” Cậu nói sau cùng rất nhẹ, Chu Vũ lại nghe được rõ ràng. Nhưng Chu Vũ chỉ nhìn nhìn người trên xe lăn, liền xoay người rời đi.

Còn Thẩm An lại kinh ngạc nhìn thanh niên trên xe lăn —— Anh hai của hấn.

Anh hai giống như nhớ ra cái gì đó, khóe miệng xuất ra nụ cười nhu hòa ngọt ngào, lập tức đẩy xe lăn đến gần tủ nhỏ bên cạnh giường, trên tủ có một chậu cây xương rồng. Thẩm An nhớ rõ, đó là quà sinh nhật hấn tặng cho Anh hai.

Mà Anh hai vươn tay, nhẹ nhàng chọc chọc gai nhỏ trên cây xương rồng, mỉm cười, tươi cười ôn nhu, giống như nghĩ tới điều gì mà biểu tình tràn đầy sung nịch.

Thẩm An kinh ngạc nhìn, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần, tại thời điểm hấn vô tư vô tâm, Anh hai lại ở trong này liều mạng, chỉ vì được ba nhà ra, chỉ vì có thể...

Gặp mình một lần...

90. Chương 90: Kiếp Trước Mà Thẩm An Không Biết (2)

Thẩm An lẳng lẳng nhìn Thẩm Duệ, tay không tự chủ được chạm rã hương về phía trước, hần muốn ... chạm vào Anh hai, nhưng khi tay Thẩm An sắp chạm vào Anh hai nhà mình —

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi!

Trước mắt Thẩm An nhoáng lên một cái, chỉ thấy một mảnh tối đen.

Đúng vậy, tối đen, nhưng nếu là hoàn toàn tối đen, tại sao hần còn có thể nhìn thấy tay của mình?

Thẩm An nhìn bàn tay của chính mình, có chút trong suốt, bốn phía còn có ánh sáng màu trắng, xảy ra chuyện gì? Thẩm An nhìn khắp nơi một chút, một mảnh tối đen, nhưng thân thể hần lại giống như đang tản phát ra ánh sáng màu trắng, nơi này là chỗ nào? Mà hần tại sao lại ở đây?

Anh hai đâu? Anh hai ở nơi nào?

Thẩm An thử bước về phía trước một bước, một mảnh đen tuyền này sẽ không đột nhiên liền xuất hiện cái hố, sau đó hần liền rơi vào đi?

Mà ngay tại thời điểm Thẩm An vừa mới nâng chân lên muốn đạp xuống, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc trầm thấp ôn nhu: “An An...”

Thẩm An nhất thời kinh hãi, thốt ra, “Anh! Em ở trong này!”

“An An, nhanh tỉnh lại đi!”

Thẩm An mơ hồ, “Anh, em đang tỉnh a. A, không đúng!” Thẩm An thu hồi chân, gãi gãi đầu, ký ức bắt đầu dần dần rõ ràng lên, anh Cảnh Khanh cùng Tiểu Dương Tử bị thương, rất nghiêm trọng, hần liền liều mạng sử dụng năng lực chữa trị của mình, sau đó... Hôn mê?

Như vậy hiện tại, hần là tinh thần thức tỉnh, thân thể ngủ say?

Thẩm An gãi đầu buồn rầu nghĩ, “Làm như thế nào a?”

Nên làm thế nào mới có thể tỉnh lại đây?

Mà ngay tại thời điểm Thẩm An nghĩ như vậy, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói trầm thấp ôn nhu của Thẩm Duệ, “An An... Đừng ngủ nữa, trời sắp sáng rồi.”

Thẩm An buồn rười rượi, anh, em cũng muốn tỉnh lại a.

“Không được, không thể như vậy! Nhanh lên tỉnh lại tỉnh lại tỉnh lại tỉnh lại tỉnh lại...” Thẩm An liều mạng thấp giọng kêu, gấp đến mức cảm thấy cái trán bắt đầu đổ mồ hôi!

“Tỉnh lại a a!!!” Thẩm An cuối cùng gấp rõ ràng nhảy lên kêu to lên.

Mà ngay tại thời điểm Thẩm An gấp không làm gì được, trong hiện thực, dưới bầu trời đêm, nam tử cao gầy tuấn mỹ ngồi ở trên nóc nhà cao tầng, trước mặt đốt lửa trại, trong ngực ôm thanh niên tuấn tú hai mắt nhắm chặt nặng nề ngủ.

Nam tử ngưng mắt nhìn thanh niên trong ngực, ánh mắt ôn nhu mà si nhiên, thỉnh thoảng đưa tay nhẹ nhàng vuốt về tóc thanh niên, hai má, ngẫu nhiên còn ôn nhu cúi đầu hôn nhẹ, động tác thật cẩn thận giống như sợ hãi chạm phá hủy thanh niên.

Giọng nói nhỏ nhẹ quanh quẩn trong tại trời đêm an tĩnh có chút quỷ dị. “An An... Ngoan, tỉnh lại a, em đã ngủ thật lâu... An An...”

Mà ngay khi ánh mắt si nhiên của nam tử dần dần có xu thế điên cuồng, thanh niên trong ngực nam tử đột nhiên giật giật lông mi.

Nam tử đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức khó có thể tin thật cẩn thận thấp giọng gọi một câu, “An An?”

Đáp lại hần chính là thanh niên lần thứ hai giật giật ngón tay, nam tử nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh hãi cuồng loạn, “An An!!”

“An An, mở to mắt, nhìn anh, anh là Anh hai!” Nam tử vội vàng kêu lên.

Cùng thời gian, trong thế giới tối đen, Thẩm An đột nhiên ôm lấy đầu, có chút thống khổ có chút mê mang. Xảy ra chuyện gì? Ký ức trong đầu là xảy ra chuyện gì?!

Hình ảnh từng màn từng màn hiện lên kia là cái gì???

Anh hai vùng kiếm? Núi tuyết? Hoa tung bay? Thành thị bị máu nhuộm dần?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

Ngay tại thời điểm đầu Thẩm An đau muốn nứt ra, sắp chịu không nổi áp lực muốn kêu lên, đột nhiên phát hiện tay mình thế nhưng dần dần trong suốt, Thẩm An kinh hoàng trừng lớn mắt, còn chưa kịp làm ra bất luận phản ứng gì, trước mắt lần thứ hai tối sầm.

“An An... Tỉnh tỉnh! Mở to mắt nhìn anh! An An! An An!!”

Mơ mơ màng màng nghe được bên tai giọng nói trầm thấp quen thuộc, trong lời nói còn lộ ra kinh hãi cùng thấp thỏm bất an.

Thẩm An cố gắng mở to mắt, liếc mắt một cái liền thấy được Anh hai nhà mình vẽ mặt ngơ ngác, Thẩm An theo bản năng mở miệng, “Anh ...”

Này vừa mở miệng, Thẩm An mới phát hiện giọng của mình vô cùng khàn khàn.

Không đợi Thẩm An mở miệng lần nữa, lại đột nhiên bị ôm chặt lấy.

Trên cổ, giống như có thứ gì đó ẩm ướt rơi xuống...

“An An, thật tốt quá, thật tốt quá... Em đã tỉnh...”

Thẩm An đại ra, lúc này người đang ôm thật chặt hắn, Anh hai Thẩm Duệ của hắn đang run rẩy.

—— trong lúc hắn mơ màng ngủ say, Anh hai ... Có bao nhiêu lo lắng có bao nhiêu khổ sở?

Thẩm An cố gắng giơ tay lên, tuy rằng cả người vô lực, nhưng vẫn cố gắng đặt lên lưng Thẩm Duệ còn đang run rẩy ôm hắn thật chặt hắn, giọng nói khàn khàn cố gắng nói xong, “Anh ... em đã trở về...”

Ngồi trên đùi Thẩm Duệ, Thẩm An có chút không được tự nhiên gặm loại trái cây màu trắng tên là ngũ quả lấy từ trong không gian ra, hương vị rất ngọt.

Còn Thẩm Duệ một tay ôm lấy Thẩm An, một tay nhẹ nhàng chạm đến hai má Thẩm An, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, đôi mắt tím ôn nhu không hề nháy mắt nhìn Thẩm An.

“Anh hai, anh không ăn sao?” Thẩm An rốt cuộc có chút không chịu nổi, làm ơn, Anh hai sau khi bình tĩnh cảm xúc trở lại liền vẫn luôn nhìn hắn như vậy.

Thẩm Duệ lắc đầu, cười cười, “Anh không đói bụng. An An ăn đi, bắt quá từ từ ăn, em đã hơn một tháng không ăn cơm.”

“A...” Thẩm An lên tiếng, nhìn Thẩm Duệ, Thẩm Duệ chính là ôn nhu mỉm cười.

Thẩm An nhắm nuốt nhũ quả trong miệng, nuốt xuống, sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Duệ, nắm áo Thẩm Duệ, hung hăng hôn lên ——

Thẩm Duệ chấn động, lập tức chế trụ ót Thẩm An, hung mãnh phát ngoan hôn trở về, xâm nhập thật sâu, dây dưa nhiều lần, đoạt lấy toàn bộ hô hấp!

Là nụ hôn mang theo một chút điên cuồng, cũng là nụ hôn thật sâu tuyên thệ chiếm hữu.

—— sẽ không bao giờ, sẽ không bao giờ để cho An An rời khỏi anh nửa bước!

Cho đến khi Thẩm An không chịu nổi mềm cả người, đôi mắt vốn nhắm mê ly mở ra, sắp không thể hô hấp, Thẩm Duệ mới thoáng rời đi, nhưng môi vẫn cứ nhẹ nhàng từng chút từng chút. vuốt ve môi Thẩm An.

“Anh ... em... chết cũng sẽ không rời khỏi anh ...” Thẩm An thở dốc, tay xoa hai má Thẩm Duệ, khẽ nói, tuy rằng bởi vì kích hôn, lời nói còn mang theo thở dốc, nhưng ánh mắt Thẩm An lại cực kỳ nghiêm túc.

Thẩm Duệ ngẩn ra, lập tức nhẹ nhàng mỉm cười, ôn nhu ôm lấy Thẩm An, cầm để trên đỉnh đầu Thẩm An, ôn nhu nói, “Anh biết... An An, anh cũng sẽ không cho em rời khỏi anh, mặc kệ chỗ nào, anh đều sẽ bồi tại bên cạnh An An ...”

—— cho dù là địa ngục.

Lúc này đường cao tốc đậu lại ba chiếc xe thùng dừng hàng trải qua cải tạo, còn có hai chiếc xe hummer.

Lúc này, mặt trăng treo không trung. Ban đêm có gió lạnh nhẹ nhẹ, nhưng vẫn nóng không chịu nổi. Trên nóc xe thùng dừng hàng, mấy người hoặc ngồi hoặc đứng, nhưng không có ngôn ngữ, lặng im.

Cho đến khi một người trong đó, cũng chính là Bạch Cảnh Khanh thấp giọng nói, “Bây giờ a.”

“Chu đội có xem qua, Thẩm đại nhân vẫn ôm tiểu An ngồi trên đỉnh tháp đông phương ...” Người nói chuyện mang theo kính mắt, chính là Lưu Khiết.

“Thẩm đại nhân nếu phải đợi An An tỉnh lại, cũng không nhất định phải đi cái thành phố quái vật đó a.”
khẽ nói thầm chính là Dương Sở Thuần.

“Đó là bởi vì Thẩm đại nhân sợ sẽ lâm vào không khống chế được, tổn thương chúng ta.” Một người khác, cũng chính là Từ Trường Thiên giận dữ nói.

Từ Trường Thiên vừa nói ra, những người khác càng thêm trầm mặc. Đặc biệt là Bạch Cảnh Khanh, tay nắm thành quyền, ngón tay đều bấm vào trong thịt, nhưng thật nhanh, tay Bạch Cảnh Khanh đã bị Từ Trường Thiên nắm chặt, sau đó tách ra, ngón tay giao nhau cầm thật chặt.

Lúc này, phương xa đột nhiên có một người giống như quỷ mị thoáng hiện chạy tới.

Lưu Khiết cùng Dương Sở Thuần nhảy lên, mà đồng thời, một người rất nhanh hiện ra trước mặt Lưu Khiết cùng Dương Sở Thuần, nhìn chằm chằm người từ xa xa thoáng hiện chạy tới.

“Là ai?!” Chu Vũ lạnh giọng hỏi.

“Là Thẩm đại nhân?!” Từ Trường Thiên đột nhiên trừng lớn mắt.

Ngay sau đó Bạch Cảnh Khanh kinh hô một tiếng liền xông ra ngoài, “Tiểu An!!”

“Cái gì?!” Dương Sở Thuần trừng lớn mắt.

Giây tiếp theo, một trận gió nổi lên, Thẩm Duệ mỉm cười ôm người nào đó nháy mắt hiện ra trước mặt mọi người.

Thẩm An đỡ mặt hai tay ôm cổ Thẩm Duệ, bị ôm công chúa thật mất mặt.

Thẩm An xấu hổ mỉm cười, “Mọi người đã lâu không gặp a.”

Mọi người trừng Thẩm An, mắt Bạch Cảnh Khanh đỏ lên, mắt Dương Sở Thuần cũng đỏ, Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên lại thở dài ra một hơi. Lưu Khiết đẩy kính mắt, nở nụ cười.

Sau đó, liền có giọng nói mang theo khóc nức nở vang lên, “An An...”

“Mẹ! Chị!” Thẩm An vội quay đầu, dùng sức giãy dụa muốn xuống dưới, Thẩm Duệ liền buông Thẩm An xuống, nhưng tay vẫn gắt gao nắm chặt thắt lưng Thẩm An thật.

Thẩm An bó tay, đành phải gãi đầu xấu hổ cười ha ha với mẹ Thẩm và Thẩm Uyển đứng ở cách đó không xa, “Mẹ, chị, đừng khóc, con rất tốt, không có việc gì! Thật xin lỗi... làm mọi người lo lắng.”

Mẹ Thẩm vừa lau nước mắt vừa đi tới, đi đến trước mặt Thẩm An, hai tay mẹ Thẩm đột nhiên nắm lấy hai má Thẩm An hai má, vừa khóc vừa hung hãn mắng, “Con đứa nhỏ này sao cứ khiến cho người khác lo lắng như vậy chứ! A! Ba con đều thiếu chút nữa cao huyết áp con có biết không?!”

Thẩm An ngoan ngoãn bị mẹ Thẩm kéo hai má, không dám giãy dụa, hần biết, trừ bỏ Anh hai, còn có mẹ, còn có ba, còn có chị, còn có Tiểu Dương Tử anh Chu Vũ bọn họ... Đều rất lo lắng cho hần.

“Tốt rồi ... An An mới vừa tỉnh lại, còn cần nghỉ ngơi nhiều.” Là giọng cha Thẩm thở dài bất đắc dĩ.

Mẹ Thẩm lúc này mới buông tay ra, nhưng vẫn hung hăng trừng Thẩm An, sau đó, quay đầu chống nạnh trừng Thẩm Duệ, “Con đứa nhỏ này cũng vậy! Một đứa hai đứa đều không bớt lo!”

Thẩm Duệ chỉ biết mỉm cười lấy lòng.

Còn Thẩm An gãi đầu, cười ngây ngô một chút, đối với bên cạnh không biết khi nào càng ngày càng nhiều người rất là nghiêm túc nói, “Tôi đã trở về! Đã để mọi người lo lắng.”

Tuy rằng mặt thế, nhưng bên người có nhiều người có thể tin nhiệm có thể lo lắng có thể liều mạng như vậy tồn tại ...

Có thân nhân làm bạn bên cạnh, có người trong lòng sinh tử tương tùy, có đồng đội vào sinh ra tử.

—— tuy là mặt thế, nhưng lại giống như thịnh thế.

91. Chương 91

Trên đường cao tốc đi thông tây bắc, một đoàn xe đang hướng về phía trước.

Đường cao tốc vốn là xe đến xe đi nhộn nhịp không thôi, sau khi mặt thế bắt đầu liên quang đăng. Lúc này trừ bỏ một đoàn xe đi trước, cũng chỉ có năm ba chiếc xe hoặc là bay nhanh hoặc là thông thả chạy qua, mà ở hai bên đường cao tốc còn có hai ba con quái vật hình người hoặc là biến dị động vật tới lui, bọn chúng hướng tới đường cao tốc bám riết không tha đánh tới, nhưng thật nhanh liền sẽ bị người trong đoàn xe kia lưu loạt đánh chết.

Phải nói, năng lực thích ứng của con người thật sự là siêu cường. Mặt thế thay vì nói là thế giới tận thế, không bằng nói là một hồi chiến tranh tự nhiên khôn sống kém chết. Lúc này, những người có thể tại đây trên đường cao tốc đi tây bắc có thể nói là người thắng trong trận chiến tranh này, mà những người đã chết đi, hoặc là còn không có cách nào tiến đến tây bắc —— kết cục đã định.

Tây bắc, đã có hai cái căn cứ, một cái tên là “Hy vọng chi tinh”, một cái tên là “Vũ dũng chi thành”, hy vọng chi tinh là do một chính trị gia thuộc quốc gia kiến thiết, vũ dũng chi thành là một lão nhân trong xây dựng. Lúc này, năm tháng sau khi mặt thế bắt đầu, người còn sống sót trên cơ bản đều sẽ chạy về phía hai cái căn cứ này, không đơn giản là bởi vì hai cái căn cứ này cường đại và cung cấp bảo hộ, mà còn là vì tây bắc là địa phương có ít quái vật và sinh vật biến dị nhất hiện nay, vả lại, khí hậu tự nhiên rất tốt.

Năm tháng sau mặt thế, sau khi trải qua một loạt động đất, khô hạn, mưa to thành hoạ, khí hậu đã bắt đầu xuất hiện biến hóa lớn, tựa như sau thế kỷ băng hà địa cầu một lần chuyển hoá khí hậu, hiện tại tây bắc đã không còn là hiếm mưa khô hạn, mà là khí hậu hợp lòng người, màu xanh đã bắt đầu lan tràn từng mảng lớn, đối với người trong mặt thế có thể nói là thiên đường.

Hiện tại, ngay tại trên đường cao tốc lao tới tây bắc này, một chiếc ô tô phải là xe việt dã, nhưng trên xe lắp hai họng đại pháo phun màu sắc rực rỡ đang bay nhanh, từ lỗ pháo thường xuyên phun ra ngọn lửa, thiêu chết các loại sinh vật biến dị phác tới, dẫn tới người lái xe bốn phía thường thường đi ra thăm dò nghiên cứu.

“Mau nhìn! Xe kia cũng thật đủ phong cách!”

“Nhất định là căn cứ lớn nào đó!”

“Là hy vọng chi tinh, hay là vũ dũng?”

“Quản hần là căn cứ nào! Tiến lên hỏi một chút là biết!”

...

Đội xe việt dã không phân biệt rõ màu sắc đến gần rồi, lái xe nhô đầu ra, hô, “Bạn hữu! Xe này cũng thật bưư hân!”

Xe việt dã quay cửa kính xuống, hiện ra một gương mặt tuần lãng, cười hì hì khó nén đắc ý, “Còn phải nói! Xuất phẩm của Từ đại đại nhà của chúng tôi, tất nhiên là vật phi phạm!”

Lái xe ngạc nhiên, “Hai! Bạn hữu, các anh là căn cứ nào? Lợi hại như vậy!”

Tiểu tử tuần lãng vừa định tiếp lời, một bàn tay liền lôi tiểu tử tuần lãng trở về, tiếp theo, một gương mặt lạnh lùng mặt không đổi sắc mở miệng, “Vô tận rừng rậm.” Nói xong, ném ra một tờ giấy, lái xe vội tiếp nhận.

Lái xe tập trung nhìn vào, trừng lớn mắt, trên giấy A4 phổ thông vẽ xoay vặn vẹo bản đồ lộ tuyến, nhưng lộ tuyến này ... Cũng quá hàm hồ đi!

“Này, này...” Lái xe cứng họng, bản đồ của Vũ Dũng là trang giấy A4 sa hoa màu sắc rực rỡ đồ còn có tường tận biểu thị, tặng kèm chỉ dẫn tri kỷ tiếp tế tiếp viện! Của Hy vọng chi tinh thì trừ bỏ bản đồ màu sắc rực rỡ sa hoa còn tặng kèm chỉ dẫn kênh radio!

Cái này cái này... Cái gì vô tận lạnh lẽo chỉ dẫn liền một trang giấy A4 như vậy? Lộ tuyến này là tiểu bằng hữu nhà trẻ vẽ đi?!

“a! Huỳnh đệ, cho anh một lời khuyên, tổ chức thành đoàn thể đánh phó bản phải dẫn nãi nha.” Tiểu tử tuần lãng lại lộ đầu ra cười hì hì nói.

Lái xe trừng mắt, trong lòng lạnh buốt, muốn tổ chức thành đoàn thể? Đánh phó bản? Còn mang nãi? Đây là cái căn cứ vô liêm sỉ gì a?!

Cái căn cứ này có người đến sao?!

Lái xe còn muốn hỏi thêm, nhưng xe việt dã đầy phong cách kia đã bá một chút phóng đi rồi!

Lái xe ngây ngốc nhìn phương hướng chiếc xe việt dã bay nhanh như chớp không thấy bóng dáng, trong lòng do dự, đi... hay không???

“Ông xâ! Anh nhìn cái gì vậy.Chúng ta đi nhanh lên đi! Em thấy Hy vọng chi tinh cũng rất được.” nữ nhân ngồi cạnh ghé điều khiển sáng giọng.

Lái xe lắc đầu thở dài, “Được cái gì a! Em cho là người ta hảo tâm như vậy, thu lưu chúng ta miễn phí sao? Mặc kệ là Hy vọng chi tinh hay là Vũ dũng, có thể thành lập căn cứ, còn dám chiêu binh mãi mã, vậy không phải là đơn giản!”

“Ừ, đại ca nói đúng.” Nam nhân ngồi băng ghế phía sau có ngoại hình giống nam nhân lái xe phụ họa.

“Vây... Chẳng lẽ chúng ta đi cái nơi ngay cả bản đồ lộ tuyến đều không thành ý như vậy sao?” Nữ nhân phát phát bản đồ trên tay, rất không thành ý đi. Tranh vẽ này ...

Bất quá chữ phía trên ngược lại rất dễ xem, viết đến rất xinh đẹp, chính là ý tứ quá kiêu ngạo!

—— nói cái gì phải ký kết hiệp ước mười năm, người không phục tùng quy củ giống nhau diệt trừ!

Xem đi, diệt trừ —— quá kiêu ngạo đi!

“Không thành ý ngược lại là đáng tin tưởng nhất.” Lái xe suy nghĩ sâu xa nói, “Dám nói như vậy, có nghĩa là căn cứ bọn họ không cần chiêu binh mãi mã, không cần quá nhiều người.”

“Hy vọng chi tinh cùng Vũ dũng tuyên truyền bốn phía tìm người, nhưng là bọn họ vội vàng yêu cầu nhiều người như vậy để làm gì?” Tại cái loạn thế rung chuyển này còn cần nói rõ sao?

Nữ nhân vừa nghe, sắc mặt hơi hơi trở nên trắng, đại khái cũng đã nghĩ tới điều gì.

“Ba ba, chúng ta đi nhìn xem đi! Cái Vô tận rừng rậm đó... con cảm thấy là một nơi tốt.” một thiếu niên ngồi ở băng ghế phía sau đột ngột mở miệng.

Lái xe vừa nghe, nở nụ cười, “Được, tiểu Hùng nói như vậy, chúng ta liền đi.” Bọn họ một đường có thể từ phía nam đi đến nơi này, trừ hấn ra đều là dị năng giả, một đường thật cẩn thận, còn có một nguyên nhân phi thường quan trọng, chính là con trai tiểu Hùng của bọn họ có khả năng tiên tri phi thường kỳ dị.

Trong xe việt dã màu sắc rực rỡ đang bay nhanh, tiểu tử tuần lãng cười hì hì với nam nhân lạnh lùng đang lái xe, “Chu đội, anh nói, tên kia có đến Vô tận rừng rậm của chúng ta không?”

Chu Vũ mặt không đổi sắc mở miệng, “Cậu mà còn nhiều chuyện nữa thì lần sau không mang cậu đi ra.”

Dương Sở Thuần nhanh chóng xin khoan dung, “Ai. Đừng như vậy a, Chu đội, lần sau tôi không nói nhiều còn không được sao?”

Tuy rằng hiện tại Vô tận rừng rậm đang mở rộng quy mô, hơn nữa các hạng trụ cột kiến thiết đều đang trong quá trình hoàn bị, nhưng làm nam nhân tổ chức thành đoàn thể đánh quái thú, làm sao có thể giống những người già yếu phụ nữ và trẻ em thỏa mãn cả ngày ở trong Vô tận rừng rậm trong làm ruộng trồng lúa như vậy?! Danh ngạch ra ngoài mỗi lần lại có hạn, hấn chính là cùng Ngải Hiểu Sơ phần đầu đã lâu mới tranh thủ lấy được cái danh ngạch này! Hấn còn cùng Ngải Hiểu Sơ cá cược xem ai mang về được nhiều người hơn!

“Vô tận rừng rậm trong không cần quá nhiều người. Bọn họ thích thì đến, không đến coi như xong.” Chu Vũ thản nhiên nói.

Dương Sở Thuần nhún nhún vai, sờ sờ cái mũi, hấn cũng biết a, chỉ riêng quy định Thảm đại nhân sửa chữa định ra cũng không có mấy người đáp ứng đi. Thảng trước Từ đại đại sau khi ra ngoài mang về tới hai anh em là cuồng nhiệt nghiên cứu binh khí, có kỹ năng nhất định, Thảm đại nhân mới định ra một phần thưởng hợp đặc biệt.

Dương Sở Thuần đuổi đuổi người, nhìn phía trước, nhoáng lên một cái đã năm tháng. Sau mặt thế, tại phía cực nam của tây bộ toát ra rừng rậm quái dị, trong đó có một khe sâu lớn, căn cứ của bọn họ chính là trong khe sâu đó. Khó có thể tin, bọn họ đã vậy còn có vận khí quá tốt, tìm được địa phương tốt như vậy.

—— có đất đen thích hợp trồng trọt, tuy rằng đất đen trồng ra đều là thực vật biến dị, ví dụ như khoai tây có cánh, khoai lang có cái đuôi, nhưng trải qua kiểm nghiệm cũng có thể ăn được =_= . Có nước màu xanh lam, hiện nay trải qua Bạch Cảnh Khanh đại nhân kiểm nghiệm chứng minh, loại nước nhìn giống nước biển này này là nước tinh khiết, không chứa muối, có thể dùng để uống.

Trừ bỏ nước cùng đất đai cần cho sinh tồn, trong khe sâu trong còn có rất nhiều động vật để ăn thịt, vì thế đoàn săn bắn hợp thành. Ngày thường, hấn chính là một thành viên trong đoàn săn bắn.

“Có lẽ... Quá một thời gian, chúng ta phải chiến đấu bảo vệ Vô tận rừng rậm.” Chu Vũ đột ngột mở miệng nói.

Dương Sở Thuần sững sốt, lập tức nhếch miệng mỉm cười, “A, tôi biết a.”

Tuy rằng trong Vô tận rừng rậm, căn cứ bọn họ đang phát triển không ngừng, nhưng nhìn Thảm đại nhân bình thường đều đề nặng huấn luyện người của bộ tác chiến, hấn cũng biết, bọn họ chưa thể hoàn toàn an nhàn sinh hoạt.

Ngô Thiên Hà cùng với lão cha của Ngô Thiên Hà, cùng cái kế hoạch nghiên cứu chết tiệt đều còn chưa giải quyết. Mà đã năm tháng, Vũ dũng do cha của Ngô Thiên Hà kiến tạo đều không có động tĩnh gì, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ an nhàn như vậy.

Chu Vũ nghiêng đầu nhìn Dương Sở Thuần, cau mày nói, “Cậu không được phép xằng bậy!”

Dương Sở Thuần hì hì ha ha đáp lời, trong lòng cũng là bĩu môi, lão tử cũng không phải nữ nhân! Sẽ không ngoan ngoãn ngốc trong căn cứ, Thảm nữ vương (~> Thảm Uyên) cũng tổ chức đoàn thể đi săn bắn, hấn một đại nam nhân làm sao có thể tại thời điểm chiến đấu ngốc ở hậu phương chứ!

—— ai, vẫn là tiểu An sung sướng a.

Dương Sở Thuần yên lặng hâm mộ trong lòng, Thẩm đại nhân đều mang hấn theo huấn luyện, mang hấn theo chiến đấu, đều không câu nệ hấn, không giống như vị này nhà bọn họ a, đều là động bất động liền cảnh cáo hấn không được xằng bậy được cần xằng bậy không được xằng bậy... Hấn cũng không phải con nít ranh được không!

Vô tận rừng rậm tồn tại chính là biển rừng xanh gần như không giới hạn diện tích. Tại biển rừng xanh vô biên vô hạn này, trên không còn có sinh vật biến dị thường thường bay qua.

Tại chỗ sâu trong cái rừng rậm này, trong khe sâu lớn bởi vì động đất mà vỡ ra, tuy rằng vẫn chưa hoàn thành nhưng đã cơ bản thấy tường đá cao cao, cửa đá rất nặng mở ra hai bên, bên cạnh cửa đá có hai tòa nhà bọc thép, trên lầu có người ở đang canh gác, người canh gác mặc trang phục màu xanh đậm, cầm trong tay máy móc to cỡ di động, theo dõi tình huống bốn phía.

Thời điểm có người đi ra ngoài, người liền canh gác dùng máy móc cùng loại với di động trong tay đối với xe hoặc là người tiến hành chụp ảnh, cũng hỏi ý kiến một vài câu, mới cho đi.

Mà khi có người tiến vào, đồng dạng tiến hành chụp ảnh, nhưng còn phải cẩn thận kiểm tra một chút, mới cho phép tiến vào.

Khi đi vào cái sơn cốc đã cơ bản là hình thức thành phố này, liền sẽ phát hiện, trong thâm cốc đang tiến hành kiến thiết khí thế ngất trời. Phía đông là một mảng đồng ruộng lớn, giống như còn đang không ngừng kéo dài. Phía nam là từng loạt từng loạt nhà hai tầng quy chỉnh thống nhất mang theo cửa hàng mặt tiền, còn phương Bắc là một dãy tường đá vây quanh bốn năm tòa nhà năm tầng, nhìn giữa bốn năm tòa nhà đó còn có một kiến trúc còn đang xây dựng cùng loại với công viên, đây là một cái tiểu khu?

Mà lúc này, mặc kệ là đông tây nam bắc, đều đang bận việc khí thế ngất trời, trồng trọt vôi vàng xối đất, xây dựng nhà lầu vôi vàng trát gạch quét vôi, mà mặc kệ mọi người bận việc như thế nào, mặc kệ nam nữ già trẻ, trên mặt vẻ mặt lại có vẻ rất là nhàn nhã và sung sướng.

Thẩm An đứng ở bờ ruộng phía đông, nhìn mọi người trong ruộng đang bận việc, đại đa số đều là người già hoặc trung niên, trong đó cũng có ba mẹ hấn. Thẩm An nhìn ba mẹ vừa làm việc vừa lớn tiếng tán gẫu, trên mặt dào dạt tươi cười, làm Thẩm An cũng không khỏi lộ ra cười.

“An An... đang cười cái gì vậy.” Đột nhiên bị người ôm gắt gao từ phía sau lưng, khẽ nói bên tai, vừa là ôn nhu, cũng là cường thế.

Sắc mặt Thẩm An ửng đỏ, có chút không được tự nhiên xoay xoay, lại không tránh thoát được cánh tay mạnh mẽ bên hông, cũng là nguyên nhân hấn không dám mạnh mẽ vận vẹo.

Thẩm An khẽ vội vàng nói, “Anh, buông tay!”

Thẩm Duệ cười nhẹ một tiếng, chậm rãi buông tay ra, nhưng vẫn nhìn không được nhẹ nhàng rút vào một chút trên cổ Thẩm An, nhìn gương mặt Thẩm An càng thêm đỏ bừng, trong lòng Thẩm Duệ sung sướng cực kỳ, cũng biết Thẩm An da mặt mỏng, cho dù bọn họ đã xác định quan hệ, cho dù ba mẹ đều mở một con mắt nhắm một con mắt, An An vẫn rất không thích làm ra hành động thân mật khi ở bên ngoài.

Thẩm An có chút xấu hổ buồn bực trừng mắt nhìn Thẩm Duệ một cái.

Thẩm Duệ chính là chớp mắt, cười nói, “An An sao lại ở đây?”

Thẩm An bưng cổ, rầu rĩ nói, “Em hoàn thành huấn luyện rồi, đi ra đi một chút a.”

Thẩm Duệ thấy bộ dáng Thẩm An bưng cổ xấu hổ buồn bực, trong lòng lại ngứa, nhưng khóe mắt đã thấy lão ba bọn họ lão hung dữ trừng mắt, Thẩm Duệ đành phải kiềm chế, cười kéo tay Thẩm An, vừa đi đến đại sảnh trung tâm vừa thấp giọng cười dỗ ngọt, “Là anh không tốt, An An đừng nóng giận.”

Thẩm An không được tự nhiên quay đầu, vành tai hồng hồng, “Anh, huấn luyện kết thúc?”

“Xem như đi.” Thẩm Duệ cười nói, nhìn về phía đại sảnh trung tâm gần ngay trước mắt, mi mắt bán rủ, theo tra xét, Vũ dũng rốt cuộc có hành động.

Vũ dũng giống như là đang tìm hành tung của bọn họ, đáng tiếc chính là, vẫn luôn không thu hoạch, nhưng thật nhanh sẽ tìm được bọn họ, lúc mặt thể mới xảy ra, trong số người trốn tới Vũ dũng có những người từng thuộc bộ tác chiến của bọn họ bọn họ, có mấy người vì sống còn tại mặt thể đã đầu phục vào Vũ dũng.

Đại khái, không lâu, cuộc chiến với Vũ dũng sẽ khai hỏa.

Mà thay vì để cho đối phương tìm đến bọn họ, chi bằng bọn họ tiên hạ thủ vi cường! Huống chi... Việc An An bị thương hẳn vẫn luôn nhớ rõ.

Hiện giờ, căn cứ cơ bản đã đi lên quỹ đạo, các phương diện cũng đã thành thực, hẳn cũng có thể yên lòng, cùng lão cha của Ngô Thiên Hà tính sổ đầy đủ.

“Anh?” Thẩm An nhìn Thẩm Duệ cười đậm mạc, có chút lo lắng kéo kéo tay Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ lấy lại tinh thần, cười áy náy với Thẩm An, lập tức liền lôi kéo Thẩm An đi vào đại sảnh trung tâm.

Trong đại sảnh, Lưu Khiết đang cầm một tập văn kiện lật xem, mày nhăn gắt gao, còn Bạch Cảnh Khanh cùng Từ Trường Thiên đang tranh luận gì đó, đại khái lại là phương diện nghiên cứu. Thẩm An thấy nhưng không thể trách, chỉ cần xa đến nghiên cứu, Bạch Cảnh Khanh cùng Từ Trường Thiên liền sẽ một bước cũng không nhường, hơn nữa có giáo sư Phương Bình ở một bên ngại không đủ loạn châm dầu thêm củi, đến cuối cùng luôn sẽ biến thành một đoàn loạn, đương nhiên, tại cuối cùng, Thẩm An sẽ thấy được Từ Trường Thiên cúi đầu khom lưng nịnh nọt Bạch Cảnh Khanh.

Lưu Khiết thấy Thẩm Duệ cùng Thẩm An dặt tay tiến vào, liền tiến lên một bước, đem chỉnh lý kho hàng vừa mới hoàn thành giao cho Thẩm Duệ, vừa nghiêm túc nói, “Tôi đã ước lượng xong, nếu ba ngày sau, mọi người thật sự tấn công Vũ dũng, như vậy tài nguyên chiến đấu chúng ta có thể chuẩn bị đủ, chính không có dư thừa.”

Thẩm Duệ tiếp nhận văn kiện, mở ra một chút, mỉm cười, “Như vậy là đủ rồi.”

Lưu Khiết dừng một chút, lại thấp giọng nói, “... Nhân viên điều tra truyền đến tin tình báo đã được chứng thực, Ngô Thiên Hà... Bị giam giữ.”

Thẩm An nghe xong, không khỏi nhìn chăm chú nhìn về phía Lưu Khiết, thần sắc Lưu Khiết thản nhiên, nhìn không ra suy nghĩ.

Thẩm Duệ cũng chỉ là thản nhiên nói một câu, “Ừ, cuối cùng chúng ta cũng có lý do khiêu khích.”

Thẩm An nghiêng đầu nhìn Thẩm Duệ, “Anh?” Lý do khiêu khích?

Thẩm Duệ mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu Thẩm An đầu, “Đánh nhau mà thôi, tuy rằng không cần lý do gì, nhưng hai quân giao chiến, dù sao cũng phải xuất ra lý do khai chiến.”

Thẩm An trợn to mắt, như vậy... Nói cách khác, lần này là Anh hai muốn chủ động phóng ra?!

Bạch Cảnh Khanh bên kia không biết khi nào đã đình chỉ tranh luận, Từ Trường Thiên nắm cả vai Bạch Cảnh Khanh, cười nói, “Nói được không sai! Thẩm đại nhân, danh sách xuất chiến định ra chưa? Tôi cần phải báo danh a!”

“Lần này... Tha gia mang khẩu, đều lưu lại thủ căn cứ.” Thẩm Duệ nói xong, buông tay Thẩm An tay, đi tới bàn tròn giữa đại sảnh, ấn cái nút đỏ thẫm, nói rằng, “Họp thôi.”

Chu Vũ cùng Dương Sở Thuần tiến vào căn cứ, chợt nghe thấy radio căn cứ vang lên tiếng Thẩm Duệ thông tri họp, Chu Vũ đi đến đại sảnh hội nghị, còn Dương Sở Thuần không phải là đội trưởng bộ tác chiến, liền đi đến sân huấn luyện phía tây, hôm nay hẳn còn chưa hoạt động gân cốt đâu.

Chu Vũ tiến vào đại sảnh hội nghị, chỉ thấy không khí trong đại sảnh ngưng trọng, Lưu Khiết cũng vậy, Từ Trường Thiên cũng thế, đều vẻ mặt trầm tư, ngay cả Thẩm An thoải mái nhất cũng mang vẻ mặt nặng nề.

Chu Vũ dừng chân một chút, lập tức đi đến vị trí của hắc ngòi xuống, lúc này trong đại sảnh hội nghị, người ngồi phân biệt có Thẩm Duệ, Lưu Khiết, Từ Trường Thiên, Bạch Cảnh Khanh, Chu Vũ, cha Thẩm, mà Thẩm An thì ngồi xuống bên cạnh Lưu Khiết, phụ trách ghi chép hội nghị.

“... Như vậy, chủ đề hội nghị hôm nay chỉ có một, định ra nhân viên ba ngày sau tấn công Vũ dũng. Đầu tiên, tha gia mang khẩu không xuất chiến, tiếp theo, người già phụ nữ và trẻ em không xuất chiến, bộ tác chiến lưu lại một phần ba. Có đặc biệt yêu cầu không xuất chiến. Được rồi, hiện tại chúng ta đi xác định, Chu Vũ, cậu đề xuất danh sách của bộ tác chiến.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói.

Chu Vũ mở di động của mình ra, đọc to danh sách đã sớm xác định ra. Trong đó có tên của hắc, mà tên Dương Sở Thuần lại không ở trong đó.

Thẩm Duệ nhìn Chu Vũ, nói, “Cậu còn phải chiếu cố lão gia tử cùng Sở Thuần, cậu lưu lại.”

Chu Vũ mặt không đổi sắc đáp lời, “Lão gia tử có Sở Thuần chiếu cố, tôi nếu là đội trưởng bộ tác chiến, sự tình lần này lại là tác chiến, tôi phải xuất chiến.”

Thẩm Duệ nghe xong, cười cười, “Tốt lắm, những bộ khác, tôi lại điểm vài tên ...”

Đội Thẩm Duệ điểm hoàn tên, Từ Trường Thiên lên tiếng, “Lại thêm một cái tên, Từ Trường Thiên.”

Thẩm Duệ nhú mày nhìn Từ Trường Thiên, “Tôi nói rồi, tha gia mang khẩu vậy không được ra trận.”

Từ Trường Thiên đúng lý hợp tình, “Tôi là đội trưởng bộ khí giới, sao mà không cần được?! Khanh Khanh lưu thủ, tôi xuất chiến!”

Bạch Cảnh Khanh nghe xong, nhú mày vỗ Từ Trường Thiên một chút, “Em cũng là đội trưởng bộ nghiên cứu, sao anh được xuất chiến còn em phải lưu lại?!”

“Được rồi!” Thẩm Duệ đưa tay đánh gãy Từ Trường Thiên cùng Bạch Cảnh Khanh tranh luận, cười nói, “Các cậu đều lưu lại! Tôi có chuyện quan trọng muốn giao cho các cậu đi làm.”

Từ Trường Thiên và Bạch Cảnh Khanh nghe xong mới không tranh luận nữa.

Cha Thẩm lúc này lên tiếng, nghiêm túc nói, “Chúng ta nhóm người già không có cách nào xuất chiến, nhưng chúng ta sẽ cố gắng kiến thiết căn cứ.” Nói tới đây, cha Thẩm dừng một chút, có chút lo lắng nhìn về phía Thẩm Duệ, “Chỉ mấy người này có thể chứ?”

— Vũ dũng chính là nơi tạo ra quái vật.

“Yên tâm đi.” Thẩm Duệ cười nói, “Con có đúng mực.”

92. Chương 92

Hội nghị kết thúc.

Mấy người Chu Vũ rất có ăn ý nối đuôi nhau ra ngoài, trong đại sảnh hội nghị chỉ còn lại Thẩm Duệ, Thẩm An cùng với cha Thẩm.

“Thực lực của con ba biết, lần này xuất chiến ba đối với con rất có lòng tin, nhưng mà —” cha Thẩm dẫn đầu lên tiếng, nói tới đây, cha Thẩm dừng một chút, về mặt ngưng trọng hỏi, “Tình huống trong Vũ dũng chỉ là lời nói một bên của Ngô Thiên Hà, con liền tin tưởng Ngô Thiên Hà như vậy?”

— chỉ phái ra vài người như vậy, có thể chứ?

Thẩm Duệ nhìn cha Thẩm, cười nói, “Ba yên tâm đi, Ngô Thiên Hà người này con cũng không tin nhiệm trăm phần trăm, mà tình huống bên Vũ dũng con cũng không dựa vào Ngô Thiên Hà. Lần này, để Từ Trường Thiên cùng Bạch Cảnh Khanh lưu lại, cũng là một cái sách lược của con.”

Cha Thẩm nghe xong, mới giãn chân mày, cười nói, “Con có chừng mực vậy là tốt rồi.”

Cha Thắm nhìn Thắm An, đứng dậy rời đi trước.

Cha Thắm vừa đi, Thắm Duệ liền nghiêng đầu nhìn về phía Thắm An ngồi an tĩnh có chút quỷ dị ở bên cạnh hắn, đưa tay nắm chặt tay Thắm An đang nắm chặt bút, Thắm Duệ có chút đau lòng, bàn tay nắm bút đã trở nên trắng.

“An An, đừng lo lắng cho anh. Em cũng biết, nếu anh không nắm chắc tám mươi phần trăm, anh sẽ không chủ động phóng ra.” Thắm Duệ ôn nhu trấn an.

Thắm An quay đầu, nhìn Thắm Duệ, nghiêm túc nói, “Anh, để em đi cùng anh.”

Thắm Duệ nhú mày, lắc đầu, “Không được, An An, nghe lời, em phải lưu lại.”

“Nhưng mà ——” Thắm An nóng nảy, đang muốn mở miệng thuyết phục Thắm Duệ, Thắm Duệ liền đưa tay ngăn lại, Thắm Duệ mỉm cười thần bí, “An An, em chính là một nước cờ quan trọng của anh a.”

Thắm An nghi hoặc nhìn Thắm Duệ, Thắm Duệ cười nhưng không nói.

Ba ngày sau, Thắm An đứng ở cửa căn cứ, yên lặng nhìn theo đoàn người Thắm Duệ rời đi.

Dương Sở Thuần cắn giận cắn môi, trừng mắt nhìn bóng dáng Chu đội sống chết cũng không chịu nhả ra dẫn hắn đi, Dương Sở Thuần nhin không được nghiêng đầu nhìn Thắm An, khẽ hỏi, “Cậu có thể chịu đựng?!”

Cậu không muốn đi theo?! Không muốn đi theo?

“—— An An, căn cứ phải có em, em là người Anh hai tín nhiệm nhất.”

Thắm An gật đầu, “Có thể!”

Dương Sở Thuần há há mồm, lại rầu rĩ ngâm lại, trong lòng nói thầm một câu, Thắm đại nhân làm cách nào lừa gạt Thắm An a?

“Được rồi! Tất cả mọi người trở về đi, nên làm cái gì thì làm cái đó!” Lâm thời Đại tổng quản căn cứ Từ Trường Thiên vỗ vỗ đầu Dương Sở Thuần, cười mắng, “Tiểu Dương Tử, cậu cũng đừng nháo cái gì thiếu thân dùm tôi!”

Dương Sở Thuần bưng đầu, vẻ mặt vô tội, “Tôi nào có!”

“Không, vậy tốt nhất!” Từ Trường Thiên trừng mắt.

Lại nói đoàn người Thắm Duệ lúc này đã rời khỏi Vô tận rừng rậm.

Chu Vũ nhìn tin tức di động vừa nhận được, có chút kinh ngạc nhìn về phía Thắm Duệ, “Những thứ này là...”

“Tư liệu về Vũ dũng.” Thắm Duệ mỉm cười nói.

Lưu Khiết nhìn di động trong tay mình, trên di động đều là tư liệu về Vũ dũng, vô cùng tường tận, bao gồm phạm vi, nhân viên, phân khu vân vân.

Nhưng càng tường tận, lại càng thêm khả nghi đúng không?

Tư liệu này ... Thật sự có thể tin?

“Làm như thế nào?” Lưu Khiết đột ngột lên tiếng hỏi, “Những ... tư liệu này có thể tin tưởng sao?”

Thắm Duệ nhìn Lưu Khiết, nói một câu, “Tư liệu do Ngô Thiên Hà đưa tới.”

Lưu Khiết sửng sốt, lập tức trầm mặc.

Thắm Duệ buông di động trong tay xuống, cười nhạt nói, “Đừng lo lắng, mặc dù là tư liệu do Ngô Thiên Hà đưa tới, nhưng tôi cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng.”

Chu Vũ ngẩng đầu nhìn Thẩm Duệ, lần này xuất chiến tuy rằng đã sớm biết, nhưng đội ngũ xuất chiến cũng không có nhiều như hắc tướng tượng, đại bộ phận lực lượng vẫn đóng giữ tại căn cứ, căn cứ phải có người lưu thủ, cái này không sai, nhưng, người lưu thủ không khỏi nhiều lắm a. Chu Vũ trực giác, Thẩm Duệ còn có tính toán khác!

Thẩm Duệ thấy Chu Vũ như có điều suy nghĩ nhìn hắc tướng tượng, Thẩm Duệ mỉm cười, vút di động trong tay, cười nói, “Đừng nghĩ. Đại khái sau lần này, chúng ta sẽ có một đoạn ngày an bình thật dài a.”

Thẩm Duệ nói xong, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, đôi mắt màu đen sâu thẳm của hắc tướng tượng chuyển thành màu đỏ, nhưng chỉ là nháy mắt mà thôi, lại khôi phục bình thường.

Năm ngày sau, trong Vô tận rừng rậm, tuy nói vô cùng tin tưởng đội ngũ xuất chiến, dù sao thực lực của Thẩm đại nhân đặt tại nơi đó, nhưng trong căn cứ vẫn lan tràn không khí ngưng trọng.

Thẩm An đi lên tháp canh gác, nhìn bên ngoài căn cứ, hôm nay là ngày hắc tướng tượng chịu trách nhiệm canh gác.

Thẩm An dõi mắt trông về phía xa, bên ngoài thật bình tĩnh, nhưng Thẩm An không dám phớt lờ, khi rời đi, Anh hai đã nói, an nguy của căn cứ liên giao cho bọn họ, Thẩm An vẫn cảm thấy, những lời này của Anh hai có ẩn ý rất lớn.

“Anh trai kem ly!” trong đầu Thẩm An vang lên tiếng hoan hô của Bảo Bảo.

Thẩm An xoay người, nhìn thấy Liễu Trình ôm Bảo Bảo đang từ cầu thang đi lên tháp canh.

Thẩm An mỉm cười, “Bảo Bảo tới rồi?”

Bảo Bảo nhếch miệng mỉm cười, nhào về phía Thẩm An, Thẩm An vội ôm lấy, hướng Liễu Trình cười nói, “Sao lại đi lên đây? Là anh Trường Thiên có chuyện gì muốn phân công?”

Liễu Trình lắc đầu, “Là Bảo Bảo thấy cậu, nói muốn đi lên.”

Thẩm An cúi đầu vỗ vỗ Bảo Bảo đang cười đến ánh mắt眯 thành đường chỉ, cười nói, “Bảo Bảo cần phải ngoan ngoãn nghe lời, chờ qua khỏi đoạn thời gian bận rộn này, anh liền chơi cùng em.”

Bảo Bảo cười tủm tỉm gật đầu, Liễu Trình liền ôm đi qua, dù sao Thẩm An đang làm nhiệm vụ, không tốt quấy rầy, Liễu Trình nhìn bên ngoài căn cứ, nói với Thẩm An, “Tuy rằng Vũ dũng rất lợi hại, nhưng tôi vẫn tin tưởng Thẩm đại nhân.”

—— Thực lực của Thẩm đại nhân là không thể thăm dò.

Thẩm An nhẹ nhàng gật đầu, cười thật nhẹ, “Em biết, em tin tưởng anh của em nhất định sẽ mang theo mọi người trở về.”

Liễu Trình nhìn Thẩm An, khẽ gật đầu, liền ôm Bảo Bảo trong ngực đi xuống dưới.

Thẩm An nhìn theo Liễu Trình rời đi, nhìn Bảo Bảo xoay đến xoay đi trong ngực Liễu Trình, còn Liễu Trình bắt đầu dĩ cười sảng khoái, Thẩm An không khỏi lộ ra tươi cười, đã qua năm tháng, Liễu Trình cùng Bảo Bảo đã trở thành cha con chân chính, thật tốt, hai cái gia đình vỡ tan, rốt cục tạo thành một cái vòng tròn viên mãn.

Thẩm An nhìn theo Liễu Trình rời đi, xoay người nhìn về phía bên ngoài căn cứ, vừa nhìn thấy, thần sắc Thẩm An lập tức ngưng trọng, rất xa, có sương mù màu đen dày đặc đang bay đến!

Thẩm An không chút nghĩ ngợi liền ấn nút báo động! Đồng thời mở di động, thấp giọng nói, “Anh Trường Thiên! Có tình huống!”

Từ Trường Thiên lập tức trả lời, “Tiểu An cậu nhanh chóng trở về đại sảnh!”

—— nếu tiểu An dề dề xảy ra chuyện gì, hắc tướng tượng sẽ bị Thẩm đại nhân lột da!

Nhưng Thẩm An lại lắc đầu kiên định nói, “Em ở đây canh giữ. Anh Trường Thiên, các anh nhanh chóng bố trí đi!”

Nói xong, Thẩm An liền lập tức chặt đứt cuộc gọi.

Từ Trường Thiên một hơi thiếu chút nữa nghẹn, canh giữ?! Canh cái gì chứ Thẩm An đệ đệ! Thời khắc mấu chốt sao lại không nghe lời như vậy!

Từ Trường Thiên quay đầu quát Dương Sở Thuần, “Tiểu Dương Tử, cậu cùng tiểu ngải cứu đi tháp canh bên kia trợ giúp Thẩm An!”

Rống xong, Từ Trường Thiên không đợi những người khác trong đại sảnh phản ứng, mà lập tức mở radio, tuyên bố tình huống khẩn cấp, mệnh lệnh mọi người tiến vào trạng thái đề phòng chiến đấu, người già phụ nữ và trẻ em tiến vào hầm ngầm bảo hộ, bộ tác chiến lập tức trở về vị trí đợi lệnh!

Liễu Trình vừa mới rời đi tháp canh không lâu, chợt nghe thấy tiếng cảnh báo vang lên, Liễu Trình không chút nghĩ ngợi liền lập tức tiến vào hầm ngầm bảo hộ, tìm được cha Thẩm cùng mẹ Thẩm.

“Bảo Bảo liền tạm thời phiên toái ngài.” Liễu Trình khẽ nói.

Mẹ Thẩm vội tiếp nhận Bảo Bảo, đối với Liễu Trình gật đầu nghiêm túc nói, “Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ chiếu cố tốt Bảo Bảo.”

Liễu Trình bài trừ tươi cười, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Bảo Bảo, đang định xoay người rời đi, Bảo Bảo một phen giữ chặt áo Liễu Trình, hai mắt đầm lệ uông uông nhìn Liễu Trình. Liễu Trình vội thấp giọng dỗ, “Yên tâm, ba ba lập tức sẽ trở về!”

Liễu Trình nói xong liền quyết tâm, kéo áo, xoay người chạy đi.

Bảo Bảo méo máo, hai mắt đầm lệ uông uông nhìn theo Liễu Trình rời đi.

Mẹ Thẩm vội nhẹ giọng dỗ, “Được rồi, Bảo Bảo, phải ngoan nha, chúng ta liền ở chỗ này chờ ba ba của con, còn có chị Thẩm Uyển, anh trai kem lỳ của con trở về.”

Bảo Bảo rầu rĩ không vui cúi đầu vùi vào trong ngực mẹ Thẩm.

Mẹ Thẩm khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn cha Thẩm vẻ mặt ngưng trọng, “Ông xã, anh nói, đây là có chuyện gì a. Chúng ta ở đây rất bí ẩn, sao lại có địch tập?”

Cha Thẩm lắc đầu, không trả lời, trong lòng cũng là thầm nghĩ, có lẽ đây là lý do tiểu Duệ muốn mấy đứa Thẩm An ở lại căn cứ?

Thẩm An đứng trên tháp canh, nhìn khói đen cuộn cuộn bay tới, năng lực tu chân giúp Thẩm An có thể rõ ràng thấy ngàn con sâu trăm chân dữ tợn sau màn khói đen, Thẩm An nhíu mày, quả nhiên là mấy thứ này!

—— Vũ dũng sao có thể biết được vị trí của căn cứ??

Quả nhiên nơi này có vấn đề!

Trong đầu Thẩm An lần thứ hai vang lên câu nói ngày đó Anh hai trước khi rời đi nhỏ giọng nói với hắn

“Phải chịu đựng, anh nhất định sẽ lập tức trở về!”

Thẩm An chậm rãi nắm chặt tay, hắn sẽ chịu đựng!

Thẩm An bỗng nhiên buông tay ra, ngay sau đó, đột nhiên giơ lên, khiến nước ngập trời đột nhiên mở ra, trở thành tầng phòng ngự thứ nhất của căn cứ!

Mà ngay sau đó, trước màn nước, là lá chắn không khí trong suốt, khi màn khói đen cuộn cuộn tới gần, lại không có cách nào xuyên qua!

Thẩm An nghiêng đầu, chỉ thấy Dương Sở Thuần đã nhảy lên cao, hai tay mở ra, không chế tường không khí, Thẩm An sững sốt, lập tức đối cười với Dương Sở Thuần.

Ngải Hiếu Sơ đuổi theo tới, rút ra đại đao, trên đại đao là dị năng Ngải Hiếu Sơ gần đây mới đào móc ra được —— ngọn lửa đỏ rực, lướt qua Dương Sở Thuần, đánh về phía quái vật hình sâu xuyên qua khói đen

đang gầm rú hướng tới! Phía sau Ngải Hiếu Sơ, người thuộc bộ tác chiến cũng theo sát phóng ra ngoài, gia nhập chiến đấu!

— vì thế, cuộc chiến bảo vệ căn cứ đầu tiên của Vô tận rừng rậm khai hỏa!

Quang cảnh trải qua khói thiêu đốt một đêm còn chưa tán đi, trong không khí vẫn còn mùi hôi thối ghê tởm, nhìn chung quanh, nơi nơi đều là gạch vữa vụn nát, mà ngang dọc trên đó chính là thi thể không trọn vẹn tảo ra mùi tanh tưởi, có thiếu đầu, có chặt đứt cánh tay, những thi thể đó tuy rằng không đủ đầy đủ, nhưng vẫn có thể thấy được diện mạo ban đầu, có cái liên tiếp thân mình chính là đuôi rắn thật dài, có cái chính là làn da đen tuyền vụn vẹo dữ tợn, có cái chính là có bốn cánh tay...

Trên mặt Thẩm Duệ mang nụ cười, thật ôn hòa, nhưng đôi mắt đen lại chuyển thành màu đỏ rực, lộ ra quỷ dị dày đặc làm người khác không dám đối diện.

Thẩm Duệ phảng phất tiến vào chỗ không người, chậm rãi bước tiêu sái trong thành phố rơi rụng đầy tay chân thịt này này, đi đến trước mặt một lão già đang dựa vào tường thở hổn hển. Thẩm Duệ chậm rãi ngồi xổm xuống, quét mắt nhìn lão già, thân dưới lão già là cái đuôi nói không nên lời là rắn hay là con gị, nhìn qua... Thật đúng là ghê tởm.

“Ngô Thiên Hà đâu?” Thẩm Duệ hỏi.

Lão nhân hơi hơi giương mắt, lạnh nhạt nhìn Thẩm Duệ, nói giọng khàn khàn, “Tên phản đồ đó, các người vĩnh viễn cũng không tìm thấy nó!”

Thẩm Duệ mỉm cười gật đầu, nụ cười thật chân thành, “Nói thật, tôi không phải muốn tìm hắn. Dù sao, mục đích của tôi đã đạt được, hắn đã chết hay là còn sống, đối với tôi không có gì khác nhau. Bất quá, tôi không muốn thiếu nhân tình, mới muốn tìm mà thôi, ông là cha cũng không quan tâm con trai mình sống hay chết, tôi đây làm người ngoài cũng không cần phải lãng phí thời gian đúng không?” Nói tới đây, Thẩm Duệ dừng một chút, âm nhu hạ giọng nói, “Hoặc là nói... Ông muốn kéo dài thời gian, làm cho đám bảo bối của ông phá hủy Vô tận rừng rậm?”

Lão già nghe vậy biến sắc.

Còn Thẩm Duệ nhẹ nhàng mỉm cười, tươi cười nhu hòa nhưng làm người âm lãnh phát lạnh.

Tại Thẩm Duệ xoay người rời khỏi, mặt lão già tái nhợt, dữ tợn muốn đánh tới, nhưng Thẩm Duệ cũng không quay đầu lại búng tay một cái!

Chỉ thấy lão già kia mở to miệng, ầm một tiếng, nổ tan xác!

Chu Vũ vội vàng tới nơi, vừa lúc thấy Thẩm Duệ xoay người lại cười ôn hòa làm người phát lạnh, cùng với cảnh tượng lão già nổ tan xác, Chu Vũ dừng một chút, lập tức chạy nhanh hơn tới chỗ Thẩm Duệ, mặt không đổi sắc nói, “Tìm được Ngô Thiên Hà. Lưu Khiết đang chiếu cố hắn.”

Thẩm Duệ khẽ gật đầu, thản nhiên nói, “Lưu lại bốn người, những người khác lập tức theo tôi trở về căn cứ!”

Chu Vũ gật đầu thật mạnh, phải trở về, nhanh chóng trở về!

Vũ dũng cố ý để cho Ngô Thiên Hà dụ bọn họ chạy tới, lực lượng trọng yếu lại đều chạy tới Vô tận rừng rậm, tính toán thừa dịp bọn họ toàn bộ xuất chiến chiếm lĩnh Vô tận rừng rậm, nếu không nhờ Thẩm Duệ phát hiện, tương kế tựu kế, chỉ sợ hiện tại Vô tận rừng rậm sẽ cực kỳ nguy hiểm!

Nhưng mặc dù Vô tận rừng rậm có Từ Trường Thiên bọn họ, Chu Vũ vẫn như cũ lo lắng không thôi, phải biết, Vũ dũng phái tới Vô tận rừng rậm đều là sinh vật vừa mới được lai tạo mới nhất!

“Như vậy rất mạo hiểm!” Nhịn không được, Chu Vũ nói khẽ với Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ rũ mắt, sau đó lại giương mắt, nhìn Chu Vũ, nói một câu, “Tôi tin tưởng An An.”

Làn khói đen cuộn cuộn kia không biết rốt cuộc là cái gì, thế nhưng xuyên qua tường không khí của Dương Sở Thuần, nhìn sắc mặt Dương Sở Thuần tái nhợt lão đảo, thiếu chút nữa từ trên tường cao ngã xuống, sắc mặt Thẩm An khê biến, tay vừa lật, khiến nước tăng thêm, đột nhiên giương lên, ầm ầm một tiếng, khiến nước đã quần lầy khói đen!

Thẩm Uyển tới rồi, không chút nghĩ ngợi liền vút ra cầu lửa khổng lồ gia nhập bên trong khiến nước, chỉ nghe oanh một tiếng nổ mạnh!

Khói đen tiêu thất, mà giữa không trung bùng bùng rơi xuống vô số điểm đen nhỏ!

Sắc mặt Dương Sở Thuần tái nhợt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống hết sức, may mắn Ngải Hiểu Sơ đứng lúc đỡ lấy, “Ai u uy! Tiểu Dương Tử cậu nặng chết!”

“Cậu câm miệng!” Dương Sở Thuần liếc mắt xem thường, hữu khí vô lực, ngăn cản đám khói đen chết tiệt kia cơ hồ dùng cạn kiệt năng của hắn a!

“Được! Tiểu Dương Tử công công, ngài ngồi một bên nghỉ ngơi đi!”

Ngải Hiểu Sơ cọt nhả nói xong, sau đó vung tay, đã ném Dương Sở Thuần tới phía sau, Dương Sở Thuần không trung miễn cưỡng lộn mào một cái đứng lại.

Dương Sở Thuần vừa định quay đầu mắng chửi người, chỉ thấy Ngải Hiểu Sơ thần sắc ngưng trọng huy đại đao, chém từng điểm đen nhỏ từ không trung rơi xuống!

Dương Sở Thuần sửng sốt, đó là cái quỷ gì?!

“Cẩn thận! Đó là sâu! Đừng để cho sâu tiến vào căn cứ!” Thẩm An vội vàng hô, hai tay lần thứ hai giương lên, sóng nước xuất hiện, từ căn cứ chậm rãi kéo dài ra bên ngoài, đuổi từng điểm nhỏ đen đen vừa rơi xuống điểm ra ngoài!

Dương Sở Thuần nhìn, khê nguyên rửa một tiếng, dựa vào tường, rút đại đao bên hông, gia nhập chiến đấu!

Giờ này khắc này, căn bản là không kịp nghỉ ngơi, em gái nó!

Trong lòng Dương Sở Thuần bắt đầu hoài niệm Chu đội trở về. A, không, còn có Thẩm đại nhân!

— ngọa tào! Mọi người nhanh chóng trở về a!

93. Chương 93

Mà ở thời khắc mấu chốt này, Thẩm An đột nhiên giương tay lên, khiến nước ngập trời lại xuất hiện, ngăn cản khói đen lần thứ hai tụ tập tràn ngập nguy cơ ở ngoài tường cao. Nhóm thủ vệ trong căn cứ cũng phối hợp ăn ý với khiến nước của Thẩm An, các loại tia chớp ánh lửa tường đất liên tiếp phát ra, tuy rằng tác dụng không lớn nhưng ít nhất cũng ngăn cản được một phần khói đen đang cuộn cuộn bay tới.

Trong lúc Thẩm An tập trung tinh thần, cố gắng ngăn cản khói đen, Từ Trường Thiên đã cấp tốc đuổi tới, nhìn đến khói đen cuộn cuộn, cùng với khói đen sau khi bị tiêu trừ hóa thành điểm đen nhỏ, Từ Trường Thiên mắng to một tiếng, liền không nói hai lời, quăng hai tay, bên ngoài khiến nước mọc lên vách tường kim loại!

“Anh Trường Thiên! Những chỗ khác tình huống thế nào?!” Dương Sở Thuần thấy Từ Trường Thiên, vừa phát tay đánh ngã quái vật biến dị đang bò lên tường vừa rống lớn hỏi.

Từ Trường Thiên nghiêng đầu nhìn Dương Sở Thuần, vừa thấy sắc mặt Dương Sở Thuần xám trắng, hoảng sợ, vội quát, “Tiểu tử cậu lo cho bản thân mình trước đi!”

Dương Sở Thuần hắc hắc cười ngậy ngô cười, lập tức vừa vội hùng hực quát, “Anh Trường Thiên cẩn thận!”

“Ngọa tào!” Từ Trường Thiên nghiêng đầu vừa thấy, thiếu chút nữa hoảng sợ, đám khói đen đột nhiên tản ra, ngay giây tiếp theo, đột nhiên tụ lại thành một quả cầu đen thật lớn, hung hăng đập vào bức tường kim loại do hắn dựng lên!

Từ Trường Thiên nhanh chóng chuyển chú tinh thần, cắn răng, liều mạng phát ra năng lượng!

Nhưng quả cầu đen này lực lượng vô cùng lớn! Từ Trường Thiên cố gắng gia cố tường kim loại, vẫn ầm ầm bể nát sau ba lần bị quả cầu đen va chạm!

Từ Trường Thiên lão đảo lui về phía sau hai bước, lần thứ hai cố gắng dựng lên tường kim loại. Phải biết phía sau tường kim loại của hắn chính là khiên nước của Thẩm An! Nếu khiên nước của Thẩm An cũng không thể cản lại, căn cứ của bọn họ liền mất!

Mà lúc này sắc mặt Thẩm An đã ảm ảm có chút xám trắng, cái trán ứa ra mồ hôi lạnh, quả cầu đen liên tục va chạm, làm khiên nước của hắn đã bắt đầu xuất hiện vết rách!

—— không được! Phải chịu đựng!

Thẩm An cắn răng, không để ý lúc

này trong miệng của hắn đã có mùi máu tươi, một tay vừa lật, tầng lớn linh lực phát ra!

Khiên nước ngập trời lần thứ hai gia cố đứng lên.

Từ Trường Thiên nghiêng đầu vừa thấy sắc mặt Thẩm An trắng bệch, khoe miệng có vết máu đỏ tươi, kinh hoảng, trong lòng lại là lo lắng, “Thẩm An!!” Từ Trường Thiên quát, “Nhanh lên! Chúng ta rút lui!”

Thẩm An cắn răng, lắc đầu, không được! Không thể lui! Căn cứ này ... Là bọn họ tiêu phí năm tháng trời mới vất vả xây lên! Làm sao có thể buông tha như vậy!

Thẩm Uyển từ phía nam vội vàng tới rồi, vừa thấy sắc mặt Thẩm An sắc mặt trắng bệch, cũng là cả kinh, vội vài bước nhảy lên tháp canh, nhìn Thẩm An, sốt ruột mở miệng, “An An! Chúng ta đi mau!”

“Chị... Anh hai sẽ nhanh chóng trở lại ...” Thẩm An dứt quãng lên tiếng.

Thẩm Uyển sửng sốt, lập tức dặm chân vội vàng nói, “Chúng ta đến tầng hầm chờ Anh hai!

Mau lên! Chúng ta căn bản không thể ngăn cản! Lũ sâu quá lợi hại!”

Thẩm An lắc đầu, “Em đã đáp ứng... Anh hai ... chị, chị đi trước!”

Thẩm Uyển nhìn Thẩm An quát cường, lại sốt ruột, nhìn khiên nước miễn cưỡng ngăn trở quả cầu đen, mà mặt khác nhóm thủ vệ, trong đó có cả Liễu Trình đều đang liều mạng tác chiến, Thẩm Uyển cắn răng một cái, xoay người nhảy vọt xuống, huy mã tấu cũng gia nhập hàng ngũ chiến đấu!

Nhưng mặc dù các thủ vệ từ các vị trí khác khác lục tục không ngừng lao tới gia nhập hàng ngũ giết sâu, quả cầu đen vẫn như cũ càng lúc càng lớn, sâu điên cuồng bò lên tường cao càng ngày càng nhiều! Mà các phương hướng khác tuy rằng không có khói đen cùng sâu công kích, nhưng Từ Trường Thiên không dám khinh thường, vẫn an bài thủ vệ tại các phương hướng khác như cũ.

Phát ra linh lực thời gian dài làm sắc mặt Thẩm An càng ngày càng tái nhợt, Từ Trường Thiên vừa thấy, lập tức nhảy lên tháp canh, vội vàng quát Thẩm An, “Mau dừng tay! Thẩm An! Cậu có nghe hay không?!”

Dương Sở Thuần cũng chạy lên tháp canh, hắn vừa mới khôi phục một ít dị năng, đưa tay muốn giữ chặt tay Thẩm An, Từ Trường Thiên vội bắt được cổ áo Dương Sở Thuần, vội vàng quát, “Cậu ngu ngốc a! Đừng động vào Thẩm An!”

Tại thời điểm Thẩm An phát động dị năng, đánh gãy Thẩm An sẽ dễ dàng làm Thẩm An tẩu hỏa nhập ma!

Dương Sở Thuần ảo não vỗ trán, vừa tức vừa vội hỏi Từ Trường Thiên, “Vậy anh nói làm sao bây giờ!”

Từ Trường Thiên giận dữ dặm chân, “Mẹ nó! Nếu lão tử biết nên làm cái gì thì tốt rồi!”

Dương Sở Thuần nhìn sắc mặt Thẩm An trắng bệch như tờ giấy, gấp xoay vòng, lúc này Thẩm An cũng đã không thể kiên trì, thân hình nhoáng lên một cái, khiến nước ngăn cản quả cầu đen vừa lúc đó cũng lung lay sắp đổ.

Ngay tại Từ Trường Thiên muốn dựng lên tường kim loại, Thẩm An đã không thể chống đỡ ngã xuống, Dương Sở Thuần nhanh tay lẹ mắt một đỡ lấy ——

Quả cầu đen to lớn phát ra âm thanh ầm ầm, hung tợn tiến vào!

Từ Trường Thiên thất thanh kêu một tiếng, “Không tốt!”

Thẩm An không cam lòng muốn lập kết giới, nhưng ngay lúc này, một đôi tay thon dài ôm lấy thất lưng hắn, một giọng nói trầm thấp vang lên, “An An, để Anh hai giải quyết.”

Thẩm An ngửa đầu, phía sau, Thẩm Duệ đang ôn nhu nhìn hắn, Thẩm An mỉm cười, thả lỏng thân thể dựa vào Thẩm Duệ, Anh hai trở lại, thật tốt, vừa kịp.

Thẩm Duệ nhắm mi, ôm sát Thẩm An, đau lòng không thôi, quả nhiên hắn vẫn về chậm. Thẩm Duệ ngẩng đầu nhìn quả cầu đen đang bị mấy người Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên liên thủ ngăn trở, đôi mắt tối đen của Thẩm Duệ nháy mắt biến thành màu đỏ rực, Thẩm Duệ đưa tay ——

Ầm vang một tiếng, ngay sau đó, im hơi lặng tiếng, thế giới nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Dương Sở Thuần há to miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn những điểm đen vốn là nên bay ra bốn phía sau vụ nổ, lại giống như bị cái gì đó hòa tan, tiêu tán giữa không trung.

Chu Vũ thấy nhưng không thể trách thu lại sấm sét bao quanh mã tấu, xoay người liền nhảy lên tháp canh, không động thanh sắc quét mắt nhìn Dương Sở Thuần từ trên xuống dưới, thấy Dương Sở Thuần trừ bỏ sắc mặt hơi tái nhợt, những chỗ khác đều rất tốt, tinh thần vui vẻ cũng không tồi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Thẩm Duệ, hỏi ý kiến, “Tôi dẫn người đi kiểm tra xung quanh một lần?”

Thẩm Duệ gật đầu, ngồi xuống ôm lấy Thẩm An bởi vì mỗi một đã bắt đầu muốn ngủ, vừa hướng Chu Vũ cùng Từ Trường Thiên phân công, “Những việc khác liền giao cho các cậu. Tôi mang An An đi nghỉ ngơi.”

“Không thành vấn đề, mau đi đi!” Từ Trường Thiên nhìn sắc mặt Thẩm An trắng bệch như tờ giấy có chút lo lắng, ai u, sắc mặt Thẩm An đê đê thật đúng là khó coi chết đi được.

Chờ Thẩm Duệ ôm Thẩm An rời đi, Từ Trường Thiên nhìn Chu Vũ, hỏi, “Vũ đừng dùng dương đông kích tây? Ngô Thiên Hà đâu? Tên vô liêm sỉ đó còn sống không?”

Chu Vũ gật đầu, “Là dương đông kích tây, nhưng Thẩm đại nhân tương kế tựu kế, cho nên, lần này... Các cậu vất vả.”

“Hừ!” Từ Trường Thiên hừ lạnh một tiếng, Thẩm đại nhân tốt xấu cũng nên thông báo trước một tiếng a, đột nhiên như vậy ... Nếu không nhờ Thẩm An có dị năng cường đại dựng khiên nước, lúc này căn cứ khẳng định đã sớm không còn!

“Ngô Thiên Hà bị cầm tù ngược đánh, hiện tại, Lưu Khiết chiếu cố, đại khái phải vài ngày sau mới có thể trở về.” Chu Vũ tiếp tục mặt không đổi sắc nói xong, dừng một chút, Chu Vũ nhìn Từ Trường Thiên vẫn như cũ có chút cảm giận sắc mặt thấp giọng nói rằng, “Làm như vậy cũng là không có cách nào.”

—— nếu không tại thời điểm Vũ dũng còn chưa cường đại mà tấn công, tương lai nhất định là kinh địch của Vô tận rừng rậm.

Mà muốn đánh suy sụp Vũ dũng, phải dùng cái biện pháp dẫn rắn khỏi hang này.

Thẩm Duệ sau khi biết Ngô Thiên Hà bị cầm tù, cố ý thả ra tin tức nói muốn nghĩ cách cứu viện Ngô Thiên Hà, tiết lộ vị trí của Vô tận rừng rậm cho Vũ dũng, sau đó xuất chiến, lợi dụng thời điểm Vũ dũng thả ra sâu cho rằng có thể tiêu diệt bọn họ mà thả lỏng đề phòng, công kích Vũ dũng.

Sau đó, một kích đánh bại!

Một trận rất xinh đẹp, bọn họ không có bất luận thương vong gì.

Thẩm Duệ có vũ lực cường đại là bảo đảm lớn nhất, nhưng đồng thời không thể không nói chính là, đem hết thủy tính toán cực kỳ tinh diệu, chỉ số thông minh của Thẩm Duệ đại nhân cũng là nguyên nhân thắng lợi chủ yếu.

Từ Trường Thiên không ngu ngốc, sau khi cẩn thận suy tư, cũng hiểu được mấu chốt trong này. Từ Trường Thiên thở dài, xoay người chỉ huy cấp dưới thanh tra, thu thập tàn cục.

Chu Vũ cũng phân chia nhiệm vụ xuống dưới, mới xoay người lôi kéo Dương Sở Thuần đi đến một bên nghỉ ngơi.

Dương Sở Thuần còn chưa lấy lại tinh thần từ hình ảnh Thẩm Duệ tàn sát đầy tính rung động, ngây ngốc nhìn Chu Vũ, ngơ ngác hỏi, “Chu đội, anh nói, Thẩm đại nhân có phải là thần hay không a?” Quá lợi hại!!

Chu Vũ đứng hình, thần?

Nhớ tới thời điểm giết cha của Ngô Thiên Hà tại Vũ dũng, Thẩm Duệ cười ôn hòa, ánh mắt đỏ rực quỷ dị, Chu Vũ đưa tay vuốt ve đầu Dương Sở Thuần đầu, bình tĩnh trả lời “Ở trước mặt chúng ta, Thẩm Duệ là thần, ở trước mặt kẻ địch, Thẩm Duệ là ma, ở trước mặt Thẩm An, Thẩm Duệ cũng chỉ là —— Thẩm Duệ mà thôi.”

Dương Sở Thuần sững sốt một chút, giật mình, lập tức gãi đầu, nhìn Chu Vũ, nháy mắt, “Vậy Chu đội anh thì sao?”

Chu Vũ mặt không đổi sắc nhìn Dương Sở Thuần, đưa tay, nhéo mặt Dương Sở Thuần, “Cậu cứ nói đi?”

Trong không gian, Thẩm An mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt ôn nhu đau lòng của Anh hai, Thẩm An theo bản năng mỉm cười, đưa tay, nhẹ nhàng xoa mặt Thẩm Duệ, “Anh... em không sao.”

Thẩm Duệ một cái bắt được tay Thẩm An, nắm gắt gao, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hai má Thẩm An, giọng nói khàn khàn có chút tự trách, “Anh nên trở về sớm một chút.”

“Anh hai, anh đã về tới rất đúng lúc nha.” Thẩm An nói xong, cười đến vô cùng thoải mái.

Thẩm An đứng dậy, từ Thẩm Duệ ôm chặt, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nhìn về phía bên ngoài, đây là đang không gian? Đất vườn trong không gian bộ dạng thật tốt.

“Thóc có thể thu hoạch... Cá cũng có thể bắt, còn có trái cây bên kia cũng có thể hái được... An An, chờ đi ra ngoài, anh làm cho em rượu trái cây uống...”

“Anh, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt.” Thẩm An quay đầu nhìn Thẩm Duệ, nghiêm túc nói.

Thẩm Duệ mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi Thẩm An, đương nhiên, bọn họ sẽ sống vô cùng tốt.

Mà ba tháng sau, bên ngoài Vô tận rừng rậm, xe việt dã màu trắng đảo vài vòng trước lối vào rừng, rồi cục cục dừng lại.

Cửa xe mở ra, lái xe đi ra, nhìn rừng rậm dường như vô biên vô hạn trước mắt, vừa nói thầm, vừa cúi đầu nhìn tờ giấy A4 có chút nếp gấp trong tay mình.

“Thế nào? Là nơi này à?” Nữ nhân xuống xe, nhìn về phía lái xe, phiến chán hỏi.

Lái xe vò vò đầu, cũng có chút chán nản, “Phải là nơi này!” Nhưng... Mẹ nó, ở đây có chỗ nào giống bộ dạng căn cứ a!

“Ba ba, chúng ta vào đi thôi!” Thiếu niên ngồi ở băng ghế phía sau mở cửa sổ, lộ đầu ra nói, “Nơi này rất an toàn.”

“Haiz, không có cách nào nha, chúng ta vào xem đi.” Lái xe gấp tờ giấy a4 lần thứ hai nhét vào trong ngực, trong đầu mắng tên lái xe việt dã có gắn đạn pháo lúc trước cho hắn tờ giấy A4, mẹ! Cũng không thêm về bản đồ cẩn thận điểm chút! Bọn họ một đường vòng vòng chuyển chuyển mất ba tháng a.

“Cái căn cứ Vũ dũng kia thật sự bị diệt a!” Lái xe, thật cẩn thận tiến vào rừng rậm, trên xe, nam tử trẻ tuổi ngồi phía sau kính ngạc nói, radio trên tay hắn đang truyền phát tin tức mới nhất.

Mà sau khi xe tiến vào rừng rậm, radio của hắn lại đột nhiên không nhảy.

“Ai?? Xảy ra chuyện gì?”

“Nơi này là rừng rậm, tín hiệu không tốt là bình thường.” Lái xe tức giận nói xong, gõ gõ tay lái, không chút để ý nói, “Vũ dũng bị diệt không liên quan tới chúng ta, chúng ta vẫn là ngấm lại làm cách nào tiến vào cái Vô tận rừng rậm này đi.”

“Ba ba, đi theo đường này là có thể.” Thiếu niên đột nhiên lên tiếng.

Nữ nhân nghi hoặc, “Con trai, làm sao con biết?”

Thiếu niên đột nhiên mỉm cười, chìa chìa cây to bên ngoài, “Trên cây kia có thiết bị theo dõi. Hơn nữa... Có người dùng dị năng sóng điện não giống con nói chuyện với con. Bảo chúng ta vẫn luôn đi thẳng tới trước là được.”

Lái xe cùng nữ nhân, nam nhân trẻ tuổi ba người đều kính ngạc mở to hai mắt.

Thiếu niên cười tủm tỉm quay đầu, nhìn bên ngoài, mới vừa rồi nói chuyện với hắn chính là giọng của một đứa bé, thực mạnh.

Trực giác của hắn nói cho hắn biết, cái này căn cứ... Sẽ cho bọn họ cuộc sống an bình, có lẽ không thể so sánh với trước mặt thế, nhưng nhất định sẽ rất an bình.

Ánh mặt trời bên ngoài sáng lạn, thiếu niên cảm thấy, tương lai... Hết thấy tràn ngập hy vọng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-chi-tieu-nhan-vat>